

BİR ÇEŞİT MÜKEMMELLİK

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARLARI
KRISTA & BECCA
RITCHIE

Âşık olmak sadece bir başlangıçtı.

Aile, dostluk ve aşkın sarsılmaz gücünü
anlatan on kitaplık destansı serinin finali...

Lily ve Lo son bir kez geri dönüyor.
Bir zamanların çocukluk arkadaşları, şimdinin ruh eşleri.

Daisy ve Ryke son bir kez geri dönüyor.
Vahşi ve sınır tanımayan, korkusuz âşıklar.

Rose ve Connor son bir kez geri dönüyor.
Bir dönemin rakipleri, artık müttefik ve ortaklar.

On yıl dolusu kahkaha.
On yıl dolusu kalp kırıklığı
Ve her şeyden önemlisi... aşk.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

ISBN: 978-625-366-265-3

MARTI
@/martiyayinlari

BİR ÇEŞİT MÜKEMMELLİK

Özgün Adı: Some Kind of Perfect
Krista & Becca Ritchie

Çeviren : İrem Doruk
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Elif Çınar
Son Okuma : Öznur İlter
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Kristin del Rosario
Kapak Uygulama : Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin - Romantik
Kitap No: 2828

1. Baskı: Şubat 2026
ISBN: 978-625-366-265-3
Yayınevi Sertifika No:12330

Copyright © 2022 SOME KIND OF PERFECT by Krista & Becca Ritchie
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok.No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

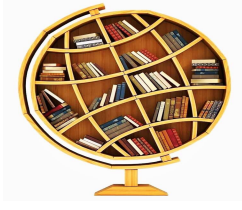
Baskı ve Cilt
Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt.
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 613 17 33
Sertifika No: 46025

KRISTA & BECCA

RITCHIE

BİR ÇEŞİT MÜKEMMELLİK

Çeviren:
İrem Doruk

Duzenleme
Ny.ozlem

MARTI

Ninova

Yazarlardan Bir Not

Bu kitabı *Sonu Olmayan Yol*'dan sonra okumanız önerilir. Aksi takdirde, tüm seri deneyiminiz bozulacaktır. *Bir Çeşit Mükemmellik*, *Addicted/Calloway Sisters* serisinin onuncu ve kapanış kitabıdır. Her şey bu kitapla birlikte sonuçlanacaktır.

2018

"Ben her zaman bir seks bağımlısı olacağım
ama sadece seksten ibaret değilim."

Lily Hale, Biz Calloway'iz
(1.Sezon, 1.Bölüm - Pilot)

BÖLÜM 1

LILY HALE

Haziran 2018
Hale Co. Lobisi
Philadelphia

Daha önce hiç yüzüme yumruk yememiştim ama sanırım böyle hissettiriyordu. Gözümün altındaki deri şişmişti, zonklayan bir acıyla sürekli sızlıyordu. Sağ gözümü avucumla kapatmıştım çünkü elimi indirirsem yüzümün yarısının tamamen parçalanmasından korkuyordum. Tıpkı Bayan Patates Kafa gibi.

İşte o bendim.

Lily Patates Kafa Hale.

En azından şu anlık olduğum kişi buydu. Berbat haldeydim ve bu benim suçum bile değildi.

Lo bileğimi kavrayıp elimi indirmeye çalıştı ama kolay kolay pes etmedim. *Ya gözüm yerinden fırlayıp sarkarsa?*

"Bir bakayım, Lil." Kehribar rengi gözlerindeki ifade endişe ve öfke arasında gidip geliyordu.

Özel bir alanda değildik. *Hale Co.*'nun tertemiz lobisinin tam ortasında duruyorduk, cilalı mermer zeminden rahatsızlığımın yansımasını görebiliyordum. Parlak asansörlerin iki yanına yerleştirilmiş seramik saksılardaki keman yapraklı inci bitkilerinin arkasına da saklanamazdım.

Botanikçi değildim ya da yapraklara karşı ani bir ilgim gelişmemişti ancak Connor geçenlerde bu bitkilerin adından bahsetmişti. Görünüşe göre Cobalt Şirketi'nin lobisinde İngiliz sarmaşığı vardı. İnsan nasıl ev bitkilerini bile burnu havada bir tavırla konuşabilirdi

bilmiyordum. Ancak Connor'ın sahip olduğu şeyleri üstün gösterme konusunda bir yeteneği vardı.

Belki de zaten öyle oldukları içindir.

Bu düşünceleri kafamdan attım. O bitkilere ya da Connor'ın sarmaşığına ihtiyacım yoktu. Burada durabilirdim. Tam burada. Açıkça ortada. Yapabileceğimi biliyordum.

Şık giriş masasında, sarışın güzel bir resepsiyonist bizi televizyon programıymışız gibi izliyordu. Tek gözüm onunkilerle buluştuğunda bile umursamadı. Ayrıca bizi seyreden tek kişi o değildi. *Hale Co.* çalışanları döner kapılardan geçip *bip* sesi çıkaran asansörlerden inerken bakışlarını üzerimize dikmişlerdi.

Loren Hale patronları olabilirdi ama ben onun ofisine çok sık gelmezdim. Özellikle de yanımda *üç* korumayla. Dışarıda dağılmaya başlayan kalabalığı bastırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ergenler, üzerinde "ÖP BENİ LOREN HALE!" ve "BENİM TARÇINLI ÇÖREĞİM LOREN HALE" ve "SENİ SEVİYORUZ, LILY!" yazılı posterlerle kaldırımda bekliyorlardı. Bir ihtimal dışarı çıkmamızı umdukları belliydi ancak koyu renkli camlar yüzünden bizi göremiyorlardı.

Şişmiş gözüm onların suçu da değildi.

Korumalarım tehlikeli *o* yabancıya hazır olamazlardı. Zaten genelde sadece bir çürük elma çıkardı.

Üstelik bu bahsi geçen çürük elma, yüzüme plastik bir penis fırlatmıştı. Bu daha önce de başıma gelmişti ancak hiçbiri temas etmemişti.

Şimdiyse kelimenin tam anlamıyla yüzüme bir penis vurulmasının acısını çekiyordum ve hangisinin daha çok acıdığından emin değildim. Yüzüm müydü, yoksa onurum muydu?

Muhtemelen yüzümdü.

Kahretsin, çok acıyordu.

Lo yanağımı kavradı, yüz hatları çeşitli duygularla buruşmuştu. "Ağlıyor musun?"

"Hayır... Sadece tek gözüm sulanıyor." Sulu gözüm tamamen gözyaşlarına boğulmadan önce burnumu çektim.

Elmacıkkemikleri keskinleşti. "O şerefsiz artık ölü bir adam."

Bu kulağa bir tehditten çok onu tanımlayan bir cümle gibi geliyordu. Lo elimi asla indirmeyeceğimi fark ettiğinde çelimsiz bedenimi sert göğsüne doğru çekti.

Gergin omuzlarım neredeyse tamamen gevşemişti, yine de yüzümü bir arada tutan elimi indirmedim. Bir *Picasso* tablosuna dönüşmekten bir adım uzaktaydım.

Kısık sesle, "İnsan türünün yüz karası," diye hırladı Lo. Etrafa yaydığı öfkesi çok yoğundu, neredeyse *X-Men*'deki *Cannonball* gibi alevler saçmasını bekliyordum.

Nedense bunu söylemek için harika bir zaman olduğunu düşündüm. "*Cannonball*'a benziyorsun."

"Sarışın olduğumu fark etmemiştim. Ah, bekle... değilmişim," dedi kuru bir sesle. "Son zamanlarda kıçımı kontrol etmedim ama içinden ateş çıkmadığına gerçekten eminim."

Kıçından bahsetmesi dikkatimi dağıtmıştı. Tam gizlice bir bakış atmak üzereydim fakat uzun süreli korumam bize doğru yaklaşıyordu. Kel, iriyarı ve son derece uzun boylu olan Garth, aralarındaki en deneyimli korumaydı. Aynı zamanda Rose ve Connor'ın korumalarını yönlendirmek, onlara emir vermek gibi eşsiz bir görevi vardı. Bu onlara karşı böbürlenebileceğim nadir şeylerden biriydi.

Benim korumam, sizin korumanızdan daha iyi. Alın bakalım!

Önce Lo konuşmaya başladı, kısık gözleri bıçak gibi keskindi. "Güvenlik o herifi yakaladı mı?"

Garth başıyla onayladı. "Şimdi polisi arıyorlar." Ardından bana döndü. "Hastaneye gitmen gerekiyor mu?"

Lo ısrar edemeden atladım. "Hayır! İyiyim. Cidden, sadece yumruk yedim." *Bir penis tarafından.* Hayatım ne hale gelmişti?

Lo aklımı kaybetmişim gibi bana bakıyordu. Kaybetmemiştim, aklım gayet başımdaydı. Bu erkeklerin başına gelseydi hiçbiri hastaneye gitmezdi, sırf kız olduğum için hastaneye gitmek zorunda olmak istemiyordum. *İşte böyle.*

Gerçi Lo aklımı okuyamazdı. "Eğer hastaneye gitmene gerek yoksa, o zaman izin ver de bir bakayım." Tekrar bileğimi kavradı, diğer eli ustaca kalçamdan aşağı kayıyordu. *Bu el nereye gidiyor böyle?*

Elinin hareketini izlesem de gözüm bir an bana yakın olan çene hattına takılmıştı. Aslında tüm vücudu bana yakındı. Siyah pantolonu, siyah *V* yaka gömleği, ok uçlu kolyesi, yumuşak teni ve açık kahverengi saçları... Kısacası Loren Hale'in tamamı. Buz ve viski.

Metaforik viski.

Eli ekstra uzun bir tişörtü andıran pamuklu siyah elbisemden aşağı inmeye devam ediyordu. Avucunun belime doğru kaydığını hissettim, daha da indi ve indi... Ardından popumu sıktı!

Teslim olacak kadar sarsılmıştım. Her ne kadar halka açık ortamlarda sık sık birbirimizle temas halinde olsak da sürpriz popo kavramaları beni hâlâ *şaşırtıyordu*.

İki elim de kemer halkalarına kenetlenmişken yüzümün tamamını rahatça görebiliyordu. İfadesinin daha karanlık ve fırtınalı duygular arasında gidip gelişini izledim. Sonra boğazı düğümlendi, gözlerindeki öfkenin tüm izleri kayboldu.

Tekrar yanağımı kavrarken kesik bir nefes aldı. "Lil."

"O kadar kötü mü?" Parmak uçlarımla hafifçe hassas bölgeye dokundum. Yanıyordu, o yüzden hemen elimi indirdim.

Yavaşça başını iki yana salladıktan sonra, "Hayır," dedi net bir tavırla. Lo, son zamanlarda yalan söylerken yeni bir alışkanlık edinmişti. Gözleri bir milisaniye için yana kayıyor, sonra tekrar bana çevriliyordu. "Bana öyle bakma," diye ekledi.

"Nasıl bakmayayım?"

"'*Sen yalancının tekisin, Loren Hale*,' diyen bakışınla."

"O zaman bana şu ana kadar gördüğün en iyi Lily Hale gibi gözüktüğümü söyle." Lily'nin en iyi versiyonuna bürünmek için doğrulmaya çalıştım. Hangi versiyonda olduğumu hatırlayamıyordum. Sanırım Lily 8.2'ydi.

Lo gözüme bakarken yüzünü buruşturdu. "Sen en iyi Lily'sin ama gözün bok gibi görünüyor. Ki bu da senin suçun *değil*."

"Biliyorum."

Kendi kendine başını salladı. "Görebiliyor musun?"

Göz kapağım düşmüştü, kaldırmaya çalışmak canımı yakıyordu. "Biraz."

Lo tekrar başını salladı ama bu kez bakışları ölümcül bir ışıkla parlıyordu. Garth'a döndü. "Saldırı için dava açacağız. Burada diğer korumalarla kalıp avukatlarımızı bekleyin. İşiniz bittikten sonra bizimle ofisimde buluşabilirsiniz." Lo kendinden fazlasıyla emin bir şekilde hareket ediyordu. Ses tonunda azıcık bile kararsızlık yoktu, babasına ya da bir arkadaşına danışma ihtiyacı da hissetmiyordu.

Garth onayladıktan sonra asansöre doğru yürüdük ve Lo'nun kendine olan güveni bir an bile kaybolmadı. Beklerken parlak asansör kapısında yüzümü inceledim.

Düşündüğümden daha kötüydü. Kocaman kırmızı bir şişlik yüzümün yarısını kaplıyordu. Gözümün alt kısmı da darbenin şiddetinden nasibini almıştı. Parmaklarımı omuz hizasındaki saçlarımda gezdirdim. En azından bugün saçlarımın yağlı olmamasını umuyordum.

Gördün mü? Tam bir felaket değilsin.

Lo arkamdan gelip yanıma yaklaştı ve zihnimde filizlenmeye hazır bir sürü erotik düşünceyi bastırmak zorunda kaldım. *Dalıp gitme.*

Uzun zamandır bunu yapmıyordum, yine de kendime hatırlatmam gerekiyordu. Kollarını belime doladı ve çenesini omzuma koydu. Sırtımı göğsüne yasladım. "Mımmm." O an donup kaldım. *Gerçekten az önce bu sesi çıkardım mı?*

Kulağıma yaklaşarak, "İyi misin?" diye fısıldadı Lo.

Seksi kastediyordu. Stresli durumlarla başa çıkma yöntemim hep seks olmuştu. Fakat üzücü şeyleri atlamayı sevmedikleri sürece bunu muhtemelen herkes biliyordu.

"Sanırım fazla düşünüyorum," dedim dürüstçe. Kol kaslarına tutundum, bu hareketimle "*beni bırakma*" demek istiyordum.

O da bırakmadı.

Şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra doğruldu ve bana daha sıkı sarıldı.

Asansör çınlayarak açıldığında içeri girdik. Lo düğmelerden birine basınca kapılar kapandı, en sonunda bir parça mahremiyete kavuşmuştuk.

Onunla yüz yüze gelerek parmaklarımı tekrar kemer halkalarından geçirdim. "Bunun gerçekten yaşandığına inanamıyorum. Çimdikle beni."

Dirseğimdeki deriyi çimdikledi.

"Ay!" İrkilerek kolumu ovuşturdum. "Keşke bu bir rüya olsaydı."

"Hadi ama, Lil. Bunu rüyanda görmek istemezsin. Sikler ya da aklını başından alan orgazmlar yok sonuçta."

Haklıydı. "Çok haklısın."

Bakışları tekrar şişmiş gözüme kaydı. "*Biz Calloway'iz*'in gelecek bölümünde bu kahrolası salaktan bahsedeceğim. Bakalım hayatının geri kalanında sik fırlatan adam olarak anılmaktan hoşlanacak mı?"

Belgesel dizisinden bahsetmek bana Daisy'yi hatırlattı. Yaklaşık beş aydır küçük kız kardeşimi her düşündüğüme aklıma ilk gelen şey "*Daisy yaşıyor*" oluyordu.

Gözlerim dolmaya başladı.

Daisy yaşıyor.

Onu bir daha görebileceğimden emin değildim. Doğum yaparken neredeyse ölüyordu ve hastanedeki o gün hepimizi dünyaya çarpan bir kuyrukluyıldız gibi vurmuştu. Rose, kardeşliğimizin bel kemiği olan kadın teselli edilemez hale gelmişti. Ben konuşamıyordum, biri hayatımdaki en önemli bağlarımdan birini yok etmiş gibi hissettiğimi hatırlıyordum. Lise ve üniversite yıllarımı kız kardeşlerimi benden uzaklaştırarak geçirmiştim. Şimdiyse Daisy'nin benden koparıldığını düşüncesiyle baş edemez hale gelmiştim.

Gözyaşlarını geri ittim. Lo dolan gözlerimi fark etmeden önce hüzünlü düşüncelerimi süpürürken ne dediğini hatırlamaya çalışıyordum. *Belgesel dizisi.* Yeni belgesel dizimizin sadece bir bölümünü yayınlamıştık ancak yayınlandığından beri hakkındaki tüm makaleler olumlu olmuştu. Hepimiz yakında daha fazlasını çekmeye hevesliydik.

"Dışarıdaki kalan tüm hayranlar çok iyiydi." Bir kız, gülümseyip posterine iltifat ettiğimde ağlamaya başlamıştı. Sanki onun varlığını kabul etmem yılını güzelleştirmişti. Birine bu düzeyde bir mutluluk *verebileceğimi* hiç düşünmemiştim.

Bu iyi hissettirmişti.

Lo kolunu omzuma doladı, birlikte asansör monitöründeki sayıların yükselmesini izledik. Hafif bir caz müziği çalarken aklım başka yerlere kaymaya başladı.

"Ofisinde dolaşmamdan utanmazsın, değil mi?" diye sordum.

Lo bana kafamdan antenler fırlamış gibi bakıyordu.

"Demek istediğim," dedim hızlıca. "Yumruk yediğim açıkça ortada." Yüzümü işaret ettim. "Ayrıca birkaç dakika içinde haberlerde bir penis tarafından yumruk yediğim konuşulacak. Karın olmamdan bahsetmiyorum bile... Yani tüm çalışanların beni görecek ve '*karısı resmen bir penis tarafından yumruklandı*' diye düşünecekler."

Asansör aniden durdu, kapılar açıldı. Takım elbiseli ve kırk yaşlarında bir adamla iş kıyafetleri giymiş iki kadın asansörün diğer tarafında bekliyorlardı.

"Bu asansör dolu," dedi Lo sertçe. Bir an bile beklemeden "*kapıları kapat*" düğmesine, ardından "*asansörü durdur*" butonuna bastı.

Deli olan oymuş gibi gözlerim kocaman açıldı. "Şimdi asansörde seks yaptığımızı düşünecekler." Seks bağımlısı olduğum gerçeği kişiliğimin bir parçasıydı ve artık bundan eskisi kadar çekinmiyordum. Şu anda bunu önemsememin sebebi, Lo'nun meslektaşları tarafından saygı görmesini zorlaştırmak istememdi. Hiçbirimizin dedikodulardan kaçamayacağının farkındaydım, yine de hayatmda sadece olumlu bir güç olarak var olmak istiyordum.

Lo'ya baktıkça ailemin salonunda beni kovalayan küçük çocuğu görmeye başladım. Benimle acımasızca alay eden, dilini kulağıma sokan oğlanı görüyordum. Yanaklarımı çimdikleyen. Burbon içtikten sonra kötü şeyler söyleyen. Uykuya dalarken bana sarılan.

En iyi arkadaşımı görüyordum.

"İlk olarak, hayır. Kimse '*karısı az önce bir penis tarafından yumruklandı*' diye düşünmüyor," dedi. Yüz hatları keskin, bakışları hançer gibiydi.

"Ben düşünüyorum."

Başını yana eğdi. "Sen Lily Hale'sin. Düşüncelerinin yüzde doksan dokuzu tamamen orijinal."

Gülümsedim. "Peki kalan yüzde biri?"

"O seninle aynı şeyi düşündüğümüz yüzdelik." Beni göğsüne doğru çekip ellerini omzuma koydu.

Onun gücü ruhumun en hayati noktalarına işlerken daha içten bir nefes aldım. Birlikteyken ayrı olduğumuz zamanlardan çok daha iyiydik. İlişkimizin başında böyle söylemezdim ama şimdi bu bildiğim her şeyden daha doğruydu.

"İkincisi," dedi ses tonundaki o tanıdık keskinlikle. "Bir penis tarafından *yumruklanmadın*. Aptalın biri sana penis fırlattı. Üstelik *sahte* bir penisti."

"Geçerli bir nokta." Başımı salladıktan sonra yüzümü buruşturdum. "Yine de biraz kötü hissediyorum. Uzun zamandır yüzüme dokunan tek alet seninkiydi ve..."

Ters ters bana bakıyordu. O klasik Loren Hale bakışlarındandı. Eski bahçeleri kurutup şehirleri ateşe verebilecek türden bir bakıştı. "Hayır, beni o şeyle aldatmadın." Bir an duraksadıktan sonra elini cebine attı. "Terapistini aramam gerekiyor mu? Çünkü eğer taciz edilmiş gibi hissediyorsan bu bambaşka bir mesele demek, Lil."

Kaşlarımı çattım. *Öyle hissediyor muydum?* "Belki daha sonra." Doktor Banning'in her şeyi bir perspektife oturtma gibi bir özelliği vardı, birlikte geçirdiğimiz yedi yılın ardından benim için güvenilir bir müttefik haline gelmişti. "Sanırım gözüme dondurulmuş bezelye iyi gelebilir. Yumruk yiyince kullandıklarından."

Lo sanki fizikselden çok duygusal olarak incinmişim gibi acı dolu bir ifadeyle bana bakıyordu. "Lil..."

"Yumruk yemediğimi biliyorum, sadece kulağa bir şey fırlatılmasından daha havalı geliyor." Yaşadığım olayla kendi yöntemimle başa çıkıyordum ve bu kötü bir yöntem değildi. Yalnızca Lily yöntemiydi. İyi haber, oğlumuz şu anda annem ve babamla birlikteydi. Yani çapraz ateş altında kalmamıştı. Zaten en çok önemsediğim şey de buydu.

"Tamam." Lo pes etti. "O zaman yumruk yedin ama o şeye bir penis demeyeceğim."

"Dildo?"

Yüzünü buruşturdu. "Ona *şey* demeye devam edelim. O sikik orospu çocuğunun silahına yaratıcı bir isim vermemize gerek yok."

Kelimeyi test ettim. "O şey tarafından yumruklandım." *Hoşuma gitti.* "Kulağa daha iyi geliyor."

"Üçüncüsü." *Üçüncüsü de mi vardı?* Kısa bir an duraksadı, bakışları yüz hatlarımda gezindi ve saçımın bir tutamını kulağımm arkasına sıkıştırdı. "Yapacağın ya da söyleyeceğin *herhangi bir şey* kocan olmaktan utanmama sebep olamaz. Başımıza bundan utanmama neden olacak herhangi bir şey gelmesi de imkânsız." Başını iki yana sallarken, "İmkânsız," diye tekrar etti.

Burnumu çekerek gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. Elimi yanan gözüme götürdüm, acı gitgide artıyordu. "Beni duygulandırma."

"O zaman kendine bu kadar yüklenme."

"Pekâlâ." Zamanın hızla aktığını hissediyordum, özellikle de ofisinde bizi bekleyen ve asansörü kullanması gereken insanlar olduğunu düşünürsek. "İyi miyiz?"

"Henüz değil." Hafifçe eğildi, ben daha ne olduğunu anlayamadan dudakları benimkilerle buluştu. Sürpriz öpücüğüyle sersemlemiştim ama şokun etkisi geciktiğinde kendimi onun kollarına bıraktım. Ellerim omuzlarını sararken öpücüğü yoğunlaştırarak parmak uçlarımda yükseldim. İstekli bedenim onunkine karşı kıvrılmıştı, dillerimiz ustaca birbirine dolanıyordu.

Kalçalarım kavradı, geniş eli kıçıma doğru ilerledi.

Tekrar kavra, diye yalvarıyordu zihnim.

Onun yerine bedenimi hızla kendine doğru çekerek öpüşmemizi derinleştirdi. Boğazımdan bir inleme kaçarken titredim, aramızdaki sıcaklık artıyordu.

Sonra geri çekildi. "İşte şimdi iyiyiz." Dudakları biraz daha pembeleşip şişmişti.

Kendi dudaklarıma dokundum, hızlı öpücüğün etkisiyle hafifçe sızlıyordu. *Resmen beni baştan çıkarıyor.*

Lo'yu açgözlülükle süzdüm. Gözlerinin önüne sarkan birkaç

kahverengi tel, yanları daha kısa olan saçları, elmacıkkemikleri... Evet, elmacıkkemiklerinden sonsuza dek bahsedecektim. *Görseydiniz, demek istediğimi anlardınız.*

Aslında konu sadece görünüşü değildi. Asansör düğmesine basarken sürekli bana bakması. Elimi tam olarak kavramadan önce serçeparmağının bir saniyeliğine benimkine dolanması. Tüm bu zamanı bana moral vermek için harcaması. Yarın gerekirse moral veren tarafın ben olacağımı bilmek...

O, benim bir uzvum gibiydi. Kocaman, ezici bir parçamdı.

Birlikte çok şey atlatmıştık ve önümüzde hâlâ engebelerle dolu bir yol vardı. Daha çok savaş, daha çok mücadele bizi bekliyordu. Yine de en sonunda artık tüm bu savaşlarla baş edecek donanıma sahiptik.

Asansör kapıları açıldı.

Ve birlikte bir savaşla daha yüzleşmeye hazır bir şekilde ilerlemeye başladık.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 2

ROSE COBALT

Haziran 2018
Hale Co. Ofisleri
Philadelphia

"Geç kaldılar," diye duyurdum. Kelimelerimin her hecesinden buz damlıyordu. "Geç kalanlar, sonuçlarına katlanmak zorunda." *Hale Co.* konferans salonundaki masanın başında oturmuş, parmaklarımın arasında bir kalem çeviriyordum.

Connor masanın diğer ucunda oturuyordu, uzun masa aramıza girmişti. Sakinliği her zamanki gibi sinir bozucuydu. Ona ateş ve kükürtten oluşan bakışlar gönderdiğimden emin oldum.

O da endişelenmeli. Loren onun en iyi arkadaşıydı ve şu anda -telefonumu kontrol ettim- *on beş dakika* gecikmişti. Lily ve Lo dakik olmalarıyla bilinmiyorlardı ama genelde Ryke'dan önce gelirlerdi.

Kayınbiraderim, en küçük kız kardeşime en yakın deri koltuğa oturmayı seçmişti. İkisi de konferans masasının ortasındaydı. Sanki Connor ve benim aramda tarafsız olduklarını ilan etmek istiyormuş gibi duruyorlardı. Aslında Daisy'nin sadakatini test ederdim ama gözleri kocaman açılmış bebeğiyle ilgilenmekle meşguldü. Beş aylık küçük bebeği kollarında hafifçe sallayarak Sullivan Minnie Meadows'u öğle yemeği sonrası uykusuna yatırmaya çalışıyordu.

Yeğenimi çok sevsem de o davetli *değildi.*

Ryke bakışlarını kızından ayırdı. "Sonuçlarına katlanmanın neleri kapsadığını bilmek istiyor muyum?"

"Muhtemelen kanlı bir kurban etme törenini." Daisy alaycı bir şekilde kaşlarını aşağı yukarı hareket ettirdi. Ardından sarı bebek

battaniyesini Sullivan'ın etrafına daha sıkı sardı. Klima üzerlerine şiddetli soğuk hava üflüyordu.

Görünüşe göre havalandırma sistemi bile bebeklerin bu toplantıya katılmaya *izinlerinin olmadığının* farkındaydı. Hepimiz aynı fikirdeydik. Jane, Charlie ve Beckett'ı ailemizin evinde bırakmıştım. Lily de Maximoff için aynısını yapmıştı, bu yüzden geldiklerinde yanlarında diğer yeğenimi görmeyi beklemiyordum.

Daisy'nin de aynı şeyi yapması gerekiyordu ama son anda vazgeçip kızını buraya getirmişti. Sullivan'ı annemizle bırakmak istemediğinden miydi, yoksa bebeğinden ayrılmak istemediğinden miydi emin değildim.

Sadece kız kardeşimin *zihinsel* olarak iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Tüm o yaşananlardan sonra... Gergin bir nefes aldım, köprücükkemiklerim kırmızı elbisemden dışarı fırlamıştı. Beni paramparça eden o anı unutmaya çalışıyordum.

Neredeyse kız kardeşimi kaybedecektim.

Dişlerimi sıkarak tekrar konuya odaklandım. "Benim *gazabımı* kapsıyor ama ne kadar geç kaldıklarına bağlı olarak kanlı bir kurban etme töreni de gerekebilir."

Connor dumanı hâlâ tüten kahvesini aldı. "İlk kimin kurban edileceğine nasıl karar vereceğiz?" diye sordu. "Kardeşin mi, Loren mı?"

"Anaokulundayken daha zor kararlar vermek zorunda kalmıştım." Kalemimi tıklattım. "Kız kardeşimin canı tabii ki de bağışlanacak."

Göz bile kırpmadı. Onun yerine masmavi gözlerinden yayılan kendini beğenmişlikle kahvesini yudumladı. Kendini beğenmişlik yapacağı ne olmuştu ki?

Kalemimi daha güçlü bir şekilde tıklatıp gözbebeklerine doğru yakıcı bir bakış attım. *Bu savaş daha bitmedi, Richard. Hiçbir şeyi kazanmış değilsin.*

Kupasını masaya bırakırken dudakları kıvrılmıştı. "Senin oyun artı Daisy'nin oyu, benim ve Ryke'ın oyuna karşı. Buna beraberlik deniyor. Ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Parlak saçlarımı omzumdan geriye savurdum. "Senin kadar iyi bilmiyorum. Ben berabere kaldığımdan daha çok *kazanıyorum*." *Kazanmak* kelimesini öyle bir düşmanlıkla söylemiştim ki, küçük gülümsemesi kör edici bir sırıtışa dönüştü.

Off.

Bu planladığım gibi gitmiyordu.

Gözlerimi kısarak Ryke ve Daisy'yi işaret ettim. "Ayrıca daha oy bile kullanmadılar, Richard. Onların tercihlerini öylece varsayamazsın." Başımı masada kardeşimle kocasının durduğu tarafa çevirdim.

Ryke koridorda oyalanan birine odaklanmıştı.

Tüm yönetim kurulu odalarının ve ofislerin duvarlarının camdan olduğundan bahsetmiş miydim? Genç bir çalışan fotokopi makinesinin yanında oyalanıyordu. Kravatı yamuk, saçları çok fazla jöleyle geriye yatırılmıştı. Bizi izlemiyormuş gibi davranmaya çalışsa da acınacak derecede kötü bir iş çıkarıyordu.

Dikkatini çekene kadar Ryke'a doğru parmaklarımı şıklattım. Sohbete dahil olması birkaç saniyesini aldı.

"Sikerler, *hayır*. Bu işe karışmayacağım," dedi ellerini teslimiyetle kaldırarak.

"Daisy." Çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. "Sonraki kelimelerini akıllıca seç." *Kız kardeş sadakati.*

Kucağındaki bebeğinin pozisyonunu değiştirdi. "Kimseyi feda etmek istemiyorum. Hepimiz varsayımsal olarak yaşayamaz mıyız?" En nazik gülümsemesiyle bana baktı. Benimkilerden farklı bile olsa Daisy'nin fikirlerini dile getirmesini seviyordum.

Hepimiz varsayımsal olarak yaşayamaz mıyız?

Gerçek anlamda, hepimizin hayatta kalması için savaşırdım.

Varsayımsal ve mecazi olarak birkaç kayıp vermek umurumda değildi.

Kalemimi tıklattım. "Eğer mecbur kalırsak."

Sullivan dudaklarını şapırdatıp annesinin avucuna doğru esnedi. Daisy alnını kızınınkine yasladı.

Neredeyse mide bulandırıcıydı.

Mırıldanan bebekleri ve anne sıcaklığını görünce içim yumuş yumuş olmuyordu. Bebekler minyatür şeytanlardı.

Buna benimkiler de dahildi.

Ve onları seviyordum. Sümüklü burunları, sürekli ağlamaları ve entelektüel sohbetleri yürütememe gibi dezavantajlarını bile seviyordum. Kardeşlerim kadar şefkatli görünmeyebilirdim ama şefkatimi bir bebeğin burnunu gıdıklamak için burnumu kullanmayı içermeyen şekillerde gösteriyordum. Onlara asla böyle *yapmamasını* söylemezdim. Kardeşlerimin kendileri gibi olmasını isterdim. Tıpkı insanların kendim olmama izin vermesini istemem gibi.

Herhangi biri benim sevgimin başka bir anneninkinden *daha az* olduğunu söylerse de siktirip gidebilirdi. Küçük *gremlin*'lerim için ne kadar ileri gidebileceğim konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

Kız kardeşimin Sullivan'a birkaç yumuşak kelime fısıldamasını seyrettim, bebek sonunda uyuklamaya başlamıştı. Ryke kolunu Daisy'nin omuzlarına sarmış, hem karısına hem de kızına odaklanmış durumdaydı. İkisinin de yüzündeki yorgunluğu görebiliyordum ancak kız kardeşiminki kesinlikle daha belliydi. Gözlerinin altı kapkaraydı.

Kalemimi masaya bıraktım. "Daisy?"

"Efendim?" Sesini kısık tutsa da gözlerime bakıyordu.

"Connor ve ben, bize ihtiyacınız olduğu her an bebek bakıcılığı yapmaktan mutluluk duyarız."

Connor sinir bozucu parmağını sinir bozucu çenesine götürdü, düşünüyormuş *gibi* yapıyordu. Düşünecek bir şey yoktu. Daisy ve Ryke, doğumdan beri Sullivan'a yapışmış durumdalardı. Beş aydır *bir an* bile ara vermemişlerdi.

Her ebeveynin tarzının farklı olduğunu bilsem de kız kardeşim için endişeleniyordum.

Ryke elini tıraşsız çenesinde gezdirdikten sonra sandalyesini Connor'a çevirdi. "*Benim* kızıma bakıcılık yapmaktan gerçekten mutluluk duyar mısın?" Böyle bir şeyin olabileceğine inanamıyordu.

"Elbette," diye cevapladı Connor. "Kızın çoktan senden daha konuşkan, bu yüzden Sulli'yi senden daha çok seviyorum." Connor az

önce yalnızca hava durumundan bahsetmiş gibi bir tavırla kahvesini yudumladı. *Güneşli olsa da yanında kocaman bir siktir git var.*

Ryke ona ortaparmağını gösterdi. Bu, daha doğrudan bir "*siktir git*" cevabıydı.

İstedikleri kadar düşman gibi davranabilirlerdi, gözlerinden birbirlerine verdikleri değeri ben bile görebiliyordum. Kocamın ve Ryke'ın gerçek nefretlerini görmüştüm. İkisinin arasındaki şeyin bununla uzaktan yakından alakası yoktu.

Daisy'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bilmiyorum." Biraz daha düşündü. "Seni daha fazla strese sokmak istemiyorum."

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. "O kesinlikle bir stres kaynağı olmaz."

"Zaten üç bebeğin var."

Charlie ve Beckett'ı doğurduğum zaman Daisy'yle Ryke'm beni ne halde gördüğünü hatırlıyordum. Stresli olduğumu, yeni değişikliklerin beni korktuğunu itiraf etmeliydim. Düzeni seviyordum ancak daha iyi bir rutin bulduğumda ve Connor'a daha çok sorumluluk devrettikten sonra yenilmez olmuştum. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Eğer *yüz* tane çocuğa ev sahipliği yapmak isteseydim bunu topuklularla, rujla ve elbiseyle yapabilirdim.

Ben şiddetli bir fırtına ve lanet olası bir orman yangınıydım. İstediklerimin ve başaracaklarımın önünde duracak *hiçbir şey* yoktu.

"Başka bir bebek daha dünyamı yıkamaz. Ben lanet olası bir kaleyim," diye hatırlattım Daisy'ye. Bu gerçek kız kardeşimi gülümsetti. Mat siyah tırnağımı bebeğine doğrulttum. "Ona kapkek tulumu giydirmişsin. Bu nasıl bir stres kaynağı olabilir ki?"

Lafa giremeden elimi kaldırarak Connor'ı susturdum. Gözucuyla baktığımda şimdiden sırıtmaya başladığını, dudaklarının ardında bekleyen kelimeleri görebiliyordum. *Açık sarı kapkekli bir tulum giydirmenin stresle hiçbir alakası olamaz.* Falan filan.

Küçük kardeşimi bir konuda ikna etmeye çalışıyordum. Şu anda bir *Quiz Bowl*'u kazanmanın peşinde değildim.

Neyse ki Connor yorum yapmaktan kaçındı. Onun yerine Daisy'ye döndü. "Eğer bizim ona bakmamızı istemiyorsan, eminim Lily ve Lo..."

Cümlesini bitiremeden Ryke araya girerek bu öneriyi direkt reddetti. "Hayır. Kardeşimi strese sokmak istemiyorum."

"Daha önce Jane'e baktılar," dedi Connor benden önce. Ryke son zamanlarda Lo'ya daha çok güveniyordu, bu yüzden şimdi neden geri çekildiğini anlamıyordum.

"Önce bir çocuğa bak deriz, sonra iki, sonra üç. Muhtemelen tek bir çocuk istemelerinin sikik bir *nedeni* vardı." Ağır bir nefes verdi.

Masaya vurdum. "Sen, Loren'dan daha stresli görünüyorsun."

Ryke gözlerini devirip homurdandı.

"Hem yakın zamanda bir çocuk daha istiyor olabilirler. O ihtimali açık tuttuklarını söylemişlerdi. Henüz aksini de duymadık. Tabii *seninle* konuştularsa orası başka." Bu kız kardeş ihanetine şimdiden sinirlenmiştim ama Ryke bana gereksiz yere abartıyormuşum gibi bakıyordu.

"Hayır, hayır. Kimse bana başka bir çocuk yapmayı denemek konusunda bir şey söylemedi. Ben..." Tekrar homurdanırken elini saçlarında gezdirdi. "Ben..."

"Sözümü geri alıyorum," dedi Connor. "Seninle konuşmak beş aylık bir bebekle konuşmaktan çok daha kötü."

"Siktir git." Ryke dirseklerini masaya yasladı. "Bakın, gerçek şu ki... bunun kardeşimle ya da sizinle bir ilgisi yok. Dais ve ben sizin yardımınız olmadan da gayet iyi idare ediyor olabiliriz. Sonuçta sizler, biz olmadan da çok iyi iş çıkardınız."

Connor ve ben ne demek istediğini anlayarak göz göze geldik.

Sanki o anda ateşkes ilan etmiş ve sayısız konuda uzlaşmıştık. Çocuklarımızın hayatındaki rollerinin fazlasıyla farkındaydık. Jane doğduğu zaman hepimiz birlikte yaşıyorduk.

Onunla oynamış, ona bakıcılık yapmışlardı. Huysuzlandığında onu kucaklarına almışlardı, kaybettiği oyuncak aslanım bulmuşlardı. Ona sonsuz kahkaha, mutluluk ve çok fazla sevgi vermişlerdi.

Teklifimizin nedeni buna karşılık verme ihtiyacımız değildi. Yal-

nızca onlar nasıl bizim hayatımızın bir parçası olduysa, biz de aynını onlar için yapmak istiyorduk.

"Sizsiz de iyiydik," diyerek ona hak verdi Connor. "Ama sizinle daha iyiydik. Tıpkı Lo ve Lily'nin hep birlikteyken daha iyi olması gibi. Sen ve Daisy'nin de öyle. Tüm çocuklarımız aile sevgisinden ve desteğinden faydalanıyor."

Tercümesi: *Sen benim ailemsin, Ryke.*

Kelimelerindeki canlılığı içime çektim, Connor'ın hiçbir zaman gerçek bir ailesi olmamıştı. Kendini kasıtlı olarak ondan uzak tutan, ona sevginin *gücünü* göstermeyi reddeden bir annesi vardı. Connor artık gerçek insan bağlarının, sevgiye dayalı olan bağların önemini kabul ediyordu. Aramızdaki tüm bağların.

Ryke onun gözlerinin içine bakmaya devam etti, bence o da Connor'ın söylediklerinin ardındaki anlamı görebiliyordu.

Daisy hâlâ bebeğine odaklanmış durumdaydı, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı.

Daha fazla sessiz kalamadım. "Annem yüzünden mi?" Başta Jane'i uzun süre orada bırakmak konusunda ben de tereddüt etmiştim. Lily de etmişti. Hepimiz o evde farklı şekillerde yetiştirilmiştik, bunların hiçbiri mükemmel değildi ve çocuklarımızın bizim yaşadıklarımızı yaşamasını istemiyorduk.

Fakat Samantha Calloway büyükanne olarak farklı bir insandı. Daha az baskıcıydı. Çocuklara bakmasına destek olacak personeli olması da yardımcı oluyordu. Villanova'daki evde dört çocuğa birden bakarken bunalmayacak olsa da çocukları sık sık oraya bırakmıyorduk.

Connor'la ben şimdiden dadı konusunu konuşmaya başlamıştık. Büyürken ikimizin de onlarla kötü deneyimleri olmuştu. Bu yüzden bu fikre karşı hâlâ soğuk bakıyordum ancak kaçınılmaz olacak gibi geliyordu. Dadının daha çok bir çocuk bakıcısı, daha az vekil anne gibi olması için sınırlar belirlememiz gerekecekti.

Güven de önemli faktörlerden biriydi.

"Annem yüzünden değil. Sulli'yi bir gün oraya bırakacağım. Bunu yapacağım. Sadece henüz... hazır değilim," dedi Daisy yumu-

şacık bir ses tonuyla. Yorgun gözlerinden yaşlar süzülürken duygularını bastırmaya çalışarak boğuk bir ses çıkardı.

Ryke onun omuzlarını okşadı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Hemen hemen Connor'la aynı anda *-of her neyse-* ayağa kalktık. Normalde ağlayan insanlara *doğru* gitmezdim ancak şu anda ağlayan kişi kız kardeşimdi. Konferans masasında onların olduğu tarafa ilerledim.

Connor da oradaydı, ikimiz de Ryke ve Daisy'nin iki yanına oturduk. Paylaştığımız sessizlikte, havada hâlâ ham duygular asılıydı. Onların çocuk sahibi olmak için yaptıkları uzun yolculuklarının her adımında yanlarındaydık. Güvendikleri birer ağ olmuştuk, kalan *her şey* çökerse tutunabilecekleri bir dal...

Onları tutmak zorunda kalmak istememiştik ama verdikleri mücadeleyi izlemiştik. Üstelik kızlarını bu dünyaya getirmek için çok uzun ve zor bir mücadele vermişlerdi. Bir süre için bunu yapmak gerçekten imkânsızmış gibi bile gözükmüştü. Sonra küçük kız kardeşimin belki de hayatta kalamayacağı ihtimaliyle yüzleşmiştik.

Kızının ilk kelimelerini duyamayacak, ilk adımlarını göremeyecek, hatta onu kucağına bile alamayacaktı.

O acıyı bildiğimi iddia edemezdim. Onun hissettiklerini *hissedebilmem* mümkün değildi fakat kız kardeşimi tanıyordum. Onun iyiliğini, sevgisini ve o küçük kızı kollarında görmeyi ne kadar çok istediğini biliyordum.

Bu yüzden ondan ayrı kalmak istememesi çok doğaldı.

Daisy başını eğdi, karmakarışık sarı saçları dolan gözlerini gizliyordu. Saç telleri en az kendi kadar vahşiydi. Ryke başparmağını Sullivan'm düğme gibi burnunun üzerinde gezdirdi. Bebek bir şeyler mırıldanarak huzurlu bir uykuya daldı.

"O çok güzel," dedim en kısık ses tonumla. Kalbim anlaşılmaz, baskın bir duyguyla *doluydu* çünkü bu küçük kız, kardeşime ve Ryke'a çok benziyordu.

Connor dudaklarını oynatarak, "*Bu neydi şimdi?*" diye sorduğunda durumu daha iyi hale getirmediğimin farkına vardım.

Dudaklarımı sinirli bir şekilde birbirine bastırdım ve sonra ne

söylemem gerektiğini bildiğim için sessizce ofladım. "Ve o güzel şey bugün davet *edilmemişti.*"

Ryke'ın çenesi sertleşti.

"Sadece bir öğleden sonra ondan uzak kalırsanız bu dünyadan kaybolmayacak. İkinize de söz veriyorum," dedi Connor daha sakin bir tonla.

Ryke başını eğip saçlarının arasında gizlenen Daisy'ye baktı. Ona bir şeyler fısıldayıp yanağından öptü. Başını tekrar kaldırdığında ne demek istediğini anlıyormuş gibi Connor'a doğru başını salladı.

Daisy'nin henüz bunu tam olarak anladığından emin değildim.

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Ben *her zaman* senin yanındayım. Bu hiç değişmeyecek." Bu duyguyu daha önce defalarca kez ifade etmiştim.

Omuzları yorgunlukla çöktü. Gözlerini sildikten sonra bana döndü, yanağındaki yara izi kızarmıştı. "Sadece hiçbir anı kaçırmak istemiyorum. Bize böyle bir hediye verildi ve ben şey yapamıyorum..." Gözyaşları artarken kısık sesle homurdandı. Gözyaşları uyuyan bebeğinin üzerine düşmeden önce hızla onları sildi.

"Kaçırmayacağını söyleyemem çünkü kaçıracaksın," dedim dürüstçe. "Belki bir kere burnuna yemek çektiğini ya da kıçının üzerine düştüğü bir anı kaçıracaksın ama çocuklar hakkındaki saçma bir gerçeği bilmek ister misin? Bu acı verici derecede şirin ve aptalca şeyleri *hep* yapıyorlar." Gözyaşlarının geri kalanını silmesine yardımcı oldum. Tekrar onaylarcasına başım salladı. "Evet, belki o bir anı kaçıracaksın ama onu telafi edecek *milyonlarca* anın olacak."

Hayal olmayan bir gerçek vardı. Kardeşimin uyku problemleri, TSSB* ve depresyonu vardı. Tek istediğim onun sağlıklı olmasıydı. Ryke da bunu istiyordu. Connor da. Lily ve Lo da.

Yalnızca ona yardım etmemize izin vermesi gerekiyordu.

Saçlarını yüzünden çekip, "Tamam," dedi Daisy yavaşça.

Birbirimize "*seni seviyorum*" dedikten sonra sandalyelerini bir-

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu. (ç.n.)

birine çeviren iki adam dikkatimi dağıttı. Sanırım Connor mırıldanarak Ryke'a bir şeyler soruyordu. Tam tersi de olabilirdi. Kısık sesle konuşuyorlardı.

Ne paylaştıklarını merak ediyormuş ya da umursuyormuş gibi yapmadım. Gerçi bir açıdan umursuyordum. Loren olmadan bu ikilinin karşılıklı fısıldaştığı çok sık görülmezdi.

Dikkatlerini üzerime çekene kadar yüksek sesle boğazımı temizledim. "Ne oldu?"

Ryke ve Connor, Daisy'ye sanki onu şarapnel parçalarından ve silah seslerinden koruyorlarmış gibi baktılar. Bu çok saçmaydı.

"Eleştirilerinizi kaldırabilir."

"Bu sikik bir eleştiri değil," diye karşılık verdi Ryke.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Amacım haklı olmak değildi. Sadece konuşmanızı istedim ve bunu da başardım."

"Kısmi bir başarıydı, sevgilim," diye araya girdi Connor. "Ben henüz bir şey söylemedim."

Öğürdüm. "Egon midemi bulandırıyor."

O aptal sırıtışına engel olamıyordu. Dudaklarına bakıp durduğumu fark ettiğim için tekrar Ryke'a odaklandım. "O zaman ne hakkında dedikodu yapıyordunuz?"

"Seks."

Gözlerimi devirdim. "Klasik." Gerçi bizim de kız kardeşlerimle sık sık seks hakkında konuştuğumuz detayından bahsetmedim. Bu yalnızca erkeklere özgü bir şey değildi.

Sullivan tekrar kıpırdandığında Daisy onu biraz daha salladı. "Bu cumartesi ona bakabilir misin? Sadece birkaç saatliğine."

Kalbim kabarmıştı. "Çok isterim. Seni tüm o şeytani ağlamalardan kurtaracağım."

Daisy şaşırmış gibi yaparak kesik bir nefes aldı. "Az önce bebeğime şeytani mi dedin?"

"*Ağlamalarına* dedim," diye karşı çıktım. "Bu da onu yalnızca yarı şeytani yapar."

Kız kardeşimin gülümsemesi genişledi. Neye ihtiyacı olursa ol-

sun, bunu ona sağlamak için lanet olasıca bir *roadrunner*'dan* daha hızlı bir şekilde orada olacaktım.

Kapı nihayet açıldığında irkildim.

Sonunda. Loren, yanında Lily'yle birlikte kapının eşiğinden içeri girdi. Kaşlarım anında çatıldı. Lily neden eliyle yüzünün yarısını saklıyordu?

Loren, karısının kulağına bir şeyler fısıldadı ve masanın boşalan baş köşesine oturmak için birbirlerinden ayrıldılar.

"Neler oluyor?" diye sordum sesim bir oktav yükselirken. On santimlik topuklu ayakkabılarımla yerimden fırladım.

"Lily'yle ben, seni ve kocanı tahttan indirmişiz gibi görünüyor." Başını Connor'a doğru çevirdi. "Bunu benim için sıcak tuttuğun için teşekkürler, aşkım." Connor'ın kahvesinden bir yudum bile almıştı.

Kocamın yüz hatları okunmuyordu, çoğunlukla Lily'ye odaklanmış durumdaydı. Telefonunu çıkardı. Ryke ise yerinden fırlamamak için kendini çok zor tutuyordu.

"Konu oturma düzeni değil," diye karşılık verdim. "Ama şunu netleştirelim, Connor ve ben her zaman masanın başında otururuz." Kalkması için parmağımı şıklattım.

Loren bana kuru bir bakış attı. "Dikkatli ol, Kraliçe Rose. Pençeni kırabilirsin."

Homurdansam da düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. *Dikkatini dağıtıyor, Rose.* Asıl sorundan beni uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kardeşim. Lily'yle ilgili bir sorun vardı.

"Lily?" dedim. "Ne oldu..." Sorum havada kaldı çünkü o sırada erkek bir stajyer elinde bir buz torbasıyla konferans odasına girdi. Torbayı Lily'nin yanındaki masaya bıraktıktan sonra tek kelime bile etmeden aceleyle dışarı çıktı.

Lily buzu almak üzere elini indirdiğinde nefesim kesildi.

Benden önce, "Bu da ne sikim şimdi?" diye bağırdı Ryke.

Lily elindeki buzu kızarmış, şişmiş ve yeşilimsi bir morluk oluşmaya başlayan gözüne bastırmadan önce biraz zorlanmıştı. "Ben iyiyim! Kimse çıldırmasın."

* Dünyanın en hızlı koşan kuşu. (ç.n.)

"Bu sikik şeyi söylemek için çok geç," diye küfretti Ryke. Çoktan ayağa kalkmıştı. Connor da ayaktaydı, telefonuna hızla bir şeyler yazıyordu. Bebeği hâlâ kollarında olan Daisy koltuğunu Lily'ye doğru itekledi, aralarında sessiz ve kısa bir konuşma geçti.

Başımı hızla Lo'ya çevirdim. "Biri mi saldırdı?" Bu kadardı. Masanın etrafından dolanıp rasgele bir koltukta bulduğum *Chanel* çantamın içini karıştırarak telefonumu aramaya başladım.

"Hey... Herkes bir saniye için dursun." Ben asla durmadığım için bağırmak zorunda kalmıştı. "İsa aşkında, *durun*. Hepiniz!"

Hepimiz anında donup kaldık.

Lo artık dalga geçmiyordu, hançer gibi gözleri parladı. "Bu konuyu çoktan halletmiş olabileceğimiz hiç aklınızdan geçti mi?"

Şimdi geçiyordu.

"Nasıl?" diye sordu Connor. "Avukatları aradınız mı?"

"*Evet.*"

"Polise haber verdiniz mi?"

"*Evet,*" dedi Lo sertçe. "Ayrıca daha ne olduğunu bile bilmiyorsunuz."

"Yumruk yedim." Lily anlatmaya başladığında. kendimi olduğum yerde sabit kalmaya, kapıdan çıkıp bu orospu çocuğunun kafasını kesmemeye zorladım. "Bir... şey tarafından."

Connor'ın rahatça bana yaklaştığını hissederek kaşlarımı çattım. Sandalyenin üstünü o kadar sert kavramıştım ki, tırnaklarım deride iz bırakıyordu.

"*Bir şey* mi?" diye sordum. "Ne şeyi?" Kanım kaynarken onu yumruklayabilecek iğrenç insanları, adını bile söylemeyeceği kadar acayip birisini gözümde canlandırdım. "Onu boğacağım," dedim hırlayarak. "Sonra gözlerini yuvalarından söküp ateşe vereceğim ve ona *yedireceğim.*"

Loren yüzünü buruşturdu. "Ben de kendi zihnimin bir cehennem çukuru olduğunu düşünürdüm."

Ryke masayı iterek kapıya doğru ilerledi.

Ben de hızla peşinden gittim, çantamı bir silah gibi koluma tak-

mıştım. *Hadi, şu sikik pisliği yakalayalım.* Tam o anda Connor cam kapının önüne geçerek bize engel oldu.

Gelmiş geçmiş en çileden çıkarıcı insandı.

"*Çekil*, Richard," dedim sertçe.

"Lo'yu dinle. Hallettiğini söyledi."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Benim tatmin olacağım şekilde değil."

"Senin tatmin olacağın şeyler yasadışı ve fanteziden ibaret, sevgilim."

Ona ters ters baktım. "Çekilmezsen tırnaklarım boğazını *parçalayacak* ve tüm bunlar fantezi olmaktan çıkacak."

"Ona gözbebeklerini mi yedireceksin, yoksa şahdamarını mı parçalayacaksın? İkisini birden yapamazsın."

"Yapabilirim. İzle ve gör. Hatta izleme, Richard. Yolumdan çekildiğin sürece ne yaptığın umurumda bile değil."

Ryke bir adım öne çıktığında Connor elini onun göğsüne koydu. "Bu durumla nasıl başa çıkacağımıza dair seçenekler arasından cinayeti çıkaralım," dedi ikimize.

İkimiz de sinirli ve üzgündük. Elbette kimseyi *öldüreceğimiz* yoktu, yine de adalet yerini bulana kadar ortalığı birbirine katardık. Bizim aramızda Lily kolay bir hedefti. Ufak tefek ve savunmasız görünüyordu, ayrıca onu korumanın kısmen benim görevim olduğunu hissediyordum. Belki de Ryke da böyle hissediyordu.

Ve başarısız olmuştuk.

Ryke öfkeyle Philadelphia'ya bakan, panjurları kapalı pencereyi işaret etti. "Sikeyim, aramızdan kimseye *vuramazlar*."

"Güvenlik adamı yakaladı!" diye bağırdı Lo. "Size söyledim, çoktan hallettik!"

Ryke ve ben teslim olarak birbirimize baktıktan sonra yavaşça kapıdan uzaklaştık. Erkekler masanın diğer ucunda ayakta dururken ben kardeşlerimin yanına oturdum.

Connor telefonunu cebine koydu. "Suç duyurusunda bulunacak mısınız?"

Lo'nun çenesi gerildi. "Evet, saldırıyla."

"Sonra da taşaklarını yakacağız," diye ekledim.

Lo gülümsememek için kendini zor tutuyordu. "Ne yazık ki umabileceğimiz en iyi şey hapiste birkaç hafta kalması."

"Yine de bu bir emsal teşkil eder," dedi Connor. Un bombası saldırıları için kimseye suç duyurusunda bulunamamıştık ama bu olayla ilk kez demir tokmak sallayabilecektik. Küçük de olsa bir fark yaratacaktı.

Lily'ye yaklaşıp gözünü inceledim. Buz torbasını indirerek bakmama izin verdi. Berbat gözüküyordu. Göz kapağı o kadar şişmişti ki, kapanacak gibi duruyordu.

"Onu öldüreceğim," diye mırıldandım. Elimde değildi. Onun varsayımsal ölümü beni daha iyi hissettiriyordu.

"Teselli olacaksa, *aslında* bana yumruk atmadı." Sandalyesinde kıpırdandı, boynunda hafif bir kızarıklık oluşmuştu.

Ne?

Ryke gerildi. "Sikeyim, bu ne demek şimdi?"

Lo koltuğuna geri döndü. "Biri yüzüne dildo fırlattı demek."

İki acı verici saniye boyunca odada ağır bir sessizlik oluştu. Ben hışımla sandalyemden kalkarken Ryke da kapıya doğru yöneldi ve böylece sessizlik bozuldu.

"Hey, hey, hey!" diye bağırdı Lily arkamızdan. Hatta beni durdurmak için bileğimi bile tutmuştu. "Çabuk hiddetlenen üçlü, durun!"

Gözlerimi devirsem de tekrar yerime oturdum.

"Şu siktiğimin belgesel dizisinin daha fazla bölümünü yayınlamamız gerek," dedi Ryke sertçe. "Bunu önleyebilirdi."

Biz Calloway'iz'in yapımcılarıydık.

Her şey bizim kontrolümüz altındaydı. Sohbeti istediğimiz gibi şekillendirebiliyorduk.

İlk bölüm yayınlandıktan sonraki manşetleri hatırlıyordum.

DAISY MEADOWS İLHAM VERİCİ VE
YÜREK BURKAN HİKÂYESİNİ ANLATIYOR.

Paris isyanından ve modellik yaparak büyümenin nasıl olduğundan bahsetmişti.

RYKE MEADOWS VE YALNIZ GEÇMİŞİ.

Babasının itibarını korumak için nasıl ailevi bağlarını saklamak zorunda kaldığından bahsetmişti.

LILY VE LOREN İÇLERİNİ DÖKÜYOR: İLİŞKİLER & SEKS BAĞIMLILIĞI.

Gençken birbirlerinin bağımlılıklarına nasıl olanak sağladıklarını, gitgide bu çukurda daha derine düşmelerinden yüzeysel bir şekilde bahsetmişlerdi.

CONNOR & ROSE: PHILLY'NIN PRENSESLERİ'NİN ARDINDAKİ GERÇEK.

Reality şov süresince Scott'ın rolünü bugüne dek olduğundan çok daha ayrıntılı bir şekilde açıklamıştık.

Bunlar yalnızca genel hikâyelerimizin küçük parçalarıydı ancak dürüst anlatımımız, halkın gözünde insanlığımızı yeniden inşa etmişti. Artık insanlar kolay kolay nefret kusamıyordu ve daha çok kişi arkamızda duruyordu. Fakat henüz sadece bir bölüm yayınlanmıştı. Çok daha fazlasının daha da yardımcı olacağından şüphe yoktu. Sadece devam etmeden önce gidermemiz gereken bir pürüz vardı. Bugün bu ofiste toplanmamızın nedeni de buydu.

Çocuklarımızın belgesel dizisinde yer alıp almayacağını belirleyecektik.

BÖLÜM 3

RYKE MEADOWS

Haziran 2018
Hale Co. Ofisleri
Philadelphia

"Alacağımız karar, kaçınılmaz olarak çocuklarımızın hayatlarını şekillendirecek. İyi yönde mi kötü yönde mi olacağını şimdiden öngöremeyiz ama hepimiz bir seçim yapmak zorundayız." Connor bu uğursuz açıklamasından sonra deri koltuğunda öne doğru eğildi.

Nasıl olduysa, konferans masasınm bir tarafında Connor ve kardeşimle oturuyordum. Lo ikimizin arasındaki yerini almıştı. Bu aslında çiftleri ilgilendiren bir meseleydi ama karşılıklı oturmuş durumdaydık. Kızlar karşı taraftaydı, ortalarında Lily vardı.

Ben kısmen masaya yaslanmıştım, botlarım sandalyelerden birinin üzerindeydi. Masada duran dergilerden birini elime aldım, bu dergiler masadaki herkesin önüne yayılmıştı.

Onları çantasından çıkarırken, "Ne ile uğraştığımıza dair birkaç örnek olsun," demişti Rose. Kimse onun toplantıya *örnek* materyal getirmesine şaşırmamıştı.

Birkaç tanesine göz attığımda neredeyse hepsinde Lily ve Lo'nun fotoğraflarının olduğunu fark etmiştim.

"LILY'NIN HAMİLE GÖBEĞİ!" diye yazılı olan birkaç sahte başlık bunların aylar önce basıldığını söylüyordu. Kalanlar ise o kadar korkunç ya da yanlış değildi.

"ARTIK DAHA GÜÇLÜYÜM." LILY'NİN BAĞIMLILIK, AİLE VE ŞÖHRET ALTINDAKİ ANLATILMAMIŞ HİKÂYESİ.

Tarihine baktıktan sonra dergiyi Daisy'ye doğru ittim.

İki ablasıyla birlikte manşete baktı.

"Bu dün yayınlanmış." Belgesel dizisinin gerçeklerin yayılmasına ne kadar yardımcı olduğunun başka bir kanıtıydı. Daisy olumlu bir Lily haberi görmesiyle anında gülümsedi.

Lo sandalyesinde ileri geri sallanıyordu. "Bir gerçek var. Hepimiz medyanın gölgesinden uzak bir şekilde büyüyebildik. *Şu* olay..." Dergileri işaret etti. "Biz yirmili yaşlarımızdayken başladı."

"Ben on altı yaşındaydım," diye hatırlattı Daisy.

Lo sallanmayı bıraktı. Karımla, küçüklüğünden beri tanıdığı kızla göz göze geldi. "Evet. On altı yaşındaydın. Ve medya devreye girmeden önce *gayet* iyiydin." Bununla mücadele etmeye çalışsa da suçluluk duygusu yüz hatlarına yayılmaya başladı. Kaşları çatılmış, elmacıkkemikleri bıçak gibi keskinleşmişti.

Bunu görmek beni içten içte paramparça ediyordu.

"Lo," diye başlasam da Daisy kendi adına konuştu.

"Medyadan önce de mükemmel ya da iyi durumda değildim. Hep üzgündüm... ve modellik yapmak berbattı. Teorilerimden birinin doğruluğu çoktan kanıtlandı, bu yüzden bunu değiştirmeye çalışamazsın, Lo."

Kardeşim sandalyesinin kolunu sıkıca kavramayı bıraktı. "Ne teorisi?"

"Medyanın odağı üzerimize çevrilmeseydi bile Paris Moda Haftası'na yalnız başıma gidecektim. Yine bir isyan olacaktı. Şu anda yaşadığım travmanın aynısını yaşayacaktım, hatta daha kötüsü de olabilirdi. Çünkü bu senaryoda Ryke ile hiç arkadaş olmayabilirdim." Gözleri benimkilere kaydı, bu ihtimal canını yakıyordu. Göğsümün sıkıştığını hissedebiliyordum. Ardından tekrar Lo'ya döndü. "Ayrıca, eğer Ryke Paris'e gelmeseydi o gece ölebilirdim."

Siktir et o senaryoyu.

"Tanrı'ya şükür öyle bir şey olmadı," diye araya girdi Rose.

"Bunun övgüsünü Tanrı'ya vermeyelim," diye ekledi Connor. *Ryke'ın* övgüsünü diyememişti. Gözlerimi devirdim.

Lo öne doğru eğildi, dirsekleri dergilerin üzerindeydi. "Seni

unuttuğumu düşünüyor olabilirsin, Daisy. Ama unutmadım. Uzun zamandır da unutmuyorum. Medyanın seni nasıl taciz ettiğini *hatırlıyorum.*"

"Arkadaşlarım beni taciz etti," diye cevapladı karım güçlü bir sesle. "Kim bilir? Belki medya bu dedikoduları yaymasa bile yine de bunu yaparlardı. Üzerime gelmek için başka bir neden seçebilirlerdi. Çocuklarımızın neler yaşayabileceğine dair oluşturacağımız standart benim hayatıma dayalı olmamalı. Annem benim ruh sağlığımla hiç ilgilenmedi ve biz çocuklarımızı yapmak istemedikleri şeylere zorlayacak değiliz."

Lily birkaç kez başını salladı, küçük kız kardeşiyle araları hiç olmadığı kadar iyiydi. Yıllarca süren pişmanlıklar artık gömülmüştü. Birbirlerine gülümsediler. İkisiyle de çok gurur duyuyordum.

"Çok güzel söyledin," dedi Rose kız kardeşine. Bir yandan defterine *notlar* alıyordu.

Lo bunu fark etti. "Bundan sonra bir sınav yapmayı mı planlıyorsun?"

Rose ona buz gibi bir bakış attı. "Çocuklarımızın hayatı söz konusuyken düzenli olduğum için özür dileyecek değilim."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım. "Kocan ve sen siktiğimin kıyametine karşı bahis oynuyormuşuz gibi davranıyorsunuz."

"Belki de öyle yapıyoruzdur." Kalemiyle bir çizgi çizdi, düzgün bir el yazısıyla defterine bir şeyler karalamasını izledim. *Ryke umursamaz.*

Bu ne sikik bir nottu böyle?

Lo tekrar sandalyesinde dönmeye başladı. "Daha önce söylediğim gibi biz spot ışıklarından *uzak* yetişmiş olabiliriz ama çocuklarımız asla böyle bir yaşam şansına sahip olamayacak. Belgesel dizisine devam etsek de etmesek de kamuoyunun önünde büyüyecekler."

Herkesin sessizleştiği ortamda yankılanan tek ses klimadan geliyordu. Küçücük, aşırı kırılgan kızımın Daisy'nin kollarında mışıl mışıl uyumasını seyrettim. Sulli'den bir şey alma düşüncesinden nefret ediyordum ancak onu dünyamıza getirmenin, mahremiyetini anında kaybedeceği anlamına geldiğinin farkındaydım.

Asla diğer çocuklar gibi büyüyemeyecekti.

Daha dün Daisy'yle birlikte bebek arabasını arabama yerleştirmiştik, böylece parkta yürüyüşe çıkabilecektik. Sitemizin dışına çıkalı otuz saniye bile olmadan paparazziler peşimize takılmıştı.

Fark edilmeden hayatımızı sürdürmeye çalışmak sonu olmayan bir savaş olsa da çocuklarımızı ekran önüne çıkarıp çıkarmayacağımıza karar vermemiz gerekiyordu. Daisy ve ben, bunun sonuçlarıyla avantajları konusunda derinlemesine konuşmuştuk. Hesaba katılması gereken çok fazla sikik değişken olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Hayata bu şekilde bakmaya alışkın değildim. En az zararla en doğru yolu tahmin etmeye çalışmaya... Bu Connor Cobalt'ın olayıydı. Belki de onun fikrini duymak istiyordum.

Hayır, onun fikrini duymak istediğimi biliyordum.

Bu yüzden hepimiz buradaydık. Konuşmak için.

Hale Co. bunun için en uygun yerdi. Belgesel dizisi için ek protokol imzalayacağımızdan dolayı uğrayacak avukatlar da olacaktı. Bu madde çocuklarımızla ilgiliydi. Ayrıca sadece birkaç evrak için yabancıları evimize almak istemiyorduk.

Lanet olasıca evlerimize kimleri alıyorduk? Belgesel dizisi için çekim yapan üç kişilik kamera ekibi gibi en az bir ya da iki hafta boyunca araştırıp incelediğimiz insanları kabul ediyorduk. Onlara güveniyorduk çünkü hepimiz her biriyle bizzat görüşmüştük. Lo resmen onları sorguya çeker gibi konuşmuştu ve buna rağmen başarılı olmuşlardı.

Ancak tabii ki önlem olarak üç evin içinde de güvenlik kameralarımız vardı.

Elime yalan haber yapan başka bir dergiyi daha aldım.

"BUNA HAZIR DEĞİLİM." LOREN HALE'İN,
LILY'NİN HAMİLELİĞİNE KARŞI TEPKİSİ!

Dergiyi fırlattığımda masanın üzerinden kayarak benden uzaklaştı. Gerçek şuydu ki, Moffy'nin büyüyüp ailesiyle ilgili bu man-

şetleri okuma ihtimali çok yüksekti. Bütün çocuklarımızın okuma ihtimali yüksekti ve bunu engelleyemezdik. Sadece *Ünlü Takipçisi* ve diğer magazin dergilerinin yayınlamak istediği haberleri yumuşatmaya çalışabilirdik.

Biz Calloway'iz sayesinde de tam olarak bunu yapmıştık.

"Yani demek istediğin sikik şey ne?" diye sordum kardeşime.

Lo'nun yüzünde kararlı ve odaklanmış bir ifade vardı. Düşünceleri zihninde kilometrelerce yol almış gibi gözüküyordu. "Moffy şöhret ile sıradanlık arasındaki farkı asla bilemeyecek. Onun normali *bu*." Suçlayıcı bir şekilde magazin dergilerini işaret etti. "Eğer her sikik kamera, her magazin haberi karşısında çılgına dönersek, onun normali endişe ve panikle dolu olacak. Lily'yle ben çocuğumuz için bunu istemiyoruz. Toplum içinde ve paparazzilerin yanında rahat olmasını istiyoruz. Bu hayatı olduğu gibi kucaklamasını istiyoruz çünkü yaşayacağı tek hayat bu."

Kardeşimin, Lily dışında hiçbir konu hakkında bu kadar tutkulu konuştuğunu duymamıştım. Oğluna olan sevgisinden hiçbir zaman şüphe etmiyor olsam da bu duygu şu anda aramızdaki havaya yapışmış gibi hissediliyordu. Onun için söz konusu oğlu olduğunda kaçmak, saklanmak veya utanmak diye bir şey yoktu.

Lily bir elini kaldırdı, diğer eliyle hâlâ gözüne buz bastırıyordu. "Lo'nun söylemek istediği şu, Moffy'nin televizyona çıkmaya alışmasını istiyoruz çünkü çok büyük olasılıkla belgesel dizisinde yer alsa da almasa da onu magazin haberlerinde gösterecekler."

"Bu doğru." Daisy başıyla onayladı. Sarı saçlarını geriye atıp bana "*mantıklı konuşuyorlar*" diyen bir bakış attı.

Lily ve Lo dünyanın en mantıklı argümanlarını sunabilirlerdi. Bu durum, bu toplantı masasında iki sertifikalı dâhi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Er ya da geç, fikirlerini *kesinlikle* ortaya koyacak olan iki insan.

Connor kahve kupasını eline aldı. "Neden böyle düşündüğünüzü anlıyorum," dedi. *Tam üstüne geldi.* "Ama Rose ve ben çocuklarımız adına, hayatlarının geri kalanını etkileyecek böyle bir kararı vermek konusunda rahat hissetmiyoruz."

Notlarındaki birkaç kelimenin altını çizerken, "Kesinlikle," dedi Rose.

Daisy'nin yeşil gözlerindeki ifade gitgide karışıyordu. Bakışları önce bebeğimize, oradan ailemize ve arkadaşlarımıza kaydı.

Lo aniden sandalyesini geri itip Connor'a fena bir bakış attı. Hayatım boyunca hiç Lo'nun bu kadar sert bir bakışı *Connor'a* yönelttiğini görmemiştim. Birçok sikik kez bu bakışın muhatabı olmuştum ama Connor? *Asla.*

Connor kahve kupasını dudaklarına götürmüşken duraksadı, ardından bir yudum bile almadan yavaşça masaya bıraktı.

"Yani çocuğum adına seçimler yaptığım için boktan bir baba mı oluyorum?" diye sordu Lo. "Bunu mu söylemeye çalışıyorsun, Connor?"

"Öyle demedim," dedi Connor nefes vererek. "Beni yanlış anlıyorsun."

"Şimdi de aptal mı oldum yani?" diye karşılık verdi Lo. Sesinden öfke akıyordu.

Toplantı odası yoğun bir gerilimle kaplandı. Connor ve Lo neredeyse hiç tartışmazdı. Gözlerim usulca fısıldaşan, ne yapacaklarını bilemez halde onları izleyen üç kadına kaydı.

Connor tepkisini sakladı, yüzü ifadesizdi. "Böyle düşünmediğimi biliyorsun."

"Öyle mi?" Lo omuz silkti. "Bilmiyorum, Connor."

Yalan söylemeyecektim, eskiden bunun olmasını dilerdim. Lo'nun Connor'a, bana gösterdiği tavrı göstermesini istemiştim ama şimdi bunun gerçekleşmesini izlerken adalet hissiyle tatmin olmuyordum. Dudaklarıma halinden memnun bir gülümseme yerleşmedi. Çok gerilmiştim ve göğsümde rahatsız edici bir ağırlık vardı.

Onların arkadaşlığına karşı duyduğum kıskançlık yok olup gitti. Tam da şu sikik anda birden silindi. Connor ve Lo'nun ilişkisinin benim Lo'yla ilişkimden ne kadar farklı olduğunu az önce farkına varmıştım.

Ben, Lo ile kavga edebilirdim.

Ben onu itebilir, çekebilir ve tekrar ayağa kaldırabilirdim.

Çünkü onun *ağabeyiydim.*

Connor çoğunlukla onu kaldırabilir, destekleyebilir ve tutabilirdi. Diğer yandan onun kıçını tekmeleyemezdi, sınırlarını zorlayamazdı. Bunu şimdi anlayabiliyordum. Hem de daha önce hiç olmadığı kadar.

Connor hâlâ ifadesizdi, tüm duygularını gizliyor ve konuşmuyordu. Sadece Lo'ya bakıyordu. Lo'nun tek yaptığı da ona *dik dik* bakmaktı. Bu beni öldürüyordu.

Tüm bu sikik durum beni öldürüyordu.

Çünkü kardeşimin Connor'a ihtiyacı vardı. Kabul etse de etmese de Connor'm da Lo'ya ihtiyacı vardı. Bu konuda saatlerce konuşabilirdim. Lo ve Connor'ın neden *sadece dost* olarak bu kadar iyi ilerleyebildiğimi madde madde sıralayabilirdim. Lo'nun, beni deli eden o ego dolu narsist haline rağmen Connor'ı nasıl olduğu gibi sevdiğini açıklayabilirdim. Connor'ın Lo'yu alkolik halinde, ayık halinde, iğneleyici ve *geek* tarafını -ki kardeşimin bu özelliklerinin hepsiyle gurur duyuyordum- bile nasıl sevdiğini açıklayabilirdim.

Dediğim gibi saatlerce bu nedenleri sıralamaya devam edebilirdim ama etmeyecektim. *Yıllar* boyunca paylaştıkları şeyler zaten yeterince bir kanıttı.

Connor'm "iyi polis" rutinine karşı "kötü polis" olma fikri beni eskiden sinirlendirirdi ama bu artık değiştirmek istediğim bir şey değildi.

Arkadaşlıklarını korumak için başka bir şeye dönüşmesinler diye araya giriyordum.

"Sikeyim," diye inledim. Karakterime, varlığıma asla uymayan bir şeyi yapıyordum. Süregelen bir gerginliği çözmeye çalışacaktım. "Birbirimizin üzerine bok atmadan bu konuda konuşamaz mıyız?"

"Loren'a bağlı," dedi Rose. "Genelde ilk boku atan o oluyor." Cümlesinin ardından sakince rujunu çıkardı. Sanki tarih ve saat vererek resmi bir açıklama yapmış gibi bir hali vardı.

Neredeyse gülecektim. Daisy çoktan gülmüştü.

Lo ellerini kaldırdı, alkışlamak üzereydi ama sonra duraksadı. "Hayır, yok. Bu alkışı hak etmiyor. Kocana tam bir pislik olduğunu söyle."

"Bunun farkında zaten." Rose rujunu tazelemeye başladı.

"Ben birçok şeyim," diye onayladı Connor. Dikkati ve odağı neredeyse hiç kardeşimin üzerinden ayrılmıyordu. "Fakat kararının seni kötü bir baba yaptığını söylemiyorum. Arkandan hiç böyle bir şey düşünmedim ve bunu yüzüne söylemeyi planlasaydım da daha açık sözlü olurdum."

"O zaman hemen şimdi bana acı verecek kadar açık konuş," dedi Lo. "Hiç lafı dolandırma. Bunu kaldırabilirim."

Connor dudaklarını yaladı. "Sen ve ben, birbirimizden daha farklı olamazdık ve seni sevmemin nedenlerinden biri de bu. Ancak çocuklarımızı yetiştirme tarzım, senin çocuklarını yetiştirme tarzından *çok daha* farklı olacak. Bu seni benden daha aşağı yapmaz. Benim çocuklarımı da seninkilerden daha değerli kılmaz."

Lo bu sözleri sindirirken sessizliğe büründü.

Lily tekrar elini kaldırdı. "Ama sen bir dâhi ve muhtemelen bir telepatsın. Belki psişik bile olabilirsin, tabii bu henüz kanıtlanmadı..." Connor'm mavi gözlerine yerleşen hoşnutsuzluk hepimize açıkça yansırken sesi kesildi. Kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. "Yani sen kesinlikle büyülü *değilsin*. Sonuçta böyle şeyler... gerçek değil... değil mi?" Son cümleyi zar zor mırıldanabilmişti.

"Hey," diye araya girdim. *Bu sikik şey çok saçma.* "Kâğıt üzerinde bir dâhi olması fikirlerinin her zaman doğru olduğu anlamına gelmez." Connor'la ben geçen yılın neredeyse tamamını farklılıklarımız üzerine çalışarak geçirmiştik. Çocuklarımızı farklı şekillerde yetiştirmemizin, Connor'ı ve onun bilgeliğini altın sıçan kaz gibi idolleştiren Lo ile Lily için bunun ne kadar zor olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Sadece oğulları için en iyisini istiyorlardı. Moffy için her şeyi yaparlardı.

"Ama Connor her zaman doğru seçimleri yapar," diye cevapladı Lily usulca. *Sikeyim.*

"Her zaman değil," diye itiraf etti Connor.

Rose bir anlığına şaşırdıktan sonra yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Muhtemelen hepimiz bu anı tarihe not düşmüştük. Connor Cobalt'ın her zaman haklı olmadığını itiraf ettiği gündü.

"Bunu gerçekten kabul ediyor musun?" diye sordum. "Ciddi ciddi?" *Belki de değişmiştir.*

Connor sanki bu itiraf onun için sıradan bir şeymiş gibi hiç istifini bozmadan kahvesini yudumladı. Onun sırıtışını görünce gülümsemem kayboldu. *Tanrı aşkına.*

"Nadiren de olsa fazla risk içeren ve ödülüne değmeyecek bir seçim yaptığımı itiraf ediyorum. Bunu yanlış bir seçim olarak görmüyorum, yalnızca en yüksek faydayı sağlayacak bir tercih değildi."

Birkaç kere başımı iki yana salladım. O hâlâ aynı Connor Cobalt'tı fakat benim için daha katlanılabilir biriydi. Bu ondan hoşlanacak kadar değişmemden mi kaynaklıydı bilmiyordum. Belki de ikimiz de orta noktada buluşacak kadar büyümüştük.

Lo ensesini ovuşturdu, daha az saldırgan bir moda geçiş yapmıştı. "Yani daha kendi kıyafetlerini bile seçemeyen üç yaşındaki çocuğunun medyadaki konumuna karar vermesine izin mi vereceksin?"

Rose rujunu sikik bir kılıcı kınına sokar gibi kapattı. "Jane'in bir tarzı var..." Gözlerini devirip ofladı. "Alışılmadık olabilir ama ona ait." Yüzünü çantasını tıkıştırdı. "Ve en az on altı yaşma gelene kadar bu seçimi yapmasına izin vermeyeceğiz. O zaman bile eğer onaylarsa dizide konuşmalı sahneleri olmayacak. Büyüdükçe seçimler yapmasına izin vermeye devam edeceğiz. Daha fazla yer almak isterse, daha fazla yer alacak."

Lily alnını masaya vurdu ve Daisy ile birlikte inledi.

"Siktiğimin sorunu ne?" İkisinin arasında göz gezdirdim. Kardeşimin gözlerindeki ifadeyi de okumuştum. *Lily'nin sandalyesine geçmeme iki saniye kaldı*, diyordu. Sırf ona sarılabilmek için.

"Kafam çok karıştı," diye mırıldandı Lily masaya doğru. Yüzünü masaya yapıştırabilmek için buzunun pozisyonunu ayarlıyordu. Çok tuhaf biriydi.

Fakat Connor da öyleydi. Rose da.

Sikeyim, herkes biraz tuhaftı.

Daisy, Sulli'nin burnuna bir öpücük kondurdu. "Yanlış seçim yapmaktan korkuyorum."

Yapmayacağız.

Sadece pazartesi günleri gördüğüm bir babayla büyümüştüm. Beni önemsediğini bilsem de bunu yeterince ve ihtiyacım olan şekilde göstermeyen bir anneyle büyümüştüm. Kızımızı, onu itibarımızın önüne koyacak kadar seviyor olmamız, benim sahip olduğumdan daha iyi bir başlangıçtı. *Doğru* olan buydu.

Yine de bunu söylemek zorunda değildim.

Rose, parmaklarını şıklatarak kardeşlerinin dikkatini çekti.

Lily yüzünü buzdan ve masadan kaldırdı.

"İkinizin de bir şeyi bilmesine ihtiyacım var. Altımız da..." Rose havada bir daire çizdi. "Medyada farklı gözüküyoruz. Hepimiz farklı insanlarız. İkinizin benim adımlarımı takip edeceğini hiç düşünmemiştim. Takdir etmeniz, evet. Elbette sadıksınız. İkinizi de çok seviyorum. *Sizin için canımı veririm.*" Son cümlesini söz verircesine vurgulamıştı. "Ama sırf daha akıllı olduğumu düşündüğünüz için benim yolumu seçmeyin. Kimse hayatlarınızı sizden daha iyi bilemez. Connor'ın ya da benim hangi yöne gideceğinizi söylememize ihtiyacınız yok. Ben zaten her zaman dik durmanıza yardım edeceğim."

Gözlerindeki umut büyürken Lily, Rose'un söyledikleri üzerine düşündü. "Paparazziler bizi, sen ve Connor'dan daha çok takip ediyor." Lily ve Lo aramızda en meşhur olanlardı. Connor'la Rose çocuklarına daha fazla seçenek sunabilirken Moffy muhtemelen her lanet haftanın her sikik magazin dergisinde olacaktı.

"Maximoff'un medya karşısında rahat olmasını istemeniz gayet mantıklı," diye araya girdi Connor. "Ayrıca eğer teselli olacaksa, Jane'in de onunla birlikte kamera önünde olmak isteyeceğini düşünüyorum."

Lo, Connor'a bakarken sert bakışlarını yumuşatmak için çaba sarf etti. Bakışları hâlâ hançer gibi olsa da ben denediğini görebiliyorsam, Connor Cobalt da görebilirdi.

Connor kahvesinden bir yudum daha alırken gülümsedi. "Eğer çoktan anlamadıysanız Rose'a katıldığımı söylüyorum. Belki bir dâhinin fikrine daha ihtiyaç duyuyorsunuzdur."

Lo sırıttı.

"Evet, sikik fikrine ihtiyacımız yoktu, Cobalt," diye çıkıştım.

Connor kupasını bana doğru kaldırdı.

Ona ortaparmağımı gösterdim.

Rose, Daisy'ye doğru boğazını temizledi. Karım masanın da ötesine dalmıştı, neredeyse trans halindeydi. Büyük ablası parmaklarını şıklattığında kendine geldi. "Ne..."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Rose.

Daisy yavaşça bana baktı. "Ya sırf benim kızım olduğu için bana yaptıkları gibi onu da objeleştirirlerse?"

Kaslarım gerilirken çenem kaskatı kesildi. Ben de oradaydım. Vücudunu geri kazanmak için verdiği mücadeleye şahit olmuştum. Kollarının, bacaklarının, kalçalarının *ona* ait olduğunu yeniden hissedebilmesi için verdiği savaşa...

Sullivan'ın bu masumiyet parçasını kaybettiğini hayal etmek bile içimi parçalıyordu. O zamanlar her bir anda, Daisy için daha fazlasını yapabilmeyi ve bir şeyleri değiştirebilmeyi dilemiştim. Sadece yanında olmam bile onun için yeterli olsa da daha fazlasını yapmak istemiştim.

"Ben modeldim," dedi Daisy bana. "Fotoğrafımı çekmelerine izin verdim. Belki de sırf bizim çocuğumuz diye onlara aynı hakkın tanındığını düşünecekler." Zorlu bir nefes verdi, sanki istediği cevabı bulabilecekmiş gibi tavana bakıyordu.

"Hey, tatlım," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Onu bu tür sikik şeylerden koruyabiliriz. Bunu yapmaya nasıl başlarız biliyor musun?"

Bir süre düşündü. Sessizdi. Sonra daha kararlı şekilde başını salladı. "Evet, biliyorum. Fotoğraflarının çekilmesine izin vermeyerek. Belgeselde yer almasına da izin vermeyeceğiz. Beden onun bedeni, imaj onun imajı ve onların ona bir insan gibi değil de *eşya* gibi davranmalarına izin vermeyeceğim. Bunu yapamam."

"Bunu yapamayız," dedim. "Bu konuda seninleyim, Calloway." *Her zaman seninleyim.* Şu anda, birinin Sulli'yi cinselleştirdiğini hayal bile edemiyordum. O daha yalnızca bir bebekti. Bu kâbusu onun

büyüdükçe yaşama ihtimali daha da kötüydü. Ergenliğinde... *Siktir, hayır.* Tüm bunlar sadece mide bulandırıcıydı. Lanet olası derecede iğrençti.

Janie'in aynı sorunu yaşayacağını düşünmüyordum. Cobaltlar, Amerikan Kraliyet Ailesi rolünü üstlenmişlerdi. Zarif. Klas. Janie'nin fotoğrafları çoğunlukla modayla ilgili haberler için çekiliyordu, modellik yapıp yapmayacağıyla ilgili değil.

Scott Van Wright hapse girdiğinden beri Rose ve Connor'ın seks kasetleri *rıza ihlali* ile eşanlamlı hale gelmişti. İnsanlar Calloway Modaevi ve Cobalt Şirketi'nin etkinliklerine, Rose'un Instagram'da ne giydiğine odaklanıyordu. Sekse değil.

Lo sandalyesinde döndü, morali yükselmişti. "İşte bu yüzden bir kızım olmadığı için mutluyum."

Gelecekte seks bağımlısı mı olacak? Siktiğimin kınamasını şimdiden duyabiliyordum.

Lily burnunu kırıştırdı. "Kızımız olsun isteyen sendin!"

"Artık değil, aşkım. İnsanlar fikirlerini değiştirebilir. Ben de değiştirdim."

Yavaşça onu alkışladım.

Connor da bana katıldı.

Lo da kendini alkışlarken her zamanki yarım gülümsemesini takındı.

Rose ayağa kalkıp avuçlarını masaya dayadı. "O zaman karar verildi, değil mi?" diye sordu. İşte o zaman ofisin dışında, ellerinde klasör dosyalarla fotokopi makinesinin başında bekleyen avukat yığınını fark ettim.

Hepimiz sessiz bir anlaşmaya vararak başımızla onayladık. Çocuklarımız farklı yetişecekti ve bunda bir sorun yoktu. Birlikte güçlü olduğumuzu, birbirimizin seçimlerini desteklediğimizi hissedebiliyordum.

Bugün bu insanlara olan sevgim daha da derinleşmişti.

Hangi sikik yöne gidersek gidelim, hep birlikte olacağımızdan emindim.

BÖLÜM 4

CONNOR COBALT

Temmuz 2018
Cobalt Malikânesi
Philadelphia

Jane'in yatak odasının kapısının önünde, kolumu duvara dayamış halde bekliyordum. İçeriden tabak çanakların tıngırtıları geliyordu. Yavaşça iterek kapıyı açtım, böylece içeriyi daha iyi görebiliyordum.

Kadife, soluk pembe sandalyeler küçük yuvarlak bir masayı çevreliyordu. Çay fincanları ve tabakları çiçekli servis altlıklarının üzerine yayılmıştı. Üç yaşındaki kızım, çoğu *cansız* olan misafirlerinin etrafında çevik adımlarla dolaşıyordu. En sevdiği oyuncağı, pelüş bir aslandı. Altı sandalyenin en sağlam ve süslü olanında oturuyordu.

Çocukken hiç böyle hayali oyunlar oynamamıştım.

Yetişkinken de.

Henüz. Dudaklarımın kıvrıldığını hissettim.

Jane bir çay fincanına süt gibi görünen bir şeyi döktü. Diğer tarafta, on bir aylık ikiz kardeşleri anlaşılmaz bir şekilde bir şeyler geveliyor olsalar da onlar da oyun oynuyor gibi görünüyorlardı. Meraklı sarı-yeşil gözlerle tabaklarını ve servis altlıklarını inceliyorlardı.

Saçlarını düzgün bir atkuyruğuyla toplayan Rose, iki çocuğunun arasına eğilip şekerliği mısır gevreği ile doldurdu. Bakışlarındaki ateş bir an bile sönmüyordu.

Gülümsemem iyice büyüdü.

Beckett annesinin siyah elbisesini çekiştirdi. Köprücükkemiğini zar zor gizleyen elbise, yeni basılmış ciltli bir kitap kapağı gibi mükemmel şekilde bedenini sarıyordu.

Beckett ona ikimizin de tam olarak çözemediği anlaşılmaz bir soru sormuş olsa da Rose onu anlayışla karşıladı.

"Elbette. İsteklerinizi ev sahibesine ileteceğim." Charlie'ninkinden çok daha koyu ve kıvırcık olan saçlarına bir öpücük kondurdu.

Sonra Rose ellerini bir araya getirip kalçalarının üzerine koydu ve masanın düzenini inceledi. Her servis bir sonrakiyle kusursuz, simetrik bir uyum içindeydi.

Gözleri aniden benimkilere kilitlendi.

Kımıldamadım, geri çekilmedim. Göz göze geldiğimizde tek yaptığım sırıtışımı genişletmek oldu. *Merhaba, Rose.*

Cehenneme git, Richard, diye cevapladı gözleri.

Omuzları dik ve çenesi havada bir şekilde, çocuğumuzun masasının etrafında yürümeye başladı. Topukları halıda ses çıkarmamasına rağmen her adımındaki keskin düşmanlığı hissedebiliyordum.

Durdu, kapıyı bir silah gibi kavradı ve bana *buz* gibi görünen ancak *yakıcı* olan bakışlarını yöneltti. Rose Calloway Cobalt her zaman bir çelişkiler dizisi olmuştu.

Onun bu haline, en az diğerleri kadar bayılıyordum. "Rose," dedim usulca.

Alışılmış *Richard* hitabını es geçti. "Sana *tek* bir görev verildi ve sen başarısız oldun," dedi keskin bir sesle. Büyüyen gülümsememi görünce tısladı. "*Başarısız* oldun diyorum, Richard. Sinirlensene!"

Jane duymasın diye alçak sesle, "Eğleniyorum," dedim. "Ve genelde eğlenceye bir gülümseme eşlik eder, öfke değil."

Oflarken omuzları düştü, gözleri beyaz gömleğimde ve sakin duruşumda gezindi. "O zaman kızımızın kaybı karşısında eğleniyorsun. Çay partisiyle sana sürpriz yapmak istedi ama sen işbirliği yapmak yerine bizi *gözetlemeye* karar verdin." Rose kollarını göğsünde kavuşturabilmek için kapıyı bıraktı. "Bunun için seni cezalandırmalıyım."

"Sen mi *beni* cezalandıracaksın?" Kaşlarımı kaldırdım. "Coballoway hayran kurguları mı okuyorsun?"

Dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. Lily bize *Philly'nin Prensesleri*'nden esinlenen hayran kurgularının linklerini göndermişti.

Aslında ilk olarak Willow, Daisy'ye, Daisy Lily'ye, Lily de hepimize göndermişti.

Bazılarına göz atmıştım fakat "KRALİYET AŞKI: SCOTT VAN WRIGHT & ROSE VAN WRIGHT" başlığını gördüğüm anda okumayı bırakmıştım. Yazarı savunmam gerekirse, bu hikâye Scott'm hapse girmesinden çok daha önce internette yayınlanmıştı.

Ne olursa olsun, karımın adının yanına "Van Wright" eklendiği anda o kurgu otomatik olarak en sevmediğim hikâye haline geliyordu.

"Seni cezalandıramayacağımı mı düşünüyorsun?" Rose ateş püskürüyordu. Ardından büyük bir ciddiyetle bana doğru bir adım attı. "Dilini kör bir tırtıklı bıçakla kesip paslı bir giyotinde de işini bitirirdim." Manikürlü tırnağını gözüme doğru kaldırdı. "Benimle ya da bebeklerimle sakın uğraşma..."

"Bebeklerimizle," diye düzelttim.

Beni tepeden tırnağa süzdü, küçümseyen ifadesi sevgisinin kamuflajıydı. Her ters bakışında bunu hissediyordum. "DNA'mın seninkiyle karışıp *birden fazla* küçük canavar yaratmasına izin verdiğime inanamıyorum. Ne düşünüyordum ki?"

Üzerine eğilip kolumu belinin kavisine yerleştirdim. Dokunuşumla rahatlamış, göğsü hafifçe çökmüştü.

Bacaklarımız birbirine değene kadar onu kendime çektim. "Bu dünya üzerindeki en *zeki* ve en yakışıklı adama inkâr edilemez, tartışılamaz bir şekilde âşık olduğunu düşünüyordun..."

Rose avucuyla dudaklarımı kapattı. "Senden nefret ediyorum." Elinin altında gülümsediğimi hissettiğinde hırlayarak elini indirdi.

"Beni seviyorsun." Dolgun dudaklarını incelesem de asıl dikkatim gözlerindeki parıltıdaydı. Bu duygulara nasıl karşılık verdiğimi açıklamak üzereyken çocuklarımızdan biri aniden aramıza girdi.

"Baba? Sen misin?" diye sordu Jane. Rose'a karşı ciddi bir boy avantajım olsa da kendimi Jane'in görüş açısından uzaklaştırdım. Kısa bir süre içinde Rose'un ince bacaklarının arkasındaki turkuaz tütüsü gözüktü. Hemen ardından Rose kapıyı yüzüme çarparak kapattı.

Ahşabın ardından gelen sesiyle, "Hâlâ seni bekliyor," dediğini duydum kızımıza. "Onu kalan herkesle tanıştırabilirsin. Ya da çay partisinden sürgün edebilirsin."

Dudaklarım tekrar yukarı doğru kıvrıldı. *Bu seçenek çok hoşuna giderdi, değil mi, Rose?*

Jane keskin bir nefes aldı. "Babamı sürgün edemem."

Duydun mu, Rose? Ateşli bakışlarıyla gözlerini devirdiğini hayal ettim.

"Peki ya geçici bir süreliğine aforoz etsek?" diye sordu Jane'e.

"Aforoz yok." Üç yaşındayken söylediği kelimeler, iki ya da bir yaşındaki Jane'e kıyasla inanılmaz derecede daha kolay anlaşılsa da aforoz kelimesini mükemmel bir şekilde telaffuz ettiği söylenemezdi. Kelimeyi biraz karıştırıyordu ve yalnızca biz daha önce kullandığımız için biliyordu. Tıpkı *sürgün* gibi.

"Babam hiç çay partisine gitmemiş," diye ekledi Jane.

Babası konukların *oyuncak* olduğu bir partiye hiç gitmemişti ancak ne Rose ne de ben onu düzeltmedik.

"O zaman acele edip onu herkesle tanıştırsan iyi olur. Baban seni sonsuza dek bekleyeceğini söylese bile kimsenin koridorda sonsuza dek bekleme gibi bir yeteneği yoktur." Sesi buz gibi olsa da her hecesi bedenimi ısıtıyordu.

"Babamı tanıjdırıyorum!" diye anons etti kızımız. "İçeri gel, baba!"

Kaşlarımı kaldırarak kapıyı açtım, daha önce defalarca taktığım bir maskeyle şaşkınlığı yüzüme yerleştirmiştim. Soluk pembe odasını, çocuk yatağını, gardırobunu ve gösterişli avizesini inceledim. Ardından çay partisi düzenine ve kızımın hevesle bakan mavi gözlerinde durdum.

"Tu es de toute beauté, mon cœur." *Ne kadar da güzel, kalbim.*

Jane'in yüzü aydınlandı. Siyah kedi kulağı şeklindeki saç bandını kontrol ederek düşmediğinden emin oldu. Sonra hiç duraksamadan elimi tutup beni içeri çekti. Rose, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle Beckett'ın yanındaki sandalyesine ilerledi.

Ona baktığımı gördüğünde yeniden ters bakışlarını takındı. Du-

daklarını oynatarak, "*Paslı giyotin*," dedi ve boynumu keser gibi yaptı. Ardından zafer kazanmışçasına bacak bacak üstüne atarak yerine oturdu.

"On sekizinci yüzyıl makinelerini içermeselerdi abartılı sözlerine daha çok inanırdım," diye fısıldadım karıma.

Rose saçlarını açtı, parmaklarıyla saç tellerini birbirinden ayırdı. "Giyotinler, Fransız Devrimi'nden sonra da *uzunca* bir süre kullanıldı."

Haksız sayılmazdı.

Jane beni iki boş sandalyenin yanında durdurdu, mavi gözlerini kaldırarak bana baktı. "Gugonini ne demek?"

Rose gülmemek için kendini çok zor tutuyordu, elini ağzına bastırsa da kıkırdamadan edemedi.

Ben de gülümsememi bastıramamıştım. "Gugonini bir kelime değil." Şimdi söyleyeceğim şey bazı ebeveynleri şok edip kıpkırmızı kesilmelerine neden olabilirdi. "Kelime giyotin ve bu idam için kullanılan bir alet."

"İdam" kelimesinin de ne anlamına geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ve o soramadan boş sandalyelerden birine oturdum.

"Hayır!" diye bağırarak ayağa kalkmam için kolumu çeliştirdi.

Rose yaptığım hata karşısında zevkten dört köşe olmuştu.

"Bu Sadie'nin sandalyesi," dedi Jane ciddiyetle.

Rose'a baktım. "Bu koltuğun dolu olduğunu biliyor muydun?"

"Evet." Saçlarını bir omzunda topladığında bakışlarım ensesine kaydı. Rose uzanıp Charlie ve Beckett'ın tabaklarına birkaç kaşık mısır gevreği döktü.

Jane'in boyuna gelecek kadar çömeldim. "Sadie burada değil."

Küçük kızım parmağını dudaklarıma koydu. "I-ıh. Sadie geri geliyor!"

Elini tuttum. "Yakın zamanda gelmeyecek, hayatım." Onun kaybını anlamıyordum. Ona Sadie'nin neden geri dönmeyeceğini *mantıklı* bir şekilde ne kadar açıklamaya çalışırsam çalışayım bunu anlayamıyordum. Kedim neredeyse Jane'in yüzünü tırmalıyordu, çok öngörülemez ve saldırgandı. Ya gözüne gelseydi?

Bu riski almayacaktım.

Sadie'yi yavruyken sahiplenip büyüten bendim ancak ona duyduğum bağlılık, bu odadaki insanlara duyduğumun *yanından* bile geçmiyordu. Duygusuz, hissiz ve hatta insanlıktan çıkmış gibi bile görünebilirdim ama Sadie'yi hep bağımsız olması için yetiştirmiştim. Bunu kendi kendine hayatta kalabilmesi için yapmıştım. Ona terapistimin yanında yeni bir yuva sağlamıştım. Bu durum artık tartışma konusu bile olmamalıydı.

Jane beni dinlemeyi reddediyordu. "Geri gelecek. Bu onun koltuğu." Küçük parmağıyla koltuğu işaret etti. Hatta daha da ileri giderek *Küçük Kedicikler* isimli boyama kitabını da koltuğun üzerine koydu, böylece oraya oturamayacaktım. Bir kez daha, "*Geri gelecek*," diye mırıldandığını duydum.

Ayağa kalkarken yeni yürümeye başlayan bir çocuğun bir kediyi ne kadar sürede unutacağını merak ettim. *Tabii eğer unutursa.* Rose'a baktım, bakışları belirgin bir şekilde yumuşamıştı. Dudakları kıpırdandı. *Uyum sağla.*

Başımla onayladım. Hâlâ Sadie hakkında konuşmayı bırakmasını umut ediyorduk.

Jane oturmam istediği ağır sandalyeyi çekiştirerek çıkarmaya çalıştı. Ona yardım edip yerime oturdum. Altı sandalyenin hepsi doluydu, bu yüzden, "Sen nereye oturacaksın?" diye sordum kızıma.

"Benservsyapyorum!" diye geveledi. Bunun "*ben servis yapıyorum*" anlamına geldiğini düşündüm. Çaydanlığı eline aldı ve bardağıma ağzına kadar süt doldurdu.

Kendimi aptalca bir şey yapıyormuşum gibi ya da tuhaf hissetmedim. Zaten daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Kızımın sevinci beni eğlendiriyordu.

Doldurmayı bitirdiğinde, "Merci," dedim. *Teşekkür ederim.* Bir yudum aldım. "Hımm. Délicieux." *Leziz.*

Gülümsemesi genişledi. Rose ve ben çocuklarımızın yanında Fransızca konuşmaya özen gösterdiğimiz için bu dili anlıyordu. Ardından kardeşlerine servis yaptı. Rose'la birlikte kızımızı incelemeye başladık. Onun başka bir şeye dalmasını bekledik ve bu olduğu anda

mükemmel derecede eşit bir zamanlamayla bakışlarımızı birbirimize yönelttik.

Rose sandalyesini masaya, bana doğru yaklaştırdı. "Sadie onun ilk arkadaşıydı," diye fısıldadı.

Empati yapmaya çalışsam da bomboştum. "Senin ilk arkadaşın kimdi? Kız kardeşlerin dışında."

Rose boş bir bardaktan çay yudumluyormuş gibi yaptı. "Anaokulunda tanışmıştık," diye fısıldadı. "Amy diye bir arkadaşım vardı. Birinci sınıftan hemen önce Maryland'a taşınmıştı. *Yıkılmıştım.*" Son kelimeyi bastırarak vurguladı, sanki altı yaşında bir arkadaşını kaybetmek kıyametle eşanlamlıymış gibi davranıyordu.

"Hımm," diye mırıldandım.

"Hımm mı?" diye çıkıştı Rose. "Hımm ne demek?"

"Buna ses yansıması denir."

Rose çay fincanını o kadar sertçe masaya indirdi ki, neredeyse çatlayacaktı.

"Dikkatli ol, sevgilim."

"Kimse senin ukala yorumlarını çay partisine davet etmedi. Ayrıca '*hımm*' bir ses yansıması değil. Ses yansımaları bir şeyi sembolize etmek zorundadır. Mesela '*möö*' ineği ifade eder. 'Hımm' *hiçbir şey* ifade etmiyor."

"Eğer bu kadar sinirini bozuyorsa, belli ki bir şeyler ifade ediyor."

Rose hırladı. "İnsanı çileden çıkarıyorsun."

"Çünkü haklıyım ve sen haklı olmamdan nefret ediyorsun."

Daha da öne eğilerek hararetli bir şekilde fısıldamaya devam etti. "Çünkü haklı çıkana kadar her şeyi çarpıtıyorsun, buna da bir yetenekten çok karakterindeki mürekkep izi denir." Sonra görünmez tozları üzerime silkeler gibi yaptı.

Rose'u taparcasına seviyordum, bu öyle bir seviyedeydi ki kendimi ona yaklaşırken buldum. "Sanırım aradığın kelime *leke*."

Jane'in keskin nefes sesiyle ikimiz birden başımızı ona çevirdik. Çaydanlığı elinden düşürmek üzereydi. Rose daha yakın olduğu için kapağı halıya çarpmadan yakaladı.

"Yavaşça," dedi Rose. Sesi hâlâ soğuk olsa da Jane onu korkutucu ya da sert bulmuyordu.

Çoğu sabah, Jane annesinin kucağına kıvrılır ve başını Rose'un köprücükkemiğine yaslardı. Rose, Jane'in saçlarını okşarken birlikte *Vogue* dergisine bakarlardı. Jane en çok editoryal görüntülere bakmayı severdi. Rose da o sayfaları onun için kesip bir deftere yapıştırırdı.

Rose tekrar bana odaklandığında sessizce, "Şimdiye kadar Sadie'yi atlatmış olması gerekirdi," dedim.

Rose gözlerini kıstı. "*Sen* hiç sevdiğin bir şeyi kaybettin mi?"

Annemi kaybetmiştim ancak Katarina Cobalt'ı bir evladın annesini sevdiği gibi sevmemiştim. Çocukken kendi başarılarım dışında hiçbir şeyi *sevmemiştim*. Çünkü bana sevmemem söylenmişti. Rose bunu biliyordu.

"Sadie'yi sırf yürümeye yeni başlayan bir çocuk talep ediyor diye geri getiremeyiz." Tek söylediğim bu oldu.

"Biliyorum," diye bana katıldı Rose. "Ama bu konuda duygusuz da olmayız."

Başımı eğdim. "Senin *duygusuz* dediğin şeye ben *gerçekçi* diyorum."

"Çocuklar gerçekçi değildir."

"Ben öyleydim."

Rose dikkatle, "Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?" diye sordu.

Dirseğimi masaya yasladım. "Nüfusun yüzde doksan dokuzundan daha zeki olduğuma göre iyi sonuçlandığım söyleyebilirim."

Rose elini yüzüme doğru kaldırdı. "Egonu bir kenara bırak, Richard." Gözleri önce oğullarımıza, sonra da Jane'e kaydı. Üçünün de dikkati çay partisine odaklanmış durumdaydı. Jane pelüş aslanına servis yaparken usulca bir şeyler mırıldanıp oyuncağın başını okşadı.

"En değerli oyuncumuzu kenara atamazsın, Rose."

"*En değerli oyuncu* unvanını kendi kendine veriyorsa atarsın."

"Kimin ne ile ödüllendirilmesi gerektiğini en iyi belirleyen kişi olmak benim suçum değil." O tekrar giyotinlerden bahsetmeye baş-

lamadan konuşmaya devam ettim. "*Yıkılmış* gibi hissetmekten kurtulabilirdin. Bu gerekli değildi, yalnızca incinmene neden oldu."

Rose masanın bir kısmı beni gizlediği için tepeden belime kadar beni süzdü. "Karşılığında ne var, Connor? Hiç arkadaşın olmaması mı?"

"Amy hâlâ arkadaşın olabilirdi. Demek istediğim, gidebileceğini bildiğin birine bu kadar bağlanmana gerek yoktu."

"*Çocuktum*. Sonsuza dek yanımda kalacağını sanıyordum."

"İşte bu senin ilk hatandı." Boş çay fincanımı elime alıp bir yudum alıyormuşum gibi yaptım.

Rose da kendi boş fincanından içiyormuş gibi yaptı, bakışları beni delip geçiyordu. Rujunu düzeltircesine dudaklarını birbirine bastırdı. "Onu hissedeceklerinden sonsuza dek koruyamazsın, Connor."

Annemin bana yaptığı gibi onların çocukluklarını ellerinden almayı savunmuyordum. Noel Baba ve Paskalya Tavşanı hakkında hayaller kurabilirlerdi. Hayali bir kedi, pelüş bir hayvanla çay partisi yapmaya bile razıydım.

"Bu korumak değil," diye cevapladım. "Bu sadece kendini en yüksek düzeyde önemsemek. Kimsenin senden önce gelemeyeceği kadar kendini önemli hissetmek. Ne dostluk ne de başka bir şeyin seni acıma, reddedilme, pişmanlık ya da *yıkım* duygularına sürüklememesi için."

"Hayır." Rose dirseklerini masaya yaslayarak bana karşı çıktı. "Kendinden fazlasını seveceği için Jane bu duyguları hissedecek. Ve o, senden daha iyi biri olacak."

Benim durumum iyiydi ama Rose sevgiye her şeyden çok değer veriyordu. Ona âşık olana kadar ben böyle duyguları hiç umursamıyordum. Jane'i neden bundan kurtarmak istediğini anlayabiliyordum.

Bense bencilce kızımızın kaçınmasına yardım edebileceğim duyguları yaşadığını görmek istemiyordum. "Bir tren kazasına şahitlik etmemi mi istiyorsun?" diye sordum.

"Birden fazla tren kazasına," dedi karım güçlü bir sesle. "Ve onu kazanın enkazından çıkarman için sana ihtiyaç duyduğunda..."

"Orada olacağım?" *Sevgiyi hatırla.* Kendime beni ele geçiren, tüm göğsümü dolduran *bu* duyguyu hatırlatmak zorundaydım. Jane'in oyuncak aslanını yanağından öpmesini seyrettim.

Onların da en az benim kadar sevgiye ihtiyaç duyduğunu kendime hatırlatmalıydım.

Sevgiyi hatırla.

Charlie, mısır gevreğiyle dolu tabağını yanlışlıkla devirip halıya saçtı. Mısır gevrekleri yere dağılır dağılmaz gözyaşlarına boğuldu ve avazı çıktığı kadar bağırarak ağlamaya başladı.

Rose'la ben oğlumuzu teselli etmek amacıyla ayağa kalkmak üzereyken gördüklerimizle hemen durduk. Beckett sandalyeden inmiş, kuru gevrekleri çoktan toplamaya başlamıştı. Jane de aceleyle çaydanlığını yere bıraktı.

"Charlie?" Yüzü endişeyle doluydu. "Ağlama, Charlie." Eliyle kardeşinin gözyaşlarını silip yere saçılan mısır gevreklerini toplamak için Beckett'a katıldı.

Rose ve ben, bakışlarımızı çocuklarımızdan çekip birbirimize döndük. Küçücük masanın karşısında yüz yüze gelmiştik. Elimi uzatıp nazikçe onunkini kavradım, başparmağım parmak boğumlarını okşadı. Onların birbirlerine duyduğu sevgiyi görüyordum ve bundan daha azını istemezdim.

Bakışlarımı okuyarak başını salladı, ardından derin düşüncelere daldı. Kafasının içinde dönen şeyleri duyabilmeyi diledim.

Uzunca bir an sonra, "Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

"Seninle küçük bir canavar daha yapmak istediğimi." Söylediğine karşı gözlerini devirdi ancak benim göğsüm çoktan kabarmıştı. "Daha fazla stres istediğime göre deliriyor olmalıyım."

"Daha fazla mutluluk," diye düzelttim.

"Daha fazla çığlık atan çocuk."

"Daha fazla gülen çocuk."

Bir saniye daha düşündü. "Nasıl hepsini eşit sevebilirim?" diye sorguladı. "Kusmuklarını, kirli bezlerini, yaptıkları saçma sapan olsa da sevilesi ve sevimli olan onca şeyi..." Beckett ve Jane tabağına mısır gevreği doldururken Chralie'nin yumruk yaptığı küçük eliyle

gözyaşlarını silmesini izledi. "Korkunç anlar olmadan sadece o güzel anları bile isteyeceğimi sanmıyorum. Hepsini, baştan sona *tekrar tekrar* isterdim." Rose tekrar kelimesine, hamileliğin bir işkenceyle eşdeğer olduğunu söylercesine bastırmıştı.

Eğer buna gerçekten inansaydı -gerçekten böyle *hissetseydi*- bunu *bir daha* yaşamasını asla istemezdim. Rose'un sağlığı ve mutluluğunu kendi sağlığım ve mutluluğum gibi görüyordum.

"Hepsini eşit seviyorsun çünkü onlara tamamen ve tartışmasız şekilde âşıksın. Aşk bir zayıflık değildir," dedim kesin bir ses tonuyla.

Nadiren takındığı gülümsemelerden biri yüzünü aydınlattı. Fakat gülümsemesi istediğimden daha kısa sürmüştü. "Bu sadece Jane için bir kız kardeş istememle ilgili değil. Gerçi her türlü başka bir kız çocuk istiyorum... er ya da geç." *Geç* kelimesini söylerken bu sonucu umuyormuş gibi ışıldamıştı.

Bir kızımız daha olduğunda çocuk sahibi olmayı bırakmaya karar vermiştik ve apaçık ortadaydı ki, Rose daha fazlasını istiyordu.

Elim onunkini daha sıkı kavrarken, "Çekincelerin var mı?" diye sordum. Daha fazla çocuk sahibi olma konusunu açmayacaktım. Rose doğum yaptığından beri bu konuyu hiç kendi kendime gündeme getirmemiştim. Bu onun vücuduydu, onun fiziksel zaman çizelgesiydi ve her zaman onun istek ve ihtiyaçlarına saygılı olacaktım.

"İkizlerden bu yana neredeyse bir yıl geçti," dedi. "Muhtemelen bir yıl daha da bekleyebilirdim ama düşündüğümden daha iyi toparladım..." Bakışları tütüsünün içinde kıpırdanan, kedili saç bandı geriye kayan Jane'e odaklandı. "Tuvalete gitmen mi gerekiyor?"

Jane başını iki yana sallayarak saç bandını düzeltmeye çalıştı. Gözlerindeki suçluluk duygusunu hemen fark ettim.

Annesi de fark etmişti. Rose banyoyu işaret etti. "Şimdi git."

"Gidemem, anne!" diye sızlandı. "Sahiplik yapıyorum." *Ev sahibesi* olmasından bahsediyordu.

Sırıtışım genişledi.

Rose, yüz yüze gelmek için Jane'e doğru biraz daha döndü. "Ev sahibeleri de diğer *herkes* gibi tuvalete gitmek için izin isteyebilirler. Eğer Bay Aslan da dahil olmak üzere herhangi biri sana bu yüzden laf ederse, annen onun bağırsaklarını deşer."

"Bağımsak ne demek..." Jane tütüsünü kavrarken cümlesinin sonunu bile getirememişti. Daha fazla kıpırdandı.

"Git." Rose beyaz bir kitaplığın hemen yanındaki kapıyı işaret etti.

Jane aceleyle uzaklaşarak kapıyı arkasından kapattı.

Rose beni öylesine etkiliyordu ki, tüm dikkatim onun üzerindeydi. Gözlerim, aklım, kalbim. Hepsi onundu.

Gözlerimi üzerinde hissettiğinde, "Ne?" diye çıkıştı. Yanakları kızarmıştı. "Bana öyle bakmayı kes, Richard."

"Je t'aime." *Seni seviyorum.* Ayağa kalkıp masanın etrafından dolandım ve karımın yanına geldim. Tepesinde dikilirken elimi boynunun altından geçirerek saçlarında gezdirdim.

Dudaklarından kesik bir nefes kaçtı. Başı kasık hizamda, gözleri kemerimdeydi. Bana bakabilmek için boynunu zorladı. "Hamileliklerimde çalışmaya devam etmeyi hâlâ istiyorum," diye hatırlattı bana.

Daha azını beklemiyordum. İkimiz de şu anki programımızdan memnunduk ve bu değişmeyecekti.

Pazartesi günleri: Ben Philadelphia'daki Cobalt Şirketi ofislerinde oluyordum. Rose evden çalışarak çocuklarımza bakıyordu.

Salı günleri: Rose, *Hale Co.* ofislerinde ya da Philadelphia'nın merkezindeki butiğindeydi. Ben evden çalışıyor, çocuklarımıza bakıyordum.

Çarşamba: İkimiz birlikte evden çalışıyorduk.

Perşembe: Pazartesi gününün tekrarıydı

Cuma: Salı gününün tekrarıydı.

Eninde sonunda ikimiz de evde olamadığımızda en az bir çift güvenilir ele daha ihtiyacımız olacaktı. İleride bir dadı tutma konusunda ikimiz de hemfikirdik.

Beckett ve Charlie karşılıklı bir şeyler geveleyerek sessizliği doldururken başparmağım Rose'un altdudağını okşadı.

Eğer yapabilseydim beş dakika içinde ona sahip olurdum. Onu yatağımıza iter, ellerini arkadan bağlayıp bacaklarını aralardım. Aletimi içine sokar, başını döndürene kadar onu sertçe becerirdim.

Hissettiğim arzuyu bakışlarımla belli ettim.

O sırada bacak bacak üstüne attı. "Ergenken hiç benimle ilgili fanteziler kurdun mu?" Boynu kızardı. Utançtan değil, özlemdendi.

"Cinsel fanteziler mi?"

Başıyla onayladı.

Tam cevap vermek üzereyken tuvaletin sifonu çekildi ve Jane içeriden, "Baba, lavaboya ulaşamıyorum!" diye seslendi.

Rose elimi yüzünden uzaklaştırdı, kayıp olan küçük tabureyi bulmaya gidecekti.

"Ben ilgilenirim." Jane'i kaldırıp ellerini yıkamasını sağlayabilirdim. Ben banyoya yürürken karım sandalyesinde oturmaya devam etti. Elim kapı kolundayken bir an duraksayıp Rose'a baktım. "Buna sonra devam ederiz, sevgilim."

Başım sertçe sallasa da aynı soruyu tekrar sorup sormayacağından emin değildim. Bu konuyu yakında açacağıma söz veremezdim ama daha önümüzde yıllar vardı. Birlikte geçireceğimiz *çok* uzun yıllar.

BÖLÜM 5

LOREN HALE

Ağustos 2018
Golf Kulübü
South Hampton, New York

Yardım için düzenlenen golf turnuvasında, yedinci deliğe ulaştığımızda Maximoff artık tükenmişti. Can sıkıntısı orman yeşili gözlerinden okunuyordu, yanağını golf arabasının koltuğuna yaslamıştı. Neredeyse arabadan sarkıyordu.

Çantamdan bir sopa seçerken, "Aynı durumdayım," dedim oğluma. Hevesim kalmamıştı.

Zaten en başından çok hevesli olduğum söylenemezdi. İlk delikte, oynamaya başlamadan hemen önce ağabeyimle bahse giren Connor gibi hissetmiyordum. Connor'ın her iyi hamlesinde titanyum sopasını ona doğrultarak bıyık altından küfreden Ryke gibi de değildim.

Üstelik on vuruştan yedisi bu şekilde oluyordu.

Ancak kimse hevessizliğimi umursamazlıkla karıştırmamalıydı.

Bunu yapmanın kolay olacağını biliyordum. Çünkü yirmili yaşlarımın başındayken öfkem, bir okyanusu doldurup içine batmaya mahkûm boktan bir donanma filosunu yüzdürecek kadar fazlaydı. Fakat artık işler değişmişti.

Ben değişmiştim. İyi ya da kötü, orasını bilemezdim.

Üç yaşındaki oğlumun koyu kahverengi saçları özenle taranmıştı, turuncu bir çift *Vans* giyen küçük ayaklarını arabadan sarkıtıyordu. Dudakları çocuksu bir şekilde büzülmüş, yanaklarını beyaz

koltuğa yaslamıştı. Ona bir bakış attığımda bile her şeye yeteceğini biliyordum.

Sonrasında ne olursa olsun, o her şeye yeterdi.

Omzumu golf arabasına yaslayıp sopamla ayağını hafifçe dürttüm. Moffy başını kaldırıp bana baktı.

Gözlerimi kocaman açarken kesik bir nefes aldım. "İsa aşkına. Hayattaymış."

Kocaman, acıklı bakan gözleriyle sanki "*perişan haldeyim, baba*" diyordu. Sadece Lily'yi üzgün görmenin kara kalbimi bu kadar ezeceğini zannederdim ama oğlumu böyle kederli görmek kalbimi neredeyse yok edecekti.

Onun üç yaşında olduğunu kendime hatırlatmaya çalıştım. Geçenlerde Lily ve ben önüne pişmiş havuç koymuştuk, sanki domuz bağırsağı servis etmişiz gibi davranmıştı. Sıkıcı bir gün dünyanın sonu olmasa da bir yanım -Lily ile paylaştığım çocukluğuma ait bir taraf- ona daha iyisini sunmak için *haykırıyordu.* Daha az sıkıcı, daha az yalnız ve daha az mutsuz bir şeyler sunmak için.

Zamanında bizim sahip olduğumuzdan daha iyi bir şeyler sunmak için...

Onun yanına oturdum. Hiç kıpırdamasa da ağır ağır iç çektiğini duyabiliyordum. Ayağımı golf arabasının pervazına koyup kolumu koltuğun arkasına uzattım. "Golf oynamak benim de favori hobilerim arasında değil."

"O zaman neden buradayız?" diye mırıldandı Moffy.

Çok fazla soru soruyordu ve ben daha önce hiç dünyayı birine açıklamak zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Özellikle de kelimelerimi kutsal bir kitapmışçasına yiyip yutan bir çocuğa. Üstelik iğnelemelerimi de hiç anlamıyordu.

Ön camdan Ryke'ın topa vuruşunu izledim. Nasıl vuracağına konsantre olmuştu, Connor da ona zor anlar yaşatmak için tam yanında duruyordu. Ryke ona ortaparmağını gösterdi, diğer takımların çoğu bunu göremeyecek kadar ilerideydi. Sadece etkinlik fotoğrafçıları geride kalmıştı. Ryke ise onların bu kareyi yakalayıp yakalamayacağını zerre umursamıyordu.

Zaten daha önce yapmadığı bir şey de değildi.

Düşüncelerimi toparlayarak tekrar Moffy'ye odaklandım. "Gerçekten çok *şanslı* olduğumuz için buradayız. Sen, ben, annen, teyzelerin ve amcaların. Hepimizin bir sürü oyuncağı ve güzel şeyleri var. Biz de bunların karşılığını vermek için bazı şeylere zaman ayırıyoruz."

Sadece bir çek yazıp gelmeyebilirdik ancak bir etkinliğe katılmak hayır kurumunun da reklamını yapmak demekti, bu nedenle ikisini de yapmıştık. "Hasta olabilecek ya da senin kadar çok oyuncağı olmayan çocuklara yardım etmek ister misin?"

Moffy hemen başıyla onayladı, benim çocukken yapabileceğimden çok daha hızlı karar vermişti. Doğruldu, direksiyon küçük vücuduna göre çok yüksekte ve uzaktaydı. Ayakkabı bağcıklarıyla oynamaya başladı. "Bu... bu yüzden mi... böcek insanlar bizi takip ediyor? Bir sürü oyuncağımız olduğu için mi?"

Böcek insanlar.

Midem düğümlendi.

Böcek insanlar. Jane ve Moffy kameraların arkasına saklanan paparazzilere böcek insanlar demeye başlamışlardı. Büyük lensleri ve kör edici flaşları burun ya da ağız gibi bir uzuv olarak görüyor, gerçek bir yüzü fark edemiyorlardı.

Connor bunun ironik olduğunu söylemişti. Onlar bizi insanlıktan çıkarırken çocuklarımız da onları insanlıktan çıkarmaya başlamıştı.

Moffy sessizce cevabımı bekledi.

Bir an afallamıştım. Çocuklarla aramın iyi olduğunu hiç düşünmemiştim. Hiçbir zaman baba olmak istememiştim, aslında genel anlamda hiçbir şey olmak istememiştim. Ancak şimdi deniyordum.

İyi bir baba olmak için elimden geleni yapıyordum. Hayır, *harika* bir baba olmaya uğraşıyordum. Çünkü çocuğum bundan daha azını hak etmiyordu.

Ancak bir çocuğa gerçeği söyleyemezdim. *Bak, küçük adam, biz ünlüyüz çünkü annen bir gazoz imparatorluğunun vârisi ve birisi onun seks bağımlısı olduğunu basına sızdırdı. Daha da kötüsü o "birisi" senin amcanın annesiydi. Sürpriz.*

Kolumu omzuna attım. "Bizi neden takip ediyorlar, biliyor musun?" Sesim her zamanki gibi keskindi. Buna engel olamıyordum, yine de oğlum dikkatle dinliyor ve konuşmamı bekliyordu. "Çünkü seni, kuzenlerini ve anneni *seviyorlar*." Her lanet olası kelime canımı acıtıyordu.

Paparazziler Daisy'ye resmen eziyet etmiş, Lily'nin evden bile çıkmaya korkmasına neden olmuşlardı. Ayrıca doğru hikâyelerden çok yalan yanlış hikâyeleri haber yaparak bundan kazanç sağlamışlardı. Fakat çocuğumun hayatı boyunca karşısına çıkacağını bildiğim bir şeyden tüm ruhuyla nefret etmesine izin veremezdim. Yaptıkları şeyin sevgiden kaynaklandığına inanırsa, kin ve öfkeyle dolarak büyümeyebilirdi.

Maximoff genellikle yüksek sesle konuşurdu ama tekrar kısık sesle, "Keşke Janie burada olsaydı," diye mırıldandı.

Erkekler golf turnuvasındaydık, bu da Connor'ın kızı da dahil olmak üzere hiçbir kızı yanımızda getiremeyeceğimiz anlamına geliyordu. Cinsiyet şartım duyduklarında Ryke ve Rose çok öfkelenmişti. Sanırım onların volkanik öfke patlamaları yüzünden sol kulağım hâlâ acıyordu.

Zamanla, birlikte hareket etmeye devam ederlerse bu etkinliğin kurallarını ciddi ciddi değiştirebileceklerine inanıyordum. O ikisi gerçekten etkileyiciydi.

Birkaç yıl sonra oğluma burada olanları dürüstçe anlatabilirdim. *Bak, dostum. Kızlar etkinliğe alınmadı çünkü takım elbiseli bir dangalak öyle istedi.*

Ancak şu an tek söyleyebildiğim kelimeler, "Keşke, dostum," oldu. Bakışlarımı düz yeşilliklerde gezdirirken bir hatıra kıvılcımlanarak gözümün önüne geldi ve dudaklarım kıvrıldı. Kolumla onunkini dürttüm. "Annen ve ben de babalarımızla golf turnuvalarına giderdik, bunu biliyor muydun?"

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Senden biraz daha büyüktük." *Tanrım, ne kadar gençmişiz.* Lily'yle olan eski anım bana bir fikir vermişti. "Buraya gel." Maximoff'u kollarıma alıp çimlerin üzerine indirdim. Bağcıklarını çözdüğü için ayakkabısını tekrar bağlamam gerekmişti.

Ardından başka bir sopa bulmak için golf çantamı karıştırdım ve küçük çocuklar için olan kırmızı bir golf sopasını çekip aldım. Bütün toplarımı atmasına izin vermiştim ama henüz deliğe yaklaşmamıştık. Sopamı daha kısa olan bir tanesiyle değiştirdim ve Moffy'yi golf arabasından uzaklaştırarak düzleştirilmiş çim alana yerleştirdim.

"Pekâlâ, küçük adam. Şuradaki senin ışın kılıcın." Oğlumun önünde diz çöktüm, hâlâ uzun olsam da onun seviyesine inebilmiştim. "Böyle tutacaksın." Sopayı lanet olasıca bir kılıçmış gibi kavradım. "Maximoff Hale, Jedi Şövalyesi olmak istiyor musun?"

"Evet!" Tüm yüzü bir gülümsemeyle kaplandı. Zıplayarak sopama kendi sopasıyla vurmaya çalıştı. Kahkahası içimi dolduruyordu. Jedi Şövalyelerini ve ışın kılıçlarını bilecek kadar *Star Wars* çizgi filmlerini izlemişti.

Zorlanıyormuşum gibi yaptım. "Tanrım, beni etkisiz hale getirmek üzere. *Storm Trooperlar?!*" Omzumun üzerinden baktım, Connor ve Ryke bizi izliyordu. "*Storm Trooperlar.*" Yirmi kilometre koşmuşum gibi nefes nefese kaldım. "Acımasız bir Jedi'ımız var. Ona saldırmanız gerekiyor." Moffy sopasını benimkine vururken alnımdaki olmayan teri sildim.

Connor sırıttı. Ryke da elini ağzına götürerek, "Yakala onu, Moffy!" diye seslendi.

Ne lanet olası bir ağabeydi.

O adamı çok seviyordum.

Çok geçmeden Moffy plastik sopasıyla göğsümü dürttü. Ben de önce dizlerimin üzerine, ardından sırtüstü yere düştüm.

"Beni yakaladı," dedim nefes nefese. "Yakalandım."

Moffy karnımın üzerine zıpladı, bu sefer gerçekten canım yanmıştı. "Jedi Şövalyeleri her zaman kazanır!" diye bağırdı.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona bir bakış attım. "Nasıl bu kadar zeki oldun sen?"

"Annem sayesinde," dedi gururla.

Kahkaha attıktan sonra gülümsedim, boğazım düğümlenmişti. Lily'ye duyduğum aşkla dolup taşmıştım, üstelik burada bile değildi.

* *Storm Trooperlar*, *George Lucas* tarafından yaratılan *Star Wars* (Yıldız Savaşları) evreninde yer alan kurgusal askerlerdir. (ç.n.)

Yumruğumu uzattığımda Moffy parmak eklemlerini benimkilere vurdu. Sonra ayağa kalkarken onu kucağıma alıp omzuma attım. Moffy kıkırdadı, ben de onu aşağı kaydırarak belime yerleştirdim. Tam oğlumu ağabeyime götürürken telefonum çaldı.

Moffy'yi ayaklarının üzerine indirip telefonuma baktım ve geri çekildim. Arama telesekretere düştü.

Ryke çantasından çıkardığı tişörtleri salladı. "Topu sikik bir tişörtün üzerine koymama yardım etmek ister misin, ufaklık?"

Moffy ona doğru atlarken çılgınca başını salladı. Ryke çömeldiğinde sağ dizine daha çok yük bindiriyordu. Sert yüz hatlarından anlık bir acı ifadesi geçti. Koltuk değnekleri olmadan, hatta topallamadan yürüyebiliyor olsa da bazen gözleri acıyla parlıyordu.

Geçen yıl geçirdiği tırmanış kazasından sonra ne kadar acı çektiğini tahmin bile edemezdim. Tek bildiğim, her gün koşmak için erkenden uyanan ağabeyime kavuştuğum için bencilce mutlu olduğumdu. Hem kendine hem bana meydan okuyan o adama...

O adam olmadan dünya daha kötü, sikik bir yer olurdu.

Cevapsız aramayı ve yeni gelen kısa mesajı kontrol etmek için telefonuma döndüm. Alnım hissettiğim hoşnutsuzlukla kırıştı. *Tanrı aşkına.*

Connor bana yaklaştı. "İş mi?"

"Cehennemin iç halkasını mı kastediyorsun? Evet, o." *Hale Co.* yönetim kurulu üyelerinden biri olan Daniel Perth az önce mesaj atmıştı. *Yeni organik bebek şampuanı için reklamcılarla bir toplantı yaptık. İyi geçti. Notlarımı sana gönderirim.*

Yönetim ekibinin bir parçası bile değildi. Bu tür toplantılara katılmak onun ya da yönetim kurulunun işi değildi.

Connor zaten *kusursuz* olan dalgalı kahverengi saçlarını düzeltti. "Sorun insanlar mı, yoksa işin kendisi mi?" Kurumsal hayatın benim üzerimde yarattığı stres hakkında endişeli olsa bile bunu hiç belli etmiyordu.

"Sorun hep insanlar." Başımı iki yana salladım.

Halway Çizgi Romanları yaratıcı tiplerle doluydu. Çizgi romanlarını basılı olarak görme hayallerini gerçekleştirmek isteyen sanat-

çılar ve yazarlarla çalışıyordum. Fakat *Hale Co.*'da herkes hayali bir kupaya ulaşmak için birbirinin üstüne tırmanmaya çalışıyordu.

"Kirli oyunlara karşı değilim ama yönetim kurulunun bana oynadığı oyunlar saçmalıktan ibaret. *'Aaa şu önemli toplantıyı kaçırdın mı? Clarissa sana bundan bahsetmedi mi?'* Sanki lanet olasıca halkla ilişkiler *stajyerinin* beni her gelişmeyle ilgili haberdar etmesi gerekiyormuş gibi..."

Yeşilliği tekmelememek için kendimi çok zor tutuyordum. Böyle yaparsam, Moffy de beni taklit edebilirdi.

Hale Co.'da neler olduğunu anlıyordum. Babam CEO'luk görevinden ayrıldığında yönetim kurulu üyeleri beni sembolik bir figür olarak görmüşlerdi.

Gerçekten kritik kararlar alacağımı düşünmemişlerdi. Başlangıçta Rose'la olan ilişkimi sadece onun adını bir bebek kıyafeti koleksiyonuna koymak için kullanmak istemişlerdi. Orada öylece durmamı, güzel görünmemi ve *Loren Hale* olduğumu söylememi istemişlerdi. Kameranın flaşına bakarak gülümsememi beklemişlerdi.

Bu yola girmeye karar verdiğim anda, daha iyisini yapacağıma dair kendime söz vermiştim. Fakat bunu bu kadar zorlaştıracakları hiç aklıma gelmemişti. Kendime sürekli pes etmemem gerektiğini hatırlatacağımı düşünmemiştim. Çünkü işleri benim yerime yürütmelerine izin vermek çok kolay olurdu.

Bazen sözüm geçiyor olsa da gerçekten şirketi etkileyen konularda öyle değildi. Ben yalnızca tek bir sestim ve bana markayı yöneten sesmişim gibi davranmıyorlardı.

"Yönetim kurulu seni aralarına alacak," dedi Connor güvenle. "Sadece zaman gerek."

"Senin çok zamanını almıştı, değil mi, aşkım?" Yarım bir gülümsemeyle ona baktım.

Geçenlerde bir öğleden sonra Connor beni yönetim kurulu odasına sokmuştu. Cobalt Şirketi boya ve pastel boya üretimi yapan bir şirket de dahil olmak üzere birkaç yan kuruluşu bünyesinde barındırıyordu. O gün bir yönetim kurulu üyesi, yanık kırmızı rengine "*kirli bir fahişe*" adını koymayı teklif ederek şaka yapmıştı ve Connor tek

Ninova

bir kelimeyle -lanet olasıca tek bir kelimeyle- yönetim kurulu üyesinin utanç içinde başını eğerek odadan çıkmasını sağlamıştı.

"Çık," demişti.

Tüm gereken buydu.

Ben yalnızca üç yıldır *Hale Co.*'nun CEO'suydum. O ise beş yıldır Cobalt Şirketi'nin CEO'suydu ancak bu unvanı üzerine aldığı andan itibaren saygı görmüştü.

Bunu görmüştüm.

Connor sopasını sol eline geçirdi. "Aynı olduğumuzu söylemedim. *Senin* için daha fazla zaman alacak ama ben olsaydım asla bu kadar uzun sürmezdi."

"Tabii ki sürmezdi." Bu cümleyi kişisel algılamadım. Doğruydu. Ensemi ovarken derin bir iç çektim. "İşler senin için çok daha kolay."

Bana katılmasını bekledim ama sanki belli gerçekleri göz ardı ediyormuşum gibi bana baktı.

"Ben yıllarımı annemin şirketini devralmak için hazırlanarak geçirdim. Yapmayı *arzuladığım* şey buydu. Ayrıca zor şeyleri kolaymış gibi gösteren biriyim. Benim yaptıklarımı kimse yapamaz ve bu senin hatan değil. Sadece ne kadar yetenekli olduğumun bir kanıtı."

İşte benim kibirli dostum. "Geçici CEO'yken yönetim kurulu bana yetişkin masasında oturan bir çocuk gibi davranmıştı. Ben de onları kazanmak zorunda kaldım."

Acaba o beni nasıl görüyordu?

Tüm hayatını bir şirketin başına geçmeye adamıştı. Benimse hiç hevesim yoktu, hatta bu fikri defalarca reddetmiştim. Son dakikada pozisyon için mücadele etmiş olsam da neredeyse hiç rakibim yoktu. Hâlâ bulunduğum konumu hak etmeye çalışıyordum ve belki de gerçekten bunu yapmam gerektiğini şimdi fark etmiştim. Doğru olan buydu.

Connor bana çok şey öğretmişti. Bu durumu ona da söyleyebilirdim ama bence kesinlikle çoktan biliyordu.

Bakışlarımı onun dalgalı saçlarında, hâlâ kusursuz görünen gömleğinde gezdirdim. Bir doksan beşlik boyuyla dimdik karşımda duruyordu, kendinden emindi. Başımı -daha çok kendi kendime-

onaylarcasına salladım. "Kısacası, Connor Cobalt bir tanrıdır. Sakın ona dokunmayın."

"Sen dokunabilirsin, sevgilim."

Bir nefes aldım. "Aklıma fikirler sokma, aşkım. Hep memnun etmeyi amaçlarım."

"Ortak bir özelliğimiz." Milyar dolarlık sırıtışıyla gülümsedi.

Ağabeyimin ve oğlumun yanına dönerken ben de gülümsedim. Telefonumu cebime koyarken içimde yeni bir inanç vardı. Saygı kazanmak yıllar alabilecek bir şey olsa da bunun için yıllarca savaşmaya değerdi.

BÖLÜM 6

DAISY MEADOWS

Eylül 2018
Lucky's Diner
Philadelphia

"Bana linki gönder." Hamburger ekmeğimin üstündeki hardalı sıyırdım. Sipariş verirken hardalsız istediğimi söylemeyi unutmuştum ama ekmeğin o parçasını kolayca oyabilmiştim.

Daisy Petunia Meadows, sos kovma uzmanı. Hardalınızın gitmesini mi istiyorsunuz? Dayanamadığınız o sinir bozucu yaban turpu sosunu uzaklaştırmaya mı çalışıyorsunuz? Daisy'yi arayın. O sizi korur.

Gülümseyip kulaklıklarımı düzelttim. Şu anda *Lucky's Diner*'da, tenha bir masada oturuyordum. Dizüstü bilgisayarım peçete kutusuyla küçük sosluk arasma sıkışmış durumdaydı. Skype'tan konuştuğum Willow'a ketçap mayonezle kucaklaştığını çoktan söylemiştim.

"Tamam, bir saniye bekle," dedi. "Sana gönderdikten sonra birlikte analiz edebiliriz." Skype penceresinde Willow'un klavyeye doğru eğildiğini görebiliyordum, parmakları tuşlar üzerinde dans ediyordu. Arkasındaki duvara *X-Men: Apocalypse* posteri yapıştırılmıştı.

Londra'daki yurt odasındaydı.

Willow'un ülke dışında bir üniversiteye gitme kararını hiç sorgulamamıştım. Onu hiç durdurmamış ya da kalması için ikna etmeye çalışmamıştım. En iyi arkadaşım için en iyisinin kendi dilediği hayatı yaşaması olduğunu biliyordum ve bunu yapmak istemişti.

Yine de arkadaşımla havaalanında vedalaştıktan sonra Ryke'la karışık duygularım hakkında oldukça derin bir konuşma yapmıştık. Bu biraz zamanımı almış olsa da kendimi yeterince iyi açıklayabilmiştim.

Ryke: Geri dönecek, Dais.

Ben: Evet ama ben onun en iyi arkadaşıydım ve bir ya da iki yıl içinde artık en iyi arkadaşı olmayabilirim. Bu çok aptalca çünkü insanlar hep arkadaş edinir, yine de bir şeyleri kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Ryke: Muhtemelen başka arkadaşlar edinecek ama böyle olsa bile sen hiçbir şey kaybetmeyeceksin. Hâlâ bir arkadaşın var.

Haklıydı.

Willow *her zaman* benim arkadaşım olacaktı. Londra'da ya da Philadelphia'da ne olursa olsun. İkimiz de arkadaşlığımızı canlı tutmak istiyorduk ve öyle de yapmıştık. Ortamı özlediği için onu *Lucky's*'e bile getirmiştim. Tıklım tıklım dolu restoranı göstermek için bilgisayarımı çevirdiğimde istemeden diğer insanlarm dikkatini de çekmiştim.

Buna rağmen içimde hiç korku yoktu. Dehşete düşmemiş, aksine gülümsemiştim. Erkekler ya da ablalarım olmadan yalnız bir şekilde *Lucky's Diner*'a gelmek hoşuma gidiyordu. Her gün, geçmişte olduğumdan daha iyi hissediyordum.

Bu konuda beni en çok eğlendiren kişi Price'tı. Aşırı disiplinli ve dikkatli korumam, dikkat çekmemeye ve *gerginlik* yaratmamaya özen gösteriyordu. Yaklaşık beş adım uzağımda, dört kişilik bir masada oturuyordu.

Onun sayesinde kimse yanıma yaklaşmamıştı.

Lily, onun *Profesör Xavier* gibi ekstrem zihin kontrolü yeteneklerine sahip olduğuna dair bir teori geliştirmişti.

E-postamı kontrol ettikten sonra Tumblr linkine tıkladım. "İşte, geldi."

"Dördüncü soruya bak ve bana Garrison'ın tuhaf davranıp davranmadığını söyle." Willow burnundan aşağı kayan siyah çerçeveli gözlüklerini yukarı itti.

Tumblr kullanıcısı *ryumastersxx* bir anket doldurmuştu. Willow, normalde Garrison'ın kendi başına bu tür şeyleri cevaplamadığını söylemişti. Genelde önce onu etiketlermiş ama bu defa durum

farklıydı. Ayrıca bu, onların uzun mesafe ilişkilerinin başlangıcıydı. Kimse, hatta Willow ve Garrison bile bu ilişkinin ne kadar süreceğinden tam anlamıyla emin değildi.

Adı: *Garrison*
Burcu: *Akrep*

Hamburgerimi elime aldım. "Bir şey buldum."

Kötü haber almaya hazırlanıyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Ne?"

"Burçlarınızı romantik açıdan *çok* uyumlu." Kaşlarımı aşağı yukarı oynattım. *Balık ve akrep.* "Balık ve başaktan bile daha güçlüler." Ryke'la kendimi kastetmiştim.

Willow gülümsedi. "*Tuhaf* olan şeyleri bulman gerekiyordu."

"Ve iyi olan şeyleri geride mi bırakacaktım?" Ona bir bakış atıp hamburgerimden ağız dolusu bir ısırık aldım. Ağzım ekmek, marul ve etle doluyken, "Asla," demeye çalıştım. Ancak Willow güldüğünde kendimi tutamayıp ben de gülmeye başladım.

Bir telefon kamerası bana doğru yanıp sönüyordu ama kaynağına bakacak kadar umursamadım. Hey, en azından güldüğüm bir fotoğrafı istiyorlardı. Somurttuğum veya ağlamak üzere olduğum bir fotoğrafın peşinde değillerdi.

Willow'la bir dakika içinde kendimizi toparladık. Ardından birkaç yudum *Fizz Life* içerek hamburgerimi yutmayı kolaylaştırdım. Bilgisayar ekranını işaret etti ama tam olarak beni işaret ediyormuş gibi görünüyordu. "Şu kısım çok kötü."

"Dur, bakayım." Tekrar ankete odaklanırken içeceğimi yudumlamaya devam ettim.

Ortalama Uyku Süresi: *bilmiyorum, eskiden 7-8 saat gibiydi. Artık daha az, her neyse.*
Son Google Araması: *Londra'da saat kaç?*
İlişki Durumu: *</3*

Gazoz boğazımda kaldı. Oraya gerçekten kırık bir kalp mi koymuştu?

"Daisy, bu kötü bir şey. Değil mi? Korkmuş gözüküyorsun."

"Hayır, hayır." Yüz ifademi kontrol altına aldım. "Erkekler tuhaftır ve tuhaf şeyler yaparlar. Bu melankolisinden olabilir. Seni çok özlüyor ve bunu şeyle ifade ediyor..." *Kırık bir kalple.* "Ben olsam bu konu hakkında endişelenmezdim. Hem daha o kadar ilerlemedim. Yani stres yapma..."

Hamburgerimi tabağıma koydum, artık bunu çok daha ciddiye alıyordum. Anketi biraz daha inceledim.

Kardeşler: *üç ağabey. Sizin kardeşiniz olmadıkları için sevinin.*
Aşk mı, Arzu mu: *arzu acı vermez.*
Bir Ünlüyle Tanış: *Sanırım onlardan biri oluyorum...*

Bu doğruydu.

Willow'un yasal olarak Willow *Hale* olduğu gün, tüm dünya onun Loren Hale'in kuzeni değil de kız kardeşi olduğunu öğrenmişti. Paparazziler onun hayatına daha çok ilgi göstermeye başlamıştı. Ablalarım kadar olmasa da artık Willow'un erkek arkadaşına dikkat edecek kadar umursuyorlardı.

Ünlü Takipçisi bununla ilgili kısa bir haber yayınlamıştı. GARRISON ABBEY HAKKINDA BİLDİKLERİMİZ! Pek bir şey bilmiyorlardı, bu da Willow'u mutlu etmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Willow.

"Bence seni gerçekten çok özlüyor. Bunun seni atlatmaya ya da unutmaya hazır olduğu anlamına geldiğini sanmıyorum."

Birkaç kez başıyla onayladı. "Sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Ama benimle olmasını da istiyorum."

"Biliyorum," dedim usulca.

"Seks yaptık," dedi pat diye. Yanakları kül rengiydi.

Şok içinde kocaman gülümsedim. "Willow Hale." Bilgisayar ekranına bir beşlik çaktım.

O da çekingen bir şekilde beşliğime karşılık verdi.

"İlk söylediğin kişi ben miyim?"

"Lily'ye de söylemek istemiştim ama sürekli tırsıp durdum. Sadece..." İç çekti. "Sanırım bu bir vedaya dönüştü çünkü... Philadelphia'dan ayrılmadan bir gün önce yaptık. Bence bu yüzden bu kadar üzgün."

Sesimi alçalttım. "Eee, o zaman çözümü kolay, değil mi? Tekrar seks yapın. Böylece ikinizin son sevişmesi gibi gözükmez."

"*Daha da* çok korkuyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?" Yüzünü yastığa gömdü. "Çok beceriksizim," diye mırıldandı.

Willow'u çok seviyordum. "Sadece insansın ve tüylerini ürperten biriyle hiç birlikte olmadığın gibi harika bir gerçeğe tutunman gerek." Geriye dönüp baktığımda, Julian'ı öptüğümü hatırlayınca omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyordu.

"En azından artık daha güçlüsün," diye hatırlattı Willow. "Neyi sevdiğini öğrendin."

Kesinlikle öğrenmiştim.

Duygusal olarak benimle ilgilenen, beni umursayan erkekleri seviyordum.

Kurdumu seviyordum.

Restoran aniden sessizleşti ve bunun da tek bir anlamı olabilirdi.

Lucky's Diner'a giren Ryke Meadows ve Loren Hale benim köşeme doğru ilerlerken başımı kaldırıp onları izledim.

"Misafirlerimiz var. Bay Somurtgan ve Bay Yaşayan-Her-Şeyi-Gözlerimle-Katledeceğim. Onları görmek ister misin?" diye sordum Willow'a.

Willow başıyla onayladığında dizüstü bilgisayarımı o tarafa çevirdim. Ryke ve Lo eşofmanla tişört giyiyorlardı. Kasları ter lekeleriyle belirginleşmişti. Muhtemelen koşuları kısa süre önce bitmişti.

Anlatıcı gibi konuşmaya başladım. "Geyikler çayırda yavaşça ilerlerken bütün ceylanlar başlarını kaldırıp bu göz alıcı boynuzlara, iri gövdelere hayranlıkla bakıyorlar. *'Oooohhh, aahhh,'* diye aralarında fısıldaşıyorlar."

Willow kahkahalara boğulmuştu, sesi sadece benim kulaklarımda olsa da ağabeyleri yaklaşırken onu ekranda görebiliyorlardı. Kız kardeşini ilk selamlayan Lo oldu.

"El sallamaya çalışan şu geyiğe bakın," diye devam ettim. "Toynağını kaldırdı ve garip bir teknolojik cihaza kocaman bir selam verdi."

Düz bir ses tonuyla, "Sen gerçekten tuhafsın," dedi Lo. Sonra yanıma oturdu.

Nefesim kesildi. "Geyik konuşabiliyor!" Bilgisayarı Ryke'a doğru çevirip yüzüne daha yakın olacak şekilde yukarı kaldırdım. "İşte karşınızda Bay Somurtkan. Tam bir örnek adam."

Ryke oyuncu bir şekilde alnımı ittirdi.

Yüzümde güçlü bir gülümseme belirdi.

Ryke da neredeyse gülümsemişti. Bana doğru, "*Ne anlatıyorsun, Calloway?*" diyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Seni.

Seninle ilgili konuşuyordum.

Ryke dikkatini üvey kız kardeşine yöneltti. "Selam, Willow," dedikten sonra sağ tarafıma oturdu. Dizüstü bilgisayarı eski konumuna getirdim. Ekran restorana değil, bana dönüktü.

Ryke ve Lo bana yaklaşarak Skype penceresine girdiler, ikisi de artık Willow'u net bir şekilde görebiliyordu. Onlar kulaklıklarımı kapmaya çalışıp kavga edemeden kulaklığımı çıkarıp sesi açtım.

Lo hemen ağabey moduna geçiş yaptı. "Yeni haberler var mı? Okul nasıl? İnsanlar berbat mıydı?" Bunların peşinden *beş* soru daha sordu ama hepsinin ana teması aynıydı.

İyi misin, Willow?

"Hâlâ her şeye alışmaya çalışıyorum, yine de fena değil." Willow omuz silkti ve dudaklarını çiğneyerek başını öne eğdi. Sanırım Garrison konusunu açıp açmamayı düşünüyordu.

"Orada bir çizgi roman dükkânı bulduğunu duymuş muydunuz?" Hamburgerimi Ryke'a doğru kaldırdım, beni öptükten sonra bir ısırık aldı. Başparmağını yalayıp dudaklarını oynattı. *Bu sikik bir hardal mı?*

Belki de "sos kovma uzmanı" unvanını henüz hak etmemiştim.

Ryke hardalı sevse de benim çok bayılmadığımı biliyordu. "Tamamen sıyıramamış mıyım?" diye fısıldayıp ekmeğin altına baktım. *Kahretsin.*

"*Superheroes & Scones*'la kıyaslanamaz," dedi Willow. "Ama oraya benzer bir şeyi yakınlarımda bulmak güzeldi." Kucağındaki mavi yastığa sarılıp püsküllerıyle oynadı.

Ryke ve Lo onu bir süre izledikten sonra birbirlerine endişeli bir bakış attılar. Willow onları Garrison konusuna dahil edip etmeyeceği konusunda karar vermeye çalışırken erkeklerin dikkatini dağıtmak için onlara menüyü uzattım.

"Bugün için özel bir *burrito*'ları var," dedim Lo'ya. "Belki yedikten sonra kendini *özel* hissediyorsundur, anlarsın ya..." Hafifçe yan tarafına dirsek attım.

Huysuz Loren Hale menüyü inceliyordu. "Ryke, karına özel *burrito*'larla özel kekleri karıştırdığını söyle."

Kesik bir nefes aldım. "Onlar farklı şeyler mi ki?"

Ryke plastik menüyle hafifçe kafama vurdu. Lily olsaydı buna aşk dokunuşu derdi.

"Tavsiyeye ihtiyacım var," dedi Willow aniden. Anında Ryke ve Lo'nun dikkatini kendine çekmişti. "Tavsiye çok doğru bir kelime seçimi olmayabilir... Bir erkeğin bakış açısına ihtiyacım var?"

Lo, küçük kız kardeşini savunmaya ve korumaya hazır halde söze girdi. "Ne oldu?" diye sordu keskin bir ses tonuyla.

"Kötü bir şey olmadı. Sadece kafa karıştırıcı... Daisy?" "*Lütfen bunu açıklamama yardım et,*" diye yalvaran gözlerle bana bakıyordu. *Kelimeler konusunda berbatım.*

Yanındayım, Willow Hale.

"Garrison kendi kendine bir anket doldurmuş, bu da nadir yaşanan bir şey. Cevaplarının aslında *ne* anlama geldiğini sorguluyorduk." Onlar için yeni bir pencerede anketi açtım. "Pekâlâ, çocuklar. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Ryke yaklaşarak ekranı işaret etti. "Şu sikik şey ne anlama geliyor?" *Ah, Ryke.* Daha büyüktür işareti ve üçü yan yana koyunca kalp sembolü olduğunu bile bilmiyordu.

"Kırık bir kalp," diye açıkladım.

"Ama ikiniz hâlâ birliktesiniz, değil mi?"

Willow başıyla onayladı. "Evet."

"O zaman ne sikime..." Ryke, benim kocaman açılmış gözlerimi görünce cümlesini yarıda kesti. *Geri çekil, Ryke.* Tumblr esprilerinden pek haberi yoktu. Hayatmda beş kere bile uygulamayı kullandığını sanmıyordum. O olsaydı, anketi oldukça kısa ve öz bir şekilde doldururdu. *İlişki Durumu: Evli.*

Bu kadar.

Aslmda Garrison'ı anlayabilecek tek kişi Lo'ydu. Sert bakışları, Garrison'ın verdiği cevapları okurken asla yumuşamadı. "Sadece yanında olmadığı için üzgün. Seni seviyorsa, bu gayet doğal bir tepki gibi görünüyor," dedi okumayı bitirdiğinde.

"Philadelphia'dan ayrılmadan bir gün önce onunla birlikte oldum," dedi Willow aceleyle. Hemen sonra yüzünü yastığa gömdü. Ardından bir şeyler daha mırıldansa da pek anlaşılmamıştı.

Ryke bana doğru, "İlk seferi miydi?" diye fısıldadı.

Başımla onayladım. Ryke şakaklarını ve çenesini ovuşturduktan sonra Lo'ya döndü.

Lo, elinin yarısıyla ağzını kapatmış şekilde öylece kalakalmıştı. İkisi de oturduğumuz yerin arkasına eğilip birbirleriyle fısıldaştılar.

Willow'a döndüm. "Son kısmı anlayamadım, ne demiştin?"

Yastığı ağzından çekti ama gözlerini hâlâ gizliyordu. "Sanırım buna üzüldü," dedi.

"Hey," dedim ağabeylerine. "Kesin şunu. Willow burada, bunu size anlatmak zorunda değildi. Farkındaysanız anlattı ve tavsiyenizi istiyor."

Tekrar ekrana döndüler ama Willow artık kadrajda değildi, bilgisayarının kamerasını *X-Men* posterine çevirmişti.

"Sikeyim, korundunuz mu?" diye sordu Ryke. Kelimeleri kulağa kaba gelse de ses tonu öyle değildi.

Uzaktan bir ses geldi. "Evet."

"Karşılıklı rızanızla mı gerçekleşti?" diye sordu Lo bu defa. Genç ve kel olan *Profesör Xavier*'la konuşuyormuş gibi görünüyordu.

Gerginliği biraz olsun azaltmak için araya girdim. "Peki ne düşünüyorsunuz? Bu gerçekten onu üzecek bir şey mi?"

"Ben olsam ilişki durumuma sikik bir kırık kalp koymazdım."

Ryke çok açık sözlü biriydi ve bu bazen pek iyi olmuyordu. "Eğer birbirimizi bir süre göremeyeceğimizi biliyorsak ve yine de birlikte olduysak, '*bu lanet kız açıkça bana beni çok önemsediğini gösteriyor,*' diye düşünürdüm."

"Ben olsam üzülürdüm," diye karşı çıktı Lo. "Ama kızın yaptığına değil. Sadece kahrolası duruma."

"Daha iyi hissetmesi için ne yapabilirim?" diye sordu Willow ekran dışından.

"Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama... hiçbir şey yapamazsın, Willow. Sadece uzun mesafe olayına alışmasına izin vermelisin. Bir süre sonra kendine gelecektir."

"Ya alışamazsa?"

"O zaman belki de seni düşündüğün kadar sevmiyordur," diye çıkıştı Lo.

"Siktir et gitsin," diye ekledi Ryke peşinden.

Araya girdim. "Hepimiz Garrison'ı seviyoruz, bunu unutmayalım." Oysa Ryke ve Lo'nun yüzündeki o cani ifade, Garrison'ın kız kardeşlerinin kalbini kırdığı olası senaryoda onu affetmeyeceklerini gösteriyordu.

Willow tekrar kadraja girdi. "Teşekkür ederim ve üzgünüm. Size rahatsızlık vermek istememiştim."

Lo ve Ryke birden kahkahayı bastılar. İlk konuşan Lo oldu. "Sanki bu mümkünmüş gibi."

Ben bu gruba dahil olmadan önce, ünlü olmadan önceki zamanlarımızdan birçok hikâye duymuştum. Örneğin Lo'nun elinin yarısını Lily'nin pantolonun içine soktuğu ve Ryke'ın da o anda yanlarında olması gibi şeyler vardı. Lo, Ryke'ı bu şekilde rahatsız hissettirerek kovmaya çalışmıştı ama Ryke'ı rahatsız etmek ya da korkutmak o kadar kolay değildi.

Skype görüşmesini kapatmadan önce bana, "Yarın aynı saatte mi?" diye sordu Willow.

"Evet. Özel yıldız konuğumuz Sullivan Minnie Meadows ile birlikte evimde olacağım."

Willow gülümsedi. "Yarın görüşürüz."

Lo "özel *burrito*" sipariş ederken bilgisayarımı kapattım. Ryke elini saçlarımda gezdiriyordu. Giderek genişleyen bir gülümsemeyle çenemi onun koluna yasladım.

BÖLÜM 7

ROSE COBALT

Ekim 2018
Cobalt Malikânesi
Philadelphia

Bu kaybetmeyi planladığım bir savaştı.

Şarap kadehimdeki maden suyundan bir yudum aldım. Ardından bakışlarımı kral boy yatakta açık mavi saten yorganın üzerindeki satranç tahtasına çevirdim.

Kaleni onun ateş hattına sok, Rose. Atını terk et.

Bilerek kaybetmek çok acı vericiydi. Maden suyumu tekrar öfkeyle yudumlayarak bitirirken kocamın mavi, *bilge* bakışlarından kaçındım. Sabah Charlie'yle Beckett'ı yıkarken bu sıfatı kendisi için kullanmıştı. Onu egosu yüzünden suçlayabilirdim ancak kendini tanımlayışı çok hatalı sayılmazdı.

Etrafındaki her şeyin ve *benim* farkında olacak kadar keskin bir algıya sahip olmasına rağmen bunu aşırı dikkatli görünmeden yapıyordu.

Mesela bu anı ele alalım. Yatarken her zamanki geceliğimle sabahlığımı giymek yerine onun gömleklerinden birini seçmiştim. Gömleğin eteklerinin ucu kalçalarımda duruyordu. Ayrıca göğüslerim, iki düğmesi açık beyaz kumaşa baskı uyguluyordu. Connor henüz pijama seçimimden bahsetmemişti ve beni tepeden tırnağa süzdüğü bir an yakalamamıştım. Yine de bunu zihnine not ettiğinden emindim. *Rose neyin peşinde?*

Ona bunu öylece basitçe *söylemeye* niyetim yoktu. Bebeklerimi kaşıkla besliyordum, kocamı değil.

Bir yudum daha almak istedim ama kadehim tamamen boştu.

Connor uzandı ve kendi maden suyunun çeyreğini benim bardağıma boşalttı. Hamile kalmaya çalıştığım için o da benim "şarap yok" diyetime katılmıştı. Bu tam bir işkenceydi ancak dünyaya küçük bir *gremlin* getirebilmek için o işkenceyi defalarca yaşamaya razıydım.

Gözlerinden kaçın.

Öyle de yaptım.

"Gerginsin," dedi.

Onun dimdik duruşuna, özgüveninden taşan sakinliğine ters ters baktım. "Seni yenmeyi *düşünüyorum*." Gerçekten de bir şeyler düşünüyordum ancak bu düşündüklerim çoğunlukla oyunu ona kazandırmakla ilgiliydi.

Göz temasını hiç bozmadan kadehinden bir yudum aldı.

Biliyor.

Hayır, bilmiyordu. Bir anlık dürtüyle verdiğim önemli bir sözü bozduğumu bilemezdi. Tüm gün boyunca bunu nasıl anlatabileceğimi düşünmüştüm ama her seferinde kendi ihanetimle kelimeler boğazıma düğümlenmişti. Eğer Connor benim yaptığımı yapsaydı, yüzüne kapıyı çarpıp giderdim.

Gergin bir nefes aldım, ardından kadehte kalan son damlaya kadar yavaşça tekrar içtim. *Bilmiyor.*

İkimiz de yatağın ortasında oturuyorduk. Ben bacaklarımı yana doğru uzatmıştım. O da dizini kırmış, dirseğini rahatça üzerine yaslamıştı. Üzerinde yalnızca gri bir eşofman vardı.

Kaslarına bakmak korkunç olmasa da yanındaki iki bebek telsizine odaklandım. Ekranlarda Jane'in kendi yatağında, Beckett ve Charlie'nin ise beşiklerinde olduğunu görebiliyordum. Çocuklarımız her zamanki gibi saat sekizde kendi odalarında mışıl mışıl uyuyorlardı.

"Hamleler için zaman sınırı koymamız gerekiyor mu?" diye sordu Connor. "Düşünmek bu kadar uzun sürmemeli. Söz konusu başkaları olsaydı evet ama senin ve benim için?" Tek kaşını kaldırdı. Sanki kısa sürede birkaç beyin hücremi kaybetmişim gibi bakıyordu.

Kaybetmemiştim. "Bir zaman kuralına ihtiyacım yok, Richard."

Parlak saçlarımı tek omzuma toplayarak kalemi kaydırdım. *Seni feda ettiğim için üzgünüm ama bu en iyisi.* Hamleyi tamamladığımda başımı kaldırdım. Connor'ın bakışları satranç tahtasına sabitlenmişti. Fili artık vezirimi ele geçirebilirdi.

Sanırım kafası karışmıştı ama emin olamıyordum.

Her zaman bahisli oynardık ve bu oyunda kazananın ödülünü açık bırakmıştık. Kazanan istediği her şeyi yapabilirdi, bu da belirli bir ödülden çok daha büyük bir riskti. Connor her şeyi seçebilirdi, ben de buna hazırlıklıydım.

Sessizliği uzadıkça gerginliğim artıyordu. O kadar kaskatı ve dik oturuyordum ki, boynumla omuzlarım ağrımaya başlamıştı. Birbirine bastırdığım dizlerimi kavradım, kalbim şiddetle atıyordu.

Ne gerekiyorsa yap, kocacığım.

Connor yavaşça gözlerini benimkilere çevirdi. "Vezirini neden tehlikeye atıyorsun?"

Çünkü cezalandırılmayı hak ediyor. Bu gerçeği yutarak, "Bu hamle genel planıma uyuyor," dedim sadece.

Connor uzanıp şarap kadehini arkasındaki sehpaya koydu. "Norveç'in başkenti ne?"

Gerçek niyetlerimi öğrenmek için zihinsel olarak üzerime geleceğini düşünmüştüm ama onun baskınlığını hesaba katmayı unutmuştum. Her zaman önde olma ya da en azından yanımda olma ihtiyacını. Sanki lanet olasıca Sahra Çölü'nde güreşen iki aslanmışız gibi beni peşinden koşturuyordu.

Neden birdenbire doğaçlama bir *quiz* gündeme getirdiğine dair hiçbir fikrim yoktu ancak şimdi ben de zihinsel olarak en az onun kadar diken üstündeydim. "Oslo," diye cevapladım. Bu konuda hata yapmayacağımı bilirdi, o yüzden burada bilerek başarısız olamazdım.

Tekrar dene, Richard.

"Peki Estonya'nın başkenti?" diye sordu.

"Tallinn." Gözlerimi kıstım. "C'est tout?" *Hepsi bu mu?*

Filiyle vezirimi devirdi. "Şah."

Şahım korumasızdı. Tahtayı hızlıca inceledim. "Kazanmak için bir yol göremiyorum. Tebrikler." Gergin çıkan sesim yüzünden yutkunmakta zorlanıyordum.

"Yapabileceğin *iki* hamle var ve bana ikisini de göremediğini mi söylüyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu söyledim," diye çıkıştım. Satranç tahtasını ona doğru ittim. Taşlar devrilerek yatağımıza dağıldı. "Zaferinin tadını çıkarabilirsin." Kaybettiğim için üzgün görünmeye çalışsam da hiçbir zaman iyi rol yaptığımı iddia etmemiştim.

"Filipinler'in başkenti neresi?"

Manila. "Bilmiyorum," dedim aceleyle. Ardından yataktan kalktım. "Bu oyunu kazanmış olman yeterli olmalı. Beni sınamaya devam etmene gerek yok." Yüzümü ona döndüğümde gördüklerimle donup kaldım.

Biliyor.

"Kazanmama izin verdin. Bunun hiçbir anlamı yok." Satranç tahtasındaki taşları düzeltti. "Vezirinden vazgeçeceğine inanacağımı düşünmen yalnızca benim zekâma değil, kendi zekâna da bir hakaret. Ayrıca her başkenti bir saniyeden kısa sürede söyleyebilirsin."

"Başkentler hakkındaki bilgi seviyemi bilemezsin." Bir şey kanıtlamak için zekâmı küçümsediğime inanamıyordum.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Connor duygularını gizliyordu, onun da benim kadar dehşete düşüp düşmediğini merak ettim. Kendimi vahşi bir dişi aslan olarak konumlandırmışken onu oyuncu bir ev kedisi olduğuma ikna etmeye çalışıyordum. Masamın yanına yaklaşarak sakin cevabını dinledim.

"Faust'ta, Matthew Wellington bir öpücük karşılığında başkentler konusunda sana meydan okuduğunu söylemişti."

Anı karşısında öğürdüm. "*Sana* bunu *anlattı* mı?"

"Whitman Hall'daki herkese anlattı." Whitman Hall, Connor'ın yatılı okuldaki yatakhanesinin adıydı. Dört salon vardı ve hepsi isimlerini şairlerinden almıştı. Kocamın önünde parçalanmamak için kendimi duygulardan arındırılmış gerçeklere kaptırdım.

Sözünü tutmadın, Rose.

Daha önce hiç böyle bir şey için özür dilemek zorunda kalmamıştım. Kefaretime onun egosunu bir-iki galibiyetle doldurarak başlayabileceğimi düşünmüştüm. Amacım bana karşı yumuşak davranması değildi, bunu yapmasını zaten istemezdim. Kendi yarattığım fırtınanın tam ortasına sürüklenmeyi hak ediyordum.

Adil olan buydu.

Komodinimin çekmecesini dikkatlice açtım. "Matthew Wellington tam bir sümüklüböcekti." On beş yaşındaydım ve ilk öpücüğümü *asla* ona vermezdim. O zaman emin olduğum bir şey vardı, o bahsi kesinlikle kazanacaktım. Çünkü Connor'ın da dediği gibi her ülkenin başkentini bir saniyeden kısa sürede bilirdim.

Eğer kazanırsam onun *Gucci* güneş gözlüklerini alma hakkım olacaktı. O hafta sonu Model BM konferansında, sırf canını sıkmak için onu her gördüğümde gözlüklerini takmıştım.

"Matthew'un güneş gözlükleri hâlâ bende," dedim gururla.

"Herkese sana *ödünç verdiğini* ve senin de ona sırılsıklam âşık olduğun için konferans boyunca taktığını söylediği güneş gözlüklerini mi kastediyorsun?"

Ona bakakaldım, gözlerim öfkeyle yanıyordu. "Ne?" Görünüşe göre Matthew yalnızca küçük bir çakal değildi, aynı zamanda küçük bir şerefsizdi. "Bu yalanı düzelttin mi?"

Connor vezirimi parmaklarının arasında tutuyordu. "Gerçekleri çarpıttığı için onu yüzüne karşı uyarmış olsam da *Matthew Wellington*'la bir öpücük için bahse girmiş olmana inanamadım."

"O oyunları yalnızca seninle mi oynamamı umuyordun?" diye sordum.

Connor bunu inkâr etmedi. "Faust erkeklerinden nefret ediyordun ve en çok nefret ettiğin kişi ben olmak istiyordum."

Tercümesi: *Her zaman aklında olan tek kişi ben olmak istiyordum.*

Dudaklarımdaki belli belirsiz gülümsemeye karşı koymaya çalıştım. "Bunu başardın."

Connor sırıttı. "Biliyorum."

Dramatik bir şekilde gözlerimi devirip çekmeceyi karıştırmaya devam ettim. Artık kazanmasına izin verdiğimi bildiğine göre ihanetimi daha fazla saklayamazdım. Kan kırmızı kabzası olan savunma bıçağımı buldum. Hemen satranç tahtasının yanına, Connor'a en yakın yere koyarak yataktaki yerime geri döndüm.

Ne şaşırmış ne de eline az önce bir silah verilmiş biri gibi gözükmüyordu.

Bıçağı aldı. "Açıkla."

"Benim seni bıçakladığım gibi beni sırtımdan bıçaklayabilirsin." Burun deliklerim genişledi, suçluluk ve pişmanlık duygularımı dizginlemeye çalışıyordum.

Connor dudaklarını ovuşturdu ama henüz parçaların ne kadarını birleştirdiğini anlamamıştım.

"Cezayı hak ediyorum." İşte, söylemiştim. Saçımı atkuyruğu şeklinde bağladım, ne yapmak isterse yapmaya hazırdım.

"Bunu konuşmuştuk, Rose," dedi sakince. "Seni asla incitmem. *Varsayımsal* olarak bile."

"Seni aldatmış olsam bile mi?" diye test ettim.

"Aldatmadın." Sesi öyle netti ki, sanki böyle bir senaryonun var olma ihtimali bile yokmuş gibi konuşmuştu. Ben de böyle bir şeyi hayal bile edemiyordum. Ona trajik bir şekilde âşıktım. Öyleki, sadakatsizlik kadar felaket bir şey olmamasına rağmen *basit* bir sözü bozmak bile midemin düğümlenmesine neden oluyordu.

Connor elinde bıçakla yataktan kalktı.

"Bir sınavda kopya çeksem bile mi?" Tekrar denerken onu ve üstün duruşunu izledim.

"Senin bundan daha iyi olduğunu bildiğim için senden soğurdum."

"O zaman şimdi bundan daha kötü olduğunu düşünmelisin." Tavana dik dik baktım. *Sadece söyle gitsin, Rose. Düşüncesizce attığın yanlış adımı dünyaya duyurma vakti.*

Connor benden önce davranarak konuştu. "Bensiz doktora gittiğin için mi?"

Kesinlikle biliyor.

Connor ayak bileğimi kavradı, bacaklarım düşene kadar beni yatağın kenarına doğru kaydırdı. Üstümde dimdik duruyordu. "Birlikte gideceğimize söz verdiğimiz için mi?" Ayak bileklerimi tekmeleyerek açarak bacaklarımı araladı.

Elindeki bıçağı süzdüm.

Bir saniye bile geçmeden bıçağı tekrar çekmeceye koydu. *Sana asla zarar vermem,* demek istiyordu. Sonra bana döndü.

"Bu yüzden senin hakkında kötü düşünmem." Daha da yaklaştı. "Çünkü senin kim olduğunu biliyorum. Bugün verdiğimiz sözü neden bozduğunu ve itiraf etmek için neden bir geceden fazla bekleyemediğini çok iyi biliyorum."

Sığ bir nefes aldım.

Connor elini göğüskemiğime bastırdığında avucunun yönlendirmesiyle geriye yaslandım. Sırtım yumuşak yorganla buluştu. "Çünkü fevrisin." Kollarımı başımın üzerine uzatıp bileklerimi çaprazladı. "Çünkü verdiğimiz sözleri birer aşk ve ölüm yeminleri olarak görüyorsun." *Evet.* "Çünkü kırılmaz bir şeyi kırmışsın gibi hissediyorsun."

Titredim. Soğuk, kollarımı ve bacaklarımı sarmıştı.

Ellerimin arasına bir şey koyup parmaklarımı onun etrafına kapattı. Bir satranç taşıydı.

Vezirim.

Connor, elleri bedenimin iki yanına yerleşmiş halde üzerimdeydi. Dudakları benimkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Bacaklarım belinin etrafına kıvrılmıştı, çıplak tenimin ısısı yavaş yavaş artıyordu.

Çok derin ve alçak bir sesle, "Eğer tutkulu bir ateşten başka bir şey olsaydın, hayran olduğum ve sevdiğim kadın olamazdın. Sebeplerini anlıyorum. Onlara saygı duyuyorum ve onları seviyorum çünkü o sebepler sana ait."

Keskin bir nefes aldım. Sırtım geriye doğru kıvrılırken bedenim onunkine doğru yükseldi. Connor daha derin bir nefes verdi, doğrudan gözlerimin içine bakmadan önce bir an beni süzdü.

Vezirimi sımsıkı tuttum. Veziri ona tekrar verirdim ama aynı şekilde değil. Öncesinde onu daha çok severdim.

"Hamile olup olmadığımı bilmemek beni delirtti," diye açıkla-

dım. "Sadece girip çıkacağımı ve hiçbir şeyin değişmeyeceğini sanmıştım." Gitmeden önce iki test yapmıştım. Biri silik bir *evet*, diğeri ise kesin bir *asla* diyordu. Kendimi doktorun hamile olmadığımı söyleyeceğine inandırmıştım.

Connor şaşırmadı. Zaten çok bir şeye şaşırmazdı. "Seninle bu anı yaşamayı, başka biriyle geçecek sıradan bir güne tercih ederim, Rose."

"Bir daha sözümü tutmamazlık etmeyeceğim, o yüzden buna alışma," dedim. Sesim her zamankinden daha yumuşaktı. Kocamın üzerimdeki varlığı, söyledikleri ve bana duyduğu sevginin güveniyle eriyip gidiyordum. Gün boyu nefret ettiğim o tutarsız, ateşli ve öngörülemez *halimin* bile sevildiğini hissediyordum.

Kollarımı indirmeye çalıştım ama o bileklerimi bir arada tutarak ellerimi ilk yerleştirdiği yerde sabitledi. Bacaklarımın arasmda sıcaklık yükseldi, hâkimiyeti tamamen üzerime çöktü.

"Jane'e hamileliğini benden gizlediğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet." O ilk hamileliğimi asla unutamazdım. Ne kadar korktuğumu da. O kadar inatçıydım ki, Connor'ı çoğu insanın yapacağından uzun bir süre karanlıkta bırakmıştım. Yine de durumu fark edeceğini biliyordum. Sadece olanları kabullenememiştim ve sessiz bir mücadele aramızda daha da özel, daha da derin bir bağa dönüşmüştü. Aramızdaki güveni pekiştiren bir şeye.

Garip bir çift gibi görünsek de o olayın başka türlü gerçekleşeceğini düşünemiyordum.

"Hayatım boyunca hiçbir insan tarafından bu kadar büyülenmemiştim ve o zaman yalnızca bu inancımı daha da güçlendirdi."

"Ne inancı?" diye sordum.

Dudaklarını yaladı. "Kalbimde başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir yerin var."

Ona delici bir bakış attım, bileklerim hâlâ yukarıda sabitlenmiş durumdaydı. "Eğer *F. Scott Fitzgerald*'ın *Buz Sarayı*'ndan alıntı yapmasaydın sana daha çok inanırdım."

Sırıtışı göz kamaştırıcıydı. "Kelimeler bana ait olmasa bile söylediklerim gerçek."

"Pekâlâ."

"Sadece pekâlâ mı? Bu kadar çabuk mu pes ediyorsunuz, Bayan En Yüksek Onur?"

Benim için kullandığı unvan karşısında neredeyse gülümseyecektim. Sanki bana kim olduğumu ve neden kendime kraliyet ailesi gibi davranmaya devam etmem gerektiğini hatırlatıyordu. "Bugün senden asla geri veremeyeceğim bir şey aldım." Gülümsemem tamamen yok oldu.

Söyle gitsin, Rose.

Bu yüzden söyledim. Onun altında yatarken bile kelimelerim bana aitmiş gibi geliyordu. Doğanın bir gücü gibi. Bir dalgayı ileriye iten bir güç gibi. "Hamileyim."

Connor gülümsemesini gizlemekte pek başarılı değildi, bu da görmem için bilerek kendine izin verdiği anlamına geliyordu.

"Doktor muhtemelen eylül ayında hamile kaldığımı söyledi, bu yüzden çok başında sayılsam da hamileyim. Bu haberi bir doktor muayenehanesinde *tek başıma* duydum ve tek dileğim, o anda yanımda olmandı. Keşke orada olsaydın." Gözlerim doldu ama yaşların akmasına izin vermedim.

Connor boşta kalan eliyle yanağıma dokundu, başparmağı hafifçe altdudağımı okşadı. Gözlerindeki o derin mavilik parladı. "Ama şu anda seninleyim, Rose," dedi. "Ve bunun dışındaki her şey, bize ait olamayacak kadar tahmin edilebilir olurdu."

Tercümesi: *Sıradan olan sıkıcıdır, sevgilim.*

Tüm kalan pişmanlık kırıntılarını da içimden söküp attım. Hamileydim. İçten içe, kendimi neredeyse o iç mide bulandırıcı derecede neşeli *Disney* sahnelerine ait hissediyordum. Kuşlar cıvıldıyor, ben dönerek parmaklarımı saçlarımdan geçirirken şarkı söylüyordum.

Dışarıdan bakıldığında ise *Ursula** gibiydim.

Bu halim kocama çekici geliyordu. Connor beni... nazikçe öptü. Normalde hoşuma gittiğinden çok daha nazik bir öpücüktü. Gözlerim kısıldı.

* *Disney*'in animasyon filmi Küçük Deniz Kızı'ndaki kurgusal karakterdir. (ç.n.)

Richard.

Dudakları kulağıma değiyordu. "Seni derin ve sert bir şekilde becereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Beni cezalandıracaktı.

Hem de en iyi şekilde.

Ters ters baktım. "Berbat saçları olan vasat bir narsist olacağını düşünmüştüm ve öylesin."

"Vasat mı? *Berbat* saçlı mı?" Bileklerimin etrafındaki kavrayışı sıkılaştı. "Daha az bariz yalanlar seçebilirdin." Diğer eli kalçamın çıplaklığında kayboldu.

"Elbette bu sadece benim fikrimdi..." Şefkatle parmaklarını bacaklarımın arasında gezdirmeye başladığında nefesim kesildi. Dantelli iç çamaşırım tenlerimizi birbirinden ayırıyordu.

"Gözlerini aç, Rose."

Farkında olmadan kapattığım gözlerimi açtım. O anda Connor beni yatağın ortasına doğru çekip satranç tahtasını kenara itti. Ben düşen taşlara odaklanamadan yüzümü *yumuşacık* bir şekilde kavradı. Gücünü arzulayarak yüzümü buruşturdum. Ben kırılgan bir porselen parçası değildim.

İstesem onu lime lime edebilirdim.

Ancak istemiyordum. Tek isteğim, ellerinin arasında tamamen eriyene kadar gücünün benimkini aşmasıydı. Connor vücudunun ağırlığını üzerime vermedi ama kendini üzerimde kaldırdı. Leğen kemiği benimkine oturdu.

Alev alev yanan bakışlarımı yakaladı. Gözlerime öyle sabit bir şekilde bakıyordu ki, sanki beni gözleriyle beceriyordu.

Bacaklarımın arası kasıldı.

Dudaklarım aralandı.

Yavaşça, alçak bir tonda Fransızca bir şeyler fısıldadı. Kelimeleri tam seçemiyordum, içim titriyordu. Omzuna dokunmak için bileklerimi elinden kurtarmaya çalıştım. Anında ellerimi yakalayıp başımın üzerine kaldırdı. İtiraz etmeye çalıştığımda onları daha sıkı kavrayıp kalçamdaki elini çekti ve sehpaya uzandı.

Sertleşmiş aletini bile bile iç çamaşırıma *sürttü.*

Ayak parmaklarım kıvrıldı. "Connor..."

Boğazımdan boğuk bir inleme çıktı. Tüm vücudum uyarılmışlıkla kasılıyordu.

Eşofmanının içinde ereksiyonu iyice belirginleşmişti, onu içimde hayal ettim.

Sert. Derin. Vahşi. Bu nazik saçmalıkla işim yoktu.

Boyunun avantajıyla benden uzaklaşmadan komodine uzanıp çekmeceyi açabilecek kol genişliğine sahipti. Sadece ileriye.

Sürtünüyor.

Başımı arkaya eğdiğimde deri kelepçeyi çıkardığını gördüm. Çekmeceyi kapatıp kelepçeleri bileklerime kilitledi. Artık onları istesem de ayıramazdım.

Dik dik bakarak gözlerimle onu şişlemeye çalıştım.

Connor sadece sırıtıyordu.

Üff.

Tahrik edecek kadar yakınıma eğildi. "Neyim ben?" diye fısıldarken onun bana yaptığı gibi kelimelerini soludum.

"Ortalama," diye karşılık verdim.

"Yanlış." "*Benden hiçbir şey alamazsın*" dercesine dudaklarımız arasına mesafe koydu.

Bu tavrı beni iyice küstahlaştırdı. "Seni öpmek istediğimi kim söyledi?"

"Senin zeki olduğunu kim söyledi?" diye kibirli bir umursamazlıkla karşılık verdi. *Çok seksi.* Hayır, *değil.* Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. *Evet, öyle.* Hayır, Rose. Çelişkili düşüncelerim karşısında sinirlendim.

Sevgili Tanrım,

Lütfen kocamın her parçasından tiksinmemi sağla.

En içten dileklerimle,

Rose Calloway Cobalt.

"Princeton zeki olduğumu söylüyor. *Ben* zeki olduğumu söylüyorum," dedim Connor'a. "Ayrıca seni öpmek istediğimi hiç söylemedim." Başımı ve omuzlarımı yataktan kaldırdım, avucunu göğüslerimin arasına bastırarak beni tekrar aşağı itti.

Son düğmeye ulaştı. Yavaşça, çok yavaşça gömleğimi tamamen açtı. Göğüslerim ortaya çıktı, hassas meme uçlarım gözünün önündeydi. Vücudum hırpalanmak için yalvarıyordu ama ben sesli bir şekilde yalvaramayacak kadar inatçıydım.

Connor saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırdı. Saç tellerimi *sertçe* çekmesini bekliyordum. Bunu asla yapmadığında boğazımdan sinirli bir ses yükseldi.

"Evet?" diye sordu. Bu sesi neden çıkardığımı çok iyi biliyordu. "İstediğin bir şey mi var, Rose?"

"Ölümünü."

Neredeyse gülecekti.

"Ve gülüşünü katletmeyi."

Parmağını çamaşırıma geçirip bacağımı kaldırdı. Dudakları dizimin iç kısmından uyluğumun içlerine doğru sıcak, tüy kadar hafif bir çizgi çizdi.

Isır beni.

Başım dönüyordu. Çamaşırımı yarıya kadar indirdiğinde durdu, ağzı kısmen uyluğuma dayanmıştı. "Neyim ben?"

Kocama teslim olmak mı?

Asla.

"Sıradansın," dedim soluk soluğa.

"Yanlış, Bayan *En Yüksek* Onur." Çamaşırı yırtmak yerine dikkatlice, çok dikkatlice bacaklarımdan aşağı kaydırdı. İri elinin boğazımda olmasını istiyordum. İçimi delip geçmesini istiyordum. Bunun için tek yapmam gereken doğru cevabı vermekti.

Gitgide daha çok tahrik oluyordum, bacaklarım onun kontrolü altındaydı. Bacaklarımın arası nabız gibi atıyordu. Aletine *açlık* duyuyordum. İç çamaşırımı ayak bileklerimden sıyırarak çıkardığında kesik bir nefes aldım.

"Yüzünden iğreniyorum," dedim. *Yüzüne bayılıyorum.* Neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı? Mükemmel karın kasları. Dalgalı saçları. Cildi bile harikaydı.

Sinir bozucuydu. Onunla ilgili her şey çileden çıkarıcıydı.

"Yalan bunlar, sevgilim." Bacaklarımı tekrar aralamadan önce

şefkatle dizimi öptü. Aralarına diz çöküp eşofmanının belini aşağı sıyırdı. *Tanrı aşkına.*

Köprücükkemiklerim belirginleşti. "Connor..." Islandığımı hissedebiliyordum.

Ereksiyonu ortaya çıktı. Uzun, kalın ve inanılmaz sertti. *Derinlerime* yerleşmeye hazırdı. Eşofmanını çıkardıktan sonra durup katlamaya başladı. Tek amacı beni sinir etmek ve arzuladığım şeyi ertelemekti.

Vücudum kendini kaptırmak, sırtım ona doğru kavislenmek istiyordu. *Bana ihanet etme, vücut. Kocana karşı savaşmaya hazırlan.*

Ona doğru yükseldim.

Lanet olsun.

Connor hemen avucunu karnımın altı kısmına koyarak beni nazikçe geri itti. Ardından yumuşakça göğüslerimin arasına, meme uçlarımın üzerine, göğüskafesime ve giderek daha aşağılara öpücükler kondurdu. Karnımda daha fazla zaman harcamıştı. Bebeğimizin güçlü bir şekilde büyüyeceği yerde oyalanıyordu.

Sadece bana bakıp, "Neyim ben?" diye sormak için duraksamıştı.

Bacaklarım titredi. Kelepçelere karşı sarsıldım, zevkim gitgide artıyordu. "Korkunçsun."

"Réessaie." *Tekrar dene.*

"Alelade, tipik, *sıradan...*"

Connor birdenbire bileklerimi kavrayıp kollarımı önüme indirdi. Sonra parmaklarımı bir araya getirip orta ve işaretparmaklarımı ileri uzattı. Bir silahı taklit ediyormuşum gibi göstermişti. Gözlerimin içine bakarken ellerimi yukarıya, ağzına doğru kaldırdı. O elimi hareket ettirirken kaslarım memnuniyetle yanıyordu.

"Neyim ben?" Sesi, beni bedeninden çok daha fazla etkiledi. Damarlarımdan geçen sıcaklık bir anda alev alarak klitorisimi ateşe verdi.

Duygularımın ani yükselişi yüzünden ona cevap vermeyi unuttum.

"Rose," dedi tekrar. "Neyim ben?"

"Delirticisin."

Parmaklarımı *ağzına* aldı. Gözlerini üzerimden bir an bile ayırmıyordu. Tüm bedenim titredi, dizlerim çözüldü. Rakipsiz özgüveninin karşısında neredeyse boşalacaktım. Dudaklarım aralandı, nefesim boğazımda düğümlenmişti. Becerikli bir şekilde parmaklarımı emerken yavaşça sertleşmiş aletini içime itti ama hareketleri asla hızlı değildi. Asla derinlerime ilerlemedi. Yalnızca durup bana işkence ediyordu. İçim dolu olsa da sürtünme hissi yoktu. Evet, doluydum. Fakat agresiflik yoktu.

Omuzlarım yatağa gömüldü, sırtım ileriye hareket etmek istercesine gerildi. Bedenimin arzuladığı şeyi kendimden daha fazla esirgeyemezdim. Bu zamana kadar her şeyi o kadar bastırmıştım ki, eli göğsümü sıyırdığında inledim. Soluk soluğa, ateşe verilmişim gibi çığlık attım.

"*Connor.*"

Parmaklarımı ağzından çıkardı. "Neyim ben?" Ses tonu fazlasıyla talepkârdı. Kalçamı yoğurdu, vücudumun her yerinde kullanacağı gücü bana hissettiriyordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım, tüm askerlerim cepheyi terk ediyordu.

"Neyim ben?"

"Bir tanrısın." Kendini sertçe ileri itti ve anında boşaldım. Aletinin etrafında kasılıyordum. Derin ve sert bir şekilde hareketlerine devam etti. Ben ilk zirveden inemeden beni başka birine çıkarmıştı. Gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyordum.

Beni sert bir şefkatle öptü, dudaklarım onunkilerin altında şişmişti. Bedenim zihnimle birlikte alev aldı. Aniden saçlarımı çekti, basınç her sinirimi aydınlatana kadar da çekiştirmeye devam etti. Gözlerim geriye doğru yuvarlanmadan önce içimde hareket ederken esneyen kıçına baktım. O kadar hızlıydı ki, bacaklarımın arasında maraton koştuğu düşünülürdü.

Connor.

Dudaklarıma karşı inledi. "Sertçe becerilmek mi istiyorsun, Rose? Her bir santimini *kavramamı* mı istiyorsun?"

Onaylarcasına inledim.

Boynumun etini ısırdığında keskin bir nefes aldım. *Connor.* Elini boğazıma dolamadan önce boynumu emdi. Beni boğmasına bayılıyor olsam da hamileyken bunu uzun süre yapmayacağını biliyordum. Bu konuda normalden çok daha nazikti.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Seni ne kadar sert becerdiğimi hissedebiliyorsun," diye fısıldadı. O kadar derinlerimdeydi ki, tekrar ona eğilerek omzuna doğru inledim. Connor beni vücuduna yaslayıp kıçımı avuçladı. Nefes alamayacak şekilde içime girene kadar beni kendine çekti.

İkimiz de sarsıcı bir doruğa ulaşmıştık.

Sakinleşmeden önce yorgun bir sesle içimde kalmasını istedim. İlk başta beni duyduğundan bile emin değildim. Yanağımı omzundan çekmedim. Kaslarım yorgun, gözlerim kapahydı. Beni taşıdığını hissedebiliyordum, bacaklarım hâlâ onun etrafına dolanmış durumdaydı. Başımı yastığıma yasladı, vücudunu benimkine bastırmıştı.

Uyanık kalmaya çalışıyordum.

Connor üzerimdeydi, kelepçelerimi çözdü. Ayrıca çok net bir şekilde isteğimi duymuştu.

Planladığımdan daha büyük bir memnuniyetle, "Sanırım az önce çok garip bir kâbus gördüm," dedim.

Kelepçeleri bir kenara bıraktı. "Böyle düşünmeni sağlayan şey ne oldu, sevgilim?" Hassas bileklerimi öptü, dikkatle beni izliyordu.

"Sana bir tanrı dedim."

Sonraki öpücüğünde dudakları kıvrıldı. "O zaman senin kâbusun benim rüyam."

"Gerçekliğin değil mi?" diye karşılık verdim.

Öne eğildi. "Bütün rüyalarım gerçek, sevgilim. Ayrıca senin rüyaların da benim rüyalarım." Alnıma en sıcak, en sevgi dolu öpücüğünü kondurdu.

2019

"Siktir et."

Ryke Meadows, Biz Calloway'iz
(1. Sezon 13. Bölüm - Mısır Tarlaları & Kaymak Birası)

BÖLÜM 8

RYKE MEADOWS

Ocak 2019
Meadows Taş Evi
Philadelphia

Gümüş merdivenin tabanını tutarken, "Ne boka buna gönüllü olduk ki?" diye sordum Daisy'e.

Tek ayağıyla en yüksek ikinci basamağın üzerinde durdu. "Çünkü o bizim en yakın arkadaşlarımızdan biri." Daisy dişleriyle bir parça koli bandı yırttı. Uzun mavi bir pankartın ipini tavana yapıştırdı. Birinci katımız kocaman sikik bir odaydı, bunu asacak bir fuaye ya da kemer yoktu.

"Çok sinir bozucu," diye homurdandım.

Sözüm *ping ping* ve *bop bop* sesleriyle kesildi. Yaklaşık üç metre ileride oturma odasında bir yığın yastıkla çevrilmiş, on bir aylık bebeğimiz çocuk klavyesine vuruyordu. Nutty, beyaz köpeğimiz merdivenlerin dibine kıvrılmış korkunç müziğin arasında uyuyordu.

Sulli yakın zamanda müzik ödülü falan kazanmayacaktı, zaten müziğe yatkın olmasını beklemiyorduk. Daisy sikik bir melodiyi zar zor tutturabiliyordu, ben de şarkı söylemekte o kadar iyi değildim.

Yine de küçük kardeşimden çok daha iyiydim.

Daisy bir bant parçasını daha ısırırken, "Ama onu seviyorsun," diye mırıldandı.

"Bu Connor'la benim ilişkim konusunda kullanmak için çok ağır sikik bir kelime."

Karım bandı tavana yapıştırdıktan sonra orantısız bir gülümsemeyle bana döndü. "Ryke Meadows ne kadar iğneleyici biri."

Ne yaparsak yapalım söveceğini biliyordum.

Yani evet, belki de biraz iğneleyiciydim.

Bant beşinci kez tavandan kopup düşünce pankart Daisy'nin başına indi. Düşmemesi için uzanıp kalçasını kavradım.

Daisy pankartı başından atıp sahte bir şaşkınlıkla, "Kıçıma dokunuyor," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım, sonra elimi yuvarlak kıçına götürdüm. "*Artık* gerçekten kıçına dokunuyorum," dedim ve hafifçe sıktım.

Elini alnına götürdü. "Kocam ne düşünecek şimdi? Başka bir adamın kıçıma dokunmasına izin verdim!" dedi teatral bir şekilde ve sikik merdivenden *geriye* doğru düştü.

Bunu yapacağını o kadar iyi biliyordum ki, onu tam zamanında yakaladım. Başındaki beyzbol şapkam düşerek parke zemine çarptı.

Kollarımdayken bana baktı.

Ben de başımı eğmiş ona bakıyordum. "Kocan en çılgın lanet olasıca Calloway kızıyla evlendiğini düşünüyor."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Kocamla arkadaş mısınız?"

Yüzüne düşen bir tutam saçı çekip onu öptüm. Vücudum kucaklaşmamızla birlikte ısınmıştı. Dudaklarımın altında gülümsediğini hissedebiliyordum.

Öpücüğe karşı, "Selam, kocacığım," diye mırıldandı.

Altdudağını ısırıp, "Selam, karıcığım," diye fısıldadım. Ardından Daisy'yi ani bir şekilde kanepenin üzerine fırlattım. Bulaşıcı gülümsemesiyle minderin üzerine düştü.

Sulli annesini o halde görünce kahkaha attı.

Daisy doğrularak Sulli'ye doğru eğildi. "Fıstık ezmeli kapkek, yoksa bilmiyor musun? Ben *uçabiliyorum*." Sesi o kadar melodikti ki, kızımızla konuşmasını her gün dinleyebilirdim.

Mavi pankartı alarak yakındaki mutfak tezgâhına yöneldim. Söylediğim gibi birinci katımız mobilyalarla bölünmüş tek bir alandı.

"Bu sikik şeyi bar taburelerinin üzerine bantlayalım."

"Benim hoşuma gitti." Daisy tekrar bantlamaya başlamama yardım etmeden önce Sulli'ye aptalca bir yüz ifadesi yaptı. İşimiz bit-

mişti. Pankartın üzerindeki kelimeler onun el yazısıyla kalın ve net bir şekilde yazılmıştı.

NİCE 30 YAŞLARA, CONNOR!

"Bu sikik şeyden nefret edecek." Bu gerçek, neredeyse tüm bu efora değmesini sağlıyordu. Kesinlikle her şeye bok atacağı bir gerçekti. Ancak şüphesiz bu adamı sevdiğim de gerçekti. Ayrıca böyle ufak zorluklarla yüzleşmesini de *gerçekten* seviyordum. Üstelik bu nadiren yaşanırdı çünkü onun sinirini bozan fazla bir şey olmazdı.

"Çok doğru," dedi Daisy. "Connor Cobalt partilerdeki inceliklerin kıymetini bilmez."

"Neymiş o siktiğimin incelikleri, Calloway?"

Kollarını iki yana açıp havaya kaldırdı. "Göz kamaştırıcı parlak süslemeler! Doğum günü pankartları! Ve pasta! Her doğum gününde bir pasta olmalı." Daisy selam veriyormuş gibi eğildi.

Onu lanet olasıca kollarımın arasına almak istiyordum.

Ona sarılmak, onu öpmek ve yalnızca kahrolasıca onu sevmek...

Bu duygular hiç azalmıyor, asla bitmiyordu.

Daisy birden durdu. "Pasta almayı unutmadınız, değil mi?" Rose ve ablaları bu görevi kardeşimle bana bırakmıştı.

"Sikik buzdolabında."

Lo, Connor'a *vanilyalı* dondurmalı pasta almanın komik olacağını düşünmüştü. İroni olsun diye. Eğer aramızdan birini vanilya olarak tanımlayacak olsaydık, Connor Cobalt listenin en sonunda yer alırdı. Ancak biliyor musunuz? Connor'ın Lo'nun vanilyalı pastasıyla ilgili söyleneceğini hiç düşünmüyordum çünkü pasta Lo'dan geliyordu.

Bu konuda kızgın değildim. Aksine, Connor'ın doğum gününün bir kısmının kardeşim sayesinde doğru gidecek olmasından memnundum. Connor kendi doğum gününü kutlamaktan nefret ediyor olabilirdi ama hepimizin, hatta *benim* bile bir parçamız onun bugünün tadım çıkarmasını istiyordu.

Onu neden bu kadar umursuyordum? Bir yandan onun bir kez olsun zorlandığını görmek istiyordum. Diğer yandan onun da hepimiz kadar mutlu olmasını diliyordum. Aksi yanlış hissettiriyordu.

Sulli iki ayağının üstünde sendeleyerek bize doğru yürürken, "Baba!" diye bağırdı. Geçen hafta yürümeyi başarmıştı -o anı videoya çekmiştik- ancak her sallantılı adımda hâlâ dizleri titriyordu.

Daisy'yle birlikte kızımıza doğru döndük. Yeşil bir tulum giymişti, koyu kahverengi saçları minik iki kuyruk halinde toplanmıştı. Bu bebekten daha sevimli bir şey olamazdı. Benim saçlarım gürdü, bu yüzden onunkilerin de hızla uzaması bizim için bir sürpriz olmamıştı.

Daisy çömeldi, el sallayarak Sulli'ye tezahürat yaptı.

Onlara bakarken suçluluk duygusu içimi kemirdi. *Karına dün ne boklar olduğunu anlat gitsin.* Bunu yapamazdım.

Dirseğimi bar tezgâhına yasladım.

Daisy'nin kalbini kıramazdım. Bu ömrüm boyunca yapmak istediğim son şeydi. *Bilmek zorunda değil.*

Sullivan, Daisy'nin yanından geçerken annesine karşı bir yarıştaymış gibi güldü. Sonra da küçük bebeğimiz ahşap bar taburesinin basamaklarına tırmanmaya başladı.

"Hey, oradaki," diye seslendi Daisy. Sulli'ye açıkça "*hayır*" demek konusunda zorlandığı belliydi.

Ben de zorlanıyordum.

Onu ben alırım. Sulli'yi kollarımın arasına alarak onu bu sikik maceradan uzaklaştırdım. Bana baktığında yüzümü buruşturdum.

Beni taklit etmeye çalıştı, kaşlarını çatmayı deniyordu.

Bu benim lanet olasıca bebeğim. On bir ay geçmiş olsa bile hâlâ buna inanamıyordum.

Daisy ayağa kalktı. "Sullivan Minnie Meadows, tırmanma ustası." Burnunu Sulli'ninkine sürttü.

Daisy'den başka hiç kimseden sikik bir bebek sahibi olmak istemezdim.

Karım birinci katı inceledi. "Baksana, parti planlamada oldukça iyiyiz."

Merdiven tırabzanlarının etrafını altın rengi flamalarla sarmıştık, birkaç siyah ve altın rengi balonlar şişirmiştik. Süslemelerin çoğunu Yılbaşı Gecesi temalı reyondan almıştık, böylece bir doğum

günü partisine daha az benziyordu. Daisy'yle ben bunun Connor'ın hoşuna gideceğini düşünmüştük. Yirmi yedinci doğum günü partisinden beri kutlamalarımıza gerçek anlamda katılmaya başlamıştı. Artık başka bir ülkeye uçmaya çalışmıyordu.

Bitmek bilmeyen başka bir süs de vardı. Connor Cobalt'm kartondan bir maketi.

Ciddiydim.

Kapının hemen önünde, kibirli gülümsemesi, kalkık tek kaşı, özel dikim takım elbisesi ve dalgalı saçlarına *photoshop*'la eklenmiş *tacıyla* Connor'ın gerçek boyutlu bir versiyonu vardı. Bu ya onu çok kızdıracak ya da eğlendirecekti.

İki türlü de benim için sorun yoktu.

"Kendini çöpe atacağına on dolarına bahse girerim," dedi Daisy.

Sulli'yi tek kolumla tuttum. "Kesinlikle hayır. Kendi sikik resmini bile kirletmez o."

Daisy başını eğdi. "Bence gerçekten de gelebilir. Sonra da içeri girip etrafa şöyle bir bakacak, yüzünde hiçbir ifade olmadan dönecek ve kapıdan çıkıp gidecek." Yeşil gözlerindeki küçük hayal kırıklığını görebiliyordum.

"Bunu yapmayacak."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü onun nerede yaşadığını biliyorum," dedim sertçe. Onun için sikik bir doğum günü partisi düzenledikten sonra kapıdan çekip gitmesine izin verecek değildim. Asla olmazdı.

Daisy "*biraz fırtınayla karışık günışığı*" yazılı beyaz *sweatshirt*'ünün ipleriyle oynadı. "Biliyor musun, hayatımda beni *gerçekten* anlayan iki erkek sizsiniz. Beni kimsenin anlamadığı bir şekilde, gerçekten tanıyan. Bu arada Connor'dan senden hoşlandığım gibi hoşlandığımı söylemiyorum. Bence orası açıkça ortada."

"Umarım öyledir," dedim.

Gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Keşke benim için bile olsa gizlemeye çalışmasaydı.

"Gülümseyebilirsin, tatlım."

Söylediğimi yaparak kendini serbest bıraktı. "Ona hiçbir şey

borçlu olmadığımı biliyorum. Tıpkı benim yanımda olduğun için sana hiçbir şey borçlu olmadığımı söylemen gibi. Ama umarım onunla olan dostluğum da karşılıklı aynı anlayışa sahiptir. Bu kulağa mantıklı geliyor mu?"

"Evet ama bahsettiğimiz sikik adam normal bir adam değil. Geri kalanımızı kendi hayvan krallığındaki *yiyecekler* olarak görüyor."

Gülümsemesi genişledi. "Ama ben yalnızca senin beni yemeni istiyorum."

Siktir. Onu yavaşça baştan aşağı süzdüğümde ayaklarının üzerinde yükselip alçaldı.

Sonra aniden kapı açıldı. "Siz delilerden hangisi *Ünlü Takipçi-si*'ne abone oldu?" Keskin çeneli kardeşim elinde parlak pembe bir magazin dergisiyle taş eve daldı.

"Ne sikime bizim postamızı karıştırıyorsun?" diye karşılık verdim.

Daisy yaklaşan bir araba kazasını görmüş gibi kolumu kavradı. "Dikkat et, L... "

Lo, kartondan yapılmış Connor Cobalt'a çarpıp onun üstüne kapaklandı. Aynı anda hem onu ayağa kaldırmaya hem de düşmemeye çalışıyordu. "İsa... aşkına."

Daisy'yle aynı anda gülmeye başladık.

Kardeşim, Connor'ın birebir boyutundaki kartonunun üzerine yayılmış haldeydi. Neyin üstüne düştüğünü fark edince bana döndü. "Ağabey... Bunun burada ne işi var?"

"Gelmeme ihtimaline karşı elimizde bu versiyonu olsun istedik," diye cevapladı Daisy. Bunun gerçek sebep olduğunu düşünmemiştim ama bilinçaltımda belki hep öyleydi.

Lo kartonu kaldırmaya fırsat bulamadan Rose kapıda belirdi. Dar siyah elbisesinin altından fark edilen küçük şişliği belli oluyordu. Gördüğü manzara karşısında kahkaha attı.

"Cidden mi, Loren? Onunla vakit geçirmeye bu kadar mı *açsın?*"

Lo kartonu düzeltti, ondan kurtulmuştu. "Hem sahte *hem de* gerçek haline sahip olduğum için kıskanıyorsun."

"Kıskanmak mı? Lütfen." Ona doğru elini salladı. "Sahte Connor

Cobalt senin olsun." Saçlarını omzundan geriye attı, sonra da kapının dışında bir şeye baktı. "Taşa dikkat et, Moffy."

Küçükler genelde Arnavutkaldırımında yürümekte zorlanıyordu.

"Ve siz ikiniz... " Rose bakışlarını yeniden Daisy'yle bana çevirdi. "Onun *egosunu* daha fazla beslememelisiniz. Doğum günü olabilir ama bu gerçeği önümüzdeki yıla bile taşır." Kartona ters ters baktı. "'*Ben o kadar önemliyim ki, hepiniz beni kopyalamaya kalkıştınız,*' dediğini şimdiden duyabiliyorum."

"Haksız da sayılmaz," dedi Lo.

İnledim.

Rose homurdandı.

Daisy ise gülümsedi.

Moffy ve Jane içeri girerken, "Umarım onu korkutup kaçırmaz," diye ekledi Rose.

Yapabildikleri kadar hızlıca -ki daha küçük oldukları için bu pek de hızlı sayılmazdı- pencere kenarındaki küçük basket potasına doğru koştular. Onlar geldiğinde oyalanmaları için duvara monte etmiştim. Hemen hasır sepetin içinde zıplayan toplarını aramaya başladılar.

Lo dikkatini oğlundan uzaklaştırmaya çalıştı. Bana doğru yürüse de içimden bir ses mutfaktan bir şey istediğini söylüyordu. "Connor kendini sever. Bunun tüm yıl içindeki en sevdiği şey olacağma dair bahse girerim. Tabii benimle arkadaş olmasını saymazsak." Yüzünde kuru bir gülümseme belirdi.

Rose ona dik dik baktı. "Onun favorisi *benim*. Sizin arkadaşlığınız üçüncü sırada."

Lo yapmacık bir şaşkınlık ifadesi takındı. "Öyle dememişti ama."

Rose gözlerini devirdi ancak bakışlarını kapıdan ayırmadı. "Haklısın, Loren. Kendini seviyor ama bu kusurlu bir kopyayı da seveceği anlamına gelmez." Kimsenin bir şey demesine fırsat vermeden devam etti. "Beckett ve Charlie arabada. Bana yardım eder misin, Daisy?"

"Tabii ki." Daisy asker selamı verip yanımdan ayrıldı ve ablasının peşinden kapıdan çıktı.

Sulli kollarımda kıpırdanmaya başladı. Yerde emeklemek istiyormuş gibiydi, bu yüzden onu çocuk piyanosunun yanına bıraktım.

Lo, mutfak dolaplarımı karıştırmaya başladı. Hızlı hızlı neredeyse yarısını açıp kapattı.

Tezgâhın yanında duran parlak pembe dergiyi fark ettim. Dergiye abone olduğumu hatırlamıyordum, bu Daisy'nin de yapacağı bir şey değildi. Üzerinde *ismimle* birlikte adresimiz yazılıydı, bu yüzden kaşlarımı çattım.

Lo bir kolunun altında cips poşetiyle bir başka dolabı daha sertçe kapattı ama bu kez kilerde aranmaya başladı.

"Ne bok arıyorsun?" diye sordum.

"Salsa, dostum." Gergin sesi keskinleşmişti. "Cips salsa olmadan yenmez." Kehribar rengi keskin gözleri bir saniyeliğine benimkilere kilitlendi. "Hiçbir şey öğretmedim mi sana, ağabey?"

"Bizde salsa yok."

Yüzü, sanki sevdiği bir şeyi öldürmüşüm gibi soldu. Öyle bir ifadesi vardı ki, "*İstersen hemen gidip alayım*," demek üzereydim.

"Bu partiye parti denemez." Lo kiler kapısını kapattı. "Artık bu bir *sosyal etkinlik*. Ev sahipleri havuç ve humus gibi şeyler koyar, herkes *gerçek* yiyecekleri unutana kadar konuşur. Beni bir sosyal etkinliğe mi getirdin, ağabey?" Cips paketini açtı. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Alaycılığı bariz hissedilecek kadar yoğundu.

"Peki elindeki sikik şey ne?" diye sorguladım. "Gerçek bir yiyecek."

Bir cipsi çıtırdattı. "Salsa olmadan gerçek sayılmaz."

Siktir. Buzdolabını açtım. Domates, *lime*, biraz soğan ve... evet, kişniş de vardı. Lo yemek yapmazdı ama ben yapardım.

O cipslerini yemeye devam edip çocuklarımız da birlikte oynarken onun sikik salsasını hazırlamaya başladım. Fakat ona bir şey sormam gerekiyordu. Resmen beni öldürüyordu. Daha fazla içimde tutamayacaktım.

Bir kesme tahtası aldım, o da tezgâhın kenarına oturdu. "Dün bir şey oldu," dedim alçak bir sesle. Omzumun üzerinden kapıya baktım, kızlar hâlâ dönmemişti.

Muhtemelen arabada kendi aralarında konuşuyorlardı.

Lo'nun bedeni gerildi, elindeki cipsi ağzına götürmek üzereyken yarı yolda donmuştu. Sonra elini indirdi. "Bacağın mı?"

Tırmanma kazasından sonra sağ bacağım berbat bir hale gelmişti ancak fizik tedavi işe yaramıştı. Artık topallamıyordum, sadece hafif sızlamalar kalmıştı. Dizimdeki o donuk ağrıyı görmezden geliyordum, sabah ve akşam esnemezsem iyice artıyordu.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak.

Lo sesini alçalttı. "Babamız mı?"

"Hayır."

Babamla aram eskisinden daha iyiydi ama ben orada olmadıkça Sullivan'ı onun gözetimine bırakmıyordum. Asla da bırakmayacaktım.

"Bak..." Sadece direkt söylemeye çalıştım. "Daisy'nin kalbini kırmak istemiyorum ama bir şey oldu ve... "

"Lanet olsun, onu aldattın mı yoksa?" Kardeşimin gözlerinde bir zamanlar bana yönelttiği o vahşi, kindar, "*seni ve sevdiğin her sikik şeyi öldüreceğim*" bakışını yeniden gördüm. Bu uzun zamandır görmediğim bir ifadeydi.

"*Hayır.* Sikeyim, hayır," dedim sertçe.

Elmacıkkemikleri bana doğrultulmuş birer silahtı ama sakinleşmeye çalıştı. "Bu konuda berbatsın biliyorsun, değil mi?" dedi. Kötü haber vermeyi kastediyordu.

Elimi saçlarımdan geçirdim. "Sikeyim, biliyorum." Bu konuda hâlâ aynıydım ama en azından artık içimde tutmak yerine konuşmaya *çalışıyordum.*

"Bence durumu olduğundan daha kötü gösteriyorsun," diye ekledi.

Domatesleri ve soğanı doğramaya başladım. "Evet..." Midem burkuldu. "Dün Sulli ilk kelimesini söyledi ama Daisy o sırada duştaydı." *Baba* ve *anne* gibi seslerin kelime sayılmayacağına karar vermiştik, bu yüzden ilk gerçek kelimesi başka bir şey olacaktı.

Daisy, kızımızın ilk kelimesini duymayı *bekliyordu.* Bu konu uzun zamandır aklındaydı.

Lo'nun keskin yüz hatlarında bir farkındalık belirdi. "Bu kadar mı?"

"Böyle bir anı kaçırmak istemezdi ama kaçırdı." Daisy'den bir şey almışım gibi hissetmekten nefret ediyordum. Ona tüm dünyadaki *her* lanet şeyi vermek istiyordum.

"Ne dedi?"

"Ciddi misin?" Kaşlarımı çattım. "Bu durumda önemli olan bu mu sence?"

"*Siktir* dedi, değil mi?" Neredeyse gülmeye başlayacaktı.

Bir mutfak bezini yüzüne fırlattım. "Siktir git. Siktir demiş olsa ne olacak?" Boğazımda bir hırıltı belirirken siktiğimin soğanlarını daha sert doğramaya başladım.

"Lily'nin bana elli dolar borcu olacak," dedi Lo.

Benim çocuğum üzerine bahse girmelerine şaşırmadım, biz de aynısını onlar için yapmıştık. "Hayır, Lily'nin öyle bir borcu yok. Eğer bundan Daisy'ye hiç bahsetmezsem de olmayacak..." Yüzünü buruşturduğunu görünce duraksadım. "Ne?"

"Yalan söyleme, dostum. Bunu dünyaca ünlü bir yalancıdan duyuyorsun. Bu konuda yalan söylemek istemezsin. Kolay olabilir ancak asla daha iyi değildir."

Evet.

Evet, biliyorum.

"Böyle bir şey olduğu için Daisy mutlu bile olur." İçimi rahatlamaya çalıştı. "Bunu fazla düşünüyorsun."

"Evet... muhtemelen öyle yapıyorum," diye mırıldandım ve ona doğru başımı salladım. "Sağ ol. Ona söyleyeceğim." Sonra aptal gibi soğanlı ellerimle gözlerimi ovuşturdum. "Siktir!" Gözlerim yanmaya başladı. Siktiğimin lavabosuna koştum, musluğu açtım ve başımı altına soktum.

Gözlerimi hızlıca yıkarken üzerlerine doğru sular aktığında ancak rahatlayabildim.

Lo ağzına bir cips daha attı. "Sözümü geri alıyorum. Bu sosyal etkinlik o kadar da kötü değilmiş."

Ona ortaparmağımı gösterdim.

Connor geldiğinde de aynı şeyi söylüyor olmayı umuyordum.

BÖLÜM 9

LILY HALE

Ocak 2019
Cobalt Şirketi Ofisleri
Philadelphia

Neden Connor'ın doğum günü partisinden kaçmamasını sağlama görevi her zaman bana düşüyor?

Mesajı yazıp Lo'ya gönderdim.

Gerçekten bir açıklamaya ihtiyacım vardı çünkü bu görev benim gibi biri için fazla önemliydi. Connor yirmi sekizinci ve yirmi dokuzuncu doğum günlerinde ülkeyi terk etmeye kalkışmamıştı, yine de bekçi köpeğinin benden daha becerikli biri olması gerekirdi.

Rose ya da Ryke gibi biri olmalıydı.

Yeteneğim olmadığını söylemiyordum ama dâhi bir adamı A noktasından -işinden- B noktasına -partiye- sorunsuz şekilde götürmek kesinlikle benim güçlü yanım değildi. O dâhi, beni alt ederdi.

Tırnaklarımı kemirdim, sinirlerim tavan yapmıştı. Kimse bu görevin üzerimde yarattığı baskıyı anlamıyordu. Connor partiye gelmezse suç tamamen bana ait olacaktı.

Cobalt Şirketi binasındaki asansöre bindim ve tırnaklarımı kemirmemek için ellerimi koltuk altlarıma sıkıştırdım. "*Superstar*'daki *Mary Katherine Gallagher* gibi görünüyorsun," diye mırıldandım kendi kendime. Hayır, o *SNL* karakteri gibi ellerimi *koklamayacaktım. Asla.* Böyle bir şey olmayacaktı.

Asansörde yalnızken kendi kendime cesaretlendirici sözler mırıldanmaya devam ettim. "Rose onun kaçmayacağı konusunda ısrar etti ve sen ona inanıyorsun, değil mi?" Başımı salladım. *Rose bana*

yalan söylemez. "Talimatların var. Ne yapacağını biliyorsun, Lily Hale."

Kendimden daha emin bir şekilde bir kez daha başımı salladım.

Talimatlar: *Connor Cobalt'ı sürpriz partisi için Ryke ve Daisy'nin evine götür.*

Rose'un uyarısı: *Sakın işi berbat etme.*

Aslında bunu açıkça söylememişti ama kıstığı gözlerinde sayısız tehdit ve ceza gizliydi. Bana sadece, "*Arabaya bin,*" dediğinde bile ter döküyordum. *Kahretsin.* Muhtemelen hâlâ terliyordum. Sade, siyah uzun kollu tişörtümün yakasından kendimi yelpazeledim. Üzerimde iki beden büyük bir mont vardı, bacaklarımı ısıtıyor olsalar da Cobalt Şirketi için pek uygun giyinmemiştim. Altımda sadece taytla bot vardı. Yine de Connor'ın bunu umursayacağını sanmıyordum.

En azından bugün saçımı yıkamayı unutmamıştım, bu da bir şeydi.

Asansör kapıları *vın* sesiyle açılırken telefonumdan bir bildirim sesi geldi.

Çünkü bu işte en iyi olan sensin, aşkım -Lo

Tabiii, eminim öyleydi. Ona azıcık bile inanmıyordum.

Asansörden çıkarken ikinci mesaj geldi.

Hem seni yarı yolda bırakırsa suçlu hisseder -Lo

Connor benim gibi birini bırakıp gittiği için suçlu hisseder miydi? *Belki.* Sonuçta o, arkadaşım olmadan önce özel hocamdı ve "özel hoca Connor Cobalt" bile ona ihtiyacım olduğunda bana sırtını dönmezdi.

Şimdi de ona ihtiyacım vardı.

Uslu durmasına, emirlerime uymasına ihtiyacım vardı.

Burnum kırıştı. Bu ilginç olacaktı.

Telefonumu cebime koyup koridorlarda Connor'ı aramaya başladım. İnsanlar etrafta aceleyle dolaşıyor, takım elbiseleri ve kalem

etekleriyle ciddi bir atmosfer oluşturuyorlardı. Herkesin bir amacı vardı, kimse oyalanmıyordu. Bu kat bana biraz *Mad Men*'deki ofisleri hatırlatıyordu ama burada ne sigara içiliyordu ne de viski vardı. Ayrıca kadınlar kendi ofislerine sahipti, erkeklerse resepsiyon görevindeydi.

Bir sinek gibi fark edilmeden ilerlemeye çalışsam da Connor'ın köşe ofisine yaklaştıkça bakışlar üzerime çevrildi. Kapısındaki altın isimlikte "**Connor Cobalt, CEO**" yazıyordu.

Daha kapı koluna uzanmadan lacivert bir takım elbise giymiş, ince kravatlı bir adam önüme geçti ve kolunu uzatarak yolumu kesti. İster istemez iki adım geri çekilmek zorunda kaldım.

"Affedersiniz," dedim sessizce. Dik durarak kenara çekilmesini bekledim. *İçindeki Rose Calloway Cobalt'ı ortaya çıkar.* Sessizce kendi kendime tekrar ettim. *Ben bir kaleyim. Ben bir köpekbalığıyım. Kimse benimle uğraşamaz.*

Boğazımı temizledim. "Özür dileyeceksiniz herhalde," dediğim anda pişman oldum. Rose böyle söylerdi miydi? "Yani, şey..." Başımı iki yana salladım. "Connor'ı görmeye geldim."

Adam saçlarındaki gri telleri geriye doğru taradı. "Cam duvarları görüyor musunuz?" dedi aptalmışım gibi. Yanımızdaki duvarları işaret etti. "Buzlu cam olduğunun farkında mısınız?" *Evet, onlardan içeriyi göremiyorum.* Cobalt Şirketi'nin ofislerinde biraz daha mahremiyet için elektronik buzlu cam sistemi vardı.

Hale Co.'nun ofislerinde böyle bir şey yoktu.

Bir keresinde Rose'a, Connor'la ofisinde seks yapıp yapmadığını sormuştum. Hâlâ o anla gurur duyuyordum çünkü ne kekelemiştim ne de kızarmıştım.

"Bunu sana anlatırım ama çığır açıcı bir şeymiş gibi davranmayacağına ve Loren'a söylemeyeceğine söz verirsen. Bu bir kız kardeş meselesi," demişti Rose.

"Söz veriyorum." Serçeparmak sözü vermiştik. Avuç içlerimizi kesip kan yemini içme teklifini reddetmiştim.

"Evet," dedi Rose. "Ofisinde seks yaptık."

Gülümsememe engel olamıyordum çünkü o henüz benim yap-

madığım bir şeyi yapmıştı. Gerçi Halway Çizgi Romanları ofisinde seks yapmıştık fakat orası diğer *Fortune 500* listesindeki şirketlerden sayılmazdı.

Bugüne kadar da verdiğim sözü tutmuştum. Bunu mezara kadar götürmeyi planlıyordum.

Adam aniden elini yüzüme doğru salladı.

Lanet olsun. Bunu ne zamandır yapıyordu? Bir an dağılmıştım. Connor'm buzlu camları bana seksi hatırlatmıştı. *Her şey* bana seksi hatırlatıyordu. Acaba adam bunu fark etmiş miydi?

Anlayamayacağını biliyordum. Hepsi kafamın içindeydi. Bunu aklımda tutmaya çalıştım.

"Ne dediğimi duydunuz mu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Buzlu camlar."

"Bu da onun toplantıda olduğu anlamına geliyor."

Ah.

Buna hazırlıklı değildim. "Bekleyebilirim."

Şu baş eğme hareketini yaptı. "Ofisime gelmeye ne dersin? Beklerken oturabileceğin bir kanepem var." Neyse ki konuşurken gözleri benimkilerden hiç ayrılmamıştı ama bu küçük nezaket bile tamamen yanlış amaçlarla dolu o şehvetli ifadesini silmiyordu.

Bunun olduğundan daha az yaşandığını söylemek isterdim ancak çoğu insan beni görür görmez, "*Ah, işte o seks bağımlısı kız,*" diye düşünüyorlardı. O seçilmiş, iğrenç azınlık bunu bana asılmak için bir davet olarak görüyorlardı. Bacaklarım açık bir şekilde onları yatakta karşılayacağıma inanıyorlardı.

Bu iğrenç azınlık genellikle hak sahibi, varlıklı erkeklerden oluşuyordu. Connor'ın ofisinde böyle tiplerle karşılaşmayacağımı düşünmüştüm çünkü bana çalışanlarına uyuşturucu testi yapmak konusunda çok katı olduğunu söylemişti. Şimdiyse bu düşüncenin ne kadar mantıksız olduğunu görebiliyordum. Birinin yozlaşmış bir pislik olması için kokain çekmesine gerek yoktu.

Bazı insanlar, paralarının onlara başka insanlar üzerinde sınırsız bir güç verdiğine inanıyordu.

Benim üzerimde bile.

Tüylerim ürperdi. "Burada iyiyim." Etrafıma bakındım. *Burasının* neresi olduğunu tam olarak bilmiyordum. Yaklaşık iki adım ötemde boş bir resepsiyon masası vardı. O sağlam sandalyeye oturup orayı kendime ait ilan ettim.

Rose olsa böyle yapardı.

Adam sinyali almak yerine, tam sandalyemin önündeki şık masanın *üzerine* yerleşti. Kıçı kartvizitliğe çarpmıştı, ayağı neredeyse bana değiyordu.

Kaskatı kesildim, gözlerim etrafta gezinip duruyordu.

Artık resmileşmişti, Connor'ın ofislerinden nefret ediyordum.

Ayrıca kasıkları... kasıkları göz hizamdaydı ve fermuarı yarı açıktı. Bunu bilerek mi yapmıştı, yoksa tuvalet molasından sonra fermuarını çekmeyi unutmuş muydu anlayamıyordum. *Oraya bakmayı kes!*

Deniyordum, gerçekten deniyordum.

Sertçe yutkundum, hiç rahat olmasam da bir çözüm bulmuştum. Sandalyeyi geriye doğru ittim. Tekerlekleri olmadığı için yerde sürüklenirken gıcırdamıştı ancak kendimi ondan uzaklaştırmayı başarmıştım.

Al sana!

"Beklerken sana eşlik edebilirim," dedi o samimi sesiyle.

Bir anlığına tereddüt ettim. Rahatsız göründüğüm için nazik olmaya mı çalışıyordu, yoksa bu yalnızca iğrenç bir tavlama cümlesi miydi?

"Gerek yok," dedim gözlerimi kaçırarak. Telefonumu cebimden çıkardım. "Yalnız kalmayı tercih ederim."

Öne doğru eğildi. "Burada Calloway kız kardeşlerinden hoşlanmayan bazı adamlar var," diye fısıldadı. "Onların saçmalıklarından seni uzak tutmak için burada kalmam daha iyi olur. Emin ol, seni rahat bırakmazlardı." Başını yana eğip o kendini beğenmiş sırıtışım takındı. "*Teşekkür* etmeyecek misin?"

Ardından ayağını benimkine değdirmeye çalıştı.

Hayır. Bugün kimseyle ayak oyunu oynamayacaktım. *Talimatlarım* belliydi. Connor Cobalt'ın iğrenç çalışanı bu görevin bir parçası

değildi. Zaten ben Loren Hale'den başka biriyle ayak oyunu oynamak istemiyordum!

Rose olsaydı, adamın gırtlağını çoktan söküp atmıştı.

Telefonu o kadar sıkı tutuyordum ki, parmak boğumlarım beyazlamıştı. "Annemle babam bana o kelimeyi öğretmedi." Mesaj atarken ona hiç bakmadım. "Ben zengin bir veledim."

Connor'a kısa bir mesaj attım.

Ofisinin önündeyim. Seni bekliyorum.

Yardım et ya da SOS gibi bir şey eklemedim. Toplantısını bölmek istemiyordum.

"Bu çok komik," dedi düz bir sesle. "Ofisimde beklemek istemediğine emin misin? Orası çok daha rahattır. Hoşuna gidecek bir şeyler bulabilirim." Kelimelerindeki imalar midemi bulandırıyordu.

Yüzümü buruşturduğumu hissedebiliyordum.

"Hadi ama. Bütün bu bakışlarla uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

Yemi yutarak odayı inceledim. Birkaç çalışan masalarından buraya bakıyorlardı. Belki de bu adama sürtünmeme saniyeler kaldığını düşünüyorlardı. Belki de beni tuvalete götürmesine izin vereceğim anı bekliyorlardı.

Öyle bir şeye izin vermezdim.

Ben artık o kız değildim. Sürekli "*evet*" "deyip duran ve asla "*hayır*" demeyecek bir mengene tarafından tüketilmiyordum. Sınırlarım, kurallarım vardı. En büyük kurallarımdan biri ise şuydu:

Asla Loren Hale'i aldatmayacağım.

"Lily."

Sesi duyar duymaz yerimden sıçradım. O kadar tanıdıktı ki, neredeyse cennetten gelmiş gibi hissettiriyordu. Hemen ayağa kalktım, Connor'la bir araya gelmeye çoktan hazırdım. Hızla ona ilerledim, az kalsın kollarına koşacaktım.

Bunun korkunç görüneceğini fark edince yarı yolda durup elimi kaldırdım. Yarım bir şekilde el sallayarak, "Selam," dedim. Mesajım yüzünden önemli bir toplantıyı terk etmemiş olmasını umarak buzlu camlara baktım.

İğrenç herif seks için beni dürtüklese bile onunla bir saat tek başıma hayatta kalabilirdim.

İğrenç herif masadan kayarak kalkarken, "Toplantın bitene kadar bekleyebilirim," dedim.

Connor'ın yüzü ifadesizdi. Bu yüzden,"Ne toplantısı?" diye sorduğunda şaşırdım.

Ne?

Kaşlarımı çattım. "Camların buzlu. Bunun toplantıda olduğun anlamına geldiğini sanıyordum."

"Günün sonunda her zaman gizlilik camını açarım." Bakışları iğrenç herife kaydı. O da kaşlarını kaldırmış, suçlarcasına *bana* bakıyordu. Sanki bütün bunları ben uydurmuştum.

"Ona uygun olduğunuzu söyledim," dedi adam.

Ağzım açık kaldı. Ciddi olamazdı. *Şerefsize bak.*

"İçeri girmeden önce biraz konuşmak istedi," diye devam etti.

Ağzım giderek daha da açılıyordu. *Sikerler onu.* Ve hayır, cinsel açıdan söylemiyordum! Bunu açıkça belirtmem gerekiyordu. Bu durumun içinde *hiçbir şekilde* cinsellik yoktu. "Bu doğru değil!" diye bağırdım sinirle. Boynumdan sıcak bir kızarıklık yükseldi.

"Bu konuda utanmanıza gerek yok. Bir şey yapmadık sonuçta." Ses tonu, onunla "bir şey" yapmak istersem kapısının hâlâ açık olduğunu ima ediyordu.

Yüzümdeki kızarıklığı kendi lehine çevirmesinden nefret ettim. Nasıl kendimi köşeye sıkışmış hissetmeye başladığımı anlamıyordum. Zihin oyunlarında hiçbir zaman iyi değildim. Tabii konu sevdiğim insanlara *yalan söylemek* olmadıkça.

Üstelik bu berbat bir yetenekti. Sahip olduğum için utanıyordum.

İğrenç adam gitmek üzereydi, bunu dudaklarının kenarındaki o yarım heceden ve koridora doğru kayışından anlamıştım.

Ancak Connor ondan önce konuştu. "Martin."

İğrenç herifin gitmesine izin ver. Ona ne kadar katlanırsak mideme o kadar kramp girecekti.

"Eğer bu Baylor hesabıyla ilgiliyse..."

"Ofisini boşalt. Yarın sabaha kadar çıkmış ol."

Çenem düştü.

Connor bunu gözünü bile kırpmadan, hiç irkilmeden, ses tonunu dahi değiştirmeden söylemişti. Sanki sadece, "*Saçların kırlaşmış,*" demişti.

İğrenç herifin yüzü bembeyaz kesildi. "Ne?"

"Zeki olduğuna inanıyordum ama söylediklerimi tekrar etmemi istiyorsan, burada çalışamayacak kadar beceriksiz olduğunu kanıtladın demektir."

İğrenç herif şoktaydı.

"Kovuldun," dedi Connor. "Şimdi beni anladın mı?"

Adam öfkeyle baktı. "*Onun* yüzünden mi?"

"Bana yalan söyleyebileceğini sandığın için. Kendi davranışlarının sorumluluğunu almaktan aciz olduğun için. Ve birini *istismar* ettiğin için. Bu üçünden herhangi biri bile ama özellikle üçüncüsü işten çıkarılma nedenidir. Seni çok daha azı için kovabilirdim, bu yüzden eşyalarını topla ve binamdan çık. Bir daha yüzünü Cobalt Şirketi'nin yakınlarında görürsem seni özel mülke izinsiz girmekten tutuklatırım. Şimdi vaktimi harcamayı bırak. Bir partiye gitmem gerekiyor."

Son cümlede neredeyse nefesim kesildi.

Talimatlarım arasında "*sürpriz*" kelimesi vardı ama şu anda Connor'dan çok daha şaşkındım. Bir Cobalt Şirketi çalışanının bana üstü kapalı bir şekilde asılması, Connor'ın onu anında kovması ve bütün bunlar olurken Connor'ın tek bir şaşkınlık belirtisi bile göstermemesi karşısında şok olmuş durumdaydım.

İğrenç adamın yüzü bir anda utanç, öfke ve şok karışımı bir ifadeyle buruştu. Masasına doğru çökmüş bir şekilde yürüdü, yenilgiyi kabul etmişti. Connor ise onu hiç umursamadı.

Bana işaret ettiğinde hemen onu asansörlere doğru takip ettim.

Uzun adımlarına yetişebilmek için neredeyse *koşmam* gerekiyordu. "İnsanlar bakıyor," diye fısıldadım.

"İnsanlar bana hep bakar."

Tabii ki de bakarlardı.

Asansöre girdiğimizde, "O adam önemli biri miydi?" diye sordum.

Connor bir sorunu çözüyormuş gibi telefonuna hızlıca bir şeyler yazıyordu. "Yönetici değildi ama proje müdürüydü. Yarın yerine birini bulmam gerekecek."

Boğazıma suçluluk duygusu düğümlendi. "Benim yüzümden onu kovmana gerek yoktu."

"Beni dinlemedin galiba," dedi sakinlikle. "Sadece senin yüzünden değildi."

"Ama ben gelmeseydim hâlâ işi olurdu." Neden kendimi o iğrenç herifi savunurken buluyordum? Doktor Banning'in -terapistiminbu konuda ne diyeceğini biliyordum. Suçluluk duygumun kendi ayrıcalıklarımdan kaynaklandığını söyleyecekti. Sanki başkalarının ayağını kaydırmaya hakkım yokmuş gibi hissediyordum. Bana zarar vermeye kalksalar bile. Bana diğer insanlardan alamayacağım kadar çok şey verilmişti. *İncinmeye hakkım var.*

Doktor Banning'in açık ve net kelimeleri kulaklarımda yankılandı. *Onun seni incitmeye hakkı yok. Hiç kimsenin yok.*

"Belki de olmazdı." Connor gömleğinin kollarını sıvadı. Asansörün içi biraz daha sıcaktı. "Bana gerçekte kim olduğunu göstermesi an meselesiydi. Martin arkadaş olduğumuza inanıyordu, bu yüzden de kendini dokunulmaz sanıyordu. İnsanlar rahat olduklarında daha çok kendileri gibi davranırlar, ben de bunu teşvik ederim." Mavi gözleri benimkilere kaydı. "Kendin ol. Eğer gerçek benliğin şirketimi, çalışanlarımı ve *arkadaşlarımı* riske atarsa seni çevremden uzaklaştırmak için tekrar düşünmem bile."

O an onu alkışlamak istesem de hayranlık içinde kalakalmıştım. Bunca yıldan sonra bile Connor beni hâlâ etkiliyordu. Arkadaşım olduğuna ve ablamla evli olduğuna inanamıyordum. Başka bir dünyadanmış gibi görünüyordu.

Yüz ifademi inceledi. "Bana yine *Superman* diyeceksen, onun doğaüstü güçlerini saymaya başlama."

Uçmak gibi. Ona "başka dünyalı" gibi bir şey dememek için kendimi çok zor tutuyordum ama sonunda, "O zaman sen *Batman*'sin," deyiverdim.

Sinirinin bozulup bozulmadığını pek anlayamıyordum.

"*Batman*'in doğaüstü güçleri yok," diye açıklamaya başladım.

"*Batman*'in kim olduğunu biliyorum."

"Çünkü sen *Batman*'sin."

Tek kaşını kaldırdı.

Batman de kesin böyle yapardı. Bu düşünce karşısında gülümsedim. Connor'm altı yıl önceki *Comic-Con* fuarı sırasında bahsettiğimiz *DC* karakteri gibi giyindiğini hatırlamıştım.

Asansörün kapıları kayarak açıldığında lobiye doğru gitmediğimizi fark ettim. Üçüncü katta durmuştuk. "Bekle..."

Connor çoktan asansörden dışarı çıkmıştı, benim için adımlarını yavaşlatmadı. Kendinden başka... ve belki de Rose'dan başka kimseden emir almazdı. Ayrıca Rose'un kocasını dinlediğini asla kabul etmediği gibi o da karısını dinlediğini kabul etmezdi.

Tekrar uzun adımlarını aceleyle takip etmeye koyuldum ve kapanmadan önce asansör kapılarının arasından hemen çıktım.

Üçüncü kat, yönetici katına pek benzemiyordu. Fotokopi makineleri ve gri bölmelerle doluydu. Herkes tıkış tıkıştı. Etrafta üst kattakilerden daha fazla insan dolaşıyordu ancak Connor'ı görür görmez deliklerine kaçışan küçük köstebekler gibi kabinlerdeki yerlerine döndüler.

Connor hızını hiç kesmeden ilerledi.

"Connor." Yeniden onun yanına yetiştim. "Nereye gidiyoruz?"

"Doğum günü partime birini getireceğim."

"Partiden haberinin olmaması gerekiyordu," diye fısıltıyla bağırdım. Nasıl öğrenmişti ki? Çünkü o Connor Cobalt'tı. Bu muhtemelen yeterli bir açıklamaydı.

O bir şeyleri hep *bilirdi.*

Connor'ın yüz ifadesi hep aynıydı, hiç değişmezdi. Azıcık bile olsa. İşteyken duygularını saklayan binlerce duvarı olmalıydı. Herhangi biri için bu çok yorucu olabilirdi ama onun normali buydu.

Bir su soğutucusunun etrafından kolayca dolaştı. "Partiyi gerçekten gizli tutmak isteselerdi, beni getirmen için seni göndermezlerdi."

Doğum gününde ofisinde yalnızdım. Şüpheli görünüyordu. "Haklısın."

Connor eski bir faks makinesinin yanındaki bölmede aniden durdu. Sırtına çarparak tökezledim. Ön camına sıçrayan bir sivrisinekmişim gibi omzunun üzerinden bana baktı.

Sanırım Connor Cobalt titanyumdan yapılmıştı.

Superman.

Kaşlarım çatıldı.

Ya da Batman mi?

Bu gerçek bir ikilemdi.

"Yoluma çıktın," diye mırıldandım.

Sağa doğru adım atarak bana ayakta durmam için daha fazla yer açtı. Mırıldanarak teşekkür ettikten sonra Rose gibi çenemi kaldırdım. Partiye kimi götürecektik? İlk başta bir şey anlamasam da onu gördüğüm anda kafama dank etti.

Bilgisayarına kilitlenmiş, dağınık kahverengi saçlarının üzerine büyük kulaklıklarım takmış yirmi bir yaşındaki genç durmadan klavyeye basıyordu. Parmakları o kadar hızlıydı ki, gözlerinin önüne düşen saç tellerini bile fark etmiyordu.

"Garrison," dedi Connor. Sesi etraftakilerin duyacağı kadar yüksekti. Ancak biz tam bölmesinin önünde dikilmemize rağmen Garrison başını bile kaldırmadı. Tamamen ekrana kilitlenmişti.

Connor öne doğru hareket etti, artık ekranının önünde el sallayacak kadar yakındı.

Garrison'ın gözleri önce Connor'a, ardından bana kaydı. Fakat parmakları hâlâ klavyedeydi. Aynı anda iki şey yapmak benim becerilerim arasında değildi ancak yapabilenlere hep imrenmiştim. Resmen bir süper güçtü.

Garrison, bakışlarını Connor'a -ki aynı zamanda onun patronu oluyordu- çevirerek, "Ne istiyorsun?" diye çıkıştı. Geçen yıl Connor, Garrison'ın seçtiği bir girişime yatırım yapmıştı ama o seçimin ne olduğu hâlâ gizemini koruyordu. Garrison yalnızca "erken geliştirme aşamasında" olduğunu söylüyordu.

"Bugünlük işin bitti," dedi Connor. "Bize katılmanı istiyorum."

Garrison kaşlarını çattı, başını bana çevirdi. *Hâlâ klavyede bir şeyler yazıyordu.* "İşle ilgili bir şey mi?"

"Şey..." Ne diyeceğimi bilemiyordum. *Evet mi? Hayır mı?* Omuz silktim.

"Değilse bizimle gelecek misin?" diye sordu Connor.

"Hayır."

Son zamanlarda hepimiz onun için biraz endişeleniyorduk. Willow Londra'dayken, Garrison'ın Philadelphia'da fazla arkadaşı kalmamıştı. Ailesinden de asla bahsetmiyordu. Loren'la bana göre ailesi bir sokak ötede oturuyordu ama en azından bize karşı fazla sosyal insanlar değillerdi.

"O zaman işle ilgili," diye cevapladı Connor. "Eşyalarını al."

Garrison kulaklıklarını boynuna indirdi. "Sadece neden ve nereye gittiğimizi söyle," dedi bana dönerek.

Pes ettim.

Sonuçta bu Garrison'dı. Cobalt Şirketi'ne geçmeden önce *Superhero & Scones*'ta çalışmıştı. Samimiyeti mavi-yeşil gözlerini doldururken ona hayır diyemezdim.

"Ryke'm evine... ya da taş eve," dedim. Hepimiz oraya taş ev derdik, az önce neden sıradan bir ev dediğimi bile bilmiyordum. "Connor için sürpriz bir parti olacak."

Connor parti mekânını duyunca hiç tepki vermedi. İş yerindeyken duygularını gerçekten de kilit altında tutuyordu.

Garrison'ın yüzü ikimiz de delirmişiz gibi buruştu. "Eğer biliyorsan bu nasıl sürpriz doğum günü partisi olabilir ki? Ayrıca neden benim de gelmemi istiyorsun?"

"Beni şaşırtmak o kadar nadir bir durum ki, herkes bu kelimeyi öylesine kullanıyor." Ardından bilgisayarı işaret etti. "Sabah altıda buraya geliyorsun ve gece yarısı çıkıyorsun. Haftanın *yedi* günü. Her ne kadar iş ahlakını takdir etsem de arkadaşın olarak bunu endişelendirici buluyorum."

Bunların hiçbirini bilmiyordum. Garrison, Willow buradayken bu kadar uzun saatler çalışmazdı.

Garrison derin bir nefes aldı ama tam olarak vermedi. "Sen benim patronumsun, arkadaşım değil."

"Aynı anda ikisi birdenim," dedi Connor basitçe. "Görünüşe göre

son zamanlarda arkadaşlık konusunda eksiklik yaşadığından dolayı yerinde olsam sırtımı birine dönmezdim, özellikle de benimki kadar değerli olan arkadaşlıklara."

Garrison'ı savundum. "İnsanın arkadaşının olmaması kötü bir şey değil."

Garrison gözlerini sıktı. "İkiniz de susar mısınız?" Kısa bir sessizlikten sonra sandalyesini geriye itti, çantasını kapıp omzuna astı. Yırtık kot pantolonu ve siyah kapüşonlusu, diğer çalışanların takım elbiseleriyle tezat oluşturuyordu.

İş kıyafeti yönetmeliğine uymayı umursadığından şüpheliydim.

Garrison, Connor'dan yaklaşık on üç santim daha kısaydı. "Gelirsem bana arkadaşım demeyi bırakacaksın. Biz arkadaş değiliz, tamam mı?" Connor daha cevap vermeden Garrison bana döndü. "Ayrıca benim arkadaşlarım var..." Kısa bir duraksamadan sonra kendini düzeltti. "Bir arkadaşım. O da burada değil."

Connor gayet rahat bir tavırla saatine baktı. "Çoğu insan arkadaşım olmak için dizlerinin üzerine kapanır. Bu sadece senin muhakeme eksikliğini gösteriyor."

Bize her fırsatta ne kadar özel olduğunu hatırlatmaktan hiç vazgeçmiyordu. Üstelik bunu böyle üstü kapalı bir şekilde yaptığında bile yaşımız kaç olursa olsun, kaç yıl geçerse geçsin onunla aynı fikirde olmaktan kendimi alamıyordum.

Connor Cobalt türünün tek örneğiydi.

Garrison başını salladı. "Teşekkürler, patron," dedi kuru bir sesle.

"Beni takip edin." Connor ikimize birden işaret etti. Böylece partiye doğru yola çıktık. En azından kendi görevimi başarıyla tamamlamıştım, düşündüğüm gibi işi batırmamıştım.

Garrison ve ben, Connor'm arkasından yürürken asansöre yöneldik. Artık onun uzun adımlarına yetişmek için koşturmuyordum. Garrison'ın temposuna ayak uydurmayı tercih etmiştim. Bir fotokopi makinesinin yanından geçerken bana doğru eğildi. "Bilmeni isterim ki, sen benim en sevdiğim patronumsun."

Garrison az önce Connor tarafından açıkça aşağılandığı için bu gerçekle gurur duymamalıydım, yine de buna tutundum.

En Sevilen Patron ödülü...

Genişçe gülümsedim.

Telefonun hoparlör kısmını ağzıma yaklaştırdım. "Şu an taş eve doğru yürüyoruz," dedim. Connor ve Garrison'ın arkasında ilerlerken çimenlerin arasına yerleştirilmiş kaygan taşlara takılmamaya çalışıyordum. Bacadan dumanlar yükseliyordu. Gri taş duvarlı ev, Ryke ve Daisy'e ne kadar yakışıyorsa; devasa ve görkemli Cobalt Malikânesi de Rose ile kocasına o kadar benziyordu.

Bizim evimiz onlarınkine kıyasla çok daha sadeydi. Kırmızı tuğladan yapılmıştı, bahçesi sıradandı. Ne çeşmeler ne lale ağaçları ne de el yapımı bir ağaç evi vardı. Ben sadeliği severdim, Lo'nun da böyle hissettiğini biliyordum.

"Kapıda mı?" Rose'un sesi telefonumda yankılandı.

"Henüz değil." Beyaz ön kapının yarım bir penceresi vardı ama camın arkasına kâğıt yapıştırmış olmalılardı çünkü içeriyi göremiyordum.

Bir başka pencerede jaluzi hızla hareket etti, sarı-yeşil bir çift göz soldan sağa kaydı ve sonunda Connor'a odaklandı. Sonra şimşek hızıyla kayboldu.

"Seni gördüm," diye fısıldadım panikle.

"Şşt," diye karşılık verdi.

Beni susturuyor muydu? Hoparlörü ağzıma biraz daha yaklaştırdım. "Üzerime düşen görevi yerine getirdim. Bir *dâhinin* refakatçiliğini yaptığım için biraz takdir edilmek isterdim." Connor ön kapının önündeydi ve bence beni duymuştu. Omzunun üzerinden bana baktı, yüzünde "*gerçekten sessiz olduğuna mı inanıyorsun*" diyen bir ifade vardı.

Doğru ya. Onun süper işitme gücü vardı.

Superman.

"Teşekkür ederim, Lily." Rose'un sesi minnettar geliyordu. Ardından telefonu yüzüme kapattı.

Yanına yaklaşırken kıstığım gözlerimle Connor'a baktım. "Gömleğinin altında bir süper kahraman kostümü olmadığına emin misin?"

Garrison ne dediğimi anlamaya bile çalışmadı. Kayıtsızca taş duvara yaslanıp bekledi.

Connor bana baktı. "*Hayır* desem bana inanır mıydın?"

Bir anlığına durup düşündüm. *Superman* gizli kimliğini açık edemezdi sonuçta, değil mi? "Ancak bana gösterirsen. Kanıta ihtiyacım var."

Connor hiç tereddüt etmeden beyaz gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Çıplak göğsü göründüğünde tüm yüzüm kıpkırmızı kesildi. Benim için *soyunuyordu*.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım. "Sorun değil." Connor'ın utanmaz tavrına sahip olmak isterdim ancak o bambaşka bir seviyeydi. "Sana inanıyorum. Sana inanıyorum!"

Eğlenen gülümsemesi yalnızca boynumun daha da yanmasına neden oldu. "Sevindim," dedi kayıtsızca ve iki düğmesini açık bıraktı. Sonra kapı tokmağını çevirdi, ardından hepimiz içeri girdik.

"Sürpriz!"

Ev halkı hep bir ağızdan bağırmıştı. Moffy, Jane, Beckett ve Charlie en önde Connor'a konfeti atıyorlardı. Daisy, Sulli'nin yanında diz çökmüş küçük bebeğinin diğer çocuklara katılmasına yardım ediyordu. Zihnime bir not bıraktım. *Çabuk hiddetlenen üçlü partilerde konfeti atmaz.* Rose, Lo ve Ryke kâğıt parçalarının yakınında bile değillerdi.

"İyi ki doğdun, baba!" Bunu ilk söyleyen Jane oldu. Küçük pembe kovadan bir avuç daha konfeti alıp babasına fırlattı.

Tepkisini görmek için Connor'ın etrafından dolaştım.

Tüm çocuklara bakarak gülümsüyordu.

Gülümsüyordu.

Rose da gülümsüyordu.

Sonra göz göze geldiler. Dünyanın bir iki saniyeliğine yavaşladığına yemin edebilirdim. İnek yıldızlar aynı yörüngede buluşunca güçlü bir kuvvet oluşturuyorlardı. Yanaklarıma dokundum, aptal gülümsemem yüzümü acıtıyordu.

Sersemlemiş halde ileri doğru bir adım attım. *Aman Tanrım.* Aniden sert bir şeye çarparak onun üzerine düştüm. Bu... bu şey miydi... Korku içinde çığlık attım. *Connor Cobalt'ın üzerinde uzanıyordum.* Ya da karton bir versiyonun üzerinde... Kendini beğenmiş sırıtışı dudaklarımın hemen yanındaydı. Ellerim ise omuzlarındaydı.

Ne... Bu da neydi böyle?

İptal! İptal!

İçgüdü ve panik beni ele geçirdi. O karton şeyin üzerinden yuvarlandım, bir *burrito*'yu açmaya çalışan biri kadar zarif hareket etmiştim. Gözlerimi sımsıkı kapatıp iyi bir mantrayı tekrar ettim. *Connor Cobalt'ın üstüne uzanmadım. Connor Cobalt'ın üstüne uzanmadım.*

Ancak vücudum kanepeye çarpana kadar yuvarlanmayı bırakmadım. Birinin üzerime eğildiğini hissettim. Gözlerimi açtığımda gamzeli yanaklar, giderek yükselen bir gülümseme ve sıcak kehribar gözlerle karşılaştım. Nasıl mümkündü bilmiyordum ama Loren Hale yaş aldıkça daha da yakışıklı olmuştu.

Ben aynaya baktığımda hâlâ o sıska Lily'yi görüyordum. Kaç yıl geçerse geçsin, on beş yaşındaki bir kızla karıştırılabilecek bir halim vardı. Oysa içimde daha yaşlı hissediyordum. Daha güçlü. Belki biraz daha bilge bile olabilirdim.

Sonuçta önemli olan içimizde olanlardı.

Cinsel anlamda içimizde olandan bahsetmiyordum, sadece içimizde olan *içimizdeyi* kastediyordum. Düşüncelerim yüzünden burnumu kırıştırdım.

Kocamın gülümsemesi büyüdü. "İyi misin, aşkım?"

Başımı iki yana salladım. "O *şey* bir anda karşıma çıktı. En başından mahvolmuşum zaten."

"Ben de aynı şeyi yaptım," dedi. "Yani görünüşe göre en başından beri birlikte mahvolmuşuz."

Gülmemeye çalıştım. "En başından beri mi?"

Lo başını salladı. "En başından beri, Lily Hale." Sonra beni kucağına aldı. Kollarımı omuzlarına, bacaklarımı gövdesine doladım. Dudakları benimkilere çok yakındı. Lo'nun dudaklarını Connor'ınkilerden *çok* daha fazla seviyordum.

Yalnızca ve tamamen onun tarafından büyülenmiş durumdaydım. Beni belinde tutarken kıçımı kavradı. Bakışları, paylaştığımı bildiğim bu baş dönmesiyle yüz hatlarımın etrafında dans ediyordu.

Aniden onu öptüm. Kalbim hızla çarpıyordu. Onu uygunsuz bir zamanda öpüp öpmediğimden endişelenmeye başlamadan önce neredeyse aynı ihtiyaçla bana karşılık verdi. Bir eli kıçımı bırakıp başımın arkasını kavradı. Oksijen ciğerlerimde esir olana kadar öpücüğü derinleştirdi.

İleri doğru sürtündüm.

Lo'nun dudakları yavaşladığında kalbim bir an sendeledi. Aç bir kaplan gibi onun üzerine atlayamazdım. En azından şimdilik olmazdı. Arkadaşlarımızın ve *çocukların* olduğu yarı kalabalık bir ortamda olduğumuzu hatırladım. Maximoff, salondaki parke zemini kaplayan konfeti yığınının içinde "konfeti meleği" yaparken Jane ona katılmıştı. Küçük çocuğum benim iç mücadelemden habersizdi, zaten isteğim de bu yöndeydi.

Lo bir kez saçımı okşadı, dudakları kulağıma değiyordu. "Sorun yok, Lil," diye fısıldadı. Onun rahatlatıcı sesi omuzlarımı gevşetti, ardından sırtına geçeceğimi bildirdim.

Beni böyle önden kucağına alması tehlikeli bölgeye girmeme neden olabiliyordu.

Beni yere indirdiğinde sırtına atladım. Artık klasik bir şekilde sırtında taşınıyordum, Lo'yla birlikte mutfağa gittim. Tezgâhta taze bir salsa kâsesi ve bir paket cips duruyordu.

Connor Cobalt'ın yarısı bükülmüş karton kesimini yerden kaldırırken, "Mutlu sikik yıllar," dedi Ryke.

Connor, Beckett'ı kollarında tutarken kendi karton versiyonunu inceledi.

"Bayıldı," diye fısıldadım Lo'ya. Bana bir cips uzattı. Hemen çatırdatarak yedim, benimkini çok fazla acı salsaya batırmadığı için mutluydum.

"Hayır, bana kalırsa kararsız," dedi Lo. Bakışlarını Charlie'yi göğsünde sallayan Rose'a çevirdi, bebek yavaşça uykuya dalıyordu. "Kraliçe Rose bu doğum günü partisini başarısızlık olarak ilan etmeye hazır gibi görünüyor."

Gözlerimi kısıp ablama baktım. Doğal halindeydi. Katıydı ama "*bu parti tam bir fiyasko*" diyormuş gibi de değildi. Göz devirmesi ya da gülümsemesi, ters ters bakarak oflaması kadar olasıydı.

"Kartonu kim aldı?" diye fısıldadım.

"Daisy, bir ünlü hayran sitesinde bulmuş," dedi Lo.

Bir anlığına hayranların yatak odalarına *Damon Salvatore* ya da *Harry Styles*'ın yanına bir Connor Cobalt kartonu koyduğunu hayal ettim. Connor'ın buna aldıracağını sanmıyordum.

Connor en sonunda tepki verdi, kıyafetleri kadar zengin bir milyon dolarlık gülümseme yüzüne yayıldı. Gözlerini Ryke'a dikti. "Yani doğum günü hediyem, benim en büyük hayranım olduğunu *itiraf etmen* mi?"

Rose, kahkahasını engellemek için eliyle ağzına kapattı.

Lo yüksek sesle güldü, ağzına bir cips daha attı.

Ryke ikisine de ortaparmağını gösterdi, ardından Connor'a ters ters baktı. "Bu sadece sikik bir süsleme."

"Bana her gün bakmak istiyorsan bu daha aşağılık sahte olanı değil, gerçek versiyonunu önerirdim. Yine de elinden gelenin en iyisini yaptığına eminim."

Ryke birkaç kez başını salladı. "Şu anda seni yumruklamamam asıl doğum günü hediyen. O yüzden yapabiliyorken tüm bu yorumlarını içinden at gitsin, Cobalt."

Connor, Ryke'a daha zor anlar yaşatmak yerine birinci katı inceledi. Altın ve siyah süslemeleri, "*Nice 30 Yaşlara, Connor!*" yazılı pankart, balonlar ve hepimizin bir arada oluşunu...

Konfetiye bulanmış Jane'in görüntüsü karşısında Connor'ın dudakları kıvrıldı. "Bugünü diğerlerinden daha çok takdir edeceğimi hiç düşünmemiştim ama... ediyorum. Gerçekten ediyorum." Sonra hepimize tek tek baktı. "Teşekkür ederim."

"Çoğunlukla Rose ve Daisy'nin işi," dedim çünkü benim katkım oldukça küçüktü. Etkinliği Rose planlamış, birçok ayrıntıyı ise bugünün organizasyonunda gönüllü olarak büyük bir rol üstlenen küçük kız kardeşime bırakmıştı.

Connor ve Daisy dostane bir şekilde gülümsediler. Connor teşekkür edercesine başını hafifçe eğdi.

"En sevdiğin restorandan somon sipariş ettik," diye açıkladı Rose. "Ve akşam yemeğinden önce hepimiz senin en sevdiğin kitaplardan seçtiğimiz pasajları okuyacağız." Bana *William Faulkner*'ın *Ses ve Öfke* adlı kitabı düşmüştü. Rose'un altını çizdiği bölümü *on beş* kez okumuştum, böylece kelimelere takılmayacaktım. Yine de hâlâ ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Lo ve Daisy kendi kitaplarını benimle değişebileceklerini söylemişlerdi. Onlara *Charles Dickens*'ın *Büyük Umutlar*'ı ve *George Eliot*'ın *Middlemarch* kitapları düşmüştü. Ancak kabul etmemiştim, eninde sonunda onların pasajlarının de en az benimki kadar kafa karıştırıcı olduğunu öğrenecektim.

Connor sırıttı. "İlgimi çekti." Ancak gözleri en çok oğlunu kucağında tutan karısma kilitlenmişti.

"Onu öpecek," diye fısıldadım Lo'ya.

"Henüz yeterince yakın değiller," diye karşılık verdi Lo. Tam o anda Connor öne doğru iki adım attı.

"Hah."

Lo bir cips aldı. "Connor'ın gözlerinde '*seni becermek istiyorum*' bakışı var ama senin de bildiğin gibi yalnız kalmadan hiçbir şey yapmayacak."

Kaşlarımı çattım. Belki de haklıydı. Biz herkesin ortasında birbirine yapışan çifttik. Yoğun elektrik, kıvılcımlar gibi Connor ve Rose'un omuzlarından taşarak onları birbirine çekip dursa da biz etrafta olduğumuz sürece o çekime asla teslim olmazlardı. Tabii unutmadıkları sürece.

Ki onlar çok nadiren bir şeyleri unuturlardı.

Rose soğuk bir bakış atmaya çalıştı. "Bugün tamamen senin günün ama tek bir kuralın var."

"Dinliyorum."

"Çocukların hatırına egonu bastırmalısın. Aksi takdirde odayı boğacaksın."

"Egom onlara zarar vermez, sevgilim." Connor bir adım daha yaklaştı.

Rose Fransızca bir şeyler söyledi ve elini kocasının göğsüne koydu.

Connor aynı dilde pürüzsüz bir tonla karşılık verdi, elini tutup parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. Kazanmış gibi doğruldum ama dudakları Rose'un dudaklarına değmedi.

"Bak, çocukları bile sıkıldı," dedi Lo. Beckett, Connor'ın kollarında tıpkı Charlie'nin Rose'un kucağında uyuyakaldığı gibi uyuyordu.

Lo'nun kolunu dürttüm. "Hey, bu *aşk*. Aşk sıkıcı değildir."

Lo esniyormuş gibi yaptı. "Ne dedin, Lil? Şekerlememden yeni uyandım da."

Çok kaba olabiliyordu. Çenemi omzuna dayayıp ona sıkıca sarıldım. Sonra gözüm tezgâhın üzerindeki salsanın yanında duran dergiye takıldı ve düşüncelerimin tümü uçup gitti.

Tezgâha otururken Lo'ya, "Hey," diye selam verdi Garrison. Onlar kısa bir sohbete başladığında ben dergideki manşete odaklanmıştım.

LILY CALLOWAY TEKRAR HAMİLE!

Yalan bir haberdi ama kapağa koydukları fotoğrafım oldukça kötüydü. Yüzüm kırmızı lekelerle kaplıydı, üzerimde dizlerime kadar inen gri bir kazak vardı. *Superheroes & Scones*'tan çıkarken Moffy'nin elini tutuyordum. En azından onun hakkında kaba bir şey yazmamışlardı.

Bazen manşetlerin "KÜÇÜK MAXIMOFF PHILADELPHIA 76ERS MAÇINDA GÖRÜLDÜ!"den "MAXIMOFF HALE'İN SİVİLCESİ ÇIKTI! O DA AYNI BİZİM GİBİ!"ye döneceği günün gelmesinden endişeleniyordum. Ergenliğimin tüm tuhaf evrelerinin manşetlere taşınmasını düşünemiyordum. Lo da aynı şekilde hissediyordu.

Dergilerden uzak dur. Başka yere bak.

Bakışlarımı çevirdiğimde Connor, Rose, Daisy ve Ryke'ın kendi aralarında sohbet ettiklerini gördüm. "Connor'ın DNA'sı insanüstü mü merak ediyorum," diye mırıldandım kısık sesle. O anda Connor'ın gözleri bana kaydı.

Bu şeyi ben *uydurmuyordum*.

Belki de gerçekten insanüstü bir duyma yetisine sahipti. Garrison'la yaptığı kısa konuşmayı bölerek, "Lo," dedim yumuşakça.

Bir cipsle salsa sosunu karıştırırken, "Hı?" diye sordu. Ben onun sırtındayken diğer eliyle bacağımı kavradı.

"Sence Connor *Batman* ya da *Superman* olabilir mi?"

Lo beni bir anda yere bıraktı.

Kıçımın üzerine düştüğümde ona bakakaldım. "Lo!" Bir *DC* karakteri hakkında konuştuğum için beni ilk kez sırtından düşürmüyordu.

Elindeki cipsi bana doğru salladı. "Lanet olası *bin* tane süper kahraman var ve sen benim dayanamadığım iki tanesini seçtin, öyle mi?"

"En mantıklısı onlar."

"Connor'ı *Swamp Thing* olarak adlandırmak da en az bunlar kadar mantıklı."

Kendimi yerden kaldırdım. "Bu tam bir saçmalık. *Swamp Thing*, *Batman* ve *Superman*'in yakınından bile geçemez."

Keskin bakışları, "*Hepsi DC karakterleri* ve *sen bana ihanet ettin, aşkım*," diyordu. "Lütfen diğer karımı nerede bulabileceğimi bana söyle. Şu anda önümde dikilen satılmış biri."

Kalbime dokundum. Sanki oraya bir ok saplamıştı. "Ben satılmış değilim. Sadece tüm bu *Marvel* mı *DC* mi konusunda seçici davranmıyorum ve süper kahramanların *tümünü* eşit derecede takdir edebiliyorum."

"Onların hepsinin *eşit* yapıldığını mı düşünüyorsun?" Çizgi romanlara olan tutkusu yüzeye çıkmıştı, o kadar çekiciydi ki keskin bakışlarına rağmen kendime engel olamayarak ona yaklaştım. "*Green Lantern* hakkında konuşmak ister misin? Onu konuşabiliriz."

"Tamam, tamam," diye hemen kabul ettim. "Benim de favorilerim var, tıpkı senin gibi." Parmaklarımı kemer halkarına takıp ona baktım.

Kolları çoktan etrafıma dolanmıştı. "En iyi arkadaşım *Batman* ya da *Superman* değil."

"Kim o zaman?"

Ninova

"Connor Cobalt," diye cevapladı Lo hiç tereddüt etmeden. "O Connor lanet olası Cobalt ve ne tür bir güce sahipse. Tamamen kendisi."

Gülümsedim. Bu his, her şeyden daha gerçek geliyordu. Gözlerim Lo'nun arkasındaki magazin dergisine kaydığında gülümsemem bir anda silindi. "Ne bu..." Lo aklımın nereye kaydığını fark edemeden dergiyi kaptım. Sağ kenarda, küçük puntolarla yazılmış bir başlık dikkatimi çekmişti.

[ANKET] HANGİ CALLOWAY KIZ KARDEŞİN BEBEĞİ EN TATLISI?

Ağzım açık kaldı.

Bebeklerimizi birbirine karşı yarıştırmamışlardı, değil mi?

Lo dergiyi elimden çekip aldı.

"Bebeklerimizin sevimliliklerini oylamaya açmışlar," diye bağırdım. "Bunu yapamazlar."

Bana bir bakış attı. "İstediklerini yapabilirler."

"Keşke *bazı* etik sınırlamalar olsa," dedim. Dergiyi çevirmeye devam ederken ellerini durdurmaya çalıştım. "Yapma! Ya Moffy en çirkin olan seçildiyse?" Sesimi alçalttım. "Bunu öğrenirsek kendimizi kötü hissederiz, bu da onda kompleks yaratır."

Bir an durdu. "Böyle bir şey olmayacak. *Tapılası derecede sevimli* bir bebeğimiz var."

"Rose ve Daisy'ninki de öyle."

Lo inanılmaz derecede yanlıydı ve bunun farkında bile değildi. "Sonuca bakmana gerek yok." Ama o yine de bakacaktı.

Geri çekilerek dergiden uzaklaştım. O şey bir bombaydı. Evet, Lo'nun elinde bir bomba vardı. *Ünlü Takipçisi*'nden hâlâ nefret ediyordum. Bir zamanlar bu dergilere duyduğum takıntı, seks bağımlılığımla yarışır düzeydeydi.

"Bu dergi buraya nasıl geldi?" diye sordum. Ryke, bu dergilerden herkesten daha çok nefret ederdi. Gözlerimi Garrison'a çevirdim ama o omuz silkti, onun da haberi yoktu.

Lo sayfaları çevirmeye devam etti. "Az önce öğrendim. Ryke, Sul-

livan'a internetten bir şey almış. Pijama takımı mıydı, bornoz muydu hatırlamıyorum. Ödeme sırasında *Ünlü Takipçisi*'nin otuz günlük ücretsiz abonelik seçeneğini kaldırmayı unutmuş."

Mantıklıydı.

Lo bir sayfada durup okumaya başladı. Gözleri oradan bana kayınca, "Kötü mü?" diye sordum.

"Öğrenmek istemediğini sanıyordum."

"İstemiyorum zaten," dedim. Bu bir sınavdı ve ben geçmeye kararlıydım.

BÖLÜM 10

LOREN HALE

Ocak 2019
Meadows Taş Evi
Philadelphia

[ANKET] HANGİ CALLOWAY KIZ KARDEŞİN BEBEĞİ EN TATLISI?

Gerçekten aptalcaydı. Hepsi kardeşti ve benzer özelliklere sahip oldukları için çocukları da doğal olarak birbirine benziyordu. Bu koca bir ailede "En güzel kardeş kim?" diye sormaya benziyordu. Ben bir aptal olabilirdim ama *Ünlü Takipçisi*'nin yaptığı bu şey, birinci sınıf bir aptallıktı.

Boğazımdan asit gibi kayan o tanıdık öfke hissi geri dönmüştü. *Bakalım, ne yazmışlar görelim.*

Jane'in güncel bir fotoğrafı vardı. Soluk sarı bir tütü ve zebra desenli bir kazak giymişti. *Calloway Modaevi* butiğinde, yani *Superheroes & Scones*'un tam karşısındaki mağazada, payetli bir çantaya uzanıyordu. *Hah.* Görünüşe göre fotoğrafı dışarıdaki paparazziler değil, *içerideki* bir müşteri çekmişti.

Aslında bu dergiyi hemen kapatabilirdim. Çöpe atmak da zor olmazdı. Yine de okumaya devam ettim çünkü çocuklarımızla ilgili *tek* bir anket bile beni bu kadar etkiliyorsa, geleceğe hiç hazır olmadığım anlamına geliyordu. Geleceğin bundan çok daha acımasız olacağını biliyordum.

Moffy'nin sarhoş, umursamaz bir babaya ihtiyacı yoktu. Onun daha iyisini hak ettiğini biliyordum. Korksam da arkadaşlarım kadar özgüvenli olmasam da ayakta kalmam ve farkında olmam gerekiyor-

du. Moffy'nin mücadelelerine ya da onu incitebilecek şeylere karşı kör olmayı *asla* istemiyordum. Ağabeyimin benimkileri anlamaya çalıştığı gibi ben de onunkileri anlamak istiyordum.

Gözlerim tekrar Lily'ye kaydı. Garrison'a yaklaşmış, sessizce filmler hakkında sohbet etmeye başlamışlardı. Her ne kadar bu anketi okumak istesem de o bakmadığı için minnettardım. Geçmişte magazin haberleri Lily'yi tüketmişti ve o çekimi görebiliyordum. O çekimi tanıyordum.

Bir bağımlılığı başka bir kötü alışkanlıkla takas etmek...

Bunu yapmadığı için mutluydum.

Ankete katılan çocuklarla ilgili ilk detayların yer aldığı habere döndüm.

Rose ve Connor Cobalt'ın kızı Jane Eleanor Cobalt,
en iyi şekilde küçük bir Rose Calloway olarak tanımlanabilir.

Bu cümle karşısında başımı iki yana salladım, çenem kasılmıştı. Ben küçük Rose Calloway'le büyümüştüm. Pileli eteğinin, ütülü beyaz bluzunun ve sert yakasının altında yedi cehennemi gizleyen o kızla.

Jane, Rose gibi düzenli değildi. Dik oturuyordu, evet ama yere yuvarlanmaktan da çekinmiyordu. Ayrıca kesinlikle modaya düşkün biri değildi. Kısa bir süreliğine modellik yapmış olsam da moda hakkında çok şey bildiğimi söyleyemezdim. Fakat bu küçük kızın şık *olmadığım* anlamak için tasarımcı olmama gerek yoktu.

Jane tam bir şapşaldı.

Bir bale gösterisine mavi-sarı çizgili çoraplar ve plastik kelebeklerle süslenmiş bir şapkayla gitmişti. Hepimiz oradaydık, Greg Calloway'nin "büyük aile etkinliği" fikriydi.

Jane'in Rose'un izinden gittiğini yazan kısmı hızlıca geçtim.

Sırada oğlumun fotoğrafı vardı. Kırmızı *Vans* ayakkabılar, kot pantolon, ters çevrilmiş bir şapka ve *Örümcek Adam* tişörtüyle çekilmişti. Lily ve benim elimden tutuyordu, birlikte karşıdan karşıya geçiyorduk. *Lucky's Diner*'a gidiyorduk.

Maximoff Hale, Lily ve Loren Hale'in oğlu
"havalı" dışında bir kelimeyle tanımlanamaz.

Lily bu cümleye bayılırdı.

Son fotoğraf ise bulanıktı. Bir battaniyeye sarılmış Sulli, Ryke'ın kucağında babasının göğsüne yaslanmıştı. Ağabeyim, kızını magazinden uzak tutmak konusunda iyi iş çıkarıyordu. Boğazımdaki öfke biraz daha derine aktı. *Bırak gitsin.*

Bıraktım. Eskisine göre çok daha kolaydı.

Onun için her şeyin daha kolay olduğunu hatırlıyordum. Onun adımlarını takip etsem bile bu benim için imkânsız olurdu. Sonuç aynı olmazdı. O benim kadar ünlü değildi. Ayrıca bu düşüncelerimi duysa Ryke bana, *"Sen lanet olasıca iyi bir babasın, Lo,"* derdi.

Kendimi onunla kıyaslayamazdım. Ne babalıkta ne sporda ne de alkolle olan savaşta. Aynı bozuk kumaştan kesilmiş olabilirdik ama aynı şekilde şekillenmemiştik. Ben farklıydım.

Her zaman Ryke Meadows'tan farklı olacaktım. Ona duyduğum sevgi, kıskançlığa yer bırakmayacak kadar büyüktü. Bir zamanlar onu hırpalayan, ona bağıran, onu ısırıp kanatan o kötü tarafım artık yoktu. Onu *bu kadar* nefretle karşıladığım için hâlâ biraz utanç duyuyordum ama diğer yanım sadece artık içimde o kişiden eser kalmadığı için mutluydu.

Kendimden nefret etmek çok yorucuydu.

Ryke kanepesinin arkasına oturmuştu. Jane ve Moffy, koala gibi bacaklarına sarılmıştı. O ise bacaklarını yukarı aşağı sallayarak uçak sesleri çıkarıyordu. Bu lanet olasıca dünyada ağabeyimden daha iyi bir insan tanımamıştım.

Onu tanıdığım için gurur duyuyordum. Oğlumun da onu tanıyacak olmasından dolayı aynı şekilde gururluydum.

Makalede Sulli'nin tanımını okudum.

Sullivan Minnie Meadows, Daisy ve Ryke Meadows'un kızı, her zaman gülümserken yakalanıyor.

Bu doğruydu. Sulli'nin ağladığını nadiren görürdüm.

Kalan kısmı hızlıca geçip anket sonuçlarına odaklandım.

%23 Sullivan
%41 Jane
%36 Maximoff

Sayılar hangi yönde giderse gitsin, değişen bir şey yoktu. Her türlü saçmalıktı. Dergiyi rulo yaptım ve bir kenara atıp salsaya yöneldim. "Küçük *puff*." Karımın arkasına geçtiğimde yalnızca bir saniyeliğine irkildi.

Çenemi onun omzuna koydum, kısa boylu olduğu için biraz eğilmem gerekiyordu. "Burada neyden bahsediyoruz?"

"Hiçbir şeyden," dedi fazla hızlı bir şekilde. Sonra bana döndü.

Doğrulmak zorunda kaldım, elimde hem cips hem salsa vardı. Cips paketini kolumun altına sıkıştırdım. "Hiçbir şeyden mi?"

"Aynen öyle dedim!" diye çıkıştı.

"Tanrım, ne zaman bu kadar atarlı oldun?"

Lily burnunu kırıştırdı. *Çok sevimli.* Cipsi dişlerimin arasına sıkıştırarak elimi serbest bıraktım ve burnunu sıktım.

Lily yumruğunu koluma indirdi.

Sahte bir acı ifadesiyle, "Ah, aşkım," diye mırıldandım. Başımı geriye eğdim, cips ağzıma düştü.

Garrison'ın ya sinirleri bozuktu ya da benimle tartışmak istiyordu. "*Justice League 2*'den bahsediyorduk," dedi. Henüz vizyona girmesine çok vardı ama bu bile yüzümü buruşturmama ve ona ters ters bakmama yetmişti.

İnsanlar anlamıyordu.

Benim düşmanlarım vardı, hayali düşmanlarım bile vardı. Kara listem gerçekliğin çok ötesine uzanıyordu. Bunun benim hakkımda ne söylediğini biliyordum. Acınasıydım.

Ne olmuş yani? Acınasıydım. Adım da Loren Hale'di.

Garrison'a yarım bir şekilde gülümsedim. "Neden bunu sokağın aşağısında konuşmuyorsun? Aşağı doğru yürüyüp sağa sap, üzerin-

de *Abbey* yazan posta kutusuna git ve garaj yolundan ilerleyerek kapıyı çarpıp kapat. Hoşça kal." Kısa, keskin bir hareketle el salladım.

Aynı zamanda da kabaydım.

Lily bu konuda haklıydı.

Garrison henüz yakmadığı bir sigarayı parmaklarının arasında döndürdü. Willow'un sigara içmeyi bıraktığını söylediğini sanıyordum. Evin içinde sigara içmeyeceğini biliyordum ama en başında neden elinde sigara vardı ki?

"Eve gitmemi mi istiyorsun?" diye çıkıştı dişlerini gıcırdatarak. Bir şeyler dönüyordu. Sanırım yalnızca uzak mesafe ilişkisi yürütmekten kaynaklanan bir sıkıntı da olabilirdi.

"Kardeşimin evinde adı anılmaması gereken şeylerden bahsetmeni istemiyorum. Eğer bunu kaldıramıyorsan o zaman evet, evine gidebilirsin."

"Lo!" Lily bana bakakaldı.

Çenesini yukarıp itip ağzını kapattım. Gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. "Lily," dedim dudaklarımı bükerek.

Göğsümü dürtükledi. "Hiç nazik davranmıyorsun."

"Çünkü nazik değilim," diye hatırlattım.

Yanaklarımı ellerinin arasına aldı ama planladığı konuşma her ne ise gözlerinden silinip gitti. Bakışları seks ve zehirle dolu yüz hatlarımı içine çekti. Onu kendime çekmek *istesem* de yapamayacağımı biliyordum. Bu berbat bir histi. Her zaman böyleydi. Ancak sağlıklı Lily'yi, azgın ve dürtüsel Lily'ye her gün, her seferinde tercih ederdim.

Yüzümü tutarken Lily kendi içinde derin bir savaş veriyordu. Ona kolaylık olması için elimdeki salsa ve cipsi tezgâha bırakıp ellerini kavradım.

Aramızda biraz mesafe bıraktık ama bu ikimiz için de zordu. İkimiz de birbirimizin her yerine dokunmak istiyorduk. En sonunda kolumu beline doladım, o da bana sarıldı. Sonra başını salladı. *Seks olmadan da bunu yapabilirim*, diyordu sanki.

Bakışlarımı hâlâ tezgâhın üzerinde oturan Garrison'a çevirdim. Başının yanındaki dolabı açtı. Bir bardağa uzanırken kapüşonlusunun alt kısmı sıyrıldı, karın kaslarının bir kısmı göründü ve...

"Bu halt da ne?" diye mırıldandım. O kadar şaşkındım ki bağıramamıştım. Sesimi yükselttim. "Garrison."

Bana dönerken başını dolaba çarptı. "Kahretsin," diye küfretti orayı ovuşturarak. Kapüşonlusu koluyla birlikte tekrar aşağı kayarak tenini gizledi. "Ne?"

Aslında onun üzerine gidip kapüşonlusunu zorla kaldıracak ve hayatına burnumu sokacak bir tip değildim. Daima insanların kendi kendilerine bana açılmalarını beklerdim. Sorgulayıp kurcalamayı sevmezdim ama bu... bunu kurcalamak zorundaydım.

Lily'nin az önce gördüğüm şeyi gördüğünü düşünmüyordum.

Sadece üçümüz arasında kalması için sesimi alçalttım. "O morluklar da ne?" Kaburgalarının üzerinde, beyzbol topu büyüklüğünde morarmış, hatta sarıya dönmüş izler vardı.

Yüzü düşerken başını iki yana salladı. Gözleri bir anlığına Lily'ye kaydı. "Lakros. Boşver."

Ona inanmıyordum. Geçen yılki Cadılar Bayramı'nda hissettiğim şeyi tekrar hissediyordum. Ağabeyleriyle... ilgili bir şey. Onlardan bahsetme şekli bana *hep* ters gelmişti ancak Garrison'a bu konuda konuşması için hiç baskı yapmamıştım ve belki de bu benim suçumdu.

Lily de bir şeylerin farkındaydı, özellikle de Garrison'ın onun duymasından rahatsız olduğunu fark etmişti. Belki de ne söylerse söylesin Willow'a anlatacağından korkuyordu. Ben ağabeyi olsam da kızlar birbirleriyle daha çok şey paylaşıyordu.

"Ah bak... Moffy!" dedi Lily. Yapmaya çalıştığı çok bariz ve çok tatlıydı. Kanepeye giderken omzunu hafifçe sıktım. Aslında kalçasını sıkmak isterdim ama yer, zaman ve insanlar... hepsi uygunsuzdu. Bugün diğer günlerden daha farkındaydım.

Lily gözlerini kısarak bana baktı.

Dik dik bakmaya çalışıyordu. "Kibar ol," diye hatırlattı.

"Evet, Hufflepuff'ım." Ona yarım bir gülümseme gönderdim ama o arkasını döner dönmez gülümsemem yüzümden silindi. Boynumu ovuşturup Garrison'a biraz daha yaklaştım.

"Gerçekten lakros," diye tekrarladı.

"Yılbaşı tatilindeyiz," dedim. Sesim keskindi. "Ne zaman lakros oynadın?"

"Bilmiyorum... Ben sadece... Oynadım işte." Başını eğdi, saçları kirpiklerinin üzerine dökülmüştü. Boynunun iki yanındaki hantal kulaklıklarını tuttu. "Beni rahat bırak."

Ryke'la konuşan kendimi duyuyordum.

Yakamdan düş. Beni rahat bırak. Kapat şu konuyu.

Sert biri olmayı yeni öğreniyordum. Her zaman hoşuma gitmiyordu ama bazen insanların buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Garrison'ı da tanıyordum, bazen sadece onu önemsediğimizi hatırlatmak bile işe yarardı. Elimdeki salsa kâsesini ona verdim, cipsleri tuttum. Bir tane uzattım, boş boş bana baktı.

"Bu ne böyle?"

"Cips ve salsa. Eğer bunları sevmiyorsan, artık arkadaş kalamayız." Bir tane ağzıma attım.

"Arkadaş mıyız?" diye sordu. Sanki emin olamıyordu.

"Tanrı aşkına, inanman için arkadaşlık bilekliği mi yapmam gerekiyor?" Bu, bu soruyu bana ilk soruşu değildi.

"Siktir git," diye çıkıştı. Tereddütle cipsini salsa sosuna batırmasını izledim.

"Senden daha yakışıklıyım diye huysuzlanma. Bu gerçeğe alışmak zorundasın."

Garrison yutkundu. "En uzun olanın en yakışıklı olması gerektiğini düşünüyordum."

Connor'dan "*uzun olan*" diye bahsettiğinde gülümsemeye başladım. "Şşt, ona gerçeği söylemeyi sevmiyoruz. Cazibesini bozuyor."

Garrison başını salladı, omuzları çökmüştü.

Şimdiden yirmi bir yaşında olduğuna inanamıyordum. O yaşlarda ben de çok berbat bir durumdaydım. Gözlerinin altındaki uykusuz halkalardan, bir haftadır yemek yememiş gibi görünmesinden nefret ediyordum. Keşke daha önce fark etseydim.

"Kardeşlerin nasıl insanlar? Üç ağabeyin var, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladım. "Mitchell, Hunter ve Davis. Hepimizin arasında ikişer yaş var." Yani yirmi üç, yirmi beş ve yirmi yedi yaşındalardı.

Devamını getirmesini bekledim ama sadece ellerine baktı.

"En kötüsü hangisi?" diye sordum. Sesim alaycı değil, daha çok keskindi.

Garrison beni baştan aşağı süzdü. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

Yalan söyleyebilirdim. Yalan söylemekte lanet olasıca *mükemmeldim*. Yıllarca bağımlılığımı ve saplantılı bir aşkı gizlemiş biriydim. Fakat ona yalan söylemeyecektim, söyleyemezdim. "Haklı mıyım?" diye sordum göğsüme hapsolmuş bir nefesle. Kaburgalarını işaret ettim. "Bunu şu boktan, sikik kardeşlerinden biri mi yaptı?"

Burun delikleri genişledi, boğazı düğümlenmişti. Kendi acısından kurtulmak için başım sağa sola çevirdi. Anlıyordum. Sikeyim, hem de çok iyi anlıyordum.

"Sadece takılıyorlardı öyle." dedi. Sesi o kadar kısıktı ki, neredeyse kelimeleri duyamadım.

Dişlerimi sıktım, kanım resmen öfkeyle kaynıyordu. İlk tepkim *intikam* oldu. Onu incittikleri gibi onları incitmek istiyordum. Ancak bunun yerine nefes alıp verdim ve *düşünecek* kadar kendimi sakinleştirdim. "Bir daha bakabilir miyim?"

Garrison oturma alanına bir göz attı ama herkes koltuklarına yerleşmişti. Çoğunun arkası dönüktü, çocuklara odaklanmış durumdalardı. Başını bana doğru çevirdiğinde kapüşonlusunu kaldırdı, çıplak teni ortadaydı.

Çürük yan tarafına doğru yayılıyordu, en koyu mor bölge kaburgalarının etrafındaydı. Kırılmıştı. Kırıldıkları belliydi. Bunu anlayabiliyordum çünkü kaburgalarım defalarca kez yaralanmıştı. Sırtına baktım, omurgasının alt kısmında sanki biri tekmelemiş gibi daha fazla yaralar vardı. *Tanrı aşkına...* Boğazıma bir taş oturdu. Bu ana kadar Garrison'a karşı ne kadar sorumluluk hissettiğimi hiç fark etmemiştim.

Bu adamı on yedi yaşından beri binlerce kez görmüştüm fakat bir şekilde bunu hiç görmemiştim.

"İzin ver, diğer tarafını da kontrol edeyim," diye fısıldadım. Sesim boğazıma takılmıştı.

Titrese de bana sol tarafını gösterdi. Karnındaki çürük solmuştu, daha eski görünüyordu. Sanki bu *defalarca* kez olmuş gibiydi. Sonraki kelimelerini duyabilmek için başımı ağzına yaklaştırmam gerekti.

"Ben en küçük kardeşim. Sadece benimle eğleniyorlar. Ağabeyler hep böyle yapar."

Ben de küçük kardeştim ve Ryke bana *bunu* asla yapmazdı. Tabii ki Garrison'a bunu söyleyemezdim. Onun yerinde olsaydım, "*Ne kadar şanslı bir piçmişsin*," diye vereceğim kötü niyetli cevap kulaklarımda yankılanıyordu.

Bu yüzden, "Kaburgaların kırılmış," demekle yetindim.

Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Evet, biliyorum." Agresif bir şekilde gözyaşını sildi.

"Bu daha önce de oldu mu?"

Gergince omuz silkti. "Onları her gördüğümde. Sert oynamayı seviyorlar, yani neyse işte..."

"Hangi kardeş bu?" diye sorguladım. Şu noktada bakışlarım öldürücüydü.

Garrison başını kaldırdı, çenesi titriyordu. "Hepsi," derken sesi çatladı.

Göğsüm çöktü. "Artık sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim," dedim usulca.

Garrison yüzünü kapatmaya çalıştı. Ayağa kalmak için tezgâhtan kayarak indi ancak bacakları bükülmüştü. Yaslandığı dolaptan aşağı doğru çöktü, alnını büktüğü dizlerine bastırdı.

Ona dokunmadım çünkü dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Şimdiyse bunun nedenini daha iyi anhyordum.

Yanına diz çöktüm, sormak zorundaydım. "Willow biliyor mu?"

Başını salladı, ardından başını kaldırmadan kısık sesle konuştu. "Kimseye söylememesi... onun suçu değil. Tüm bunların bittiğini düşündü. Durmuştu. Bir süreliğine. Ama Noel tatili için eve gittiğimde hepsi oradaydı..." Tekrar titremeye başladı. "Unut gitsin. Söylediğim her şeyi unut."

Olabildiğince fısıldayarak, "Benim evimde kalır mısın? En azından Willow dönene kadar?" diye sordum. Lily, Garrison'ın belirsiz

bir süreliğine bizimle kalmasına kesinlikle karşı çıkmazdı. Bunu biliyordum.

Şok içinde donup kaldı. "Bu *yıllar* demek."

"Yani?"

Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri kızarmış, yanakları yaşlarla ıslanmıştı. "Willow o zamana kadar benden ayrılabilir."

"Yine de sen bu ailenin bir parçası olacaksın." Elimle bir daire çizdim. "Seni bu yüzden evden kovmam." Willow'un erkek arkadaşı olmasından çok önce hepimiz onu Garrison Abbey olarak tanımıştık. Asi, genç komşumuz.

"Philly'de bir dairem var."

"Yalnız yaşıyorsun." *Ve bence şu anda birine ihtiyacın var.* Duraksadım. "Ben de kardeşim gibi açık sözlü olacağım. Berbat görünüyorsun. Sıskasın ve adamım, duş almak yerine uzun süredir parfüm sıkıyormuş gibi kokuyorsun."

"Meşguldüm," diye tersledi. Çoktan savunmaya geçmişti. "Bir işim var ve bu beni uzak tutan tek şey..."

"Neyden?"

Omuz silkti. "Kendimi salak, ezik birisi gibi hissetmekten. Hayatta tek bir amacım yokmuş gibi hissetmekten, tamam mı? Bir kızı *beklemekten* başka yapacak şeylerim var. Bir işim var... ve buna zaman ayırmak zorundayım. *Burada* bile olmamalıyım. Çalışmalıyım..."

Tam sesi çatladığı anda, "Beni dinle," diye sözünü kestim. "Başımın belası olan küçük bir çocuğum var çünkü sürekli kardeş için yalvarıyor. Her gün, '*Ama Jane'in iki erkek kardeşi var,*' cümlesini dinlemek zorunda kalıyorum. Seni evde görürse çok mutlu olur. Daha da önemlisi, lanet olası kulak zarlarımı kurtarırsın."

Garrison kısa bir kahkaha attı. "Bunlar önemli şeyler."

"Kesinlikle."

Tekrar gözlerini sıktı. "*Ağlamayı* kes," diye fısıldadı kendine. *Bu bendim.* Onun acı dolu sözlerinde kendi geçmişte çektiğim eziyeti görüyor ve duyuyordum.

"Anlıyorum."

"Öyle mi?" diye çıkıştı.

"Ağabeylerin sana ağladığın için korkak diyorlar mı? Senin gerçek bir erkek olmadığını söylüyorlar... *Kabullen, Garrison. Sen kimsin? Küçük bir korkak mı, küçük bir kız mı? Sen nasıl bir lanet olası adamsın?*"

Yüzüne tekrar şaşkınlık yayıldı, başını ağabeyime doğru çevirmek üzereydi. Yerde olduğumuz için dolaplar görüşümüzü engelliyordu.

"Bana *ağlamayı kesmemi* söyleyen ağabeyim değildi," dedim dişlerimi sıkarak. Kelimeleri zar zor çıkarmıştım çünkü onları ciğerlerimin içindeki kalın siyah yaralar gibi *hissediyordum*. O yere geri dönmek nefes almayı bile zorlaştırıyordu.

Garrison kaşlarını çattı. "Kimdi?"

"Babamdı." Üstelik işin korkutucu kısmı, o adamı gerçekten seviyordum.

Hep de sevecektim.

Yüzünü ovuşturmayı bırakıp gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Ona ulaşmak, ona bir şeyler söylemek istiyordum. Bu yüzden derin bir nefes alarak yaklaştım. "İyi olacaksın. Bugün değil, belki yarın da olmayacak ama bir gün uyanacaksın ve yaşamak isteyeceksin."

"Emin misin?" Sesi kırıldı.

"Kesinlikle eminim. Bana bak..." Başını kaldırmasını bekledim, saçları gözlerini biraz gizliyordu. "Adım adım ilerle. Bunu benimle yapabilir misin?" diye sordum derin bir sesle.

Garrison uzun bir süre sessiz kaldı ama sonra birkaç kez başını salladı. "Yanına taşınırsam benim için bir şey yapar mısın?"

"Evet."

"Ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Önemli değil."

"Birini öldürmeni istiyorum," dedi ifadesiz bir sesle.

Ona ters ters baktım. "Şaka yapıyorsun ama benim kim olduğumu biliyor musun?" Birini öldürebilir miydim? Bilmiyordum, beni yeterince zorlarsanız belki yapabilirdim. Bu övünülecek bir yetenek

değildi. Bu *büyük* bir karakter kusuruydu ve içimde var olduğunun son derece farkındaydım.

Garrison bu kez tüm ciddiyetiyle konuştu. "İki gün önce ağabeylerime onları bir daha görmeyeceğimi söyledim. Bana inanıp inanmadıklarını bilmiyorum. Söylediklerimi nadiren ciddiye alırlar ama onlara söyledim. Bir daha onlarla konuşmak ya da onları görmek istemiyorum." Boğazı düğümlendi. "İki gün önce... Ebeveynlerimin evinden aceleyle çıktım ve yanlışlıkla sabit disklerimden birini orada unuttum."

"Bunu senin için almamı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Evet... Ama şey yapma..." Göğsü keskin bir nefesle yükseldi.

"Ne yapmayayım?"

"Onlara zarar verme. Evet, kulağa inanılmaz derecede aptalca geldiğini biliyorum ama ne olursa olsun onlar benim kardeşim. Onları bir daha asla görmesem bile sadece... Sadece bunu *yapma*."

Onlara zarar verme. Bu mutfağın bir yerinde, yirmi bir yaşındaki öfkeli halimi görmüştüm. O zamanlar hınç dolu, öfkesine tutsak biriydim. O adam, Garrison'ın bu sözünü bir saniye bile düşünmeden çiğnerdi. İntikamın o acımasız kitabını açar, sayfalarım çevirmekten çekinmezdi.

Oysa şimdi burada oturup şunu düşünebiliyordum. *Yapmayacağım çünkü o bana yapmamamı söyledi. Çünkü bunun yanlış olduğunu biliyorum.*

Kaç kişinin, bir gün eski kişilikleriyle yüzleşip bir yabancıya bakıyormuş gibi hissettiğini merak ediyordum. Oğlumun o adamla asla tanışmayacak olmasından mutluydum. Lily'nin hak ettiği kocaya sahip olmasından mutluydum. Kendi adıma da mutluydum.

Çünkü sonunda olduğum kişiyi seviyordum.

"Zarar vermeyeceğim," diye söz verdim Garrison'a. Bu sözü tutacaktım. "Telefonunu ver. Sabit diskini şimdi gidip alacağım."

Garrison telefonunu bana uzattı.

"Ya ebeveynlerin?" diye sordum. "Biliyorlar mı?"

"Anneme söyledim ama o sadece bunu '*erkeklik işte*' diye geçiştirdi... Babam da en çok Davis'i sever. Para kazanmaktan başka bir şey

umurlarında değil, Cobalt Şirketi'nde işe girdiğimden beri bana *hayatıma dair bir şeyler yapmam* konusunda sürekli baskı uygulamayı bıraktılar. Onları hiç aramasam veya aramalarına yanıt vermesem, sadece onlarla ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğumu düşünür ve muhtemelen benimle *gururlanırlar.*"

"Hah," dedim. "Kulağa tam birer pislik gibi geliyorlar."

Kısa bir kahkaha attı. "Evet, öyleler."

Telefonundaki kişilere göz attım. Her bir kardeşinin adının yanında bir bok emojisi vardı. Hunter'ın yanında ise tam *üç* tane vardı.

En kötüsü o. Aramak için adının üzerinde durdum.

Sonra vazgeçip Mitchell'ı aradım. Telefon çalarken, "Cevap verecekler mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Beni küçümseme fırsatını kaçırırlar mı?" *Bana saldırma* demenin güzel bir yoluydu.

Sizi bir kurbana dönüştüren belirli kelimeleri kullanamamanın nasıl bir şey olduğunu anlıyordum. *O* kelimenin durumunuza tam olarak uymadığını hissediyordunuz.

İstismar mı? Hayır, benim başıma gelemezdi.

Asla benim başıma gelemezdi. Sadece... o kadar da değildi. O kadar sert, ağır bir şey olamazdı.

Fakat olmuştu. Öyleydi. Peki şimdi ne olacaktı?

Telefonu kulağıma dayadığım sırada karşı taraf açtı. "N'aber?" diye sordu Mitchell. Sesi kulağa sakin geliyordu. Bu adamın küçük erkek kardeşini dövdüğü hiç aklınıza gelmezdi.

Garrsion beni dikkatle izliyordu, tüm vücudu gerilmişti.

Ses tonumu değiştiremezdim ama Mitchell'ın derisini yüzecek kelimeleri de kullanmadım. "Ben Loren Hale, sokağın aşağısından."

"Ah... vay canına. Selam."

Ben onun *ünlü* komşusuydum. "Garrison sabit diskini ebeveynlerinizin evinde unutmuş. Buna gerçekten acilen ihtiyacı var. Geçerken uğrayıp posta kutuma bırakabilir misiniz?"

"Evet, bu gece yola çıkacağım. O zaman posta kutuna bırakabilirim. Nerede olduğunu biliyor mu?"

Elimi ahizenin üzerine koydum. "Nerede unuttun?"

"Bodrum masasında."

Tekrar telefona döndüm. "Bodrum masasında."

"Harika, ah tamam. Şimdi anladım..." Uzunca bir süre, belki otuz saniye boyunca sustu.

"Bir şey mi söylemek istiyorsun?" diye sordum.

Boğazını temizledi. "Bizimle... bizimle bir daha asla konuşmama konusunda ciddi miydi? Bu yüzden mi sen aradın?"

Şu an Ryke gibi davran. Lanet olası tek kelimelik bir cevap. "Evet." Kelimenin tam anlamıyla dilimi ısırdım.

Telefondaki Mitchell sessizdi. "Ona... üzgün olduğumu söyler misin? Ve bunun, onun için iyi bir şey olduğunu düşündüğümü."

Boğazımda bir yumru oluştu, içimde kabaran öfkeyi yuttum. "Tabii ki."

İkimiz de telefonu kapattık. Cihazı Garrison'a fırlattım.

"Ne dedi?" diye sordu.

"Posta kutuma bırakacak. Üzgün olduğunu ve senin onlarla bir daha asla konuşmamanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü söyledi." Başımı iki yana salladım, hâlâ şaşkındım.

"Mitchell'ı aradın, değil mi?"

"O ne oluyor... aralarında iyi olan mı?" Garrison'dan yalnızca iki yaş büyük olduğunu biliyordum.

"Mitchell onları durdurabilirdi," dedi Garrison. "Ama durdurmadı. Bu onu iyi biri yapar mı? Bilmiyorum. Arkadaşlarımın senin evine izinsiz girmelerini engelleyecek hiçbir şey yapmadım. Sana eşek şakası yapmaktan *kendimi* hiç alıkoymadım. Hepimiz aynıyız. Hepimiz *pisliğiz.*"

Hayır.

Öne doğru eğildim ve mümkün olan en net şekilde, "Karşımdaki adam kesinlikle bir pislik değil ve sen de sonunda buna inanınca tam burada olacağım," dedim.

BÖLÜM 11

LOREN HALE

Şubat 2019
Hale Evi
Philadelphia

Küçük bir beden büyük boy yatağıma fırlayarak şiltemi sarstı. Beni de uykumdan uyandırmıştı. *Tanrım.* Gözlerimi ovuşturdum. Mumlarla süslü siyah avize yatağm üzerinde hareketsizce duruyordu. Üç yaşındaki bir çocuğun çarpamayacağı kadar yüksek olmasına rağmen yine de sallanıp sallanmadığını kontrol ettim.

"Uyanın bakalım! Kahvaltı zamanı!" diye şarkı söyledi Moffy sevinçle. Mavi-sarı *Wolverine* pijamalarının içinde bana doğru sürünüyordu.

Lily korkmuş bir hayvan gibi şampanya rengi yorganın altına *iyice* gömüldü. Ona doğru uzandım ama yatağın ayak ucuna doğru kaydı. *Lil.*

Moffy dev yumruyu fark etmedi. Yatağın üzerinde sallanarak ayağa kalktı ve gittikçe daha yükseğe zıplamaya başladı.

Pijama üstünü çekiştirdiğimde poposunun üstüne düştü.

Doğrulup koyu kırmızı yastığımı yatak başlığına yasladım, kırmızı yorganlar kayıptı. Muhtemelen Lily almıştı.

Koluma doğru esnedim. "Moffy, kapıyı çalma konusunda ne demiştik?"

"Şey..." Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. Koyu kahverengi saçları bir yanda dikleşmişti ama büyük ihtimalle benim yatak saçım onunkinden daha beterdi. Aval aval tavana bakıp bir şeyler söylemeye çalışmasını izledim. Bebek yumuşaklığındaki yüzü bana Lily'yi hatır-

latıyor olsa da Lily bana ne kadar benzediğinin kanıtı olarak oğlumuzun resminin yanına benim çocukluk resmimi koymuştu. Saç ve göz renklerimiz farklı olmasına rağmen ürkütücü derecede benziyorduk.

"Ah... şey," diye mırıldandı. Sonra da cevabı bulamıyormuş gibi omuz silkti.

Sersemlemiş halde olsam da ona sert bir bakış attım. "Bunu konuşmuştuk, dostum."

Bir anlığına dudağını çiğnedi. "Hatırlayamıyorum, baba." Kocaman bir gülümsemeyle yatağın altına doğru kaymaya çalıştı. Onu tekrar kaldırıp yanımdaki yastığın üzerine oturttum. *Tabii ki de hatırlıyor.* Bu konuşmayı daha dün yapmıştık.

Bir kez daha, "Başkasının yatak odasına girmeden önce kapıyı çal," diye açıkladım. "Sonra içeridekinin seni davet etmesini bekle. Yapılacak en kibar şey bu." *Şuna bakın... Karşınızda Loren Hale, görgü kuralları dersi veriyor.*

Dünya-1610'a hoş geldiniz.

Burası çok garipti.

Zihnimin içinde Lily'nin buna vereceği cevabı duyabiliyordum. *Alternatif bir evrende değiliz, Lo! Burası Dünya-616.*

Sanırım kendi gerçekliğimi algılayabilmem için önce kahvaltıda bir dürüm yemem gerekiyordu. Loren Hale; cehennem kadar sevimli küçük bir çocuğun babası, disiplinli -ama Jonathan Hale tarzında boktan bir disiplin değil- ve sevimli, çimdiklenesi bir battaniye yumrusunun kocası.

Moffy beni bilerek göremezden gelip hızla ayağa fırladı. Zıplıyor ve kıkırdıyordu.

"Maximoff, zıplamayı bırak ve kapıyı çal." Sesim cam gibi keskin olsa da Moffy'nin şapşal gülümsemesi hiç sönmedi. Benden pek korktuğu söylenemezdi. Neredeyse yataktan fırlayıp kendini dışarı attı. Ardından kapıyı arkasından kapattı.

Artık tamamen kapalı olan battaniye yığınına, "Lil, iyi misin?" diye fısıldadım.

Yorganın altından belli belirsiz bir ses çıkardı, ben de şampanya rengi yorganın altına bakmaya çalıştım. O sırada Moffy kapıyı çaldı.

"Kim o?!" diye seslendim yüksek sesle. Hızla yatağın kenarına uzanıp siyah *boxer*'ımı aldım.

Yarı tiz bir çığlıkla, "Maximoff!" diye cevap verdi. "İçeri girebilir miyim?!"

Boxer'ımı giydim. "Evet, küçük adam!"

Kapı pat diye açıldı ve oğlum uçan bir sincap gibi kendini yatağın üzerine attı.

Sırtını sıvazladım. "Çok daha iyi." Yatağın kenarına doğru kayarken onu kolayca kaldırıp omzuma attım. Histerik bir şekilde güldü, sanki gittiğim yönü *yönlendirebilirmiş* gibi bacaklarını salladı.

"Bugünün ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Salı!" diye bağırarak ve harfleri uzatarak cevap verdi.

"Evet ama bugün farklı bir özel gün." Onu yatağa bakan iki siyah gardırobun yanındaki süet kanepeye oturttum. Odamız loş ışıklıydı ve genelde *temiz* sayılırdı. Deli Raisinlerin evi gibi değildi. Orada hiçbir şeyi bulamıyordum.

Moffy birkaç kez göz kırptı, kafası karışmıştı. Çocukları severdim. Benden daha az şey biliyorlardı, oysa benim bile çoğu şey hakkında fazla bilgim yoktu. Connor Cobalt bunun için vardı.

"Bugün Sevgililer Günü," diye açıkladım.

"O ne?"

İnternetteki en doğru tanıma bakabilirdim ama kimin umurundaydı ki? "Bugün sevgiyle ilgili bir gün. Öğretmenler tüm sınıf arkadaşlarınıza, hatta nefret ettiklerine bile kart yapıp hediye etmeni isteyecek. *Ama* aynı zamanda da çok fazla çikolata, şeker ve..." Şaşırmış gibi bir yüz ifadesi yaparak gözlerimi kocaman açtım. "Kalp şeklinde *pancake* yediğiniz bir gündür."

"Hadi canım!" Kocaman gülümsedi.

"Aynen öyle." Kapıya doğru başımı salladım. "Git aşağıda çizgi film izlemeye başla, sonra *pancake*'leri pişirmeme yardım edersin. Bir saniye içinde orada olacağım."

Moffy bir görevi olduğu için heyecanla dışarı fırladı. Muhtemelen *Wolverine ve X-Men* izlemeye kaldığı yerden devam edeceğinin de mutluluğuyla acele ediyordu.

Saçlarımı iki elimle düzeltip yeniden yatağa döndüm. Yorganın altındaki yumru sessizdi, hareket etmiyordu. Şu an Lily'nin mental olarak çökme ihtimali olduğunu bilmeseydim bu sahne daha komik olabilirdi.

Yatağın ortasına oturup yorganı ve çarşafı Lily'nin üzerinden çektim. Lily bir top gibi büzülmüştü. Çıplaktı, elleriyle utançtan dehşete düşmüş yüzünü kapatıyordu.

İçimde canımı yakan bir his oluştu. "Lil... Hadi ama," diye fısıldadım. Sesim boğazımı yakıyordu. Onu kucağıma çektim, mor renkli bir battaniyeyi alıp etrafına sardım.

Burnunu çekti, ellerinden birini kendime çekmeye çalışsam da başım iki yana salladı. "Bugün yapmak istemiyorum," dedi yumuşakça.

Yüzüm acıyla buruştu, ciğerlerim sıkışıyordu. Moffy bebekken seks daha kolaydı. O zaman aniden odanın içine dalacağı korkusu yoktu. Bizi göreceğinden ya da duyacağından korkmuyorduk.

Lily'yle ben, oğlumuz seks yaptığımızı yanlışlıkla duymasın ya da görmesin diye neredeyse her şeyi yapardık. Artık eskisine göre çok daha dikkatli ve sessizdik. Lily için bu ona her kahrolası gün hatırlattığım bir başarıydı.

Moffy artık büyümüştü. Bu durum yalnızca büyük değişikliklerin başlangıcıydı.

Bu hafta dördüncü kez yatak odasına dalması bunlardan biriydi. Çok büyük ya da önemli bir şey gibi görünmeyebilirdi ama öyleydi. Lily bir seks bağımlısıydı. Sabahları sevişmeyi, programa sadık kalmayı dört gözle bekliyordu. Normal düzeninden sapmak onun endişelenmesine, stres yapmasına neden oluyordu. Ayrıca sonrasında izin verilenden *daha fazlasını* da isteyebiliyordu.

Bu hissi anlıyordum.

Burada onun yanındaydım ve beynini kemiren istekleri çok iyi anlıyordum. Onun aklıyla oynayan istekleri... Lily'nin seks yapamadığı için üzülmek istemediğini de çok iyi biliyordum. Üzülecek milyonlarca şey vardı ve bunca şeyin arasında... Neden seks ve alkol böyle yakamıza tutunmak zorundalardı ki? Akıtılan gözyaşlarına, çektiğimiz ıstıraba değmezdi. Bu sadece seksti. Sadece viskiydi.

Yine de oluyordu.

Sonunda ellerinden birini yüzünden çekebildim ancak sanki bu andan, bugünden kaçabilecekmiş gibi gözlerini sıkıca kapalı tutmaya devam etti.

"Lil, ne yazık ki..." diye başladım. "Zaman yolculuğu güçlerin henüz ortaya çıkmadı. Bugünü yaşamak zorundasın. *Her* günü yaşamak zorundasın."

Tekrar burnunu çekti, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Onları hafifçe araladığında başparmağımla gözyaşlarını sildim. Yorgana sıkıca tutundu, ağlamasını durdurmaya çalışsa da hıçkırıyordu.

Onu iyice kendime çekerek kollarımı etrafına doladım. Sanki kim olduğunu hatırlamış gibi kemikli kollarını bana sıkıca sardı. Kucağıma oturduğunda alnını öptüm. "Bu gece seni becereceğim, aşkım. Bunu unutma, tamam mı?"

Suçluluk duygusunun tüm vücudunu sarstığını hissedebiliyordum. "Ben... istemiyorum." Omzuma doğru ağladı çünkü istememeyi dilemesine rağmen aslmda istiyordu.

Birbirimize daha sıkı sarıldık. "Boş ver gitsin."

"Neyi boş vereyim?"

Lily başını kaldırdı, omuz hizasındaki saçları darmadağınıktı. Kendi yüzündeki gözyaşlarını silip ölçülü bir nefes verdi. Sonra kendinden daha emin bir şekilde, "İstiyorum ve bu sorun değil," dedi. Kendi kendine başını salladı. "Ben... *pancake* pişirirken yardım etmek istiyorum."

Nazikçe dudaklarını öptüm. "Hey, Lily?"

"Evet?"

"Seninle gurur duyuyorum."

Gözyaşları içinde gülümseyip tekrar başını salladı. "Giyinmem için bana bir dakika verir misin?" Henüz birbirimizden ayrılmamıştık, kollarımız da bacaklarımız da birbirlerine dolanmıştı.

İki elimle onun küçük yuvarlak yüzünü kavradım. "Mastürbasyon yapmak yok, aşkım."

"Yapmayacağım." Ses tonundaki güç kelimeye akarak sözünü pekiştirdi. Yeşil gözlerinde bugünden çok önce verdiği mücadelelerden kaynaklanan saf bir direncin parladığını görebiliyordum.

"Sana inanıyorum," diye fısıldayarak onun zırhını güçlendirdim.

Burası onu bırakmam gereken yerdi.

Ancak bu çok zordu çünkü en iyi arkadaşımla sonsuza kadar birlikte olmak istiyordum.

"Önce sen," dedi.

"Önce sen." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Sanki kutsal bir kuralımızı çiğnemişim gibi bön bön baktı. Tarihteki tek kuralımız birbirimizi sevmek olmuştu, bunda da her zaman başarılı olmuştuk. Hatta belki fazla başarılıydık. Göğsümü dürtükledi. "Önce sen."

"Önce sen."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Bunu yapmaya devam edemezsin."

"Az önce yaptım, aşkım." Dudaklarım kulağına doğru kaydı. "Ve tekrar yapacağım." Dilimi içeri soktum.

"Lo!" Şok içinde benden ayrılıp kucağımdan aşağı yuvarlandı.

Kendi göğsüme dokundum. "Pislik." Onu işaret ettim. "Melek."

Dudakları aşağı doğru büküldü. "Melekler saftır. Ben daha çok bir seks iblisi gibiyim... Tanrım, ben bir *sukkubus*'um." Yüzünü buruşturdu.

"O zaman sen gördüğüm en sevimli *sukkubus*'sun." Üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Lily gülümsedi, ardından yataktan çıktı. Yavaşça etrafına bakındı, kıyafetlerini ararken bir tutam saçını kulağının arkasına yerleştirdi. Kolları incecikti, o kadar kırılgan görünüyordu ki... Fakat göz göze geldiğimizde içindeki o direnci yeniden gördüm.

Kaslarımı *hareket etmeye* zorladım. Çık. *Dışarı çık.* Onu biraz yalnız bırakmalıydım. Sadece birazcık. Kalmak istememin nedeni endişelenmem değildi.

Yalnızca âşık olmamdı.

* Rüyalarda ortaya çıkan ve genellikle cinsel yollarla erkekleri baştan çıkarmak için kadın şeklini alan doğaüstü varlıklara verilen isimdir. (ç.n.)

Lily hızlı bir duş alırken ben de siyah eşofman altımla merdivenlerden inip oturma odasına geçtim.

Maximoff sarı armut pufunun üzerine oturmuş, gözleri *Wolverine ve X-Men* çizgi filmine kilitlenmişti. Garrison ise kanepedeydi. İri kulaklıklarını takmış, dizinin üstünde dengesizce duran dizüstü bilgisayarında bir şeyler izlerken soğuk bir pizza dilimi yiyordu.

Kanepenin yanından geçtiğimi gördüğünde el salladı.

Başımı hafifçe eğip selam verdim. Rahat göründüğünü, işe koşturmak yerine biraz dinlendiğini görmek hoşuma gidiyordu. Artık *The Walking Dead* dizisinde "34 numaralı zombi" rolüne aday olabilecek gibi görünmüyordu.

"Moffy. *Pancake.*" Mutfağın kapısını iterek açtım ama Moffy hâlâ televizyona yapışmış durumdaydı. "Maximoff Hale. Yemek pişirmek mi istiyorsun, yoksa süper kahramanların kötülüğü yenmesini izlemek mi?" Bu sorunun gerçekten sorulması bile inanılmazdı.

"Süper kahramanlar," dedi transa girmiş gibi.

Evet, bu kesinlikle benim çocuğumdu.

Onu kendi haline bırakarak krep harcını ve ölçü kaplarını bulmaya koyuldum. Bu sırada Lily mutfağa girdi. Altına tayt, üstüne de üzerinde *Superheroes & Scones* logosu olan siyah bol bir tişört geçirmişti. Elinde devasa bir kırmızı gül buketi tutuyordu, buket neredeyse küçük vücudunu gölgeliyordu.

Bu sabah bulması için dün gece banyoya bırakmıştım. Bir vazo alıp bar tezgâhının üzerine koydum.

Lily tabureye oturdu, yüzünde şaşkın ama mutlu bir gülümseme vardı. "Beni şaşırttın."

Unuttuğumu sanmıştı, böyle düşünmesinin de haklı bir sebebi vardı. Bir zamanlar haftanın hangi gününde olduğumuzu bile unuturduk. "Sence bunları ben mi aldım?" diye alay ettim. "Benim kalbim simsiyah aşkım. Romantizmle işim olmaz." Ellerimi tezgâhın üzerine yayarak karıma doğru eğildim.

Lily gülleri vazoya yerleştirdi, ardından saplarının arasından küçük beyaz bir kart çıkardı. "Bunu yalnızca Loren Hale yazabilir."

"Neyi?"

"*Bunlar gerçek*," diye okudu.

Bunlar gerçek.

Bir anda geçmişe sürüklendim, ona olan aşkım ilk günkü gibi yoğun ve inkâr edilemezdi. Her zaman, her yerde aynıydı. "Yakalandım," diye fısıldadım.

Gözleri dudaklarıma kaydı.

Benimkiler de onunkilere odaklanmış olsa da kendimi geri çekilmeye zorladım.

Karıştırma kabını almak için eğildim. Ayağa kalktığımda Lily tabureden inmiş, krep karışımının arkasındaki talimatları okuyordu.

Fırın saatine bir bakış attı. Sabah 08.04'tü. "Sen işe gitmek için hazırlan, ben pişiririm."

"Bugün izinliyim."

Kaşları çatıldı, alnı kırışmıştı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Lo." Sesinde, beni ona iki katı çeken sevimli bir sertlik vardı. Onu kollarımın arasına alıp ölesiye öpmek istiyordum. "Ben iyiyim. İyiyim. Hiçbir şey yapmayacağım..."

Parmağımı dudaklarına götürdüm. "Lily. Bugün Sevgililer Günü. İşe gitmemeyi haftanın başından planlamıştım."

Kızardı. "Ah."

Elimi çıplak göğsüme koydum. "Dünya'nın En İyi Kocası karşında. Sanırım Connor Cobalt bile buna hak verirdi."

Lily krep harcını bıraktı. "Bu unvan için kesinlikle seninle dövüşürdü."

İncinmiş gibi yaptım. "Connor benimle asla dövüşmez."

Düşünceli düşünceli duraksadı, sonra kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Doğru ama seninle tartışırdı. Kelimeleri sever."

"Dâhi değilim ama sanırım 'tartışmak' fiziksel kavgayı da ima ediyor." Krep harcının birazını ölçüp kâseye döktüm.

"Yalnızca fantastik dizilerde... ya da tarihi... çoğunlukla orta çağ..." diye devam etti. Tişörtündeki kırışıkları düzeltmesini, ardından biraz daha dikleşerek omuzlarını geriye atmasını izledim. "Ciddi" bir sohbete başlamak üzereyken bile çok sevimliydi.

Tezgâha yaslanarak ne geleceğini bekledim.

Kendini cesaretlendirmek istercesine tekrar başını salladı ve yeşil yuvarlak gözlerini benim keskin kehribar gözlerime çevirdi. "Ciddi bir şey hakkında konuşmam gerek."

İşte geliyordu.

"*Kaptan Marvel* mı?" diye sordum. Yeni *Marvel* filmi yakında vizyona girecekti. İkimiz de filmi izlemeyi hevesle bekliyorduk, özellikle Lily çok daha heyecanlıydı.

"Hayır. Yani *evet*, o da ciddi bir konu. Ama hayır, seninle konuşmam gereken konu o değil." Daha derin bir nefes alıp kendimi haberlere hazırlamaya çalıştım. *Seks*. Bunun seks hakkında olacağını biliyordum. "Bence sabah seks yapmayı azaltmaya başlamalıyız."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Daha erken de uyanabiliriz..."

"Bunu riske atmak istemiyorum. Ya bizi basarsa?"

"Kapıyı kilitlemeye başlayabiliriz..."

"Hayır, hayır, hayır. Ya bir kâbus görürse? Odamıza gelip bizi görebilmesini istiyorum. Bağımlılığımın ondan hiçbir şey almasını istemiyorum."

"Kapı kilitli olunca da bizi görmeye gelebilir."

Lily bu konuda çok inatçıydı. "Sabah seks yapmaya ihtiyaç duymayacağım bir noktaya ulaşmak istiyorum, Lo. Bunu yapabilirim." Seks konusunda spontane davranabilseydik, bu daha kolay olurdu. Bazen bunu yapabiliyorduk ancak Lily sınırlar ve kısıtlamalar olduğunda kendini daha iyi hissediyordu.

Bu *asla* sabah seks yapmayacağımız anlamına gelmiyordu. Yalnızca bunun günlük düzenimizin bir parçası olmayacağı anlamına geliyordu.

"Eğer denemek istiyorsan, deneyebiliriz." Onu bu meydan okumadan alıkoyamazdım.

"Denemek istiyorum." Lily tekrar dudaklarımı süzdü ama bir saniye daha oyalandıktan sonra gözleri elmacıkkemiklerime kaydı. Özellikle bakışlarını kaçırıp duruyordu. Bana sabah seks yaptığımızda, sekse duyduğu açlığın ve onunla ilgili fantezilerinin azaldığını söylemişti.

Zor bir sınav olacaktı ama zaten ne zor değildi ki?

"Başka bir şey daha var..." Lily ayak bileklerini birbirinin üzerine attı, ardından tekrar ayırdı.

"Ne oldu?" diye sordum. Krep karışımını bir kenara bırakıp ona doğru yaklaştım. Elim beline kaysa da onu kendime çekmedim.

Bakışları tamamen aşağıya, aletime indi.

"Lily Hale, az önce sikime mi bakıyordun?"

Gözleri suçüstü yakalanmış gibi büyüdü. "Evet," diye kabul etti. "Evet, bakıyordum. Pantolonunun içinde olsa bile güzel bir penisin var."

"Biliyorum."

Koluma vurdu.

Canım acımış gibi vurduğu yeri ovaladım. "Son zamanlarda spor mu yapıyorsun, aşkım?"

"Burada ciddi bir açıklama yapmaya çalışıyorum," dedi keskin bir sesle.

"Ben de konunun güzel penisimle ilgili olduğunu sanmıştım."

Boynu kızardı. Utançtan çok tahrik olduğu içindi. "Değil... ya da belki biraz öyle." Ellerini kaldırdı. "İki adım geri git. Bu kadar yakınımdayken düzgün düşünemiyorum."

Dediğini yaparak iki adım geri çekildim. "Şimdi daha iyi mi?"

Daha emin bir şekilde başını salladı.

İki elimle onu işaret ettim. "Hadi söyle bakalım."

Derin bir nefes aldı. "Bir bebek daha yapmayı denemek istiyorum." Dudaklarım aralandı ama ben daha tepki veremeden hızlıca konuşmaya devam etti. "Laf arasında birkaç bir bebek daha yapma ihtimalini konuştuğumuzu biliyorum ama ben gerçekten *denemekten* bahsediyorum. Plan yapmaktan, her şeyiyle düşünmekten falan."

Sersemlemiş bir şekilde geriye doğru bir adım attım, elim destek ararcasına tezgâha tutundu. Yalnızca çok *kafam karışmıştı*. Haklıydı, bir çocuk daha yapmak konusunu konuşmuştuk ama her zamanki gibi onu da ertelemiştik. Biz plan yapan insanlar değildik. Rose ve Connor gibi değildik. Bizde işler öylece olurdu.

Biz onları oldurmazdık.

Hayatlarımız hep böyle geçmişti ve şimdi bu gerçeği bu kadar net gördüğümde de yalnızca... *bu sikik durum çok üzücü* diye düşünebiliyordum. Gerçekten üzücüydü çünkü hayatımız boyunca bizi başka insanlar yönlendirmişti. İyi ve kötü şans geleceğimizde ne olacağını belirlemişti.

"Neden?" diye sordum. "Neden şimdi? Garip zamanlama, Lil. Moffy büyüdükçe olan biten her şeyi düşününce..." Eskiden tek bir yere kök salıp sabit durmaya alışıktık ancak oğlumuz büyüdükçe sürekli yön değiştiriyorduk.

Lily kendi isteğiyle bana biraz yaklaştı.

Ardından elime uzandı. Yavaş ama dikkatli bir şekilde, parmaklarını benimkilerle kenetledi. Bu hareketin içinde en ufak bir cinsellik yoktu. Bir anlığına, gençlik yıllarımıza döndüm. Lily ve Lo. Lo ve Lily. Sevgiliden çok en yakın arkadaş olduğumuz zamanlara. Dokunuşun içten gelen her duygunun ve çekilen her acının ağırlığını taşıdığı o yıllara.

Ben kenetlenmiş ellerimize bakarken Lily tekrar konuşmaya başladı. "Daha fazlasını istiyoruz. Değil mi?"

"Evet." Bunu yıllar boyunca defalarca kez dile getirmiştim. *Bunu tekrar yapabilirim*, demiştim hep. *Bir tane daha istiyorum.* Çünkü oğlum beni asla yere sermemişti. Ona baktığımda sanki uçuyormuşum gibi hissediyordum.

"Öyleyse denemeye ve plan yapmaya başlamalıyız, yoksa asla gerçekleşmez. Ertelemekte çok iyiyiz ve bunu erteleyemeyiz. Bu bizim ailemiz." Derin bir nefes aldı, henüz sözünü bitirmemişti. "Bunu bugün söylemeye karar verdim çünkü bu kararı en kötü günümde vermeyi, en iyi günümde vermeye tercih ederim. Hayatımızda kötü, berbat günler olacağım ve o kötü, berbat günlerin geleceğimi... *bizim* geleceğimizi yoldan çıkarmaması gerektiğini unutmamam gerekiyor."

Gözlerim yandı, hissettiğim tüm yoğun duygular bir anda üzerime çökmüştü. *Tanrı aşkına.* Ağlamak üzereydim ve karım ağlamıyordu bile. "Lily Hale." Yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildim. "Sevgililer Günü'nde resmi olarak benden çok daha iyiydin."

Gülümsemeye başladı. "Gerçekten mi? Yani bu bir evet mi?"

Birkaç kez başımı salladım. "Sen ve ben, belki dâhi ya da maceraperest değiliz ama birlikte iyiyiz." Bir an duraksadım, söylediklerimin ağırlığı tam o anda üzerime oturmuştu. "Çünkü en kötü günlerimiz bile en güzel günlerimize dönüşebiliyor." Yarım bir gülümsemeyle ekledim. "Ayrıca harika seks yapıyoruz."

Lily'nin yüzü ışıl ışıldı. "Zaman yolculuğu gücümün olmamasına sevindiğime karar verdim."

"Derste porno açtığın anı düzeltmek için bile istemez miydin?" diye takıldım.

Yanakları kızardı ve başını iki yana sallamak için tüm gücünü topladı. "O anıda sen de varsın. Yanımda oturuyordun ve seninle geçen hiçbir günü kaçırmak istemiyorum."

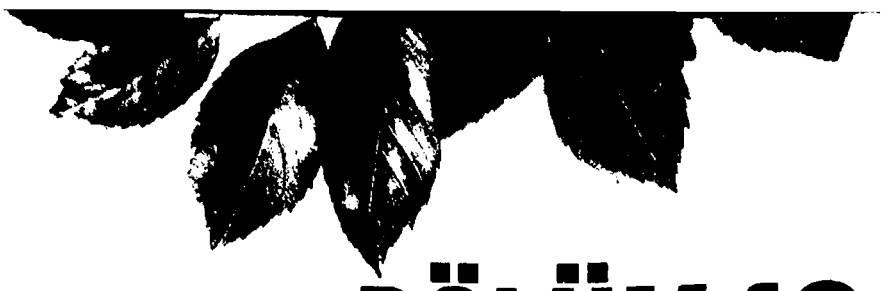
Onu göğsüme bastırdım. "O zaman senin için zaman yolcuğu yasak."

Bana bakmak için çenesini kaldırdı. "Işınlanma gücü hâlâ gündemde. Seni de yanımda götüreceğime söz veriyorum."

"Nereye gidiyoruz?"

"*Hogwarts*'a."

"İyi düşünmüşsün." Önceliklerimiz belliydi. Sihir her zaman bir numaraydı.

BÖLÜM 12

CONNOR COBALT

Şubat 2019
Dağ Evi
Aspen, Colorado

"Kendimi iyi hissetmiyorum, babacığım," diye fısıldadı Jane. Sesi o kadar kısıktı ki, onu zar zor duydum. İkiz yatağın kenarına oturup işlemeli yorganı boynuna kadar çektim. Sol elimde bir termometre vardı. Teni sıcak olsa da ateşi yoktu. Akan burnunu bir mendille sildim, göz kapakları yorgunlukla ağırlaşmıştı.

Alnını öptüm. "Je sais, mon cœur." *Biliyorum, kalbim.*

Bu tatilde hasta olan tek kişi o değildi.

Lo, Colorado'ya gelen özel uçakta dün sabah soğuk algınlığına yakalanmıştı. Kendini arka kabine kapatmış olsa da hastalık Jane'e ve Daisy'ye bulaşmış görünüyordu.

Dün gece Lo kendinden geçmiş halde yanlışlıkla bana mesaj atmıştı. O sırada kiraladığımız dağ evinin oturma odasında, tam karşısında oturuyordum. Battaniyelere sarılmış, etrafını saran boş mendil kutularıyla bir yığın oluşturmuştu. Kimse yaklaşmasın diye Lily buraya "hastalık yuvası" adını vermişti.

Seni 23. yaş gününde hasta etmek istememiştim. Acaba kim daha şanssız? Sen mi, ben mi, yoksa ağabeyim mi? -Lo

Mesaj Daisy'ye gitmeliydi. Bu hafta hepimiz Daisy'nin doğum gününü kutlamak için işten izin almıştık. Her yıl 20 Şubat'a yakın bir zamanda bir yere gitmezdik ama bu ay işleri geride bırakmak için uygun bir zamandı.

Lo'ya cevap attım. *Ben şansa inanmam, sevgilim.*

Ona cevap attığımı bile fark etmemişti. Telefonu elinden kayıp düşmüş, parkelere çarpmıştı. Kendisi de zayıf, yorgun bir uykuya daldı.

Jane yorganın altında titredi. Nemli saçlarını okşadım. O soğuk algınlığı belirtileriyle mücadele ederken adaşı *Eleanor Roosevelt*'le ilgili tarihi anlatarak onu rahatlatmaya çahştım. Bir detayı atlarsam genellikle bunu fark ederek sesli bir şekilde dile getiriyordu ve ben tüm tarihi en baştan anlatana kadar tartışıyordu.

Rose, Jane'in ona beni hatırlattığını söylemişti.

Ben de Jane'in bana onu hatırlattığını söylemiştim.

İkimiz de aslında birbirimize çok benzediğimizi, dolayısıyla çocuklarımızın da bize benzemesinin kaçınılmaz olduğunu kabul etmiştik. Lily ise araya girmiş, "Siz hâlâ aynı uzaylı inek yıldızlarsınız," demişti.

Jane'in gözlerini kapatmaya çalışmasını izledim ama ben *Eleanor*'un hikâyesinde 1920'lere geldiğimde onları yeniden açtı. Bu kısmı çok seviyordu çünkü Rose bu dönemi anlatırken özellikle coşkulu ve tutkulu oluyordu. 19. Madde'den ve Eleanor'un Kadın Seçmenler Birliği'ne katılmasından söz ederken... Rose kadınları oldukları kahramanlar olarak anlatırdı ve bu gerçeği öyle güçlü bir biçimde aktarırdı ki, en sonunda kızımız da kendisinin bir kahraman olduğuna inanırdı.

Ne kadar benzer olursak olalım, Rose ve ben aynı zamanda tamamen farklıydık. Ve Jane'in kalbinde Rose'un yerini asla alamazdım.

Dinleyip dinlemediğini görmek için bir detayı bilerek atladım.

Jane fark etmedi. Kendine ait olmayan battaniyeye bakarken gözleri donuktu. Burası onun için yabancı bir yerdi. Daha önce hasta olmuştu ama ilk kez hastalığın bilincindeydi, hasta olmanın ne demek olduğunu anlamaya başlamıştı. Bu yüzden Jane için bu deneyim gerçek anlamda *ilk* hastalık gibi hissettiriyordu.

Gözleri dolarak, "Annemi istiyorum," diye fısıldadı.

Onu yataktan kaldırıp kollarıma aldım. Göğsüme yaslanarak sessizce ağladı. Onun gözyaşları da hastalığı da geçiciydi. Eninde so-

nunda bitecekti. Bunu bilmeme rağmen hayatında ilk kez yaşadığı bu sıkıntı beni derinden etkiliyordu.

Ayağa kalkmadım. Onu Rose'un yanına götüremezdim. Bunun nedenini zaten Jane'e açıklamıştım. Rose altı aylık hamileydi ve ateş kapma riskini göze alamazdı. Bu durumda Jane annesinin tesellisini alma hakkını kaybetmişti ve muhtemelen bu onu hastalıktan bile fazla korkutuyordu.

Rose her zaman Jane'in yanında olmuştu. Herkesin yanında olmuştu.

Jane'in gözyaşlarını başparmağımla sildim. Küçük kolları boynuma dolanmıştı. Yetişkin birine ihtiyaç duyduğunda her türlü desteği verebilirdim ama çocuklarm dilekleri hep hayale karışırdı.

Burnunu çekerek, "Burnumu... Burnumu durdurabilir misin?" diye mırıldandı.

Yeni bir mendil alıp burnunu sildim.

"Pour toujours?" *Sonsuza kadar mı?*

Dudaklarım kısa bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gözlerini kapatıp uyursan kendini daha iyi hissedeceksin. Biraz daha kalmamı ister misin?"

Jane defalarca başını salladı, gözlerini ovuşturdu. "Lütfen, baba." Biraz öksürdü ama akşama göre azalmıştı.

Onu yeniden yatağa yatırdım. Üzerinde birbirine uymayan pijamalar vardı. Leopar desenli pijama altı ve pembe kareli bir üst. Kulağının dibine eğilip, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

O da kısık bir sesle beni sevdiğini söyledi ve gözlerini kapatmaya çalıştı. Ben yatak kenarında oturmaya devam ettim, elim kolundaydı. Loş ışıklı oda kabin tarzı döşenmişti. Balık desenli bir halı, balık şeklinde abajur ve kulpları alabalık biçiminde bir şifoniyer vardı.

Yaklaşık otuz dakika geçmişti ve odadaki ikinci ikiz yatak hâlâ boştu. Yorganı uca doğru buruşmuştu. Banyo kapısının altından sıcak bir ışık sızsa da içeriden tek bir ses bile çıkmıyordu.

Daisy, Jane'in yalnız kalıp korkmaması için kızımla aynı odayı paylaşıyordu. Ayrıca nezlesinin Sullivan'a bulaşmasını da istemiyordu.

Ani ve mantıksız sonuçlara varmadım.

Büyük olasılıkla Daisy uyanıktı ve aşağıdaydı. Saat sabah beşti. Onun eskisi kadar uyuyup uyumadığını her zaman anlayamıyordum. Artık aynı evde yaşamıyorduk, Frederick de terapileri hakkında bana bilgi vermeyecek kadar ahlaklıydı.

Daisy'nin sağlığı benim için önemli olsa da sorgulamam için bir neden yoktu. Ne bir çıkarım ne de kaybedecek bir şeyim vardı. O yüzden bir süredir sormamıştım.

Jane sonunda gözlerini kapattı. Dudakları arasından çıkan yumuşak nefeslerle uykuya daldı. Sessizce ayağa kalktım. Bu sırada hiç kıpırdamadı, uyanmadı.

Gözyaşları ve sümükle ıslanmış lacivert gömleğimi üzerimden çıkarıp banyoya yöneldim. Rose'un yanma dönmeden önce ellerimi yıkamayı planlıyordum.

Ding.

Ding.

Ding.

Bildirim sesleri.

Ardından telefonum gelen mesajlarla *titremeye* başladı.

Harika. Ne zaman böyle üst üste mesajlar gelse, iyi haber almadığımı bilirdim.

Şifremi girdim, ardından halkla ilişkiler danışmanımdan, Cobalt Şirketi yönetim kurulu üyelerinden ve birkaç yatırımcıdan gelen e-posta bildirimlerini gördüm.

Naomi Ando — 05.04
Nasıl yanıt vermemi istersiniz...

Steve Balm — 05.04
Aptalca. Hemen şirketin avukatlarıyla iletişime geçiyorum...

Kent O'Neill — 05.05
Merhaba, Bay Cobalt,
Aşağıdaki bağlantı gelecekteki yatırımları nasıl etkiler...

Ninova

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Panikten değildi, meraklanmıştım. Kolumu banyo kapısına dayayıp *tweet*'e tıkladım.

@Lalipop2476: *Connor Cobalt'ın ateş gibi yakışıklı babasını bulduk *gözlerinden kalp çıkan emoji* #onubulduk*

Jim Elson hakkında düşünerek zaman kaybetmek istemiyordum. Naomi'ye kısa bir yanıt yolladıktan sonra karımın gönderdiği mesajlara baktım.

Jane nasıl? -Rose

Uyudu mu? Eğer başka bir battaniyeye ihtiyacı varsa burada bir tane var. Başka bir şeye ihtiyacı var mı? -Rose

Eğer mesajlarımı siliyorsan yatağını yere hazırlasan iyi olur, Richard. - Rose

Gülümsemeye başladım ama bir sonraki mesajın kızımızla ilgisi olmadığını görünce yüzüm ciddileşti.

Twitter'daki insanlar aklını kaçırmış. -Rose

Yazdığını sorgulamadan telefonu cebime koydum.

Banyoya girdim. Olağan bir manzarayla karşılaşmayı bekliyordum ama bir ihtimali atlamıştım. *En olası sonuç, her zaman gerçekleşmez.*

Daisy klozetin yanına yığılmıştı, yanağı fayansa yaslanmış haldeydi. Sarı pamuklu şort, uzun kollu bir bluz giymişti. Sarı saçları gözlerinin üstüne dağılmıştı.

Hızla ama sessizce yanına koştum. Cebimden telefonumu çıkarırken onun yanına çömeldim. Rose böyle bir durumda olsaydı, Ryke'ın ne yapmasını isterdim diye düşündüm ve aynısını yaptım.

Ryke'ı aradım.

"Daisy," dedim yumuşak bir sesle. Elimi alnına koyup telefonu kulağıma götürdüm. Jane'den çok daha sıcaktı. Onu sırtüstü çevir-

dim. Tuvalette kusmuk kokusu vardı. Nabzını kontrol etmek üzere parmaklarımı boynuna götürürken göz kapakları derin bir uykudan uyanıyormuş gibi aralandı.

"Connor?" Esnedi, ardından muhtemelen ağzındaki tattan dolayı irkildi.

Ryke telefon dördüncü kez çalınca cevap verdi. "Ne?" Sesi bu saatte aranan çoğu insanın olacağı gibi uykulu değildi.

"Bağırma ya da tepinme," dedim. Ayağa kalkarken yatağının gıcırdadığını duyabiliyordum. "Daisy banyoda ve hasta..." Telefonu yüzüme kapattı.

Onu tanıdığım için yolda olduğunu biliyordum ancak en azından kelimelerini kullanabilirdi.

Ryke genellikle benim tam tersim gibi davranırdı. Onu mantığıma uydurmak, bir kurdu aslanın ininde uyumaya ikna etmeye benziyordu.

Artık denemenin bir anlamı yoktu. O, olduğu kişiydi ve ben onu artık en çok bu haliyle sevmeye başlamıştım.

Daisy çevresine bakınırken, "İstersen kalkmana yardım edebilirim," dedim. Teninin solgunluğu ve alnındaki ter hemen fark ediliyordu.

"Uyuyakalmışım," dedi esneyerek. "Kustum. Sonra bir anda sızmışım. Bayılmadım yani." Klozete tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Belinden tutup destek oldum.

"Bana dokunmasan daha iyi olur," dedi yavaşça. Sesi kısık ve nazikti. "Yanlışlıkla... sanırım yedi yaşındayken Rose'a boğaz enfeksiyonu bulaştırmıştım. Onu görmeliydin ..." Gözlerini kırpıştırdı. "Rose vebaya yakalanmış gibi davranıyordu. Şimdi bir de hamile..." Daisy, zayıf bir güçle beni itmeye çalıştı.

Daisy'nin eli, beni itmekten çok kanepe minderini okşuyormuş gibiydi.

"Ne yazık ki senin nasıl hissettiğini bilmiyorum," dedim. Saç tellerine bulaşmış kusmukları gördüm. Birazdan kocasının bunları temizleyeceğinden emindim. "Ben çocukken yatılı okulda büyüdüm. Çoğu yaygın mikroba maruz kaldım, bu yüzden bağışıklığım çoğu insana göre daha güçlü."

Daisy zayıf bir şekilde gülümsedi, neredeyse klozetin üstüne yığılıyordu. Onu yakalayıp yeniden doğrulttum. Dengesini koruyabilmek için omuzlarıma tutundu.

"Elbette öyledir," dedi yavaşça. Sesi sersemlemişti. "Sen Connor Cobalt'sın..."

Kapı sessiz ama kararlı bir şekilde açıldı ve Ryke dizginlenemeyen bir endişeyle içeri daldı. Tam Daisy kocasının kollarına dönerken ben de onu bıraktım.

Ryke, Daisy'nin yüzünü ellerinin arasına alarak alnına dokundu. "Ne bok oldu sana? İyi misin?" Sesindeki öfke ve korku belirgindi. Daisy, *acı verici* bir yavaşlıkta kelimeleri toparlamaya çalışarak ne olduğunu anlatırken onların arasından sıyrılıp lavaboya geçtim.

Musluğu açtım. Çam kokulu sabunla ellerimi ve bileklerimi yıkamaya başladım.

Ryke sifonu çekip klozetin kapağını indirdi. Daisy kapağın üstüne oturdu. Titriyordu, yüzü ateşten kızarmıştı ve gözleri bulanıktı. Sanki olan biteni anlamaya çalışıyordu ama zihni ona yetişemiyordu. Tam anlamıyla tutarlı olmadığından emindim.

"Onun asla... odama girmesine izin vermemeliydim. Ya da o eve..." dedi Daisy titreyerek.

İlginç.

Ellerimi bir havluyla kurulayıp lavabo tezgâhına yaslandım. Ryke çatık kaşlarıyla karısının tepesinde dikildi.

"*O* dediğin sikik herif kim?" diye hırladı Ryke.

"Ne?" Daisy avucunun içini şakağına bastırdı. "Ne dedim ben?"

Ryke'm versiyonu gereksiz *siktir*'lerle dolu olacağından dolayı tekrar eden ben oldum. "*Onun* odana ya da o eve girmesine asla izin vermemen gerektiğini söyledin."

Daisy kuru dudaklarını yaladı. "Şehir evi. *Philly'nin Prensesleri* çekimleri sırasında... Sen oradaydın." Başını kaldırıp bana baktı.

Ryke'ın kararmış gözleri, benim sakin ve değişmeyen ifademde gezindi.

"Sakin ol," dedim ona.

"Sikeyim, onun odasında ne işin vardı?"

"Hayır, hayır," dedi Daisy. Ardından yüzünü buruşturdu. Muhtemelen kendi kelimelerinden pişmandı. Eğer ateşi olmasaydı bu konuyu hiç açmazdı. "O geldiğinde... onu ... bizi... böldü."

Anlamıştım. "Julian'dan bahsediyor," diye açıkladım.

Ryke derin bir nefes alarak parmaklarını kalın, dağınık saçlarının arasından geçirdi. Sonra gözleri özür dilercesine benimkilerle buluştu.

Başımı hafifçe salladım. "Beni dinlemeliydin. Öyle yapsan sorunlarının yüzde doksan dokuzu ortadan kalkardı."

Bana ortaparmak çekti. "Sikik sorunlarımın yüzde doksan dokuzu sensin, Cobalt."

"Garip... Ne zaman sikik desen, cümlenin yarısını kaçırıyorum. Aslında hiç de garip değil, bilinçli bir tercih."

Bu defa iki eliyle hareket çekti.

Gülümsemem genişledi. Elimdeki havluyu katlayıp bir kenara koydum.

"Teşekkür ederim." Bu kez konuşan Ryke değildi. Daisy'ydi. Benimle konuştuğunu fark etmem bir saniyemi aldı. "Biliyordun, değil mi? O zaman... onunla... hiçbir şey yapmak istemediğimi biliyordun. O yüzden bizi böldün... Bilerek."

Her şeyi dün gibi hatırlıyordum. Kapıyı çalmış, Julian'la konuştuklarını duymuştum. Daisy'nin tepkisini gördüğümde -her ne kadar saklamaya çalışsa da- orada olmak istemediğini anlamıştım. Julian gittikten sonra o an hakkında bir daha hiç konuşmamıştık.

Bu olay beş yıl önceydi.

"Evet," diye kabul ettim.

"Teşekkür ederim," dedi tekrar. Gözleri dolmuştu, belki de yorgunluktandı. Ryke kollarını ovuştururken bana baktı.

"Bunu hiç bilmiyordum."

"Ne değiştirirdi ki?" Bunun inişli çıkışlı, bir o yana bir bu yana giden ve okuması en zor şeylerden biri olan ilişkimizi etkileyeceğini düşünmüyordum.

Burun delikleri hafifçe genişlerken omuz silkti.

Daisy o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, farkında olmadan,

"Hiç kötü bir ilişki yaşadınız mı? Hani sizi etkilemeyeceğini düşündüğünüz ama izleri hep sizinle kalan bir ilişki..." diye sordu.

Ryke'la aynı anda başımızı iki yana salladık.

Daisy'nin bakışları yavaşça fayansa kaydı. "Bazen... seçtiğim insanların üzerime kazındığını hissediyorum. Sanki beni tırmalamışlar ve... bıraktıkları izleri silmek imkânsızmış gibi."

Ryke hemen Daisy'yi kollarına aldı, o da başını kocasının göğsüne gömdü. Onları yalnız bırakıp dışarı çıktığım sırada telefonum titredi.

Jane'i kontrol etmeye geliyorum. -Rose

Gelme. Bir dakikadan kısa sürede yanındayım. Hâlâ uyuyan kızıma son bir kez bakıp koridora çıktım.

Sadece bir oda ilerleyip kapıyı açtığımda Rose'u ahşap yatak başlığına yaslanmış halde buldum. Telefonu elindeydi, arkasında işlemeli yastıklar diziliydi.

Elini uzatıp ayı şeklindeki lambayı yaktı, oda yumuşak bir ışıkla doldu. "Rapor ver." Manikürlü tırnağını bana doğru salladı. "Ayrıca *bu kadar* hamile olduğum için *şanslısın*, Richard. Yoksa şu lanet kapıdan çoktan çıkmış olurdum."

Bu kadar hamile derken kastettiği, karnının iyice belirginleşmiş olmasıydı. Siyah ipek sabahlığının altında vücudunun hatları belli oluyordu. Yatağa yaklaşırken sırtının ne kadar ağrıdığını anlayabiliyordum. Bebek dün gece tekmeleriyle onu hiç uyutmamıştı, bu yüzden doğru dürüst dinlenemiyordu.

"Richard," diye çıkıştı.

"Seni inceliyorum." Yatağa, ayaklarının ucuna oturdum.

"Pardon? *Beni* inceleme. Hasta bir kızımız var, bir yaşındaki oğlumuzun da sindirim sistemi karışmış durumda. Aynı zamanda *şiddetli* bir ishal diye biliniyor." *Beckett.* Gülümsememi gizleyemedim. Rose doğrulup bana doğru eğildi, sanki kelimeleri kulağıma kazımak istiyordu. "Ve diğer bir yaşındaki oğlumuz şimdiden kırk kelime biliyor ama 'merhaba' yerine '*yanlış*' demeyi tercih ediyor." *Charlie.*

"Başka bir şey var mı?" Masaj yapmak için ayağına uzandım.

Ayağını hemen elimden çekti, başparmağını boğazıma doğrultu. "Kafanı uçurmama saniyeler kaldı."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ayak başparmağınla mı?"

"Richard," diye hırladı.

"Rose."

"Biz bir takım değil miyiz?" diye sorduğunda sırıtışım kayboldu.

"Tabii ki."

"O zaman bana kenara alınan oyuncu gibi davranma." Karnını işaret etti. Niyetim ona asla böyle hissettirmek değildi. "Hâlâ seninle birlikte gelişmeleri dinleyip bunları ele alabilirim."

"Evet, yapabilirsin," diye hak verdim. "Öyle olmadığını ima etmiyordum." Tekrar ayağına dokunduğumda rahatlayarak kucağıma almama izin verdi. Tabanına masaj yaparken iyice gevşediğini hissedebiliyordum. "Yine de birbirimize açık olalım diye söylüyorum," diye ekledim. "Sana asla hamileyken hamile değilmişsin gibi davranmayacağım."

Ayağındaki bir kas düğümüne bastırırken, "Bunu yapmanı istemezdim zaten," diye mırıldandı. *Tam orası* dercesine nefesini verdi. Daha fazla baskı uyguladığımda göğsü çöktü.

Göz göze geldiğimizde bana ters bir bakış attı. "Senden nefret ediyorum."

Gülümsedim. "Jane iyi. Onları kontrol ettiğimde Beckett da Charlie de hâlâ uyuyorlardı. Bir de kız kardeşinin ateşi var."

Dikleşirken yüzü endişeyle buruştu. "Hangi kız kardeşim? Ayrıca *iyi* derken neyi kastediyorsun? Daha açıklayıcı bir kelime seçemez miydin? Kelimenin tam anlamıyla milyonlarca kelime var ve sen *iyi*'yi mi seçtin?" Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Daisy. Ve *iyi* genellikle *sorun olmadığı* anlamına gelir. Kabul edilebilir. Geçerli. Eş anlamlı birkaç kelime daha duymak ister misin?"

Rose'un gözleri kısıldı. "Diksiyonunu *kabul edilemez* ve çileden çıkarıcı buluyorum."

"Ben de yanıtını gereksiz ve çekici buluyorum."

Gözlerini devirerek gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Ciddiyim, Connor. Herhangi bir şeye ihtiyacı var mı?"

Rose'a Jane'in onu istediğini söyleyemezdim. İnatla kızımızı görmeye çalışacaktı, bu tartışmaya değmezdi. "Şu anda uyuyor. Sabah kendini daha iyi hissedecektir."

Bu fikri sindirmek için bir an bekledi. Ayak bileğini öptüm, ardından yaklaşarak elimi bacağının üzerinde gezdirdim.

Rose delici sarı-yeşil gözleriyle beni izliyordu. "Hâlâ beni mi inceliyorsun?"

Kelimelerinin arkasındaki buzla sertleştim. "Bilinmesi gereken her şeyi zaten biliyorum." Kalçasına uzanıp bacaklarının arasında diz çöktüm ve sabahlığının gevşek düğümünü çözdüm. İnatla dizlerini birbirine bastırdı, onları ayırmamı bekliyordu.

İstediğini yaptım.

Alev alev yanan bakışlarındaki "*senden nefret ediyorum, Richard*" parıltısına bayılıyordum.

Rose rujunu düzeltiyormuş gibi dudaklarını birbirine sürttü. Dik oturmak zorunda kalmaması için onu kendime çektim. Sıcaklığı ereksiyonuma baskı yaptığında anlık kesik bir nefes aldı.

"Bu ses senin için *değildi*."

Aletime kan hücum etti. "Benim için değilse kimin içindi?"

Rose çenesini kaldırdı. "Hava."

Hava ile benim aramda havanın üstün olduğuna inanmak benim için zordu. Frederick olsaydı bana *Herkül* olmadığımı hatırlatırdı ama kesinlikle çoğu insandan veya çoğu şeyden daha üstündüm. "Hava benden üstün olamaz," dedim hiç duraksamadan.

"Oksijen yaşamı sürdürmek için gerekli," diye karşı çıktı.

"Oksijen düşünemez. Oksijen çatışmaları çözemez. Oksijen hayatta kalmak için gerekli olsa da *benimle* kıyaslanamaz."

Rose narsistliğimle ilgili bir şeyler mırıldanırken sabahlığının ipini çözmeyi tamamlayarak dikkatini dağıttım. İpek kıvrımlarından su gibi akıyordu. Çıplak teni ortaya çıktığında gözlerim karnının çıkıntısına, sığ nefes alışverişlerine ve göğüslerinin dolgunluğuna odaklandı.

Bakışlarımız birbirine kilitlendi. O anda aramızda bir sakinlik vardı, birlikte yarattığımız hayatın gerçekliğini hissediyorduk. Rose'a ve kurduğumuz geleceğe olan sevgim asla bitmeyecekti.

"Gerçek bir şey söyle," diye fısıldadı.

"Je t'aime." *Seni seviyorum.*

Kıçım kavrayıp onu kendime iyice yaklaştırdım. Rose sıkıca yorganı kavradı. Sırtının altına birkaç yastık yerleştirerek onu rahat ettirdim.

Nazik ol, diye hatırlattım kendime. Rose bu kelimeleri çok sevmiyordu, benim de favorim değillerdi ancak şu anda onu sertçe beceremezdim. Bu kadar hamileyken olmazdı.

Kalçasını sıkıp karnına sıcak öpücükler kondurdum. Kesik bir nefes daha alsa da vücuduna istediğimi yapmama izin verdi ve ben karımla oynamak istiyordum.

Kırılgan, daha savunmasız bir haldeydi ve hâlâ ona hükmetmem için bana izin veriyordu. Bu gerçek vücudundaki değişikliklerle, gözlerinin içimde delikler açmasıyla birleşince beni derinden sarstı.

Tuzağa düşmüş durumdaydım.

Zihnim hiç başka yerlere kaymadı, şu andan hiç ayrılmadı.

Kafayı takmıştım.

Rose'dan başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Başımı eğip bacaklarının arasını öptüm. Titredi, hormonları her hissi yoğunlaştırıyordu. Tekrar kıçını sıktığımda bir kez daha titredi. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Geçmişte cinsel dürtüleri birinci ve ikinci üç aylık döneminde daha yüksek olurken üçüncü üç aylık dönemde hiç olmazdı.

Uyluğunun iç kısmını öperken bir anlığına tepkisini inceledim. "Tu es â l'aise, là?" *Şu anda rahat mısın?* Rose'un altındaki yastıkları ayarlamak için doğruldum. Çoğunlukla yüksek topuklu ayakkabılar yüzünden sık sık sırtı ağrıyordu ancak o ayakkabıları giymek uğruna neredeyse her şeye katlanırdı.

Bu bir paradokstu.

Topuklularla daha rahattı. Yine de rahatsızlığını arttıran şeyin nedeni de onlardı.

Rose burnundan sıcak bir nefes verdi. "Seninle konuşmam gerek."

Seninle konuşmam gerek, benimle seks yapma demek değildi. Tam aksine, genellikle seks sırasında sessiz kalmaktansa konuşurduk.

"Dinliyorum." Kalçasını okşarken bakışlarının aletimin hatlarına, sonra tekrar mavi gözlerime kaymasını izledim. Sertliğimi serbest bıraktığımda dudakları yukarı doğru kıvrıldı ama hemen sonra ters bakışlarına geri döndü.

"Konu hoşuna gitmeyecek," diye açıkladı. "Ama konuşulması *gerek*."

"Eğer Twitter'da olanlarla bir ilgisi varsa, zaten onunla ilgileniyorum..."

"O değil." O konuyu bir kenara atarcasına elini salladı.

Ereksiyonumun ucunu sıcaklığına bastırdım. "Tahmin edebilirim ama mantıklı bir tahmin için bana yeterince ipucu vermedin."

Yüzüme tırnaklarını geçirmeyi düşünüyormuş gibi dirseklerinin üzerinde doğruldu. "O kadar..." Kendimi içine ittiğimde yeni doluluk hissi ve zevkle sırtüstü düştü. Sıcaklığı sertliğimin etrafını sardı, bu his sinirlerimi iğneliyordu.

"Ne diyordun, sevgilim?" diye alay ettim.

Rose "*kes sesini*" dercesine avucunu alnına götürdü. "Sadie hakkında."

Yavaşça içinde ileri geri hareket ettim, terlemeye başlamıştık. "Oyun teorisi, *Nietzsche*, *Foucault* ya da evrim hakkında konuşabilirdik. Oysa sen terapistimle yaşayan kadın düşmanı kedimi tartışmak mı istiyorsun?"

"Evet," dedi inatla.

Kıçının yan tarafını tokatladım.

Gülümsemesine karşı koymaya çalışıyordu. "Senden nefret e..."

Elimle ağzını kapattım, öfkesi tüm bedenimi ısıtıyordu. "Beni *seviyorsun* ve sana bunu bininci hatırlatışım olabilir." Bacaklarının arasında diz çökerek, benim için bile dayanılmaz derecede yavaş bir şekilde kendimi içine ittim. Kaslarım yanıyordu. "Ve ben abartılı konuşmam."

Elimi ağzından çekip boynunun tabanına, göğüslerinin arasına, oradan da yuvarlak karnına indirdim. Bu sabah, kızımızın ya da oğlumuzun küçük hareketlerini hissetmiştim.

Rose bir anlığına kendini zevke kaptırdı, nefes alışverişleri hızlandı. Yine de sesindeki ateş hiç sönmemişti. "Egon," dedi kısık bir sesle. "Doğmamış çocuğumuzu bile etkileyecek." Elini ağzına bastırıp inlemelerini susturmaya çalıştı

Bileğini tutup çıkardığı sesleri duyabilmek için elini yüzünden uzaklaştırdım.

"Siktir," diye bağırdı Rose. Zirveye yaklaşırken omuzları yatağa gömüldü. Aletimin etrafında nabız gibi atıyordu.

Dudaklarımdan bir inleme kaçtı.

"Daha sert," diye yalvardı.

Kıçını sıktım. "Hayır."

"Connor..." Ellerini yüzüne koydu, bunu sadece orgazmdan dolayı sersemlediğinde ve kelepçeli olmadığında yapıyordu.

Her iki bileğini de tek elimle kavradım. Onunla birlikte boşalmadığım için onun orgazmının etkileri azaldığında bile içinde hareket etmeye devam ettim.

"Sadie," dedi nefes nefese.

Tekrar kıçını tokatlayarak sinirimin bozulduğunu görmesine izin verdim. "Benim adım *Sadie* değil."

"Ciddiyim, Richard," dedi nefesini dengelemeye çalışarak. "Onu eve getirmek istiyorum." *Bunu daha önce de konuştuk*, dememe fırsat vermeden konuşmaya devam etti. "Frederick'te onu en son gördüğümde acınası bir şekilde ayaklarımın dibine çöktü. Yaşlandı." Ağzımı açtım ama tutkuyla beni susturdu. "Her sabah tırnaklarını keserim. Jane'e de onu rahatsız etmemeyi, kuyruğunu çekmemeyi öğretirim."

"Eğer mesele sadece Jane'in hataları olsaydı, kediyi en başından göndermemiz gerekmezdi. Bundan daha fazlası, Rose." Bu Sadie'nin öngörülemez ve saldırgan olmasıyla ilgiliydi.

"O yaşlandı, Connor." Göbek adımı kullanmıştı, yani bu konu onun için çok önemliydi. "Konu Jane değil. Bu ailemizi bir arada

tutmakla ilgili ve Sadie de ailemizin bir parçası." Rose son derece sadıktı ama Sadie'de bir değişiklik gördüyse onu eve getirmek güvenli olabilirdi.

Ben kendimi Sadie'nin bensiz de iyi olduğuna ikna edebilirdim, bu yüzden onu geride bırakmakla ilgili pek bir şey hissetmiyordum. Fakat Rose bunu yapamazdı.

Jane de yapamazdı.

Başta onaylarcasına başımı sallasam da sonrasında iki yana salladım. "Jane'e defalarca *hayır* dedikten sonra ona bir şeyi verme fikrinden hoşlanmıyorum." Çocuklarımız ayrıcalıklıydı ancak ayrıcalıklı olduklarını kendilerinin anlamalarını istiyordum. Onları bu şekilde şımartmak işe yaramayacaktı.

"Sadie'nin ona ait olmadığını hatırlatacağız. Onun kendi *varlığı* olduğunu, bir oyuncak ya da bir ödül olmadığını."

Jane'in aradaki farkı anlaması zor olacaktı.

Rose resmen parlıyordu, tutkusu neredeyse teninden taşıyordu. "Richard Connor Cobalt meydan okumaktan korkuyor."

Kendimi daha da derine ittim, köprücükkemikleri keskin nefesiyle birlikte genişledi. Arzuyla çenem gerildi. "Ve Rose Calloway Cobalt beni kışkırtmaya çalışıyor."

Rose bir başka orgazmın eşiğindeydi, bileklerini elimden çekmeye çalıştı. Onu daha sıkı kavradım, kendi doruk noktamın yaklaştığını hissediyordum. Göğsümde boncuk boncuk terler belirdi, karın kaslarım parlıyordu.

Onun tutkusu beni ateşliyordu.

O orgazm olur olmaz ben de boşaldım. Dudaklarından öpmek için dikkatlice öne eğilerek, "İki hafta. Sadie'yi o zaman eve getiririz," diye fısıldadım.

"Bir hafta," diye itiraz etti.

Yeni bir savaşın bizi beklediğini hissedebiliyordum. Harflerle, kelimelerle, puanlarla dolu bir savaş. "*Scrabble*. Üç tur. En çok kazanan, istediğini alır," diye meydan okudum.

Omuzları kendinden emin bir şekilde kalktı. "Kabul ediyorum. Fakat tek bir ek şartla."

O şart her şeyi değiştirebilirdi. Belki bazı harfleri çıkaracak, belki kelime kategorisini belirleyecekti. Bu kadar ucu açık bir oyunda her şey mümkündü. *Ne yapacak?*

Tuzağa düşmüştüm.

Kafayı takmıştım.

"Bir şart," diyerek kabul ettim.

Böylece aşkımız rekabete dönüştü.

İlk raundu ben kazandım. Sonraki iki raundu ise o aldı. Oyuna eklediği kural şuydu, yalnızca *tarihi yerleri* ya da *vücut anatomisini* tanımlayan kelimeler kullanılacaktı. Birbiriyle hiçbir bağlantısı olmayan iki kategori seçmişti. Tahtada *hipotalamus*, *Everest*'e bağlanıyor; *ventrikül inukshuk*'a tutunuyordu.

Saçma olduğu kadar eğlenceliydi.

Kaybım için tamamen şansı suçluyordum. Sürekli bir puanlık taşlara denk gelip durmuştum.

Saat neredeyse sabahın yedisiydi. Rose duş aldıktan sonra tekrar uykuya dalmıştı. Benim uykum kaçtığı için kulübenin dar merdivenlerinden inmeye başladım. Yarısına geldiğimde arkamdaki bir basamak gıcırdadı.

Omzumun üzerinden arkama baktım.

Gördüklerime hiç şaşırmamıştım.

Ne zaman aynı evde olsak, sabahları Ryke'la yollarımız kesişirdi. Aspen de olsa Philadelphia da olsa bu değişmeyecekti.

O da benim gibi üstsüzdü, saçları dağınıktı -benim gibi değildi- ve çenesi gergindi. Ryke pek göz teması kurmadan ikişer ikişer basamakları inerek *benim* üzerinde durduğum merdivene ulaştı. Geçecek yer yoktu, ben basamakları atlamadığım için beklemek zorundaydı.

"Sikeyim, geçmeme izin verecek misin?" diye sordu.

"Gitmen gereken yer, benimkinden daha önemli olamaz," dedim. Ne yavaş iniyordum ne de hızlı, tam ortasında bir tempodaydım.

"Sadece *hayır* da diyebilirdin," diye homurdandı kulağımın dibinde. Son basamağa vardığımızda beni geçmeye çalıştı ama arada sıkıştık. Bir yanda duvar, diğer yanda merdivenin korkuluğu vardı.

Öne doğru ilerledim, o da "her zaman önde olma takıntım" hakkında bir şeyler mırıldanırken küfretti. Cevap verebilirdim ama çoğunlukla doğruydu. Alt kat büyük, tek bir odadan oluşuyordu. Salon, mutfak, bilardo masası ve dışarıdaki kar manzarasına açılan pencerelerden ibaretti.

Lo deri kanepede uyuyordu, buruşmuş peçeteler etrafına dağılmıştı.

Hiç durmadan mutfağa yöneldim, Ryke'ın da peşimden geldiğini duyabiliyordum. Omzumun üzerinden dönüp ona baktım. "Ve ona gelmesini söylememe bile gerek kalmadı."

Ryke tepki vermedi. "Hiç modumda değilim, Cobalt." Yollarımız granit tezgâhta ayrıldı. Ben kahve makinesine yöneldim, o buzdolabına yaklaştı.

Kahvemi hazırlarken onu uzaktan süzdüm. Yalan söylemeyecektim, biraz endişeliydim. Çok değildi, yine de o duygu oradaydı. Sorun, alaylarımı önemsememesi değildi. Zaten genelde umursamıyordu. Asıl mesele, burnunu çekip durması ve bunu fark etmediğimi sanmasıydı.

Buzdolabının kapağını çekerek açıp portakal suyu kutusunu aldı. Kapağını çevirip açtı... ve bir bardak aradı.

"Modern rahatlıklardan kaçınmayı tercih ettiğini sanıyordum," dedim.

Sonunda bir tane bulup tezgâha koydu. "Niye doğrudan siktiğimin *bardağı* diyemiyorsun?"

"Çünkü sadece sen *siktiğimin bardağı* dersin, ben Ryke Meadows değilim."

Kahve makinesinin çalıştırma düğmesine bastım, kahve demlenirken tezgâha yaslanıp onu izledim. Portakal suyunu dikkatle bardağa dökerken hâlâ *burnunu çekiyordu.*

Ryke normalde doğrudan kutudan içerdi ama eğer birine hastalık bulaştıracağını düşünüyorsa bunu asla yapmazdı.

"C vitamininin sadece hastalığı önlediğini biliyorsun, değil mi? Tedavi etmiyor."

"Henüz hasta değilim," diye homurdandı. Sonra bardağı iki yudumda bitirdi. İkinci bardağı doldururken sinirli kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Ne?"

"Terliyorsun."

"*Hayır.*" Koluyla nemli alnını sildi.

"Ateşini ölçtün mü?"

İkinci bardağı da kafasına dikti. "Siktir git." Meyve suyunu kapatıp bardağı lavaboya koydu.

Tezgâhtan uzaklaştım. "Kızına bulaştırmak istemezsin, Ryke." *Hasta olma* ihtimali onu asıl bu yüzden geriyordu ama inatçıydı.

Ryke duraksadı, elinin tersiyle gözünü ovuşturdu. "Tamam," dedi sonunda yanıma bir adım yaklaşarak. Benden yalnızca birkaç santim kısaydı. "Bu sikik şeyi yalnızca bir kez söyleyeceğim," dedi. "Ve eğer sırıtırsan, yemin ederim seni yumruklarım."

"Kulağa bir söz gibi geliyor," dedim umursamazca. "Ama Ryke Meadows'un sözlerinin ne anlama geldiğini hiç doğrulamadım."

"Anlamı şu, yumruğu yersin."

"Göreceğiz bakalım." Açıklamasını bekledim.

Ryke iki elini saçlarının arasından geçirdi. "Sadece alnıma dokun ve ateşim olup olmadığımı söyle."

Onun hatırına, gülmemek için elimden geleni yaptım ve elimden gelen de en iyisiydi. Elimin tersiyle alnına dokunurken yüzüm ifadesizdi. Birkaç saniye sonra elimi çektim. "Sıcaksın," dedim. "Jane'den daha sıcak ama Daisy kadar ateşli değilsin."

"Sikeyim." Ellerini başına koyarak boşluğa baktı.

"Sadece iste," dedim yumuşak bir sesle. "Evet diyeceğim." Bana ne zaman ihtiyaç duyarsa ona *evet* derdim.

Ryke düşünceli bir tavırla lavabonun kenarına yaslandı. Sabırla kahve makinesine döndüm, dolaptan siyah bir fincan çıkardım.

"Sullivan'a göz kulak olabilir misin?" dedi sonunda beklediğimden daha yoğun bir duyguyla. "Sikeyim." Gözlerini ovuşturdu.

Göğsüm güçlü bir nefesle yükseldi. Duygusallığı beni etkilemişti ve pek az insan bunu başarırdı. "Bu senin başarısızlığın değil," dedim. "Eğer Rose'la ben de senin ve Daisy'nin durumunda olsaydık,

çocuklarıma bakmanı isterdim." Daha da netleştirdim. "*Önce* sana sorardım."

Gözlerinde şaşkınlık belirgindi, bana doğru biraz daha döndü. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Güvenilirsin, dayanıklısın." Hafifçe gülümsedim. "Klasik bir *Golden Retriever*."

Başını iki yana salladı. "Sen lanet olasıca..."

"Haklıyım, biliyorum."

Bana ortaparmağını göstermesini bekliyordum ama tekrar saçlarını karıştırıp bana doğru başını salladı. "Bu sabah Twitter'a baktım. Yazılanlar gerçek mi?"

Gerçeği bilmiyordu çünkü babam hakkında nadiren konuşurdum. Son iki saattir dünya Wendy Collins'in yeni *Ünlü Takipçisi* haberine kafayı takmış durumdaydı. CONNOR COBALT'IN BABASI KİM?

Gazeteci babamın adını -Jim Elson- açıklamıştı ama başka hiçbir bilgi vermemişti.

İnternetteki insanlar da kendi başlarına araştırmaya girişmiş, Jim Elson hakkında bilgi toplamaya başlamışlardı. Şimdi herkes Philadelphia'da, Citizens Bank Park'ın önünde duran bir adamın fotoğrafını paylaşıyordu.

Adamın adı: Jim Elson.

Saçları: Kahverengi.

Gözleri: Mavi.

Yaşı: Ellili yaşlarının sonlarında.

"Philadelphia Phillies tişörtlü o adamın fotoğrafını mı diyorsun?" diye sordum. Sesimdeki soğukluğu duyması anlaması için yeterliydi.

"O senin baban değil," dedi.

"Benim babam değil," diye onayladım. "Sadece aynı isme sahip bir adam." Tezgâha yaslandım. "Tek can sıkıcı tarafı, şimdi yatırımcıları sakinleştirmek ve dolabımdan bir iskeletin çıkmayacağına dair onları ikna etmek zorundayım." *Uzun zamandır kayıp olan babamın Cobalt Şirketi'nden pay istemeyeceğine dair.* Neyse ki Steve Balm bo-

şanmadan önce babamla tanışmıştı, bu yüzden o adamın doğru Jim Elson olmadığını biliyordu.

Ryke'ın kaşları çatıldı. "Birisi senin baban olduğunu iddia etti ve senin tek derdin yatırımcıların tepkisi mi? Nasıl sikik bir ilişkiniz vardı?"

"Hiçbir ilişkimiz yoktu. Ben senin gibi değilim."

"Orası kesin." Kâğıt havludan bir parça koparıp burnunu sildi. İşi bitince yumruğunu sıkarak top haline getirdi. Ryke hastayken normalde olduğundan daha yumuşak görünüyordu.

"Yedi yaşındayken yatılı okula gönderildim," diye hatırlattım. Bilmediği bir şeyi de ekledim. "On iki yaşındayken annem bana babamdan boşandığını söyledi. Ne zaman boşandıklarını bilmiyorum çünkü farkında bile değildim. Annemi yılda bir ya da iki kez görürdüm, o da belki. Babam ise beni hiç aramadı." Annem, çocukluğumda doğum günlerimi Cobalt Şirketi'ne yatırım yapabilecek insanları davet ettiği toplantılara dönüştürürdü. O zamanlar bunu akıllıca bulurdum.

"Siktir, sen ciddi misin?" Kızgın görünüyordu.

"Her şey karşılıklıydı," dedim. "Ben de onları hiç aramadım. Onları özlemedim. İnsanlara bağlanmazdım. Babamla iletişimimi ergenliğe bile girmeden kaybettim. Onun hakkında bildiğim her şey sadece gerçeklerden ibaret. Benim için o, bir insandan çok bir veri kümesi. Ve aramızdaki duygu eksikliğinin de her şey gibi karşılıklı olduğunu biliyorum."

Ryke sessizleşti, alnındaki çizgiler endişeyle derinleşmişti. "Gerçekten böyle olduğuna yemin eder misin?" İyi olduğumdan emin olmak istiyordu.

Bu sevimliydi.

"Yemin ederim," dedim gülümseyerek. "Hem benim sözlerim, seninkilerden daha değerli."

Gözlerini devirmek üzereyken koltuktan zayıf bir ses duyduk. "Lily?"

Aynı anda mutfaktan çıkıp koltukta yatan halsiz Loren Hale'e yaklaştık. Saçları alnına yapışmıştı, teni solgundu. Odanın karanlığı, yükselen güneşle biraz aydınlanmıştı.

"Selam, güzelim," diye takıldım.

Lo başını kaldırmaya çalışsa da gücü yetmeyince tekrar yığıldı. "Bu şeyi yenmek ve iyileşmek için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu bana.

"O sikik bir doktor değil," diye araya girdi Ryke.

Lo düşünüyormuş gibi yaptı. "Bilmiyorum, ağabey. Bir doktora yakın sayılır."

Buna itiraz etmedim.

Ryke elini küçük kardeşinin alnına koydu. "Ateşten aklını kaybetmişsin."

Lo'nun ağabeyini kenara itecek enerjisi bile yoktu, bu yüzden Ryke'm ateşini ölçmesine izin verdi. "Ben..." Esnedi. "Her neyse." Telefonunu karıştırdı. Burnu bütün gece peçeteyle silmekten kızarmıştı.

"Benim tavsiyem," dedim. "Uyku, su ve ilaç."

Lo ağabeyine baktı. "Görüyor musun, dedim sana. Doktor gibi konuşuyor. Dün gittiğim doktor da aynı şeyi söyledi."

Ryke, Lo'nun başına bir yastık fırlattı. "Karın gibi konuşmaya başladın."

Lo yastığı kenara itti, telefona uzanırken ona ters ters baktı. "Hıyarlık etme."

"Ben hep böyleyim."

"Ne kadar doğru," dedim keyifle.

Ryke bana ortaparmağını gösterdikten sonra kardeşine bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Lo'nun dikkatiyse tamamen telefonunda her neye bakıyorsa oradaydı. Bu kez başının ağırlığına ya da yorgun kaslarına aldırmadan hızla doğruldu.

"Ne haltlar oluyor?" Öfkeyle ekranı kaydırdı, ardından kehribar rengi gözleri bana kaydı. "Kiminle dövüşmem gerek?"

Dudaklarım kıvrılırken ellerimi ceplerime koydum. "Duyarlılığınızı takdir ediyorum ama bu sahte fotoğraf. Ayrıca gerçek olsaydı bile benim için hiçbir şey ifade etmezdi."

Lo tekrar arkasına yaslandı. "Senin için bir şey ifade etmiyorsa, benim için de etmiyor." Ağabayine döndü. "Bana bir bardak süt... ve tereyağlı tost... ve belki biraz çırpılmış yumurta getirir misin?"

Lo'yu köpek yavrusu gözleri yaparken hayal ediyorsanız, onun neye benzediğini unutmuşsunuz demektir.

O her zaman cam ve buz kadar keskin olacaktı.

Lo'nun kullandığı peçeteleri çöpe atarken, "Başka bir arzun var mı, prenses?" dedi Ryke.

Lo ayağının ucundaki yamalı battaniyeyi işaret etti. Ryke battaniyeyi kaldırıp omuzlarına örttü, sonra çöpleri mutfaktaki kutuya attı. Kardeşine kendisinin de hasta olduğundan hiç bahsetmemişti çünkü Ryke Meadows insanlara bakmayı severdi.

Lo bir kez daha esnedi.

"Uyumaya devam et, sevgilim."

"Sadece uyandığımda burada olacaksan," diye takıldı.

"Ben her zaman buradayım." Lo'nun gözleri yavaşça kapandı. Uzaklaşırken mutfaktan kırılan yumurtaların ve açılıp kapanan buzdolabı kapağının sesini duydum.

Lo hayatlarımızın en doğru cümlelerinden birini mırıldandı. "Dünyadaki en iyi ağabeye sahibim."

BÖLÜM 13

DAISY MEADOWS

Mart 2019
The Avondale Otel
New York City

Elimde *Ryke*, *Connor* ve *Loren* etiketli üç kâğıt torbayla otelin koridorunda koşuyordum. Acil bir şey olmadığında halı kaplı boş koridorlarda koşmak eğlenceliydi. Hızla ilerlerken kollarımı iki yana açtım. *Daisy Meadows'u yakalamanız mümkün değil. Ne kadar hızlı gittiğine bakın!*

Kapıya doğru yönelip anahtar kartımı içeri soktum. Biraz nefes nefeseydim. Baş döndürücü bir gülümsemeyle üç adamın birkaç dakika dinleneceği Manhattan'daki otel odasına girdim.

Rose, Lily ve seçilen personeller çatı katındaki havuz alanını hayır amaçlı bir fotoğraf çekimi için hazırlarken fotoğrafçı "yeteneklerin" sıcak bir otel odasında beklemesini önermişti.

Modellik günlerim sona ermiş olsa da hepimizin eşleri bu çılgın fikri kabul etmişti.

"Size hediyeler getirdim." Kâğıt torbaları sallayarak adımlarımı yavaşlattım.

Bir şeyi bölmüştüm.

Lo geniş yatağın kenarında oturuyor, Connor ise üzerinde dikiliyordu. Lo'nun çenesini tutup başını hafifçe geriye eğdi ve kan çanağına dönmüş gözünü dikkatle inceledi.

"Görme yeteneği de getirdin mi?" diye sordu Lo kuru bir sesle. "Çünkü gözüm yanıyor."

Torbalardan ikisini yatağın üstüne fırlattım. "İç çamaşırı getirdim. Belki onlardan bir göz bandı yapabilirsin."

"Eğer lanet olasıca ters bir bakış yapabilseydim doğrudan sana gösterirdim."

Uff. Connor'm bakımındayken hiç de korkutucu görünmüyordu. Tamamen teslim olmuş, tanıdığı en zeki insanın gözünü iyileştirmesine güveniyordu. Tahminimce gözüne küçük bir toz parçası kaçmıştı.

"Kıpırdama, sevgilim," dedi Connor onu dikkatle incelerken.

Bu sırada Ryke'ın yerde mekik çektiğini fark ettim. Omuzlarını halıya koyduğunda bilerek başka tarafa baktım.

"Kocamı gördünüz mü?" diye sordum. Bacaklarım onun başının iki yanındaydı, tam yüzünün üzerinde duruyordum. "Tam bir kurt. Somurtkan. Ve çok büyük bir sik..." Ryke ayak bileğimi ısırdı. Gülerek aşağı baktım. Tıraşsız çenesi ve gür saçları beni çağırıyordu, evet. Ancak o karanlık, tehlikeli gözlerden daha fazla değildi.

Selamlar.

"Duydun mu, ağabey?" dedi Lo. "Hayatının aşkı Koca Ayak'la evlenmiş."

Ryke dirseklerine dayanarak doğruldu. "Sikik *gözün* nasıl?"

"Senin suratın nasıl? Sen olmak acıtıyor olmalı."

"Biz lanet olasıca *akrabayız*," diye tersledi Ryke.

Connor, Lo'nun başını lambaya doğru çevirdi. "Seni temin ederim, Lo daha yakışıklı ve daha çok kelime kullanıyor."

Ryke inledi. "Hadi ama."

Lo gözlerini kırpmamaya çalışıyordu. "En azından için benimki gibi çirkin değil."

Ryke daha çok inledi. "Sikeyim, kes sesini."

Artık bu erkek grubunun arasına karışmaya çok daha alışkındım. Paris, her şeyin başlangıcı olmuştu ve her başlangıcın bir sonu olması gerektiğini de biliyordum. Yine de henüz o sonu hayal bile edemiyordum, zaten şimdilik buna gerek de yoktu.

Bir anda Ryke belimden tutarak beni kollarına çekti ve yanına devirdi. Sarı saçlarım birbirine karışırken buklelerim elektriklendi.

İri eli saçlarımın arasında kaydı. Arka planda Lo ve Connor hâlâ Lo'nun gözü hakkında konuşuyorlardı, yani ortalık tamamen sessiz değildi.

"Sikik kocan dünyanın en şanslı herifi olmalı," dedi Ryke alçak sesle.

Gülümsedim. "Kesinlikle en nazik olanı."

"Öyle mi?" Ryke daha fazla dayanamadı. Beni güçlü bir şekilde öptü. Tüm vücudum sıcacık bir karıncalanmayla titredi. Kaslı bedeni beni sardı, parmaklarımı kalın saçlarının arasından geçirip sert çenesine dokundum. Huysuz erkeksiliği bana çok ama *çok* çekici geliyordu.

Dudaklarına doğru fısıldadım. "Çok kızacak."

"Kim?"

"Kocam," diye takıldım. "Sonuçta başka bir adamı öpüyorum."

Ryke kaşlarını kaldırıp bana baktı, sonra elini arkamdan aşağı kaydırarak çıplak kalçamı kavradı. Cinsel dürtülerimin yüksek olduğu iyi günlerim de olmuştu, kötü günler de yaşamıştım. Ancak son zamanlarda her şey fazlasıyla yolundaydı. Şu anda olduğu gibi sinirlerim kıpır kıpırdı. Onun ilerlemelerini ve kaba ellerini memnuniyetle karşılıyordum.

"Peki lanet olasıca kocan buna ne derdi?" diye fısıldadı. Dudakları kulağımı gıdıklamıştı.

"Çok ama *çok* kıskanırdı." Bileğini tuttum ve elini pantolonumun içine iyice bastırdım. Parmakları hassas bir noktaya doğru kıvrıldı. "Emin olamıyorum ama sanırım kıçımdan çok başka bir yerimi seviyor olabilir."

"Hangi sikik yerin olduğunu biliyorum."

Elinin tehlikeli yakınlığı karşısında gülümsedim. Nabzım hızlandı. "Hangi sikik yermiş?"

Beni göğsüne bastırdı. "Seni sertçe *boşaltan* o sikik yer," diye fısıldadı kulağıma.

Kollarının arasında neredeyse ürperdim. *Tam oraya git... hemen... şimdi.*

"Çıktı." Connor'ın sesi, beni neredeyse yerimden sıçrattı.

Lo gerilerek doğrulurken Ryke da ben de halının üzerindeki birbirine girmiş pozisyonlarımızı bozmadık. "O neydi?" diye sordum hepsine.

"Lens," diye cevapladı Connor.

Kaşlarım çatıldı. "Ne zaman lens takmaya başladın, Lo?"

"Küçük panellerdeki küçük kelimelere bakmaktan ibaret bir işe girdiğimde." Halway Çizgi Romanları'ndan bahsediyordu. Lo tuvalete giderken ağabeyini ve beni fark etti. Başını iki yana salladı. "Görüşüm henüz o kadar bozulmadı."

"Sen ve karın çok daha betersiniz," diye karşılık verdi Ryke.

"Ama karıma âşığım. Seni sadece biraz seviyorum." Ona yarım bir şekilde gülümsedi, ardından kendi şakasına güldü. Geçmişteki halinden daha kaygısızdı.

Lo banyoya doğru dönerken Ryke bile gülümseyerek karşılık verdi.

Connor alışveriş torbalarını toplayıp üzerini değiştirmek üzere banyoya geçti. Bize tek bir bakış bile atmadı, sadece içeri girip kapıyı kapattı. Ryke'ın torbasını da yakına bıraktım. Onun da üzerini değiştirmesi gerekiyordu.

Üzerine doğru yuvarlanıp gri tişörtünü çıkardım. Koyu renk gözleri, vücudumda baştan aşağı gezindi. Siyah eşofmanını kalçalarından aşağı kadar çektim, sonra şakalaşır gibi *boxer*'ının lastiğini dişlerimle yakaladım ama fazla ilerleyemedim.

Kasları gerildi. "Sikeyim."

Bu "*acilen dur*" tonunda bir *sikeyim*'di, o yüzden durdum.

"Sen tam bir baş belasısın." Beni kucağından kaldırdıktan sonra ayağa kalktı. Yüzümdeki şaşkınlığı fark etmiş olmalıydı. "Şu an sertleşemem, tatlım," diye ekledi.

Sahte bir şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Ne? Erkekler sertleşiyor muymuş?"

Yakındaki bir şeyi alıp bana fırlattı, kendi alışveriş torbasıydı.

Torbayı kucağımda yakaladım, sonra teatral bir şekilde kollarımı iki yana açtım. "Beni seviyor! Gerçekten ama gerçekten seviyor!" diyerek kendimi geriye bıraktım.

Ryke torbayı kaptı, eşofman altını çıkarıp tamamen soyundu ve pantolonunu yüzüme fırlattı. Gülümseyerek onları çekip aldım, o ise fotoğraf çekimi için "kostümünü" bulmaya koyuldu.

Rose'un onlar için ne seçtiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Yaz için küçük bir erkek iç çamaşırı koleksiyonu tasarlamıştı ve gelirinin tamamı hayır kurumlarına bağışlanmıştı. Pazarlama ekibi; Ryke, Lo ve Connor bu iç çamaşırlarını giyerse kadınların eşleri için satın alma oranının artacağını söylemişti.

"Seçimlere ben dahil değildim," dedim. "Bana sadece onları size getirmem söylendi."

Ryke beyaz bir külotu havaya kaldırdı.

Hiçbir zaman külot giymezdi. Torbanın etiketini kontrol etti, onu Lo ya da Connor'la karıştırdığımı düşünüyordu.

Karıştırmamıştım.

"Ne sikime gülümsüyorsun?" diye sordu. Buna rağmen Ryke'a bakan biri dudaklarının kenarında beliren belli belirsiz gülümsemeyi görebilirdi.

"Sana," dedim.

Soyunup kendi *boxer*'ını yüzüme fırlattı. Gülümsemem genişledi. Yatağa yaslanarak halıya oturdum. Onu baştan aşağı inceledim. İnce ve kaslı vücudu, yalnızca dağcıların sahip olabileceği bir biçimde şekillenmişti. Bakışlarım aşağıya kaydığında sinirlerim uyanmaya başladı.

O da gözlerini *benden* uzaklaştırmak zorunda kalmıştı. Ardından beyaz külotu giydi. Kendini toparladı ve lastiğini düzeltti. Ona zar zor olmuştu.

"Modellik tavsiyesi ister misin?" diye sordum penisinin dikkatini dağıtmak için.

"Hayır." Bu sert kelime, modelliğin bana neler yaptığından *nefret eden* birinden geliyordu. Geçmişimde sahip olduğum tüm anılar, onun ortaya çıkarmak istemeyeceği acı verici duygular içeriyordu.

Bir anlığına Sullivan'ı düşündüm ama bu düşüncenin beni ele geçirmesine izin vermedim. Terapistim Frederick, onu ailesine emanet ettikten sonra sağlığına takılıp kalmamam gerektiğini söylemiş-

ti. Artık kendi sağlığıma da odaklanmalıydım. Yalnızca kendim için değil, Sulli için de.

Onu annemle *ilk* kez yalnız bırakmıştım. Annem, "*Güzelliğine baksana,*" ya da "*Gözlerine bak,*" deyip durduğu için biraz gergindim. Sulli yeşil gözlü ilk torunuydu. Elbette akıl almaz bir düşünceydi ama bazen annemin kızımı model gibi görmesinden korkuyordum. Saçlarımı okşarken "*Şu saçlara bak, ne kadar güzel,*" dediğini hâlâ duyar gibiydim.

Onun fotoğraf çekmeyeceğine, bunları internette yayınlamayacağına ya da arkadaşlarıyla paylaşmayacağına güveniyordum. Ryke ona bunu açıkça söylemişti, ben de aynı ciddiyetle onu desteklemiştim.

Tam o sırada Lo ve Connor banyodan çıktılar. Aynı anda cebimdeki telefon titredi.

Ryke'ın küçük kardeşi gülmeye başladı. Connor'ın sırıtışı Titanik'i batıracak cinstendi. Sanırım ikisi de Ryke'ı beyaz külotla hiç görmemişti. Aynı zamanda o şey, Ryke'ın paketine göre fazlasıyla küçüktü. Lo ve Connor, kendi üzerlerine uyan siyah ve lacivert *boxer*'lar giyiyorlardı.

Lo yumruğunu ağzına bastırmış, hâlâ kontrolsüzce gülüyordu.

Ryke sorun kardeşindeymiş gibi başını iki yana salladı. Onu bir kıyafetten utandırmak imkânsızdı. Ne giyerse giysin, kendine has özgüveniyle taşırdı.

Ayağa kalkıp mesajıma baktım.

Ryke'ın duşuna ağda seti + tıraş kremi + jilet bırakıldı. Uyluklarını, iç çamaşırı çizgisini ve bileklerine kadar bacaklarını tıraş etsin. Teşekkürler! – Tiffany (etkinlik koordinatörü)"

Lo, çoktan kardeşinin fotoğrafını çekmeye başlamıştı. Ryke ise umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Ryke yanlış bir hareket yaparsa bir şeylerin dışarı fırlama ihtimalinin oldukça yüksek olduğundan emindim.

"Dur!" dedim Lo'ya.

Hepsi bir anda dondu kaldı.

Ryke'm kaşları çatıldı. "Sorun yok, Dais." Belli ki kardeşine izin vermişti ama benim bağırma nedenim bu değildi.

"Eğer şimdi bir fotoğraf paylaşırsanız 'öncesi' ve 'sonrası' fotoğrafın olur." Hayranlar kesinlikle iki kareyi yan yana koyup tüylerle tüysüz hâlini karşılaştırırlardı. Ryke şahsen umursamazdı ama Rose çekimle ilgili tüm başlıkların "*RYKE AĞDA YAPTI!*" olmasından kesinlikle rahatsız olurdu.

Lo, telefonunu indirip başını Connor'a çevirdi. "Neyden bahsediyor?"

"Ryke'tan çevirmesini iste," dedi Connor sakince. "O, Daisy'nin yavru köpeği."

Ryke onlara ortaparmağını gösterdi.

"Tiffany, duşa Ryke için ağda bırakmış," diye açıkladım.

Lo'nun kahkahaları arasında, "Ne sikime benim için?" diye sordu Ryke.

"Ah, dostum." Lo neredeyse duvara yaslanmak zorunda kalmıştı, gülmekten yan tarafı ağrımış olmalıydı. "Şuna emin ol, bir ağda bandını da ben çekeceğim."

Ben konuşma fırsatı bulamadan, "Sebebi gayet açık olmalı," dedi Connor kocama.

Yatağın kenarına oturdum.

Ryke kollarını iki yana açtı. "Sikik bacaklarımda kıl var, hem de bolca! Bu sikik şeyin ne önemi var, söyler misin?" Bir cümlenin içinde iki tane sikik kelimesi geçmişti. Gerçekten sinirlenmişti.

"Toplum vücut kıllarından nefret eder," dedi Connor. "Bazen erkeklerde bile."

Ryke başını birkaç kez iki yana salladı. Ryke Meadows, her zaman olduğu gibi utanmazca *Ryke Meadows*'tu ve bence bugün birinin ondan kendini değiştirmesini bekleyeceğini hiç beklemiyordu.

"Modelliğe hoş geldin," dedim gülümsemeye çalışarak.

Bana kayan sert bakışları yumuşadı.

"Vücudunun hangi bölgelerini ağdalamanı istediklerini biliyorum," dedim. "Söylememi ister misin?"

Lo elini kaldırdı. "Ben isterim." Ryke'm hafif sinirini eğlenerek izliyordu. Bu bir kardeş olayıydı.

"Hayır." Ryke göğsünde kollarını kavuşturdu. "Tiffany'ye mesaj at. *Photoshop* kullanmalarına izin verdiğimi söyle."

Hızlıca mesaj attım. Onun cevabı daha da hızlı geldi. "*Tamam* diyor ve şimdi terasa çıkmanız gerektiğini söylüyor. Bornozlar kapının arkasındaymış."

Connor, siyah pamuklu bornozları buldu. Hepsi bornozlarını giydikten sonra otel odasından çıktık.

Koridorda, onların önünde geri geri yürüyordum. *Bu* karşımdaki manzaranın ne kadar mükemmel bir fotoğraf olacağını düşündüm. Üçü de aynı bornozu giyiyordu, adımları uyumluydu, hiçbiri diğerinin önüne geçmeden ilerliyordu.

"Beyler," dedim elimden geldiğince ciddi bir şekilde. "Şimdi model yüzlerinizi takınma zamanı. Sizden ağlamanızı isterlerse ağlayın. Yalnızca gülmeniz istendiğinde gülün. Tatlı bir fotoğrafçınız varsa çekim ortasında gülebilirsiniz. Ve sakın ama sakın saçınıza dokunmayın."

Ryke hemen saçına dokundu. Ellerini aralarından geçirip bana "*bu sikik konuda ne yapacaklar*" dercesine baktı.

Onu seviyordum.

"Talimatların bu grubun üçte biri için fazla karmaşık," dedi Connor. "Ryke için daha basit cümlelerle anlatmalısın. Mesela, 'betona işeme' gibi."

"Karına sürtünme," diye ekledi Lo.

Ryke gözlerini devirdi. "O zaman sen de lanet olasıca karma sürtünme."

Lo rahatsız olmuş gibi yaparak yüzünü buruşturdu. "İmkânsız."

Köşeyi dönüp asansöre yaklaşırken omzumun üzerinden geriye baktım. "Bir şey daha, hepiniz erekte olmaktan uzak durmaya çalışın." Bir keresinde mayo çekiminde poz verdiğim erkek model, çekim ortasında erekte olmuştu. Birbirimize dolanmıştık, ben durumu çok büyük bir mesele değilmiş gibi göstermeye çalışsam da -o gerçekten çok utanmıştı- fotoğrafçı yine de ona bağırmıştı.

Bu olayı daha önce Ryke'a anlatmıştım. Başını eğmiş, dirseklerini dizlerine dayamış ve derin derin düşünerek yere bakmıştı. Sorduğu ilk şey, "*İyi misin?*" olmuştu.

O zaman iyi olup olmadığımı sormamıştı. Şu anda bile bu konuda iyi hissedip hissetmediğimi bilmek istemişti. Alev alan ve duraksamamı sağlayan bu anıları asla hafızamdan silemeyecektim. Çoğu modellik dönemimdendi. Söylediğim şeyler. Yaptığım şeyler. Kendime rahatsız olma izni vermediğim şeyler. Kıçıma hafifçe vurmaları. İzinleri olmadığı halde varmış gibi birkaç saniyeliğine soyunma odalarına giren erkekler.

O zamanlar, bu ihlallerin ağırlığını hissetmemek için duygularımı bastırmıştım. Hiçbir şey hissetmemiştim. Hissiz olmak, pişmanlık duymamak daha kolaydı. Oysa artık hissettiğim şeyleri, *hiçbir şey hissetmemeye* değişmezdim. Bu anları sindirdiğimde hayır demeye daha yatkın bir insan oluyordum. Uzaklaşabilecek kadar güçlü hissediyordum. Yaşadıklarım hakkında konuşabilecek kadar güçlüydüm.

Acımdan ve iyileşmemden sonra gelen şey güçtü.

Bugün daha güçlüydüm.

Asansörde durduğumuzda, "Çekimde Rose da konuşacak mı?" diye sordu Lo.

"Evet."

"Harika, sertleşme tehlikesi ortadan kalktı." Connor'a yarım bir gülümseme attı. "Senin başın belada, aşkım."

Rose'un kocasına gülümsedim. "Sesi seni erekte mi ediyor?" Connor Cobalt'a bunu sorduğuma bile şaşırmıştım. Onun yoğun her şeyi bilme yetisi *herkesi* küçük ve aşağılık hissettiriyordu.

Cevabını beklerken yalnızca bana bakmakla yetindi. Ardından, "Sorunun sadece retorik olduğunu varsayacağım çünkü cevabı çoktan biliyor olmalısın. Tabii sandığım kadar zeki değilsen, bilmiyor da olabilirsin," dedi.

Lafı sokmuştu. Muhtemelen ablamın diğer özelliklerinin yanı sıra, sesi de onu kesinlikle tahrik ediyordu. Çok uzun sürdüğü için asansörün düğmesine birkaç kez bastım. "Kaçınmak için ne düşünüyorsun..." *Connor Cobalt'ın devasa penisini düşünme.*

Çok geçti.

Ryke'a dudaklarımı oynatarak, "*Yardım et,*" dedim.

Başını iki yana salladı. "Bunu sen istedin." Sonra elime uzanıp sıkıca kavradı. Ryke batan gemideki herhangi bir insanı terk etmekte zorlanıyordu. Connor muhtemelen en büyük kusurunun bu olduğunu söylerdi.

Gözünü bile kırpmadan, "Ryke'm sonsuz derecede küçük kelime dağarcığını düşüneceğim," dedi Connor.

"İneğin kim olduğunu biliyoruz," dedi Lo.

Muhtemelen hayatımda gördüğüm en sofistike, bir o kadar da otoriter olan ineklerden biriydi. Ryke'ın elini sıktım. "Seninki hâlâ Lily mi?"

Ablam onu *o kadar* soğutuyordu.

"Evet. O ve onun sikik sızlanmaları," diye belirtti Ryke.

Omzumu asansör kapısına yasladım. "Hey, onun sızlanması koalalar, pandalar ve sincaplardan oluşan bir küme gibi."

"Öldürülürken," dedi Ryke ifadesiz bir şekilde.

Neredeyse gülecektim. Lo çok sessizdi. Cevap olarak bir şey söyleyeceğini düşündüm fakat gözlerini saksıdaki bir bitkiye dikti. Tam ne olduğunu soracaktım ama o sırada asansör kapısı açıldı ve ben içeri düştüm.

Ryke hâlâ elimi tutuyordu, bu yüzden yere düşmedim.

İçeri girip beni göğsüne çekti. Kollarımı beline doladım. *Burası güvenli.*

Connor çatı katı düğmesine bastı. Biz yükselirken Lo sonunda konuşmaya başladı. "Bahse girerim *gerçekten* modunu kaçıracak bir şey söyleyebilirim."

"Ne?"

Lo'nun dudağında nadir görülen bir gülümseme belirdi. Ensesini ovuşturdu, gerçekten söyleyip söylemeyeceğinden emin değil gibiydi ama sonra konuştu. "Lily hamile."

Ağzım açık kaldı. "Gerçekten mi?"

Lo başını salladı, gülümsüyordu. "Evet."

Kalbim kabarırken yerimde zıplamaya başladım.

"Herkese benim söylememi istedi, bu yüzden Rose'un bir tür kardeş ihanetinden dolayı lanet olasıca bir bıçakla bana yaklaşmasına izin verme."

Sevinçle karışık şaşkınlık içinde kalmıştım. Lily ve Lo'nun bir bebekleri daha olacağını hiç beklemiyordum. Olabileceğini söylemiş olmalarına rağmen deneyeceklerini düşünmemiştik.

"Tebrikler, sevgilim," dedi Connor.

Ryke büyük ağabey gibi davranarak Lo'nun saçlarını karıştırdı. Ben de gülümseyerek onlara baktım. Moffy'nin bir kız ya da erkek kardeşi olacaktı. Bu kez, hiç kimse Lily ve Lo'nun bunu başarabileceğinden şüphe etmiyordu.

Hepimiz başarabileceklerini biliyorduk.

"Mart ayının başında, çatı katında iç çamaşırlı fotoğraf çekimi planlayan dâhi kim?" Lo'nun nefesi havada süzülüyordu. Üzerinde yalnızca siyah *boxer*'ı vardı, titriyordu.

New York'un gökyüzü ışıl ışıldı. Öğleden sonra güneşi şehrin siluetine vuruyordu. Çatı adeta yaz partisi gibi dekore edilmişti. Bir barda kavanoz bardaklarda limonata, şezlongların üstünde plaj havluları vardı. Havuzda şişme bir kuğu yüzüyordu.

"Burada sadece iki dâhi var," dedi Connor. "Ve suçlu ben değilim." Kendine güvenen havası hiç eksilmiyordu. Siyah güneş gözlüğü başına itilmiş, dalgalı saçları kusursuzca şekillendirilmişti. Hiçbir üşüme belirtisi göstermeden bir şezlonga yaslanmıştı.

Connor Cobalt soğuğa karşı bağışıktı.

Lo titremekten kendini alamıyordu, mavi bir soğutucunun üstüne oturmuştu. Fotoğraf makinesinin flaşları ardı ardına patlıyordu.

Lo'nun yanında duran Ryke, küçük kardeşine göre soğukla daha iyi başa çıkıyordu. Yine de kaskatı kesilmiş durumdaydı. Fotoğrafçı ondan üç kez gevşemesini istemişti. Ryke kollarını sallamış olsa da hâlâ bir doksan üçlük bir kaya gibiydi.

Fotoğrafçının yanında duran Rose, Lo'ya öfkeli bir bakış attı. "*Gerçek* siluet istedim, *photoshop*'la yapılmış olanı değil," dedi.

"Asıl amacın bizi dondurmaktı," diye karşılık verdi Lo. Dişleri birbirine çarpıyordu.

"O ikinci bir hedefti. Hem sadece *senin* için, Loren."

Lo gökyüzüne dik dik baktı. "Resmen cehennemdeyim."

Rose ellerini beline koyarak onu tamamen görmezden geldi ve çatının düzenini kontrol etmeye koyuldu. Şık kürk montu, hem kendisini hem de karnındaki bebeği sıcacık tutuyordu. Lily ve ben, ince bir otel battaniyesinin altında birbirimize sokulmuştuk.

"Bunu uzun süre izleyemem," diye fısıldadı Lily bana karşı titreyerek. Endişeyle Lo'ya baktı, kocasının soğuğa karşı verdiği savaşı onun gözlerinden okuyabiliyordum. Telefonunu çıkarıp yazmaya başladı.

Birinin hipotermi geçirdiğini nasıl anlarsın?

Gerçekten çok endişelenmişti.

"Hey! Düşünsene, Lil. İş o noktaya gelirse, vücut ısınla onu ısıtabilir ve *efsanevi* bir *'seni hayatta tutuyorum'* seksi yapabilirsin." Bundan çok daha soğuk kış gecelerinde bile elbise modelliği yaptığımdan bahsetmedim. Bazen ısıtılmamış havuzlarda bile çalışmıştım.

Lily bir an düşündü, sonra *Wampa* şapkasını elinin tersiyle aşağı çekti. "Eğer ölürse *'seni hayatta tutuyorum'* seksi yapamam ki."

"Canlı görün, Loren," diye çıkıştı Rose.

Sanki Lo gerçekten ölmek üzereymiş gibi Lily'nin gözleri büyüdü.

"Gayet canlı." Lo'yu işaret ettim. "Klasik Loren Hale bakışı bu. Klasik Loren Hale saç kesimi, *klasik* Loren Hale çene hatları."

Lo bize doğru yarım bir gülümseme gönderdi.

"Klasik," dedim.

Lily gevşeyerek bana yaslandı. Çenemi başının üstüne yaslayabilecek kadar uzundum. O yirmi yedi yaşındaydı, bense yirmi üç ama o her zaman benden daha genç görünecekti.

Lo ellerine üfleyerek ısıtmaya çalışıyordu.

"Rahatla, Loren," dedi fotoğrafçı.

Lo ona öyle bir bakış attı ki, parmaklarını ve ayak parmaklarını kesebilirdi. Belki de fotoğrafçının sıcak bir trençkot, kışlık bere ve yün atkı takması yüzündendi.

"Ryke, ellerini çek," diye azarladı fotoğrafçı.

Ryke kendini "ayarlamakla" meşguldü. "Beni eksi bir derece havada sadece iç çamaşırla buraya çıkardınız, elbette sikik bir şeyler hareket edecek!"

"Cidden küçülme diye bir şey var mı?" diye sordum yüksek sesle.

Connor hemen lafa girdi. "Bilimsel olarak konuşmak gerekirse..."

"Sikeyim. İşte yine başladı," diye homurdandı Ryke.

"Penis ve testisler, sıcak kalmak için vücuda yaklaşır," dedi Connor sakin bir sesle. "Bu, spermi korumak içindir çünkü sperm yalnızca belli bir sıcaklık aralığında sağlıklı kalır."

"Bilgi güçtür," dedi Lo titreyerek. Hemen ardından tekrar Rose'a döndü. "Şu lanet *spermlerimizi* düşün biraz."

"Asit içmeyi tercih ederim," dedi Rose.

"Bu da ayarlanabilir," diye karşılık verdi Lo.

Rose, fotoğrafçıya doğru eğildi. "Loren'ın herkesin ailesini doğrayacakmış gibi görünmediği bir kare var mı?"

"Yalnızca seninkini!" diye bağırdı Lo.

"Onun ailesi benim ailem," diye hatırlattı Connor.

Lo iç çekti, sonra yeniden titredi. "Tanrım, ölmek için çok gencim."

Lily daha fazla burada duramadı. Lo'ya doğru koştuğunda elimdeki battaniyeyi ona verdim. Battaniyeye sarınmış karısını görünce Lo anında gevşedi. Çatıya çıktığımda Lily'nin hamilelik haberini Rose'a söylediğini duymuştum. Rose'un yanağından süzülen küçücük yaşı da görmüştüm.

Rose için o küçücük yaş, bir hıçkırığa bedeldi.

Lily, kollarını ve battaniyeyi Lo'nun etrafına doladı. Fotoğrafçı çekime devam ederken Rose'a kocasının yanına geçmesini, bana da Ryke'ın yanına gitmemi söyledi.

Bir an tereddüt ettim. Kendime bir daha modellik yapmayacağıma dair söz vermiştim.

Ama bu aynı şey mi?

Rose çoktan şezlongun kenarına oturmuştu, kocasına ters ters bakıyordu. Connor yalnızca sırıtarak karşılık verdi.

Ryke çekimden ayrılmak üzereydi ama kararımı verip yanına gittim. Başını iki yana salladı, gözleriyle "*kendini bu sikik şeye zorlama, Daisy*" diyordu.

Zorlamıyordum.

"Bu benim kararım," dedim ona. Ne tuhaf ne de boş hissediyordum. Doğru hissettiriyordu çünkü artık burada yalnız değildim. Ablalarım yanımdaydı. O yanımdaydı.

Magazin dergileri Ryke'ı hayatımdaki "daha büyük, kontrolcü adam" gibi resmetmeye çalışsa da o böyle biri değildi. Duruma göre fazla korumacı olabiliyordu ama her zaman ne istediğimi dinlerdi. Bu yüzden anında başını sallayarak geri adım attı.

Sonra aniden beni omzuna aldı, bacaklarım göğsüne dolanmıştı.

Aşağıya bakıp ona gülümsedim.

O da yukarı baktı.

Eşimi bulmuşum gibi uludum. Ryke yüzümün yanını, eski uzun yara izimin olduğu yeri avuçladı. Ardından kurdum beni öptü.

BÖLÜM 14

ROSE COBALT

Mayıs 2019
Manhattan Tıp Hastanesi
New York City

"Bu bebek gece yarısından önce çıkacak," diye ilan ettim. Sanki yazılı bir gerçekten bahsediyordum. "Bir anlaşma yaptık." Hastane önlüğümü tekrar düzelttim, artık boğazımı sıkmıyordu. Ardından yuvarlak karnımı tuttum. Bu küçük canavarla dokuz ay geçirmiştim ve artık vajinamdan çıkıp gitmesine hazırdım.

Dünyayla tanışma vaktin geldi.

Yine de Jane, Beckett ve Charlie'de olduğu gibi içten içe bu anları özleyeceğimi biliyordum. Yalnızca benimle oldukları, sessiz bir odada bile onlara fısıldadığım küçücük kelimelere tekmeleriyle karşılık verdikleri o zamanları...

Connor tamamen mantıkla hareket eder, fetüsün sadece sese tepki verdiğini söylerdi. Ancak ben söylediklerimi anladıklarına ve annelerinin sesini duyunca tekmelediklerine inanmayı tercih ediyordum.

Sizi duyuyorum, küçük *gremlin*'ler.

"Rose," dedi Connor. Hastane yatağıma en yakın sandalyede oturuyordu. "Doğmamış bir çocukla anlaşma yapamazsın."

Gülümsemesine karşı elimi kaldırdım. "Yaparım ve yaptım, Richard." Atkuyruğumu yeniden topladım. On iki saattir doğum sancısı çekiyordum ve artık bu deneyimin sona ermesi için yalvarıyordum. Bunun ağrıyla pek ilgisi yoktu çünkü henüz dayanılabilir düzeydeydi. Doktor daha epidural bile önermemişti.

Asıl mesele, yatağa mahkûm olmamdı. Bir hastane önlüğüyle yatıyordum, çocuklarımın hepsi kız kardeşlerimin bakımı altındaydı. Jane, Beckett ve Charlie'yle birlikte akşam uğramışlardı ama bu sürecin ne kadar sıkıcı ve *uzun* olacağını anladıklarında eve dönmüşlerdi.

Zaman geçirmek için rimelimi ve rujumu yeniden sürmüştüm. Kendimi şımarttığımda daha derli toplu ve rahat hissediyordum. Bu yüzden saçımı bilmem kaçıncı kez tekrar düzelttim.

Connor'la *on yedi* bulmaca dahil olmak üzere çoğu oyunumuzu çoktan bitirmiştik. Hatta hastaneden çıkmasını ve mesajlaşarak konuşmayı önermiştim ama doğuma girme ihtimalim nedeniyle gitmeyi reddetmişti.

Bu takdire şayandı. Sadakati için ona bir altın yıldız bile verebilirdim ama Connor, kılıcı kralın elinden çekip kendi kendini şövalye ilan edecek türden bir insandı. Ona herhangi bir onur sunmama ihtiyacı yoktu.

Connor koltuğunda geriye yaslanıp parmaklarını çenesine dayadı. Sakinliği karşısında bakışlarım ısındı. Onun duruşuna uymak için dikleştim, omuzlarımı geriye attım. *Kambur oturmayı siksinler.* Belimdeki zonklamayı görmezden geldim.

Connor bunaltıcı bakışlarımı yakalayıp sabit bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Doğmamış çocuğumuzla konuşmaya çalışman, doğumunu istediğin anda bitirebileceğini düşünmen kadar mantıksız." Connor, bebeğin sağlığını tehlikeye atacak bir şey yapmayacağımı gayet iyi biliyordu.

"Jane, bana... dolaylı yoldan da olsa, bu bebeğin mayıs ayında doğmasını istediğini söyledi." Karnımı işaret ettim. "Ve ben bu sefer evrene *yenilmeyeceğim*." Çünkü gece yarısı olduğunda tarih 1 Haziran olacaktı.

Connor tek kaşını kaldırdı.

"Bunu yaptığında çok gülünç görünüyorsun," diye tersledim. Oysa olağanüstü bir özgüvenle her düşmanı alt edebilecekmiş gibi görünüyordu. Bu da onu tehlikeli bir şekilde çekici yapıyordu. Bakışlarımı duvara çevirdim.

Zihnim ihanetten oluşan bir havuz gibiydi.

"Hatalı değerlendirmeni bir kenara bırakırsak, Jane basitçe, *'Mayıs bebekleri, haziran bebeklerine benziyor mu, anneciğim?'* diye sordu. Kendisi haziran ayında doğduğu için sadece merak ediyor."

"Alt metni oku, Richard. *'Bu lanet olasıca bebeğin doğum gününün olduğu ayda doğmasını istemiyorum, anneciğim,'* demek istedi."

Connor elini indirmeden önce parmaklarını çirkin sırıtışına bastırdı, gülümsemesi göz kamaştırıyordu. "Alt metin falan yok. Henüz o konuyu öğrenmedi. Okuduğun her şey, ona yüklediğin kendi motivasyonların."

Saçımı bağlayıp atkuyruğumu sıkıca tutturdum. "Belki öyledir," diye kabul ettim. Jane benim ilk çocuğumdu ve her yeni bebekle birlikte onu unuttuğumu hissetmesini istemiyordum. "Bu umduğum şeyi değiştirmiyor. Eğer kader benden yanaysa her şey mükemmel olacak."

Hastane çarşafındaki kırışıklıkları düzelttim. Nadiren nefret ettiği bir kelimeden bahsettiğimde bu kadar sessiz olurdu.

"Bana kaderi bu işin dışında bırakmamı söylemeyecek misin?" diye sordum.

Bana dikkatle bakarken dudakları tekrar yukarı kıvrıldı. "Tu es absolument magnifique." *Kesinlikle çok güzelsin.*

Her kelimesinde ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordum, sevgisi gözlerinden okunuyordu. Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama bir anda sancılarım hızla ve keskin bir şekilde arttı. Başımı Connor'a çevirip yüzümü buruşturdum. İrkilirken gözlerim sıkıca kapandı. *Siktir.*

"Rose." Connor hemen sandalyesinden kalktı, eli omzumdaydı. Diğer eli benimkini buldu, parmaklarımız birbirine dolandı. "Konuş benimle."

Başımı dizlerime doğru eğdim, yüzüm acıdan buruşmuştu. Yeni bir sancı daha geldiğinde dişlerimi sıktım. "Kahretsin..." diye küfrettim. Ne günlük hayatta ne de doğum yaparken ağzımdan çıkacak kelimeleri sansürlemeye niyetim yoktu. Sonuçta şu an bir insanı vajinamdan dışarı itmeye çalışıyordum.

Connor şakağıma bir öpücük kondurdu ve sanki doktoru bulmayı planlıyormuş gibi yana çekildi.

Elini sımsıkı tutarak onu yanıma hapsettim. "Bekle," dedim dişlerimin arasından. "İyiyim ben." Sıcak bir nefes verdim, sonra iki parmağımla burnumun direğini sıktım. *Tanrım.* Bu acı çok mantıksızdı.

Dudakları kulağıma değene kadar başını eğdi. "Tu souffres." *Acı çekiyorsun.* "Bunu konuşmuştuk."

Kendi çektiğim ıstırabın ortasında güçlü görünmek zorunda değildim ama belki de biraz öyle yapıyordum. Tamam, belki gerçekten öyle yapıyordum.

İnanılmaz bir acı içinde olduğum halde aşırı değilmiş gibi görünmeye çalışıyor olabilirdim.

Kocanın yanında savunmasız olabilirsin, Rose.

Ona defalarca zayıf yanımı göstermiştim, yine de içimdeki inatçı taraf son ana kadar direnmeyi seviyordu. Şu anda elimde bir meşale olsa bin evi tutuşturabilecek kadar öfke doluydum. Üstelik bunu bu yatağın içinde gayet rahat bir şekilde yapabilirdim çünkü gerçekten hareket edemiyordum.

"Rose." İnatçılığıma itiraz etmesi memnun ediciydi. Genelde normal tonda olan sesindeki güç de öyle. Gerekirse kendi cephaneliğini serbest bırakacağını hatırlamıştım. "Sana yardım edeceğim," dedi ama kararımı çoktan vermiştim.

Elini bıraktım. "Tamam." Hiç vakit kaybetmeden aceleyle odanın diğer ucuna doğru ilerleyişini izledim. Daha dik oturdum. "Teknik olarak bana yardım eden ilaç olacak, sen değil!" Odadan çıkmadan önce Connor'a seslendim. "Yani bunun egonu şişirmesine izin verme..." Son cümleyi kendi kendime mırıldanmıştım.

O çoktan kapıdan çıkmıştı.

Hastane odasında yalnızdım. Artan sancılarla baş edebilmek için derin ve ölçülü nefesler alıp verirken avucumu alt karnıma koydum.

Bebeğin içimde yukarıya doğru kıpırdandığına, alaycı bir tavırla '*Sence şimdi mi çıkacağım? Kim olduğumu zannediyorsun?*' dediğine yemin edebilirdim.

Bir Cobalt erkeği.

"Burada mümkün olduğunca uzun süre kalmayı çok istediğini biliyorum çünkü bunun alternatifi sinir bozucu derecede narsist babanın huzurunda olmak. Ama bana bir iyilik yapıp dışarı çıkmanı çok isterim," diye fısıldadım. Sesim giderek yumuşarken karnımı okşadım. Şaka bile olsa tüm suçu Connor'a yükleyemezdim. Çünkü geçinmesi en kolay insan değildim. "O kadar da kötü değiliz, yemin ederim. Connor ve ben seni kanımızın her damlasıyla seveceğiz. Senin için savaşacağız. Senin için ölürüz. Ve senin de bildiğin gibi baban herkesi sevmez. Sen şimdiden çok ama çok özelsin."

Yeni bir sancıyla gözlerimi sıkıca kapattım.

Ardından titrek bir nefes verdim. "Acı bana saçma şeyler söyletiyor."

Connor bir seksen boyunda, oldukça seki bir kadın olan Doktor Amora ile birlikte kapıdan içeri girdi. Bu iki insanı görünce biraz rahatladım.

Doktor bacaklarımın arasını kontrol ederken Connor yanıma döndü. Telefonum komodinin üzerinde ulaşamayacağım bir yerdeydi. Parmaklarımı kapalı gözbebeklerime bastırdım. "Saat kaç?"

"Gece yarısına üç saat var." Connor omuzlarıma masaj yapmaya başladı, tüm dayanılmaz kulunçları ovuyordu.

"Oğlumuz bunu bilerek yapıyor," diye mırıldandım. "Bebekler her zaman art niyetlidir."

"*Oğlumuz* mu?" Connor boynumun altını okşadı. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?" Sorusu retorik gibiydi. Hile yapıp cinsiyetini kendim öğrenmediğimi biliyordu. Her iki zamiri de kullanmaya dikkat etmiştik ama belki de hatam gerçek isteklerimi ortaya çıkarmıştı.

Bir oğlum olmasını istiyordum, böylece bir çocuğumuz daha olabilecekti.

"Dışarı çıkmayı reddediyor. Bu nedenle o bir Cobalt erkeği," diye gerekçemi açıkladım.

Doktor Amora hayati değerlerimi kontrol etmekle meşguldü, gözucuyla onu izledim. Dudaklarını birbirine bastırmıştı, ince bir çizgi halindeydi. *Her şey yolunda mı?*

Connor boştaki eliyle kahvesini yudumladı. Saatini bile kontrol ediyordu, endişeyle alnı kırışmıştı. Ruh sağlığım için mi, fiziksel sağlığım için mi, yoksa bebek için mi endişeleniyordu emin değildim. Belki de hepsi birdendi.

Bakışlarını doktorla benim aramda gezdirdi. "İkimizi kıyaslıyorsak sen çok daha inatçısın. Dolayısıyla mantıken bu huyunu senden aldı."

Söylediklerini yalanlayarak elimi salladım. Enerjim azalıyor, sırt ağrım gitgide şiddetleniyordu. Yatağa iyice gömüldüm. Connor ellerini kürekkemiklerimden çekti.

Sonra doktor bize döndü. "Henüz epidural için yeterince ilerlemediniz. Biraz daha bekleyeceğiz."

Tanrım yardım et.

Öfkeyle karnıma baktım. "Sen küçük bir diken olacaksın, değil mi?"

"Saat?"

"Gece yarısına otuz dakika var." Connor telefonunu cebine koydu.

Epidural uygulanmıştı, sonunda rahatlamıştım. Artık sürekli hale gelen sancılar yüzünden terleyen nemli alnımı havluyla sildim.

Connor ayakta duruyordu, bir eli benimkine kenetlenmişti. Diğeri gergin omuzlarımı ve boynumu yatıştırmakla meşguldü. Doktor Amora gelmişti. Ikınmamı söylüyordu, ben de bir onur öğrencisi gibi -Connor'ın kelimeleri- itaat ediyordum.

Yalnızca bana talimat verdiği sırada dinleniyordum. O da, "Her şey yolunda gidiyor," diye ekliyordu.

"Comment tu te sens?" diye fısıldadı kocam. *Nasıl hissediyorsun?*

"Senin o kusursuz ciğerlerini söküp üzerinde tepinecek gibi his-

sediyorum," dedim gözlerimi ona dikerek. Elini sıktım, enerjim yavaş yavaş tükeniyordu. Sporla aram yoktu ama içimdeki kararlılık, yorgunluğa teslim olmama izin vermiyordu.

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Masal anlatmanı istemedim, sevgilim."

"Bu bir masal değil," dedim dişlerimin arasından. "Eğer o milyar dolarlık gülümsemeni suratından silmezsen olacakların kehaneti."

"Ben zaten milyar dolarlardan yapıldım."

Off.

Kendini beğenmiş o geniş gülümsemesiyle bana bakarken kanım kaynasa da bir gün bu ifadeyi yüzünde görememekten korktuğumu biliyordum. O bembeyaz dişleri, o mavi gözlerindeki sevgi parıltısı...

Tüm duvarlar yıkılmıştı.

Tüm duygular önüme serilmişti.

Birlikte bu noktaya ulaşmamız ne kadar da uzun sürdü...

"Saat?" diye fısıldadım. Yatağa bağlıydım, bacaklarım ilaçtan uyuşmuştu. Hemşire yürümeye çalıştığım için beni çoktan azarlamış olsa da Connor tekrar gitmişti ve onu takip etmek istemiştim.

"Tekrar ıkınmaya başlayalım." Doktor Amora bana gülümsedi. "Hazır mısın, Rose?"

Connor'a baktım.

"Beş dakika var," dedi bana.

Beş sikik dakika.

Tüm sahip olduğum bu muydu?

Doktoruma doğru başımı salladım. "Hazırım." Omuzlarım geriye çekildi, gözlerim odaklanmıştı. *Beş dakika içinde çıkıyorsun, küçük canavar.* Bu seferki şimdiden bizimle oyun oynuyordu.

Tüm gücümle ıkınmaya başladım, alnımdan ter damlaları süzülüyordu. Connor Fransızca teşvik edici birkaç cümle söylese de yalnızca içimdeki yoğun çabaya odaklanarak onu duymazdan geldim.

Doktor Amora, bacaklarımın arasına konsantre olmuş durumdaydı. Hemşireler de onun yanındaydı. "Birkaç kez daha, Rose."

Hiç durmadım. Dişlerimi sıkarak tekrar ıkınırken, "Saat?" diye

sordum. Hedefim beni bilinmeyenin korkusundan uzaklaştırıyordu. En çok da bebeğimin sağlıklı olmasını istiyordum. Dünyaya gelir gelmez derin bir nefes almasını. Bu düşünce, kontrolün benden neredeyse tamamen alındığı bir anda bana küçük bir hâkimiyet hissi veriyordu.

Hastaneye giderken, "Her şey arzuyla, tutkuyla ve bilgiyle şekillenemez. Bazı şeyler sadece olur. Aşk gibi, ölüm gibi, *hayat* gibi. Bazı şeyler sadece... yaşanır," demişti Connor.

Bazı şeyler sadece yaşanır.

O kontrol edemeyeceğimiz şeylerin varlığını kabul etmişti ve ben de aynını yapmaya çalışsam bile korkmuyormuşum gibi davranamazdım. Çünkü korkuyordum. Dünyaya yaşam yerine ölüm getirme düşüncesi beni *dehşete* düşürüyordu.

"Bir dakika," diye cevapladı Connor.

Bir dakika.

"Benim için derin bir nefes al, Rose," dedi Amora. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti.

Ciğerlerimi hava ile doldurdum ve aynı güçle nefesimi verdim. Bana ıkınmamı söylemesine gerek yoktu, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Tam o anda, tüm gücümle ıkındım. Gözlerimden yaşlar süzülürken boğazımdan hırıltılı bir çığlık çıktı. Connor'ın elini öyle sıkı tutuyordum ki, parmak boğumlarım bembeyazdı.

Bir bebek sesi bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Yalnızca kendi nefeslerim ve hemşirelerin fısıltılarını duyuyordum.

"O iyi mi?" diye sordum.

Connor kolunu omuzlarıma doladı. Onun göğsüne yaslanarak yaşlı gözlerimi saklamak istiyordum. *İyiyim.*

Kesik nefesler aldım.

"Tekrar ıkınmayı deneyelim," diye cesaretlendirdi Doktor Amora.

Connor başını benimkine doğru eğdi. "En kötüsünü düşünüp durursan, bu başına gelecektir. Kader inancın bundan ibaret değil mi?"

"Hayır," diye çıkışsam da ne demek istediğini anlıyordum.

Bir adım daha ileri gitti. "*Quiz Bowl*'da dört puan geride olsaydın, kaybedeceğini düşünerek pes etmezdin. O son dört puan için daha da çok savaşırdın."

Evet, öyle yapardım. O an tüm rakiplerin karşısında yıllarca edindiğim direnci, güvenimi ve inadı içimde topladım. Korkuyu dışarı attım. Moralim on kat yükselmişti.

Dışarı çıkacaksın. Ve sevileceksin. Ve hiçbir şey bunu durduramayacak.

Connor parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu, gücü içimi tamamen dolduruyordu. Biz bir takımdık. En iyilerin en iyisiydik. Bu benim savaşım olsa da o her zaman olduğu gibi benimleydi.

Gözlerimi kapattım, tüm enerjimi tek bir yöne odakladım. Sadece bebeği düşünüyordum. Dişlerimi sıkarak ıkındım. *Hadi. Hadi. Hadi.* Yoğun bir şekilde odaklanmaktan zamanın ve mekânın izini kaybetmiştim.

Sonra yumuşak, tatlı bir ağlama sesi havayı delip geçti ve beni uyandırdı. Işıklar gözlerimi kamaştırdı. Kıpır kıpır küçük bedenini göğsüme yerleştirdiler. Hemşireler onu silerken gözlerim yaşlarla doldu.

Doktor Amora ayağa kalktı. "Yeni doğan oğlunuz için sizi tebrik ediyorum."

Connor başparmağını oğlumuzun başında gezdirdi. Ben de parmaklarını avuçladım. Ağlaması kısa sürede tatlı mırıltılara dönüştü. Vücudum buz gibi savunmasını aşan sıcak, güçlü duygularla dolup taşmıştı. *Bebeğimizi* gördüğümde tamamen yıkıldım. Kaçıncı çocuğumuz olursa olsun her biri yeniydi. Her biri farklı ve eşsizdi. Beni tamamen soyup savunmasız bırakan bu ilkel, ham anın içinde kaybolmuştum.

Yalnızca Connor'ın duyabileceği bir ses tonuyla, "Şimdiden korkunç biri," diye mırıldandım. "Beni ağlatıyor." Diğer üçü de aynısını yapmıştı. Gözlerimin altını silip kocama baktım.

Connor'ın yüzündeki derin dinginlik, yalnızca durgun bir gölün yüzeyine benzetilebilirdi. O gölün dibine biraz daha ağırlık eklen-

mişti, su seviyesi yükselmişti. Mavi gözleriyle aramızda -ben, o ve çocuğumuz arasında- görünmez ama kopmaz bir bağ çiziyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

"Hayallerinin gerçeğe dönüşmesinin ne kadar büyüleyici olduğunu."

Bir keresinde Connor'a, Jane'e baktığında aklına gelen bir alıntı olup olmadığını sormuştum. Aynı soruyu Charlie ve Beckett için de sormuştum. Cevabı hiç değişmemişti

O alıntı kalbimde yankılandı ve ben kelimeleri onun yıllar önce söylediği aynı güven ve derinlikle tekrar ettim. "Bana öyle geliyor ki, tam manasıyla yaşadığımız sürece özlemden ve dilemekten asla vazgeçemeyiz." Göğsü yükseldiğinde ben on dört yaşında, o on beş yaşındayken başlayan ve yıllarca devam eden birlikte geçirdiğimiz *yıllar* gözlerimin önünde yeniden canlandı.

"Güzel ve iyi olduğunu hissettiğimiz bazı şeyler var ve onlara aç olmalıyız," diye tamamladı. Duygularını bastırmaya çalışsa da o gölün dibindeki ağırlığı kaldıramamıştı. Bunu kendisi de fark etti ve en sonunda o muhteşem gülümsemesiyle gülümsedi.

Hemşireler göğsümde yatan bebeği kontrol etmek için yaklaştılar. Ardından bana doğru başlarını sallayıp tüm değerlerinin mükemmel olduğunu söyleyerek geri çekildiler. Connor tekrar konuştu.

"*George Eliot*," dedi alıntının sahibini doğru şekilde tahmin ederek. "*Floss Nehrindeki Değirmen*."

Eliot. Parmağımla bebeğin yanağını okşadığımda tekrar bir şey mırıldandı. "Eliot," diye fısıldadım. "Ona çok yakıştı." *George Eliot*, aslında *Mary Ann Evans*'ın kullandığı takma isimdi. O bir kadındı.

Connor bunu biliyordu. Gülümsemesinin biraz daha büyümesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ettim. "Eliot Alice," dedi birden. "Ona daha çok yakışıtı."

"'Alice' derken..." demek üzereydim ama sanırım neyden bahsettiğini biliyordum. Yine de onun *Alice Harikalar Diyarında*'yı seçmesine şaşırmıştım. Alice bir kadındı, George Eliot da bir kadındı ama erkek adıyla tanınmıştı. Connor'ın oğlumuza "Alice" adını vermek istemesi, bu sembolik dengeyi sevmesinden olmalıydı.

"Alice...?" Tahmin etmemi istiyordu.

"Sigara içen bir tırtılın ve senden daha geniş sırıtan bir kedinin olduğu bir hikâyeden geliyor."

Güldü. "Alice bana Lily'yi hatırlatıyor."

Ağlamayı bıraktığımı sanıyordum ama yanaklarımdan bir gözyaşı daha süzüldü. "Ne açıdan?"

"İkisi de nazik, hayal güçleri kuvvetli, kendi tarzlarında esprililer ve tavşan deliklerine düşmeye yatkınlar."

Gülümsemem kahkahaya dönüştü.

Connor yüz ifademde boğulurken ben onun dingin, yatıştırıcı bakışlarında yüzdüm. Ancak hemşire oğlumuzun doğum gününü ilan ettiğinde koyduğum hedefi hatırladım.

Eliot'ın başına geçirmem için küçük bir pamuklu şapka uzatırken, "Bu küçük beyefendi tam 00.01'de doğdu," dedi hemşire.

Gözlerim büyüdü. Beynim işliyor, işliyor, işliyordu...

1 Haziran.

Lanet olasıca 1 Haziran'da doğmuştu.

Ona kızgın bir bakış atmak istesem de beceremedim. Bu kadar narinken gözlerimin sıcaklığına dayanamazdı. *Çok üzgünüm, küçük gremlin.*

Sırtında küçük daireler çizerken Connor'a döndüm. "Ona Brutus adını vermek için hâlâ zamanımız var." O cevap veremeden Eliot'a eğilip fısıldadım. "Tabii ki asla sana o ismi vermezdim." *Affet beni.*

"Âşıksın," dedi Connor gayet açık bir gerçeği dile getirerek.

"Sen de öylesin," diye karşılık verdim.

"İki gerçek. Peki bunlarla ne yapacağız?"

"Bir tane daha," dedim. *Bir tane daha doğru. Bir tane daha bebek.*

"Daha çok sevgi," dedi alt metnimi kolayca okuyarak. "Bunu kabul edebilirim."

Şimdiye kadar bu kelimeleri hiç bu şekilde söylememişti. Evet, küçük hedefimi kaçırmış olabilirdim. Yine de hem şimdi şu anı hem de geleceği görebiliyordum.

Ve hayatımda hiç bu kadar zaferle dolu hissetmemiştim.

Connor & Rose Cobalt oğulları
ELIOT ALICE COBALT'ın
doğumunu büyük bir sevinçle karşıladı.
1 Haziran, 2019

BÖLÜM 15

LILY HALE

Kasım 2019
Hale Evi
Philadelphia

"Yanına balta falan aldın mı? Ya da pala? Ayı öldürmek için ne kullanıyorduk ki?" diye gayet ciddi bir ses tonuyla sordum.

Ryke su geçirmez matarayı spor çantasının yan gözüne sokup bana bir ucubeymişim ve *tamamen* saçmalıyormuşum gibi bir bakış attı.

Koltuğun kol dayanağına yaslandım. Ağır, hamile karnım yer çekimini oldukça seviyordu. *Oturmak*, *uzanmak* ya da karaya vurmuş bir denizanası misali yere sıçrayıp kalmak gibi bir ihtiyacım vardı. Üçüncü üç aylık dönemdeydim. Her yerim ağrısa da beynim hâlâ sürekli aynı yere gidiyordu. Loren Hale. Yatağımda.

Çıplak. Üzerimde.

İçimde.

Hormonlar. Onları hem seviyordum hem de onlardan nefret ediyordum. Seksin yerini endişeyle doldurmuş olsam bile Lo ve seks dışında bir şeye odaklanabiliyor olmam büyük bir kazançtı.

"Gerçek bir soru sordum," dedim sessizliği bozarak.

Ryke çantasını kapattı. "Ayıları öldürmeyeceksin."

Sesimi alçalttım. "Peki ya onu yerlerse..." Dört yaşındaki oğlumun bu varsayımsal korku senaryosunu duymasını istemiyordum ama Lo'yla yukarıda çanta hazırlıyor olduklarından bizi duyamazdı. Garrison da buralarda değildi, Willow'u görmek için Londra'ya uçmuştu.

"Böyle bir şey olmayacak, Lily," diye karşı çıktı Ryke. "Moffy konusunda bana güvenebilirsin."

"Orası orman. Ormanda her şey olabilir." Gerçi mesele sadece orman mıydı? Moffy vahşi doğayı defalarca kez deneyimlemişti. Dumanlı Dağlar'daki göl evimize o kadar sık gidip geliyorduk ki, sürekli tekrar ne zaman gideceğimizi soruyordu.

"Bunun göl evinden ya da sen ve Lo yokken onunla geçirdiğim diğer zamanlardan hiçbir farkı yok. Hepsi aynı sikik şey. Şimdi neden çıldırıyorsun?"

"Çıldırmıyorum," diye çıkıştım.

"O zaman bu sikik konuda garip davranıyorsun diyeyim."

"Bana hep garip diyorsun."

Ryke iç geçirdi. Bana karşı kaba davrandığını fark ederek hayal kırıklığına uğramıştı, bunu yapmak istemediğini biliyordum. Cebinden bir parça sakız çıkarıp yavaşça paketini çıkardı ama çiğnemedi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sana yüklenmemeye çalışıyorum... *sikeyim*." Gözlerini sıkıca kapattı. "O anlamda değil."

Gülümsedim çünkü bu durum eskisinden daha komikti. "Her şeyin aynı olduğunu söylediğini biliyorum ama bu farklı hissettiriyor. Bu çadırlı, elektriksiz bir *kamp* gezisi ve..." O anda anladım.

"Sen çocuklar konusunda benden daha çok risk alıyorsun."

O da anlamıştı. "Konu siktiğimin tırmanma duvarı, değil mi?"

"*Çocuk odasına* tırmanma duvarı koydun. Deli olan sensin!" Onu işaret ettim.

Bana doğru gözlerini devirdi. "O sikik duvar gayet güvenli."

Sullivan'ın odasına girerken bile kurdeşen döküyordum.

Ryke, bir yaşındaki kızı için ayak ve el tutamakları olan bir tırmanma duvarı inşa etmişti. Dün gördüğümde kafamda neon ışıklı uyarı işaretleri yanmıştı. *Kırık kol! Kırık bacak! Kırık el ve ayak parmakları!*

Sulli, bir bebeğin tırmanabileceğinden çok daha yükseğe çıkmış-

tı. Daisy ve Ryke onu kolluyor olsalar da ben kapı eşiğine yapışıp kalmıştım. Kızlarının bunu ne kadar sevdiğini görebiliyordum ama Moffy arabaların önünde koşmayı sevseydi ona *hayır* derdim.

Ryke gibi biri için sınır tam olarak neydi, emin olamıyordum. "Ya Moffy ateşin içinden geçmek isterse?" Ona doğru yürüyüp sorgu moduna geçtim. "Ne yaparsın?" Göğsünü dürtükledim.

Bana sanki milyonlarca yıldır hiç değişmemişim gibi baktı.

Haklıydı. Hâlâ müthiş bir dedektiftim.

"Siktir, hayır derdim."

"Emin misin?"

"*Evet*, Lily." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Önemsiyorum. Onları asla tehlikeye atmam." Çenesini ovuşturdu. "Sulli'ye neden tırmanmayı öğrettiğimi biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Paparazziler ona her zaman soruyordu. *Sullivan'ın senin gibi bir tırmanıcı olmasını istiyor musun?*

Ryke'ın cevabı hep aynıydı. *Siktirin gidin.*

"Çünkü bu benim hayatımın büyük bir parçası ve eğer korktuğum için onu bundan alıkoyarsam kızımı dışlamış olurum. Amacım onu profesyonel bir tırmanıcı olmaya zorlamak değil. Bu onun seçimi."

Omuzlarım biraz da olsa gevşedi. "Tırmanmayı seçmesini umuyor musun?"

Kaskatı kesildi. "Bunu yalnızca Daisy'ye söyledim. Bu yüzden gidip Lo'ya, Rose'a, lambaya ya da küvete falan anlatma."

"Hey," dedim. "Küvetle ilişkimi uzun süre önce bitirdim."

Ryke neredeyse gülümseyecekti ama hafif gülümsemesi hemen silindi. "Olanlardan sonra... hayır. Sikeyim, hayır." Arkadaşının öldüğü tırmanış kazasını kastediyordu. "Başka bir şey seçmesini umuyorum. Sullivan hakkında endişeleniyorum. İpin diğer ucunda olmadığım her tırmanışında da endişeleneceğim ama Daisy gibi eğer sevdiği şey bu olursa, yapmasına da izin vereceğim."

Muhtemelen ağzım kulaklarımda, kontrolsüz bir şekilde sırıtıyordum çünkü Ryke bana tekrar tuhaf tuhaf bakıyordu.

Bu yüzden aklımdan geçeni söyledim. "Sen de endişelenen bir tipsin."

"Sikeyim artık, Lily."

"İtiraf ettin, geri dönüş yok."

İç çekti. "Biz aynı değiliz, Lily."

Yıllar önce ona seks bağımlısı dediğimde de aynı şeyi söylemişti. *Öyle olmamı ve senin anonim olmayan küçük seks bağımlıları kulübüne katılmamı istediğini biliyorum*, demişti. *Ama böyle bir şey gerçekleşmeyecek.*

"Sen endişeleniyorsun," dedim. "Ben de endişeleniyorum. Endişeliler Birliği, yani biz." İkimizi işaret ettim.

Sakızını tekrar sardı. "Ben küçük bir eyalet parkında, bir gecelik kamp gezisi için *endişelenmiyorum*, Lily. Ben kızımın üç bin metre yükseklikten düşmesinden endişeleniyorum."

İyi noktaya değinmişti.

Birden içim ısındı. Bunun yeniden yükselen kaygımdan mı, yoksa odanın sıcağından mı olduğunu anlayamadım. En yakınımdaki şeyi -koltuğun üzerindeki bir çizgi romanı- kaptım ve yüzümü yelpazeledim. Parlak sayfalar küçük bir esinti yaratarak beni biraz serinletmişti.

"Burası sıcak mı?" diye sordum. "Bayılacak gibi hissediyorum."

"Sikik yerine otursana artık."

"Oturuyor... sayılırım." Hâlâ kol dayanağına yaslı haldeydim. "Sanırım sadece gerginim." Gerçeklerle yüzleşmem gerekiyordu. Moffy ilk kez bir kamp gezisine gidecekti, hem de Ryke'la birlikte. Minnettar olmam gerekirdi çünkü vahşi doğa deyince o tam bir profesyoneldi.

Lo bile Ryke içeriden çok dışarıda vakit geçirdiği için bunun olabilecek en iyi senaryo olduğunu söylemişti. Buna karşılık kocam kibritle bile zar zor ateş yakabiliyordu. Ateş yakma konusundaki sabrı sıfırdı.

Sakızını cebine atarken, "En kötü ne olabilir ki?" dedi Ryke. Sonra ben ağzımı açmadan ekledi. "Sikik ayı *dışında*."

Yavaşça çizgi romanı yerine koydum. *Wolverine. Bana güç ver.*

"Paparazziler," dedim ona. "Ya sizi takip ederlerse? Ormanda,

kaçacak yerin olmadığı bir yerde sana bela olurlarsa? Daha önce oldu, yani bu gayet *mantıklı* bir korku."

"Price ve Declan da bizimle geliyor. Medyayla ilgili bir şey olursa, onlar halleder." Price, Daisy'nin korumasıydı. Declan ise Moffy'ninkiydi.

"Ya Moffy kendini iyi hissetmezse? Onu rahatlatmak için orada olmayacağım." Ryke *ben* değildi, o kadarını kendisi de söylemişti.

"Bak," dedi, "Rose'a söz verdim. Janie korkarsa, onu en yakın otele götüreceğim. Hatta haritadan yerini bile belirledim. Aynı söz Moffy için de geçerli."

"Teşekkür ederim." İçimdeki endişe azalmaya başlamıştı. Özellikle Rose'un, en büyük ve bilge ablamın Jane'in hayatını Ryke'a emanet ettiğini düşündüğümde daha da rahatladım. Onu güvenlik konusunda en az bir saat sorguya çektiğine emindim.

Kanepeye iyice gömüldüm, Ryke çantasını bırakıp yanıma oturdu. Ellerimi karnımın üzerine koydum. Bebek durmadan tekmeliyordu.

Ryke elini karnıma koyarak kıpırdanmalarım hissetti. Daha önce birçok kez dokunup dokunamayacağını sormuştu. Moffy'ye hamileyken fiziksel dokunuşlar beni inanılmaz geriyordu ama artık çok daha rahattım. Bu yüzden ona her zaman izin veriyordum.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı. "Öyle mi görünüyorum?"

"Biraz yorgun gibisin."

"Çok hareket ediyor, bazen geceleri uyutmuyor." O. Luna Hale. Bir kızım olacağı için biraz korkuyordum ama bunun tek nedeni diğer insanlardı. Ona Daisy'ye davrandıkları gibi davranmalarını istemiyordum. Küçük kız kardeşime, sırf benim yüzümden "*geleceğin seks bağımlısı*" demişlerdi.

Luna'nın Daisy'den daha kolay bir süreç yaşayacağına inanmak zorundaydım.

"Keşke Daisy de seninle kampa gelseydi," dedim usulca. Kız kardeşim Calloway Kampı'nın bir bölümünü sezon dışı dönemde genişletmeye karar vermişti. Bu sürecin içinde evrak işleri ve Skype toplantıları vardı.

"Siktir, bunu ben de isterdim," diye cevapladı Ryke. "Ama o Sulli'yle güzel bir hafta sonu geçirecek."

Bundan hiç şüphem yoktu.

Lo ve Moffy'nin aşağı inmesini, Rose ile Connor'm da Jane'i getirmesini beklerken aklımda dönüp duran tek şey ayılardı. Kahverengi ayılar. Boz ayılar. Derken gözümün önünde bir kutup ayısı bile beliriverdi. Resmen aklımı yitiriyordum.

Ryke yarı ilgiyle *Wolverine* çizgi romanım karıştırıyordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bize neden seninle gelmediğimizi tekrar hatırlatır mısın?"

"Bir kere, sen lanet olasıca hamilesin." Sayfayı sertçe çevirirken bir anda *yırtıldı. Siktir!* Ryke donup kaldı.

Ben de donup kaldım. Lo, çizgi romanlarına karşı inanılmaz derecede takıntılıydı. Kendime geldiğimde, "Kanepe minderinin altına sıkıştır da asla öğrenmesin," diye fısıldadım.

Ryke omzunun üzerinden arkasını kontrol ettikten sonra kıçının altındaki minderi kaldırıp çizgi romanı oraya kaydırdı.

"Lo seninle gelebilir." Kaldığımız yerden devam ettim. "Hatta seninle gelmeli."

"O siktiğimin kibritiyle bile ateş yakamıyor, geçen kampımızda matarayı çalıların içine tekmelemişti. Kardeşimi seviyorum ama yardım edeceğine sorun çıkarır. Gitmek bile istemediğine dair bahse girerim."

"Evde kalmayı mı tercih eder?" dedim şaşkınlıkla. Moffy'yle gitmek isteyeceğini düşünmüştüm.

Ryke sanki bir sırrı gizliyormuş gibi boğazını temizledi. "Evet." *Tam bir yalancı.*

Ona elimden gelen en keskin bakışı attım. İşe yaramış olmalıydı çünkü Lily "Dedektif" Hale baskısı altında çatladı.

"Bak. Ben yeğenlerini kampa götüren lanet olası eğlenceli amcayım. Bu sayede seninle Lo'ya tüm hafta sonu boyunca istediğiniz kadar birbirinizi becerme fırsatı doğuyor."

Ağzım açık kaldı. "Yani tüm *bunlar...*" Kollarımı iki yana açtım. "Sırf bu yüzden mi oluyor?"

"Neden siktiğimin *kamp gezisi* diyemiyorsun sen?"

"Ryke," diye çıkıştım.

"Sebebin bir parçası bu. Birden fazla sikik neden var, Lily."

Kollarımı elimden geldiğince koca karnımın üzerinde kavuşturdum. "Onu becermek istemiyorum."

"Saçmalık." Yıl boyunca duyduğum en sert *saçmalık*'larından biriydi.

Uzun, derin bir nefes verdim. Hormonlarım ortalığı kasıp kavuruyordu ve Lo'yla biraz baş başa kalmak iyi gelecekti. Sadece seks için bu derece plan yapılmasından hoşlanmıyordum. Kendime sürekli bunun beni kötü bir anne yapmayacağını hatırlatmam gerekiyordu.

Çoğu insan biraz yalnız kalmak isterdi, sadece seks bağımlıları değil. *Değil mi?* Evet, öyle. Değil mi?

Kendi kafamı karıştırıyordum.

"O zaman bize bu hafta sonunu verdiğin için teşekkür ederim."

"Ben eğlenceli amcayım. Bunun için buradayım."

Tam o sırada kapı hızla açıldı. Dört yaşındaki Jane antreden oturma odasına girerken, "Moffy!" diye bağırdı. "Kamp zamanı!"

Ryke'la birlikte ayağa kalktım.

Açık pembe palto giyen Jane hevesli gözlerle odayı taradı.

"Yukarıda," dedim küçük kıza.

"Teşekkür ederim, Lily teyze!" Merdivenleri hızla çıkarken ikincisinde takılıp düştü. Sonra aceleyle kendini toparlayarak, "Moffy!" diye bağırdı.

Rose bizi kanepede görür görmez rotasını Ryke'a çevirdi. Connor da hemen arkasındaydı.

"Her şey tamam mı?" diye sordu Rose. Sarı-yeşil gözleri milyonlarca tehditle parlıyordu.

Ryke çantasının yanına dönüp ellerini rahatça ceplerine soktu. Ben de tekrar kanepeye yaslandım.

"Evet," dedi. Kanıt gösterircesine botunun ucuyla hafifçe çantasına vurdu.

Connor pembe bir prenses çantasını siyah spor çantasının ya-

nına bıraktı. Tahmin ettiğimden daha sakin görünüyordu. Sonuçta tek kızını Ryke Meadows'la birlikte ormana gönderiyordu. Ancak ben Connor'ın poker suratının ardını okumakta hiçbir zaman iyi olamamıştım.

"Az da olsa endişeli misin?" diye sordum ona.

Gözünü bile kırpmadı. "Yağmur yağma ihtimali yüzünden, evet. Yüzde elli beş olasılıkla bekleniyormuş." Belli ki ağaçların arkasına gizlenen ayılar ya da kameramanlar hakkında endişelenmiyordu.

Bunu yapan tek kişi sensin, Lily.

Rose bile sakinleşmişti. Ryke'ın testisleri ve penisi hakkında sözlü tehditleri yoktu. Yüzümü buruşturdum. *Onun penisi hakkında düşünmeyi kes.*

Rose'la Ryke dün kamp gezisi hakkında konuşmuşlardı. Ryke, Rose'un evine çit tamirine gitmişti. Muhtemelen o sırada Jane korkarsa onu otele götüreceğine dair söz vermiş olabilirdi.

Merdivenlerden ayak sesleri duyuldu. Lo, peşinde Moffy ve Jane'le oturma odasına girdi. Moffy'nin *Black Widow* çantasını prenses çantasının üstüne attı.

Moffy küçük *Ray-Ban* gözlüğünü başının üstüne itti, sonra deri ceketinin fermuarını çekmeye çalıştı. Son zamanlarda giyim tarzı Ryke'a gitgide daha çok benzemeye başlamıştı.

Lo, oğlumuzun önünde diz çökerek fermuarını çekmesine yardım etti. Moffy derin bir nefes verip yan yan Ryke'a baktı. Açıkça onu etkilemeye çalışıyordu. Amcasına duyduğu hayranlık aslında tuhaf bir şey olmamalıydı ama medya Lo, ben ve Ryke arasında üçlü ilişki dedikodularına odaklanmış durumdaydı.

Onun amcasına olan yakınlığı, magazin dergilerinde çok daha çirkin söylentilerin yayılmasına sebep olabilirdi. Lo, *Ünlü Takipçisi*'nin bunu bir kez denediğini söylemişti. Bir gazeteci, Moffy'nin aslında Ryke'm oğlu olduğunu iddia etmişti. Neyse ki Connor, haber yayılmadan engel olmuştu. Yine de Lo bana olanları anlatırken sesi kısık ve boğuktu.

"Mesele benim duygularım değil," demişti. "*Onunkiler*. Şüphe, Lil. Bundan şüphe etmesini istemiyorum."

Lo'ya sarılmıştım, o da bana tutunurcasına sıkıca kavrayarak karşılık vermişti.

Medyanın berbatlığı yüzünden ilişkilerimizi mahvetmeyeceğimize dair birbirimize yeniden söz vermiştik. Moffy'yi Ryke'tan asla ayırmayacaktık. Amcasını çok seviyordu ve bu, evrendeki en güzel şeylerden biriydi. Gerçekten öyleydi.

Ben yalnızca endişeleniyordum. Ben hep endişelenirdim. *Bu bir gerçekti.*

Moffy, geçmişteki kirli sırlarımı duyarsa benden iğrenir diye çok korkuyordum. Beni sevmemek için bahaneler bulmasından, basının bana biçtiği kimliği içselleştirmesinden ve oğlumla aramdaki sıkı bağı kaybetmekten korkuyordum.

İnsanlar tarafından nasıl algılandığımı anlayacak kadar uzun süredir haberlerim yapılıyordu. Loren Hale'in yanında değil de kendi başımayken hakkımdaki düşünceler çok iyi sayılmazdı. Yine de eskisi kadar da kötü değildi.

Geçmişte en çok paylaşılan tweet şuydu. **Lily Calloway aldatan, pis bir fahişe. Iyy. Vajinasının ne kadar iğrenç olduğunu düşünsenize.**

Keşke insanlar vajinam hakkında düşünmeyi bıraksaydı. Çünkü oğlumun da bunu düşündüğünü aklımdan geçirdiğimde kendimi battaniyelere gömüp bir daha çıkmamayı diliyordum.

İyi haberse, *Biz Calloway'iz* yayınlandıktan sonra hiçbir magazin dergisi ya da haber kanalları bana nimfomanyak dememişti. Çünkü belgeselde bunun ne kadar canımı yaktığını açıklamıştım. Tabii ki ahlaki bir farkındalık geliştirdikleri için ricamı dinlememişlerdi. Hayranlar Daisy'nin TSSB'sini ve depresyonunu eleştirdikleri için ellerinde yaba ve meşalelerle *Ünlü Takipçisi*'nin peşine düşmüşlerdi. Onlara o kadar çok saldırmışlardı ki, haberlerini geri çekmek zorunda kalmışlardı.

Connor hep tüketiciler ne isterse sektörün onu ürettiğini söylerdi. Bunun ne anlama geldiğini yakın zamana kadar hiç anlamamıştım.

Lo, Moffy'nin fermuarını kapattıktan sonra ayağa kalktı. "Üşürse diye ona fazladan bir mont koydum."

"Mükemmel," dedi Ryke. Siyah spor çantasını omzuna attı, diğer iki çantayı da kolayca eline aldı.

Moffy hemen Lo'nun yanından ayrılıp Ryke'a koştu. "Hazır mıyız? Gidebilir miyiz?" Heyecanı yüzünü aydınlatıyordu.

"Evet, hadi çıkalım. Janie?"

Simli leopar desenli bir şapka takıp, "*Au revoir!*" dedi Jane. Fransızca "güle güle" diyerek annesiyle babasına el salladı ve geçit törenine önderlik ederek kapıdan çıktı.

Moffy, Ryke'ın yanma yetişti. "Kendi çantamı taşıyabilirim."

Ryke kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Moffy hızla başını salladı.

"O zaman sikik şeyi tut bakalım, küçük adam," dedi Ryke ve çantanın bir askısını Moffy'nin tutmasına izin verdi.

Kollarını kavuşturmuş oğlumuzu izleyen kocama yaklaştım. *Bu çok zor.* Moffy henüz dört yaşındaydı ama şimdiden büyük çocukların yaptığı şeyleri yapmak istiyordu. Ya bir gün bizi unutursa?

Lo beni yanına çekti.

"Sanırım bir Hufflepuff'la Slytherin'in bir Gryffindor bebek sahibi olması böyle bir his olmalı." Neden bu kadar duygulanmıştım? Gözlerimi ovuşturdum ama kurulardı. "Üzgünüm."

"Lil," dedi Lo beni sıkıca kavrayarak. "Henüz hangi binada olduğunu bile bilmiyoruz. *On bir* yaşına gelmedi."

Doğru söylüyordu.

"Hem bunu konuşmuştuk. Gryffindor olsa da mutlu oluruz, değil mi?"

Bu daha da doğruydu.

Moffy ve Ryke antrede gözden kayboldular ama kapının kapanma sesini duymadım. *Bir şey ters gitti.* O anda Moffy koşarak oturma odasına geri döndü, gözleri bizdeydi.

Lo'nun bacaklarına sarıldı. "Bay bay, baba."

Sonra bana döndü. "Bay bay, anne." Biz tepki vermeye bile fırsat bulamadan yeniden koştu. Bu sefer kapı kapandı.

Bizi unutmadı.

Bir an öylece, hafif bir dalgınlık içinde gülümsedim.

Connor ve Lo, arabanın garaj yolundan ayrılmasını izlemek için dışarı çıkmışlardı. Bu yüzden tekrardan kanepeye, az önce oturduğum yere döndüm. Sanırım Rose'un oturma odasında kalmasının tek nedeni bendim.

"Bu kötü bir fikirdi," dedim yanıma oturan ablama.

"Buna ihtiyacın vardı."

Kaşlarımı çattım, akla ilk gelen şeyin *ben* olmasından hoşlanmamıştım.

Belki böyle düşündüğümü fark etmişti çünkü konuşmaya devam etti. "Yüzlerini görmedin mi? Toprak ve böceklerin arasında sürünürken bizden daha çok eğlenecekler." Duraksadı. "Jane'in eve milyon tane böcek ısırığıyla döneceğine eminim. Aklıma gelmişken..." Telefonunu çıkarıp notlar uygulamasını açtı. "*Kalamin losyonu al.*"

"Sadece gece seksi yapabiliyorum," diye hatırlattım ablama. "Üçüncü üç aylık döneme kadar programıma uyuyordum."

Rose saçlarını atkuyruğu yaptı. "Ne zaman odada olsa resmen onu gözlerinle beceriyorsun."

"O kadar belli ediyor muyum?" diye sordum endişeyle.

"Evet." Çantasından rujunu çıkarıp kapağını açtı. "Kendine zaman ayırmakta utanılacak bir şey yok. Buna ihtiyacın var. Bazen ben de buna ihtiyaç duyuyorum. Ve sen özellikle de Luna doğduğunda bir süre seks yapmaman gerekeceği için şu an bunu kesinlikle yapmalısın."

Doğumdan sonra altı hafta "seks yok" kuralı vardı. Yine kıyamet gibi olacağını tahmin ediyordum ancak Moffy doğduktan sonra bunu yapmayı başarmıştım. Bir kez yapabildiysem, tekrar yapabileceğime emindim.

Rose'un mavi elbisesi karnını hiç belli etmiyordu, henüz o kadar ilerlememişti. Hâlâ tekrar hamile olduğuna inanamıyordum. Gerçi bir yandan da inanabiliyordum. Bir kızı daha olmasında kararlıydı, bu yüzden Eliot'ın doğumundan sonra seks yapabildiği anda hamile kalmıştı. *Altı hafta sonra tekrar hamileydi.*

Tam bir delilikti.

Daisy olsa büyük ablamızın bu deliliği sevdiğini söylerdi. Cobalt

kaosu diye bir şey kesinlikle vardı ve Connor ile Rose her saniyesinden keyif alıyorlardı.

Lo'yla birlikte oturma odasına girerken, "Çoktan takvime eklendi, sevgilim. Yarın öğle yemeği," dedi Connor.

"Asistanına *taco* yiyeceğimizi söyle. Ben senin karın değilim, *sushi*'den nefret ederim."

Rose hamileyken çiğ balık yiyemiyordu ama hâlâ vejetaryen *roll*'ları seviyordu.

"Bu, onun açısından bir dikkatsizlikti," dedi Connor. "Ben olsam tercihlerini asla unutmazdım."

Rose çantasını zarif bir şekilde dirseğine geçirip bir kraliçe edasıyla ayağa kalktı. "Gitme zamanı." Sonra Lo'ya keskin bir bakış attı. "Loren, lütfen kardeşime bu planın sadece onun yararına olmadığını hatırlat."

Ellerime baktım.

"Bu sadece seks değil, Lil. Ben karımla bir randevu gecesi istiyorum."

O an üzerimdeki suçluluk duygusu dağılıp gitti ve beni özgür bıraktı.

Rose ve Connor çıkarken ablamın sesi koridordan yankılandı. "Lütfen evden çıkmadan önce tavuk *nugget*'ları buzluktan çıkardığını söyle." Çocuklarını sevdikleri yemeklerle besliyorlardı. *Ünlü Takipçisi* ise hâlâ onların her akşam beş çeşit lüks yemek hazırladığını iddia ediyordu.

Doğru değildi.

"Kiminle evlendiğini sanıyorsun?" diye sordu Connor.

"Bir narsistle, bir şefle değil."

Kapı kapanmadan önce Connor'ın o meşhur göz kamaştırıcı sırıtışını hayal ettim.

Oda sessizliğe gömüldü. Kanepeye yaslanıp başımı çevirerek Lo'nun keskin hatlarına baktım.

Her gün Loren Hale'in nasıl bir çocuktan bir adama dönüştüğünü, ona bu kadar uzun süre nasıl karşı koyabildiğimi düşünüyordum. Mesele yalnızca çene hatları ya da elmacıkkemikleri değildi. Beni nasıl gördüğüydü. Tek bir bakışta. Tek bir duruşta.

Değerli.

Güzel.

Sen çöp değilsin, Lily Hale.

Onun beni gördüğü bakış açısı var olan tüm çirkin algıları yeniyordu. Kendim hakkında inandığım şeyleri pekiştiriyordu.

Değerli.

Güzel.

Sen çöp değilsin, Lily Hale.

Onun sevgisini içime çektim. Arzu bacaklarımın arasında sıcak bir şekilde birikiyordu. *Kalçalarımdaki elleri, giderek daha da aşağı iniyor.* Evet. *Evet.* Düşüncelerim onun aletine kadar indiğinde bacaklarımın arası neredeyse nabız gibi atıyordu.

Her şeyiyle.

İçimde.

Hemen şimdi.

Gerçekten kadınlığımın kasıldığını hissettiğimde donup kaldım. Ardından şimdiki zamana odaklanmaya çalıştım. Bunu ne kadar çok istesem de henüz Loren Hale'in vücudunun üstünde değildim. O hâlâ kanepenin diğer tarafında ayakta duruyordu.

Bana ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi bakıyordu, yanaklarım hemen kızardı. Rose'un onu gözlerimle becermem ile ilgili söylediklerini hatırladım. Gerçekten öyle mi yapıyordum?

Çok barizdim.

Sessizliğin içinde gerilim gittikçe yükseliyordu. Boynum ağrıyınca boş televizyon ekranına odaklanarak hafifçe dizlerime vurdum. "Eee..." *Lo'nun aleti.*

Bacaklarımı birbirine bastırdım, bir anlığına kaybolmuştum. Bir fantezinin içine sürüklenmemek için kollarımı salladım. Neden bu kadar garip hissediyordum ki? Onu tüm hayatım boyunca tanımıştım. Her sabah en iyi arkadaşımın yanında uyanıyordum.

Bu yüzyılların kanıtıydı.

Onu süzmedim, sadece parmaklarımla dizlerimde ritim tuttum. "Randevu gecesi mi?" *İşte gariplik buradan geliyor.* Ne zamandır onlara randevu gecesi diyorduk? "Ne yapacağız?"

"*Rogue Cut*'ı izleyeceğiz." Yanıma oturdu.

Bu üç kelime ruh halimi bir anda yükseltti. *Rogue Cut*, *X-Men: Days of Future Past*'in özel versiyonuydu. Bonus sahneleri izlemeyi hep erteliyorduk. Onun yerine ya yeni filmler ve diziler çıkardı ya da Moffy için çizgi film izlerdik.

Lo'ya döndüm. "Tanrım, ya gizli bir *Magneto* sahnesi varsa?" Sonra kaşlarımı çattım. "Olamaz. Sence *Rogue* ve *Magneto*'yu çizgi romanlardaki gibi bir araya getirmişler midir?" Elimi kalbime koydum. "Aman Tanrım, kalbim bunu kaldıramaz, Lo. Bu *gerçekten* en sevmediğim eşleşme olurdu."

"Orası Dünya-295," diye hatırlattı. "Buraya eklemeleri zayıf bir ihtimal." Tam karşılık vereceğim sırada, "Ama eğer öyle bir şey olursa, o boku hemen ileri sararım," diye ekledi.

Rahat bir nefes verdim. "Teşekkür ederim."

"Ne demek, aşkım. İleri sarılmış boklar, en sevdiğim şeydir." Yüzündeki kuru gülümseme yanaklarındaki gamzeleri belirginleştirmişti.

Vücudum zonkluyordu. *Filme. Odaklan.* Kendi kendime bu düşünceyi tekrarladım.

O filmi açarken kanepeye yaslanıp rahatladım. On beş dakika sonra Lo bacaklarını sehpanın üzerine uzatmıştı. Yan yanaydık, kolu omzumun etrafında dolanmıştı.

Kıpırdamadan oturuyordum. Çünkü eğer Lo'ya doğru yaslanırsam ellerimin kendiliğinden pantolonuna gideceğini biliyordum. Fermuarını açıp alelacele orgazm olmaya çalışacaktım. *Yavaş ol*, diye sık sık kendime hatırlatıyordum.

Yirmi dakika geçti.

Kıvrandım. *Lily!*

O an seks, süper kahramanlardan çok daha cazip görünüyordu. Bu düşünce daha önce defalarca aklımdan geçmişti. Ancak Lo bunun randevu gecesi olduğunu söylemişti ve belki de film bitene kadar sabretmemi umuyordu.

Randevu gecesini mahvetmeyecektim.

En azından seksle.

Gizlice Lo'ya bir bakış attım. Film onu benden daha çok büyülemişti. *Magneto* ekranda belirince kaşlarını çattı, sahneyi on saniye geri sardı ve yeniden dinledi. Özel versiyonları izlememiz bu yüzden bu kadar uzun sürüyordu.

Kasıklarını süzdüm.

Ya üzerine oturursam? Ters şekilde...

Anal.

Doktorum hamileliğimin bu döneminde anal seks yapmama karşıydı. Yine de hâlâ aklımdan geçiriyordum.

Anal. Neden kulağa bu kadar çirkin gelen bir kelime, bu kadar güzel hissettiriyordu? Düşüncelerim tuhaf olsa da bundan rahatsız değildim. *Tuhaflığını kucakla.* Bu düşünceyle kendime güvenerek başımı salladım.

Lo filmi durdurdu. "İyi misin?" diye sordu. Kehribar rengi gözleri başımdan belime, sonra ellerime kaydı. Durumumu dikkatle inceliyordu.

"Harikayım. Neden sordun?"

"Kendi kendine başını salladın." Avuç içini yanağıma yerleştirdiğinde refleksle eline doğru sokuldum. *Daha. Daha yakına.*

O sessiz yakarışımı duyamazdı ama gözlerimde görmüş olmalıydı. *Randevu gecesi.*

Randevu gecesinin sekse karşı olacağını kim bilebilirdi ki? Fakat öyleydi. Benim için öyleydi. Bileğini tutup elini yanağımdan uzaklaştırmayı düşündüm ama sonra donup kaldım. Büyük avucunun sıcaklığının yanağımda bıraktığı his çok güzeldi.

Kendi kendine başını salladın, dediğini hatırladım.

"Eee?" dedim. Başımı sallamamın neresi kötüydü? Ben baş sallayan bir insandım. Öyle kendine güvenen, kendi kendini onaylayan biriydim. Kaşlarımı çattım. Gerçekten böyle bir kelime var mıydı acaba? Bunu Connor Cobalt'a sormam gerekiyordu ama şu an olmazdı. Seks konularında Connor Cobalt'ı düşünmeye hiç gerek *yoktu.*

Lo boştaki eliyle kumandayı çevirdi. "Bunu yalnızca kendini bir şeye hazırlarken yaparsın."

Boğazımı temizledim. "Sadece kendime anal kulağa çirkin bir kelime gibi gelse de yine de onu sevebileceğimi ve bunda bir sakınca olmadığını hatırlatıyordum." Tekrar başımı salladım. Siktir edin, ben baş sallayan biriydim. Böyle bir şey olsa da olmasa da.

Lo önce gülümsedi, sonra güldü.

O anda avucunun hâlâ yanağımı kavradığını fark ettim. "Bu senin..." diyerek elini nazikçe ona geri verdim.

Gülümsemesi soldu, neredeyse kalbi kırılmış görünüyordu.

"Ya da... geri alabilir miyim?"

Beni öpmeyi planlıyormuş gibi bana doğru eğildi ama sonra bir nefes kala geri çekildi. Muhtaç bir şekilde nefesim kesildi.

"Lily Hale," diye adımı fısıldadı seksi bir şekilde. Çok yakındı. Öp beni. Öp beni. *Öp beni.* "Elimden daha fazlasını alabilirsin."

Evet.

Ona öpmeye çalıştım ama beni tahrik ederek yeniden uzaklaştı. Dudakları benimkilere değmeden yanımdan geçti.

Kulağımın hemen yanında, "Yavaşça," diye mırıldandı.

Bacaklarımın arası nabız gibi atıyordu. Bana doğru biraz daha yaklaşarak dizini kanepeye dayadı. Eli atletimden içeri doğru süzüldü.

Parmak uçları göğsümün kenarından geçerken nefesimi tuttum. *Yakına. Daha yakına.*

"Lo," dedim kesik nefeslerimle. Muhtaç bir haldeydim, tekrar onu öpmeye çalıştım.

Başını çevirdiğinde dudaklarım çenesine değdi.

"O kadar tahrik ediyorsun ki," diye yakındım.

Lo beni binlerce yıl daha tahrik edebilirmiş gibi gülümsedi. "Peki ya şimdi, aşkım?" Başparmağı meme ucumu okşadı, eli göğsümü kavramıştı. Hassas tomurcuğa hafifçe vurduğunda sarsıldım. Dudaklarım aralanmış, sinirlerim gerilmişti.

Başımı iki yana sallarken bacaklarım titredi. Sonra ekrandaki filmin durdurulduğunu fark ettim. *Randevu gecesi.*

"Lo..." Kendi kendime yüzümü buruşturdum.

"Lily?" Sesindeki endişe hissediliyordu. Avucunu hamile karnı-

ma dayadı, bebek için korkuyordu. Diğer eli yanağımı kavradı. Benim için de korkuyordu.

"İyiyim, iyiyim," dedim aceleyle. "Ama randevu gecesi ne olacak?" Filmi yarıda kesmemizin nedeni olmak istemiyordum.

Omuzları gevşedi, rahatlamıştı. "Sana bir sır verebilir miyim?" Sesi tekrar fısıltıya dönüştü. Ardından nazikçe sırtımı kanepeye doğru yönlendirdi, böylece tekrardan uzanır hale geldim.

O üstümde dururken Lo'ya odaklandım. Eli tekrar atletimin altına girdi. "Sırrın sikleri de içeriyor mu?"

Küçük göğsümü sıktı. "Tek bir siki."

Islanmıştım. "Senin sikini mi?"

Elimi kavradı. "İşte bu siki." Pantolonun düğmesini ve fermuarını açıp elimi *boxer*'ının içine soktu.

Çok sertleşmişti.

Gözlerim büyüdü. Şu anda sertleştiğini düşünmemiştim. Film izleme modunda olduğunu sanıyordum.

"*Bu* geceyi seninle geçirmek istiyorum. Çünkü seni becermek istiyorum. Sen beni becermek istediğin ya da Luna doğduktan sonra altı hafta seks yapmamız yasak olacağı için değil."

Nabzım hızlandı. Konuşmak için dudaklarımı aralasam da kelimelerimi kaybetmiştim. Sessizliğim karşısında elimi pantolonundan çıkarıp belimin altına bir yastık sıkıştırdı. Bacaklarım çoktan onun için aralanmıştı.

Daha yakına gel. Öp beni. Doldur beni.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Ya söylediklerini yanlış yorumluyorsam? Ya şu anda seks yapmayı önermiyorsa? "Bekle... Bu ne anlama geliyor?"

Lo üzerimde yükseldi. "Lily Hale." Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Köprücükkemiğime, sonra boynuma yakıcı bir öpücük kondurdu. Öne doğru eğilmeye çalışsam da karnımın ağırlığı beni sabit tutuyordu. "Ben..." Atletimi çıkardı, göğüslerim de ortaya çıkmıştı. "Sevişmek..." Dudakları meme uçlarımda gezindi. Titriyordum. *Aman Tanrım.* "İstiyorum..." Dili sertleşmiş etin üzerinde gezindi.

İçime gir. İçime boşal.

Eli taytımın ve çamaşırımın içine girerek sıcaklığımı kavradı. "Sen..." İki parmağını içime itti.

Nefesim kesilirken başım geriye düştü. Kaslarım gerilmişti. *Evet, evet, evet.* Parmaklarını hareket ettirdiğinde ayak parmaklarım kıvrıldı. "*Aman Tanrım.*" Başım dönüyordu.

Dudakları benimkileri yakaladı. Sanki ruhunun derinliklerinden gelen şefkatinin içine batıyordum. Sanki bu son öpüşmemiz olacağı söylenmiş gibi öpüşüyorduk. Birbirimize bunun neden bir son olamayacağını gösteriyorduk. Başkaları böyle olması gerektiğini söylese bile.

Bir eliyle taytımı ve çamaşırımı çıkarmak için geri çekildi, dudakları hâlâ benimkilere değiyordu. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. "Benden daha mı azgınsın? Bu mümkün..."

"Mümkün *ne?*" Keskin sesi *arzuyla* titrememe neden oldu.

Cevap verdiğimde artık ikimiz de çıplaktık. "Mümkün değil." Parmakları en zevk veren noktayı bulduğunda kıvrandım. Hareketleri giderek hızlanırken sırtım gerildi.

Çığlık attım, parmaklarım omuzlarına gömülmüştü. "Evet, evet, evet!"

Dudaklarını tekrar kulağıma götürdü. "Ne kadar azgın olduğumu hissetmek üzeresin, aşkım," diye fısıldadı.

Aman... Sertliği bana yaklaşırken ellerim karın kaslarında gezindi. "Daha yakına," diye yalvardım.

"Ne kadar yakına?" diye alay etti. Bekliyor, bekliyordu.

Tenim terle kaplanmıştı. "Tamamen... içeri."

Lo'nun bir eli koruyucu bir şekilde karnımın üzerindeydi. Sanki bebeğimiz için bu işi ağırdan alması gerektiğini kendine hatırlatıyordu. Ardından beni tamamen doldurdu.

Bu neredeyse son noktaya gelmeme neden olacaktı. Giderek geriliyordum. Bana bakışı beni daha da etkiliyordu. Kasları gerilirken içimde hareket etti. O anda göz göze geldik.

Gelebileceği kadar yakınımda olsa bile, "Daha da yakına," diye yalvarmaya devam ettim. Loren Hale tarafından tamamen tüketilmek istiyordum.

Boğazından bir hırlama çıktı. Artık hareketleri daha yavaş ama daha derindi. Her bir değişimi içimde hissedebiliyordum. Üzerine oturmak istiyordum. Ona sakso çekmek istiyordum. Ona binlerce farklı şey yapmak, onun da bana binlerce farklı şey yapmasını istiyordum.

Bir sonraki hareketiyle dünyam döndü. "Lo..."

Parmakları meme ucumu sıyırdı. Çimdikledi. Titriyor ve inliyordum. Ona sıkıca sarıldım.

"*Lo.*"

Eli bacağımdan aşağı kayarak kalçama doğru ilerledi.

"Üzerine oturmak istiyorum," deyiverdim. Ayrıca ona hamileyken yapmamın imkânsız olduğu dört pozisyon daha söyledim. "Ve ağzıma boşalmanı istiyorum."

Yatakta beklentilerim çok büyüktü. Bunu bana geçen hafta söylemişti. Sevgi dolu bir şekilde.

Lo hareketlerine devam ederken dudaklarımı öptü. Yan tarafını kavradım, hâlâ onunla doluydum. Biz birdik. Biz her zaman birdik.

Bedenlerimiz birleştiğinde *ihtiyaç*, ihtiyacın da ötesinde gibi hissettiriyordu. Bu yalnızca ihtiyaçla ilgili değildi, hayatta kalmak içindi. Bu dünyada birlikte hayatta kalıyorduk.

Zirveye ulaşırken yalnızca Lo'ya baktım, vücudum coşkuyla titriyordu.

Kehribar rengi gözleri derin, köklü bir sevgiyle dolup taşıyordu. Ben de o okyanusa demir attım.

Saat 20.47'ydi.

Lo önerdiğim çoğu pozisyonu reddetse de ona sakso çekmeme izin vermişti. Ben otururken kanepede diz çökmüştü, ben de onu ağzıma almıştım. Bunun en iyi yanlarından biri yüz ifadesiydi. Hissettiği aşk ve şehvet gözlerini kaplarken saçlarımı yüzümden uzakta tutuyordu. Boşaldığında tüm çenesi gerilirdi. Başını arkaya yatırır, gözleri geriye doğru yuvarlanmadan önce ters bakışlarıyla tavanı öldürürdü.

Lo'nun orgazm olması beni tahrik ediyordu, o da bunu biliyordu. Bu yüzden beni tekrar boşaltmak zorunda kalmıştı.

"Daha fazla yok," diye hatırlattı.

"Biliyorum," dedim havlumu hamile bedenim etrafına sararken. Az önce duş almıştık ve muhtemelen hâlâ az önceki yakınlığımızı düşündüğüm için yüzümde o azgın ifade vardı. Hamileyken bu tür dürtülere kapılmam çok daha kolay oluyordu. Yüzlerce orgazmın peşine düşmeye iznim olmadığını biliyordum.

Birden banyo tezgâhının üzerindeki telefonum titredi. Zemin kaygan olduğu için paytak paytak oraya yürüdüm. Lo havlusunu vücudundan önce saçlarını kurulamak için kullandı. Bu durumdan kesinlikle şikâyetçi değildim. Çıplak Loren Hale'den memnundum.

Telefonu elime aldığımda, "Kim arıyor?" diye sordu Lo. Arkamdan yaklaştı, ekranın ışığı ikimizi de aydınlatıyordu.

Kalbim sıkıştı. Bildirimde *Ryke* yazıyordu ve mesajın ilk satırı görünüyordu. Hemen tıkladım. Kampta gezisi için ayrıldıklarından beri "*geldik*" ve "*her şey yolunda*" dışında pek haber almamıştık.

Kısa bir anlığına endişem yükseldi.

Sonra derin bir nefes verdim.

Bir fotoğraf göndermişti. Ryke, Jane ve Moffy kamp ateşinin etrafında oturmuş marşmelov kızartıyorlardı. İkisinin de yüzünde kocaman şapşal bir gülümseme vardı. *Paha biçilemez.*

Dudaklarını kıvırmakta bile zorlanan Ryke da gülümsüyordu. Korumalardan birinin onlar için fotoğraf çektiğine bahse girerdim.

"Mutlu görünüyor," dedi Lo. Sesinde bir gülümseme vardı.

"Ağabeyin mi, oğlumuz mu?"

"İkisi de."

Telefonu kapatıp ona döndüm. "Bunu yaptığımız için mutluyum," dedim. Başımı salladım. "Doğru bir seçim yaptık." Moffy'nin amcasıyla kaliteli zaman geçirmesi, bizimse baş başa kalmamız... her açıdan doğruydu.

Üstelik bunun seksle ilgisi yoktu. Her ne kadar o da *fazlasıyla iyi* olsa da.

Lo'nun eli karnıma indi. "Luna." Adını kendine göre o kadar yu-

muşak bir tonda söylemişti ki kalbim ısındı. "Acaba kamp yapacak mısın? Yoksa annen gibi ayılardan mı korkacaksın?"

Omzuna hafifçe vurdum.

"Bu gayet mantıklı bir korku," diye savundum kendimi.

"Gelmiş geçmiş en iyi korku." Sonra dudaklarımın kenarına kısa bir öpücük kondurdu. Yine *tahrik* ediyordu.

Bir anda ciddileştim. "Endişeleniyor musun?" Ona daha önce bir kız çocuğuna sahip olmanın beni biraz korkuttuğunu söylemiştim. Lo da aynı fikirdeydi. Özellikle de bu kadar göz önünde bir kızı büyütmenin daha zor olabileceğini bile söylemişti.

"Hiçbir lanet olası ayıdan korkmuyorum," diye şaka yaptı ama aslında ne sorduğumu biliyordu.

"Lo..."

"Onu koruyacağım," dedi kararlı bir sesle. Hâlâ endişeli görünüyor olmalıydım çünkü söylediğini tekrar etti. "Onu koruyacağım, Lil. Hem biliyor musun, belki de bana hiç ihtiyacı olmayacak." Ellerini yanaklarıma koydu. "Eğer senin gücünün yalmzca küçük bir kısmına bile sahipse, o zaten iyi olacak."

Sonra bu cümleyi mühürlemek istercesine dudaklarımı öptü.

Duzenleme
Ny.ozlem

Lily & Loren Hale kızları
LUNA HALE'in
doğumunu büyük bir sevinçle karşıladı.
30 Kasım, 2019

Ninova

BÖLÜM 16

LOREN HALE

Aralık 2019
Göl Evi
Dumanlı Dağlar

Kar montumun fermuarını yukarı çekerken, "Bu tamamen senin lanet olasıca hatandı," dedim ağabeyime. Sık ormanlık alanda yürüyorduk. Diğerinin yerine koyabileceğimiz yeni bir köknar ya da ladin ağacı bulmamız gerekiyordu. Sıcaklık gece boyunca iyice düşmüştü, sabahın altısında nefesim havada duman oluşturuyordu.

Ryke önümde yürüyordu. "Ağacın içinde siktiğimin bir böcek yuvası olduğunu nereden bilebilirdim?" Evet, ağabeyimin tek bir işi vardı. Tek bir lanet olası görevi yerine getirmesi gerekiyordu ve onu da batırmıştı. Seçtiği Noel ağacınm içinde örümcek yuvası vardı. Ağacı kurmuştuk, süslemiştik ve... iki gün sonra hediyelerimizin üzerinde örümcekler gezinmeye başlamıştı.

Hiçbiri çocukların odalarına ulaşmadığı için şanslıydık.

Bu korku gösterisinin üstüne, hâlâ sağ kulağımda Rose'un kahkahaları çınlıyordu. Geçen yıl yaklaşık iki buçuk metrelik bir ladin bulup kesmiş, eve kadar getirmişlerdi. Hepsini de kendi başlarına yapmışlardı. Bu yıl sıra bizdeydi ve kabul ediyordum, tam bir fiyasko olmuştu. Ancak dürüst olmak gerekirse, ağaç avcılığını daha başlamadan bitirmiştim.

Connor telefonuna bakarak yürümesine rağmen ağaç gövdelerine çarpmaktan başarıyla kaçınıyor, aynı zamanda da köknar ağaçları için daha uygun bir alan arıyordu. Adam çoklu görevlerde bazı insanların sıçabilmesinden bile daha iyiydi.

Sam ve Garrison da arkadan geliyorlardı.

Koluma doğru esnerken onların bile gerisinde kaldım. "Lanet olsun, neden bu kadar erken uyandık ki?" Gökyüzü soluk mavi bir renkteydi, güneş doğmuştu ancak hâlâ saklanıyordu.

Sam yumruklarını koyu kırmızı montunun ceplerine soktu. "Şimdiye kadar erken saatlere alışmış olman gerekmez miydi?"

Doğru ya. Samuel Stokes *çocuğum* olduktan sonra sabah insanı olacağımı söyleyen yegâne kişiydi. Eh, artık iki çocuğum vardı ve duygularım hiç değişmemişti. Ağabeyimle koşmak için erken kalkıyordum, esneme hareketlerimizi yaparken beş dakika boyunca esniyordum. Çocuklarımı beslemek için erken kalkıyordum, koridorda bir oraya bir buraya dolaşırken on dakika boyunca esniyordum.

"Hayır, Sammy," dedim. "Karımın yanında sıcak bir yatakta olmayı tercih ederim. Seninle burada soğuktan taşaklarımı dondurmayı değil." Yarım bir şekilde gülümsedim, bu hava kadar kırılgan bir gülümsemeydi.

Ryke sonunda adımlarını yavaşlattığında bu yürüyüş daha katlanılır hale geldi. Beni yanlış anlamayın, hâlâ berbat bir durumdu. *Lily ile birlikte olmak istiyorum*, diye düşünüp duruyordum. Eğer bunu yüksek sesle söylersem, ağabeyim yalnızca şikâyet etmeyi bırakmamı söyleyecekti.

"Titanyumdan dolayı yağmurda bacağın acıyor mu?" diye sordu Sam ağabeyime.

Ryke'ın uyluğunda yirmi santimlik bir plaka, on bir vida, kaval kemiğinde bir çubuk ve pimler vardı. Hiç yaralanmamış gibi davransa da bacağının rehabilitasyonuna yardım ettiğim için vücudunun eskisi gibi olmadığını biliyordum. Onu bir süreliğine kaybetmiştim fakat inatçı Ryke Meadows artık geri dönmüştü. Her gün buna tutunuyordum.

Pes eden Ryke'ı bir daha asla görmek istemiyordum.

Ryke karlı patikada ilerledikçe yükseklik artıyordu. Sam'e doğru başını salladı. "Hayır. Soğukta lanet olasıca bacağım katılaşıyor ve kramp girebiliyor ama normalden daha az ya da çok ağrımıyor."

Connor telefonunu sıkıca kavradı. Sinirinin bozuk olduğu yüzünden açıkça belli oluyordu, artık bunu sorgulamıyordum.

"Ressam yağlı boya portrelerini mi mahvetti? Tacını unutmamaları gerektiğini söylemiştim." Elimi omzuna koydum. "Bırak halledeyim."

"Köpeğimiz bunun için var, sevgilim." Connor gülümsedi.

Ryke bunu duyunca arkasına doğru -bize- ortaparmağını gösterdi.

İkimiz de güldük.

Connor'ın telefonunda olanlar hakkında daha fazla detay sormasam da o bana güvenerek açıkladı.

"Sosyal medya bir eşek arısı yuvası gibi. Arada bir üzerine basmakta bir sorunum yok. Bu adımları *isteyerek* atıyorum ama insanlar aptallık ve safsatalar yüzünden yuvayı suratıma fırlattığında bu kulak zarıma tornavida saplamakla eşdeğer oluyor." Telefonunda gezindi. "Tornavidayı çekip çıkarma aşamasındayım."

Isınmak için eldivenli ellerimi birbirine sürttüm. "Ne tür bir sosyal medyadan bahsediyoruz?"

"*@ConnorCobalt*," diye okudu. Bu bir *tweet*'ti. "*Scott Van Wright'a karşı kanıtları senin yerleştirdiğini biliyoruz.*" Kanıt derken Daisy'nin eski erkek arkadaşına oral seks yaptığı kasetleri kastediyorlardı. Daisy o dönem on sekiz yaşının altındaydı, bu yüzden bu çocuk pornografisi olarak kabul edilmişti ve Scott Van Wright'ın üç yıl önce hapse atılmasının nedeni de buydu. *Philly'nin Prensesleri* sırasında bunu kaydeden ve daha sonra görüntüleri saklayan oydu. Daisy dahil hiçbirimizin haberi yoktu.

Ryke birden durdu. "Ne boktan bahsediyorsun?" Geri dönüp Connor'a yaklaştı, hepimiz açık alanda duraksadık. Etrafımızdaki yaprak dökmeyen ağaçlar gökyüzüne uzanıyordu.

Sanki Ryke onu tam sevişmenin ortasındayken bölmüş gibi, "Daha bitirmedim," dedi Connor. "*Hapse girmeyi hak ediyorsun, SVW değil. Hashtag suçlu, hashtag kıskanç.*" Telefonunu cebine koydu. "Sabahtan beri bunun gibi yüzlerce bildirim alıyorum. Asistanım onları her engellediğinde bu kişi yeni bir hesap açıyor."

Connor asla insanları engellemekle zaman kaybetmezdi. Tam da ondan beklendiği gibi bunun için çalışanları vardı.

"Sikeyim, bu tam bir saçmalık," diye küfretti Ryke. "Scott, Daisy'ye ve Rose'a yaptıkları için *ömür boyu* hapis yatmayı hak ediyor." *Çocuk pornografisi. Seks kasetleri.*

Çenem kilitlenirken kanımın kaynadığını hissediyordum. Lily ve ben o sapık heriften nasıl kurtulmuştuk bilmiyordum. *Şans...* Sadece şanslıydık. Daisy ise o girdabın içine çekilmişti. Ryke hâlâ bunun yaralarını taşıyordu.

"İnsanlar görmek istediklerini görür," dedi Connor. "Ve bazıları o *reality* şov sırasında Scott'ı Rose'la birlikte görmeyi seviyordu. Onların zevki en başından beri sorgulanır cinstendi."

Connor'ın o dönem adalet yerini bulsun diye neler duymuş, hatta neler görmüş olabileceğini düşünmek bile zordu. Hepimiz ona minnettardık. Hayatımızda olduğu, yaptıkları için. Ancak o zamanlar zihinsel olarak neler yaşadığını, nasıl bir yük taşıdığını hiçbirimiz tam anlamıyla bilmiyorduk. Bunu sadece Connor biliyordu.

Garrison bir ağaca yaslanıp sigarasından derin bir nefes çekti. "VanWrightieler denen grubun Tumblr'daki tüm komplo teorisi saçmalıklarını gördüm. Aşırı *detaylılar*."

"VanWrightieler mi?" diye sordu Sam kaşlarını çatarak.

"Sammy," dedim. "Sen o zaman neredeydin?" Bu *Philly'nin Prensesleri* dönemiydi. Üzerinden asırlar geçmiş gibi hissediyordum.

"Senden uzak duruyordum," diye yanıtladı.

Ellerimi birbirine vurup gülümsedim. "Bak sen! Demek ortak bir noktamız varmış. Mucizeler gerçekten oluyormuş."

Sam'in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

Garrison dumanı üfledi. "VanWrightieler, Scott Van Wright'a saplantılı fanatikler. Bu ismi de kendileri seçmişler."

Ryke, Connor'ın telefonunu istediğini belli eden bir hareket yaptı. Telefonu uzatmadan önce, "Üstüne işesen de benimdir," dedi Connor.

Ryke homurdandı. "Siktir git," diyerek telefonu Connor'm elinden kaptı.

Ekrana baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ne bok...? Bu insanlar gerçek mi?"

"Evet, diğer tarafta da gerçek insanlar var."

"*Hashtag SVW'yi özgür bırakın. Umarım Conner, Loren ve Ryke bu gece altlarına sıçarlar.*"

Ben ve diğer erkekler kahkahaya boğulduk, Ryke bile gülmeden duramadı. Telefonu Connor'a geri fırlattı. Böyle olayları kafaya takmamak en iyisiydi. Bu kadar sık yaşandıkları için sinirlenmeye değmezdi.

Connor'ı kızdırmak istercesine, "Bir de adını yanlış yazmışlar," dedi Ryke.

Başımı hızla ona çevirdim. "Yine mi? Sonundaki 'o' harfi yerine 'e' mi yazmışlar? Hepsini gebertirim."

"İsmim her yerde. Bu benden çok onların yazım becerileri hakkında bir şey söylüyor."

"Elit, kibirli ve mükemmel," dedim kalbime dokunarak. "Senin gibi bir tane daha insan bana ne zaman düşecek?"

Connor gülümsedi. "Zaten bana sahipsin."

Sam soğuktan kızarmış kulaklarını ovuşturup kapüşonunu kaldırdı. "Peki tam olarak ne olmuştu?" diye sordu. "Haberlerde Scott'ın Daisy'yle ilgili kasetlerinden bahsediyorlardı, Daisy'nin o sırada reşit olmadığını söylüyorlardı. Ama o kasetlerin varlığını nasıl öğrendiğinizi hiç anlatmadılar."

Ben hemen araya girdim. "Çünkü haberler o bilgiyi ilk bulan kişinin Connor olduğunu bilmiyor, Sammy. Bu aramızda kalacak." Etrafımızda hayali bir daire çizdim. Kızlar da biliyordu ama medya sadece Daisy'nin polisi arayıp suçu ihbar ettiğini öğrenmişti. Connor'm, Scott Van Wright'ın çocuk pornosu suçundan hüküm giymesine yardım ettiğini kimse bilmiyordu.

O hiçbir zaman övgü istememişti. *Teşekkür* ya da başka bir şey beklememişti. Connor yalnızca yapması gerekeni yapmış, konuyu orada bırakmıştı.

Sam'e dönerek, "Kasetleri nasıl öğrendiğimin bir önemi yok," dedi Connor.

Garrison sigarasından bir nefes daha çekti. "VanWrightieler için önemi var."

Ryke ona dik dik baktı. "Şu lanet isimle onlara hitap etmeyi bırakabilir miyiz artık?"

"O ismi ben uydurmadım, dostum. Hem teorilerine de inanmıyorum. Kendilerini sizi gerçekten tanıdıklarına inandırmışlar. Sizi biraz olsun tanıdıklarını düşündükleri için her şeye burnunu sokma hakkına sahip olduklarını sanıyorlar."

"*Philly'nin Prensesleri*'ni de sikeyim," diye küfretti Ryke.

"Onların teorileri tamamen varsayıma dayalı," dedi Connor. "*Ben Affleck*'in yarı uzaylı olduğuna ve gerçek *Brad Pitt*'in bir buzdağının içinde dondurulmuş halde bulunduğuna inanan magazin dergilerinden daha doğru değiller."

Garrison neredeyse sigarasına boğuluyordu. "Sen *Outer Star Magazin* mi okuyorsun?" O dergi tam bir çöplüktü.

"Kasada beklerken onun eşi bana gösterdi," dedi Connor. Tabii ki gözlerini bana dikmişti.

"Benim karım çok sevimli. Kıskandığını biliyorum ama o senden daha tatlı," dedim gülerek.

"İmkânsız," diye karşılık verdi Connor sırıtarak.

Garrison sigarasını yere bastırıp söndürdü. "İstersen o Twitter hesaplarına bakabilirim. IP adreslerini bulur, onlara virüs yollarım. Muhtemelen birkaç kişiden ibaretlerdir."

Connor tek kaşını kaldırdı. "Hayır. Cobalt Şirketi'nde çalışıyorsun ve benim yönetimim altındayken suç işleyemezsin."

Garrison karla toprağı tekmeledi. "İşlersem ne olur?"

"Seni kovarım." Connor eldivenlerini düzeltti ve ormandaki ağaçları süzdü. Şu noktada burada sadece moral desteği için bulunuyordum. Tekrar koluma doğru esnedim.

Connor yakındaki bir çam ağacına doğru yürüdü. "Ağacımızı buradan seçelim. Daha uzağa gidersek geri taşımamız daha uzun sürer."

Garrison yeniden gökyüzüne duman üfledi. Onu bu yıl Noel'e davet etmiştik, Willow'un bu yıl gelebileceğini söylemesinden çok

önceydi. Hâlâ benim evimde yaşıyordu, benden diğerlerine de ağabeyleriyle olan durumdan bahsetmemi istemişti. Bu yüzden şimdi herkes taşındığından beri ailesiyle neden konuşmadığını biliyordu.

Tekrar sigara içmeye başlamıştı ama sadece dışarıda içiyordu, bu yüzden üzerine fazla gitmemeye çalışıyorduk.

Connor yeşil bir çamın yanında durdu. "Kimde mezura var?" diye sordu. Kraliçe Rose iki buçuk metrelik bir ağaç istemişti.

Ryke montunun cebinden bir mezura çıkardı.

"Ona gerek yok," dedi Garrison. "Şunu ağacın önüne dikin yeter." Connor'a doğru başını salladı.

Neredeyse sıkılmış bir ifadeyle, "Boyum bir doksan beş. Bu pek doğru olmaz," dedi Connor.

"Yeterince yakın," diye omuz silkti Garrison.

"Hayır, değil," dedi Connor. "Ben sana yatırım yapıyorum, bu yüzden ilkokul matematiğini aşmış olmanı beklerim."

Garrison gözlerini devirdi.

Ryke baltasını ağaca doğru uzattı. "Sanırım iki metre on santim civarında."

Rose, geçen yıl kızların daha uzun bir ağaç bulmasına sevinecekti. Connor da bu sonla gayet barışık görünüyordu, Ryke'a başıyla onay verdi. Kardeşim baltayı savurmaya başladı, çamın dibini yontuyordu.

Bir kez daha esnedim. *Tanrım.* Yeni doğan bir bebek sahibi olmanın sonucu bu olmalıydı. Lily, Luna'yı kasım ayında doğurmuştu. Onlarla birlikte olmayı istiyordum ama dişimizi sıkmamız gerekiyordu. Kız kardeşler, biz olmadan birlikte vakit geçirmeyi seviyorlardı ve ben her zaman Lily'nin yanında olamıyordum.

Connor yanıma geldi. "Altı haftalık seks yasağı nasıl gidiyor?"

Beklentim: Lily'den daha azgın olmaktı.

Gerçeğim: Lily'den daha azgın olmamdı.

Bir çocuk ve bir bebekle, Lily seks düşünemeyecek kadar yorgundu. Stres atmak için de buna başvurmadığından dayanıklılığı tavan yapmıştı. Bense onlarla ya da çocuklarla olmadığım zamanlarda, yani isteyken bile seks hakkında düşünüyordum. Karımla sevişmeyi

özlüyordum ama eğer bir seks bağımlısı bile altı hafta boyunca bu duruma katlanabiliyorsa, ben de dayanabilirdim.

"Harika," dedim Connor'a kuru bir gülümsemeyle. Sonra daha ciddi bir ifadeyle devam ettim. "Geçen seferki kadar kötü değil."

"Çünkü hepimiz bunun acısını çekmek zorunda kaldık," diye araya girdi Sam.

"Bu da ne demek?" Garrison'ın yüzü buruştu. "Sen... yani..." Siyah beresini başından aşağı çekti. "Lily'nin tek eşli olduğunu sanıyordum."

"Ne?" Sam'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Garrison sanki hepimizin Lily'yle birlikte olmaktan uzak durmak zorunda kaldığını ima etmişti.

Connor milyar dolarlık gülümsemesiyle güldü. "Açıklık her şeydir, dostlarım."

Sam'in şaşkınlığı sahnenin en güzel kısmıydı. Garrison'a dönüp başımı salladım. "Lily tek eşli ama Maximoff doğduğunda kız kardeşleri o seks yapmadığı sürece hiçbirinin seks yapmayacağına dair bir anlaşma yapmışlardı."

"Lanet olasıca... delilik," diye homurdandı Ryke baltayı sertçe savururken. Ağaç büyük bir gürültüyle yere devrildi.

"Sadece bu sefer öyle bir şey yaşanmadığına şükret, kardeşim."

Garrison ikinci sigarasını da ayağının altında ezdi. "Hepiniz aşırı tuhafsınız."

Şok içinde kendini doğruluk timsali sanan ve *Kaptan Amerika* kompleksiyle yaşayan kayınbiraderime baktım. "Bak işte, Sammy. Artık sen de bizim tuhaflık halkamızın bir parçasısın."

Sam gülümsedi. "Ama ben normal olanım."

"Normallik görecelidir," dedi Connor sakince. "Birine göre bir yerlerde, sen de en az bizim kadar tuhafsın."

2020

"Uzakta olmak çok zor olsa da, en zor kısmı gerçekten arkanı dönüp gitmek."

Willow Hale, Biz Calloway'iz
(2. Sezon, 6. Bölüm - Olasılıklar ve Her Neyseler)

BÖLÜM 17

DAISY MEADOWS

Ocak 2020
Frederick'in Ofisi
New York City

Frederick'in ofisinden New York manzarasına bakarken nefesim kesiliyordu. Sanki bir adım öne atlayıp uçabilecekmişim gibi parmaklarımı cama değdirdim. Ağırlıksız bir şekilde... Fakat belki de düşerdim.

Geri çekilip kitaplıktaki figürlerin yanından süzüldüm, porselen bir balerinle bir kuğu yan yana duruyordu. Frederick deri koltuğunda, yanında uyumlu bir kanepeyle beni izliyordu. Oturmak yerine etrafta dolaşmayı tercih ediyordum, görünüşe göre o da bundan rahatsız olmuyordu. Sanırım Frederick'in Connor ve benim dışımızda fazla hastası yoktu.

Bu sadece bir teoriydi.

Yürürken parmaklarım kitaplığın üzerinde kayıyordu. "Connor'ın ünlü olacağım hiç düşünmüş müydün?" diye sordum.

"Şimdiki anlamda olacağını düşünmemiştim," diye dürüstçe yanıtladı Frederick. "Mesleğinde saygı göreceğini düşünmüştüm, tüm dünyanın tanıdığı biri olacağını değil." O, Connor'la ilgili bu tür fikir sorularına cevap verirdi ama seanslarda konuşulan kişisel geçmişine dair şeyler hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

Ne sorup ne soramayacağımı zamanla anlamıştım. Odak bir süreliğine üzerimden kayınca rahatlıyordum.

Her neyse, Frederick dün yaşananları zaten biliyordu. Olay her yerde haber olmuştu.

Dün gece bir saat bile uyuyamamıştım. Göğsümden ayrılmayan bir baskı vardı. Bir odaya çöküp kalmak istiyordum ama sonra da ayağa kalkıp her kapıdan koşup gitmek ve *asla* geri dönmemeyi diliyordum.

"Gece seni uyanık tutan neydi?" diye ilk ciddi soruyu sordu.

"Korkmuyordum," dedim. Bu TSSB ile ilgili değildi, zaten uzun süredir bununla bağlantılı bir şey yaşamıyordum. Dalıp gittiğimde gözlerim masadaki isimliğine takıldı. "İnsanlar, medya... Bana artık zarar veremiyorlar ama o daha bir bebek. Sonra çocuk olacak. Sonra ergen. Bazen benim yaşadığım *her şeyi* yaşamasını izlemek zorunda kalacak mıyım diye merak ediyorum."

"Dün olanlar Sullivan için en kötü korkularının habercisi değildi," dedi Frederick.

Odanın diğer ucundaki Frederick'le yüz yüze geldim. "Dergilerin onun tonlarca fotoğrafını çekmesini istememiştik. Eninde sonunda bazı fotoğraflarının düşeceğini biliyordum ama böyle olmamalıydı. *Benim* yüzümden olmamalıydı."

Sulli'yi yüzme dersine götürmüştüm. Kimlerin nerede saklandığını hâlâ bilmiyordum ama *on* adet fotoğrafını çekmişlerdi. Bunlar internetteki bulanık ve berbat görüntülerden, poposunun arasına kaçan çamaşırını düzelttiği yüksek çözünürlüklü fotoğraflara dönüşmüştü. İki saat içinde de bu bir internet *meme*'i olmuştu. O daha iki yaşma bile girmemişti. Doğum gününe bir ay vardı.

SULLIVAN MINNIE MEADOWS'UN YÜKSEK ÇÖZÜNÜRLÜKLÜ İLK BEBEK FOTOĞRAFLARI!

İnsanlar bir sürü *photoshop* yapmışlardı. Nasıl olduğunun bir önemi yoktu, değil mi? İnsanlar fotoğrafın diğer ucunda gerçek bir insan olduğunu fark etmeden yaratıcı olabiliyorlardı.

#RaisyBebeği, onun üzerine eklenen tüm şakalarla birlikte hâlâ trendlerdeydi.

"Bu senin suçun değildi," dedi Frederick. "Ama bunu zaten çoktan duymuşsundur, değil mi?"

Destek sistemimi düşündüm. Ryke beni bir kez bile suçlamamıştı. Daha çok ben üzüldüğüm için üzgündü. Rose, Lily, Lo, Connor ve hatta Garrison dün gece gelip yanımızda olmuşlardı. Willow bile Skype üzerinden aramıza katılmıştı.

Başımı salladım, gözlerim parladı. Saksıdaki eğreltiotuna doğru yürüdüm.

"Kızın da aynı destek ağma sahip olacak, Daisy. Etrafında benzer durumda kendi yaşlarında insanlar olacak."

Moffy. Jane. Beckett. Charlie. Eliot. Luna.

"Onun kaderi sen olmak değil," diye devam etti Frederick. "O Sullivan Minnie Meadows olacak. Dünyayı farklı bir zamanda, farklı bir şekilde deneyimleyecek."

Odanın ortasına doğru yürüyüp tekrar onunla yüzleştim. "Rose bana gazeteler onun Jane'in üzerinde değil, onun üzerine odaklandığında işlerin her zaman daha kolay olduğunu söylemişti. Ama şu ana kadar o hissi gerçekten anlayamamıştım." Ayaklarımın üzerinde sallanırken ellerimi başımın üzerine koydum. "Onların bana bağırması için *her şeyi* verirdim."

Biz Calloway'iz her geçen gün zehre ve saldırılara karşı yardımcı olsa da kötü niyetli insanlar her zaman olacaktı. Neyse ki un-bombacıları dönemine benzeyen bir şey yaşamamıştık.

"Sana ne söylerlerdi?" diye sordu Frederick.

Ne yaptığını anlıyordum. Göğsümdeki çığlık atan ağırlığı serbest bırakmak istiyordu.

"*Daisy Calloway yaşayamayacak kadar aptal.*" Ona güçlü bir şekilde baktım, şu ana kadar duyduğum, bastırdığım ve tekrar bastırabileceğim tüm o sesleri söyledim. "*Sinir bozucu şımarık bir velet. İlgi peşinde koşuyor!*" diye bağırdım. "Hiç olgun davranmıyor! Ryke nasıl böyle birini sevebilir? Ne aptal biri!" O kadar yüksek sesle bağırdım ki, sanki içimde bir şey patlayıp yok olmuştu. Biraz hafiflemiştim.

Ya o böyle karşılık veremezse? Üzgün ve yalnız kalırsa? Ya ağlaya ağlaya uyursa? Ya hiç uyuyamazsa?

Frederick gözlerimdeki soruları okumuş olmalıydı, yerinden kalktı. Duruşundaki güç, kelimelerindekilerden bile fazlaydı. Bu

bilge ama kararlı haline büründüğünde -sadece duruşuyla olsa bile- Connor'ın neden onu terapisti olarak seçtiğini, neden onu bu kadar uzun süredir tanıdığını anlayabiliyordum.

Frederick bana baktı. "Kimse bir başkasının senin yaşadıklarını yaşamasını istemez, Daisy. Hepimiz onun aynı acılardan geçmemesini umuyoruz. Ama eğer bir gün üzülürse, insanın anlayış sınırlarını aşan acılar yaşamış ve buna rağmen ayakta kalmış bir annesi olacak. Nedenini bilmeden gelen o dipsiz çukurları hissedebilme yeteneğine sahip bir anne. Bazılarının asla anlayamayacağı o çukurları *sen* anlıyorsun."

Kaburgalarım ciğerlerime hava girmesini engelliyormuş gibi derin bir nefes aldım. İşte o an, gerçekten nefes aldığımı hissettim.

"Dünyadaki en güçlü ilaç bir hap değildir," dedi Frederick. "Şefkattir. Birine yalnız olmadığını hissettirme becerisidir. Sana çok yakın biri de senin için bunu yaptı ve hâlâ yapıyor."

İşte o anda ağlamaya başladım. "Ryke." Gözlerimi sildim. Bazen dünya karanlık görünüyordu, sanki her yol kapatılmıştı. Mutlu bir geleceğe ulaşmak için duvarları yıkmak fazla çaba gerektiriyordu. Benim payıma mutluluk düşmüyormuş gibi... Ancak sonra bunun imkânsız olmadığını hatırlıyordum.

Bu sadece geçiciydi.

Bu his yakında geçecekti. *Sadece bekle.*

Duvarlar çözülecekti. *Sadece bekle.*

Güneş yeniden doğacaktı.

Sadece bekle.

Sevdiğimiz insanların kollarında bekleyebilirdik. Sulli'ye bunu söyleyecektim. Üzüldüğünde ben de aynısını yapacaktım.

Bu basit ama özgürleştirici farkındalıkla nefes aldım. "O iyi olacak," dedim. *Gerçekten iyi olacak.*

Frederick yeniden koltuğuna oturdu, ben de kanepeye doğru süzüldüm. Sonunda uzanıp omuzlarımı ve başımı arkalığa bıraktım. Yüzümdeki ıslak izleri sildim.

"Ablam sana kesinlikle sihirli olduğunu söylerdi."

"Lily mi?" diye sorsa da zaten cevabı biliyordu. O aramızdaki en inançlı kişiydi.

"Hiç sırf sinirini bozmak için Connor'a sihirden bahseder misin?" Tam o anda kapı aralandı. Başımı geriye yaslamış halde, gelen kişiye baş aşağı baktım. "Dâhilerden bahsetmişken..."

Connor tek kaşını kaldırdı. "Neden şaşırmadım?"

"Çünkü sen hiç şaşırmazsın," diye cevap verdim kaşlarımı aşağı yukarı oynatarak. Sanırım bizim, ben baş aşağıyken onun hakkında konuşmamızı kastediyordu.

Arkasındaki kapıyı kapatıp Frederick'in ofisindeki kanepeye doğru ilerlerken, "O da akıllı olanlardan biri," dedi Connor. "Ama benden daha akıllı değil."

Frederick saatine baktı. "Bir saat erken geldin, Connor."

"Kendi saatimi kontrol etmem gerekecek. Yalnızca elli dakika erken geldim. Formunda değilsin, Rick."

"Ya da belki de sadece aynı oyunu oynamıyorumdur."

Connor, normalde haftada bir bile göstermediği kadar sabırsız bir ifadeyle ona baktı. "O halde söyle, neden buradayım?"

Hep böyleler miydi? Onları pek bir arada görmemiştim. Frederick ve Connor birbirlerini aynı hızla tartıyorlardı.

"Motivasyonlarını başka bir hastanın önünde konuşmamayı tercih ederim. Özellikle o hasta ailenden biriyse."

"Merhaba, kayınbiraderim," dedim zayıf bir gülümsemeyle.

Connor telefonunu pantolonunun cebine koydu. Henüz ikimizden birine de cevap vermemişti. Yalnızca ayağımı deri koltuğun üzerinden çekmemi beklediğini fark ettim. Ryke olsaydı bacaklarımı kaldırırdı. Lo olsaydı 'şu lanet olası vücudunu çek' derdi. Ancak Connor yalnızca beklenileni yapmam gerekiyormuş gibi durup bana baktı. Sanki kanepe ona aitti.

Sanki zemin, hava, su ve hayata dair her şeyi *ona aitti.*

Garip bir şekilde, bunu sorgulamadım. Kanepeyi onunla paylaşmak için kenara kaydım, o da yanıma oturdu.

Ne demek istediğimi anlayacağından emin bir şekilde, "Bu hep işe yarıyor mu?" diye sordum.

"Yalnızca bensen." Dirseğini kolçağa yasladı, parmaklarını şakağına dayadı. "Daisy, seansına katılmamın sakıncası var mı?"

Merakım kabardı. "Hiç yok."

Frederick hafif bir homurtuyla iç çekti ama bu reddedilemeyecek türden bir davetti.

"Sen hep ortak seanslar yaparsın," dedi Connor. "Bu seferkinden hoşnutsuz olmamalısın."

"Bilerek erken gelip seansı bölüyorsun. Bu yalnızca memnuniyetsizlikten fazlasını gerektirir. Ama mesele benim hislerim değil. Eğer Daisy bunu kabul ediyorsa, öyle olsun. Yine de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum, Daisy."

"Sorun değil. Kendimi daha iyi hissediyorum."

Connor, yüzümdeki kurumuş gözyaşlarını inceledi.

Frederick isteksizce yerinden kalktı, dosya dolabından ikinci bir klasör alıp yerine döndü. Sayfaları karıştırırken birkaç tanesi kucağına düştü. Onları tekrar klasörün içine sıkıştırmaya çalıştı.

Connor dikkatle izliyordu, yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Seni hazırlıksız mı yakaladım, Rick? Hazırlanmak için zamana mı ihtiyacm var?"

Terapistimiz derin bir nefes verdi. "Neden ikinizin ortak bir noktasından başlamıyoruz?" Bakışlarını Connor'a çevirdi. "Scott Van Wright."

Bum.

Son birkaç yıldır o ismi seanslarımızda hiç duymamıştım. "Scott Van Wright seni eski erkek arkadaşınla birlikte olduğu sırada gizlice kaydetmiş, kasetleri yok ettiğini söyleyip yalan atmış, sonra da onları izlemeye devam etmişti." İşte hayatımın bu kısmını kesip "*Boktan Şeylerin En Boktanları*" diye etiketlediğim bir klasöre kaldırmıştım.

Yine de bu konuyu Connor'ın nasıl ele alacağını merak ediyordum. Çünkü onun mahremiyeti de Scott tarafından ihlal edilmişti. Tek fark, onun kasetlerinin tüm dünyaya yayılmış olmasıydı. Benimkiler internette değildi çünkü bu çocuk pornografisi sayılıyordu. Scott onları hiç yüklememişti.

Ancak bizi birbirine bağlayan başka bir şey daha vardı, bunu biliyordum.

Benim kasetlerimi bulan kişi Connor'dı. Scott'ın evindeydiler. Connor, yalnızca onun yapabileceği bir şekilde Scott'la arkadaşlık kurmuş ve o kasetleri bulmuştu. İzleyip izlemediğini bilmiyordum, hiç sormamıştım.

Büyük ihtimalle izlememişti. Çünkü Pennsylvania yasalarına göre çocuk pornosu *izlemek* bile suçtu ve ben o videolarda on yedi yaşındaydım. Connor şu anda karşımda oturduğuna göre hapse girmemişti. Gerçi izleseydi bile dava açmazdım. Scott'ı suçüstü yakalayabilmek için yapılması gereken bir şey olsaydı, bunu anlayabilirdim.

"Aramızda birçok ortak nokta var," dedi Connor gözünü bile kırpmadan. "Neden bunu seçtin?"

Frederick rahatça arkasına yaslandı, artık burada birlikte olmamız onu rahatsız etmiyordu. "Scott tarafından ikiniz de istismar edildiniz..."

Connor onun sözünü kesti. Yüzünü buruşturdu. "*İstismar* Scott'ın yaptığı şeyi tanımlamak için fazlasıyla abartılı bir kelime. Adam evimin ön bahçesine *işedi*. Yakındaki bir ağaçtan fırlayıp mülküme idrarını yapan bir kemirgenden farkı yok. O kadar, Rick."

Gözlerim yavaşça büyüdü. Sanki Connor'ın sansürsüz versiyonunu izliyordum. Bir filmin genişletilmiş versiyonunu izlemek gibiydi ve buna şahit olmamam gerekiyordu.

Connor bana bir bakış attı, sanki orada olduğumu kendine hatırlatıyordu. Yine de ne rahatsız olmuştu ne de utanmıştı. "O kelimenin Daisy'ye ait olduğunu düşünüyorum. Onun hakkında konuşabiliriz."

Gülümsedim. "Ama ben bahçelere işeyen kemirgenlerden konuşmayı tercih ederim."

Frederick araya girdi. "Daisy, *istismar* kelimesi hakkında ne düşünüyorsun? Sence sana uygun bir tanım mı?"

Demek konu buraya gelecekti, öyle mi? Derin bir nefes aldım. "Evet," dedim. "Çünkü Scott'ın yaptığı şey korkunçtu ve kesinlikle rızam yoktu." Scott'la arkadaşlarının, varlığından bile haberimin olmadığı o kasetleri izlerken düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu.

"*Korkunç* fazla yumuşak bir kelime," dedi Connor.

Frederick notlarına göz attı. "Sen olsan hangi kelimeleri kullanırdın?"

"Dehşet verici, alçakça, rezil, aşağılık, tiksindirici," dedi Connor buz gibi sesiyle. "Ama daha da önemlisi, o eylemleri ya da kim olduğu üzerine bir saniyemi bile harcamayı hak etmiyor. Zaten ona fazlasıyla zaman harcadım."

Frederick duraksadı. "Sen kazandın. O hapiste. Çoktan bitmelerine rağmen olanların etkisini hâlâ *hissediyor* olman, kaybettiğin anlamına gelmiyor."

Connor bana döndü. "Rick'in demek istediği, anlam veremediğim duygularla *baş etmem* gerektiği. Ancak benim herkes gibi olmadığımı unutuyor." Yeniden Frederick'e baktı. "Ben yaralı değilim. Sadece çoktan bitmiş bir şeyi sürekli konuşma gereksinimi beni *rahatsız* ediyor. Daisy gibi çoğu insana yardımcı olabilir ama ben 'çoğu insan' değilim."

Kimin haklı olduğuna karar veremedim. Belki ikisi de haklıydı. Belki Connor duygularının derinine inmekte zorlanıyordu. Frederick'in görevi de onları oradan çekip çıkarmaktı.

"Sen insansın," dedi Frederick. "Bir travma sona erdikten çok sonra bile ondan etkilenmek insana özgü bir şeydir."

Connor dudaklarını ovuşturdu, sinirinin bozulduğu apaçık ortadaydı. "Ben ne yaptıysam kendi isteğimle yaptım, Rick. Bahçemdeki kemirgeni şişledim ve onu kendi kendini yemeye zorladım. Kendimi *haklı* görüyorum. Asıl konuşmamız gereken, geçen gece olanlar." Frederick konuşamadan Connor bana döndü. "İyi uyudun mu?"

"Olabildiğince iyi," dedim gülümseyerek. Yalanımı kolayca fark edeceğini biliyordum. Deri koltuğun minderindeki yırtıkla oynadım.

"Kaç saat?" diye sordu tekrar. "Korkmuş muydun?"

Sanırım Rose'un endişesi, sağlığımla ilgili cevapları almak için Connor'ı buraya göndermesine neden olmuştu. Onu ya da Rose'u daha fazla kaygılandırmak istemedim, bu yüzden ciddiyeti dağıttım. Gözlerimi korku dolu bir ifadeyle büyüttüm. "On beş saat uyudum.

Delilikti. Görmeliydin, yatağımda tam bir parti vardı." Komik ima karşısında gülümsedim.

Frederick'e dönerek, "Her zaman böyle mi?" diye sordu Connor. Sanki benim bu kaçamak tavırlarım bir süre sonra insanı yorarmış gibi bir tavrı vardı.

Frederick sıcak bir gülümseme takındı. "Bazen."

Çenemi dizime dayayamayınca bacaklarımı bir o yana, bir bu yana salladım. "Neden çarşaflarımın altında ne olduğuyla bu kadar ilgileniyorsun, Connor?"

Boş bir ifadeyle bana baktı. "Bu kendi kuyruğunun peşinden koşan bir köpeği izlemek gibi."

Yine gülümsedim. "O köpek ben miyim?"

"Tabii ki." Telefonuna baktı, biri mesaj atmıştı. *Kesinlikle Rose.* "Ağlıyor muydun?" diye sordu mavi gözleri yeniden bana dönerken.

"Çikolatasız bir hayat hayal ettim."

"Şaşırtıcı olmayan şekilde, sana inanmıyorum."

"Çikolatasız bir dünyanın tam anlamıyla *yıkıcı* olduğunu düşünmüyor musun?"

Onu *kandırabileceğimi* düşünmem bile saçmaymış gibi Connor'ın kaşları çatıldı. "Senin anlamsız daireler çizerek koşmayı sevdiğine inanıyorum." Telefonuna bir mesaj daha geldi. Ablamın endişesi aniden kalbimi sızlattı.

"Hiç uyumadım," diye cevapladım sonunda.

Connor duygularını bastırmıştı, yüzünden hiçbir şey okuyamıyordum.

"Rose'a eve gidince uyumayı planladığımı söyle," diye ekledim. "Kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum."

"Söylerim." Önümde Rose'a mesaj attı, neden burada olduğunu fark etmeme hiç şaşırmamıştı.

Frederick koltuğunun kolçağına parmağıyla hafifçe vurdu. "Scott Van Wright'a geri dönelim."

Connor telefonunu masaya bıraktı. "Sanırım fareler ve domuzlara karşı bir zaafın var."

Frederick hafifçe gülümsedi. "Daisy, Connor'a sormak istediğin bir şey var mı? Ya da söylemek istediğin bir şey?"

Aslında vardı. "Görüntüleri izleyip izlemediğini bana hiç söylemedin. O kasetlerin bana ait olduğunu doğrulaman gerekmişti. Emin olmadan gidemezdin. Yani... nasıl?"

Connor'ın bakışları Frederick'e, Frederick'inkiler ise ona kilitlendi. Kısa sessizlikte aralarında geçen şeyin ancak *anlayış* olarak tanımlanabileceğini düşündüm. Bu konunun er ya da geç gündeme geleceğini, o anın eninde sonunda geleceğini biliyorlardı.

"Anlat ona," dedi Frederick başını yavaşça sallayarak.

Connor hiç tereddüt etmedi. Yavaş ama kararlı bir şekilde bana döndü. "Beş saniye," dedi sakin bir sesle. "Daha erken çıkmaya çalıştım ama seni yarı giyinik halde gördüm." Duraksadı. "Eğer sorduğun buysa, oral seks yaptığını görmedim."

"Ben de hep öyle düşünmüştüm ve gerçekten, *gerçekten* minnettarım. Yaptığm şey..."

"Yapma." Connor derin mavi gözlerini bir an bile benden ayırmadı. "Bana minnettar olma, Daisy. Çünkü bunu senin için yapmadım. Bir adamı manipüle ettim ve seni ilgilendiren kanıtları, bana ve aileme fayda sağlayacak bir plana alet ettim."

Kendini bencil bir tabloyla resmedebilirdi ama o tablo eksikti.

"Belki niyetin bana yardım etmek değildi, yine de ettin. Üstelik yaptığın tek şey bu değildi." Bu *Philly'nin Prensesleri* sırasında Julian ve benim arama girip olayı durdurmasından çok daha fazlasıydı. "Kaç fotoğraf satın aldın, Connor? Podyum arkasında, ben modellik yaparken çekilenler?" Paris'tekinden başka var mıydı bilmiyordum ama o kareyi bedenimde derin, silinmeyen bir yara gibi hatırlıyordum. Paris defilesinde, soyunma odasında çekilmiş *çıplak* fotoğraflarım...

O fotoğraflara ne olduğunu hiç öğrenememiştim.

Hiçbiri internete sızmamıştı. O fotoğrafları satın alabilecek *tek* kişinin Connor Cobalt olduğunu fark etmem zaman almıştı. Onları durdurabilecek tek kişi oydu.

Bana yardım edebilecek tek kişi.

Bunu Rose'u sevdiği ve Rose'un da beni sevdiği için yaptığını biliyordum. Onların sevgisinin gücü işte bu kadar büyüktü.

Connor beni bir an süzdü, yüz ifadesini çözmek zordu. Sonra terapistimize döndü. "Görüyorsun, sandığın kadar bencil değilim."

"*Sandığın* kadar bencil değilsin," diye düzeltti Frederick.

Ayaklarımı yere indirip yeniden kalktım, bu kadar uzun süre oturmaktan nefret ediyordum. Kitaplığa doğru yürümeye başladım.

"İkiniz de Scott'ın cezasının yakında biteceğini biliyorsunuz," dedi Frederick. "Belki iyi halden daha da erken çıkacak. Buna nasıl hazırlanıyorsunuz?"

"Daisy," diye seslendi Connor. Önce benim konuşmamı mı istiyordu?

Orta raftaki ciltli kitapların sırtlarında parmaklarımı gezdirdim. "Keşke sonsuza kadar çürüseydi ama cezasını çekti. Artık cinsel suçlular listesinde yer alacak." Omzumun üzerinden dönüp onlara baktım. "Bunun yeterli olması gerektiğini düşünüyorum." Olmak zorundaydı. Çünkü Scott'ın bir gün tekrar ortaya çıkıp bize zarar vermesinden korkarak yaşayamazdım. Dünyamda bu korkuya yer yoktu.

Connor'a dönerek, "Cevabı oldukça olgun," dedi Frederick. "Seninkinin biraz daha uzun olacağını tahmin ediyorum."

Connor kaşını kaldırdı. "Tahmin mi? Profesyonel değil misin sen? Sana *tahmin etmen* için para ödemiyorum."

"Sen söyle o zaman," dedi Frederick dudaklarında beliren bir gülümsemeyle. Sanki bu normalmiş gibi kahvesini eline aldı. Ben de gülümsedim. Connor'ın herkesi aşağılaması gerçekten normaldi.

Kendi terapistini bile.

"Yargı sistemimiz yüzünden erken serbest bırakılabilir," dedi Connor. "Ama duygusal ve zihinsel olarak ömür boyu mahkûm kalacak. Onu her zaman olduğu şey olarak göreceğim. Bir domuz, bir sıçan-yılan, vaktimi harcamaya değmeyecek biri. Asıl sinirimi bozan şey cehalet. Olup bitenleri bilmeden bana mesaj atan, yaşanmamış olaylara inanan insanlar. Onu erdemli sananlar." Başını iki yana salladı. "Bağırıp gözlerini açmaya, gerçekleri görmelerini sağlamaya

çalışmayacağım. Gerçeği anlayamıyorlarsa, öyle kalsınlar. Benim için *sinekten* farkları yok."

Hava ağırlaşmıştı.

Connor öne eğilip son bir cümle ekledi. "O *asla* benim aileme, Daisy'nin ya da Lily'nin ailesine yaklaşamayacak. Bize seksen kilometre bile yaklaşamadan onu ayağımın altında ezerim. Bu bir hayal değil, bir gerçek."

Connor'ın kendine asla "istismar" kelimesini kullanmayacağını biliyordum ama Scott Van Wright'ın onu bir zamanlar gerçekten istismar ettiğine inanıyordum. Bu kadar bastırılmış bir öfkeyi yalnızca sınırları aşılmış biri hissedebilirdi.

Balerin biblosuna yeniden dokundum. "Bittiğine sevindim." Artık gitmişti. Hepimiz güvendeydik. Geriye kalan duygularımızla baş ederken daha güçlü yollar çizebilir, sonunda ilerleyebilirdik. Daha hafif adımlarla kanepenin yanına doğru yürüdüm.

Bu yaptığım en iyi seanslardan biri olabilirdi.

"Bittiğine şaşırmamalısın," dedi Connor gülümsemesi büyürken. "Sonunda her zaman ben kazanırım."

Parlak gülümsememle karşılık verdim.

Kibirli olabilirdi ancak söylediği çok ama *çok* doğruydu.

Temper Trap'in "*Sweet Disposition*" şarkısı çalmaya başladı. Bu Ryke'ın zil sesiydi. Genelde seanslarımı bölmemek için çok dikkatli olurdu. Bir keresinde motor kasklarımızı bulmak için bir saat boyunca evin altını üstüne getirmişti. Benim temizlik anlayışım genelde bir şeyleri başka şeylerin içine tıkarak yer açıldığına inanmaktan ibaretti.

Ryke bana mesaj atabilir ya da arayabilirdi ama her zaman olduğu gibi eve dönmemi beklemişti. Terapi seanslarımdan daha önemli bulduğu çok az şey vardı, bu yüzden telefonu cebimden çıkarırken içimde bir sıkıntı belirdi. Telefonu kulağıma götürdüm. "Her şey yolunda mı?"

Connor ve Frederick garip bir sessizliğe büründüler, dinledikleri belli etmemeye bile çalışmıyorlardı. Yüzümü kitaplığa çevirdim ve o can sıkıcı sessizliğin geçmesini bekledim.

Ryke'in tereddüt ettiğini, nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum. "Evet, her sikik şey gayet iyi," dedi en sonunda. "Eve döndüğünde beni ara."

"Sen evde değil misin?" dedim kaşlarımı çatarak. Ardından hızlı bir kararla kapının yanındaki sandalyeden sırt çantamı ve kaskımı kaptım. Ryke bana Noel hediyesi olarak parlak yeşil bir *Kawasaki Ninja supersport* motosikleti almıştı, neredeyse saatte üç yüz kilometreye ulaşabiliyordu. Eski *Ducati*'mden bile daha hızlıydı. Hem o motoru hayatımı kurtaran sağlık görevlisine vermiştim.

Bu neredeyse iki yıl önceydi.

Ryke kendine öfkeyle homurdandı. Seansı hiç bölmek istemediği ve bundan nefret ettiği belliydi.

"Ryke, sorun değil. Bitmişti zaten." Sırt çantamı takarken gözucuyla Connor'ın ayağa kalktığını gördüm. Telefonu diğer elime aldım. "Sulli mi? Ona bir şey mi oldu?" Sesim korkuyla titredi.

"Ciddi bir şey değil ama... *sikeyim*." Ses tonundan, sinirli olduğu kadar endişeli de olduğunu anladım. Konu Sulli'ydi. İki yaşına girmesine bir ay kalan kızımız.

"Sadece nereye gelmem gerektiğini söyle." Kapı koluna uzandım.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Acil servise," dedi.

Betim benzim attı. "Acil servise mi?" Elim kaydı, kaskım yere düşüp gürültüyle yuvarlandı.

Ben yere eğilip kaskımı alırken, "O sikik ses neydi?" diye sordu.

"Kaskım." Ben soru sormaya fırsat bulamadan New York'a motosikletle geldiğimi hatırlamanın gerginliğiyle konuşmaya devam etti.

"Gerginken motor sürme. İstediğim son şey, hem karımın hem kızımın sikik hastanede olması." Alternatif olarak babamın özel şoförünü aramamı önerdi ama o sırada on adım arkamda Connor Cobalt'ın durduğunun farkında değildi.

Kaskı ellerimin arasında döndürürken içim kıpır kıpırdı, sanki ciğerlerim boğazıma tırmanıyordu. Gitmem gerekiyordu. Koşmak, atılmak, hızlanmak, yalnızca *hareket etmek*... Bedenim bunun için çığlık atıyordu.

"Daisy?"

Kocamın isteğini dinledim ve daha sormadan Connor konuştu. "Şoförümü çoktan aradım. Bekliyor."

"Teşekkür ederim." Telefona odaklanıp Ryke'a döndüm. "Connor burada, Frederick'le görüşüyordu. Beni hastaneye o götürecek."

Ryke, "*Sikeyim, Tanrı'ya şükürler olsun,*" dercesine sesli bir nefes verdi. Arka planda Sulli'nin ağlama sesi yankılandı. Artık oyalanamazdım. Kapıdan dışarı fırladım.

Sırtımda sırt çantam, elimde kaskımla Connor'a veda edip acil servisin bekleme odasına koştum.

"O Daisy Calloway mi?" Bekleme odası ağlayan bebekler, burnunu çeken hastalarla doluydu. Televizyonda *GBA News* kanalı açıktı ve ortam gürültülüydü. Bir sürü fısıldaşma duydum.

Kalabalığın arasından geçip köşedeki sandalyeye yöneldim. Bir dergi standı ile saksı bitkisi arasına sıkışmıştı. Ryke, kucağındaki Sulli'nin koyu kahverengi saçlarını okşayarak sakinleştirmeye çalışıyordu. Kızımızın yanakları gözyaşlarıyla ıslanıp kızarmıştı. Kucağındaki beyaz pelüş denizyıldızına sarılmış, yabancı hastane ortamının içinde titriyordu.

Ryke beni fark ettiğinde omuzlarındaki gerginlik gevşedi. Sullivan'a eğilip, "Bak, kim gelmiş?" diye fısıldadı.

O da babasının işaret ettiği yöne baktı, gözleri dolu doluydu. "Anne!"diye bağırdı.

Babasının kucağından inmeye fırsat bulamadan yanlarına vardım. Önünde diz çöktüm, elimi Ryke'ın dizine koyup Sulli'ye baktım. "Duydum ki bugün büyük bir maceraya atılmışsın." Endişemi ve korkumu belli etmemeye çalışıyordum. Küçük kızın burnuna tıkılmış tuvalet kâğıdı kanla dolmuştu.

"Canım... acıyor," diye hıçkırdı Sulli. Burnunu çekmeye çalışırken acıyla yeniden *ağlamaya* başladı. Ryke telefonda olan biteni anlatmıştı. Yürek parçalayıcı hıçkırıklarının arasında, *hayati tehlikesi yok*, diye kendime hatırlattım. Yine de kendi çocuğunun canının

yandığını görmek her şeyden beterdi. Kalabalık acil odasında, bir doktorun bizi *ne zaman* çağıracağını bilmeden beklemek berbattı.

Asla hatırlamak istemediğim bir anda insanların fotoğraflarımızı çektiğini görmek hâlâ berbattı.

Sulli'nin tombul yanaklarını kurutmak için şakacı bir şekilde peluş denizyıldızmm ucunu kullandım. "Denizyıldızına *sımsıkı* sarıl, o zaman kendini daha iyi hissedeceksin."

Sulli o doldurulmuş oyuncağı sanki hayat bağıymış gibi sıktı. Ağlaması yavaş yavaş kesildi, sesleri yumuşacık oyuncağın içinde boğuldu. Ryke, kızımızın saçına takılıp düşmüş deniz kabuklu tokayı aldı. Sert bakışları benimkilerle buluştu. Elimi hâlâ dizinden çekmemiştim.

"Oturmalısın," dedi kararlı bir sesle. Yerinden kalkıp bana sandalyeyi vermek üzere olduğunu biliyordum. Bu tam bir Ryke Meadows davranışıydı. Başımı iki yana salladığımda yerinde kaldı. Sulli onun kucağında, kolunun ve göğsünün arasına yerleşmiş halde rahattı.

"Burada iyiyim," dedim. Kaskımı kenara koyup sırt çantamı çıkardım. Dizlerimin üzerinde kalmayı seçmiştim.

Sulli yavaş yavaş sakinleşirken Ryke elini uzatıp selam verircesine başımı okşadı. Ona gülümsesem de onun dudakları kıpırdamadı. Çenesindeki kaslar gergindi, yüzüne suçluluk oturmuştu. Kısa süre sonra ellerini kalın telli saçlarının arasından geçirdi.

"Daha kötü olabilirdi," dedim sessizce. Ryke'la ben yerimizde durmayı pek beceremezdik. Ne zaman yürüyüşe, kampa, *snowboard*'a, sörfe ya da arazi sürüşüne gitsek Sulli'yi de yanımıza alırdık. Onunla geçen iki yılda, yaptığımız seçimlerdeki riski azaltmaya çalışmıştık ama *her şeyi* bir kenara bırakmak hiç kolay olmamıştı. Tehlikeyle güven arasındaki çizgiyi bulmakta ikimiz de zorlanıyorduk. Çünkü onunla birlikte yaşadığımız anları çok seviyorduk.

Üçüncü bir yol arkadaşımız olmasını seviyorduk. Onu evde bırakmak, bu deneyimlerden mahrum etmek bize daha bencilce geliyordu.

Bu yüzden, "Sanırım çoğu insan Sulli'nin tırmanma duvarında

kolunu kırmasını bekliyordu," dedim yumuşak bir sesle. Odasındaki mini tırmanma duvarı, göründüğünden çok daha güvenliydi.

Gerçek ise bambaşkaydı. Kırılmış bir anahtarlığın boncuğu, Sulli'ye yaptığımız tüm tehlikeli aktivitelerden daha çok zarar vermişti. Ryke bakmazken küçük boncuğu burnuna sokmuştu. Onu cımbızla çıkarmaya çalıştığını ama boncuğun sıkışıp kaldığını söylemişti.

Ryke derin bir nefes alarak gözlerini sıktı. "Sikik bir boncuk."

"Evet, sikik bir boncuk," dedim. Sesim öylesine hafifti ki, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Elini indirip bakışlarını üzerime çevirdi. Gözlerimi, ağzımı, sarı saçlarımı ve uzun bacaklarımı süzdü. Giydiğim beyaz atletin üzerinde dev bir çiçekle birlikte "*Besle Beni*" yazıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Gerçi sabah da aynı soruyu sormuştu. *Bugün Frederick'le görüşeceğim*, diye cevap vermiştim.

Şimdi ise, "Daha iyiyim," dedim.

Ryke, Sulli'yi iyice göğsüne çekti. Oyuncağına sarılan kızımız iyice rahatlamıştı. Ryke boşta kalan eliyle saçlarımı karıştırıp yanağıma dokundu. Yüzüm bir anda aydınlandı. Elini çekemeden bileğini tuttum.

"Biraz pratik yapmam gerek," dedim ciddi bir sesle.

Elini tutmama izin verdi. "Ne konuda?"

Sesimi alçalttım. "*Öpüşme* konusunda."

Kaşları kalktı. "Biri sana kötü öpüştüğünü mü söyledi, Calloway?"

"Hayır, sadece kocam kadar iyi olmadığımı biliyorum. Dilini kullanmakta çok iyi." Ryke'ın karanlık ifadesi hiç değişmedi, bu da gülümsememin genişlemesine neden oldu. "İstersen seninle öpüşüp kocam kadar iyi olup olmadığını test edebilirim ama önce pratik yapmam gerek."

"Lanet olasıca pratiğe ihtiyacın var mı diye kocana sor."

"O halde pratiğe ihtiyacım var mı, Ryke?"

"*Hayır.*"

Abartılı bir şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Evet mi dedin?" Bilerek yanlış anlamış gibi yaparak elini yakaladım ve avucuyla dalga geçer gibi yiyişmeye başladım.

Tenini yaladığımda gülmeye başladı, sonra elini geri çekip alnımı itti ama hemen ardından uzaklaşmamam için omzumu kavradı.

Onun kahkahasını izlerken ben de güldüm. Ardından iki yaşındaki küçük kızımız, burnu kan içinde olmasına rağmen bize bakıp kıkırdamaya başladı.

Ryke'la göz göze geldik. İkimizin bakışı da aynı şeyi söylüyordu. *Sikeyim, seni çok seviyorum.*

Beş saat geçmişti.

Ryke artık oturmuyordu, bacağı aynı pozisyonda kalamayacak kadar tutulmuştu. Ben de yerimde duramıyordum. Hâlâ doktorun bizi çağırmasını bekliyorduk. Sulli şimdi babasının omuzlarındaydı, küçük elleri Ryke'ın saçlarına tutunmuştu.

Sulli'nin dikkatini kanayıp duran burnundan uzaklaştırmak için birkaç ay önce uydurduğum bir oyunu oynadık. Kabuk Zamanı TV kanalı için denizin altındaki denizkızıyla röportaj yapıyorduk. Bu oyun sayesinde Sulli kameraları görünce daha rahat davranmaya başlamıştı. Özellikle *Biz Calloway'iz* ekibini gördüğü zamanlarda işe yaramıştı. Onların Kabuk Zamanı kanalı için çalıştıklarını sanıyordu.

Çok yakın zamana kadar paparazzilerden çoğunlukla uzak kalmıştı. Frederick'in bugün söylediği her şeyi hatırladım. *Poposunun arasına kaçan iç çamaşırlı fotoğrafları kötü bir geleceğin habercisi değil.*

O iyi olacaktı.

Başımı kaldırıp Sulli'ye seslendim. "Yapmayı en sevdiğin şey nedir?" Ellerimle oyalanmaya ihtiyaç duyduğumdan, yeşil kâğıttan karmaşık bir ağaç yaptım. Seanslarıma hep kâğıt götürürdüm, yine yanımda olduğu için şanslıydım.

"Sss..." Sulli birkaç nefes alıp doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Sssssu!"

"Su mu?" diye sordum şaşkınlıkla. "Yüzmeyi seviyor musun?"

Sulli, babasının kalm saçlarım çekiştirerek coşkuyla başını salladı. Ryke'm elleri kızının bileklerinde olsa da beni izliyordu. Ben hafifçe bir sağa bir sola sallanıyordum, o ise bir dağ kadar hareketsizdi. "Bize bir şarkı söyler misin, Sul?" diye sordu.

"Hubba bubba booo..." diye söyledi Sulli. Sesi berbat olmasına rağmen bir şekilde tatlıydı. "Doody dooo... deniz yıldızcık ve ben..."

Gülümsemem, Ryke'm tehditkâr bakışlarını fark ettiğimde silindi. Bakışlarını takip ettim. Tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir kadının ve acıdan iki büklüm olmuş bir gencin arasında, tanıdık göbekli bir adam oturuyordu. Üzerinde kot pantolonla sade bir tişört vardı. Telefonunu bize doğrultmuştu, çekim yapıyordu. Ayaklarının dibinde, muhtemelen içinde bir *Canon* bulunan kamera çantası duruyordu.

Paparazzi.

Hastanede Sulli'yi korumamız pek mümkün değildi. Artık kızımızın fotoğraflarının dünyaya *yayılacağı* gerçeğini kabullenmiştim. *O yalnız değil.* Moffy ve Jane de aynı şeyleri Sulli'yle paylaşıyordu. Bu düşünceyle içimdeki huzursuzluk biraz azaldı. Onlarla konuşabileceğini bilmek iyi hissettirmişti.

Ryke ve ben kameramanın varlığını fark ederken Sulli sessizleşti. Burnuna odaklanamadan hemen konuştum. "Şarkıya devam et, fıstık ezmeli kapkekim."

O anda uydurduğu sözleri mırıldanarak söylemeye devam etti. Ben Ryke'a biraz daha yaklaştım, o da elini belime koydu. "Sulli'ye ne olduğunu Connor'a anlattığımda, arabada gelirken bir şey önerdi," dedim alçak sesle. "Tamamen aklımdan çıkmış ama... bence hepimizin düşünmesi gereken bir şey."

"Ne bokmuş o?"

Yeşil kâğıdımı katlayıp ağaca daha çok benzetmeye çalıştım. "Özel bir doktor."

Ryke'ın gözleri farkındalıkla aydınlandı. Eğer güvenilir bir doktorumuz olsaydı ve evimize gelerek bizi muayene etseydi, saatlerce acil serviste beklememize gerek kalmazdı. İnsanların ve kameramanların mahremiyetimizi ihlal etmesinden korkmazdık.

Ryke başını salladı. "Sikeyim, çok iyi bir fikir."

Gülümsedim. "Ben de Connor'a aynısını söyledim ama öncesine senin gibi '*sikeyim*' eklemedim. Bana dedi ki, *'Biliyorum. Ben sadece iyi fikirler veririm, kötü olanlar sizden gelir.'*"

Ryke gözlerini devirdi. "Tipik Cobalt."

"Kakiş kakiş," diye şarkı söyledi Sulli yukarıdan. "Sikiş siktir..."

Kahkahamı tutamadım. Ryke ise derin bir iç çekti. Onu *siktir*'lerinden uzak tutmak için epey çabalamış olsa da bunun imkânsız bir görev olduğunu kabullendiği belliydi. Açıkçası onun ilk kelimesinin siktir olmasını seviyordum. Çünkü bu, onun Ryke'm bir parçası olduğunu gösteriyordu. Ryke o ilk kelime anını kaçırdığımı söylediğinde üzülmemiştim. Tam aksine konuşmaya başladığını duymak beni mutlu etmişti. Hem *ikinci* kelimesini de ben duymuştum.

Coconut.

Ryke aniden Sulli'yi omzundan kaldırıp havaya atacakmış gibi yaptı. Normalde gerçekten atardı ama o boncuk hâlâ burnundaydı.

Sulli, kollarını ve bacaklarını açarak uçuyormuş gibi yaptı.

"Meadows!" diye seslendi bir hemşire.

"Benim!" diye bağırdı Sulli.

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Yok artık, gerçekten mi?"

Ryke onu koruyucu bir şekilde yanına aldı, dağılmış saçlarını yüzünden çekti. Sulli, burnunun acısını unutarak burnunu benimkine sürtmeye çalıştı. Yanağını öptüm, sonra eşyalarımızı topladım. Sırt çantası, kask ve iki su şişesi. Üç dakika sonra bizi bir odaya aldılar ve doktoru beklemeye başladık.

Ryke, Sulli'yi üstü kâğıtla kaplı yatağa oturttu. Sulli bu odadan korkarak bize doğru uzandı. Yanına oturduğumda benim kucağıma tırmandı. Onu göğsüme yasladım. Ryke yanımızda, dimdik ayakta duruyordu.

Sulli, az önce yaptığım kâğıt ağacıyla oynamaya başladı. Kolumun içine doğru esneyip, "Saat kaç?" diye sordum Ryke'a.

"Akşam sekize geliyor," dedi yüzümü inceleyerek. Endişeyle kaşları çatıldı.

"Bu iş bittikten sonra Poppy beni New York'a geri götürebileceğini söyledi."

Başını "*bir bok anlamıyorum*" diyormuş gibi iki yana salladı.

"Motorumu almam gerek," dedim. "Onu bütün gece otoparkta bırakamam." Motor *pahalıydı*, onu satın alan kendisi olduğu için Ryke da bunu biliyordu.

"Siktir et. *Kırk* saattir uyumuyorsun, Dais. Şu an çoktan sızmış olman gerekirdi." Sulli ona baktığı için sesi yumuşadı.

Kırk saat konusunu düzeltmedim. On saat eksik de olabilirdi, yine de aynı şeyi söyleyecekti. Ryke eve gidip uyumamı istiyordu ama ben Sulli doktoru görürken yanında olmak istemiştim. Zaten Sulli de öğle uykusunu atlamıştı, eninde sonunda uyuyacaktı.

"Sikik motorunu ben alırım."

Ellerimle Sulli'nin kulaklarını kapattım. "Uyumamı istediğini biliyorum ama ben..." Gözlerim doldu. *Korkuyorum.*

"Dais..." dedi Ryke yüzümü ellerinin arasına alarak. Parmakları yanağımdaki eski, uzun yara izindeydi.

"Ya sen yanımda yokken uyurgezerlik yaparsam?" diye sordum kısık bir sesle. Uykusuzluk geçmişte beni uyurgezerliğe itmişti ve ne kadar çok uyanık kalırsam, o kadar tuhaf semptomlar ortaya çıkarma olasılığım artıyordu. Ne olur ne olmaz diye Ryke yanımdayken uyumayı tercih ederdim.

Ryke'm iri eli yüzümü sardı, tenimi ısıtıyordu. "O zaman nereye gidersen, ben de oraya giderim."

Yorgun bir gözyaşı yanaklarımdan süzülüp eline aktı. İçimdeki tüm yorgunluğu, suni bir enerjiyle bastırmaya çalışıyor, adrenalinimin son kırıntılarına tutunuyordum.

"Price," dedi Ryke birden. "Sikik bir motosiklet ehliyeti var. *Senin* motorunu da daha önce kullandı. O gidip otoparktan alır." Babamın tuttuğu korumam. Bu adam için şükrettiğim ilk sefer değildi.

Doktor kapıyı hafifçe tıklattıktan sonra içeri girdi. "Bu küçük hanımın burnunda bir şey mi varmış?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Sullivan başını salladı. "Sikik bir boncuk."

Güldüm. Ryke da neredeyse gülümsüyordu. Doktor, dehşete düşmektense eğlenmiş görünüyordu. Elini uzattı. "Ben Doktor Clarke."

El sıkıştık. Sonra prosedürü açıkladı. *Burnuna bakmak, boncuğu tespit etmek, bir lastik pompayla çekip çıkarmayı denemek. Eğer işe yaramazsa, sakinleştirici verip penseyle almak.*

Ryke *sakinleştirici* kelimesini duyduğunda iyice gerildi. "Bu gerekli mi?"

"Evet ama muhtemelen o noktaya gelmeyecek." Doktor Clarke, Sulli'ye işlemi anlatırken nazik bir bebek sesiyle konuştu ve onun kucağımda kalmasına izin verdi. Kanlı peçeteyi çıkarıp küçük bir aletle burnuna baktı.

Ona ne kadar harika olduğunu söyledim, on dakika bile geçmeden Doktor Clarke lastik pompaya benzeyen aletiyle boncuğu dışarı çıkardı. Sulli yeniden ağlamaya başlamıştı.

"Çıktı! Ta-da!" dedim sevinçle. "Hepsi bitti."

Sulli gözlerini ovuşturdu, emin değildi.

Bir limon şekerini sallayarak, "Tatlım," dedi Ryke. Sulli'nin yeşil gözleri bir anda kocaman açıldı. Şekeri kavrayarak, "*Teşekkürler, babacığım*," benzeri bir şeyler mırıldandı.

"Bu neymiş bakalım?" Doktor Clarke, Sulli'nin sarı lekelerle kaplı parmaklarını inceledi. Aynı soruyu Ryke'a sormuştum ama bana söylememişti. Kızıma sorduğumda, "Bu bir sır!" demişti.

Bence keçeli kalemdi.

Doktor Clarke da aynı sonuca vardı. "Keçeli kalem mi?"

Ryke bir kez başını salladı ve konuyu kapattı.

Hastaneden çıkarken Ryke kızımızı kucağında taşıyordu. Arabasına giden yolda yürürken aralıksız esnedim. Sulli'yi arka koltuğa yerleştirip kemerini bağlayana ve ön koltuğa oturup kapıyı kapatana kadar da milyonuncu kez esnemiştim.

Ryke kontağı çevirdi. Araba otoyola çıkarken bile koyu endişesi üzerimdeydi.

"Bir teorim var," dedim tekrar esnerken. "Bence esnemek aslında çenenin egzersiz yapma şekli. Yani vücudunun, *hadi biraz antrenman zamanı...*" Bir kez daha esnedim. "...*Daisy* demesi gibi." Çenem sızlıyordu.

Ryke sessizdi. Arkama baktım. Sulli tamamen sızmıştı. Başı yana düşmüştü, araba koltuğuna salyalarını akıtıyordu.

Tekrar esnedim. *Esnemeyi kes.* Çenemi ovuşturdum. "Belki de vücudum oral seks için hazırlanıyordur."

Ryke kaşlarını çattı. "Hiç komik değil."

"Komik çünkü zaten sakso çekmezdim." Ayaklarımı deri koltu-

ğun üzerine çektim, o da sırf eğlencesine onu ikna etmeye çalışmayacağımı bildiği için kelimelerimle rahatladı.

Birincisi, Ryke'ı ağzıma hiç sığdıramamıştım. O çok büyüktü. İkincisi, sakso çekmeyi hiç sevmemiştim ve Ryke, Daisy Meadows'un nefret ettiği her şeye karşıydı.

Ryke yol ile benim aramda bakışlarını gezdirdi. "Arkana yaslan ve uyu. Şu anda uyanık kalmana gerek yok."

"Eve varana kadar beklemeyi tercih ederim." Ayaklarımı yere indirdim.

Gözleri hâlâ yoldayken elini uzattı ve bacaklarımdan birini kendi dizine doğru çekti. Ben de kapıya yaslanıp diğer bacağımı onun üstüne uzattım.

Bu bir davet değildi, flört gibi görünse de aslında sadece vücudumu rahatlatmanın bir yoluydu. Ayağım belki istemeden kasıklarına değmişti ama bu pozisyonda daha fazla alan buluyordum. Benim hoşuma gidiyordu. Onun da hoşuma gittiğini bildiğini biliyordum.

Uykuyla defalarca savaşmıştım ve o da benimle savaştığı için araba yolculuğu boyunca kolayca uyanık kaldım. Ryke arabayı park ettikten sonra Sulli'nin kemerini çözdü ve uyuyan kızımızı kucağına aldı. Onları izlerken kalp atışlarım hızlandı. Kapıyı açıp evin ışıklarını yaktım.

Coconut kapıda bizi karşıladı, kuyruğu heyecanla sallanıyordu. Önce sanki iyi olduğundan emin olmaya çalışıyormuş gibi Sulli'ye baktı. "İyi, merak etme," diye fısıldadım. Coconut burnuyla yanağımı dürttü.

"Ben de seni özledim, Coconut." Boynunu kaşıdım, öptüm ve ardından karnını okşayıp onunla birlikte arka kapıya doğru koştum. Onu dışarı çıkardım. Üst katta merdivenlerin gıcırdadığını duydum. Ryke, Sulli'yi yatağına bırakıyordu. Sonra bir şey gördüm.

Arka kapıyı açık bırakarak mutfağa, fırının yanındaki tezgâha doğru yürüdüm. *Ryke.* Gözlerim dolarken elim dudaklarıma gitti.

Bir çikolatalı pasta yapmışlardı. Üzerine *sarı* krema ile yazı yazmışlardı.

Sikeyim, seni çok seviyoruz.

Frederick'in insanların birbirine karşı *şefkatli* olması gerektiğini söylediği anı hatırladım. Ryke üzgün olduğumu anlamıştı ve beni teselli etmek istemişti. Gözümün önüne bir sahne geldi. Sulli tezgâhın üzerinde oturmuş, sarı kremayla pastayı süslüyor ve parmaklarını boyuyordu. Muhtemelen boncuklu anahtarlığı da mutfaktaki küçük kâselerden birinde bulmuştu. O karışık, ufak tefek eşyaların durduğu yerden almış olmalıydı.

Dalgın bir halde ıslak yanaklarımı sildim. Coconut zıplayarak içeri girdi. Kapıyı kapattım, bir dilim pastayı kâseye koydum ve üst kata çıktım. Beyaz köpeğim sessizce peşimden geldi. Sulli'yi kontrol ettim, derin bir uykudaydı. Ryke yoktu. Sonra kendi yatak odama yöneldim.

Ryke pencere köşesinde asılı duran hamak için kalın örgü battaniyeleri yerleştiriyordu. Yatak başlığımız kabuğuyla birlikte işlenmiş kütüklerden yapılmıştı, rustik bir havası vardı. Ancak ben geceleri uyumakta zorlandığımda -ki artık pek sık olmuyordu- genellikle hamağa geçiyordum.

Ay ışığı pencere köşesini aydınlatıyordu. Sanki dışarıda, yıldızların altında bir yer gibi gözüküyordu. Elimde pastayla ona doğru yürüdüm. Coconut yatağa atlayıp ayakucuna uzandı, patilerini çenesinin altına koydu. Her zamanki gibi tetikteydi.

Ryke'a ne söylemek istediğimi biliyordum ama o sessizliğin tatlı huzurunu bozamıyordum. Onun bu gece yarattığı dinginlik, içimi göl kıyısına vuran bir güneş gibi ısıtıyordu. Yanına sokuldum. Ellerimde kaşık ve tabak vardı. *Pasta önce geliyor.*

Ryke, *dev* bir kaşık dolusu pastayı ağzıma götürmemi izlerken dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Parmakları şortuma uzandı. Düğmesini çözdü, fermuarını indirdi. Üzerimden çıkardım, gözleri hep bendeydi. *Ryke Meadows'u izlemeyi seviyorum.* Elleri atletimin altında kayboldu.

Sutyenimin kopçasını çözdü. Çok sık takmadığım için paslandığı bir beceriydi, yine de başardı. Tabağı ona uzattım çünkü atletimi

ve sutyenimi çıkarmam gerekiyordu. Artık sadece pamuklu iç çamaşırım kalmıştı. Kâseyi bana geri verdi, sonra kendi tişörtünü çıkarıp kot pantolonunun düğmesini çözdü.

Birkaç saniye sonra sadece koyu yeşil *boxer*'ıyla kalmıştı.

Ryke Meadows otuz yaşındaydı.

Ben yirmi üç yaşındaydım ve önce onun kaslı vücuduna değil, o karanlık ama nazik tavrına, şefkatine, içten merhametine hayran olmuştum.

Benim kurdum.

Hamağa tırmanıp uzandım. O da hemen yanıma geldi. Kolumu ve bacağımı göğsünün üzerine uzattım, battaniyeler beni sarmaladı. Başımı omzuna yasladım. Pastamdan birkaç kaşık daha alıp bitirdim. Ryke tatlı şeyleri pek sevmediği için ona sadece bir kaşık uzattım çünkü önüne ne gelse yerdi.

Hamak bana bir güven duygusu veriyor olsa da kocamdan daha fazla değildi. Birbirimize sarılmıştık, korunuyorduk. Tabağı kenara koyduktan sonra battaniyeyi omuzlarıma kadar çekti. Göz kapaklarım yavaşça ağırlaşmaya başladı.

Başımı kaldırıp ona baktım.

O da bana baktı.

"Sikeyim, ben de seni çok seviyorum," diye fısıldadım.

Kalbi, benimkine karşı atıyordu. Dudakları dudaklarıma değdi, o *usta* diliyle beni öptü. Yavaşça, güvenle ve etrafım sevgiyle çevriliyken uykuya dalmaya başladım.

BÖLÜM 18

ROSE COBALT

Mart 2020
Hale Co. Ofisleri
Philadelphia

On yaşında olduğum zamanlara geri dönmek isterdim. O zamanlar tüm aile gezilerimize eşlik eden iğrenç bir komşu çocuğu vardı. Babalarımız işleriyle uğraşıyor, annem de arkadaşlarıyla tatil yapıyorken bir hafta boyunca İngiltere'de dadılarımızın bakımına bırakılmıştık.

Yedi gün boyunca fırtına hiç dinmemişti. Dışarıya adım atamamış, eski bir malikânenin içinde saklambaç oynamıştık. Komşu çocuğu, en yakın kız kardeşime gittikçe yaklaşmıştı. Onun gülüşü, kardeşimin gülüşüne karışmıştı. Kardeşimin gülümsemesi, onunkiyle aynı olmuştu.

Kız kardeşliğimizi korumak istiyordum ama o kendini hayatımıza öyle bir sıkıştırmıştı ki...

O asla bir Calloway kardeş olamazdı.

O sadece iğrenç bir komşu çocuğuydu. Bir yıl, belki iki üç yıl sonra hayatımızdan çıkıp gidecekti.

Gerçekten bunu göremiyor muydu?

Ona duyduğum öfke, fark ettiğimden daha büyüktü. O yüzden, o günü unutmaya çalışmıştım. Eski paltolar ve dantelli şallar arasında bir gardırobun içine saklandığım günü. Başkasının bulunmasını umarak sessizce beklemiştim. Çok geçmeden, yavaş adımların yaklaştığını duydum.

Sonra gardırop gıcırdayarak açıldı. Bacaklarımı göğsüme çekmiştim ama arayan kişi askıdaki kıyafetleri araladı.

Komşu çocuğu beni bulmuştu.

Doğrudan Loren Hale'e baktım.

Onun zaferini ilan etmesini, kaybıma gülmesini bekledim. Oysa göz göze geldiğimizde gözlerimdeki nefreti gördü ve yüzüne bir pişmanlık yerleşti. Sanki kardeşlerimin bana ne kadar çok şey ifade ettiğini ve onları elimden almak üzere olduğunu anlamıştı. Bir gün Lily benim yerime, onun en yakın arkadaşı olacaktı. Zamanla.

Bakışlarını kaçırdı.

Gardırobun kapağını kapattı ve beni saklandığım yerde bıraktı. Aramaya devam etti.

On yaşındaki halime dönmek ve kendime şunu söylemek isterdim. *O iğrenç komşu çocuğu, her zaman hayatımızın bir parçası olacak.*

Loren Hale her zaman bizden biri olacaktı.

Belki bir Calloway kız kardeşlerinden biri olamazdı ama olabileceği en yakın şeydi.

"Buyurun oturun, Bay Hale, Bayan Cobalt."

Hale Co. yönetim kurulunun on dört üyesinden birine, "Hayır," dedik aynı anda. Loren'la ben, konferans masasının başında yan yana ayakta duruyorduk. Elinde kırmızı bir megafon vardı. Bu gereksiz toplantının nasıl ilerleyeceğini önceden planlamıştık ve ikimiz de bu savaşta zırhımızı çıkarmaya niyetli değildik.

Bu konu benim için çok şey ifade ediyordu. Son üç yılda bu durumun Loren Hale için de aynı derecede önemli olduğunu öğrenmiştim.

Loren, karşısındaki on dört hissedarı süzdü. "Asla yönetim kurulunu yönetemem. Bunun iş tanımımda olmadığını anlıyorum. Ama siz de *yönetimi* yönetemezsiniz."

Ne ile karşı karşıya olduğumuzu gayet iyi biliyordum. Kurumsal hiyerarşiyi anlamak için *Hale Co.*'nun CEO'su olmama gerek yoktu. CEO, üst düzey yöneticileri denetlerdi. Pazarlama direktörü, operasyon direktörü, finans direktörü, iletişim direktörü...

Yönetim kurulu ise tamamen ayrı bir yapıydı. Hissedarlarla dolu, şirketin çıkarlarını gözetmesi *gereken* ama genelde kendi çıkarlarını düşünen insanlarla... Jonathan Hale o kapıyı aralayıp bu çürük hissedarları içeri buyur ettiğinden beri *Hale Co.* ciddi bir temizlik sürecine ihtiyaç duyuyordu. Ancak bir yönetim kurulu üyesini öylece kovamazdınız.

Onlara katlanmak zorundaydınız.

Loren elinden geleni yapmıştı fakat onun öfke dolu kehribar gözlerinde, bundan daha da iyisini yapmaya kararlı olduğunu görebiliyordum.

Daniel Perth masanın sonundaki yerinde ayağa kalktı. Elindeki dosyaları birer birer açarak önüne yığdı, üç yıldır yürüttüğümüz yeniden yapılanma sürecinin tüm belgelerini çıkarıyordu.

Her bir dosyayla gurur duyuyordum.

Sonunda o kadar çok dosya açtı ki, yandaki adam neredeyse görünmez hale geldi. "*Bunların* hepsi, bu şirkete son üç yılda aldığınız kadın çalışanlar," dedi Daniel.

Zaferle gülümsedim.

"Ben bu şirketin CEO'suyum. Yönetim bana bağlı ve kahrolasıca ben istediğim kişiyi işe alır, istemediğimi kovarım." Konuşurken Loren'ın sesi sertti.

Kuruldan homurtular yükseldi. Kuruldaki dört kadm üye sessiz kaldı.

"Bunda sorun ne? Hepsi gayet nitelikli ça..." diye çıkıştığım anda Daniel araya girdi.

Elindeki dosyayı tek kanıtıymış gibi sallıyordu. "Caitlin Brown. Pazarlama departmanında hiçbir deneyimi *yok*. Ama Theo Balentine onu ve yedi kişiyi daha işe almış."

Loren geçen yıl Theo'yu pazarlama direktörü olarak terfi ettirmişti. Daha önce Mark'ın asistanıydı, sonra Mark'ın yerini alarak misyonumuzda bize yardım etmeyi kabul etmişti.

"Todd Wentworth," diye karşılık verdim. "Satış departmanında *hiçbir* deneyimi yoktu ama *o* beş yıl önce işe alındı." Sonra da masadaki erkeklerin yüzleri kıpkırmızı kesilene kadar on isim daha sıra-

ladım. "*Hale Co.* yıllardır beyaz erkekleri deneyime değil, potansiyele göre işe alıyor. Ama Loren şirketi çeşitlendirip daha fazla kadına ve farklı kökenlerden gelen kadınlara fırsat vermeye başladığında, hemen öfke nöbetleri geçirmeye başlıyorsunuz."

Yönetim kurulundan biri -aslında adını biliyordum ama öfke zihnimde delikler açmıştı- öne atıldı. "Biz sadece şirketin bir kız yurduna dönüşmesini engellemeye çalışıyoruz."

Bakışlarım karardı. Gözlerim öfkeyle büyürken düşmanca ona baktım. Başımı yönetim kurulundan diğer tarafa çevirerek dişlerimin arasından, "Onu yavaşça dövüp çirkin saçlarını ateşe vereceğim," diye hırladım. *Şiddet çözüm değil, Rose.* Fakat bunu düşünmek bile bana iyi hissettiriyordu. Yine de bu adamlara kadınları *dengesiz* ya da *histerik* diye etiketleme bahanesi veremezdim.

Loren'ın öfkeme karşılık vermeye fırsatı bile olmamıştı.

"Sizi daha kârlı bir yöne yönlendirmeye çalışıyoruz," diye ekledi Daniel Perth. "Büyük riskleri sevmiyoruz."

Loren megafonunu açtı ve akıllıca kullandı. "Saçmalık." Gür sesi toplantı odasmda yankılandı. "Şimdi beni duyabiliyor musunuz?"

Çenemi kaldırdım, onun bakışlarıysa karşısındakilerin tahammülsüzlüğünü birer birer yok etti.

Daniel pes etmeden devam etti. "O halde açıklayayım. Şirketin parasını, *yirmi* kadın çalışanın çocukları için bir *kreş* açmakta kullandınız. Üstelik doğum iznine çıkabilecek onlarca kadını da işe aldınız."

Bu sözlerin ardından, masadaki *herkes* -dört kadın yönetim kurulu üyesi dahil- bakışlarını siyah yakalı elbisemin altından fazlasıyla belli olan karnıma çevirdi.

Doğumuma bir ay kalmıştı.

"Erkek olsalardı da babalık iznine ihtiyaç duyarlardı," diye karşı çıktım.

Daniel başını iki yana salladı. "O kadar uzun sürmezdi."

Bunun parayla ilgisi olamazdı. Bunu gayet iyi biliyordum. Loren Hale CEO olmadan önce aynı pozisyondaki kadınlar erkeklerden çok daha az maaş alıyordu. Teorik olarak bu durum, giderleri azaltmak adına daha fazla kadının işe alınmasını sağlamalıydı.

Ancak öyle olmamıştı.

Loren megafondan konuştu. "İşe aldığımız herkes, cinsiyeti ya da ırkı fark etmeksizin işini en iyi şekilde yapmak için azimli ve motiveler."

"Şu anda değişiklik yapmanın zamanı değil..."

"Bir kez daha sözümü kesersen, Millard," dedi Loren. *Son derece* kendinden emindi. "Bu lanet olası toplantıdan çok daha büyük bir sorunumuz olacak." Bu adamların karşısında dimdik durabiliyordu.

Toplantıdan bir saat önce tuvalette Connor'la telefonda bu toplantı hakkında konuşmuştum. "Lo'nun düşündüğümüzden çok daha fazlasını yapabileceğine inanıyorum," demişti.

Bugünkü Loren Hale, yıllar öncesinin Loren Hale'inden tamamen farklıydı. Özgüveni onların küçümsemelerini yok edecekti. Gülümsememi engelleyemiyordum.

"Mahvet onları," diye fısıldadım Loren'a.

"Başka konuşacak var mı?" dedi megafonuna. Herkes bir saniye sessiz kalınca bana döndü. "Rose?"

Sıra bendeydi.

Saçlarımı omuzlarımdan geriye atarak bir adım öne çıktım. "Bu şirketin görevi, pazarla bağ kurmak. Bizim pazarımızın çoğunluğu kadınlardan oluşuyor. *Hale Co.*'nun bebek ürünlerini erkeklerden çok kadınlar satın alıyor. Yıllarca stajyer olarak sadece erkeklerin işe alındığını görmekten bıktım ve bu durumu üç yıl önce CEO'ya dile getirdim. O da on yıl içinde bu şirketin erkek yatılı okulundansa hizmet verdiği dünyaya daha çok benzeyeceğine dair bana söz verdi. Eğer bundan rahatsızsanız..." Connor'ın ne diyeceğini düşündüm. "O zaman belki de kendi seçimlerinizi *gözden geçirip* bu kararı anlamaya çalışmalısınız."

Benim için oldukça sakin bir konuşmaydı.

Derin bir nefes verdim. Bunun burada bitmediğinin farkındaydım.

Ben bilgi ve yeteneğim ne olursa olsun, ayrıcalıklarım sayesinde yönetici pozisyonlarına ulaşabiliyordum. Bu ayrıcalığı *Hale Co.*'daki çalışan profili üzerinde değişim yaratmak için kullanabilirdim ama dünyadaki diğer işlerdeki eşitsizliği *bu şekilde* kapatamazdım.

Yine de bir yerden başlamıştık.

Her gün sahip olduğum şansın farkındaydım. Evden çalışabiliyor, aynı şekilde çalışabilen bir eşle zamanı paylaşabiliyordum. Benim sahip olduğum bu ayrıcalıklara sahip olmayan kadınları işe almak istemiştim. Milyar dolarlık bir şirkette çalışabilmek için çocuk bakımı imkânına sahip olması gereken kadınları. Yalnızca anne oldukları için bu fırsatlardan mahrum kalmamalılardı.

Daniel deri koltuğuna yaslanıp ellerini birleştirdi. Kırklı yaşlarının başındaydı. Keskin hatlı burnu ve katı bakışları, diğer kurul üyeleriyle aynıydı. Lily bir keresinde onun kahverengi saçlarını *kabarık* diye tanımlamıştı, bana göreyse yalnızca kıvırcık saçlarını taramıştı.

Gözlerini Loren'a dikerek, "Ben size her zaman açık konuştum," dedi Daniel. "Bu toplantıyı öylesine canımız istediği için diye yapmak istemedik."

"Sence ben canım istediği için mi toplantı yapıyorum?" dedi Loren kindar bir tavırla. O kadar keskin konuşmuştu ki, boynumdan aşağı buz gibi bir ürperti indi. "Saçmalıkları bir kenara bırakalım, Daniel. Gerçek şu, sen öyle düşünmesen bile ben işi en iyi yapabilecek kişileri işe aldım. Evet, yönetimi sorgulama hakkına sahipsiniz ama kimin işe alınacağına karışma hakkınız yok. Yani bu toplantıya izin vermem bile *nezaket* göstergesiydi."

Mahvet onları.

Lo megafonunu masanın üzerine koydu. "Ben *Hale Co.*'nun CEO'suyum ve sizden bana öyle davranmanızı istemiyorum. Bunu *emrediyorum*. Ben geldiğimden beri kurul ve yönetim arasında iletişim sorunları yaşanıyor. Şirketin çıkarları için yönetim kurulu başkanlığına beni atamanız en doğru karar olur."

Çenem neredeyse yerinden çıkacaktı.

Loren Hale az önce kendi başına harekete geçmişti.

On dört hissedar şaşkınlık içinde birbirlerine fısıldarken Lo başını bana eğdi. "Ne oldu, Kraliçe Rose? Bunu yapabileceğimi düşünmedin mi?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. *Bunu bana neden söylemedin?* Ancak sormaya fırsat bulamadan kurul sessizleşti.

Lo hâlâ şüpheyle ona bakanlara döndü. "Yönetim kurulu başkanı, şirketin yüzü olmalı. Ben zaten *Hale Co.*'nun yüzüyüm. Aramızdaki anlaşmazlıklara rağmen bu hepimiz için en mantıklı çözüm. Benimle çalışmanız kolaylaşacak, benim de sizinle çalışmam."

"Öyleyse oylama yapalım," dedi Daniel. *Burada ve şimdi.*

Her şeyin fazla hızlı gelişmesi karşısında boynum kasıldı. Gözbeklerim kocaman olmuştu. Loren'ın reddedilmesinden korkuyordum. Onun da aynı korkuyu yaşayıp yaşamadığını anlayamıyordum.

"*Hale Co.*'nun yönetim kurulu başkanlığına Earl Pennington yerine Loren Hale'in atanmasını kabul edenler elini kaldırsın." Earl -Jonathan'ın döneminden beri burada olan yaşlı adam- önce gözlüğünü düzeltti, sonra elini kaldırdı.

Ardından diğer on üçü de aynı şekilde elini kaldırdı.

Toplantı odasından birlikte çıkana kadar her şey sis perdesi altında gibiydi. Onu tebrik edemeden buz gibi bir sesle, "Bunu bana neden söylemedin?" diye sordum. Loren'ın ofisinin kapısmda durduk. *Biz bir ekibiz, Loren,* diye eklemeye niyetlenmiştim ama bunu söylememe gerek kalmadı. Birbirimize bakarken söylenmemiş kelimeler aramızda asılı kaldı, duygu hissediliyordu.

"Çünkü, Rose," dedi. "Herkes elini kaldırdığında yüzündeki ifadeyi görmek istedim." Demek hiç korkmamıştı. Başından beri kendine inanıyordu.

"Peki nasıl görünüyormuşum?" Yüzümdeki ifadeyi hatırlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı.

"Ağlamaklı." Şaşırmış gibi yaptı. "Ejderhaların ağlayabildiğini bilmiyordum."

Alaycı bir şekilde güldüm. "*Ağlamadım.*" Gözlerimi silerek kalan gözyaşı var mı diye baktım. Kirpiklerim ıslaktı.

Loren göğsüne dokundu. "Ben de kendim için ağlardım." Kuru gülümsemesi ortaya çıkmıştı. "Bu kız kardeşinle ortak bir özelliğin."

"Tebriğimi *geri alıyorum.*"

"Ne tebriği?" Kısa bir kahkaha attı. O anda onu yüksek sesle tebrik etmediğimi fark ettim. "Tanrım, Rose. Şeytan kanını bırakman lazım. O boktan şey seni bir tuhaf yapıyor."

Loren Hale'den nefret etmek çok kolaydı.

Onu sevmek de aynı derecede kolay olabiliyordu.

Bu sefer gerçek gülümsemesini ortaya çıkardı. Yarım yamalak ya da küçümseyici bir gülümseme değildi.

Loren, Calloway kız kardeşlerinden biri olmayabilirdi ama benim için hayatımdaki herhangi bir erkekten daha fazla bir kardeş olmuştu.

BÖLÜM 19

CONNOR COBALT

Nisan 2020
Cobalt Malikânesi
Philadelphia

"Gerçekten böyle kaderle oynamak istiyor musun, Rose?"

Karım uzun maun yemek masamızın diğer ucunda oturuyordu. Elinde spiral ciltli bir defter vardı. Salı günü öğle vaktiydi ve nadir görülen bir şekilde ikimiz de bu saatte evdeydik. Rose insanların medyaya haber verebileceği *Hale Co.* binasında suyunun gelmesini istemiyordu, doğum zamanı yaklaştığı için bu riski göze alamazdı.

"Zaten her gün kaderle oynuyoruz. Bir kez daha olsa ne fark eder ki?"

"Kaderin en çok annemi sevdiğine inanıyorum."

Bu cümlenin bana ait olmadığı açıkça ortadaydı.

Bu rüya gibi, kendinden emin ses masanın ortasına yakın yükseltici bir koltukta oturan dört yaşındaki kızımızdan geliyordu. Rose bu sabah Jane'e pastel yeşil bir tütü ve zebra desenli bir gömlek giydirmişti. Üstelik kızımız altın rengi parıltılı kedi kulaklı tacını da kendi seçmişti.

Daha konuşamadığı zamanları hatırlıyordum, şimdiyse buradaydık.

"O zaman kaderin iyi bir zevki varmış," dedim Jane'e. "Ama en çok *seni* sevseydi zevki daha da iyi olurdu."

Jane kocaman gülümseyerek masanın karşısına baktı. "Kaderin Charlie ve Beckett'ı da sevmesini istiyorum." İki yaşındaki erkek kardeşleri kendi yükseltici koltuklarında kaşıkla *mac&cheese* yiyorlardı.

Beckett bezelyeleri ayıklıyordu. "Ve Eliot'ı da," diye ekledi hemen. Sanki diğer kardeşini unutması mümkün değildi.

On bir aylık bebek kollarımdaydı. Önünde küçük bir taç dikili tulum giymiş olan Eliot omzuma yaslanmış uyuyordu. Daisy'nin hediyesiydi.

"Karar verilmiştir," dedi Rose. "Kader hepimizi seviyor. O halde töreni başlatabiliriz."

Onun resmiyetine bayılıyordum. Rose sandalyesinden kalkarken dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

"Jane hazır olduğunda kaşığı bırak, başlayalım."

Jane bir kaşık makarna aldı. "Başlamadan önce ben Charlie ve Beckett'a söylememiz gerektiğini..." Makarnası kucağına düştü. "Ups, makarnacık buraya gel." Tütüsüne düşen makarnayı aldı, Rose gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Kızımızı tüm kalbiyle umutsuzca seviyordu.

Gülümsemem genişledi. Onları tüm kalbimle umutsuzca seviyordum.

Rose onu izlediğimi fark ettiğinde bakmıyormuş gibi davranmadım. Gözleri kısılırken buz gibi sesi kulaklarımda yankılandı. *Richard.*

Ona bakışlarımla karşılık verdim. *Rose.*

"Sadie!" diye seslendi Jane sevinçle. Masada zıplayan turuncu tekir kedinin peşinden koşmak için neredeyse yükseltici sandalyesinden kayacaktı.

"Hayır, Jane," dedim Rose'dan önce. "Sadie'nin sana gelmesini bekle, canım."

Jane ne yapması gerektiğini hatırlayarak başını salladı ve yükseltici koltuğunda hareketsiz bir şekilde oturdu. Yine de gözleri kocaman açılmıştı, fıldır fıldır dönerek kedinin gittiği her yönü takip ediyordu.

Sadie yumuşakça mırlayarak ayak bileklerime sürtündü. Onu bir yıl önce eve getirmiştik ve çoğunlukla mutluydu. Bazen huysuz günleri olsa da onu bunun için suçlayamazdım. Sandalyeyi geri çekip kulaklarının arkasını kaşıdım.

"Charlie ve Beckett hakkında ne diyecektin?" dedi Rose kızımıza.

"Ah, şey..." Jane masanın altındaki Sadie'den gözlerini ayırmaya çalıştı. "İsim Töreni tamamen isimlerle ilgili ve... ve bence... bence Charlie'yle Beckett da kendi isimlerini bilmeli."

İsimlerinin ardındaki anlamı kastediyordu. Jane isimlerinin anlamını duymayı seviyordu ve sık sık kardeşlerinin isimlerinin anlamını soruyordu. Bu yüzden bu bilgiyi onlarla paylaşmak istemesi şaşırtıcı değildi.

Rose içi maden suyuyla dolu şarap kadehini kaldırdı ve bıçağını kenarına tıklattı.

"Anne!" diye kıkırdadı Beckett ve neşeyle bacaklarını salladı.

Rose ona başıyla karşılık verdi, ardından masaya döndü. Ciddi bir tonla, "Jane Eleanor, bugünkü törene bir girizgâh eklenmesini talep ediyor. Kabul edenler?" diye sordu.

"Ben kabul ediyorum," dedim.

Rose ellerini beline koyarak bana dik dik baktı. "Sadece kaderi geciktirmek istiyorsun."

"Eğer İsim Töreni'ni gerçekten geciktirmek isteseydim, *isimler* konusunu uzatan bir girizgâh eklemekten başka bir yol bulurdum." Dikkatim tamamen karımdaydı. Sanki o anda dünya bir anda küçülmüştü, yalnızca Rose ve ben kalmıştık.

Rose yüzünü buruşturdu. "Gözünde bir seğirme var, Richard."

"*Göz kırpmanın* ne olduğunu unuttun mu, sevgilim?" dedim. Gerçekten de ona göz kırpmıştım. Sırf gözlerinin bir anlığına bile olsa alevlendiğini görmek için yapmıştım.

"Ben hiçbir şeyi unutmam. Sadece sen göz kırpmakta berbatsın."

"İmkânsız." Sırıttım. Özellikle bakışları beni öldürmek ve öpmek istermiş gibi dudaklarıma kaydığında gülümsemem genişledi. "Ben her konuda iyiyimdir. Muhtemelen iyi bir göz kırpmayla kötü olan arasındaki farkı ayırt edemiyorsun. Kişisel algılama, her şeyi kazanamazsın. En azından karşında ben olduğum sürece."

Rose öğürüyormuş gibi yaptı. "*Yeni* bir girizgâh öneriyorum. Adı Richard Connor Cobalt olan herkesi susturalım."

"Hayır, anneciğim," dedi Jane ciddi bir ifadeyle. Başını hızla iki yana salladı. "İfade özgürlüğü."

Rose savaşı kaybettiğini biliyordu ama kızının sözleriyle o kadar gurur duyuyordu ki, öfkesi yerini gülümsemeye bıraktı.

Jane parmağındaki makarna sosunu yaladı. "Girizgâh ne demek?"

Rose yemek büfesine yürürken cevap verdi. "Giriş kısmı."

"Bir yasanın açılış cümlesi gibi," diye ekledim.

Jane her bir kelimemizi dudaklarını oynatarak söyledi, anlamaya çalışıyordu. Rose dolaptan bir keten peçete alıp kapakları sertçe kapattı. Ellerini çekmeden bir süre öylece dururken onu izledim. Eliot kucağımda kıpırdandı. Elimi sırtına koyup başparmağımla küçük daireler çizdim, kısa süre sonra yeniden uykuya dalmıştı.

Ses tonumu olabildiğince sakin tutarak, "Rose?" dedim. Rose'un doğumunun başlaması ihtimaliyle Jane'i korkutmak ya da heyecanlandırmak istemiyordum.

Rose saçlarını bir atkuyruğu yapıp masaya geri döndü. Gözleri alev alevdi. "İyiyim."

Ona tam olarak inanmıyordum.

Burun delikleri acısını bastırmaya çalışıyormuş gibi hafifçe genişledi. Yakası sıkı gömleğiyle peçeteyi Jane'e uzattı. "Bu senin, küçük *gremlin*'im."

Başını sallarken, "*Merci*," diye mırıldandı Jane. Eliot'ı kucağımda daha rahat ettirmek için pozisyonumu değiştirdim. Rose'a sorunun ne olduğunu sormak üzereydim. Bunu fark etmiş olmalıydı, bana doğru başını iki yana salladı. Ardından masadaki telefonunu aldı.

Birkaç saniye sonra, benim telefonum titredi.

Sancım yok. -Rose

Sonra bir mesaj daha geldi.

Endişeni dizginle, Richard. Önümüzde bir tören var. -Rose

Boştaki elimle cevap yazdım. *Acı çekiyorsan tören bekleyebilir.*

Mesajıma dik dik bakıp parmaklarını hızla hareket ettirmesini izledim. Onun yazacağı sonraki mesajı şu ana kadarki her şeyden daha fazla bekliyordum.

Rose telefonunu masaya bırakırken, "Öyleyse başlayalım," diye ilan etti.

Dudaklarımı oku. -Rose

Bakışlarımı kaldırdım.

"*Sabırlı ol, Richard,*" dedi.

Sabır mı? Rose'un *bana* sabırlı olmamı söylemesi fikrine neredeyse gülecektim. Ona ikimizin arasında sabırsız olanın o olduğunu hatırlatmak istesem de tekrar kadehini çınlattı.

"Jane, Beckett'a isminin nereden geldiğini sen anlatmak ister misin?"

Jane heyecanla başını sallayıp daha dik oturdu. "Beckett Joyce Cobalt," diye teatral bir edayla başladı. "Adını *Samuel Beckett*'tan esinlenerek aldın. O bir oyun... şey... oyunlu bir şeydi."

"Oyun yazarı," diye açıkladı Rose.

"Oyun yazarı," dedi Jane başını sallayarak.

Beckett, bezelyeleri yememeye odaklanmıştı ama Charlie, Jane'in anlattıklarını Lily'nin yakın zamanda "kim osurdu bakışı" adını verdiği ifadeyle dinliyordu.

"Ve bu oyun yazarı *Gouda'yı Beklerken* diye bir şey yazmış."

Parlak gülümsememi saklamak için elimi ağzıma götürdüm.

Rose da dudaklarını birbirine bastırarak gülmemeye çalışıyordu. Sandalyesine oturdu ve göz göze geldiğimizde hangimizin Jane'i düzelteceği konusunda sessiz bir tartışmaya girdik. Sonunda pes eden ben oldum.

"*Godot,*" dedim gülüşümü bastırarak. "*Gouda* bir peynir."

Rose kahkahasını kendi kumaş peçetesine gömdü.

"Seni eğlendiren bir şey mi var, sevgilim?" diye sordum alayla.

Rose derin bir nefes alıp kendini toparladı ve atkuyruğunu çöz-

dü. Ardından saçlarını "*siktir git, Richard*" der gibi omzunun üzerinden attı.

Neredeyse sertleşiyordum.

"Devam et, Jane," dedi Rose. "Harika gidiyorsun."

"Beckett," diye duyurdu Jane gururla. "İkinci adın ise *James Joyce* adlı bir yazardan geliyor."

Çocukların ikinci ismini hep ben seçerdim. Rose ilk isimlerini seçerdi. Aramızdaki çoğu anlaşmazlıksa bir bahis veya oyunla çözülürdü. Kazanmakla ya da kaybetmekle. Fakat bunu zaten biliyorduk. Ben ikinci isimlere değer verirdim, ikinci adımı kullanıyordum. Rose ise ilk isimlere değer veriyordu, kendi ilk ismini kullanıyordu.

"Ve Charlie." Jane yükseltici koltuğunda ayağa kalkmaya çalıştı.

Rose'la aynı anda güvenliğinden endişe ederek, "Jane," dedik uyarırcasına.

"Charlie." Jane hiçbir şey olmamış gibi baştan başladı. "Annem gebiydi..." *Gebe* demek istemişti, onu düzeltecektim ama hızla konuşmaya devam etti. "Ve bir kız bekliyordu. *Charlotte Brontë*'den esinlenerek sana *Charlotte* adını verecekti."

Rose ikizlerin erkek olduğunu görünce ismi Charlie olarak değiştirmeye karar vermişti.

Jane, Charlie'nin ikinci isminin arkasındaki mantığı hatırlamaya çalışırken kelimeleri birbirine karıştırdığında yardım istercesine bana baktı.

Bu ifadeye sıkı sıkı tutundum. Annem çocukken bile ona böyle bakmamı hiç istemezdi. *Eğer büyük bir çocuksan, bunu kendi başına çözebilmelisin.*

Tabii ki çözmüştüm. Ebeveynlerim olmadan büyümüştüm. Bu nedenle bu ifade, kızımla kurduğum bu iletişim benim için inanılmaz değerliydi. Çocuklarımın hayatında ben gerekliydim. Bu onların zayıflığı değildi.

Bana yardım eder misin?

Her zaman.

Onlara her zaman yardım edecektim.

"Charlie Keating Cobalt," dedim en büyük oğluma.

Çoğu iki yaşındaki çocuktan çok daha net bir ses tonuyla, "O benim," dedi Charlie.

"Keating adını nereden aldığını biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Şair *John Keats*'ten esinlendik." Rose Charlotte'u Charlie'ye çevirmeye karar verdiğinde, ben de Keats'i Keating yapmıştım. Bugün bile ona Charlie Keating ismini söylediğimde Rose'un yüzüne yayılan o *ender* tebessümü hatırlıyordum.

Sanki o bir adım yana kaymış, ben de memnuniyetle onunla birlikte yürümüştüm.

Jane sanki en başından beri hatırlıyormuş gibi başım salladı. "Doğru," dedi. "Ve öyle de oldu." Mor plastik bardağına kaşığını tıklatarak annesini taklit etti.

Rose ayağa kalktı. "Ve şimdi İsim Töreni başlasın. Jane Eleanor Cobalt, erkek kardeşine isim verme onurunu kabul ediyor musun?" Henüz cinsiyetini öğrenmemiş olsak da Rose bir oğlumuz daha olacağını düşünüyordu.

Ben bilimsel bir kanıt olmadan o kadar emin olamıyordum.

"Ediyorum." Jane deftere uzandı, neredeyse bardağını deviriyordu.

Erkek de olsa kız da olsa aklımda ikinci bir isim vardı fakat Rose ilk ismi seçene kadar söylemeyecektim. Deftere yirmi isim yazmıştı, Jane'in en beğendiğini işaretlemesi gerekiyordu.

Neden işi şansa bıraktığını düşünüyordum? Çünkü Jane okumayı bilmiyordu.

Rose bu şekilde kaderin onu mükemmel isme yönlendireceğine inanıyordu. Bana göre yalnızca kızımızın rasgele karar vermesine izin veriyordu.

Jane deftere bir saniye bile bakmadan bir ismi işaret etti. "Bu!"

Rose gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde aceleyle Jane'e yaklaştı. "Biraz daha düşünmek istemediğine emin misin?"

"Önemli olayları kadere bırakırsan böyle olur," dedim karıma.

Rose bana öfkeli bir bakış atsa da kelimelerinin altında yatan anlamı hissedebiliyordum. *Hayatımızın en önemli olayını kadere bırakıyoruz, Richard. Yoksa unuttun mu?*

Tabii ki hatırlıyordum. Bu bebeğin son bebeğimiz olabileceğini her gün hatırlıyordum. Bir, iki, hatta üç çocuk daha isteyebileceğimi her gün hatırlıyordum. Jane'in bir kız kardeşi olduktan sonra başka çocuk yapmamak için anlaşma yaptığımızı hiç unutmuyordum ve verdiğim sözü tutacaktım.

Hepsini hatırlıyordum.

"Eminim," dedi Jane annesine. "Bunu seçtim!"

Rose, Jane'in başının üzerinden seçtiği ismi okudu. Dudaklarının kenarları kıvrılmıştı. "İsmi Tom."

Mark Twain'in *Tom Sawyer'ın Maceraları*'ndan esinlenmişti.

"Tom Carraway Cobalt," dedim ben de.

Rose memnuniyetini gizlemekte zorlanıyordu. *Nick Carraway, F. Scott Fitzgerald*'ın *Muhteşem Gatsby* romanındaki bir karakterdi.

"İsmi beğendin," diye bariz olanı sesli söyledim.

"Fena değil." Saçlarını omzundan geriye attı. Kesinlikle ismi ne kadar sevdiğini belli etmemeye çalışıyordu. Kolayca iltifat etmemesini seviyordum.

Cevap vermek üzereyken Jane bir anda masanın altına kaymaya başladı. Rose'la birlikte kızımızın nereye gittiğine bakmak için eğildik. Sadie top gibi kıvrılmış uyuyordu. Kedinin yumuşak tüylerini okşarken, "Sen dünyadaki en güzel kediciksin, Sadie. Gördüğüm en güzel kedisin," diye fısıldadı Jane.

Sadie pençelerini uzatıp Jane karnını okşasın diye yuvarlandı.

"Sana söylemiştim," dedi Rose bana. Anaokulu çocuğu gibi konuşmasıyla alay edebilirdim ama bu kez sessiz kaldım.

"Jane'e ısınmayacağını hiç söylemedim."

"Sadie'nin senden başka kimseyi sevemeyeceğini söyledin."

Gerçekten de öyle olduğunu düşünmüştüm. "Evcil hayvanlar değişir," dedim farkındalıkla.

Tıpkı insanlar gibi.

20.08

Jane'in yukarıdan gelen çığlığını duyduğum anda koltuktan fırladım. Damarlarımda buz gibi bir panik dolaşmaya başlamıştı. İlk kez yürümeye çalışan Eliot da peşimden gelmeye çalışıyordu. Poposunun üstüne düşünce dünyanın sonu gelmiş gibi ağlamaya başladı.

"Git!" diye seslendi Rose arkamdan. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kanepeden kalktı. "Ben de geliyorum."

Eliot'ı Rose'a bırakıp hızla kemerli geçitten geçip antreye daldım.

"Baba! Anne!" diye çığlık atıyordu Jane.

"Jane!" Mermer merdivenleri koşarak çıktım. Mantıksız sonuçlara varmamalıydım. Ne olduğunu görmeden, neler yaşandığını bilmeden paniğe kapılmamam gerekiyordu. Yine de kanım buz kesmiş, nefesim boğazımda düğümlenmişti.

"BABA! BABA!"

"JANE!" Birkaç saniye içinde ikinci kata ulaştım. Uzun koridorda koştum, çığlıkları odasından geliyordu. Kapısına kendi elleriyle kestiği renkli kartonlar ve pembe simlerle *Jane Eleanor* yazmıştı.

Işığın yalnızca küçük bir gece lambasından geldiği o karanlık odaya girer girmez, gözleri yaşlarla dolu Jane bebek yatağı ve çay partisi masasının yanından koşarak geçip bacaklarıma sarıldı.

"Baba," diye hıçkırdı.

Elimi başına koyup hem onu hem de odasını hızla kontrol ettim. "Canın acıyor mu, ne oldu?" diye sordum önünde diz çökerek.

Kollarını boynuma doladı, omzuma sığınarak hıçkırıklar arasında konuşmaya çalıştı ama kelimeleri anlaşılmıyordu. Bir yandan kızımı teselli etmek istiyordum, diğer yandan korkusunun nedenini anlamak için tetikteydim.

Sonra aklıma mantıksız bir düşünce geldi. *Ya paparazziler odasına girdiyse?* Bu Daisy'nin başına gelmişti. Fakat biz güvenlikli bir siteye taşınmadan önceydi. Scott Van Wright'ı mahvetmeden önceydi.

Çocuklarımın başına böyle bir şey gelemezdi. Bu evde olmazdı.

Ben buradayken olmazdı.

Jane'in hıçkırıkları giderek artarken sesi kısıldı.

"Şşt," diye fısıldadım yatıştırıcı bir sesle. "Mon cœur." *Kalbim.*

Kızımın fiziksel bir yara almadığından emin olmak için dikkatle onu inceledim. Turkuaz renkli, kedi desenli geceliği yırtılmamıştı. Topallamıyordu, bedeninde belirgin bir acı izi yoktu. Saçlarım omzundan çekip ensesini, sırtını yokladım. Tepki vermedi.

Sadece teselli edilemez haldeydi.

Duygusal. Bu fiziksel değil, duygusal bir acıydı.

Jane birkaç kelime mırıldandı ama anlamlandıramadım. Bilgiye duyduğum ihtiyaç büyüdü. Bir elimle onu iyice kendime yasladığımda bana daha sıkı sarıldı.

Odanın içine doğru birkaç adım attım.

Jane panikle haykırdı. "Hayır, hayır, hayır!"

"Şşt." Saçlarını okşarken yumuşakça fısıldadım. "Ne oldu, Jane?" Etrafa baksam da sıra dışı bir şey görmüyordum. Açık pembe çarşafları yatağın kenarına kadar dağılmıştı ama Jane uykusunda çok hareket ederdi, bu anormal değildi.

Başını kaldırıp küçük yumruğuyla yanaklarını sildi.

Ben de başparmağımla gözyaşlarını sildim. "Korktun mu?"

"Evet."

"Neden?"

Gözleri dolu dolu halde dolabın çift kapaklı kapısını işaret etti. Kapılar yarı açıktı... İçeri birinin sığabileceği kadar açıktı.

"Connor...? Ne oldu...?" dedi Rose nefes nefese. Karnını tutarak odaya girdi ve Eliot'ı yere indirdi. Küçük çocuk annesinin yanına sokulurken Beckett ve Charlie merakla ayaklarının dibinde bekliyordu.

Dört çocuğum vardı, yolda olan bebeğimizi de sayarsak beşti. Tanıdığım en güçlü, coşkulu kadın da karımdı. Bu hayatı sürdürmek, onları güvende tutmak için her şeyi yapardım. Korkmadan, huzurla yaşayabilmeleri için.

Sevgi açıklayamadığım bir güçtü. Bulabildiğim her kelimeyi aşıyordu. Böyle anlarda sevgi içimden ateş ve sudan yapılmış bir yığın gibi fışkırıyordu. Fildişi ve gülden yapılan...

Uyanmıştım ve anlıyordum.

Ben ikinci sıradaydım.

Onları ise daima ilk sıraya koyardım.

Hızla kapıya, Rose'un yanına gittim. "Dolapta bir şey var." Ben söylemeden Rose zaten konuşmaya başlamıştı.

"Çocuklar, koridorda kalın." Beckett ve Charlie'yi geriye doğru yönlendirip bana baktı. "Sence bir sincap mı?"

"Olabilir."

Rose, Jane'in sırtını okşayarak kulağına bir şey fısıldadı.

Jane başını sallayıp yüksek sesle burnunu çekti.

Kızımı göğsümden ayırdım ve kardeşlerinin yanına bıraktım. Kalbim onların yanında, onunlaydı... Rose'un kapı kolunu kavramasını izledim.

Bir an tereddüt etti, derin bir nefes aldı. "Büyük ihtimalle bir fare ya da hamamböceğidir..."

"Bu da mümkün," dedim. Ne olduğunu, en azından bir ses *duymadan* anlayamazdım.

"Yanına bir beyzbol sopası ister misin?" diye sordu. Sesi endişeyle bir oktav yükselmişti. "Biber gazı? Bıçak..."

Eğilip karımı öptüm ve dudaklarına doğru fısıldadım. "Je t'aime." *Seni seviyorum.*

Rose bir an dondu, sonra karşılık verdi. Dudaklarından yayılan sıcaklık içimi doldurdu.

Ayrıldığımızda, "Yardıma ihtiyacın olursa bir saniyeden az sürede içeri girerim," dedi.

Söylediğini yapacağını biliyordum. "Bunu aklımda tutacağım, sevgilim." Diğer kapı kolunu kavradım. Ben içeri girerken Rose'un son gördüğü şey yüzümde beliren alaycı gülümsemeydi.

Benim son gördüğüm şey ise onun bana yolladığı yakıcı bakıştı.

Böylece birbirimizi dışarıda bıraktık. Kapı tık diye kapandı. Tüm dikkatimi Jane'in dolabına verdim. *Sorun ne, Jane?*

Mantıksız yanım hâlâ birinin odaya girdiğine inanıyordu.

Mantıklı yanım ise o boktan sese susmasını söylüyordu.

Dolaba yaklaşırken ne yapacağımı biliyordum. Elimde hiçbir şey yoktu ama zaten gerek de yoktu. Bu durum için yumruklarım bile fazla olurdu. Dolabın ışığını yaktım, iki kapı kolunu da tuttum.

Bir hamlede kapıları açtım. Jane'in elbiseleri, etekleri ve gömlekleri muntazam bir şekilde asılıydı.

Ve o anda gördüm.

Anında gördüm.

Duygularımı içime gömdüm. Şu anda tam olarak ne hissettiğimden emin değildim. Donuk bir şekilde dolabın arkasına, boy aynasının önüne dizdiği yün yastığın yanına yürüdüm.

Dizlerimin biri yere değdi, beyaz yastığın ortasında kıvrılmış turuncu tüy yumağının yanına oturdum. Dudaklarımı ovuşturdum. Tekir kedim oraya kıvrılmıştı, hareketsiz ve cansız bir şekilde yatıyordu. Hayatımda ikinci kez ölümle bu kadar yakından yüzleşiyordum. İlkinde olduğu gibi mücadele ettiğim bu duygular beni sarsmıştı, hâlâ ne yapacağımı bilemeden içimde dolanıyorlardı.

Bir zamanlar, çoğu hikâyenin başlangıcında olduğu gibi sokakta terk edilmiş bir kedi yavrusu bulmuştum. Sadie yıllar boyunca benimle birlikteydi ancak şimdi tam burada, hikâyesi sona ermişti.

"Adieu," diye fısıldadım. *Elveda.*

Aynada yüz hatlarımı gördüm. Gözlerim kızarmamış olsaydı, beni gören herkes hiçbir şeyin değişmediğini düşünürdü.

Jane onu bu halde bulmuş olmalıydı.

Sadie on beş yaşındaydı. Zayıflamış, artık gitmeye hazır hale gelmişti. Ve son anında, tıpkı insanlar gibi huzuru aramıştı. Jane'in dolabını seçmişti.

Huzuru Jane'in yanında aramıştı.

Ayağa kalktım. Kapıyı açtığımda Rose'un da çoktan aynısını yaptığını fark ettim. Neredeyse bana doğru düşecekti, belinden tutarak onu kendime çektim. Çocuklarımız yerde Jane'in etrafında toplanmış, sabırla oturuyorlardı. Jane sessizce ağlarken kardeşleri elindeki kitapta ülkelerin başkentlerini gösterip onu neşelendirmeye çalışıyordu.

"Bak, Jane," dedi Beckett onun dikkatini çekmeye çalışarak.

"Connor?" Rose kaskatıydı, endişeyle dikleşti. "Bana sadece bir fare kapanı almam gerektiğini söyle..."

"Sadie ölmüş," diye fısıldadım.

Ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Hareket etmiyor. Sanırım ölmek üzere olduğunu hissetti." Boğazımdaki garip yumruyu yutmaya çalıştım.

Rose dudaklarına dokundu, gözleri büyümüştü. "Jane'in dolabında mı?"

Başımı salladım. "Kediyi dışarı çıkarırım."

Rose koluma tutundu. Bunu kısmen destek almak için yaptığını biliyordum. "Bir ayakkabı kutusunda gömülmekten fazlasını hak ediyor. O bir Cobalt." Gözyaşlarıyla mücadele ediyordu, ağlamamak için çenesini kaldırdı.

"Katılıyorum," dedim alçak bir sesle. "Ama hâlâ bir sorunumuz var."

Rose bakışlarımı takip ederek kızımıza döndü, tekrar birbirimize baktığımızda ne demek istediğimizi anlamak için kelimelere ihtiyaç duymadık. Rose'la birlikte dört çocuğumuzun önüne oturduk. Rose'un rahatça oturabilmesi için ona yardım ettim, derin bir nefes verdi.

İyi olup olmadığını sormadım. Bakışları zaten açıkça söylüyordu. *Bu konuda konuşma, Richard.* Sadece dinledim çünkü tüm ağırlığını bana yaslamıştı. Kolumu beline doladım.

"Jane," dedi Rose. "Dolabında ne gördüğünü düşünüyorsun?"

Jane elinin tersiyle burnunu sildi. "Sadie... iyi değil. Hareket etmiyor." Sonra yeniden hıçkırıklara boğuldu.

Onu kucağıma aldığımda biraz sakinleşti. Oğlanlar, bunun ne anlama geldiğini anlayacak yaşta değillerdi. Daha çok konuşma tarzımıza ve önlerindeki resimli kitaba odaklandılar.

"Onu iyileştirecek misin?" diye sordu Jane titrek sesiyle.

Rose'un yüzü acıyla buruştu ama söylenmesi gerekeni ben söyleyebilirdim. Gerçek ne kadar acı olursa olsun, onları kandırmazdım. Hayatı ne bir çocuğa ne de bebeğe güzelleştirmeye çalışmazdım. O yüzden şimdi de böyle bir şey yapmayacaktım.

"Hayır," dedim.

Jane'in çenesi titredi. Hüznü, gözyaşı dolu bir öfkeye dönüştü. "Neden?!"

"İyileşemez, Jane," dedim. "Sadie öldü."

Jane kalbi paramparça olmuş gibi gözüküyordu, yine de itiraz etti. "Tekrar dönebilir."

"Bir şey ya da biri öldüğünde bir daha geri dönemez."

Hiç olmadığı kadar yüksek bir sesle, "Yalancı!" diye feryat etti Jane. Yüzü gözyaşlarıyla benek benek olmuştu. "Yalan söylüyorsun!"

Rose oğlanların dikkatini dağıtmak için aralarına oturdu. Eliot'ı karnının üzerine yatırdı.

Ses tonum hiç değişmedi. "Sana asla yalan söylemem, Jane. Bunu şimdi anlamasan bile zamanla anlayacaksın."

Jane yorgun bir şekilde göğsüme yaslandı. Hıçkırarak ağlıyordu. "Sadie'nin ölmesini istemiyorum."

"Sadie'yi ne kadar seviyordun, Jane?" diye sordu Rose usulca.

Göğsüme doğru, "Çok ama çok fazla," diye mırıldandı.

"Sadie *tüm* sevgini hissetti. Senin nezaketin ve kalbin sayesinde daha fazla sevgiyle yaşadı," dedi Rose.

Kızımızın büyük, yaşlı gözleri annesiyle benim aramda gidip geliyordu.

"O gittiği için üzülebilirsin," diye fısıldadım. "Ama aynı zamanda var olduğu için mutlu da olabilirsin."

"Sen," dedi Rose. "Jane Eleanor Cobalt, Sadie Cobalt hâlâ hayattayken onunla tanışma şerefine nail oldun." Jane, diğerleri görmezken Sadie'yi görme şansına sahip olmuş gibi başını sallamaya başladı. Bir tutam saçını kızımın kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Büyüdüğünde," diye devam etti Rose. "Kardeşlerine Sadie hakkında ne anlatacaksın?"

Jane'in yanağından bir damla daha gözyaşı süzüldü. "Ne kadar tatlı olduğunu."

Rose'la birbirimize baktık, neredeyse gülümseyecektim. Sadie için pek çok şey söyleyebilirdim ama tatlı olması listenin en altlarında yer alırdı.

Dudaklarını oynatarak, "*Onu düzeltme,*" dedi Rose.

Düzeltmeyeceğim, diye karşılık verdim. Benimkinden farklı olsa bile onun fikrine bayılıyordum. Önce Beckett esnedi, sonra Charlie.

Onlara "C'est l'heure d'aller au lit, mes chéris," dedim. *Yatma vakti, canlarım.*

Jane, Sadie'nin öldüğü odasına geri dönme fikriyle irkildi.

İlk konuşan Rose oldu. "Bu gece bizim yatağımızda yatacaksın, küçük *gremlin*."

Jane'in yüzü hemen gevşedi, rahatlamıştı. Ayağa kalkıp onu yere bıraktım. Rose'un elini ve belini kavrayarak ayağa kalkmasına yardımcı oldum. Rose ayaklanınca saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ellerini kalçalarına koydu. Bir anda yüzündeki renk çekildi, gözleri korkuyla büyümüştü.

Sonra bacakların arasından su fışkırdığını fark ettim.

"Hayır," diye fısıldadı Rose.

Ancak kelimeleri gerçeği değiştirmiyordu.

Dünya açıkça *evet* diyordu.

Evet, Sadie'nin öldüğü gün Rose doğum yapıyor.

Hazırlıklıydık, her zaman hazırdık. Yine de sonraki on dakika tam bir kaostu. Dördü dört yaşın altında dört çocuk, dolapta ölü bir kedi ve koridorun kirli olmasına takıntılı bir Rose.

"Kız kardeşlerimi ara." İlk emri buydu.

Çoktan Lo'yu aramıştım. Lo da aramaya hemen Ryke'ı dahil etti. Lo ve Lily geceyi onlarla geçirmesi için Jane'i almaya geliyorlardı. Ryke ve Daisy ise küçük çocuklarımızı alacaklardı.

Ryke sırf yerleri silmek için koridordaki dolaptan havluları çıkarmadan önce yüzünü kavrayıp, "Bu yaşanıyor, Rose," dedim. Takıntısı tekrar yüzeye çıkmıştı.

Rose nefesini verdi. "Zamanımız var."

"Temizlik için yok. Sana söz veriyorum döndüğümüzde ev tertemiz olacak."

Omuzları gevşemeye başladı. "Hazır mısın?"

Sırıttım. "Her zaman hazırım."

Gözlerini devirdi.

"Ensemble," dedim ona. *Birlikte.*

Rose neredeyse metrelerce uzamış gibi dikleşti. "Ensemble," dedi kollarıma tutunarak.

Connor & Rose Cobalt oğulları
TOM CARRAWAY COBALT'ın
doğumunu büyük bir sevinçle karşıladı.
21 Nisan, 2020

2021

"Benimle tanıştığında benden hiç hoşlanmayacaksın. Ama belki zamanla... yok, hayır hoşlanmamaya devam edeceksin."

Loren Hale, Biz Calloway'iz
(3. Sezon, 3. Bölüm - Buz ve Taş)

BÖLÜM 20

LILY HALE

Mart 2021
Superheroes & Scones
Philadelphia

BMW'mi *Superheroes & Scones*'un bulunduğu caddeye başarıyla park etmiştim ancak ne yazık ki mağazanın yakınında boş bir yer bulamamıştım. Matematikte berbattım, ayrıca kendi hayatımı öngörmekte pek başarılı sayılmazdım. Ancak sanırım önümde beş dakikalık bir yürüyüş vardı.

"Minik Luna, minik Luna *bip bip*," diye şarkı söylüyordu Moffy. Her *bip bip* dediğinde kız kardeşinin burnuna dokunuyordu. Onların masumiyetleri kalbimi titretiyordu. Her seferinde derin bir nefes alıp Lo ile birlikte saf bir şey yarattığımızı kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Moffy artık beş yaşındaydı ve ağabey rolünü çok ciddiye alıyordu. Ben bir buçuk yaşındaki Luna'yı araba koltuğundan çıkarırken bana yardım edip edemeyeceğini sordu. Deri koltuğa tırmanıp kız kardeşinin başına mini *Wampa* şapkasını geçirdi. Bu şapka eskiden ona aitti. En sevdiği şapkasını Luna'nın takmasını istemişti. Bunlar onun kelimeleriydi.

Lo o gün bana dönüp, "Sen ve ben, süper kahramanlar yetiştiriyoruz," demişti.

O anı düşündükçe aptal sırıtışıma hâkim olamıyordum. Ancak şu anda bunu içimde tutmaya çalıştım.

"Moffy!" diye kıkırdadı Luna. Ağabeyini taklit etmeye çalışarak burnuna dokunsa da onun yerine yanağını buldu.

Moffy güldü. Ben de Luna'yı koltuğundan alıp kucağıma yerleştirdim. Tam Moffy *BMW*'den inerken iki kameranın flaşı art arda patlattı. Objektifler bize çevrilmişti.

"Ne..." Gözlerimi kocaman açtım.

"LILY CALLOWAY, BURAYA BAK!"

"NASILSIN, LILY?!"

"LUNA HALE, NE KADAR BÜYÜMÜŞSÜN! BURAYA BAK!"

Midem anında gerildi. Yüzünde açıkça bir "*Ah, hayır...*" ifadesi olan *sitcom* karakterlerine benziyordum.

İşte böyle anlarda Garth'ı özlüyordum. Korumam benden şanslıydı, daha yakın bir park yeri bulmuştu. Sanırım *Superheroes & Scones*'un önünde beni bekliyordu.

Moffy ona uzandığımda elimi sıkıca tuttu.

Kucağımda bir bebek, elimde beş yaşındaki bir çocukla kamuya açık bir caddede evimde bile yürümekten hoşlanmadığım kadar uzun bir yolda ilerlemek zorundaydım.

Panik yapma, dedim kendi kendime. *Panik yapma.*

Eğer paparazziler tarafından beş dakika boyunca takip edildim diye paniklersem Moffy de paniklerdi. İçimdeki ucubeliği onun için bastırıyordum.

Cinsel ucubeyi de. O asla Cinsellik Delisi Ucube Lily'yi *görmeyecekti. Hayır. Asla. Güle güle.*

Kapıyı kapatıp arabayı kilitledim. Paparazziler sorularını bağırmaya devam ediyordu. Mağazalarla dolu caddede ilerlerken onlara utangaçça el salladım. Hafta içi, akşamüstüydü. İnsanlar erken akşam yemekleri için dışarı çıkmışlardı, bu yüzden bize dik dik bakıyorlardı.

Bazıları durup telefonlarını çıkardı.

İki paparazzi önce dört kişi oldu, sonra beşe yükseldi.

Bunların hepsi otuz saniye içinde yaşanmıştı.

Kol gücüm zayıf olsa da Luna'yı, *Kate Winslet*'ın *Titanik*'te *Leonardo DiCaprio*'yla o kapıyı paylaştığından çok daha uzun süre tutardım. Bu düşünce, yenilmezmişim gibi göğsümü kabarttı.

Luna sürekli başını aşağı yukarı hareket ettiriyordu, bizi seyre-

denlerin farkındaydı. Başka bir kameraman, "Luna, buraya bak!" diye adını tekrar ederek onun kafasını karıştırdı.

Yürüyüşümüz sırasında, "Korkma, Luna," dedi Moffy. "Sana zarar vermeyecekler."

"Aynen ağabeyinin dediği gibi." Kararlı bir şekilde başımı salladım.

Luna da benim gibi başını salladı. Lo'nun öpücüklere boğduğu tombul bebek yanakları vardı. Luna'yı kollarımda daha sıkı, sıcak bir şekilde sararak yanağına doğru fısıldadım. "Seni seviyorum, Luna."

Avucunu öpüp elini benim... gözümün üzerine koydu.

Gülümsedim ancak üç paparazzi bizi önden çekmek için geri geri yürümeye başladığında gülümsemem kayboldu.

Diğerlerinden çok daha genç olan üniversite çağındaki bir paparazzi, "Hey, Maximoff," diye oğlumu selamladı.

Bize kişisel hayatından bahsedecek kadar uzun süredir etrafımızdaydı. Penn State'ten ayrılıp Calloway kardeşleri ve ailelerini çekerek para kazandığını, uzun kahverengi saçını topuz yaptığını, kargo şort giymeyi sevdiğini anlatmıştı.

Tüm paparazziler arasında en az tehditkâr olan oydu. Asla saldırgan davranmazdı.

Ailedeki bütün çocuklar onu severdi.

"Robby!" diye gülümsedi Moffy ve bir saniyeliğine elimi bıraktı. *Panik yapma.* Moffy, yabancılarla ve paparazzilerle yalnızken konuşmaması gerektiğini, yanımızdayken de bize yakın durması gerektiğini biliyordu. Ancak Robby söz konusu olduğunda gardı düşüyordu.

Onunla yumruk tokuşturdu.

Ben ise beş ve bir yaşındaki iki çocuktan bile daha utangaç ve içine kapanıktım.

Bu benim tuhaf evrenimdi.

Kamerayı elinde tutup geri geri yürürken, "Son zamanlarda havalı bir şeyler yaptın mı, Maximoff?" diye sordu Robby. Lo ve ben söylediği her şeyin internete yükleneceğini ya da eğlence programlarında yayınlanacağını Moffy'ye defalarca kez anlatmıştık. Yalnızca beş yaşında olabilirdi ama farklı olduğunu anlıyordu.

Ünlülerin nadir görüldüğü, tur otobüslerinin ve kamera ekiplerinin olmadığı bir şehirde takip edilen insanların *sadece* biz olduğumuzun farkındaydı. Çocukların gözünde bu dünyada farklı muamele gören tek insanlar bizdik.

"Dün babam bana kaykay kaymayı gösterdi." Moffy kocaman gülümsedi. Ona yetişip tekrar elini tuttum.

"Elimi bırakma, Moffy. Tamam mı?"

"Üzgünüm, anneciğim." Sanki teselliye ihtiyacı olan benmişim gibi bana sarıldı. *Panik yapma.* Hâlâ ona bebekmiş gibi davranmama izin veriyordu. *Portakal suyunu döktüğünde gömleğini sildiğin zamanı hatırla.* Evet. Evet, hatırlıyordum. Dün olmuştu.

Hafifçe başımı salladım.

"Harika, dostum," dedi Robby ve kamerayı bana çevirdi. "Yeni bir şeyler var mı, Lily?"

Başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz."

Sanki havadan sudan bir şey söylüyormuş gibi, "Annem iyi hissetmediği için büyük kız pedlerinden takmak zorunda kaldı," dedi Moffy.

Tanrı aşkına. Boynum ateş gibi yanıyordu. Regl olmuştum -genellikle bu durumu yüzde seksen beş oranında görmezden gelmeyi başarırdım- ama bu sefer tampon bulamayarak başarısız olmuştum. Dolabın derinliklerinde ped bulmuştum, Moffy de ne yaptığımı sormuştu. Ben de sadece, "Annen şu anda pek iyi hissetmiyor," demiştim.

Panik yapma.

Rose olsaydı, "*Regl olmanın utanılacak hiçbir yanı yok*," derdi.

Rahatsız bir nefes verdim ve istemsizce, "Hamile değilim," deyiverdim.

Az önce bunu bir sürü kameranın önünde duyurmuştum. *Neden?* Neden az önce bunu söylemiştim? Yüzümü buruşturdum.

Moffy bana baktı. "Bunun büyük kız pedleriyle ne ilgisi var?"

Sanki gizli bir şey paylaşıyormuşuz gibi, "Sonra anlatırım," diye fısıldadım.

Anlamış gibi başını salladı.

"Maximoff, buraya bak!"

Moffy, o kameramanı görmezden geldi.

"Bugün benim için başka bir şakan var mı, Maximoff?" diye sordu Robby.

Superheroes & Scones görünmüştü! Son düzlükteydik. Güvenlik bizi bekliyordu. Görevi iptal etmeme gerek kalmamıştı. Hâlâ hayattaydık.

Moffy kaldırımdaki bir çatlağm üzerinden atlayarak beni ileri doğru çekti. "Dört bacaklı kadına ne denir?"

"Bilmem. Ne denir?"

"Köpek stili!" diye bağırdı Moffy.

Ölmüştüm.

Kalbim boğazımda atıyordu. "Hoşça kal de," dedim ve hızlıca Moffy'yi kaldırımdan uzaklaştırıp mağaza vitrinlerine yaklaştırdım.

Az önce köpek stili demişti.

Bunun ne anlama geldiğini biliyor muydu?

Ya ne anlama geldiğini biliyorsa? "Annecik kırmızı," dedi Luna. İki eliyle yanaklarımı okşadı. *Kahretsin.* Yanmış bir domatese benziyordum.

"Görüşürüz, Bobby!" Moffy el salladı.

Superheroes & Scones'un dışındaki kuyruktaki insanlar bizi görünce aniden *çığlık attı*. Sanırım *X-Men*'deki *Banshee*'nin sesi de aynı böyleydi. Maximoff da Luna da hemen elleriyle kulaklarını kapattılar.

Garth -iriyarı, kel ve güzel Garth- cam kapıda bekliyordu. İçeri girmemiz için kapıyı açtı. Müşteriler o kadar gürültülü olmasa da hemen telefonlarını çıkarıp fotoğraf çekmeye başladılar.

"Mola odasına," dedim Moffy'ye.

Benden önce zıplayarak ilerledi. Mola odasının yarısı doluydu, bir saniye içinde herkese selam verdim. Ardından Moffy'yi ortalıkta çalışanların olmadığı depoya yönlendirdim.

Eskiden vitrin süsü olan, kartondan eski bir *Magneto* kesiminin yanındaki bir karton kutunun üstüne atladı. Zayıf kolum gücünü kaybetmeye başlamıştı, bu yüzden Luna'yı *Iron Man* pelüş oyuncak-

larının olduğu bir kutuya bıraktım. Kızım oyuncaklardan birini kucaklayarak kıkırdamaya başladı.

Lo'yu aradım, telefon çalarken hoparlör düğmesine bastım.

"Neden bu kadar kızardın," diye sordu Moffy. "Hasta mısın?" Uzanıp alnıma dokunmaya çalıştı.

"Hasta değilim." Telefon çalarken onun karşısına oturdum. Luna yanımdaki pelüş oyuncaklarla dolu kutunun içindeydi. "Birçok farklı nedenden dolayı kızarabiliyorum ama hiçbiri kötü bir şey değil." *Benim için endişelenme.* Onun için endişelenmek benim işimdi. Koyu kahverengi saçlarını alnından çektim. Yakında saçlarını kestirmesi gerekecekti. "Moffy..."

"Evet, anneciğim."

"İyiyim. Ben senin annenim ve senin için çok endişeleniyorum. Ama senin asla benim için endişelenmene gerek yok. Senin işin oyun oynamak, Luna'nın ağabeyi olmak, çizgi roman okumak ve bahçede koşuşturmak. Yapman gereken son şey benim için endişelenmek."

Yüzü düştü. "Ama seni seviyorum."

Gözlerimin köşesini sildim.

"Ağlama, anneciğim!" Tüm parmaklarıyla yüzümü okşadı.

Telefonun çalmayı kestiğini o anda fark ettim. "Lily?"

Kalbim sıkıştı. "Lo?"

Kâğıtların hışırtısını, çekmecelerin kapanma sesini ve muhtemelen anahtarların şıngırtısını duydum. "Neredesin?"

Olan bitenin çoğunu duymuş olmalıydı. "Hayır, hayır, işten ayrılmana gerek yok!" dedim panikle.

"Baba, annem ağlıyor."

"Sorun yok, oğlum. Neredesiniz siz?"

"*Superheroes...*"

"Artık ağlamıyorum. Sadece bir damla gözyaşı döktüm!" dedim Lo'ya. Luna'nın kutusuna uzandığımda kızım kıkırdayarak parmaklarımı tuttu.

"Bana *Peter Pan*'le uçtuğunu söylesen bile seni bulmak için işten ayrılırdım," dedi Lo.

Bu sahneyi kafamda canlandırınca kaşlarımı çattım. "Bu hiç mantıklı değil, Lo. Benim *Peter Pan*'im sensin."

"Belki başka bir evrende değilimdir."

"Bundan hiç hoşlanmadım." Telefonu Moffy'nin dudaklarına biraz daha yaklaştırdım. "Oğlumuz bugün paparazzilere bir şaka yaptı. Moffy, babana anlatmak ister misin?" *Lütfen, benim utancımı paylaşsın.* Bunu tek başıma yaşamak istemiyordum. Yine tek yanmış domatesin ben olacağını tahmin edebiliyordum.

Moffy hoparlöre doğru eğildi. "Dört bacaklı bir kadına ne denir?"

Arka planda hafif bir ses duydum. *Güle güle, Bay Hale.* "Ne?" diye sordu Lo.

Tıpkı az önceki gibi, "Köpek stili!" diye bağırdı Moffy.

Bir *gümbürtü* duyuldu. "Tanrı aşkına."

"Ne oldu?"

"Aniden karşıma bir duvar çıktı." Duvara toslamıştı.

Gülümsedim.

"Annem gülümsüyor!" diye anlattı Moffy.

"Bu şakayı nereden duydun?" diye sordu Lo.

"Jordan'dan." Bizim siteden bir çocuktu. "Çok komik, değil mi? Aynı Coconut gibi. O hem bir kız hem de bir köpek."

Omuzlarım gevşerken derin bir nefes verdim. Bunun seksle ilgili olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Eğer çevremde bana göz kulak olan sihirli bir büyücü varsa, ona çok teşekkür ediyordum. Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Büyük bir seks konuşmasına asla hazır değildim. Moffy, Luna doğana kadar tüm kızların vajinası olduğunu bile bilmiyordu. Lo'ya, "Vajinası olan tek kişi annem değilmiş," dediğinde ben orada bile değildim.

İçten içte keşke orada olsaydım diyordum çünkü bu büyük konuşma için iyi bir prova olurdu. Seks konuşması için.

"Bu şaka sadece bizim aramızda kalsa nasıl olur?" dedim Moffy'ye.

"Yani bir sır gibi mi?"

"Aynen öyle."

Moffy anlayışla başını sallarken depo kapısı açıldı. Garrison Abbey içeri girdi. Siyah bir tişörtle siyah kot pantolon giyiyordu. Artık *Superheroes & Scones*'ta çalışmadığı için bu ani gelişi tesadüf gibi görünmüyordu.

"Lo," dedim telefona. "Garrison'a sen mi söyledin?"

"Bana neyi söylemiş?" Garrison eski, tozlu bir çizgi roman standının yanında durdu.

Moffy kutudan atlayıp Garrison'a doğru koştu. "Garrison amca!" Birlikte havalı, gizli bir el sıkışma hareketi yaptılar.

"Boş ver," diye karşılık verdim.

O sırada benimle aynı anda, "Ne?" dedi Lo.

Lo'nun beni kontrol etmesi için Garrison'ı göndermeyeceğini fark ettim. Garrison'ı kontrol eden bizdik, bu hep böyle olmuştu. O bizimle yaşamaya başladığı anda Moffy'ye ona *amca* demeye başlamasını söylemiştik. Willow'la uzun süre birlikte olmamaları gibi bir ihtimal olsa da ne olursa olsun, onun her zaman ailemizin bir parçası olacağını biliyorduk.

"Kapatmam gerek," dedim Lo'ya.

"Yakında görüşürüz, aşkım." Hızlıca birbirimize "seni seviyoruz" dedikten sonra telefonu kapattık.

Garrison bana yaklaştı, Moffy de sanki Garrison en iyi arkadaşıymış gibi birebir onun adımlarını taklit etmeye çalıştı. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var." Bu yüzden buradaydı.

Luna'nın kutusunu gıdıkladım, o da tekrar kıkırdayarak parmağımı çekiştirdi. "Senin için ne yapabilirim?"

Garrison, elindeki *Lightning Bolt* enerji içeceğinden bir yudum aldı ve üzerinde *Dördüncü Derece* yazan karton kutuları işaret etti. Her biri plastikle kaplanmış çizgi romanlarla doluydu. Kimisi raflardaki eksikleri tamamlamak için, kimisi ise fazla niş olduğundan dolayı depoda tutuluyordu.

"İçinde *Sorin-X* olan tüm çizgi romanlara ihtiyacım var," dedi. "Artık o kadar çok sayı ve yan hikâye var ki, hepsini gözden geçirecek vaktimin olmadığını itiraf etmek durumundayım."

Neden gerekli olduğunu sormadım. Yerden doğruldum. "Moffy, kutuda küçük bir Luna var..."

"Onunla ben ilgilenirim, anneciğim," dedi hemen. Luna'nın kutusuna gidip kardeşiyle oynamaya başladı. Ben işi eğlenceli bir oyuna çevirmeye çalışıyordum ama o bunu çoktan eğlenceli bulmuştu. Onun için kardeşine bakmak bir sorumluluk değil, eğlenceydi.

Tozları taytımdan silkeleyip bol *Star Wars* tişörtümü düzelttim, neredeyse dizlerime kadar uzanıyordu. "Hepsi burada," diyerek Garrison'ı *Dördüncü Derece* etiketli kutulara yönlendirdim. "Lo birazdan burada olacak, sana daha fazla yardımcı olabilir. Her sayıyı yaklaşık milyon kez okudu."

İki kutuyu açıp içindekileri karıştırmaya başladık. *Sorin-X* karakterinin geçtiği sayıları bir kenara ayırıyor, diğerlerini dikkatlice tekrar plastik kaplarına geri koyuyordum.

"Bunları okuyacak mısın?" diye sordum merakla.

Garrison bir çizgi romanı ayırıp yığına ekledi. "Başka ne yapabilirim ki?"

"Bilmiyorum." Ona doğru gözlerimi kısmayı denedim, niyetini okumaya çalışıyordum. "Sen gerçek anlamda çizgi roman okumazsın, Willow gibi değilsin." Sonra bir başka gerçeği ekledim. "Burada çalışmaya başladığında *Cypher*'ın bile kim olduğunu bilmiyordun,"

"Evet ve sonra hiçbir çalışan bunu bir daha unutmama izin vermedi." Dudakları yukarı kıvrıldı, *Superheroes & Scones*'ta çalıştığı o günleri özlüyormuş gibiydi. Willow da o zamanlar buradaydı. Sanırım onun hatırası, nostaljisini canlı tutuyordu. "Bu arada *New Mutants*'ı okudum."

Yüzüme heyecanlı bir gülümseme yayıldı. "Willow için mi?" *Genç aşk...* Onların hikâyesinin başlangıcına, hatta çok daha fazlasına tanıklık etmiştim. Sonlarına da tanık olmak zorunda kalacağım hiç düşünmüyordum.

Artık bu bir tahminden ziyade bir gerçek gibiydi.

"Evet, Willow için." Bir çizgi romanı plastik kabına geri sokmaya çalışıyordu.

"Bu da her şeyi Twitter'a getiriyor," dedim. "*Gillow Nişanı* tüm gün gündemdeydi, gördün mü?" Gazetelerin attığı manşetleri hâlâ hatırlıyordum.

WILLOW HALE NİŞANLANDI! LOREN HALE'İN YENİ KAYINBİRADERİNE BİR GÖZ ATIN!

Ona Londra'da evlenme teklifi etmişti. Daha önce evlilikten konuşmuş olsalar da o akşam yemeğinde Garrison'ın ne kadar gergin olduğunu hatırlıyordum. Willow'un bizim de aynı restoranda olduğumuzdan haberi yoktu. Garrison diz çöküp teklif ettiğinde ve o *evet* dediğinde sürpriz yapıp ortaya çıkmıştık.

Bolca gözyaşları ve gülümseme birbirine karışmıştı.

Şimdi Garrison Philly'ye geri dönmüştü, Willow da Londra'da üniversitesine devam ediyordu. Garrison çalışırken Willow da okuyordu. Hâlâ ayrı şehirlerdeydiler ama aralarındaki mesafe ilişkilerini zayıflatmamıştı.

Kimse nişanlarına şaşırmamıştı. Daisy, Garrison ve Willow'un birbirlerinden bahsederken aya bakıp gülümsüyor gibi göründüklerini söylemişti.

Rose ise onlara "Londra'daki aşk sarhoşları" adını takmıştı.

Bence onlar ilk tanıştıkları andan beri aşk sarhoşuydular. Uzak mesafe ilişkisi, onları yalnızca daha da güçlendirmişti.

Willow'un mezuniyetine yakın bir zamanda evlenmeyi planlıyorlardı ama bunu medyadan gizli tutuyorlardı. Hepimiz bir aradayken Londra'daki nişan haberini bile gizlemek imkânsız olmuştu.

"Connor ikinizin dün gece *GBA Eğlence Haberleri*'nde de yer aldığınızı söyledi," dedim Garrison'a. Connor'ın sadece *CNN* ve *Bloomberg TV* izlediğini sanıyordum, o yüzden muhtemelen kanallar arasında gezinirken Willow ve Garrison'la ilgili bölüme denk gelmişti.

"Eğlence haberlerini mi izliyor?" diye sordu Garrison kaşlarını çatarak.

"Benim tepkim de tam olarak bu oldu."

Garrison bir çizgi romanı karıştırdı. "*Garlow Nişanı* ve *Wilson Nişanı*'nı unuttun."

Üçü de gündeme girmişti. Yıllar geçse de hayranlar hâlâ çiftlerine bir isim bulamamışlardı. Willow hayranların arasında taraf tut-

mak istemediği için üçüne de destek verdiğini söylemişti. Garrison ise bizim kadar "*ship*" isimleriyle ilgilenmiyordu ama o kusurunu görmezden geliyorduk.

Eskiden, bizimle hiçbir bağları yokken magazin haberlerinde asla yer almazlardı. Şimdi ise televizyon haberlerinde, dergi kapaklarındalardı. Hatta Twitter gündemine bile giriyorlardı.

"Tüm bunlar seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum. "Sen ve Willow bizimle medya hakkında hiç konuşmuyorsunuz."

Omuz silkti. "Sizin yakınınızda olmak bu ortamı da beraberinde getiriyor ve biz de yavaş yavaş buna adım attık." Bir çizgi romanı ters çevirdi, kahverengi saçları gözlerinin önüne düştü.

Onu yıllardır tanıyordum, saç modelini hiç değiştirmemişti. Ancak kapüşonlularından hemen hemen bizim eve taşındığı ve ağabeyleriyle görüşmeyi bıraktığı zamanlarda vazgeçmişti.

"Lily... sana bir şey sorabilir miyim?" Moffy'nin dinlemediğinden emin olmak için yanına baktı. Moffy, Luna'yla birlikte pelüş oyuncak kutusunun içine tırmanmış, konuşabildiği kadarıyla keyifle sohbet ediyordu.

Onlara gülümseyip Garrison'a döndüm. "Tabii."

"Ben sadece..." diye başladı ama sonra başını iki yana salladı. "Boş ver. Bu aptalca." Elindeki çizgi romanı bir kenara fırlattı.

"Bahse girerim değildir." Biraz daha yanına yaklaştım.

Elindeki çizgi romana baktı. "Havaalanı... Londra'ya yalnız gittiğimde o şekilde kalabalıklar tarafından kuşatılmak istemiyorum."

Philadelphia'ya dönerken uçağımız indiğinde paparazziler ve hayranlar etrafımızı sarmıştı. Yanımızda çocuklar da olunca Ryke, Lo ve Connor tam bir koruma moduna girmişti. Onları hiç bu kadar ciddi ve odaklanmış görmemiştim. Bağırış çağırış yoktu, sadece "*çocukları koru ve ilerle*" kararlılığı vardı.

Sanırım Garrison ilk kez bu kadar kalabalık bir ortamda, dikkatlerin bizim değil de *onun* üzerinde olduğu bir an yaşamıştı.

"Ben sadece... İnsanların bana tekrar o şekilde dokunmalarını istemiyorum," dedi sessizce.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Korumaların engelleme çaba-

larına rağmen hayranlar omzuma ve kollarıma dokunmuşlardı, bu yüzden onun da benzer bir şey yaşadığına emindim.

"Havaalanına tekrar gitmekten mi korkuyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti, ardından başını salladı.

"Gitmen gerektiğinde seninle birlikte havaalanına gelebilirim. Bunun dışında yapabileceğimiz bir şey daha var." Bazen uyguladığımız, bazen de gerek duymadığımız bir yöntemdi ama Garrison'a hiç teklif etmemiştik. "Doğrudan özel uçağa arabayla gidebilir ve normal havaalanı girişini atlayabiliriz."

"Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Daha önce yaptık. Havalimanı bize izin veriyor çünkü çok fazla aksaklığa neden oluyoruz. Böylesi hem bizim hem de diğerleri için daha güvenli."

"Ama bu kez sadece benden bahsediyoruz... Genelde özel uçakla uçmuyorum."

"Evet ama uçaklarımızı tek başına kullanabilirsin. Bizim için sakıncası yok. Bunu yapmanı isteriz."

Garrison başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Bu sırf benim için çok fazla."

"O zaman seni Garth'la gönderirim. O en iyisidir." Garrison'm zaten bir koruması vardı ancak iki kişi bir kişiden çok daha iyiydi. "Hem yalnız gidersen, kalabalık o kadar kötü olmaz. Olmayacağını biliyorum."

Başıyla onayladı.

"Willow'a söyledin mi?"

"*Hayır*," dedi hemen. "*Sen de söyleme*" diyormuş gibiydi.. Eğer bilirse, benim ona gitmemdense kendisi Philly'ye uçmaya başlar." Kuru dudaklarını yaladı. "Willow kalabalıkların ortasında sıkıştığında anksiyete yaşıyor. Benim için tüm cesaretini toplayacağını biliyorum ama..."

"Sen onun için bu cesareti göstermek istiyorsun," dedim farkındalıkla.

Daha kararlı bir şekilde başını salladı. "Evet."

Moffy o son kısmı duymuş olmalıydı ki birden, "Bence sen cesursun, Garrison amca!" diye bağırdı.

Garrison zayıf bir gülümsemeyle bana döndü. "Çocuğun komik."

"Veya belki de haklıdır."

Garrison göğsündeki bir yükü nihayet bırakmış gibi derin bir nefes verdi. "Yani Londra'ya uçarken Garth'ı beraberimde götürebilir miyim?"

"Şüphesiz, sözümü geri almam söz konusu değil. Yemin ederim." Elimle kalbimin üzerinde bir *X* işareti yaptım. "O ailemizin korumasi, sen de ailedensin."

Garrison'ın gülümsemesi genişledi. "Teşekkürler. Her şey için minnettarım, biliyorsun değil mi?"

Başımı salladım. Böyle hissettiğini biliyordum. Bunu her zaman gözlerinde görüyorduk. Yıllar önce o sadece *Superheroes & Scones*'un kapısını çalıp Lo'nun bir zamanlar teklif ettiği işi isteyen bir ergendi. Neredeyse vazgeçip geri dönecekti fakat ben onu içeri almıştım.

İkimiz de onu hayatımıza almıştık ve o etrafına ve kendine duyduğu nefretin katmanlarının altında gördüğümüz iyi insan sonunda ortaya çıkmıştı.

"Peki," dedim *Sorin-X* arayışımıza devam ederken. "Bunlarla gerçekten ne yapacaksın?"

"Sanırım her ne olursa olsun bunu açıklamam gerekecek. Uzun boyluya bir şey söylemeyeceğine dair bana söz vermelisin. O, kelimenin tam anlamıyla benim için yüz binlerce dolar harcıyor. Bir gün olan biteni öğrendiğinde, her şeyi kapatıp beni işten atacağından ölesiye korkuyorum."

Bahsettiği şey, Cobalt Şirketi'nde üç yıldır gizlice üzerinde çalıştığı projeydi. Kimse tam olarak ne yaptığını bilmiyordu. Connor ona bunu tamamlaması için beş yıl vermişti ve yalnız çalışan biri için bunun gerçekçi bir süre olduğunu söylemişti.

"Yemin ederim." Elimle farkında olmadan *X* yerine bir haç işareti yaptım, sonra duraksayarak elimi indirdim. Oysa az önce ne kadar iyi gidiyordum.

Tam Garrison haberini vermeye hazırlanırken depo kapısı aralandı.

Luna'ya, "Şşt," diye fısıldadı Moffy. Karton kutunun içine saklanarak kapağını aşağı indirdi.

Lo içeri girerken anahtarlarını cebine koydu. Göz göze geldik. Aramızdaki o güçlü çekim beni ona doğru sürükledi, Lo da hızla yanıma geldi.

"Lily," diye fısıldadı. Elleri yanaklarımdaydı.

"Ben iyiyim..." O kadar güzel pembe dudakları vardı ki... *Odaklan.* Aklım tehlikeli yerlere gidiyordu. Hemen kemer halkalarına tutundum. "Biz iyiyiz."

Lo, dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu.

Vücudum sıcacık oldu. Kendimi ona yasladım, göğsüm onunkine değdi. Ona bir ağaç gibi tutundum ama o beni geri çekti.

Gözlerimi gözlerinden ayıramazken bir öpücük daha çaldım. Dudaklarındaki gülümsemeyi hissetsem de uzaklaşan yine oydu. Ortalığı taradı, Garrison'a başını salladı. Sonra hızla, "Çocuklar nerede?" diye sordu. Sesinde belirgin bir panik vardı.

Kutunun içinden bir kahkaha yükseldi.

Lo'nun endişesi bir anda dağıldı ama bu onun kibar olacağı anlamına gelmiyordu. Ne yapacağını biliyordum.

"Moffy?! Luna?!" Sahte bir korku ve panikle konuşuyordu. "Lily, hemen 911'i ara..."

"Hayır!" diye bağırdı Moffy ağlamaklı bir sesle. Kutudan fırlayıp koşarak Lo'ya sarıldı. "Buradayım! Buradayım!" Lo çömelip onu sımsıkı kucakladı, onu bulduğu için büyük bir rahatlama yaşamış gibi yapıyordu.

Ben de Luna'yı kutudan çıkardım. Küçük kızımız bir pelüş oyuncağı kollarında sıkı sıkı tutuyordu.

"Sadece o sarılmayı istedin," diye fısıldadım Lo'ya.

Lo en başından beri sinsi planı buymuş gibi gülümsedi. Sonra Moffy'yi inceledi. "Tek parça halinde misin? İyi misin? Uzaylılar seni kaçırdı mı?"

"Hangi uzaylılar?"

Lo boğuk bir kahkaha attı. "Dün geceki uzaylı istilasından haberin yok mu? Ne yapıyordun, *uyuyor muydun?*"

"Evet, uyumayı seviyorum."

"Hadi ya, ben *de.*"

Moffy babasının elini tutarken Lo yanıma yaklaştı. "Sen uyuyorsan, ben de uyuyorsam, uzaylıları kim gördü?"

"Çılgın Ryke amca ve Daisy teyze," dedi Lo hiç duraksamadan.

Çizgi romanları bulmak için Garrison'ın hâlâ yardıma ihtiyacı vardı, bu yüzden araya girdim. "İçinde *Sorin-X* olanların hepsini ayırmaya çalışıyoruz. Garrison dedi ki..." Garrison "*konuşmayı kes*" dercesine başını iki yana salladığı için duraksadım. "Ne?"

Bu tür işaretleri anlamakta pek iyi değildim.

Moffy, *Dördüncü Derece* evreninde çok popüler bir kadın karakter olan *Tilly Stayzor*'ın aksiyon figürlerinin bulunduğu kutuya koştu.

Lo'ya bakarak, "Sana soracağım bir şey var," Garrison. Sanırım havaalanı konusunu açmayı planlıyordu ama aniden bambaşka bir konuya geçiş yaptı. "Düğünümde sağdıcım olur musun?"

Lo'nun yüzündeki şaşkınlık görülmeye değerdi.

"Sen bana kardeşlerimden daha çok kardeş oldun. Eğer sen olmasaydın, ben muhtemelen şu anda burada olmazdım... Ve sen." Bana baktı.

Gözlerimdeki yaşları sildim.

Lo'nun kehribar rengi gözleri parladı. "Tabii ki sağdıcın olurum."

Willow, nişanlandığı gün Daisy'den nedimesi olmasını istemişti. Garrison, Lo'nun hayır demesinden endişelenmiş olabilirdi. O çok fazla düşünürdü.

"Teşekkürler," dedi Garrison. "Sence uzun adam ve sinirli adam da sağdıç olmak isterler mi?"

"Connor hiç şüphesiz ister, Ryke ise duruma göre hareket eder." Lo güldü. "Tanrım, onu arka sıraya koysan umursamaz ya da üstüne bile alınmaz."

"Tamam, güzel." Garrison başka bir uzun nefes verdi.

Lo yığınımızdan bir çizgi roman aldı. "Bunların hepsi ne için?"

"Bilmiyorum. Garrison tam söylemek üzereydi..." Tamam, yine başını iki yana sallıyordu. Çoktan başlamış olan bir konuşmayı nasıl kapatabilirdim? Daisy sosyal geçişlerde benden daha iyiydi. Ağzım açık kalmış bir şekilde bocaladım. "Ah..."

"Senin şu video oyununla mı ilgili?" diye sordu Lo.

Garrison'ın yüzü düştü. "Ne?"

Lo yarım bir gülümsemeyle ona baktı.

Garrison boğuk bir sesle, "Nasıl bildin?" diye sordu.

"Sen *Connor Cobalt* için çalışıyorsun, adamım. Onun muhtemelen on beş beyni ve yedi çift gözü var. Sen onun ne düşündüğünü bilmiyor olabilirsin ama o senin ne olduğunu biliyor." Lo göğsüne dokundu. "Ayrıca kendisi benim en iyi arkadaşım. Bana bir çizgi roman karakterine dayanan oyun üzerinde çalıştığını söyledi."

O anda dank etti. *Sorin-X.* Garrison tamamen sıfırdan, tek başına bir video oyunu yaratıyordu.

Vay canına.

Garrison geriye yaslandı, inanamaz bir haldeydi. "Ve umursamadı, öyle mi? Projeyi iptal edeceğini düşünmüştüm."

"Aslında bu fikri seviyor. Ben de öyle."

Garrison'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"*Dördüncü Derece* serisinin video oyunu hakları *bana* ait," dedi Lo. "Belinda ile Jackson bana, binlerce kişinin oyunu para basan ruhsuz bir bayiliğe çevirdiğini görmektense sol kollarını yemeyi tercih edeceklerini söylediler."

Belinda ve Jackson Howell kardeşler, *Dördüncü Derece* evreninin genç yazar ve çizerleriydi.

Garrison, düşüncelerini toparlayarak hızlıca konuştu. "Çoğu teknik şeyi kodladım, hikâye kısmının önemli olduğu bir noktadayım. Bu yüzden çizgi romanlara bakıyordum ama eninde sonunda çizim için Belinda ve Jackson'a ihtiyacım olacak. Ben sadece kodlayabilirim ve yaptığım şey klasik, bağımsız. Bence oyun tarzı çizgi romanın amacına uyuyor."

Lo, *Dördüncü Derece* için çok uğraşmıştı ama bu serinin *X-Men* ya da *Justice League* seviyesine ulaşacağını hiç düşünmemişti. Çünkü Halway Çizgi Romanları'nın *Marvel* ya da *DC* gibi kaynakları ve tanınırlığı yoktu.

Ancak artık bu oluyordu. Çizgi roman devlerinin gözünün önünde, serinin popülaritesi inanılmaz bir hızla artıyordu.

Üstelik bu, tamamen Lo'nun, Belinda ve Jackson'm gönderdiği taslağı okuyup *evet* demesi sayesinde olmuştu. Diğer tüm büyük yayınevleri onlara *hayır* derken Lo onların potansiyeline ve hayallerine inanmış, onları gerçeğe dönüştürmelerine yardımcı olmuştu.

"Video oyunundan Belinda ve Jackson'a tam bir yıldır bahsediyorum," dedi Lo. "İlgileniyorlar. Seninle çalışacaklarını biliyorum. Sana onların numaralarını vereceğim."

Garrison'ın dili tutulmuştu.

Luna'yı kucağımda tutmakta zorlanıyordum, Lo hemen onu kollarımdan aldı. Küçük kızın yanaklarına hızlı öpücükler kondurduğunda Luna kıkırdamaya başladı.

O an Garrison'ın da kendi yolculuğuna başladığını görünce bizimkini düşünmeden edemedim. Halway Çizgi Romanları. *Superheroes & Scones.*

Bir zamanlar hepimiz hırstan yoksunduk. Sevdiğimiz şeyleri önemsemediğimizden değildi, kendimize inanmadığımızdandı. Her türlü birileri sizi hep geçecekse neden çabalayacaktınız ki?

Çok fazla emek gerektiriyormuş gibi görünmüştü.

Oysa şimdi hepimiz hırsı da, gururu da bulmuştuk. Elbette önce kendimize inanmıştık. Kendi beklentilerimizi bile aşabileceğimize inanmıştık. Böylece bunu başarmıştık.

"Annem kanıyor!" diye bağırdı Moffy.

"Ne? Nerem?" diye döndüm. Kafam karışmıştı.

"Popon!"

Aman Tanrım. Yüzümün kızardığını bile hissedemiyordum. İç çamaşırım ve taytıma kan geçmişti.

Lo, Moffy popoma dokunmaya çalışmadan omzunu tutup onu durdurdu.

Garrsion bana mahremiyet tanımak için dikkatini çizgi romanlara yöneltti.

Kutulardan birinde yedek pantolon bulmaya çalışırken, "Çok mu kötü?" diye sordum Lo'ya. Kargoların arasında *Thor* pijama altları olabilirdi. Gök Gürültüsü Tanrısı beni bu durumdan kurtaracaktı.

Lo popomu kontrol etti. "Sadece bir leke." Fakat yüz ifadesi açık-

ça, "*Orası tam bir kan gölü, aşkım,*" diyordu. Hatta sarılarak her şeyi düzeltecekmiş gibi bana bile uzanmıştı.

Düzeltmiyordu. Paparazziler kıçımın da gözüktüğü arkadan fotoğraflarımı çekmişlerdi. Kanlı kıçımın. Kendime acı çektirirken onu işaret ettim. Ona *yalancı* demek üzereydim.

Luna, kocamın çenesini öperek dikkatimi dağıttı.

Oracıkta eriyiverdim.

Moffy babasının tişörtünü çekiştirdi. "Annem yaralandı! Ona yardım etmeliyiz."

"Annen yaralanmadı, Mof. Bu kızların her ay başına gelen bir şey."

Pantolon. Pantolon. Thor, neredesin sen? Daha arkada duran birkaç plastik kutuya baktım ancak içinde yalnızca kalkanlar ve kılıçlar vardı.

"Hayır, bu adil değil!" diye bağırdı Moffy. "Luna ve Janie'nin popolarının kanamasını istemiyorum."

Metal rafa çarptım ve alnımı ovuşturdum. Lo'yla Garrison gülüşlerini bastırsalar da rafların arkasından gülümsemelerini görebiliyordum.

Regl dönemini ayrıntılı olarak açıklamak yerine, "Zaten bu yakın zamanda olmayacak, dostum. Hem onlara zarar veren bir şey değil," dedi Lo.

"Yemin eder misin?"

Rafların arkasmdan bir röntgenci gibi seyretsem de arkamı dönmedim.

"Küçük kız kardeşine kötü bir şey olmasına izin verir miyim sence?"

"Hayır," dedi Moffy bir an bile duraksamadan. "Çünkü sen tüm canavarları uzaklaştırıyorsun."

Sulanan gözlerimi ovuşturdum.

Loren Hale, oğlunun gözünde bir canavar değildi.

Bir kahramandı.

BÖLÜM 21

ROSE COBALT

Eylül 2021
Café Arrapia
Philadelphia

"Bu saçmalığın da ötesinde." Az önce okuduğum *Ünlü Takipçisi* haberini Ryke'a gösterdim. Neon pembe bir başlık atılmıştı.

ROSE CALLOWAY BEBEK DELİSİ!! ALTINCI ÇOCUĞUNA HAMİLE!

Somurtkan kayınbiraderim koca hamburgerini masaya bıraktı, ardından nasırlı ellerini -hiç utanmadan- *masa örtüsüne* sildi.

Dilimi ısırsam da kendimi uzun süre tutamadım. "Yanında peçete var," diye tısladım.

Kaşları çatıldı. Masaya yayılan yağ lekesinin farkında bile değildi. Üstelik umurunda da değildi. "Ne yapmamı istiyorsun? Siktiğimin dergisini mi okuyayım, yoksa ellerimi mi yıkayayım?"

Ofladım. "Oku."

Ryke dergiyi kendine çevirip manşete baktı, ifadesi hiç değişmemişti.

Sabırsızlanmaya başlamıştım. "Manşeti bile saçma. Bana 'bebek delisi' demek, güneşi yanan top şeklinde bir bok olarak tanımlamak gibi bir şey."

Ryke beni umursamadan okumaya devam etti.

Bu adamı bir daha öğle yemeğine davet etmeyecektim. En azından yanında kardeşlerimden biri, Connor ya da Loren olmadan asla yapmayacaktım. Onunla yalnız kalmak, kendi kendimle ya da bir

mağara adamıyla tartışmaya benziyordu. Hatta belki ikisi birden bile olabilirdi.

Mavi elbisemin eteğini düzeltirken sandalye gıcırdadı. Kafenin ışığı akşam yemeği için daha uygundu. Fazla loştu, panjurlar neredeyse tamamen kapalıydı. Ortam hiç kimseyle paylaşmak istemeyeceğim bir *hava* yaratıyordu. Connor'la bile.

Tamam, belki Connor'la paylaşırdım.

Belki bu *belki*'den de daha fazlası olabilirdi. Tabii bunu ona asla söylemezdim.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Sikeyim, bu tam bir saçmalık," dedi Ryke. Dergiyi kapatıp bir kenara attı.

Gözlerimi kıstım. "Bu sonuca varman neden bu kadar uzun sürdü? Ne yapıyordun? Gerçekleri mi analiz ediyordun?"

Bana ters ters baktı ama bu bakış küçük kardeşininkiler kadar sert değildi. "Tanrı aşkına, Rose. Sadece ne yazdıklarını gerçekten okumaya çalışıyordum. Sen de okusaydın, çoğunlukla hamile olduğundan bahsettiklerini fark ederdin. Zaten öylesin."

Henüz on beş haftalık hamileydim ancak bu kadarı bile *Biz Calloway'iz*'in son bölümünde paylaşmamız için yeterliydi. Bilgiyi dedikodu sitelerine düşmeden kendimiz açıklayalım istemiştim, bu konuda başarılı da olmuştum. Yine de "bebek delisi" lakabına hiç hazırlıklı değildim.

Özellikle de kendi bebeğim olmayan bebeklerden ne kadar hoşlanmadığım düşünülürse...

Eleştiriler yeni bir şey değildi. Magazin dergileri, hayranlar ve hayatım hakkında yorum yapmak isteyen rasgele insanlar arasında çelişkili birçok ses vardı.

Nasıl bu kadar çok çocuğu olup da hâlâ çalışabiliyor? Bu çok bencilce.

Bu kadar çok çocuğu varken nasıl kariyerine odaklı bağımsız biri olarak tanınabilir? Bir tarafa resmen ihanet ediyor.

Anne olmamla birlikte değerlerim değişmemişti. Hâlâ çalışıyordum çünkü modaya tutkuyla bağlıydım. Hâlâ çocuklarım vardı çünkü küçük *gremlin*'lerimi *seviyordum*. Ayrıca kariyerimle ailemi

dengeleyebilecek ve daha fazla çocuk sahibi olmak için gerekli kaynaklara sahiptim. Bunu bu yüzden yapabiliyordum.

Bağımsızlık birinin evli ya da bekâr olmasıyla ya da çocuk sahibi olup olmamasıyla ilgili değildi. Bağımsızlık, kendi kararlarını *alabilme* gücüyle ilgiliydi. *Kendi* hayatını yönetebilmekle.

Kararlarımın hepsi bana aitti.

Bu hayatı ben seçmiştim. Bu hayatı seviyordum. Benim yerime karar vermeye kalkan herkes siktirip gidebilirdi.

Bardağımdaki pipeti çevirirken önümdeki beyaz gül süs parçasına sinirle baktım. Solmuştu. Ayrıca fazla romantik görünüyordu. Üstelik buranın sahibi olan kadının Ryke ve beni... *birlikte* sevdiğine dair güçlü bir şüphem vardı. Tiksintiyle yüzümü buruşturdum, adlarımızın aynı cümlede geçmesi bile beynimden birkaç hücre eksiltiyordu.

Lily, bizim bu iğrenç çift ismimize ne demişti? RoRy miydi?

İçim ürperdi.

Aslında çevremizdeki masaları da kapattırmamız gerekirdi ama öğleden sonra erken bir saatte, üstelik hafta içi olduğundan böyle bir şey yapmamıştık.

Yan masada iki lise öğrencisi kız oturuyordu. Biri mükemmel bir kedi gözü *eyeliner* çekmişti, diğeri koyu mavi bir kolye takmıştı. Kızlardan kızıl saçlı olanı gizlice fotoğraf çekmeye çalışsa da bu çabası son derece belli oluyordu.

Ryke patates kızartmasını hardala batırdı. O hiç, "*Bugün sessizsin, Rose,*" diyecek bir adam değildi. Hatta bence ikimizin tek bir kelime etmediğinin farkında bile değildi.

Sesimi alçaltarak fısıltıya yakın bir tonda konuştum. "Daisy'yle konuşmayı denedim."

Ryke ön kullarını masaya koyarak dikkatini başarıyla bana çevirdi. Karanlık bakışlarındaki soruyu görebiliyordum. *Ne hakkında?*

Sandalyeyi masaya yaklaştırdım, böylece daha kısık sesle konuşabilirdim. "Bebeğimi doğurduktan sonra taşıyıcı anneliği denememiz hakkında." Konuşma planlandığı gibi gitmemişti. "Daisy beni başından savdı." Derin bir nefes aldım. "Doğum yaptıktan sonra ko-

nuşalım dedi." Gözlerim yarısı yenmiş avokadolu çavdar ekmeğime kaydı.

Eğer Daisy bununla gerçekten ilgileniyorsa -ki içgüdülerim ilgilendiğini söylüyordu- verdiğim sözü yerine getirmek istiyordum. Doktor, ameliyatı sırasında geriye kalan yumurtalarını almayı başarmıştı. Bu yöntemle ilerleyebilirdik ancak suçluluk duygusuyla teklifimi reddedeceğinden endişeleniyordum. Sanki kendi ailemi büyütmemi engelliyormuş gibi hissedecekti. Ona durumun böyle olmadığını defalarca kez söylemiştim ancak bana tam olarak inandığından emin değildim.

Jane doğmadan çok önce Connor defalarca *sekiz* çocuk istediğini söylemişti. Bu fikir, kız kardeşimin aklında "Coballoway" ailesinin ulaşması gereken bir bitiş çizgisi olarak kalmış olabilirdi.

"Bence Daisy haklı," dedi Ryke aniden.

"Ne? Neden?" Sesim öfkeyle sertleşti. Siyah mat ojeli tırnağımı ona doğru salladım. "Çatı tepelerinde bağırmasını, fikirlerini yüzü mosmor olana kadar savunmasını söyleyen sen değil miydin?"

"Evet ve zaten şu anda da kendi fikrini söylüyor. Sikik konuşmayı senin doğumundan sonra yapmak istiyor. Bu kadar basit." Ryke sanki durum gerçekten bu kadar basitmiş gibi ağzına bir patates kızartması attı.

Bakışlarımı onun dağınık saçlarına, sonra da kayıtsız gözlerine diktim. "Nerede doğdun sen?"

Sinirle nefes verdi. "Eğer bu bir hakaretle sonlanacaksa..."

"Basitler Kasabası'nda mı?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sorunlara bu kadar basit cevaplar verilen bir yerde mi büyüdün?"

Sandalyesine yaslandı, göz devirmeye çok yakındı. "Lanet olasıca kardeşimle fazla vakit geçirmeye başladın." Bana doğru elini salladı. "Bazen seni onun bedenini ele geçirmiş bir versiyonu gibi görüyorum."

İrkildim. "Lütfen. Loren Hale adında biri bedenimin içine girmeye çalışırsa, vücudum otomatik olarak '*yok et ve hadım et*' moduna geçer." Kullandığım kelimeleri fark edip içimden inledim. "Tanrım... İşte bu yüzden seninle öğle yemeği yememeliyim. Böyle şeyler söylüyorum."

Ryke kardeşinin içimde olmasıyla ilgili -*Dur, Rose*- konuşmamı hiç umursamadı.

Durdum.

Zihnim kendi kendini temizlemeye çalışıyordu.

"Beni davet eden sendin," diye hatırlattı Ryke.

Bu tamamen doğruydu. İnsanların hayatmda bir şekilde var olmaya devam etmek için onlarla öğle yemeklerine çıkmayı tercih ediyordum. Lily başka bir üniversiteye gittiğinde, hatta bağımlılığıyla mücadele ederken bile bu alışkanlığımı bırakmamıştım. Şimdi hepimiz kendi ailelerimizi kurarken de bırakmayacaktım.

Büyük bir yudum su içtim. Bardağı masaya bırakırken, "Neden şimdi konuşamıyoruz?" diye sordum.

"Çünkü şu anda konuşmanın bir anlamı yok." Bu kez ellerini peçeteyle sildi. "Eğer bebeğin erkek olursa, bir kız çocuğu için tekrar denemek isteyeceksin." *Eğer kızım olursa, taşıyıcı annelik fikrine daha sıcak bakacaklar.*

Bu gerçeği fark edince ciğerlerim sıkıştı. Neden bana bunu söylememişti? Ben neden bunu tahmin edememiştim? Duygularımı incitmek istemediği için ayrıntılardan bahsetmemiş olmalıydı. Daisy herkese karşı çekingen davranmaktan çok uzaklaşmış olsa da hâlâ tanıdığım en nazik insanlardan biriydi.

Cevabımı bile tahmin ettiğinden emindim. Yine de Ryke'a söyledim. "Eğer hazırsa, taşıyıcı annesi olmak istiyorum. Bebeğim erkek olsa bile."

"Bu o kadar *basit* değil," dedi Ryke.

Böylece konu başa döndü. *İkisi de* kendi ailemizi büyütmemize engel olmak istemiyordu. "Peki," dedim en sonunda. "Bu konuyu altıncı çocuğum doğduktan sonra konuşacağız."

"Teşekkür ederim." Gözleri masadaki telefonuma kaydı. "Sikik telefonunu sessize mi aldın?"

"Ne?" Ekrana baktım. Arama geliyordu ama ne titreme ne de zil

sesi vardı. Muhtemelen Beckett ya da Eliot ayarlarla oynamıştı. Arayanın kim olduğunu gördüğümde kalp atışlarım hızlandı.

Dalton İlköğretim Okulu.

Jane.

Jane geçen ay Maximoff'la birlikte anaokuluna başlamıştı. Onu okul kapısında bırakmak, içimi düğüm düğüm eden bir deneyimdi. Çocuğumu zekâsının, espritüelliğinin ve sosyal becerilerinin sınanacağı vahşi bir dünyaya gönderiyordum. Ona hayatta kalması için gereken tüm araçları verdiğimden yüzde yüz emindim ancak kız kardeşlerimle olduğu gibi değildi. Ben de onunla birlikte okulda değildim. Dolabının başında iyi olup olmadığını soramazdım.

Kendini kötü hissederse kitaplarını taşıyamazdım. Koridorda yürürken düşmanlarından birine dik dik bakamazdım. Orada olamazdım.

Bu benim için yepyeni bir şeydi.

Kendimi korkunç şekilde ters gidebilecek bir oyunun seyircisiymişim gibi hissediyordum. Üstelik başrolde kızım vardı.

Okul binasına doğru zıplayarak yürüdü, Rose. Tereddüt bile etmedi.

Tanrı aşkına, o bir aslandı.

Gayet iyiydi.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Ben Rose Cobalt. Her şey yolunda mı?"

Ryke anında doğruldu, kaşları endişeyle çatılmıştı. Kafenin karşı köşesindeki korumalarımızdan birine el işareti yaptı.

"Merhaba, Bayan Cobalt," dedi telefondaki o tatlı -ve mide bulandırıcı- ses. "Ben müdür yardımcısı Morgan-Stuart. Eşinizin ve sizin okula gelmenizi rica ediyorum."

"Ne için?" Masanın üzerindeki *Chanel* çantamı ve orada unuttuğum rujumu hemen toparlamaya başladım. Ryke cüzdanından birkaç banknot çıkarıp masaya bıraktı. Payıma düşeni ona sonra ödeyecektim.

Müdür yardımcısı devam etti. "Jane'i bugünlük eve gönderiyoruz. Konuyu yüz yüze konuşmamız daha iyi olur."

Küfrümü zar zor bastırdım. Telefonun mikrofonunu elimle kapatarak Ryke'a döndüm. "Jane'le ilgili," dedim sadece.

Ryke'ın hemen öne atılması için kızımın adını duyması yeterli olmuştu. Korumalarımız da onu takip ederek yol açtı. Topuklularım zeminde ses çıkarırken loş kafede hızlı adımlarla ilerledim.

İnsanlar bize bakıyordu. İki flaş patladı... hayır, dört.

Hepsini görmezden geldim.

"İyi mi?" Sesim buz gibiydi. Keşke Morgan-Stuart cümlesine, "*Jane iyi,*" diyerek başlasaydı.

"Öyle bir durum değil," dedi.

"*Ne* gibi bir durum değil?" Aklımda Jane'in kırılmış kolu, kanayan burnu... bin türlü ihtimal canlandı.

"O iyi," diye açıkladı sonunda. Fakat bu kelime öfkemi bastırmaya yetmemişti.

"Ne oldu o zaman?"

"Dediğim gibi yüz yüze konuşmayı tercih ederim. Jane, siz gelene kadar müdür odasında bekleyecek." Sonra telefonu kapattı.

Telefonu yüzüme kapattı.

"O siktiğimin..." Dışarı adım atar atmaz, sesim kaldırım kenarındaki kaosun içinde kayboldu. Korna sesleri, bağıran paparazziler, bize seslenenler.

"RYKE! ROSE!"

Bir anda kameraların ortasında kaldım. Ryke omzunun üzerinden bana baktı. Elimle işaret edip beni düşünmemesini söyledim. Zaten korumam hemen yanımdaydı. Ryke başını sallayıp doğrudan önümüzdeki *Land Cruiser*'a ilerledi.

"DAISY VE CONNOR NEREDE?"

"BEBEK NASIL?"

"KAFEDE NE YEDİNİZ?"

Fazlasıyla tahmin edilebilirdi. Her zaman yediğimiz yemeği sorarlardı.

Ben yolcu koltuğuna oturduğumda Ryke kapıyı sertçe kapattı. Kontağı çevirdiğinde motor gürledi.

"Hadi gidelim." Sanki bu hareketle bizi oraya ışınlayabilecekmişim gibi parmaklarımı şıklattım. "Dalton İlköğretim Okulu'na."

"Sikeyim, zaten gitmeye çalışıyorum," dedi sinirle. Boynunu uzatıp önüne baktı. Paparazziler arabayı çevrelemiş, geçişi engelliyordu. "Şu heriflerden birini ezmemi mi istiyorsun?"

"Olur."

Ryke camı indirip onlara bağırmak üzereyken bir grup genç hayran arabaya doğru *koştu*. Kollarını içeri uzatıp Ryke'ın koluna dokunmaya çalıştılar. Kraliyet ailesinden biriyle temas etmiş gibi bağırarak gülüştüler.

Şahsen ben, Connor'a Ryke'tan önce taç takardım. Böyle düşündüğümü bilseydi kocamın yüzünde oluşacak olan o kendinden emin gülümseme anında gözümün önünde belirdi. *Beni kral olarak görüyorsun, Rose.*

Elimle yüzünü kapatmak istiyordum, üstelik yanımda bile değildi.

"Rose! Rose!" diye bağırarak bana da uzandılar.

Hiç kımıldamadım, yalnızca kısa bir gülümseme takındım. Sıcak ve sevecen olan kişi ben değildim. Ben sadece *bendim*. Bu kızlara Lily, Daisy ya da Poppy gibi birini veremediğim için neredeyse üzülüyordum.

"Hey, kızlar," dedi Ryke. Saçında mavi bir tutam olan genç kız, heyecandan ağlamaya başladı. "Çok acelemiz var. Ve yapmak isteyeceğim son sikik şey, aranızdan geçerken birinize zarar vermek olur."

"Benim içimden geçebilirsin!" diye bağırdı kızlardan biri küstahça.

"Benim içimden de!" diye başka biri ekledi.

"Sikeyim," diye homurdandı Ryke dişlerinin arasından.

Gülebilirdim ama dayanışma gereği bu durumda ona nasıl davranması gerektiğini anlatmak istedim. Ben kızları kaldırıma yönlendiremeden Ryke kendini toparladı.

"Siktiğimin *sokağından* geçmekten bahsediyorum," dedi gerilerek. "Lütfen geri çekilin."

"Tamam, çekiliyoruz!"

"Seni çok seviyorum!"

"Benden çocuk yap!"

Tüm bu çığlıklar birbirine karışırken kızlar kaldırıma çekildiler. Paparazziler hâlâ arabayı sarmış durumdaydı.

"Hey!" diye bağırdı Ryke en yakındaki kameramana. Objektif doğrudan ona çevrilmişti. Görüntülerin bu akşam *GBA Eğlence Haberleri*'nde yayınlanacağına emindim. "Yolumdan siktir ol git! Yoksa lanet olasıca lastiği ayağının üstünde bulursun!" diye bağırdı.

Adam birkaç adım geri çekildi. Muhtemelen Ryke'ın onlara daha çok "haber değeri taşıyan" malzeme vermesinden memnundu. Ryke arabayı trafiğe sürdü, paparazzileri ve kafeyi geride bıraktık.

O camı kapatırken, "Kız kardeşimle yalnızken hayranlar Daisy'yi seni kavradıkları gibi tutuyorlar mı?" diye sordum.

"Hayır." Ryke kalın telli saçlarını geriye doğru taradı. "En azından, *Biz Calloway'iz*'de arkadaşlarının ve paparazzilerin ona yaptıklarını anlattığından beri durum böyle değil."

"İyi." Bir an duraksadım. "Ama izinsiz dokunulma meselesi *seni* rahatsız ediyorsa, biriyle konuşmak istersen..."

"Sikik bir terapistim var," diye araya girdi. "Ve adı Rose Calloway değil."

Gözlerim öfkeyle parladı. "Kendimi önerdiğimi varsaydın ama önermedim. Ben bir profesyonel değilim." Omuzlarımdaki saçımı düzelttim. Ryke'ın, Adam Sully'nin ölümünden sonra terapiste gitmeye başladığını hatırlamıştım.

Hız göstergesini kontrol etmek için eğildim. "Biraz daha hızlı süremez misin?"

"Tabii. Siktiğimin trafiğinde çarpışan arabalar oynayayım yani?"

"Hadi oynayalım," dedim.

"Hayır," dedi sanki ben 'sikik' bir deliymişim gibi.

Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Jane iyi mi?" Yüzü endişeyle kararmıştı.

"Müdür yardımcısı iyi olduğunu söyledi ama daha fazla ayrıntı vermedi." Çantamı göğsüme bastırırken öfkeyle ön cama baktım. "Eğer bunu sadece Connor'la beni ofisine çekip fotoğraf çektirmek için yapıyorsa ortalığı birbirine katacağım."

"Senden önce ben kendimi kaybederim," dedi Ryke.

Bundan şüpheliyim.

Telefonumu dudaklarıma yaklaştırdım. "Richard'ı ara," dedim hoparlöre. Çünkü telefonu kulağıma götürürsem, sırf bir şey fırlatmanın zevkini yaşamak için camdan dışarı atacağım kesindi.

Hat açılır açılmaz Connor konuşamadan söze girdim. "Jane'in okulundan aradılar. Müdür yardımcısıyla görüşmemiz gerekiyormuş ama nedenini söylemediler. Sadece iyi olduğunu ama konuyu 'yüz yüze' konuşmayı tercih ettiklerini belirttiler. Sanki yüzümü görmek işleri daha iyi hale getirecekmiş gibi. Görecekleri *tek* şey, gözlerimden çıkan alevlerin onları kül etmesi olacak."

"Araba kullanıyor musun?" diye sordu.

Ağzım açık kaldı. "İlk sorduğun şey bu mu, Richard?" Sesim yükseldi. "Kızımız daha anaokulunun ikinci ayında ve müdür yardımcısının ofisine çağrılıyor. Hem de bizden bilgi saklayan bir ofise! Ve senin ilk sorduğun şey, araba kullanıp kullanmamam mı?"

"Evet çünkü karımın tek parça olmasını tercih ederim."

Kâğıt hışırtılarını duydum, muhtemelen evden çıkmak üzereydi. "Diğer çocukları yalnız bırakamazsın."

"Elbette bırakmayacağım," dedi. "Diana ve Adalene'i arıyorum." *Dadılarımız.*

Uzun bir mülakat ve güvenlik taramasından sonra işe aldığımız bu iki kadın, bebek bakımı konusunda oldukça tecrübeli kişilerdi. Onları sadece gerçekten ihtiyaç duyduğumuzda çağırıyorduk.

Muhtemelen dadılar eve vardığında Connor da çıkacaktı.

"Arabayı sen mi kullanıyorsun?" diye tekrar sordu Connor.

"Ben kullanıyorum," dedi Ryke.

"Mükemmel." Ses tonundaki kuruluk fark edilmeyecek gibi değildi. "Hız yapma. Ben de en kısa sürede orada olacağım, Rose. Aşırı tepki vermemeye çalış. Ciddi bir durum olsaydı zaten bize söylerlerdi." Sakin, ölçülü sesi içimdeki endişenin bir kısmını yatıştırsa da onun Jane'den çok benim tepkime odaklanmasından hiç hoşlanmamıştım.

"Sadakatin kime, Richard?" diye sınadım onu.

"Aileme."

Ne yaptığını hemen anlamıştım. "İyi." Telefonu kapatmadan önce, "Ben kesinlikle aşırı tepki vermiyorum," diye çıkıştım. Yanıt vermesine fırsat kalmadan aramayı sonlandırdım.

"Neden onunla çocuk yaptım?" diye homurdandım telefonu çantama atarken. "Çekilmez biri."

Ryke yine elini saçlarının arasından geçirdi.

Ona ters ters baktım. "Ne yapıyorsun? İki elin de direksiyonda olsun."

"Sikeyim." Direksiyonu kavradı. "Bunu söylemek canımı yakıyor ama *haklı*. Sakinleşmen gerekiyor."

Küçümseyerek güldüm. "Bana sakinleşmemi söylemedi ki. Aşırı tepki vermememi söyledi."

"Aynı sikik şey."

Ona ortaparmağımı gösterdim.

O da bana ortaparmağını gösterdi.

Belki de varlığı beni daha çok sinirlendiriyordu... ya da belki sadece belirsizlik yüzünden gerilmiştim. Cevap istiyordum. Cevapları severdim. Onları bulmakla övünürdüm. Müdür yardımcısı bana soruların üzeri karalanmış bir form vermiş gibi hissediyordum. Bilgi olmadan bunu nasıl dolduracaktım?

Sabır, dediğini duydum Connor'm sesinin zihnimde.

Gözlerimi devirdim. Sabır. Bu kesinlikle güçlü yanım değildi.

Şimdi beni A noktasından B noktasına götürmesi için Ryke Meadows'a güveniyordum. O da radyoyu açtı. Hangi sanatçı olduğunu bilmiyordum ama çalan şarkı, telli çalgıların melodisine bakılırsa *indie* veya *folk* grubuna ait olmalıydı.

Yolda ilerlerken geçmek bilmeyen acı verici saniyeleri saydım.

Şehir manzarası yavaş yavaş kırsal bir görünüme dönüştü. Gür ağaçlar, yemyeşil alanlar, bereketli topraklar... Derken Dalton İlköğretim Okulu göründü. Tarihi çan kulesi, kiremit çatının üstünden yükseliyordu. Solgun kırmızı tuğlalı binanın girişinde iki beyaz sütun ve önünde bir bayrak direği vardı.

Ryke arabayı park yerine sokmadan kapıyı açıp indim.

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Ryke.

Kapıyı bir süre açık tuttum. "Neden?"

"Sikik durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum." Dikiz aynasını düzeltti, park ettikten *sonra* bunu yapması biraz rahatsız ediciydi.

Tereddütle kıpırdandım. "Benimle gelmeni istiyorum... En azından Connor gelene kadar."

Bu defa, "Niye?" diye soran o oldu.

"Çünkü..." Duraksadım. "Gerçekten çok sinirliyim ve müdür yardımcısına söyleyeceklerimden korkuyorum. İstediğim en son şey, kızımı anaokulunun ikinci ayında yanlışlıkla okuldan attırmak olur."

Gerçekten benim yüzümden onu okuldan atabilirler miydi? Gözlerimi kırpıştırdım. *Bu korkutucu bir ihtimal.* Daha da kötüsü, böyle bir ihtimalden gerçekten endişelenmemdi. Bu benim hakkımda ne söylüyordu?

Öfkem.

Söz konusu kız kardeşlerim, çocuklarım ya da ailem olduğunda tırnaklarımı ve keskin dişlerimi ortaya çıkarıyordum. Geri adım atmıyordum. Atmam gerektiğinde bile yapmıyordum.

Lily haklıydı.

Bu çabuk hiddetlenen üçlü üçgenin bir köşesi de bendim. Kayınbiraderimi süzdüm, kasvetli gözlerinde saldırganlığı hissediliyordu.

Ryke da diğer bir köşesiydi.

Fakat bu sefer sakinliğini koruyabileceğini umuyordum. Benim için. Belki mümkün olabilirdi.

Belki.

Ryke kararsızca kıpırdandı. "Bazı sikik kelimeler kullanabilirim, Rose."

"Pis ağızlı amca, cadı anneden iyidir," dedim soğukkanlı bir şekilde. Bana böyle diyeceklerini çoktan biliyordum. Ayrıca Dalton İlköğretim Okulu'na gidecek *birçok* küçük çocuğum vardı, onlar için tüm köprüleri yakamazdım.

Ryke kontağı kapattı. "Sen bir cadı değilsin. Lo'nun lanet tanımına göre ben de seninle birlikte cadı sayılırdım." Ağzına geleni söyleyen, öfkeli biri...

"Sen bir kadın değilsin. Sana öyle demezler," diye hatırlattım. Bakışlarım donuktu.

İfadesi neredeyse yumuşadı.

"Üstelik," diye ekledim. "Benim de Lo'ya isimler taktığımı unutmayalım. Birbirimize takılırız. Bizim tarzımız bu."

Ryke başını salladı. "Ben daha çok kızımın neyle uğraşmak zorunda kalacağını düşünüyorum."

"Eğer bana benziyorsa, en az *bir* kişinin ona 'sürtük' demesini bekleyebilirsin." Parmağımı kapı çerçevesine tıklattım. "Benimle geliyor musun?"

Ryke çoktan arabadan inmişti. "Hadi gidelim."

Birlikte beton yoldan yürüyüp çift kanatlı kapılara doğru ilerledik. Kaderin bize biraz şans tanımasını umuyordum. Çabuk hiddetlenen üçlümüzden birinin, en azından bu toplantı boyunca sakin kalmasını diliyordum.

Bu mümkün müydü, emin değildim.

"Ne yaptı?"

"Bence otursanız daha iyi olur," diye beşinci kez önerdi Bayan Morgan-Stuart. Masasının önündeki iki ahşap sandalyeden birini çoktan terk etmiştim. Ryke yanımda, sadık bir asker gibi dikiliyordu. Müdür yardımcısının üzerime yönelen o ağır yargılayıcı bakışlarını sert bir ifadeyle karşılıyordum.

Bana müdürün odasına çağrılmış on altı yaşında bir genç kızmışım gibi davranıyordu. Açıkçası böyle bir şey *hiç* yaşanmamıştı. Ben örnek bir öğrenci olmakla gurur duyardım.

"Bana *bunun* ne için bir veli aramasını gerektirdiğini açıklamadan oturmayacağım," dedim. Eğer bu yüzden kızımı cezalandırırlarsa, tüm dünyayı ayağa kaldıracaktım.

"Bir oğlanı *öptü*," diye tekrarladı Bayan Morgan-Stuart.

Kızımın ilk öpücüğü anaokulunda olmuştu. *Elbette.*

"Ve?" diye sordu Ryke. Kasları benimki kadar gergindi.

"Ve bu oyun parkındaki tırmanma demirlerinin önünde gerçekleşti. Diğer çocukların görebileceği bir yerde. Onun yaşındaki biri için oldukça uygunsuz bir davranıştı."

"O daha çocuk," dedim. "Çocuklar meraklıdır. Bu dudağına hafifçe dudağını değdirmesinden daha fazlası olmuş olamaz."

"Ne olursa olsun... Diğer çocukların görebileceği bir yerdeydi. Kötü örnek olabilirdi."

Boğazımdan tırmalayıcı bir ses yükseldi ama bastırdım. "Minik bir öpücüktü. Sanki halk içinde mastürbasyon yapmış gibi davranıyorsunuz."

Bayan Morgan-Stuart'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Bayan Cobalt!" diye azarladı beni. Ryke'a bakmaktan özellikle kaçmıyordu. Utancı apaçıktı.

"Mastürbasyon kelimesi küfür değil," diye karşılık verdim. "Hepimizin yaptığı bir şeyden söz ettim diye özür dilemeyeceğim."

Kadının yüzü Lily'nin utandığı zamankiyle aynı kırmızı tona dönmüştü. "Sanırım eşinizin gelmesini beklememiz en iyisi," dedi. "Bay Meadows, siz çıkmalısınız."

"Ben onun amcasıyım," diye karşı çıktı Ryke. Kelimeleri zorlukla çıkarmıştı, belli ki "*sikik*" ya da "*siktiğimin*" dememek için çok çabalıyordu. Sonra usulca sandalyeye oturdu, ellerini kaldırarak "barışçıl" bir tavır takındı. Bana dönüp gözleriyle "*ona çok yüklenmeyelim*" dercesine başını salladı.

Eğer buna mecbursak...

Yanındaki sandalyeye oturdum. "Kocam yolda. Ama ben bu konuyu şimdi konuşmak istiyorum." *Daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var.* "Çocuk da öpücüğüne karşılık verdi mi? Yoksa kaçtı mı? Başka ne oldu?" Eğer bu istenmeyen bir öpücükse, hikâye değişirdi.

"Ona karşılık verdi."

Omuzlarım gevşedi.

"Öğrencilerin anlattığına göre, Jane ve Wesley öğretmen müdahale etmeden önce de birkaç kez yanaktan öpüşmüşler. Tüm sınıfa uygun davranışlar hakkında ciddi bir uyarı yaptık ama çocuklar hâlâ oldukça heyecanlı. Bu yüzden Jane'in bugün eve gitmesinin en doğrusu olacağına karar verdik."

Neredeyse kulaklarımdan duman çıkacaktı. "Küçük bir öpücük yüzünden onu *uzaklaştırıyor* musunuz?"

"Sadece bugünlük. Jane'in okulda olması diğer öğrencilerin dikkatini dağıtıyor."

Oturduğum yerden kalktım. Eğer Connor yanımda olsaydı, kesinlikle kolumdan tutup beni geri oturturdu. Fakat Ryke *benimle* birlikte ayağa kalktı. Onu bu konuda müttefikim yapmanın doğuracağı sonuçları düşünmemeye çalıştım.

Ateş püskürüyordum. "Okul yönetimi, öpüşmek vebaymış gibi davranarak *daha* büyük bir kargaşa yaratıyor."

"Bayan Co..."

"Kızımın yaptığı *hiçbir şey* uzaklaştırılmayı gerektirmiyor!" diye sözünü kestim.

"Peki Wesley de bugünlük uzaklaştırılıyor mu?" diye sordu Ryke. Hâlâ kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordu.

İçten içe sessizce köpürürken Bayan Morgan-Stuart'ın bej renkli bir dosyanın içindeki kâğıtları karıştırarak vakit öldürmesini izledim. "Uzaklaştırılıyor mu?" dedim sertçe.

"Öpücüğü başlatan o değildi."

"Bu sikik bir şaka olmalı," diye mırıldandı Ryke.

"Bu delilik!" diye bağırdım. "Burası nasıl bir yer? Kızımı 'Öp ve Cezanı Çek Akademisi'ne göndermedim ben!" Odanın içinde volta atmaya çok yakındım.

Ryke tıraşsız çenesini öfkeyle ovaladı, sonra elini indirdi. "Bakın," dedi Bayan Morgan-Stuart'a. "Burası anaokulu. Neden onlara, '*Bir daha yapmayın,*' deyip siktiğimin konusunu kapatmıyorsunuz?"

Kadının yüz ifadesi tiksinti doluydu. "Lütfen, dilinize dikkat edin."

Bunun olması kaçınılmazdı.

Ryke başını çevirdi, kendi kızının anaokuluna başlayacağı zamanı düşündüğü belliydi. Yeğeni konusunda dikkatliydi, bana saygısızlık etmek istemiyordu. Ancak bahsi geçen Sullivan olsaydı, eminim benim kadar öfkeli davranırdı.

"Dalton Okulu'nun belirli değerleri vardır ve bunlar ne olursa

olsun korunacaktır," dedi müdür yardımcısı. "Jane'le uygun olmayan davranışlar hakkında ciddi bir konuşma yapmanızı bekliyoruz."

"Bunu yapacağım," dedim soğukkanlı bir şekilde. "Ve listemde neler olacağını biliyor musunuz? Uyuşturucu kullanmak, zorbalık, hırsızlık, kopya çekmek ve *cinayet*. Ama anaokulundaki küçük bir öpücük, o listeye girmeyecek."

"Lütfen," diye araya girdi kadın beni yatıştırmaya çalışarak. Mantıksız mı davranıyordum? "Belki de evinizde olup bitenlere... ya da çocuklarınızın gittiği yerlere biraz daha dikkat etmelisiniz."

İşte oraya gitmişti.

Üstü kapalı bir şekilde geçmişte kocamla olan seks kasetlerini, kız kardeşimin bağımlılığını ima ediyordu. Sanki hepimiz yozlaşmış insanlardık.

Bu saçmalıktı.

"Bu tam anlamıyla saçmalık," diye hırladı Ryke.

Teşekkür ederim.

"Okulun kurallarına uymanız sizin yararınıza olurdu. Sergilediğiniz tavır, *çocuklarınızın* geleceği açısından pek iyi bir izlenim yaratmıyor."

Bir anda tamamen hareketsizleştim.

Ryke'la birlikte tam anlamıyla berbat bir tablo çizmiştik.

BÖLÜM 22

CONNOR COBALT

Eylül 2021
Dalton İlköğretim Okulu
Philadelphia

Dalton İlköğretim Okulu'nun sessiz koridorunda yürüyordum. Müdürün odasının hemen önündeki mavi plastik sandalyede, endişeyle dudaklarını büzmüş küçük bir kız oturuyordu. Özel okul üniformasının ekose desenine, yeşil ponponlu tokalar ve pembe-sarı tüylü çoraplar eklemişti.

İnanılmaz derecede uyumsuzdu.

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı.

Jane Eleanor Cobalt, kendi kimliğini bulma yolundaydı ve buna tanık olabildiğim için minnettardım.

Yaklaştığımda Jane oturduğu yerden doğruldu. Mavi gözlerinde bir rahatlama belirmişti.

Yirmili yaşlarında bir öğretmen asistanı ayağa kalkıp beni selamladı. "Merhaba, Bay Cobalt. Eşiniz şu anda müdür yardımcısı Morgan-Stuart'la görüşüyor. Geldiğinizi haber verebilirim."

"Aslında önce kızımla bir dakika konuşmak istiyorum."

"Tabii, evet. Elbette." Ne yapacağını bilemez halde etrafına bakındı, ardından kulak misafiri olmamak için en yakındaki tuvalete yöneldi.

Yönetim, Rose'a olan biteni anlatmamayı tercih ettiğine göre Jane'i suçlu gördüklerini varsayıyordum. Oysa onun kimseye zarar vereceğine inanmıyordum. Jane, pelüş oyuncaklarını yere düşürdü-

günde bile onlardan özür dileyen bir çocuktu. Hatta onlara ilaç bile verirdi.

Kelimenin tam anlamıyla, bir keresinde aslanına kaşıkla içirmişti.

Rose, o kırmızı lekeleri çıkarmak için oyuncağı elde yıkamıştı. Ben de bu olaydan sonra çocuklara ait *gerçek* ilaçların dolapta kilitli, Jane'in ulaşamayacağı bir yerde olduğundan emin olmuştum.

Kızımın önünde çömeldim. Burnunun ve yanaklarının üzerinde açık renkli çiller vardı.

Jane sandalyenin ucuna kaydı. "Çok üzgünüm, baba. Bilmiyorum... Yanlış olduğunu düşünmemiştim... Prensesler bunu hep yapıyor." Derin bir nefes verdi. "Ömrüm boyunca bir daha asla kimseyi öpmeyeceğim." Gözleri yaşlarla doldu.

Birini mi öpmüştü?

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. *Birini öpmüştü.* Her türlü ihtimali düşünmeme rağmen bu asla beklemediğim bir şeydi. Ne hissettiğimi bilmiyordum. O sadece meraklı bir çocuktu.

Diğer yandan, o benim altı yaşındaki kızımdı. Her yıl içimdeki o bastırılamaz dürtüyle savaşıyordum. *Ona kalp kırıklığını ve acıyı yaşatma. Bunu yapma gücün var, Connor. Bu yüzden şimdi yap.*

Kafamda Rose'un sesini duydum. *Onlar senden çok daha fazlasını hissedecekler, Richard.*

Bu şimdiden başlamıştı.

"Mon cœur." *Kalbim.* Yanaklarından süzülen gözyaşlarını başparmağımla hafifçe sildim. "Parlons." *Hadi konuşalım.*

Jane burnunu çekip başım salladı. "Parlons." *Konuşalım.*

Bir dizimi yere koydum ve bu pozisyonda kalmaya devam ettim, böylece onunla aynı hizada oluyordum. Küçük bedeninin üzerinde kule gibi dikilmiyordum. "Peki bu kişi kimdi?"

"Wethley." Adını peltek bir şekilde söyledi. Jane'in sınıfında Wesley diye birinin olduğunu biliyordum.

"Peki Wesley'yi neden öptün?"

"Jane ve Rochester yüzünden," dedi usulca.

Bir kez başımı iki yana salladım. "Anlamıyorum." Sonra hatırla-

dım. *O çocuk.* Adı tesadüfen Wesley Prescott Rochester'dı. Jane'in de isim benzerliklerine bir tutkusu vardı.

"*Jane Eyre*, *Bay Rochester*'a âşık oluyor," diye açıkladı kızım. "Ben de bizim aşkımızın başlaması için Wethley'yi... Sonra Bayan Turner bana bağırdı, bileğimden tutup sınıfa sürükledi." Çenesi titredi. "Gerçekten çok üzgünüm. Yanlış olduğunu bilmiyordum..." Gözlerini ovuşturdu.

Öğretmenin onu bileğinden tutup sürüklediği kısmı birkaç defa zihnimde canlandırdım. Çene kaslarım seğirirken dişlerimi birbirine bastırdım. Jane'in annesi gibi hikâyeleri süsleme huyu olduğunu kendime hatırlattım. Tamamen yanlış anlatmazdı, sadece abartırdı.

Hiç zaman kaybetmedim.

Gömleğinin kolunu nazikçe sıyırıp bileğinin önünü ve arkasını kontrol ettim. Morluk ya da kızarıklık yoktu. Bu bilgiyle kendimi yatıştırmaya çalıştım. *Fiziksel olarak iyi.*

"Başka birini öpmek kötü bir şey değil ancak aşk öyle işlemiyor, Jane. Rochester adındaki herkesi öpüp onlara âşık olmayı bekleyemezsin," dedim sakince. Hayal kırıklığım yüzüne yansımadan bile hissedebiliyordum.

"Annem bazı insanların kaderinde birlikte olmak olduğunu söylemişti. Kader beni Wethley'e yönlendirdi."

Özellikle konu Jane ve *aşk* olunca *kaderden* bahsedilmesi karşısında neredeyse yüzümü buruşturacaktım. "Annen aynı zamanda hayaletlere de inanıyor. Bunlar yalnızca tesadüf, kısmen de kurgu."

Jane dudaklarını büzerken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Şu anda bana Rose'u o kadar hatırlatıyordu ki... *Kaderden* bahsedilmesine rağmen gülümsediğimi hissettim. Hayattaki bu küçük, kıymetli anlara sıkıca tutunuyordum.

"Benim tavsiyem," dedim. "Sevgiyi başkalarında arama. Kendini yeterince sev ki, Rochester'ını bulup bulmaman fark etmesin." Rose da Jane'e tam olarak böyle söylerdi.

"Peki seni sevebilir miyim?" diye sordu Jane merakla.

Benim annem olsaydı *hayır* derdi.

Kelimeleri karşısında gülümsedim. "Bien sûr, mon cœur," de-

dim. *Elbette, kalbim.* Yanaklarından öpüp ayağa kalkarken onu kollarıma aldım. Sonra ofis kapısının önüne bırakıp, "Hazır mısın?" diye sordum.

"Oui." *Evet.*

Ofise girdiğimizde gördüğüm manzara beni hiç şaşırtmadı. Rose ve Ryke'ın yüzleri öfkeyle kıpkırmız kesilmişti. Patlamaya hazır iki havai fişek gibi yan yana duruyorlardı. Biraz can sıkıcı olan şeyse... Ryke oradaydı. Rose'un yanında. Orası benim olmam gereken yerdi.

"Rose. Ryke," diye selamladım onları. İkisinin de katil bakışları benden, gelişimle görünür biçimde rahatlayan Bayan Morgan-Stuart'a döndü.

Rahatlamamalıydı.

Müdür yardımcısı, karıma karşı her zaman sadık olduğumu henüz fark etmemişti.

Onun rahatlamasına şaşırmış mıydım? *Hayır.* Hatırladığım kadarıyla, ben odaya girdiğimde herkesin yüzünde aynı ifade olurdu. Sanki içlerinden, "*Tanrı'ya şükür, Connor burada,*" diyorlardı.

Her senaryoda Tanrı bendim.

Jane müdür yardımcısından korktuğu için bacaklarımın arkasına saklanmıştı. Elimi omzuna koyarak onu sakinleştirdim.

"Jane bana ne olduğunu anlattı." Bakışlarım Ryke'a kaydı.

Ryke kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. "Senin yapmayacağın hiçbir sikik şey yapmadım."

"Bizim eylemlerimiz asla benzer değildir. Ben tuvaleti kullanırım. Sen ormanı."

Müdür yardımcısının önünde kurduğum cümle, Ryke'ın dünyanın en büyük pisliği benmişim gibi kısa bir kahkaha atmasına neden oldu. Başkalarımn ne düşündüğünü umursamasa da benim yaptığımı sandığı gibi birini başkalarımn önünde asla aşağılamazdı.

Ben yalnızca gerçeği söylüyordum.

Bir başka gerçek de şuydu, ben bu durumda onun yaptığı gibi Rose'u kışkırtmazdım.

Kollarını iki yana açtı. "Siktirip gitmemi mi istiyorsun? Giderim. Buraya gelmemi Rose istedi."

Nedenini biliyordum. Rose öfkesine yenik düşerse diye başka bir sese ihtiyaç duymuştu.

Yanında *beni* istemişti.

Ancak Ryke güvenilirdi. Rose birine ihtiyaç duyduğunda yanında olmuştu ve ben bu özelliğine değer veriyordum. *Ona* değer veriyordum. "Kalmanı isterim, dostum," dedim.

Bir kez başını salladı, tam o anda Rose patladı.

"Jane'i bugün için uzaklaştırıyorlar," dedi öfkeyle. Elleri belindeydi. "*Ve* Wesley'yi uzaklaştırmayı da reddediyorlar."

Anlıyorum. Sakin adımlarla Bayan Morgan-Stuart'a yaklaştım. Jane sessizce annesinin yanına geçti, kulağına bir şeyler fısıldadı.

Müdür yardımcısı ayağa kalktı. "Eşinize de açıkladığım gibi Dalton İlköğretim Okulu'nun bir davranış kuralları listesi var ve Jane'in yaptığını görmezden gelemeyiz."

"Anlıyorum," dedim sakince.

Minnettar bir gülümsemeyle, "O halde Jane ile yarın görüşeceğiz," dedi kadm.

"Elbette," dedim. "Ve bugün eve gittiğimizde ona bu okul sistemindeki cinsiyetçiliği anlatacağız. Bize, kızımıza bu eşitsizliklerle dolu dünyayı hatırlatma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederiz."

Rose'un yüzü gururla doldu. Göz göze geldiğimizde bile bunu gizlemedi. *Onu seviyorum,* diyordu ifadesi.

Müdür yardımcısı bir anda küçücük görünmeye başladı.

İnsanlar üzerinde hep bu etkiyi yaratırdım.

Çıkmadan önce ona döndüm. "Kızım duygularını kelimelerle ifade edebiliyor," dedim. "Dalton öğretmenlerinden de aynı şeyi bekliyorum. Bir öğretmen bir daha çocuklarıma fiziksel müdahalede bulunursa, o zaman beni çok daha farklı koşullar altında ve çok daha az sakin halde görürsünüz."

Rose hemen yanımdan, "Ne yapmışlar?" diye fısıldadı hışımla.

Müdür yardımcısının ağzı açık kaldı. "O... *buna* asla müsamaha gösteremeyiz. Söz veriyorum."

Bu okula göndereceğimiz daha *birçok* çocuğumuz vardı. Jane sadece ilkiydi. Ancak öğrencilerin ve öğretmenlerin onlara farklı gözle *bakmalarına* hazırlıklıydım.

Bunun farklı *muameleye* dönüşebileceğini de anlamıştım. Yine de ne olursa olsun onlara yardım etmek, onları ayağa kaldırmak için binlerce kelime kullanarak bu ofiste dururdum. Kendi gücüme dair hiçbir şüphem yoktu. O yüzden hiçbir şeyden korkmazdım.

Benden korkması gereken onlardı.

Müdür yardımcısına söylediğim son sözler donup kalmasına ve bembeyaz kesilmesine neden oldu. "Yalnızca benim sözlerim güvenilirdir," dedim. "Bu yüzden sizinkiler benim için oldukça anlamsız."

BÖLÜM 23

DAISY MEADOWS

Ekim 2021
Eddie'nin Evi
Costa Rica

Eddie, Ryke'ın en eski tırmanış arkadaşlarından biriydi ve genellikle yeni kaya yüzeylerini keşfetmek için Venezuela, Peru ve Şili'ye seyahat ederdi. Ne zaman evinden bir haftalığına ayrılsa, Ryke ve beni boş kalan evine davet ederdi. Gökyüzüne uzanan ağaçların arasına yerleşmiş, Costa Rica'nın ücra bir köşesindeki bu eve her defasında hiç tereddüt etmeden giderdik.

Elektrik yoktu.

Tuvalet dışarıdaydı.

Suyumuz ise kuyudan gelirdi.

Buraya yaptığımız her seyahatte, Ryke'la birlikte yağmur ormanında mahsur kalmışız gibi davranırdım. Tıpkı *Mavi Göl* ve *İsviçreli Robinsonlar* filmindeki gibi.

Ancak bu sefer yalnız değildik.

Üç yaşındaki çıplak bir çocuk, minik parmaklarını tavandan yere kadar uzanan pencereye bastırıyordu. Camın arkasında büyülenmiş gibi nefesini tutarken burnunu cama dayamıştı. Ben de arkasında diz çökmüştüm. Bir yandan ıslak saçlarını kurularken gülümseyerek onu izliyordum. Pamuk bir havluyla koyu kahverengi saçlarını sardım, su damlaları bronz teni boyunca süzülüyordu.

Pencereye hafifçe vuran palmiye yapraklarının arasında Ryke farkında olmadan kızımızın ilgisini tamamen üzerine toplamıştı. Hemen dışarıda güverte korkuluğunun üzerinde dengede duruyor,

bir ucu ağaca bağlı olan halata sıkı sıkı tutunuyordu. Ne havuz vardı ne göl... Yalnızca salınabileceği uçsuz bucaksız bir yağmur ormanı.

Sulli'nin minik kulağına eğilip, "Babanı görmek ister misin?" diye fısıldadım.

Ona dünyanın en güzel çikolatasını teklif etmişim gibi heyecanla başını salladı.

Havluyu yere bıraktım, minik çıplak bebeğimi kollarıma aldım ve burnumu hafifçe onunkine sürttüm. "Onu ben de seviyorum." Kapının kilidini açtım. Ryke, eve geldiğimiz ilk andan itibaren tüm çıkışları çocuk kilidiyle kapatmıştı. Çünkü oldukça *yüksekteydik* ve ikimizin de aklında aynı sahne vardı. Sulli'nin sevinçle terasa koşup aşağıya *düşmesi*... ve bunun hiç de mutlu bir sonla bitmemesi.

Yalınayak dışarı adım attığımda Sulli'yi kollarımda güvenle tutuyordum. Ryke bize döndü. Onun bir doksan üçlük bedenine ve tehlikeli bakışlarına karşılık alaycı bir ıslık çaldım. O bakışlar açıkça, "*Seni görüyorum ve seni lanet olasıca duyuyorum, Calloway,*" diyordu.

Sağ kaşımı aşağı yukarı oynattım.

Neredeyse gülümseyecekti ama gözleri aşağıya, çıplak vücuduma kaydı. Göğüslerim açıktaydı, üzerimde yalnızca neon yeşili pamuklu bir külot vardı. Kirli terasla fazlasıyla samimi halde duran ayaklarıma baktı. "Yeni duş almadın mı sen?"

"Seninle kirlenmeyi tercih ederim."

Bu kez gülümsedi.

Sulli halata uzanarak, "Dokunabilir miyim?" diye sordu. Meraklı yeşil gözleri babasıyla benim aramda gidip geliyordu. Ryke parmağını kıvırarak "*gel bakalım*" diyen bir hareket yaptı.

Tertemiz bebeğimizi terasa düşürmemeye dikkat ederek yaklaştım. Sulli'nin hayatımıza girmesi, aramızdaki dinamiği düşündüğümüzden çok daha fazla değiştirmişti.

Bazı ufak tefek değişiklikler vardı. Eskiden küveti hiç kullanmazdık. Her zaman terasta birlikte soğuk duşlar alırdık. Artık aramızda bir bebek olduğu için Ryke bir saat boyunca kuyudan dört kova su almış, odun sobası üzerinde suyu ısıtmış ve küveti doldurmuştu.

Daha büyük şeylerse, Ryke'ın yanındaki korkulukta sallanamamamdı. Normalde Sulli kollarımda olmasa şu anda orada olurdum. Yine de bu eylemden tamamen men edilmemiştim. Dün Sulli, Ryke'm kollarındayken ipte sallanmıştım.

Bu sessiz, dingin anda Sulli'nin halatı incelemesine izin verdik. Onu Ryke'ın göğsüne bağlayıp birlikte sallanmasını bile düşünmüştük ama rüzgâr dalları salladığında ve ben korkuluğa geri dönmekte zorlanınca bu fikri test etmeme kararı almıştık.

"Bu sikik şeye ne deniyordu, Sul?" diye sordu Ryke.

Halatın bir kısmını pelüş denizyıldızına sarılır gibi kucaklayarak, "Halat," dedi Sulli. "Sallanabilir miyim? *Lütfen.*" Kocaman yalvaran gözlerini babasına dikmişti. Ryke bu masum ve içten ifadeye henüz *hayır* diyemiyordu.

Kalın saçlarını eliyle geriye doğru tarayarak, "Siktir," diye mırıldandı.

Ben hafifçe sağa sola sallanırken Sulli de kollarımda aynı ritimle sallanıyordu. Ryke bakışlarımı yakaladı. Ne yapacağından emin değildi ama onun sallanmasına izin veremeyeceğimizi *biliyordu*. Yine de Sullivan'ın sevebileceği bir şeye *hayır* demekten nefret ediyordu.

"Hey, en azından izin istedi," diye fısıldadım ona. Sulli'ye "*bunu yapabilir miyim*" demeyi öğretmemiştik ama o çoğu zaman sormadan atlamaktansa izin almayı tercih ediyordu.

Halata sıkı sıkı tutunarak, "*Lütfen*," diye tekrar yalvardı.

Tombul yanağına bir öpücük kondurdum, ona *hayır* demekte en az Ryke kadar zorlanıyordum ama bazı şeyler onaylanamazdı. Ne olursa olsun, hiç sahip olamayacağımızı düşündüğümüz kızımızla Costa Rica'daydık. Nereye gidersek gidelim, neyle karşılaşırsak karşılaşalım, biz *kocaman* bir maceranın içindeydik.

Ryke'a doğru gülümsedim. Gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı. "Bütün bu tehlikenin heyecanını düşünsene," diye mırıldandım.

Karanlık yüz hatlarının arasından ışık süzülürken bana doğru eğilip saçımı karıştırdı. Akşam güneşi palmiye yapraklarının arasından süzülüyor, çıplak göğsüne vuruyordu. Ryke'ın bu anı içselleştirdiğini, hem benim hem de kızının yüzünü dikkatle incelediğini

görebiliyordum. Sanki hâlâ bu hayatın ona ait olduğuna inanamıyordu. Hep birlikte olduğumuza, burada ve onunla birlikte bulunduğumuza inanamıyordu.

"Lütfen?" diye sordu Sulli bu kez daha acıklı bir sesle. Kahverengi saçları elektriklenmişti.

Ryke eğilip Sulli'nin başına bir öpücük kondurdu. "Büyüdüğünde."

Sulli farklı bir cevap beklercesine bana baktı ama konu kızımız olduğunda Ryke'la genellikle aynı fikirdeydik. "Sen daha küçüksün, tatlım. Uzun süre tutunamazsın. Sonra da *aşağıya kadar* kayarsın." Gerçek şuydu ki, yaklaşık altı metre aşağıya düşerdi ama *ölümden* bahsedip onu korkutmak istemiyorduk.

Sulli kaşlarını çattı. "Kaç yaşında olunca?"

Serbest kolumu genişçe uzattım. "Çok ama *çok* büyüyünce."

Sanki bize söz veriyormuş gibi kararlı bir sesle, "Ben zaten çok ama *çok* büyüğüm," dedi.

"Öyle mi?" Ryke hâlâ korkulukta duruyor, sıkıca ipe tutunuyordu. Sağ ayağıyla bileğini kaşıdı, sanki yere basıyormuş gibi davrandı ama *hiç de* öyle değildi. "Sikeyim, peki kaç yaşındasın?"

"Yedi." Aslında üç yaşındaydı.

Abartılı bir şaşkınlıkla nefes aldım. "Yedi mi oldun sen?"

"Seninle babam gibi yaşlıyım." Sulli elini Ryke'a uzattı ama Ryke riski fark ettiğinden dolayı onu kollarımdan almayı reddetti. Karanlık bulutlar gökyüzünü kaplamaya başlamıştı, uzaklardan gök gürültüsü duyuluyordu.

"O zaman hepimiz yedi yaşında mıyız?" Sulli'nin dikkatini dağıtarak parmaklarını ipten kopardım. Ryke'ın sallanabilmesi için fazlalık kısmını sarkık bırakmıştım. Kocam dudaklarını hareket ettirerek, "*Yatağa mı?*" diye sordu.

Kafam karışmış gibi yaparak, "*Seks mi?*" dedim.

Normalde yanımda Sulli olmasa beni şakacı bir şekilde iteklerdi ya da hafifçe tekmelerdi ama kendini tutarak yalnızca, "Tatlısın, Calloway," dedi.

Gök gürültüsüne karışan kuş cıvıldamaları duyuluyordu. Yakın-

lardaki bir ağaçta görkemli bir *quetzal* kuş yuvası vardı. Sulli dün tam iki saat boyunca onların yeşil tüylerini, kırmızı göğüslerini ve sürekli ötmelerini hayran hayran izlemişti. Sanırım bu sesler ipi unutmasını da sağlamıştı.

Yanağını göğsüme yasladı, sarı saçlarının bir tutamını parmağına doladı. "Babam sekiz yaşında. Sen yirmi... ikili bir şeysin. Bense yedi."

Gözlerimi Ryke'tan ayırmadan geri geri yürüyerek kapıya yöneldim. "Duydun mu? Kızımız şimdiden yedi olmuş."

"Sikerler." Ryke ipi daha sıkı kavradı. "Üç yaşındaki kızımı yaşlandırmayacağım."

Üç yaşındaki kızımı yaşlandırmayacağım. Bu sadece bir cümle değildi. Şu ana kadarki hayatımızın özeti gibiydi.

Bu anların hepsini sanki son kez yaşayacakmışız gibi yaşıyorduk. Son kez bir bebeği kucağımıza alışımız, son kez saçımı çekiştirişi, son kez salıncakta sallanmayı isteyişi... Hiçbir anı hafife almıyorduk.

Belki de Sulli bizim tek çocuğumuz olacaktı. Rose *kesinlikle* hazır olana kadar taşıyıcı anne fikrini konuşmamaya karar vermiştik, yeni bir bebek için acelemiz yoktu.

Rose benim fedakâr olduğumu düşünüyordu ama bu durumda kendinden önce beni düşünürdü. *Ben senin ablanım*, diyeceğini biliyordum. Ancak bu fedakârlığı yapmasına gerek yoktu. Rose, hayal ettiği büyüklükte bir aileye sahip olmayı hak ediyordu. Onun bu hayaline engel olmayacaktım.

"Kim üç yaşındaymış?" diye sordu Sulli.

"Sen tabii, şapşal." Yanağına gürültülü bir öpücük kondurdum. Sulli kıkırdayarak havayı tekmeledi. Kapıyı sessizce kapatıp onu yere indirdim. Coconut kuyruğunu sallayarak yanımıza koştu.

Coconut, Sulli'yi benim mutluluğumun ruhuymuş gibi seviyordu. Onu koruyor, ıslak burnuyla o gülene ve yumuşak, beyaz tüylerine sarılana kadar Sulli'nin yanağını dürtüklüyordu.

Costa Rica'ya gitmek için hazırlanırken, "Coconut da geliyor mu?" diye sormuştu Sulli.

"Nutty'nin de gelmesini istiyor musun?" diye karşılık vermişti Ryke.

Sulli başını sallamıştı. "O benim en iyi arkadaşım."

Sulli, Coconut'ın başına benim binlerce kez yaptığım gibi bir öpücük kondurdu. Beyaz Sibirya kurdu, biz mutlu olduğumuzda en huzurlu haline bürünüyordu. Yine de bizi korumak onun birincil göreviymiş gibi kulakları her zaman tetikteydi.

Sulli'nin çıplak poposuna hafifçe vurdum. "Hadi Coconut'la yatağa." Birazdan pijamalarını giydirecektim. Küçük ev tek odalıydı. Pençeli ayaklı bir küvet, odun sobası, ahşap bir yatak, minik bir mutfak ve dört kişilik yuvarlak bir masa vardı.

Sulli kabarık beyaz yatağa atladı ve köpeğini çağırdı. Coconut da peşinden gidip onun yanma uzandı.

Ayaklarımı havluyla silerken pencereden Ryke'a baktım. Tek eliyle ipi kavrayarak korkuluktan atladı. Yaklaşık beş metre kadar dışa doğru savruldu, palmiye yaprakları vücuduna sürtünüyordu. Derin bir nefes aldım, o havayı ben soluyormuşum gibi ciğerlerim genişledi.

İp sabitlenince yukarı doğru çıktı, düğümün orasında neredeyse yaprakların arasında kayboldu. Sonra kalın bir dalın üzerinden tıpkı bir maymun gibi geçip yeniden terasa indi.

Çılgın.

İnsanlar bu kelimeyi genelde bana yakıştırırdı ama Ryke'a da en az benim kadar, hatta belki benden de çok uyuyordu.

Benim onda olduğu kadar inanılmaz bir üst vücut gücüm yoktu, bu yüzden dün sallandığımda beni terasa geri çekmek için bir süpürge kullanmak zorunda kalmıştı.

Yaklaşık on beş dakika sonra Sulli'nin pijamasını giyip yatağa girmesine yardım etmeyi bitirmiştim. Onu beyaz, ince bir yorganın altına yerleştirip yumuşacık yastıkların arasına soktum. O saç telimi ve yüzümü dikkatle incelerken kolunun üzerinde sakinleştirici daireler çizmeye başladım.

Sulli onu çekip götürmeye çalışan uykuya yumuşak bir esnemeyle direnmeye çabalarken, "İnsanlar neden uyur ki?" diye sordu.

Uyku.

Şu ana kadar hem düşmanım hem dostum olmuştu ancak son zamanlarda uykuyu hoş karşılar olmuştum. Uykuya *ihtiyacım* vardı, tıpkı kızım gibi. "Çünkü enerji toplamanı sağlar. Böylece uyandığında oynamaya ve okula gitmeye hazır olursun..."

Sulli *okuldan* bahsedince yüzünü buruşturdu. Henüz onu anaokuluna başlatmamıştık çünkü içeride sıkışıp kalma fikrinden hoşlanmıyordu. *Havuz var mı? Dışarı çıkabiliyor muyuz? Bütün gün nerede olacağım?*

Ona teneffüsü anlatmış olsak da o hâlâ okulun sadece *çalışmakla* ilgili olduğunu sanıyordu. İstese de istemese de okul bir gereklilikti ve er ya da geç gitmek zorunda kalacaktı.

Yağmur camlara vurmaya başlarken fısıltıyla konuştu. "Eğer uyumazsam okulu atlayabilir miyim?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Sadece okulda çok ama *çok* yorgun olursun."

Tam o sırada Ryke içeri girdi, Coconut hemen başını kaldırdı. Belinin etrafına sardığı havlu dışında üstünde hiçbir şey yoktu. Gözlerim istemsizce vücuduna takıldı. Her gece bana sarılarak uyuyan o bedeni inceledim. Muhtemelen dışarıda duş almıştı ama yağmur onu yeniden ıslatmıştı.

Bakışlarımız buluştuğunda kaşlarını kaldırdı. Ben de ulumayı taklit ettim, gerçek bir çiftleşme çağrısıydı. Dudaklarında bir gülümseme belirirken bana ortaparmağını gösterdi. Ryke'm verebileceği en sevgi dolu *siktir git* buydu.

O *boxer*'ını giyerken ben Sulli'yi uyutmaya odaklandım. "Uyumak istemiyor musun?"

"Sizinle birlikte uyanık kalmak istiyorum," dedi Sulli usulca.

Bir şeyleri kaçırmaktan korkuyordu. "Uyku dünyanın en güzel şeylerinden biridir. Nedenini tahmin et bakalım."

Sulli bir süre parmaklarını dudaklarına götürerek düşündü ama sonra başını iki yana salladı. "Uykuyla ilgili güzel hiçbir şey yok."

"Olmaz olur mu?" diye fısıldadım. "Uyurken *rüya* görürsün. Rüyalarda harika şeyler olur, Sulli. Uçabilir, sonsuza kadar yüzebi-

lir veya dünyadaki tüm şekerleri yiyebilirsin. Rüyalarında inanılmaz şeyler olur. O yüzden her gözlerini kapattığında gideceğin tüm yerleri ve tanışacağın canlıları düşün."

Sulli'nin yeşil gözleri yüzümde gezindi. "Sen de rüyama girecek misin?"

"Bazen," diye fısıldadım.

"Ya babam?"

"Ne olmuş bana?" Ryke yatağa tırmanarak kızımızın diğer tarafına uzandı. Coconut ayaklarımızın dibindeydi. Elini başının altına koyup bize baktı.

"Rüyalarına girip girmeyeceğini merak etti."

Cevabımı duymuş olmalıydı ki, "Bazen," diye karşılık verdi.

Sulli düşünceli görünüyordu. İkimizin arasına sıkışmış halde elini yanağıma götürüp uzun yara izimi takip etti. Ryke'ın bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum. Sulli'nin daha önce de o izde parmağını gezdirdiği olmuştu ama bu kez gözlerinde farklı bir dikkat, farklı bir merak vardı.

Tek duyulan şey yağmurun tıpırtısı ve yumuşak nefeslerimizdi. Sulli parmağını Ryke'ın kaşının üzerindeki yara izine götürdü. *Paris'teki ayaklanmadan kalma.* Ardından elini karnına indirip kaburgalarının arasında uzanan kalın ameliyat izini takip etti. *Organ nakli ameliyatından kalma.*

Sulli önce Ryke'a, sonra bana baktı. "Yara bandına ihtiyacınız var mı?" diye sordu fısıldayarak.

"Hayır," dedi Ryke. Başını iki yana salladı. "Bu sikik yaralar gerçekten çok eski, tatlım."

Paris'ten bu yana yedi yıl geçmişti.

Sulli bir kez daha yanağımı inceledi. "Bu yara nasıl oldu?" Ardından Ryke'a döndü. "Peki ya bu yara? Bu da ne?" Onu incitmek istemiyormuş gibi nakil ameliyatı izini nazikçe okşadı.

Ryke kolunu Sulli'yle benim etrafıma dolayarak avucunu omzuma koydu. Daha önce ona ne cevap verebileceğimi düşünmüştüm

fakat tüm kelimeler aklımdan uçup gidiverdi. Yardım istercesine Ryke'a baktım çünkü yüzümü parçalayan çivili tahta parçasını aklımdan atamıyordum.

"Sikik bir kaza geçirdik." Küfretmesine rağmen sesi yumuşaktı. Önce benim yara izimi sonra kendininkini gösterdi.

Kaza kelimesi karşısında Sulli yüzünü buruşturdu. "O nedir?"

"Talihsiz bir olay," diye açıkladım. "Ama artık iyiyiz."

"Talihsiz miymişsiniz?"

"Çok. Ama tahmin et ne oldu?" İyice ona sokuldum.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Sen bize dünyadaki *bütün* şansı getirdin," dedim burnunu öperek. "Artık kaza olmayacak."

Sulli oturdu, küçük elini yanağıma koydu. Sonra babasının yaptığı gibi yara izimin üzerine bir öpücük kondurdu. "Anne," dedi yumuşacık bir sesle. Düşüncelerini toparlamak için bir süre sessizleşti, bakışlarımızı birbirinden ayırmamıştık. Gözlerimiz aynı yeşil tonundaydı. "Sen bütün denizlerin en güzel denizkızısısın."

Gözlerim doldu. Bu cümleyi ona defalarca kez söylemiştim. "Hayır, o sensin, Sul."

"Hayır, sensin," dedi Sullivan. Sanki o iz olmasa ben, *ben* olmazmışım gibi yara izime bakıyordu. Ardından onay için Ryke'a döndü.

"İkiniz de lanet olası derecede güzelsiniz." Ryke dizini bükerek yatak başlığına yaslandı. Sulli'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirene kadar kızımızın saçlarını karıştırdı.

Sulli'ye doğru eğilip dalgın bir şekilde, "Uyu, rüya gör," diye fısıldadım. *Huzur.*

Ryke'la örtüyü Sulli'nin omuzlarına kadar çektik. Henüz uyumaya hazır değildi ama onu izleyerek bekledik. Sonunda gözleri kapandı. Söylediği her şeyi, bize duyduğu tüm sevgiyi yeniden aklımdan geçirirken içimdeki yoğunluk beni sarstı. Başımı kaldırıp kocama baktım.

Ryke, Sulli'nin kulağının arkasına bir tutam saçını yerleştirdi ama sert bakışlarını benden ayırmadı.

"Bu tür anlar için yaşıyorum," diye fısıldadım. Uzun zaman önce Costa Rica'da bir şelalenin altındayken bana böyle demişti.

Sen bu tür anlar için yaşıyorsun, Daisy Calloway.

Ryke bir anlığına ellerini gözüne götürdü ve elini indirdiğinde tüm duyguları yüzeye çıkmıştı. Yüzünde beni tamamen dolduran bir gülümseme belirmişti. Kendi gözü yaşlı gülümsemem ortaya çıkarken yüzümü ovuşturdum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hiç bu kadar sevmemiştim. Vücudumdaki tüm kemikler *hayatla* titriyordu. Aldığımız her nefesle. Haykırdığımız tüm neşeyle.

Bu sessiz günü, bu anı, bu saniyeyi hafızama işleyerek dikkatle ve özenle sakladım. Bu hissi asla kaybetmek istemiyordum ama bir gün silinirse, yeniden bulabileceğimi biliyordum.

Yaşadığım sürece.

Sadece... bekle.

Sullivan sonunda uykuya daldığında Ryke'la birlikte kızımızı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktık. Parmak uçlarımın üzerinde Coconut'm yanından geçtim, Ryke başıyla kapıyı işaret etti. Onu takip ettim, ikimiz de sessizce çıktık. Ardından Sulli kafasına göre dışarı çıkamasın diye kapıyı kilitledik.

Yağmur çiselemeye devam ediyordu. Ryke avucunu belime koydu, beni terasın çatısı sayesinde kuru olan ahşap piknik masasına yönlendirdi. Aramızdaki sessizlik, gerilimi ağır ağır örerken adımlarımız yavaşladı. Bakışları üzerimde gezindikçe içim ısınıyordu. Gözleri, sürekli hareket eden ellerimde takılı kaldı. Parmaklarım, iç çamaşırımın lastiğini çevirip duruyordu.

Ben de onu aynı açlıkla süzüyordum, gözlerim karın kaslarından geçip *boxer*'ının altındaki çıkıntıya kaydı.

Sulli neredeyse her zaman yanımızdaydı, bu yüzden gizlice sevişmek bizim için bir maceraya dönmüştü. Ryke beni duşa çekme konusunda ustaydı. Ben de onu mutfağın kilerinde, çikolata şurubu ve granola kutularının önünde yakalama konusunda ustalaşmıştım.

Ryke açık havada seks yapmaya bayılıyordu, bu yüzden ne zaman isterse ve zamanlama ne zaman uygunsa direkt bunu yapıyor-

duk. Beni seyredişini izledim. Parmağını iç çamaşırıma takarak aşağı baktı. Dudaklarımız birbirine yakındı. Bacaklarımın arkası piknik masasının kenarına çarpınca durdu. Aynı anda birbirimize saldırdık. Ellerim omuzlarında, kaburgalarında, anka kuşu dövmesinin üzerinde ve kol kaslarında geziniyordu.

Beni şiddetle öptü, dili dudaklarımın arasındaydı. Boğulmadan, nefessiz kalmadan birbirimize karıştık. Hareketlerimiz doğal ve ustacaydı. Vücudumu onunkine, onun vücudunu da benimkine bağlıyordu.

Ryke iç çamaşırımın altından kalçamı kavradı, diğer eli göğsüme doğru yükselmişti. Başparmağı sertleşmiş meme ucumu okşadı. Tiz çığlığım dudaklarını titretti. Taş gibi güçlü, dağlar gibi uzun ve yalnız kurtlar gibi karanlıktı.

Ryke'in elleri bedenimi keşfederken *sevildiğimi*, önemsendiğimi hissediyordum. Sanki her bir parçam onun için kıymetliymiş, bana asla zarar vermeyecekmiş gibiydi. Her zaman, *her zaman* beni dinleyecekmiş gibi hissettiriyordu. Hem *sözlerimi* hem de bedenimin sessiz tepkilerini.

Ryke iç çamaşırımı aşağı çekti, ben de hemen içinden çıktım. Ellerim tıraşsız çenesinde, kalın telli saçlarında geziniyordu. Dudaklarımı kaldırıp onu daha güçlü, daha içten bir şekilde öperken o da yüzümü okşadı. Kaslarının gerildiğini hissettiğimde gülümsemeden edemedim.

"Seni izleyebilir miyim?" diye fısıldayacak kadar dudaklarından ayrıldım.

Ryke'm yüz hatları arzuyla daha da koyulaşmıştı, bu da içimi kıpır kıpır etti. *Tüm bu heyecanı düşünsenize...*

O kadar tahrik olmuştu ki, *boxer*'ının içindeki ereksiyonu açıkça belli oluyordu.

Beni dış etkenlerden korumak istercesine hafifçe sıcaklığımı kavradı. Sert çenesi benimkine değiyordu. Dudaklarım kulağıma yaklaştırdı. "Kendime dokunmamı mı izlemek istiyorsun, Calloway? Sikik isteğin bu mu?" diye fısıldadı.

Kalbim *deli gibi* atıyordu. "Kesinlikle, evet."

Parmakları klitorisimi okşadığında tir tir titredim. Beni bırakıp piknik masasına tırmandı. Küçük evde çok fazla pencere vardı, terasın neresine gidersek gidelim yatak görünüyordu. *O uyuyor*, diye kendime hatırlatıp duruyordum. Sullivan'ın bizi görmesini *istemiyordum.*

Birkaç adım geriye, korkuluğa doğru çekildim. Yağmur saçlarımı ıslatıyor, damlalar kollarımdan ve karnımdan aşağı akıyordu. Ryke ayaklarını bankın üzerine koydu. Masanın üzerine oturup *boxer*'ını çıkardı. Nefesim kesilirken sersemlemiş bir şekilde korkuluğa yaslandım. Vücudum bu manzarayı görünce tekrar titredi.

Tahrik olmuştum, kanım kaynıyordu.

Ryke bunu fark etse de isteğimi dinledi. Avucuna tükürüp penisini kavramasını izlememe izin verdi. Diğer elini masaya koyup hafifçe geriye yaslandı. Yukarı aşağı kendini okşuyor, mastürbasyon yapıyordu. Gözleri hep bendeydi.

Ben de kendime dokundum, ellerim önce göğüslerimi buldu. Sonra giderek aşağı indi.

Başı geri düştü. "Siktir," diye hırladı. Ardından öne atıldı, aletinin üzerindeki elinin hareketleri hızlanmıştı. Benim nabzım da giderek daha da hızlandı, terim yağmurun yıkayıp götürebileceğinden daha hızlı birikiyordu.

Bakışları ereksiyonundan bana kaydı. "Buraya gel, tatlım."

Ellerim yanlarıma düştüğünde ona yaklaştım. Beni nasıl tatmin edeceğini bazen benden bile daha iyi biliyordu. Hızla, iki eliyle kalçalarımı kavradı ve masaya çıkarttı. Ayaktaydım. Başıyla aynı hizaya gelene kadar belimin alt kısmına bastırdı. Hafif bir açıyla otururken bacaklarımın arasında durup beni öpmek için mükemmel bir yüksekliğe sahipti.

Hissettiklerimle neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim. Saçlarını kavradım, onun elleri de kalçamdaydı. Dili resmen *harikalar* yaratıyordu. Ağzım açık, nefessiz bir şekilde çığlık attım. Sağ elinin aletine geri dönmesini izledim. *Tanrı aşkına.*

Dili öyle şeyler yapıyordu ki... Yüksek sesle bağırmamak için elimle ağzımı kapattım. *Siktir.*

"Yapamıyorum..." Resmen kör olmuştum. *Ah... Tanrım!*

En hızlı boşaldığım anlardan biriydi. O hiç efor harcamadan pozisyonumuzu değiştirdi ve ben gözümü bile kırpamadan beni masanın üzerine sırtüstü yatırdı. Tırmandığım o dağdan henüz inememiştim. Parmakları sıcaklığımı okşuyor, beni tahrik ediyordu. *Yükseltiyordu.*

Doğruldum, bacaklarım onun altında çırpınıyordu. Bir dizini masaya koymuş halde üzerimde yükseliyor ve mastürbasyon yapıyordu. *Ah...* Ağzımı kapatamıyordum.

Onu baştan aşağı süzdüm, zevkten ölecektim. "Ryke," diye bağırdım. Maskülenliği üzerimde gürlüyordu. Bu güzel fırtınayı sabah, öğle, akşam izleyebilirdim.

Yüce Tanrım, onu sonsuza kadar bana ver.

Beni tamamen doldurmasını istiyordum. Sırtım sinirlerimi parçalayan tüm bu hislere karşılık vermek için gerilip duruyordu. Tırnaklarımı kollarında gezdirdim, o da klitorisimi okşuyordu.

Alev aldım, gözlerim geriye doğru yuvarlandı. *Siktir. Siktir.*

"Dais," diye inledi. Öne doğru gelirken kıçı esnemişti. İçime girmek için can atıyordu. Tekrar avucuna tükürdü, kayganlaştırıcımız yoktu. Yanımızda getirmemiştik.

"Islak mıyım?" diye sordum nefes nefese. Neredeyse hırıldamıştım. Onun gibi düzgün soluk alamıyordum. Omuzlarım sert ahşap masaya sürtündü.

"Evet. O sikik şey için endişelenme, Dais." Parmaklarını içime sokmamış olmasına rağmen parladıklarını görebiliyordum. Ereksiyonunu yalnızca iki kez daha ovuşturdu, henüz boşalmayacaktı. Sonra beni kollarına alıp kaldırdı ve terasa indirdi. Beni öyle bir açlıkla öpüyordu ki, vücudum onunkine adeta kilitlenmişti. O ileri yürürken ben geri geri yürüyordum.

Omurgam korkuluğa çarptı.

Bacaklarımdan birini beline doladı, aletini bana bastırıyordu. Başım dönerken bir anlığına durdu. Böylece biraz soluklanabilecektim. Beni dikkatle, yakından izliyordu. Kaşlarım kaldırdı, benim gözlerimse cam gibiydi.

"Siktir..." *Sikeyim.* Nefes nefeseydim.

Yağmur omuzlarına yağıyor, saçlarını ıslatıyordu. "O sikik orgazmlar nasıl hissettirdi, Calloway?"

Gülümsedim. "Cennetin *ta* kendisi gibi." Hâlâ orgazm olmamı sağlayan tek kişi oydu ve *asla* başka hiç kimseyle bunu denemezdim. "Kocama teşekkür ettiğimi söyler misin?"

Vücunu benimkine yasladı. "Seni tekrar boşaltıp lanet olasıca sikimi içine sokmayı tercih ederim."

Aman Tanrım.

Kalbim hızla atsa da gözlerim pencereye kaydı. Sulli uyanırsa, Ryke'm kıçını ve bacaklarımın birini babasının etrafına dolağımı görecekti.

"Hey," dedi Ryke alçak sesle. Eli aniden yanağımı kavradı. Kaşları çatıldı. "Sikeyim, sorun ne?"

Beline tutundum. "Sulli... pencereler..."

"Bu sikik şeyi düşünme."

Vücudunun dikkatimi dağıtmasını umuyordum ama sürekli ereksiyonunu görmek bile beni omzunun üzerinden pencereye doğru bakmaktan alıkoymuyordu.

Ryke beni döndürdü, o arkamda dururken önümdeki korkuluğa tutundum. Ayağıyla bacaklarımı biraz daha araladı. Bu pozisyonda sık sık sevişmezdik, bu yüzden beni doğru açıya getirmesi gerekiyordu. Kalçalarımı geriye doğru çekerek gövdemin gerginliği azalttı, böylece dik durmak zorunda kalmamıştım.

Başımı çevirdim ama tek amacım ona bakmaktı. Ryke ereksiyonunu hafifçe kadınlığımın girişinde gezdirdiğinde beklentiyle kasıldım. Vücudum titriyordu.

Beni arkadan becerecek olsa da kıçımdan *değildi.* O içime girmeden önce bile boğazımdan bir inilti kaçtı, bakışlarımız birbirine kilitlenmişti. "Şu Ryke Meadows ne hayvani ama," diyecek kadar nefesimi topladım.

Ryke kelimenin tam anlamıyla kalçalarımı kavramıştı. Yüzündeki ifade binlerce kez, "*Şimdi seni becereceğim, tatlım,*" diyordu.

Bu ilkel pozisyon etrafımıza bir sıcaklık yayıyordu. Ancak o vi-

deo çekmediği sürece bizi izlemekte zorlanıyordum ve artık bunu yapmıyorduk.

Görebilmek için boynumu olabildiğince uzattım. Yavaşça, santim santim beni doldurdu. Nefesim kesildi, çığlığım boğazımda kalmıştı. Korkuluğa daha sıkı tutundum, başım öne doğru düştü. Kıçıma doğru kendini itiyordu, sürtünme içimde çılgınca bir his yaratıyordu. Titredim. Çok geçmeden beni kaldırıp yüzümü kavradı. Beni arkadan becerirken öptü.

Beynimde ışıklar patlarken zar zor ayakta durabiliyordum.

On beş dakika sonra doluluk her bir sinirime dokunuyordu. Kollarında neredeyse erimiştim, beni göğsüne bastırarak daha derine girdi. Haykırdım ve haykırdım. Çıkardığım tüm sesler aldığım zevkin yansımasıydı. Boynuma doğru hırladı. "Siktir... Dais. *Sikeyim.*"

Ve sonra...

Tık. Tık.

"Babacığım! Anneciğim!"

Tık. Tık.

Tam da önceki ikisinden daha hızlı bir şekilde doruğa ulaşırken kaskatı kesildim. Omzumun üzerinden baktım, üç yaşındaki kızımız kapıdaydı. Doldurulmuş deniz yıldızıyla hafifçe kapıyı tıklatıyordu. *Direkt bize* bakıyordu.

"Ryke..." Ne yapacağımı bilmiyordum. Sulli onun çıplak vücudunu benim yanımda görebiliyordu. *National Geographic*'teki iki hayvana benziyorduk.

Ryke çoktan omzunun üzerinden bakmış, sonra tekrar bana dönmüştü. "Hey, Calloway. O bu sikik şeyi hatırlamayacak. Sadece rahatla."

Sanırım dehşete düşmüş gibi görünüyordum.

Saçımı karıştırarak beni neşelendirmeye çalıştı ama saçlarım hâlâ ıslaktı ve karıştırılamıyordu. Onun kelimelerine odaklandım. *Bu sikik şeyi hatırlamayacak.* Çok küçüktü. Omuzlarım gevşedi. Ryke nazikçe içimden çıktığında geri kalan duyularımı tekrar buldum.

"Ne istediğine bir bakayım."

Ben gitmeden önce Ryke dudaklarımı öptü. "İyi hissediyor musun?"

Seks sonrası, fiziksel olarak iyi olup olmadığımı soruyordu. "Beş milyon kez orgazm oldum. Sanırım iyiden de öteyim."

"Beş milyon mu?"

"Kocamı kıskandığını biliyorum ama işte sekste *o kadar* iyi." Kaşlarımı aşağı yukarı oynatarak ondan uzaklaştım. Ryke beni hemen yeniden kollarına almak istiyormuş gibi görünüyordu.

Eve girip Sulli'nin yanına çömeldim. Ryke bizden çok daha uzakta *boxer*'ını giyiyordu. "Merhaba, tatlım. Neden yatakta değilsin?"

Yumruğuyla yorgun gözlerini ovuşturdu. "Gittiğinizi görünce... korktum." Merakla arkama baktı. "Babamla ne yapıyordunuz..." Esneyince sorusunu unuttu. Cevap vermenin bir yolunu bulurdum ancak buna gerek kalmadığı için de mutluydum.

Kolumla onunkini dürttüm. "Uyurken babanla ben yanında olamasak bile seni her zaman kimin koruyacağını biliyor musun?"

"Kim?" diye sordu.

"Coconut."

Sulli parmak uçlarında dönerek beyaz köpeğimize baktı. Yatağın ucunda halinden memnun bir şekilde uzanmış bizi izliyordu. Sürekli tetikteydi, büyük mavi gözlerinde "*hepinizi çok seviyorum*" diyen bir gülümseme vardı.

Sulli başka bir şey söylemeden bu yabancı yere cesaretle yaklaştı ve tekrar yatağa girdi. Ardından tanıdık hayvanına sarıldı. Coconut, onu yanağını yalayarak karşıladı.

Bebek olunca hayatın daha farklı olduğunu biliyordum. Küçük değişiklikler ve büyük değişiklikler oluyordu ama her yeni anı, her çılgın saniyeyi gülümseyerek karşılıyordum. Bunu hiçbir şeye değişmezdim.

BÖLÜM 24

LOREN HALE

Ekim 2021
Dalton İlköğretim Okulu
Philadelphia

Kariyer Günü.

Moffy, okulda kendi sınıf arkadaşlarının ve diğer velilerin önünde iş alanımızı anlatmamız için ebeveynlerinden birini getirmesi gerektiğini söylemişti. Ben okuldayken ödevleri kopya çekerek yapar, sunum yapmayı reddeder -notumun yarısı değerinde olsa bile- ve smavlarda kopya çekmek için cevapları gömleğimin koluna sıkıştırırdım.

Tam olarak öğretmene göstermek istediğiniz ya da bir sınıf dolusu çocuğun önünde *konuşmasını* isteyeceğiniz kişi değildim. Lily ve topluluk önünde konuşmak da... pek iyi gitmezdi. Kelimeleri birbirine karıştır, terlemeye başlardı.

Kariyer Günü'ne kimin katılacağını belirlemek için olgun bir davranış sergileyerek taş-kâğıt-makas oynamıştık.

Ben kaybetmiştim.

Bu yüzden şimdi ebeveynler için duvara dizilmiş, görebileceğiniz en küçük plastik sandalyelerden birinde oturuyordum. Hepimiz sıramızı bekliyorduk.

Eğer bana yirmi yaşındayken -on lanet yıl önce- bugün burada, altı yaşındaki çocuğumun anaokulu sınıfında konuşma yapacağımı söyleseydiniz size gülerdim. Sonra da *asla* çocuk sahibi olmayacağımı ve onları acı, ıstırap dolu bir hayata maruz bırakmayacağımı hatırlatırdım.

Benimle bir hayata.

Eski halim sınıfın arkasında ilgisizce otururken bugünün bitmesini dilerdi. Bense ön sırada oturmuş, bugünün daha uzun sürmesini diliyordum.

Tavandan kâğıt hayaletler sarkıyordu. Pencerelere boyanmış balkabakları yapıştırılmıştı. Öğretmenin masasında bir kâse şeker mısırı vardı. Bu bana otuzuncu doğum günümün ve Cadılar Bayramı'nın yaklaştığını hatırlatıyordu.

Mavi önlüklü bir doktor ile takım elbiseli bir borsa komisyoncusunun arasında sıkışmıştım. Kot pantolon ve siyah *V* yakalı bir tişört giyiyordum. Burası özel bir okul olabilirdi, tüm veliler üst sınıftan da olabilirdi ancak buraya ait olmadığım açıktı.

Bunun lanet olasıca kıyafetlerimle hiçbir ilgisi yoktu. Tamamen ünlü olmamla ilgiliydi. Yüzümü dergilerde, televizyonda ve internette görmüşlerdi.

Çocukların beni tanımayabileceği gerçeğine tutunmaya çalıştım. Tabii ebeveynleri, ebeveyn denetimi olmadan internete girmelerine izin vermiyorsa. Ya da *reality* televizyon programları izlemiyorlarsa. Açıkçası bu da şüpheliydi çünkü belgesel dizimiz kablolu bir kanalda sansürsüz yayınlanıyordu.

Ryke artık her dört kelimede bir biplenmiyordu.

Sıraları inceledim. İki çocuk açıkça bana bakıyorlardı. Ya bunun kaba bir davranış olduğunu öğrenmemişlerdi ya da umursamıyorlardı. Belki de velileri magazin dergilerine aboneydi ve yüzümü sayfalarında görmüşlerdi.

Kuru bir şekilde gülümsedim, bu hareket yüzümü keskin bir bıçak gibi kesmişti.

Gözleri büyüdü, sandalyelerinde iyice küçüldüler.

Çocuğuma sataşmayın, diye düşündüm. Zaten yeterince şeyle uğraşmak zorundaydı ve koridorlarda peşimden koşan çocukların nasıl hissettirdiğini biliyordum.

Yanımdaki bir velinin bakışlarının sıcaklığını hissettim. Ben odaya girer girmez hepsi beni baştan aşağı süzüyordu. Tanrı aşkına, konuşan veliye bakmak yerine *beni* izliyorlardı. Daha da rahatsız edici olan ise bunların yabancı insanlar olmamalarıydı.

Bunlar Moffy'nin akranlarının, belki de arkadaşlarının velileriydi.

Bunu Rose'a asla söylemezdim ama keşke o da burada olsaydı. O koridorda başka bir odada sıkışmıştı. Dalton'da sadece dört anaokulu sınıfı vardı ve Jane ile Moffy şanssız bir şekilde ayrı sınıflara yerleştirilmişlerdi.

"Yani büyüdüğünüzde dişlerinizin güzel ve düzgün olmasını isterseniz," diye açıkladı ortodontist. "Bana geleceksiniz." Gülümseyerek inci gibi bembeyaz dişlerini gösterdi. Herkes alkışlarken gerginliğim biraz azaldı.

"Teşekkür ederiz, Doktor Ellis. Gerçekten çok bilgilendiriciydi," dedi öğretmen. Ardından elindeki listeye baktı.

En çok Moffy'nin durumunu daha da kötüleştirecek bir şey söylemekten ya da yapmaktan korkuyordum. Jonathan Hale gibi bir babam olunca, bana zarar veren insanları -hatta bazen bana yardım etmeye çalışanları bile- kışkırtmayı öğrenmiştim. Onları parçalamayı, ardından da umursamadan yürüyüp gitmeyi. Ama Moffy'nin düşman değil, arkadaş edinmesini istiyordum ve hangi yolu seçeceği konusunda bir etkendim.

Anlıyordum.

Parmak eklemlerimi çıtlatırken öğretmenin söylediği kelimelerle birlikte içimdeki gergin enerji büyüdü.

"Sonraki kişi Maximoff'un babası. Hadi Bay Hale'i sıcak bir şekilde karşılayalım." Öğretmen alkışladığında anaokulu öğrencileri onu takip etti.

Yavaşça ayağa kalktım.

Öğretmen daha, "Maximoff, babanı sınıfa tanıt bakalım," demeden Moffy çoktan yerinden fırlamıştı. Üzerinde kömür grisi bir *Sorin-X* tişörtü vardı, ayrıca *Rylin Waters* bilekliği takıyordu. *Dördüncü Derece*'nin iki süper kahramanı.

Yanıma geldiği anda yüzündeki aydınlık ifade içimdeki tüm karanlık duyguları silip süpürdü. Ağzının üst kısmında üç dişi eksikti ama yüzünde öyle büyük, öyle güçlü bir gülümseme vardı ki... Gözleri gururla parlıyordu. Bana duyduğu gururla. *Tanrım.* Oğlum benimle gurur duyuyordu.

Nedenini tam bilmiyordum ama bu his beni neredeyse sarsmıştı.

"Bu benim babam," dedi Moffy başparmağını bana doğru çevirerek. "İki işi var." İki parmağını kaldırdı. "*Hale Co.* ve Halway Çizgi Romanları'nın sahibi. Bebek ürünleri fena değil ama çizgi romanlar çok havalı. Annem de bütün o çizgi romanların satıldığı bir kafe ve kitapçıya sahip. O harika biri."

Lily'ye bunu anlattığımda aklını kaybedecekti. Bugün yaşadığım ya da yaşayacağım her şey bu ana değerdi.

Moffy başını bana doğru eğdi. "Tamam, babacığım. Sıra sende."

Yandan bana sarıldı, ben de aynı şekilde karşılık verdim. Ardından koltuğuna geri döndü.

Ses tonunu yumuşat. Tek düşünebildiğim buydu.

Keskin, "seni öldüreceğim" ses tonunu yumuşatmalıydım. Bu yüzden hafifçe gülümsemeden önce boğazımı temizledim. *Harika.*

Moffy'ye baktım, canlı gülümsemesi hiç değişmemişti.

Bunu yapabilirdim.

"Moffy'nin dediği gibi," dedim sınıfa. "Bebek ürünleri de fena değil ama asıl harika olan şey çizgi romanlarla çalışarak para kazanmak." Sesim sert olsa da fena değildi. *Bunu yapabilirim.* "Benim işimde, sanatçılar ve yazarlar basılmasını istedikleri çizgi romanları bize gönderirler. Ben de yayıncılık şirketimin hangilerini seçeceğini belirlerim. Bundan sonra pazarlama, düzenleme, tasarım ve ürün geliştirme konusunda uzmanlaşmış ekibim işe el atar. Aksiyon figürleri ve posterler yapmak gibi."

Kahverengi saçları örülü küçük bir kız elini kaldırdı.

Onu işaret ettim. "Evet?"

"Kız süper kahramanlarınız da var mı?" diye sordu.

"Evet, var." Başımı salladım. "*Dördüncü Derece* çizgi romanlarında, hayranların favorisi olan *Tilly Stayzor* diye bir kahraman var. Benim kişisel favorim ise *Rylin Waters*. Onun güçleri..."

"Elektrik!" diye bağırdı küçük kızıl saçlı bir çocuk. Kıza doğru eğildi. "Aman Tanrım, bu çok havalı. Bunu görmen lazım, Mindy. *Dördüncü Derece: Sen ve Ben* çizgi filminde var!"

İlk sezon yeni yayınlanmıştı.

"Doğru söylüyor," dedim. "*Rylin Waters* elektriği kontrol edebiliyor. Fakat gücünü fazla zorlarsa kısa devre yapıyor ve hafızasını kaybedebiliyor." Yanında aksiyon figürlerinin olduğu bir çanta olan Moffy'ye baktım.

Yerinden kalkıp *Rylin Waters* figürünü Mindy'nin sırasına koydu.

"Herkes için bu seriden birkaç figür getirdik," dedim. "Bu *Rylin*." Küçük kız bir an hayranlıkla oyuncağa baktı. Ben de Moffy'ye yardım ederek kalan oyuncakları dağıttım.

"İşte benim işim bu kadar," dedim sınıfa dönerek. "Bütün gün oyuncaklarla oynuyorum."

Bir el daha kalktı. Derin bir nefes aldım, her an bir bomba patlayacakmış gibi hissetmeme rağmen konuşması için başımla onayladım.

"Peki ya diğer işin?" diye sordu aynı kızıl saçlı çocuk. "*Hale Co.*? O nedir?"

"Bebek ürünleri üreten bir şirket," dedim. "Eğer evinizde bebek yağı, bebek bezi ya da emzik varsa ve üzerinde 'HC' yazıyorsa işte o bizim markamız. *Hale Co.*"

Başka bir el daha kalktı. *Tanrım*. "Orada ne yapıyorsun?"

"Ben CEO'yum." dedim. "Yani şirketin tamamını ben yönetiyorum."

Çocuklardan hayranlık dolu "*Ooo,*" sesleri yükselirken ebeveynler hiç de etkilenmiş görünmüyordu. Zaten onların onayına ihtiyacım yoktu ancak yanımda oturan adam, o borsacı herif gözlerini devirdi.

"Dediğim gibi çizgi romanlar çok daha eğlenceli."

"Siz oyuncu değil misiniz?" diye sordu sarışın bir kız. "Sizi televizyonumda görmüştüm."

"Bu oyunculuk değil," diye atıldı Moffy hemen. "*Gerçek*."

"Moffy'nin dediği gibi." Öğretmene döndüm, bu konuyu kapatmasını umuyordum.

Philyy'nin Prensesleri, çok uzun zaman önceydi. Hâlâ bazı kanalların tekrarlarını yayınlaması aklımı başımdan alıyordu. Sezonun

sonuna kadar bile devam etmemiştik. Yayınlayacakları daha iyi yüz program sayabilirdim.

Öğretmen keskin bakışlarımı fark etmiş olmalıydı. "Çocuklar, Bay Hale için bir alkış alalım." Anaokulu öğrencileri tekrar alkışladıkları sırada bana teşekkür etti.

Kalbim göğüskafesime sertçe çarparken yerime döndüm. Her şey bitmiş olsa da sinirlerim hâlâ yatışmamıştı.

Yanımda oturan borsacı bana eğilerek, "Harika bir iş çıkardın. Hiç kibirli falan da görünmedin," diye fısıldadı.

Alaycılığı görmezden gelinemeyecek kadar ortadaydı.

Buna rağmen neredeyse gülecektim. Öyle kuru bir gülüş de değildi. Gerçek bir kahkaha atmak üzereydim çünkü bana hiç kibirli denmemişti. Hayatımda bir kez bile. Kibirli, kendini beğenmiş... *Hayır, hiç.*

Bu son sözü söylemeye çalışmadığım nadir anlardan olabilirdi. İstemiyordum bile. Moffy yanındaki kızla yumuşak bir şekilde sohbet ediyordu. Hâlâ sunumdan bahsediyordu, beni işaret etti ve kocaman gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

Etkilemem gereken *tek kişi* oydu.

BÖLÜM 25

CONNOR COBALT

Kasım 2021
Madame Daphne'nin Bale Okulu
New York City

Çocukların oluşturduğu dairenin ortasındaki yerinden, "Şimdi sıra kelebekte," dedi bale öğretmeni.

Çocuklar, Madame Daphne'yi taklit etmeye çalıştılar. Ayak tabanları birbirine, topuklar topuğa değecek şekilde pozisyonlarını ayarlamaya uğraştılar. Altı yaşındaki çocuklar bu hareketi daha kolay yaparken dört ve beş yaşındakiler oldukça zorlanıyorlardı.

Onların kurbağa zıplaması yaptıklarını, ayaklarıyla hayali fıstık ezmesi ve reçel sürmelerini izlemiştim. Elbette bu sadece mecazdı. Bu hareketlere verilen çocukça isimler beni rahatsız ediyordu. Bunun baleye hazırlık dersi olduğunu anlıyordum ama Madame Daphne'nin doğru terimleri kullanmasını tercih ederdim. *Dégagé, tendu, rond de jambe.*

Bu kelimeleri öğrenmeleri biraz daha uzun sürebilirdi, yine de "*fıstık ezmesi* ve *reçel sürmeyi*" öğretmekten daha iyiydi.

Jane, ayaklarını birleştirmemiş altı yaşındaki tek çocuktu. Bacaklarını açmış, pastel turkuaz tütüsüyle diğer kızlarınkine kıyasla daha az zarif görünüyordu. Tütüsünü kendisi seçmişti, uyum sağlamamaktan gayet memnundu. Beckett'tan çok daha fazla.

Henüz dört yaşındaki Beckett, öğretmeni dikkatle izleyip hareketlerini doğru yapmaya odaklanmıştı.

Jane kendi isteğiyle çoktan iki takla atmayı denemişti. Öğretmen ikinci kez onu azarladığında sanki azarlanan kendisiymiş gibi

Beckett küçülüp kalmıştı. Oysa değildi. Ancak kardeşlerin birbirini farklı derecelerde etkilediği bir gerçekti.

"Yine başı belaya girecek," dedi Charlie. Dört yaşında olmasına rağmen kelimeleri oldukça netti ama sesi kısık ve neredeyse duygusuzdu. Çoğunluğu annelerden oluşan uzun sandalye sırasında, yanımda oturuyordu.

Charlie'nin yüzündeki o sabırsız ama yoğun dikkati inceledim. Bu bakışı iyi tanıyordum. Ben de çocukken aynı şekilde öfkelenirdim. Dünyaya, insanlara... her şeye öfkeliydim. Charlie'nin IQ'su benimkinden çok az düşüktü. O çevresinin, insanların niyetlerinin, davranışlarının ve anlamlarının farkına vardıkça ona daha da yakın hissediyordum.

Bir gün bir kriz yaşanacaktı.

Charlie ile bir krize hazırlıklıydım. Ne zaman olacağını bilmiyordum ama olacaktı.

Telefonum titredi. Gelen mesaja baktım.

Iron Man. Batman. Thor. -Rose

Becer, evlen, öldür sorusu dudaklarımın köşesinin kıvrılmasına neden oldu. Hem derse hem de mesaja tek bir anı bile kaçırmadan odaklanabiliyordum.

Mesaja cevap verdim. *Lily için mi kendin mi için soruyorsun?*

Rose ve Lily, diğer çocuklarla birlikte bizim evde öğle yemeği yiyorlardı. Ryke, Daisy, Sullivan ve Lo günübirlik bir yürüyüşe çıkmışlardı. Ryke, küçük Sullivan'ı taşıyabilmek için pahalı bir bebek taşıma çantası almıştı.

İkimiz için de ama bu kurallarımıza aykırı değil. Yine de dürüstçe cevap vermek zorundasın, Richard. -Rose

"Bu aptalca," dedi Charlie sessizce. Dikkati hâlâ ikiz kardeşiyle

ablasının üzerindeydi. Jane'in öğretmeni dinlemeyip kendi bildiğini yapmasının Beckett'ı ne kadar gerdiğini o da benim kadar net görebiliyordu.

"O iyi, Charlie," diye fısıldadım.

Charlie kollarını göğsünde kavuşturup sandalyeye gömüldü.

Rose'la, çocuklarımızın kendi hobilerini seçebileceği konusunda anlaşmıştık, hatta onlara "deneme süresi" bile tanıyorduk. Böylece neyi sevdiklerini görebiliyorlardı. Eğer bir hobiye ya da spora iki haftadan uzun süre devam ederlerse, bırakmak istediklerinde iyi bir neden sunmaları gerekiyordu. Onların ayrıcalıklı bir yaşamı vardı, biz de kolay yoldan kaçmamayı öğrenmelerini istiyorduk. Bu bizim için oldukça önemliydi.

Bugün baleye giriş derslerinin ilk günüydü, sadece Jane ve Beckett katılmak istemişti. Charlie reddetmiş olsa da izlemek istediğini söylemişti. Katılmak için değil, ikiz kardeşini desteklemek amacıyla gelmişti.

Rose'a cevap yazacak bir aralığı bulunca mesajı gönderdim. *Evlen. Becer. Öldür.*

Iron Man'le evlenirdim. *Batman*'i becerirdim. *Thor*'u öldürürdüm.

Thor aşırı gülünçtü. Mitolojideki *Thor*'u kastetmiyordum, filmlerde bir aktörün canlandırdığı karakterden bahsediyordum.

Rose hemen cevap yazdı.

Tabii ki Iron Man'le evlenirdin. O da en az senin kadar egoist. -Rose

Başka bir mesaj.

Lily, senin Batman olduğunu söyledi. Yani az önce kendini becerdin, Richard. -Rose

Dudaklarımı ovdum, sırıtışım on katına çıkmıştı. Cevap yazdım. *İyi bir zevkim var.*

Benim zevkim daha iyi. -Rose

Hızlıca cevap verdim. *Beni seçtin, bu yüzden sanırım konu seks olduğunda ikimizin de eşit derecede zevkli olduğu konusunda hemfikir olabiliriz.*

Kısa bir duraksamadan sonra telefonum titredi.

Tamam. Eşitiz. Resmileşti. -Rose

Gözümün ucuyla Jane'in ayaklarını tutup ileri geri sallandığını gördüm.

"İşte başlıyor," dedi Charlie anlatıcı gibi.

Gerçekten de Jane başının üzerinden yuvarlanıp poposunun üstüne oturdu. Kahkahası yüzüne yayılan bir gülümsemeye dönüştü.

"Jane!" diye azarladı Madame Daphne. "Bu jimnastik değil. Şu anda kelebek yapıyoruz." Parmaklarını şıklattı. "Çembere geri dön."

Jane yavaşça kardeşinin yanına süründü. Beckett dimdik oturuyordu. Saçlarının bazı kısımları belirgin biçimde kıvırcık, bazılarıysa sadece dalgalıydı. Sınıftaki iki erkek çocuktan biriydi. Geldiğimizde bu gerçeğe hiç aldırış etmemişti.

Beckett birden Charlie'ye baktı.

Charlie de bana baktı.

Eğer ikisi de tekrar bale seçerse, Beckett'ı Jane'den farklı bir sınıfa koyacaktık. Rahat hissetmesini istiyordum ama bazen o rahatlık, insanın kendi içinden gelirdi.

"Il va bien," dedim Charlie'ye. *O iyi.*

Jane'in umursamaz tavrına rağmen Beckett dersten keyif alıyordu. İki kez Madame Daphne'ye hareketi doğru yapıp yapmadığından emin olmak için, "Böyle mi?" diye sormuştu. Öğretmeni tekniğini övdüğünde ise gülümsemişti.

Charlie derin bir nefes verip bale salonunu inceledi. Tavandan yere kadar uzanan aynalar ve Manhattan manzaralı pencerelerle doluydu.

Telefonum avucumda yeniden titredi.

Bir şey yaptım. -Rose

Kaslarım gerildi.

Buna bağlı kalmalıyım. Çünkü söz verdim. -Rose

Kafamın karıştığı kadar meraklanmıştım. *Ayrıntılar, sevgilim.* Mesajı gönderdim.

Yanımda oturan Charlie'nin tavrı bir anda değişti. Dikleşip sandalyeme doğru yaklaştı. "Babacığım..." Sesi alçak olsa da endişesini hemen fark etmiştim. Telefonum bir kez daha titredi ama o anda mesaja bakamadım ya da cevap veremedim.

Anında bakışlarını takip ederek aynalardan birine baktım. Kadının birinin telefonunu yüzüne yakın tuttuğunu gördüm. Video çekiyormuş gibi görünüyordu ama kamerayı çocuklara değil, aynadaki yansımaya doğru çevirmişti. Yani bana ve Charlie'ye.

Uzun boyum sayesinde oturan herkesin başının üzerini görebiliyordum. Doğrudan kısa kahverengi saçlı, inci küpeli kadına baktım. Sadece dört sandalye ilerimizde oturuyordu. Beni fark ettiğinde telefonu hızla kucağına indirdi. Bakışlarımın hâlâ üzerinde olduğunu hissedince başını çevirdi. "Ne oldu?"

Amacının ne olduğunu bilmiyordum. Bu videodan para mı kazanmak istiyordu, yoksa amacı sadece sosyal medyada ilgi çekmek miydi? Belki de arkadaşlarına göstermek için bunu yapmıştı. Fakat asıl sorunum şuydu, çocuklarımın rızası olmadan görüntülenmelerinden hoşlanmıyordum.

"Gitmeden önce güvenlik ekibimin videonuza bakmasında bir sakınca var mı?" Ses tonum son derece sakindi. Hatta gülümsemiştim. "Sadece bir önlem. Isırmazlar." *Charlie'nin bulunduğu her görüntüyü silecekler.*

"Tabii," dedi kadın. "Gitmeden önce sizinle bir fotoğraf çektirebilir miyim?"

"Yalnızca benimle, evet."

Kadın gülümsemesini bastırmaya çalışarak tekrar çocuklara döndü.

Ben de dışarıda bekleyen güvenlik ekibime mesaj attım. Birkaç koruma eşliğinde oradalardı. Charlie sıkılmış bir şekilde gözlerini kapattı.

Omuzlarını okşadım, ardından kaçırdığım mesajlara geri döndüm.

Lo'ya bebeğimizin adını seçme izni verdim. (Sadece ilk adını tabii ki.) - Rose

Hissettiğim şaşkınlıkla yüzümde bir gülümseme belirdi.

İsmi yazıp zarf içinde Lily'ye verdi. Bu sözü geri alamam. Zarfı açmak üzereyim. Eğer oğlumuzun adını "Loren" koyduysa yemin ederim Lo'nun gözlerini oyacağım. -Rose

Bıçak emojileri de eklemişti. Sonraki mesajı beklemem gerekiyordu ama *oğlumuzun* demesini düşünmeden edemiyordum.

Bu defa bebeğimizin cinsiyetini erken öğrenmek istemiştik. Bu bizim altıncı çocuğumuz olacaktı ve ben bile bir kız olmasım umuyordum. Daha fazla çocuk istemediğimden değildi. İstiyordum ancak Ryke ve Daisy için tekrar bir çocuk sahibi olmanın ne anlama geldiğini biliyordum.

İkisi de taşıyıcı annelik konusunda soru sormayacak kadar özverili insanlardı. İkisi de çok nazik oldukları için Rose'a bu konuda baskı kurmuyorlardı. Rose'un bir kızı olabileceğini düşündüklerinde bu fikre ısınmışlardı.

Sonra hepimiz bir Cobalt erkeği daha doğacağını öğrenmiştik.

Böylece taşıyıcı annelik konusunun kapısını beklediğimden çok daha hızlı ve sert bir şekilde kapatmışlardı.

İşte ben de kendimi burada, başkası için bir sonuç *dilerken* bulmuştum. Benim ailemin sona ermesini diliyordum, böylece onlarınki büyüyebilecekti. Nadiren kendimden başka biri için dilek tutardım ve dileğim gerçekleşmemişti.

Rose taşıyıcı annelik konusunda hâlâ kararlıydı ancak şimdi Ryke ve Daisy'yi ikna etmek daha zor olacaktı. Ryke inatçılığıyla biliniyordu. Bu oturan bir köpeği tasmasından tutup sürüklemek gibi bir şeydi. Fikrini değiştirebileceğimizden çok emin değildim.

Tek endişem Rose'un sağlığıydı ama o iyiyse ve doktorlar da onay verirse, bunu denememek için bir neden göremiyordum.

Telefonum titredi. Rose, Lo'nun el yazısıyla yazılan notun fotoğrafını göndermişti.

Ben

**Luke Skywalker'ın akıl hocası Ben Obi-Wan Kenobi'nin adı.*

**Bana Connor'ı hatırlatıyor.*

**Ona Obi-Wan ismini de verebilirdim, Kraliçe Rose. Bu yüzden pençelerini üzerimden çek.*

**Bu benim için çok şey ifade ediyor, o yüzden... teşekkürler.*

Ben.

Şu noktada gülümsememi dizginleyemiyordum.

Telefonum tekrar titredi.

Bir gün daha yaşayabilir. -Rose

O da isme bayılmıştı.

Seçimlerimin bu kadar *duygusal* olacağını hiç düşünmemiştim ama her ikinci isimde mantığın yalnızca küçük bir kısmını görebiliyordum. *Bu isim kulağa hoş geliyor. Melodik.* Çoğunlukla isimleri mantıkla değil, nostaljik, kalbimin derinlerinden, sayıların ya da çıplak gerçeklerin açıklayamayacağı bir yerden seçmiştim.

Ben'in ikinci ismi olarak Pirrip'i seçmiştim. *Charles Dickens*'ın ***Büyük Umutlar*** romanındaki *Philip Pirrip*'ten esinlenmiştim.

Bu ismi seçmemin nedeni, Rose'un o romanı on altı yaşındayken okuduğunu görmemdi. O hatırlamazdı çünkü beni hiç fark

etmemişti. Model Birleşmiş Milletler konferansındaydık. O, otelin lobideki çeşmesinin kenarında kitabı dizinde açık bir halde dimdik oturuyordu.

Durup onunla konuşmak istemiştim ama yanımda üç Faust çocuğu daha vardı. İlerlemeye devam etmiştik, başımı çevirip ona bakmıştım.

Daha önce hiç o şekilde arkama bakmamıştım ama o gün, ilk kez... geri dönüp bakmıştım. Yalnızca ona bakmıştım.

2022

"Gittiğim her yerde kontrol edilemeyen yangınlar çıkarırım.
Bu, ben olmanın semptomatik bir özelliği."

Rose Calloway Cobalt, Biz Calloway'iz
(4. Sezon, 9. Bölüm – İnek Yıldızlar ve Kuru Üzümler)

Connor & Rose Cobalt oğulları
BEN PIRRIP COBALT'ın
doğumunu büyük bir sevinçle karşıladı.
29 Mart, 2022

Ninova

BÖLÜM 26

LOREN HALE

Haziran 2022
Hale Evi
Philadelphia

Şampanya rengindeki yorganın ve kırmızı çarşafların altında, Lily'nin ince bedenini kendi vücuduma sıkıca bastırdım. Yan yana uzanıyorduk, tenimiz terle kaplıydı. Çarşaflar dün gecenin dört saatlik tutkusunun izleriyle üzerimize yapışmıştı. Şimdi sabah olmuştu ve birbirimizi hâlâ aynı umutsuzlukla, aynı aceleyle öpüyorduk.

Bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Resmen birbirimize açtık. Kendi dudaklarımla Lily'ninkileri aralayıp o konuşamadan onu kendime *iyice* yaklaştırdım. Bacakları titredi. Kanım bir anda alev almıştı. Öpücüğümü derinleştirdim, dilim onunkiyle buluştu.

Daha da içime girmek istercesine bedenime sımsıkı sarıldı. Gerçek anlamda alev almıştım. Teni tenime değerken içimde kıvılcımlar çakıyordu. Her titrediğinde aletim onun isteğini yerine getirmek için yalvarıyordu.

İçime gir.

İçime gir.

Neredeyse onu duyabiliyordum. Şiş dudaklarını öptüm. *Seninle ilgileneceğim, aşkım.*

Kimse Lily'nin seks bağımlılığını benim kadar anlayamazdı. Dün tüm gece boyunca sevmiştik çünkü bunu istemiştik. Bunu kontrolünü kaybedip dürtülerine kapıldığı için yapmamıştık. Stresini seksle gidermesi için yapmamıştık.

Çünkü orgazm üstüne orgazm olmaya takılmadan zihinsel ola-

rak durabileceği güçlü bir noktaya ulaşmıştı. Çünkü bu günlük bir beklenti ya da *ihtiyaç* değildi.

Bu bir istekti.

Akılları baştan alan türden bir istekti.

Lily'yi göğsüme yasladım, bacağını belime doladı. Başının arkasını kavrayarak onu daha derin öptüm. Tekrar titredi.

İsa aşkına. Vücudu karşısında sertleştiğimde yerinde kıvrandı. Kaslarım gerildi, yanıyorlardı. Dudaklarımız ilk kez birbirinden ayrıldı. Alınlarımız birbirine değiyor, arzusu büyük yeşil gözlerinden okunuyordu. Keskin bakışlarım Lily'yi delip geçti.

İçime gir. İçime gir. Lanet olasıca sevimli yüzünde bu kelimeleri görebiliyordum.

"Bir şey mi istiyorsun, aşkım?" diye sordum alayla. Konuşurken dudaklarımız birbirine değiyordu.

"Daha yakına," diye yalvardı. Yumuşak inlemesi resmen aletimi kavramıştı. Kan beynime hücum etti, başım dönüyordu.

Hâlâ yan yana uzanmış bir haldeyken ereksiyonumu yavaşça Lily'nin içine ittim. Nefes aldı. Ardından bu delice zevke zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak teslim olurken başı geriye doğru düştü.

Lily'yi etkisiz hale getiren düzensiz ve öngörülemez bir ritimle kendimi içine itiyordum. Bana kendini veren en iyi arkadaşımı, basit isteğini yerine getirecek şekilde beceriyordum. *Beni iyi hissettir.*

Hiç sorun değil, Lil.

Dudaklarımız birbirine bir nefes kadar yakındı. Mesafeyi kapatarak üstüne çıkmadan önce onu tutkuyla öptüm. Sağ bacağım omzumun üzerine, diğerini belime doladım. Hızlı, derin giriş çıkışlarım aniden kısa ve yavaş hareketlere dönüştü.

İniltiye yakın bir ses çıkardı. "Daha yakına."

Dibine kadar Lily'nin içine girip bir anda durdum.

Titredi, aletimin etrafında nabız gibi atıyordu. *Kahretsin.* Öne eğilip dirseklerimden birini yatağa koydum. Ağır nefesler alıyordum. Gözlerim ve elim karımın vücudunu taradı. Sertleşmiş meme ucunu parmağımla okşayıp karnına indim ve avucumu neredeyse fark edilemeyecek kadar küçük şişkinliğinin üzerine koydum.

Lily yaklaşık on haftalık hamileydi.

Yılın başında bir bebek daha yapmaya karar vermiştik. Başa çıkabileceğimizi biliyorduk ve ikimiz de bir çocuk daha istiyorduk. Birkaç ay sürse de sonunda olmuştu. Bunun için minnettardık.

Elimi aşağı kaydırarak klitorisini okşadım.

Sırtı ani bir nefesle gerildi. Elimi yanağına koyup başını dikleştirdim. Lily'ye sürtünürken kanım kaynıyordu. Hareketim karşısında tekrar titredi.

Gözleri kırpışarak kapandı.

"Lily Hale," diye fısıldadım.

Kendini gözlerini açmaya zorlasa da çoktan gitmişti. Kaybolmuş durumdaydı. Seks başka bir varlık düzlemindeydi. Kalbi benimkine karşı hızla atıyordu. Kadınlığı, aletimin etrafında kasılıyordu.

Boğazımdan bir inleme kaçtı. "Lanet olsun," diye küfrettim. Çenem kasılıp rahatladı, sonra tekrar kasıldı. Dişlerimi sıktım, gözlerim geriye doğru devrilmişti.

Kahretsin. Sinirlerim alev almıştı. Yorganı üzerimize çektiğimde ısı arttı. Lil'in kokusuyla neredeyse doruğa ulaşacaktım. Oracıkta boşalmak üzereydim. Kaslarım gerildi.

Onun yuvarlak yüzünü kavradım ve içinde daha hızlı, daha sert hareket ettim.

Tam o anda kapı açıldı. "Babacığım, anneciğim, lütfen yüzmeye gidebilir miyim? Lütfen. *Lütfen?*"

"Moffy!" diye bağırdım öfkeyle. Lily de ben de tamamen yorganın altındaydık, bu yüzden tam olarak ne gördüğünü bilmiyordum. Bu seks yaparken bizi yakaladığı ilk seferdi.

Lily gözlerini kırpıştırıp duruyordu, sevimli yüzü dehşetle dolmuştu.

Bize doğru birkaç adım atarak, "Orada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Moffy.

Lily aletimi koparmadan içinden çıkıp karımın üstünden indim. Yorganın arasmdan kafamı uzattım. Buz gibi bakışlarım oğlumu geri çekilmeye zorladı. Çoktan turuncu mayosunu giymişti, boynunda yüzücü gözlüğü vardı.

Bir ay sonra yedi yaşına girecekti. Kapıyı çalarak girmesi gerektiğini *biliyordu.*

"Moffy," dedim sertçe. "Sana kaç kez birinin odasına girmeden önce kapıyı çalman gerektiğini söyledik?"

Çenesi titredi. "Ben... ben sadece bir soru soracaktım. Kızacağınızı düşünmemiştim."

Kalbim sızlasa da bizi dinlemesi *gerekiyordu.* Sonunda ceza almayacağım düşünürse bunu tekrar yapacaktı ve bir dahaki sefere lanet olasıca çarşafların altında olmayabilirdik.

"Koridorda bekle." Sesim şarapnel gibiydi. "Çıkarken kapıyı kapat."

Moffy geri çekildi, yeşil gözleri endişeyle parlıyordu. Çünkü genellikle ona tekrar denemesini ve bu defa kapıyı çalmasını söylerdim. Kapı kapanır kapanmaz örtüyü kaldırdım. Lily yatağın diğer tarafında yüzüstü yatıyordu. Hemen yatağın kenarındaydı.

Yerde duran kıyafetlerine uzanmayı planlıyormuş gibi görünüyordu. Bir şey onu atlamaktan alıkoyuyordu. Muhtemelen seksti. Düşüncesi. Arzusu. Hâlâ içindeydi. Şu anda *konuşamıyordu* bile.

Hâlâ kahrolası derecede sert ve patlamaya hazırdım. Hiç zaman kaybetmedim. Lily yüzüstü yatarken arkasına geçip kalçalarını hafifçe kaldırıp içine girdim.

Şaşkınlık ve arzuyla sarsıldı. Bana bakarken dudakları aralanmıştı. Başım dönerken yine içinde *kayboldum.* Aletim basınçla sıkıştı. Ben hareket ederken göğsüm hızla yükselip alçalıyordu. Kalçasının kıvrımını, minik kıçını kavradım. Ritmim artarken hiç olmadığı kadar hızlı boşalmıştım. Hızım neredeyse şimşek gibiydi.

Lily de yastığa doğru boğuk bir çığlık atarak boşaldı.

İnlemem boğazımda kaldı. Lily'nin içinde oyalanmadım, hemen aletimi çıkarıp *boxer*'ıma uzandım ve siyah bir eşofman altı buldum. İkisini de üstüme geçirdikten sonra karıma döndüm, alnımdaki terli saç tellerini arkaya doğru ittim. Hâlâ nerede olduğunu anlamaya çalışırken bol tişörtünün kollarıyla mücadele ediyordu.

"Gidip çocuğumuzla ilgileneceğim," dedim.

Diz çökecek ve başını tişörtüne sokacak enerjiyi buldu. "Bu... onun suçu değil, Lo."

Moffy bizi duyamasın diye sesimi alçalttım. "Onun suçu. Doğrusunu biliyor. Daha önce milyonlarca kez söyledik."

Tişörtünü -benim tişörtümü- üzerine çekti. "Seks yapmamalıydık..."

"Biz ebeveyniz," dedim göğsümü işaret ederek. "Karımla birlikte olabilirim. Sen de benimle olabilirsin ve bunun için suçluluk duymamalısın." Tanrım, her şey yolundayken yine dönüp dolaşıp aynı yere geliyorduk. Bağımlılık. Utanç.

Lily tereddüt etti, şüpheli ve kararsızdı.

İki elimle yüzünü kavrayıp kararlılıkla konuştum. "Sen bağımlı olmasaydın da bu sabah seninle birlikte olurdum. O zaman da Moffy içeri girse, yine suçlu hisseder miydin?"

Bir an düşündü. "Evet... çünkü o her zaman seksten önce gelmeli." Sonra *gelme* kelimesini kullandığı için yüzünü buruşturdu. "Yani o anlamda değil! *O anlamda değil.*"

Saçlarını tekrar geriye doğru taradım. "Konu seks değil. Konu, onun bizi dinlememiş olması."

Kaşları çatıldı, benimle aynı düşünmüyordu. "Konu *seks*."

Onu bırakıp geriye çekildim. Düşünürken dudaklarımı yaladım. Başka bir çıkış yolu göremiyordum, bu yüzden kararımı vermiştim. "Onu cezalandıracağım."

Lily yataktan fırladı, siyah tişörtü uyluklarına kadar inmişti. "Yapma, Lo!"

Kapıya doğru yürümeye başladım. Lily belimden tutup beni geri çekmeye çalıştı ama sadece onu da peşimden sürüklemiş olmuştum. Kapıya ulaştığımda arkamı döndüm.

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, ciddiyeti odayı ve beni geriyordu.

Elimi kapı koluna attım. "Bunu yapacağım, Lil."

"Öyleyse kavga ediyoruz," dedi kararlılıkla.

Midem düğümlendi. En son ne zaman tartıştığımızı bile hatırlamıyordum. "Lily..."

Gözleri doldu. "Bu yüzden onu cezalandırmak istemiyorum."

"Bunu yapmak zorundayız."

Başını hızla iki yana salladı. "Bir dahaki sefere kapıyı kilitleriz."

"Bu, bizi dinlemediği gerçeğini değiştirmiyor." Çocuklarımızın bize karşı gelmesine izin veremezdik. Özellikle *hayatımızda* bu kadar tehlikeli şeyler varken alamayacağımız bir riskti.

Alkol... Bu fikri, kavramı, soğuk gerçeği kesin bir şekilde reddediyordum. "*Ama komşumuzun çocuğu içiyor, baba. Ben de bir bira içebilir miyim?*" bile diyemeyeceklerdi.

Hayır.

Hayır, ben kolay lokma değildim ve bize itaatsizlik etmenin tehlikesini de görmeleri gerekiyordu. Zihinlerinin bir köşesinde "*bunu yaparsam ailem beni cezalandırır*" diye düşünmelilerdi. Belki o zaman durmaya yetecek kadar tereddüt edebilirlerdi.

Lily bir kez daha başını iki yana salladı.

Sertçe yutkundum. "Sanırım kavga ediyoruz." Her bir kelime karnıma atılan bir yumruk gibiydi. Kapıyı açıp dışarı çıktım. Moffy en azından istediğim gibi koridorda bekliyordu. Odasının kapısının yanında oturmuş, gözlüğünün lastiğiyle oynuyordu. Beni görür görmez ayağa kalktı.

"Bir daha asla bunu yapmayacağım," dedi Moffy aceleyle. "Yüzmeye gidebilir miyim? Lütfen?"

Yaz mevsimiydi, çocukların okulu yoktu. Öğlen saatlerinde Garrison ve kız kardeşimle buluşmamız gerekiyordu. Bu sırada tüm çocukları Cobaltlara "boyama partisine" götürmeyi planlıyorduk. Cobalt Şirketi'nin yan şirketlerinden biri olan ColorPalace, renkli parmak boyalarından fazla üretmişti. Artıklarla oynayabilecek çocuklarımız için bu durum harikaydı fakat Cobalt Şirketi için boktan bir durumdu.

Moffy'nin yalvaran gözlerinin karşısında dimdik duruyordum. Kendini güçsüz hissetmesini istemiyordum. Yönünü, adımlarını belirleyen biriymiş gibi olmak da istemiyordum. Babam gibi olmak istemiyordum. Onun üzerime yüklediği *her* emre karşı çıkmıştım. Hepsinden nefret etmiştim ve şimdi Moffy'nin kendini benim ya-

nımda duygusal olarak sıkışmış hissettiği, tek çıkış yolunun her şeye başkaldırmak olduğu bir dünya düşünemiyordum.

Fakat onu kuralsız da büyütemezdim. Ben de o şekilde büyümüştüm. On bir yaşındayken fazla içki içmiş, geceleri dışarıda kalmış, bahaneler ve yalanlarla kendimi kandırmıştım.

Fazla baskıcı olmakla, fazla gevşek olmak arasında bir denge olmalıydı.

Moffy'nin hizasına inip diz çöktüm. "Ne yaptın, yanlış olan neydi?" diye sorarak başladım.

Gözlerime çoğu yetişkinden bile daha uzun süre bakabiliyordu ama sesi cılızdı. "Kapıyı çalmadım."

"Bir hata yaptığında," dedim hüzünle dolmasını izleyerek. "Ceza alırsın."

Moffy gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "Mola gibi mi?"

"Biraz öyle ama çok daha uzun sürüyor."

"Hayır..." Çenesi tekrar titredi.

Göğsüm sıkıştı. "Bugün kuzenlerinle ve kardeşinle birlikte boya yapabilirsin. Ama iki gün boyunca yüzmek yok, çizgi film izlemek yok, çizgi roman okumak da yok..."

Moffy gözyaşlarına boğuldu. "Anne!" diye hıçkırdı. Ardından yatak odamıza koşmaya kalktı. Omuzlarından tutup onu kendime çevirdim. "Annemi istiyorum!" Yanaklarını yumruklarıyla ovuştururken hıçkırdı.

Sanki on beş ok birden kalbime saplanmıştı ama geri adım atamazdım. "Annen senin cezalı olduğunu biliyor, dostum."

Beni itip sanki idam cezası vermişim gibi ağlamaya devam etti.

"Sadece iki gün, Moffy."

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı ağlayarak.

Gözlerim yandı. *Senden nefret ediyorum.* Kelimeleri kulaklarımda çınladı. "İki gün boyunca benden nefret edebilirsin, Maximoff. Ama ben seni bin yıl daha seveceğim." Başparmağımla gözyaşlarını sildim. Burnunu çekti, bir anlığına sakinleşmişti. "Bu sana haksızlık gibi gelebilir ama biz senin ebeveynleriniz. Bu dünyada dinlemen ve güvenmen gereken, her zaman arkanda olacak kişiler biziz. Tek istediğimiz,

sana bir şey söylediğimizde bize saygı duyman. Tıpkı sen soru sorduğunda bizim sana saygı gösterdiğimiz gibi. Biz ne yapıyoruz?"

Bir süre düşündü. En sonunda, "Ben konuştuğumda beni dinliyorsunuz ve her zaman cevap veriyorsunuz," dedi kısık sesle. Koluyla burnunu sildi. "Peki Luna çizgi film izlerse ben de onunla izleyebilir miyim?"

"Hayır. Ceza böyle işlemez."

Moffy yeniden ağlamaya başladı. "Annemi görebilir miyim?"

"Bir dakika sonra," dedim. Ayağa kalktım ve gitmeden önce ona mısır gevreği yiyebileceğini söyledim. Teyzesinin ve amcasının evine gitmeden önce biraz vakti olacaktı. Ağlamaya devam ederek ağır adımlarla uzaklaştı.

Odaya döndüğümde yatak boştu. Duvarların içinden duş borularının uğultusu geliyordu. Banyoya girdiğimde Lily duşa adım attı. Göz göze geldik. Gözleri kıpkırmızıydı, belli ki o daha çok ağlamıştı.

Buharlı kapıyı bana doğru açsa mı, yoksa kapatsa mı diye tereddüt ediyordu.

"Hâlâ kavga ediyor muyuz?" diye sordum ona yaklaşırken. Onu kollarıma alıp kendime çekmeyi planlıyordum.

"Bunu istemiyorum," dedi dudaklarıma bakarak. "Ama zorundayım."

"Aşkım..."

"*Beni* dinlemedin," diye belirtti. "Farklı şekilde düşündüğümü biliyorum ama onu bunun için cezalandırmayı asla istememiştim."

Bunu geri alamazdım. Ne olursa olsun, yine olsa yine yapardım. "Ama bunu yaptım. Şimdi ne olacak?"

Lily'nin gözleri karın kaslarıma kaydı ancak sonra bakışlarını benden ayırıp duş kapısını sertçe çekti. Kapı sıkıştı, su başından aşağı dökülürken onu kapatmakta zorlanıyordu. Bunun için uğraşırken kelimenin tam anlamıyla inledi.

Gülümseyip Lily için duş kapısını kapattım, kendimi dışarıda bırakmıştım.

"Teşekkürler!" diye bağırdı su sesinin üzerinden. "Ve hâlâ kavga ediyoruz!"

Bunun farkındaydım.

Connor'la birlikte grafitilerle kaplı bir asansöre bindik. Üzerimizde metal zincirlerle sarkıtılmış mekanik ampuller yanıyordu. Buraya birkaç kez daha gelmiştim, bu yüzden metal ve beton karışımı tarz artık ilk seferki kadar rahatsız edici gelmiyordu. Philadelphia'daki bu endüstriyel fabrika, yaklaşık bir yıl önce lüks dairelere dönüştürülmüştü.

Binanın girişindeki kapı görevlisi bile buranın ne kadar pahalı olduğunu anlatmaya yetiyordu. Tabii burası ne bana ne de Connor'a aitti. Bu daire küçük kız kardeşimindi.

Willow üniversiteden mezun olmuştu ve 31 Mayıs'ta küçük bir bahçe düğünüyle evlenmişti. Törenin hemen ardından Garrison'la birlikte Hawaii'ye gitmişler, Philadelphia'ya ise kısa süre önce dönmüşlerdi. O zamandan beri yeni çatı katı dairelerine taşınmaya çalışıyorlardı ancak Willow dışarıdaki kameraların içeriyi görebilmesinden endişeleniyordu.

Pencereler kısmen karartılmıştı ama kız kardeşim ömrünün geri kalanını perdeleri kapalı bir evde geçirmek istemiyordu. Ben de onun için böyle bir hayat istemezdim. Üstelik dört yıldır Londra'da, medyadan uzakta yaşamıştı.

Bizden uzakta.

Bu curcunanın nasıl bir şey olduğunu muhtemelen unutmuştu.

Şimdilik kimse dairenin dışarıdan çekilmiş fotoğraflarını paylaşmamıştı. Fakat bunun daha önce olmadığını da söyleyemezdim... Bazen bir sürü fotoğrafın saklanıp hepsinin bir anda internete döküldüğü oluyordu.

Biz tam olarak pencerenin dışarıdan ne kadar göründüğünü test etmek için buradaydık. Ancak şu an "plan" pek de yolunda gitmiyordu.

Connor, lanet olasıca bir karmaşaya dönmüş grup aramasına seslendi. "Dinleyin..."

"Rose, güneş gözlüğünü tak! Birileri seni fark edecek," diye fısıldayarak tısladı Lily. Gülümsemek üzereydim ama hâlâ kavga ettiğimiz için yüzüm gerildi.

"Kolunu sallamayı kes, Lily," diye çıkıştı Rose.

Daisy'nin sesi duyuldu. "Merkez, merkez, sinek kuşu ve serçe konuşuyor. Şu anda bir çalının arkasına saklandık. Birisi bizi fark etti." Daisy'nin Willow'la birlikte hareket ettiğini, Lily'nin ise sadece Rose'la olduğunu hatırladım.

Ne olup bittiğini anlamaya çalışırken üç Calloway kardeş birbirlerinin üzerine konuşmaya başladı.

Sonra Ryke araya girdi. "Hey, ben bu sikik görüşmede neden varım?"

Connor'ın telefonuna doğru eğildim. "Çünkü bizimle gelmen *gerekiyordu*, abiciğim."

Ryke son anda vazgeçip çocuklarla Cobalt Malikânesi'nde kalmıştı. Şu anda çocuklar orada, Poppy'yle birlikte "boyama partisi" yapıyordu. Aslında erken dönmeyi planlamıştık ama küçük Sullivan, Ryke'a diktiği sevimli bakışıyla, "Benimle kalır mısın, babacığım?" demişti. Üstelik bir de dudaklarını büzüp, "Lütfen," diye eklemişti.

Ağabeyim dört yaşındaki kızına karşı koyamıyordu.

"Siktirin gidin," dedi ve telefonu kapattı.

"Paparazzilerden kaçının," diye hatırlattı Connor kızlara.

"Teşekkürler, Richard. Biz de bunun planın bir parçası olduğunu yeni fark etmiştik. Zaten sahip olduğum en çirkin şapkayı da boşuna takmıştım," diye homurdandı Rose.

Asansör on beşinci katta durdu. "Sesini alçaltmanı tavsiye ederim. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama şu anda şehirde bir sokaktasın. Gerçi kaybolduysan, çok da büyük bir sorunumuz yok demektir," dedi Connor karısına.

Rose dişlerinin arasından, "Senden nefret ediyorum," diye tısladı.

Connor sırıttı. "Beni seviyorsun." Asansör kapısı açıldı, paslı metal kapının önünde durduk.

"Seni bu görüşmeden nasıl atarım?" diye sordu Rose. Çünkü Connor'ı susturmak uğruna olsa bile Daisy'nin yüzüne kapatmazdı.

Kapıyı kendi anahtarımla açtım.

Connor tek eliyle kapıyı hızla çektiğinde metal, kulak tırmalayıcı bir sesle açıldı. "Benden kurtulamazsın, sevgilim."

"Yani sen uçuk gibi bir şeysin," diye karşılık verdi Rose. Connor çok hızlı karşılık verdiği için bu darbeyi doğru düzgün hissedememiştim.

"Daha çok hava gibiyim. Hayatında bir gerekliliğim. Zararlı da değilim. Ayrıca sana yardım eden tek kişiyle kavga etmekten zevk alıyorsun."

Bunun darbesini hissederek güldüm. Onlar tartışırken evin içine doğru ilerledim.

Geniş, açık alanda kutular üst üste dizilmişti. Çoğunda "*Abbeyler – mutfak*" ya da "*Abbeyler – salon*" gibi şeyler yazıyordu. Connor'la birlikte direkt koca pencerelere yöneldik.

Rose'un dik bakışlarını neredeyse hissedebiliyordum. "Egon beni *boğuyor*."

"Egom seni canlandırıyor."

Bunu tüm gün yapabilirlerdi ve muhtemelen Connor'ın Rose'u becermesiyle sona ererdi. Buna odaklanmadım.

Bir süredir hatta Lily'nin sesini duymamıştım. Tam pencerenin önünde durduğumuzda, "Lil, iyi misin?" diye sordum Connor'ın telefonuna.

"Seninle konuşmamalıyım."

"Kim demiş?"

"Ben."

Derin bir nefes aldım, öfke ve hayal kırıklığıyla omuzlarım gerilmişti. Bu kavga uzun süremezdi, değil mi?

"Yeniden harekete geçiyoruz," diye fısıldadı Daisy.

Dairenin penceresi, çeşitli dükkânlarla çevrili bir sokağa ve küçük bir parka bakıyordu. Rose ve Lily'nin mağazaların bulunduğu sol tarafa gitmeleri, Willow ve Daisy'nin ise park tarafına geçmeleri gerekiyordu. Onları on beşinci kattan bulmaya çalıştım ama uzaktan çoğu insan küçük birer nokta gibi görünüyordu.

Kızlar, belirlediğimiz noktalarına ulaşmaya odaklanırken sessizlerdi.

Connor telefonun hoparlörünü eliyle kapattı. Bugün takım elbise giymemişti, üzerinde yalnızca mavi bir tişört ve şort vardı. Fakat ne giyerse giysin bir tanrı gibi görünüyordu. Onu özel kılan kıyafeti değil, "*benden iyisi yok*" tavrıydı. O özgüven beni hem kendine çekiyor hem de olduğum yerde küçülmeme neden oluyordu. Üstelik ben bir seksen sekiz boyundaydım.

Connor en sakin ve yatıştırıcı ses tonuyla, "Lily'yle ne oldu?" diye sordu.

Muhtemelen Rose da şu anda Lily'yi sorguluyordu. Connor ve Rose, en başından beri bizim yanımızdaydı. Demek istediğim... Tanrı aşkına, ilk başta dördümüz birlikte *yaşamıştık*. Çünkü ayık kalmayı sürdürürken ilişkimizin de ayakta kalmasını sağlamak için onların desteğine ihtiyacımız vardı.

Tek başına biriyle başa çıkmak zaten zordu. İkisi birlikte imkânsız gibi görünüyordu.

Ancak Lily ve ben... başarmıştık.

Bu kötü günlerimiz olmadığı anlamına gelmiyordu. Bugün yalnızca çok... uzun zamandır yaşamadığımız bir kavganın ortasındaydık. En son ne zaman kavga ettiğimizi bile hatırlamıyordum.

Muhtemelen *yıllar* olmuştu.

"Moffy bizi bastı," diye açıkladım. "Üstümüzde yorgan vardı, o yüzden hiçbir şey görmedi ama kapıyı çalmadığı için onu cezalandırdım. Lily bunu yapmak istemedi." Bu kadarını söylemem yeterli olmuştu. Connor bundan çok daha azıyla bile tüm resmi tamamlayabilirdi. "Ben babam değilim. Bunu biliyorum."

Moffy aslında ona ne kadar nazik davrandığımı anlamıyordu. Babam olsaydı enseme yapışıp beni odaya sürükler, "aptal herif" diye bağırır ve altıma işememe neden olacak kadar üzerime gelirdi. Sonra da kapıyı yüzüme çarpardı.

Connor bir süre beni süzdü. Lily'yle aramızdaki gerilimin *ne-*

denini anlamıştı çünkü ikimiz de yaptığımız şeyin doğru olduğuna inanıyorduk. İkimiz de kendi duruşumuzda ısrarcıydık. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştık.

"Bazen Rose'la ben de çocukları okula götürmek için hangi yolu seçeceğimiz gibi ufak meselelerde anlaşmazlığa düşüyoruz. Ama biz kavgalarımızı bilgi yarışmasıyla çözüyoruz," diye karşılık verdi.

Güldüm. "Tam bir ineksin."

Gülümsedi, bu gerçeği inkâr etmiyordu. "Sadece şunu bilmeni istiyorum," dedi. "Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Tabii ki benim kadar olamazsın ama seninki de alt sıralarda değil."

Kafam karışmış gibi yaptım. "Senin altın* olduğumu sanıyordum, aşkım."

"Sen benim için birçok şeysin," Yumuşak sesi havadaki gerilimi bir uyuşturucu gibi eritiyordu.

Karşımda isterse bir ağaca bile bilgelik aşılayabilecek bir adam vardı. Ancak bunu yapmazdı çünkü zamanını dünyanın en nadir kaynağıymış gibi biriktirir, asla kimseye ya da hiçbir şeye harcamazdı. Bu yüzden, "Bana bu kadar zaman ayırdığın için çok şanslıyım, değil mi?" dedim ona.

"Hayır." Connor başını iki yana salladı. "Bu şans değil, Lo."

Devamını söylemesine gerek yoktu. Açıkça söylemeyeceğini de biliyordum, zaten anlamıştım.

Bu, onun bana duyduğu sevgiydi.

Beni bu yüzden seçiyordu. Belki benim de onu, Lily'yi ve etrafımdaki herkesi seçme nedenim buydu. Sevgiydi.

Hep böyle olmuştu.

Connor elini telefonun hoparlöründen çekti. O anda Daisy, "Kamera hazır!" diye bağırdı.

"Ben de yerimdeyim," diye araya girdi Lily. "Cinsel olmayan bir yer burası. Sadece ayakta durduğum ve hiçbir şey yapmadığım bir pozisyon gibi düşünün."

Gülümsemem yüzümü acıtıyordu. Sonra kavga ettiğimizi hatırladığımda gülümsemem tekrar kayboldu. Kızlar sokakta paparazzi

* Homoseksüel ilişkilerde cinsel ilişki sırasında altta olan kişiye *bottom* denir. Lo buna atıfta bulunarak espri yapıyor. (ç.n.)

gibi davranarak kameralarının lenslerini on beşinci kata, bize doğrulttular. Onları göremiyorduk.

Connor'ın tişörtünün kenarını kaldırdım. "Connor'ın meme ucunu görebiliyor musunuz?"

"Eğer soyunmamı istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı, sevgilim."

"Benim için soyunur musun?"

Dediği gibi tişörtünü başından çekerek çıkardı. Heykel gibi karın ve kol kasları vardı. Şişkin değil, ince yapılıydı. Çünkü dar ve vücuda oturan takım elbiseler giymeyi tercih ediyordu. Ryke'la ben hep yanlışlıkla çok fazla kaslanıp takım elbiselerini yırtacağı gün hakkında şaka yapardık.

O gün hiç gelmemişti. Connor, *Michelangelo*'nun sanatını iyi bilmesi gibi vücudunu çok iyi tanıyordu.

Şortumun cebindeki telefonum titredi. Mesaja baktım, Willow, Ryke ve bana gönderilen bir grup mesajıydı.

Bu cumartesi öğle yemeği yiyeceğiz. Eşlerinizi de getirebilirsiniz. Çocuksuz. Bu bir yetişkin yemeği. -Babam

Lily'nin ailesiyle ayda bir kez -her hafta değil- pazar günleri öğle yemekleri yerdik ancak babamın tüm çocuklarını cumartesi günü bir araya getirmek istemesi şaşırtıcı bir durum değildi. İlk kez istediği bir şey değildi.

Çocukların katılmasını yasakladığı ilk sefer de değildi. İlgi alanları işten kişisel hayata, hepimizi geren konulara kadar uzanıyordu. Çocukların gelmesine izin verseydi bile Ryke, Sulli'yi getirmezdi.

Sulli, büyükbabasını Moffy'den daha az görüyordu. Ben de Moffy'nin onunla bir iki dakikadan fazla yalnız kalmasına izin vermiyordum. Yine de büyükbabasını seviyordu, bu yüzden gidemediği için üzülecekti.

"Kocanı öğle yemeğine getirecek misin, Willow?" diye sordum telefona.

Kısa bir an duraksadı, *kocan* kelimesini duyduğu andaki gülümsemesini neredeyse hissedebiliyordum.

"Belki. Bilmiyorum," dedi Willow.

Konu babamızdı. Jonathan Hale, Garrison'a ısınmaya başlamış olsa da Garrison ondan hiç hoşlanmıyordu. Babamız, Willow daha üniversitedeyken ona evlenme teklifi etmesini eleştirdiği zamandan beri böyleydi. Greg Calloway gibi ilişkiler ve gelecek konusunda aşırı koruyucu konuşuyordu fakat durum Willow'un tek kızı olmasından ibaret de olabilirdi.

Çok erken.

Çok genç.

Çok acele ediyorsunuz.

Çok açgözlüsünüz.

Jonathan böyle demişti.

Garrison da ona tam bir ödlek olduğunu söylemişti.

Şok olmuştum. Ryke da şok olmuştu. Babam geri adım atmazdı. Birisi kanayana kadar ona sözleriyle saldırmaya devam ederdi.

Jonathan ona amcık demişti.

Ryke kendini kaybetmişti. Ben Garrison'ı savunmaya çalışmıştım. Özellikle de kendi abileriyle yaşadıkları düşünüldüğünde... Fazla bir şey yapamamıştım. Babamla Garrison arasındaki gerilim iyice büyümüştü. Bir noktada Garrison kendini kapatmıştı. Belli bir noktadan sonra çatışmadan kaçınırdı.

Bu yüzden ortamı terk etmiş, bir daha bu konuyu konuşmak istememişti. Yalnızca bana sonrasında ne yapacağını bilmediğini itiraf etmişti. Willow'un babası olduğu için Jonathan'a saygı duymak istiyordu ama ona tahammül edemiyordu.

Lily ve benim hakkında ona uzun bir açıklama yapmak zorunda kalmıştım. Babamın, bizim ve çevremizdekilerin itibarını iyileştirmek için bize nasıl evliliği dayatmaya çalıştığından bahsetmiştim. Jonathan Hale'i ne kadar sevsem de kimseyi suçluluk duygusuyla bir şeylere zorlamaya hakkı olmamalıydı. Ne evliliğe ne de tam tersine.

Bence sonunda fikrini değiştirip Garrison'a karşı düşmanca tavrını bırakacaktı. Kızı olması, onun için yeni bir şeydi. Greg Calloway'in el kitabını de pek örnek almamalıydı.

"Hareket edin." Rose'un soğuk sesi hoparlörden yankılandı. "Şimdi fotoğraf çekiyoruz."

"Öpüşüyormuş gibi yapabilirsiniz," diye önerdi Daisy. Bunu söylerken kaşlarını aşağı yukarı oynattığını gözümde canlandırabiliyordum.

"Ne?" dedi Lily. "Kim?"

"Connor ve Lo," diye belirtti. "Garrison ve Willow'un sevişmesi kameraya çekilebilir mi bakmamız gerekiyor."

İsa aşkına. "O benim kız kardeşim," diye çıkıştım. Sonra da yüzümü buruşturarak Connor'a bir bakış attım. *Lütfen bu görüntüyü beynimden silmeme yardım et.*

"Hay aksi, pardon," diye fısıldadı Daisy. "Üzgünüm, Willow."

Connor bana sırıttı. "Ben durumu düzeltirim."

Başımı salladım. "Benimle öpüşüyormuş gibi yapar mısın, aşkım?"

"Dün gece yaptığımız gibi mi?" diye takıldı.

"Aynen öyle."

Sonra siyah tişörtümün ucundan tutup *V* yaka kısmını başımdan yukarı kaldırdı. Açık kahverengi saçlarımın tellerini geriye doğru taradım. İkimiz de milyarlarca dolar değerindeydik ama Connor bunu baştan aşağı belli eden bir adamdı. Yalnızca dış görünüşüyle değil, içten içe de.

Dudaklarının kıvrımından eğlendiği belliydi.

Bulaşıcı bir şeydi.

Sahte bir hayal kırıklığı takınmaya çok uğraştım. "Dün gece bana daha fazlasını yaptığını hatırlıyorum," dedim.

"Daha fazlasını mı istiyorsun, sevgilim?" Yüzü tamamen alayla doluydu.

Kalbime dokundum. "Ben tamamen seninim."

Connor elini göğsüme koydu, beklediğimden daha büyük bir güçle beni geri itti. Omuzlarım bir *küt* sesiyle pencereye çarptı. İki-

miz de gülümsüyorduk. Bu şekilde şakalaşmamıza hiç şaşırmıyordum.

Birbirimizin yanında hiçbir şeyi umursamayacak kadar rahattık. Bu durum diğer insanların kafasını karıştırabilirdi ama diğer insanların hakkımızda ne düşündüğü benim için hiç önemli olmamıştı. İkimiz de sadece arkadaş olduğumuzu biliyorduk. Eşlerimiz de dostluğumuzun farkındaydı. Bu yüzden birbirimize böyle şakalar yapıp yine aynı kalabiliyorduk.

Connor elini camın üzerine, çenemin hemen yanına bastırdı. Beni öpecekmiş gibi yaptı, sonra dudakları yanağımın yanından geçip gitti.

Kısa, kuru bir kahkaha attım. "Bir de Lily benim tahrik edici olduğumu söyler."

Kendini beğenmiş gülümsemesi lanet olasıca dünyayı aydınlatabilirdi. "Bir şey görebiliyor musunuz?" diye sordu kızlara. Telefonu yumruğunda sıkıca tutuyordu.

"Şey görüyorum... bu bir el mi?" diye sordu Daisy.

"Benim elim," diye cevapladı Connor. Elini camdan çekip avucunu omzuma koyarak beni aşağı itti. "Aşağı."

Dizlerimin üzerine çöktüm. Kızların yüzünün görünüp görünmediğine de bakmaları gerektiğini ve benim onu engellediğimi fark etmiştim. Şu noktada ellerimle ne yapacağıma dair bir fikrim yoktu. Yüzüm kasıklarının hizasındaydı.

Connor, en kötü sahte ilişkisiymişim gibi bana doğru başını iki yana salladı.

"Kahretsin," diye küfretti Rose.

Connor saçımı kavradı. "Eğer bunu görebiliyorsanız, bir sorunumuz var demektir." Başımı geriye doğru eğdi, çenemi kaldırdı ve bakışlarımızı buluşturdu.

"Lanet olsun. Çok agresifsin, aşkım."

"Eğer daha yumuşak birini istiyorsan yanlış adamla birliktesin."

Bu gerçeği hep biliyordum ve bunu öğrenmek için onunla öpüşüyormuş gibi yapmam gerekmemişti.

Lily kesik bir nefes aldı. "Lo sana sakso mu çekiyor?"

Connor elini çektiğinde başımı diğer elindeki telefona doğru eğdim. "Sahte sakso, aşkım."

"Aman Tanrım."

Lily ile olan sahte, numaradan yaptığımız her şey aslında gerçekti. Hep gerçek olmuşlardı.

Ayağa kalktım. "Lily Hale," dedim telefona doğru. Söyleyebileceğim her şey aklımdan geçerken sonunda birinde karar kıldım. "Seni seviyorum."

Sesi biraz daha sakindi. "Ben de seni çok seviyorum."

Rahatladığımı hissettim. "Bu artık kavga etmediğimiz anlamına mı geliyor?"

"Evet."

"Belki de daha çok sahte sakso çekmeliyim," dedim.

"Aman Tanrım. Yüzüm kızarmış mı?" diye sordu ablasına.

"Güzel meme uçları, çocuklar," dedi Daisy.

Connor tişörtünü aldı, benimkini de bana uzattı. "Pencereden her şeyi görebiliyorlar." Hepimizin bildiği şeyi belirtti.

Tişörtümü giydim. "Camları daha koyulaştırabilir miyiz?"

"Bünyemizdeki şirketlerden biri bu işi yapıyor," diye hatırlattı. "Ne yapabileceklerine bir bakayım."

"İşte böyle," dedim telefondaki kızlara. "Connor Cobalt yine günü kurtarıyor."

Bizim dünyamızda bu sık sık görülen bir sondu.

BÖLÜM 27

RYKE MEADOWS

Temmuz 2022
Meadows Taş Evi
Philadelphia

"Yağmur ne zaman duracak? Neyden oluşuyor ki?" Sulli, Denizkızı Kayası adını verdiği yastık yığınına uzanmış, su sıçratıyormuş gibi ayaklarını sallıyordu. "Ya yağmur *sonsuza kadar* yağarsa? O zaman ne olur?"

Dört yaşındaydı. Koyu kahverengi, uzun ve dağınık saçları, meraklı yeşil gözleri ve özellikle yaz aylarında dışarıda geçirdiğimiz zamanlardan dolayı bronz bir teni vardı. Yağmur pencere camlarına vuruyordu. Sulli bu yüzden arka bahçeye çıkamadığımızı biliyordu.

Kızımla birlikte oturma odasının zemininde oturuyorduk. İkimiz sabahın köründe, beş gibi uyanmıştık.

Ağzıma büyük bir kaşık mısır gevreği attım. "Yağmur, sikik bulutlardan gelen sudur," dedim. "Ve çok fazla yağarsa sel olur."

Sullivan selin tanımını sormadı. Ellerini çenesinin altına koyup yarısı yenmiş granola kâsesine burnunu kıvırdı. Ona denemesi için ne versek tükürüyordu ve nefret ettiği tek yiyecek bu değildi.

Sebzeler? Lanet olasıca *asla*.

Et? Ne dün ne önceki yıl yemişti.

Meyve? Çoğunlukla kavun ve mandalina yerdi.

Daisy üzerine krem şantiyle karamel koyduktan sonra tek bir lanet *waffle* yemişti.

Sullivan tekrar bacaklarını salladı. Minik bir bikini üstü, yeşil bir denizkızı eteği giymişti. Uyandığımda odasına bir göz atmış, onu

aceleyle eteğini giyerken bulmuştum. Sanki lanet olasıca zamanı tükeniyormuş gibi hızlıydı.

"Merhaba, tatlım." Eğilip parlak yeşil eteğini çekmesine yardım etmiş, ardından bikini üstünün ipleriyle uğraşmıştım.

"Geç kalacağım." Endişeyle etrafımda koşuşturmaya başlamıştı.

"Sulli!" Peşinden koşarken, "Sikeyim," diye mırıldandım.

Daisy'yi görmek için başını sağa sola çevirerek, "Anneciğim! Anneciğim!" diye bağırdı. "Bugün denizkızı günü."

Merdivene ulaşmadan onu kucağıma aldım. Ellerimin arasında kıvranarak annesine uçabilecekmiş gibi kollarını havaya uzattı. Bu neredeyse sikik kalbimi paramparça edecekti fakat sonra gerçekleri hatırladım. *O annesini tanıyor.*

Bir annesi var.

Bir yerlerde, bambaşka bir dünyada Daisy ile hiç tanışmamış olabilirdi. Hayatımda aynı nefes kesici ışık hiç olmayabilirdi.

Sulli'yi omzuma atıp dikkatini dağıtmak için odasına götürdüm ve hasır salıncağa oturttum. Kaçmasın diye de salıncağın kenarlarını kavradım.

"Annen henüz dönmedi," diye hatırlattım kızıma. Kızımıza annesinin üç günlüğüne gideceğini söylemiştim. Daha *bir* gün olmuştu.

Çenesi titredi. "Neden?"

"Kamptaki çocukları kontrol ediyor." Daisy kamp müdürü değildi. Kampın sahibiydi, bu nedenle yazın tamamım orada geçirmek zorunda değildi.

Ancak iki haftalık ve bir aylık kamp dönemlerinde Daisy çocukların Calloway Kampı'ndaki son üç günü olan Ruh Günleri'ne katılırdı. Bu günler, dünyaca ünlü Daisy ile vakit geçirmek de dahil olmak üzere bir sürü kutlama ve etkinliklerle doluydu.

Sulli ağlamaya başladı. "Ama o benim iyilik perim..."

Dais'le Sulli, canları istediğinde kostüm giyip oyun oynarlardı. Ben aralarına katıldığımda ise küfreden sikik bir korsan olurdum. Sulli'nin bugünü "denizkızı günü" ilan edeceğini hiç tahmin etmemiştim. Ancak Dais'i özlüyordu. O yanımızda olmayınca hayatımızda kocaman bir boşluk oluşuyordu.

Sulli hıçkırdı. "Geri döneceğini sanmıştım. Ona yakında eve gelmesini söyler misin? Lütfen, babacığım. Eve gelecek mi?"

Sulli ağladığında kalbim paramparça oluyordu. Lanet olasıca dünyam çöküyordu. *Ben* çöküyordum.

Peki küçük kızıma siktiğimin moralini nasıl verecektim?

Basitti.

Lanet olasıca iyilik perisi ben olacaktım.

Bir dakikadan kısa bir sürede gözyaşları dindi. Beni elimden tutup malzemeleriyle dolu sandığına götürdü. Sonra Daisy'nin pembe tütüsünü ve mor kâğıt asasını bana uzattı.

İşte şimdi giydiğim şey de buydu. Daisy uzun boylu olduğu için şanslıydım, yoksa bunu giymem *imkânsız* olurdu.

Sulli bana yedi kişiymişiz gibi "huysuz peri" adını takmıştı. Şimdi evin sessiz oturma odasında, yerde birlikte kahvaltımızı yiyorduk. Sullivan bir mandalina dilimini kemirirken yeni bir soru sordu.

"Su neyden oluşur?"

"Moleküllerden," diye cevap verdikten sonra bir kaşık daha gevrek yedim.

"Peki moleküller neden soğuk?"

"Bunu lanet olası amcana sor."

"Neden Connor amca her şeyi biliyor?"

"Çünkü o sikik bir ukala," dedim kolumla ağzımı silerken.

Sulli sırtüstü uzanıp denizkızı eteğinin belini kaldırarak altına baktı. "Baba?" Sesindeki endişe hemen dikkatimi çekti. Tam yanına gidip onu yastık yığınının üstünden çekip almak üzereyken, "Aşağıdaki tüylerim nerede?" diye sordu.

Sikeyim, lanet olsun.

Üzerimdeki peri kıyafetini giymeden önce göbek deliğimden başlayıp eşofmanımın altında kaybolan tüylerime baktığını fark etmiştim.

"Orada tüylerin olması için fazla küçüksün."

Üzülerek dudaklarını büzdü, eteğinin altına bakmaya devam ediyordu. "Yakında çıkacak mı?"

"Hayır." *Sikeyim, hayır.* Onun *dört* yaşından siktiğimin *ergen-*

liğine geçmesine henüz hazır değildim. Gerçekten sanki daha dün doğmuş gibi hissediyordum. Doğrusu, onu *küçük* kızımdan başka bir şey olarak hayal edemiyordum.

Kâsedeki sütü yudumlayıp kenara koydum ve Daise mesaj attım.

Nasıl hissediyorsun?

Mesajı gönderdiğim anda telefonuma başka bir mesaj bildirim sesi geldi.

Ryke... -Lo

Sulli üzgün olduğu için bu sabah kardeşim ve Connor'la olan spor salonu randevumuzu iptal etmiştim. Bu nedenle mesaj sinirlerimi altüst etti.

Sorun ne? İkinci bir bildirim sesi geldi.

Harika :) -Daisy

Küçük kardeşim bana rasgele bir mesaj göndermeseydi daha çok gülümseyebilirdim. Üçüncü bildirim sesi de yankılandı.

Spor salonuna gelebilir misin? -Lo

Bir sorun vardı.

Tekrar düşünmeden hemen harekete geçtim. "Sikik bir geziye çıkmak ister misin, Sulli?" Onu çoktan yastıklardan kaldırmıştım.

Sulli hızla başını sallayıp mandalinasını tükürdü.

Sikik kapıdan neredeyse fırlayarak çıktım.

Üzerimde hâlâ sikik bir tütü ve tek parça giysi olduğunu Land Cruiser'ımı spor salonuna park ettiğimde hatırladım. Dört kameraman kaldırımda bekliyordu.

"Sikeyim," diye küfrettim. Kemerimi çözüp arka koltuğa döndüm, bir pantolon arıyordum.

Sullivan, Daisy'nin Kabuk Zamanı TV oyunu sayesinde paparazzilerden korkmadan sabırla çocuk koltuğunda bekliyordu. Korkmasa da onlara karşı arkadaş canlısı değildi. *Lanet olasıca yabancılarla konuşma*, diye ona defalarca söylemiştik.

Halatlar. Karabinalar. Sikik bir tırmanma kaskı. Fakat kıyafet yoktu. "Sikerler." Yoğun çığlıklar ve kamera flaşları arasında kapımı açtım.

"*Görmezden gel*" ve "*siktirin gidin*" modundaydım. Yolcu kapısını açıp Sulli'nin kemerini çözmeye başladım. Kızım ellerini kulaklarına bastırmıştı.

"RYKE!"

"BU TARAFA BAK, RYKE!"

"RYKE BURADAYIZ! BURAYA BAK!"

"SULLIVAN! BURAYA BAK!"

"HADİ GÜLÜMSEDİĞİNİ GÖRELİM, SULLIVAN!" Yarısı dolu olan otoparka daha fazla paparazzi gelmeye başladı.

Sulli'yi koltuğundan kaldırdım. Onu içeri taşımak istiyordum ama o yumuşak bir sesle, "Yürüyebilir miyim, babacığım?" diye sordu. Kızımı yere indirdim, o da elimi tuttu.

Bu noktada sikik pembe tek parça kıyafet popoma kadar çıkmıştı ama bu endişelerim arasında değildi. bir kameraman neredeyse yolumuzu kesecekti.

"*Siktir git*, geri çekil," diye küfrettim. Başka bir kameraman o adamın gömleğini tutup onu yolumuzdan çekti.

"O yeni!" diye bağırdı başka biri diğer adamla ilgisi olmadığını belirtircesine.

Bu kadar yeter. Sulli'yi kucağıma aldım.

"Babacığım." Aşağı inmek için kıpırdandı.

"Sadece içeri girene kadar bekle, Sul." İki saniye sonra kapıları iterek açtım. Lanet olasıca spor salonu neredeyse boş olsa da şu an burada olan herkes bize bakıyordu. Bu kıyafeti giymeseydim bile yine de bakacaklarını biliyordum.

"Vay." Sulli spor aletlerini büyülenmiş gibi inceliyordu. Koşu

bantları, bisikletler, merdiven makineleri... Daha önce hiç böyle bir spor salonu görmemişti.

Söz verdiğim gibi onu yere indirip arka taraftaki ağırlık sehpalarına doğru yönlendirdim. Kardeşimi Connor'ın tuttuğu bir ağırlık sehpasında buldum.

İkisini de hızlıca süzdüm... gayet iyi görünüyorlardı.

"Hey!" diye bağırdım öfkeyle.

Lo başını çevirdi. Gözleri "ne halt oluyor" diyen ifadesiyle fal taşı gibi açılmıştı. Tam o anda kolları çözüldü. Anında ciğerlerim tıkandı. Connor, Lo'nun göğsüne çarpmadan hemen önce ağırlığı yakaladı.

Gergin bir nefes verdim.

Lo oturur pozisyona geçti. Önce beni, sonra kendisini, sonra Sulli'yi ve en sonunda tekrar beni işaret etti. Birden gülümsedi. "Bugün benim doğum günüm mü? Çünkü ya Cadılar Bayramı olmalı ya da yarı zamanlı bir balerin olarak çalıştığım bana söylemeyi unutmuş olmalısın."

Sulli bana gülümseyerek, "O benim huysuz iyilik perim," diye açıkladı.

Ellerini havluya silerken, "Bunların yalnızca üçte biri doğru," dedi Connor.

"Üçte ikisi de klasik Ryke." Lo fotoğrafımı çekti.

Umurumda değildi.

"Connor amca?" Sulli ona doğru yaklaşırken parlak bir halteri fark etti ve o tarafa yöneldi. Yine de sorusuna devam etti. "Mololükler neden ıslaklar?" *Molekül* kelimesinin nasıl söylendiğini unutmuştu. Sulli lanet halterini kaldırmaya çalıştığı için Connor ona cevap vermek zorunda kalmadı.

Onu bir iki adım geri çektim.

"*Dokunabilir miyim?*" dercesine bana bakıyordu.

Çömelip ağırlığı kaldırdım ve ona bakmasına izin verdim. Bu sırada kardeşime odaklandım. "Sana ne oldu?"

"Bana mı?" Lo telefonunu cebine koyup su şişesinin kapağını açtı. "Tütü giyen sensin. Paparazziler hâlâ dışarıda mı?"

"Sikimde değil." Magazin dergileri ya da kostümüm umurumda

değildi. Kardeşimse umurumdaydı. "Sorun ne? Bana mesaj atan *sendin*." Çenem gerildi.

Yüzü düştü. "Tanrı aşkına... Buraya alelacele geldin, değil mi?" Suçluluk duygusu bir anlığına onu ele geçirirken ensesini ovuşturdu.

"Yine olsa yine yapardım. İyi misin?"

"Evet. Sadece burada olmanı istedim. İhtiyacım yoktu yani. Yalnızca bir istekti." Gözleri Sulli'ye kaydı. Küçük kızım deniz kabuğu dinler gibi ağırlığı kulağına dayamıştı. "Gerçekten öldüğümü anlaman için mesajlarıma 'imdat' yazmaya başlayayım mı?"

İnledim. "Hayır. Sikik hayatımda bir Lily bana yeter."

"İmdat. Uzaktan kumandayı bulamıyorum," diye alay etti Connor.

Lo güldü. Çünkü hep birlikte yaşarken Lily gerçekten de gruba böyle bir mesaj göndermişti. "İmdat. Ryke'm tek parça çıtçıtlı *body*'si poposunun arasına kaçmış."

Sulli'nin meşhur iç çamaşırının poposunun arasına sıkıştığı fotoğrafa atıfta bulunarak, "Kızı da aynı babası gibi," dedi Connor.

Başımı iki yana salladım. "Seni sikeyim ve seni de sikeyim."

Sulli haltere vurdu. "Beni sik!"

Hassiktir.

"Ah, kahretsin." Lo irkildi.

Connor'ın yüzü ifadesizdi. Şakaklarımı ovdum. "Hey, Sulli. Bir daha asla böyle bir şey söyleme. O *kötü* bir sikik kelime," dedim sert bir sesle.

Bu çok zordu çünkü küfrettiğimi beş saniye sonra falan fark ediyordum ve o zaman bile bunu anlamak için *düşünmem* gerekiyordu. Durumu anlamadığı için Sullivan'ın kaşları çatıldı.

"Luna bunu söyleseydi kafayı yerdim," dedi Lo.

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Elimi bir kez daha yüzümde gezdirirken bir çözüm buldum. "Her kötü kelime söylediğinde bir sebze yemek zorundasın."

"Hayır." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Babacığım..."

Kardeşimin, Connor'a, "Buna hiç dayanamıyor," dediğini duydum.

"Ona bir dakika ver."

"Bir sebze," dedim. "Bu kadar, tatlım." Küfretmesi benim lanet olasıca hatamdı ve onu en ağır cezaya çarptırmışım gibi davranıyordu.

"Peki." Sesi o kadar üzgündü ki, neredeyse ona "*Boş ver, bu seferlik bir şey olmaz*," demek üzereydim.

Kardeşime baktığımda dudaklarını oynatarak, "*Kuralı koydun, şimdi uygula*," dediğini gördüm. Eliyle bir tokmak hareketi yapmıştı.

Bu yüzden kızımın başını öpüp ayağa kalktım.

Lo yavaşça alkışlamaya başladı. "İlerleme var."

Connor da alkışa katıldı. "*Küçük* bir ilerleme."

Onlara şerefsiz ve en büyük şerefsiz dememek için dilimi ısırmam gerekti. "Sulli burada olduğu için şanslısınız."

Genelde "*şans*" kelimesini küçümseyen Connor bile bu kez bir şey demedi.

"Kesinlikle," dedi Lo. "Yoksa bunu kaçırmış olurduk." Bunu söylerken kostümüme bakmıyordu.

Söyledikleri doğrudan içime işledi.

Daisy'siz ikinci gündü, onu deli gibi özlüyordum. Yine sabah beş civarında uyanmıştım. Yorganlarım kırışmamış, biri tekmelemiş ya da üzerinde yuvarlanıp dönmüş gibi birbirine girmemişti. Yatak hiç gıcırdamıyordu.

Onun lanet olasıca gülümsemesini göremiyordum. Nutty'nin her kapı sesini kontrol ederken koşuşturduğunu duymuyordum. Köpeğimiz, Calloway Kampı'nda Dais'le kalıyordu. Bu düşünce yavaşça çenemi gerdi.

Sikik bir köpeği kıskanıyordum.

Dağınık saçlarımı karıştırdım. Oda sessiz, karanlık ve berbat derecede yalnızdı.

Aslında Sulli doğmadan önce Daisy ve ben ayrı kaldığımızda sadece mesajlaşır, bazen iki dakikalık kısa bir telefon görüşmesi yapar-

dık. Lily ve Lo gibi her an birlikte olmaya *ihtiyaç* duymazdık. Ancak artık aramızda bir şeyler değişmişti.

Hiç kimse Lily ve Lo gibi olamazdı ama... *siktir*. Daisy'yi sanki bir yıldır görmüyormuşum gibi *özlüyordum*. Yalnızca iki gün olmuştu. Yüzümü ovuşturarak kendime gelmeye çalışsam da Sulli'yi gördüğümde onun yokluğunun daha çok içime işleyeceğine emindim.

Yatağın kenarına oturup ayaklarımı yere indirdim. Siktiğimin komodininden telefonumu aldım. Yeşil kâğıt fenerler tavan vantilatörünün uğultusuyla başımın üzerinde sallanıyordu. En baştaki isme tıklayıp FaceTime'a bastım. Ekran tamamen karanlık gözükmesin diye sikik ışıkları açıp yerime geri döndüm.

Daisy ikinci çalışta telefonu açtı. Loş ışıklı ortamda anında güneş gibi parlak, yeşil gözleriyle karşılaştım. Saçları gevşek, dağınık bir topuz halinde toplanmıştı. İleri geri hareket halindeydi. Ben yüz hatlarını inceledikçe gülümsemesi genişledi. Arka planda kurbağalar yumuşak bir şekilde vıraklıyor, kuşlar cıvıldıyordu. Güneş henüz doğmamıştı, bir lamba onu aydınlatıyor olmalıydı.

Yanağını eline dayayarak, "Merhaba," diye fısıldadı. Elleri bir şeyi kavramıştı. İp miydi o?

Sallandığını fark ettim.

Bu sessiz sakin sikik sabahta gölün kenarında salındığını gözümde canlandırdım. Kano rafları yakınındaydı, kampçılar hâlâ uyurken o uyanıktı.

Gülümsemesini bastıramıyordu. "Beni mi özledin?"

Lanet olasıca tahmin ettiğinden daha fazla. Cevap yüzümden okunuyordu. "Nasıl uyudun?" Ön kollarımı uyluklarımın üzerine koydum ve öne eğilerek telefonuma baktım.

"Hımm," diye neredeyse inledi. "En iyi uykumdu."

Kaşlarım kalktı. Bu siktiğimin en iyi uykusu olduğuna inanmıyordum. "Öyle mi, Calloway?"

Rolü devam ettiremeyip güldü. "Seninle birlikte evde olmadığım için en iyisi. Altı saat boyunca uyudum. Sadece birkaç kere uyandım." Daisy telefonunu ayarlayıp bir şey fırlattı. Sonra kamerayı çevirdi.

Nutty göle doğru koştu, patileri su sıçratıyordu. Ardından heyecanla yakaladığı sopayı Daisy'ye geri getirdi.

Dais'le ilişkimiz hiçbir zaman kelimelere dayalı olmamıştı. Bu yüzden telefonun diğer ucunda ölümcül bir sessizlik olduğunda, bu gergin veya zorlu bir duruma dönmüyordu. Hatta aksine lanet olasıca huzur vericiydi.

Yalnız başıma sessizce oturmaktansa, Daisy ile sessizliği paylaşmayı tercih ederdim.

Salıncak gıcırdadı, yüzü tekrar kameraya döndü. "Ben de seni özledim," dedi yumuşacık bir sesle.

"Öyle mi?"

"Aynen öyle." İpi çekti. İleri geri, ileri geri... Sürekli hareket ediyordu. "Her dağ bana seni hatırlatıyor."

Dudaklarım neredeyse kıvrılmıştı. "Şimdi de dağlarla mı konuşuyorsun, tatlım?"

Güldü, bu da benim anında gülümsememe neden oldu. "Yalnızca senin dokunduğun dağlar. Onlar favorim."

Daisy'nin yüz hatlarımı inceleyişini izledim. Bahsettiği özlem aniden gözlerine yansımıştı. "Yeni bir şey var mı? Sulli iyi mi?"

"Hâlâ uyuyor mu bakayım. Seni görmek isteyecektir." Ayağa kalkarken dün yaşananları hatırladım. Spor salonu... Lanet paparazziler... "İnternete girdin mi?"

Daisy bir sopa daha fırlattı. "Hayır. Ruh Günleri hep çok yoğun geçiyor, o yüzden ona bile vaktim olmadı." Bir an duraksadı. "Neden? Bir şey mi oldu?"

O endişelenemeden, "Yalnızca benim sikik bir fotoğrafım. Lo kalp emojileriyle birlikte o fotoğrafı bana gönderip duruyor," dedim çabucak. Koridorda yürürken istemsizce gülümsedim. Daisy'yi veya Calloway kardeşlerden birini incitmedikleri sürece *Ünlü Takipçisi*'nin yazdıkları umurumda bile değildi.

Bu lanet olasıca zararsız bir şeydi.

Daisy girip bakmış olmalıydı. Eli kıvrılan dudaklarına gitti. Gözlerinin dolduğunu görünce koridorun ortasında durdum.

"Dais?"

Gülümsüyordu. "Onun için mi giydin?"

Karım yüzünden lanet kalbim resmen parlıyordu. "Lanet olasıca denedim."

Daisy gülerken düşen birkaç gözyaşını sildi. "İnsanların bunu sürekli Lo'ya hatırlattığını biliyorum, Connor için de bu bilinen bir gerçek gibi ama Ryke..." Daisy içten bir kahkaha atıp gülümsedi. "Sen *harika* bir babasın."

Eğer bu sözlerin bana bin tonluk bir yük gibi *çarpmadığını* söylersem yalan olurdu. Kendime Jonathan Hale gibi olmayacağıma dair söz vermiştim ve bu zinciri kardeşimden bile hızlı kırmıştım. *İyi* baba örneğim hiç olmamıştı, örnek alacak kimsem yoktu. Yine de lanet olasıca neye dönüşmek istemediğimi ve kızıma asla yapmayacaklarımı çok iyi biliyordum.

Her gün orada olacaktım. Sadece pazartesileri değil.

Onu paradan çok sevecektim. Ünümden, hatta kendimden bile çok.

Gerekirse mutluluğu kazıp çıkaracak, Sulli'nin ellerine verecektim.

Daisy'nin gülümsemesi o kadar bulaşıcıydı ki, ben de başımı iki yana sallarken istemsizce güldüm. Karıma, kızıma ve bu kahrolası hayata minnettardım.

"Babacığım?" Sulli'nin odasının kapısı açıldı.

Daisy salıncağını hızlandırdı, kızımızın sesini duymasıyla yüzü heyecanla parlamıştı.

"Seni lanet olasıca deli gibi özleyen tek kişi ben değildim," dedim sessizce.

Daisy sahte bir şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Ay da mı özledi? Yıldızlar mı? Yoksa gökyüzü mü?"

Sulli hızla öne atıldığı anda, "Bu minik şey özledi," dedim kamerayı kapıya çevirerek. Hâlâ aynı sikik denizkızı kostümü üzerinde, yarı giyinik haldeydi.

Önünde çömeldim. "Anneye merhaba demek ister misin?" Ekranı dört yaşındaki kızımıza çevirdim.

Sulli gerçekten nefesini tutup hemen telefona doğru koştu. "Anneciğim!"

BÖLÜM 28

LILY HALE

Aralık 2022
Hale Co. Asansörü
Philadelphia

Bir kâbusun içindeydim.

Eğer kâbus gibi senaryoları sıralayacak olsaydım, *şu an* içinde bulunduğum durum kesinlikle listenin en tepesine yerleşirdi.

"Düğmeye tekrar bas!" diye bağırdım Ryke'a. Asansör düğmesine defalarca basmıştım ama belki de sorun bendeydi. Belki Ryke'ın sihirli bir dokunuşu vardı.

Cinsel anlamda değil! Sadece *Hale Co.*'nun bir anda duruvermiş, insanın yüreğini ağzına getiren bu asansörünü tekrar çalıştırabilecek bir dokunuştan bahsediyordum.

"Sikeyim, zaten on beş defa bastım," diye çıkıştı Ryke. Yine de isteğimi yerine getirerek kırmızı renkli *yardım* düğmesine tekrar bastı. Hiçbir şey olmadı. Ne bir ses, ne bip ne de herhangi bir anons duyuldu.

Bozuk.

Tek çıkış yolumuz bozuktu. Hedefimize, yani *Hale Co.*'nun Noel partisine, yaklaşık on kat kala mahsur kalmıştık.

Küçücük, kapalı alanda volta atmaya başladım. Ayna yoktu. Sadece bordo duvar kâğıdı, loş ışıklar ve köşedeki hoparlörden gelen yumuşak Noel müziği vardı. "*Here Comes Santa Claus*" şu anki kâbusumun fon müziğiydi.

Tırnaklarımı kemirirken Ryke bütün düğmelerin altındaki bakım kutusunun önüne çömeldi. Parmak uçlarıyla kapağı kaldırmaya

çalışıyordu. Eğer o parmaklar kayalıklara tırmanabiliyorsa bizi de kurtarabilirlerdi, değil mi?

Şişmiş bileklerim sızlıyordu. Destek için duvara yaslandım, elim büyük karnımın üzerindeydi. Ekstra ağırlık bedenimi aşağı çekiyordu. *Ayakta kal*, diye kendimi motive ettim. Her an doğurabilirdim. Aslında neredeyse evde kalıp Moffy ve Luna'yla pijamalar içinde televizyon izleyecektim.

Fakat son anda fikrimi değiştirmiş, Lo'ya destek olmak istemiştim. Bir de... Noel kurabiyeleri vardı. Beni üstü şekerli kurabiyelerin fotoğrafıyla kandırmıştı. Ben de dayanamayıp pes etmiştim.

Böylece Hep Geç Kalan Ryke Meadows'un arabasına atlayıvermiştim.

Eğer partiye gitmenin sonucunun Aşırı Derecede Hamile Lily Hale'in, Hep Geç Kalan Ryke Meadows'la asansörde mahsur kalmak olacağını bilseydim pijamalarımı giyer ve o kurabiyeleri yediğimi hayal etmekle yetinirdim.

Endişeyle çirkin Noel kazağımdaki -partinin teması buydu- tüyleri yolmaya başladım. Kırmızı yün kazak uyluklarımda bitiyordu, her tarafı sıcak tutkal ile yapıştırılmış beyaz ponponlarla kaplıydı. Ryke'ın üzerinde süs topları sıçan bir geyiğin olduğu yeşil bir kazak vardı. Altında da altın rengi bir iple, "*Sikeyim, Mutlu Noeller*" yazıyordu.

Bunu ona Daisy almıştı.

Telefonumu çıkardım. "Sinyali tekrar kontrol et." Telefonu tavana doğru kaldırdım. Hiç çubuk gözükmüyordu. Sinyal yoktu.

"Lily," diye hırlayarak adımı söyledi Ryke. "Lanet olsun, otur şuraya." Sihirli parmakları bakım kutusunu açmakta başarısız olmuştu. *Sihirli parmaklar mı?* Parmaklarını çok da hoş olmayan yerlerde hayal etmeye başladım.

Sonra da *kız kardeşimin* içinde olduklarını hayal ettim.

Yüzümü buruşturarak hemen bir elimle yüzümü kapattım. Bunu düşünmek istememiştim. *Yemin ederim.*

Derin bir nefes alıp telefonuma odaklandım. "Eğer oturursam bu beş dakikadan daha uzun bir süre boyunca burada olacağımızı

düşünmeme neden olacak." Telefonumu kaldırdım. "Belki beni kaldırırsan çekebilir."

"*Hayır*," diye karşı çıktı Ryke. "Dokuz sikik aylık hamilesin. Seni hiçbir yere kaldırmayacağım."

"Şşt!" diye tısladım fısıldayarak. Sonra kollarımı iki yana açtım. "Bunu duydun mu..."

Ryke bir an sessizleşse de çoktan dört kere kontrol ettiği telefon kutusuna geri döndü.

Durup dinlerken yumuşak bir konuşma sesi duydum. "Yardım edin!" diye çığlık attım. "Yardım edin! Burada mahsur kaldık!" *Lütfen diyardaki bütün büyücüler, lütfen buradan çıkmama yardım edin.*

Ryke telefonu kulağına koyup başka bir düğmeye bastı. Yüz hatları gözle görülür bir şekilde kararmıştı. "İşe yaramayacaksa bu sikik şeyi buraya koymanın amacı ne?"

Uzun bir nefes alıp duvara yaslandım ve yere kaydım. Artık ayakta duramıyordum. Gerçek anlamda yenilgiyi kabul ederek zemine çöktüm.

Ryke bunu fark etmemişti. Yere çöküşüme azıcık bir mesafe kala, "Lanet olasıca otur, Calloway. Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi.

Kahretsin.

İki saat.

İki saattir bu asansörde mahsur kalmış durumdaydık ve süre hâlâ işliyordu. Duvara yaslanıp botlarımın bağcıklarını çözmeye çalıştım.

Ayak bileklerimin nefes almaya ihtiyacı vardı. Ryke önümde diz çökerek bana yardımcı oldu.

Sanırım ona mırıldanarak teşekkür etmiştim. Korkuyla oturmak dışında hiçbir şey yapmamaktan bunalmış ve terlemiştim. Arada sırada yardım için bağırsak da kimse bizi duymuyordu. Ryke'ın asansör boşluğuna tırmanmasını da yasaklamıştım. Fikri ilk dile getirdiğinde gözlerimin önünde ezilip ölmesiyle sonuçlanan bir senaryo gözümde canlanmıştı.

Bana lanet olası derecede dramatik olduğumu söylese de bir süreliğine vazgeçmişti. Sonra tekrar denemişti. Sonra bir kez daha. Dördüncü denemede asansörün tavan kapağını açmayı başarmıştı.

O anda attığım korkunç çığlık, orada donup kalmasına neden olmuştu.

Bir daha da denememişti.

Ryke'ın ölme ihtimalini düşünmek bile canımı yakıyordu. O acıyı bir kez Peru'da yaşamıştım. Bir daha asla yaşamak istemiyordum. O sonsuz boşluğu kimse dolduramazdı.

Derin, kontrollü nefesler aldım. O da sol botumu çıkararak sağ ayağıma geçti. Hafifçe ayak parmaklarımı kıpırdattım. Hepsi yerli yerindeydi. Ryke uzunca bir süre karnıma baktı.

Aşırı hamileydim. Bu iyi değildi.

Yaklaşık bir saat önce başlayan ve doğum sancısına benzeyen ağrılardan henüz bahsetmemiştim. İnkâr etmek benim doğal savunma mekanizmam olsa da bebeği kaybetme düşüncesi zihnime doluşurken boynumda ter damlaları belirdi.

Onu kaybedemem.

O sağ botumun bağcıklarını çözerken, "Diyelim ki, sonsuzluk boyunca burada mahsur kaldık. Xander'ın doğumuna yardım edebilir misin?" diye sordum.

Ryke bana dik dik baktı. "Sonsuzluk boyunca burada kalmayacağız."

"Ama kalırsak diye soruyorum."

"Kalmayacağız."

"Ama *ya kalırsak*," dedim onu alt etmişim gibi. Sonra başka bir nefes verdim.

Diğer botumu da çekip çıkardı. "Eğer kalırsak o zaman başka lanet olasıca şeyleri de düşünmemiz gerek. Yemek ve su gibi."

"Seks..." dedim pat diye. Aynı anda yüzlerimizi buruşturduk. "Hayır, hayır, hayır, hayır! *Seninle* yapmayı kastetmedim. Sadece öyle demek istedim işte." Ne demek istemiştim? Ellerimi sallayarak yüzüme hava yolllamaya çalıştım. "Hayatta kalmak için gerekli şeyler sayılınca aklıma hep seks gelir. Netleştirmek gerekirse, seninle

yapmayı kastetmiyorum. Genel... olarak söylüyorum." Sanki dünyadaki tüm genelliği kapsıyormuş gibi asansörün içini işaret ettim.

Uyanmaya çalışırcasına yüzünü ovuşturdu. Sonra da bu konuşmayı yaptığımıza bile inanamıyormuş gibi inledi. "Sikeyim."

Tekrar bir sancı girerken dişlerimi sıkıp olduğum yerde kıpırdandım. "Ama gerçekten..." *Korkuyorum.* "Eğer önümüzdeki yirmi dört saatte burada kalırsak şey... yapabilir misin... yardım..."

Başını kaldırdı, yüzündeki endişe beklediğimden de yoğundu. "Şu anda lanet olasıca sancıların mı başladı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Belki."

Ryke elini saçlarında gezdirdi. "*Belki* ne demek? Gerçekten yoğun mu, yoksa..."

"Bilmiyorum," diye tekrar ettim.

"Nasıl bilemezsin?" diye bağırdı Ryke panikle. "Bu senin üçüncü çocuğun."

Elimi göğsüme koydum. "Yine de Rose gibi bu konuda uzman değilim."

"Sikeyim..." Ryke beni işaret etti. "Sen de onun kadar zekisin. Üç bebek, altı bebek ya da *hiç* olmaması fark etmez. Hepsi aynı sikik şey..." Korkunun beni ele geçirmesini izlerken sözünü yarım bıraktı. "Ağlıyor musun?"

"Hayır." Parmağımla gözümün altını sildiğimde elime bir damla gözyaşı geldi. "Rose olsa ağlamazdı."

"Sen Rose değilsin," dedi sertçe. "Ayrıca sikeyim, o olmak zorunda da değilsin. O kendinden başka hiç kimse olmanı istemezdi."

Başımla onayladım. Haklıydı. Yalnızca biraz ekstra Rose gücüm olsa fena olmazdı diye düşünmüştüm ama belki de Xander'ın tek ihtiyaç duyduğu şey benim gücümdü.

Başka keskin bir sancıyla irkilirken sıkıca gözlerimi yumdum.

Ryke bana biraz daha yaklaşarak bin tane soru sormaya başladı. *Neresi acıyor? Lanet olasıca yardım etmek için ne yapabilirim? Uzanmaya ihtiyacın var mı? Sikik kazağımı alıp yastık olarak kullanmak ister misin?*

Durması için elimi salladım. Sessizleştiğinde, "Sadece... başka

bir şeyden bahset. Dikkatimi dağıt?" diye fısıldadım. Belki de hissettiğim endişe ve korku acıyı artırıyordu. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. *Rahatla, rahatla, rahatla.*

Bir gözümü açtım.

Ryke elindeki telefonu çevirdi. "Eğer sikik isimden nefret ediyorsan başka bir tane seçebilirsin."

Diğer gözüm de kocaman açıldı. "Ne? Hayır." *Bu* konuyu açacağını düşünmemiştim. "Lo da ben de Xander ismini çok seviyoruz." Oğlumuz olacağını öğrendiğimizde favori çizgi romanlarımızdaki karakterlerle ilgili isimler düşünmeye başlamıştık. Birçok seçenek ve kararsızlıkla dolu aylar geçirmiştik. Maximoff ve Luna'nın adını bulduğumuz gibi kolay olmamıştı.

Bu yüzden uzun isim listemizi Ryke'a verip ondan aralarından birini seçmesini istemiştik.

Listeyi geri verdiğinde bir ismin etrafını daire içine almış ama bazı harfleri karalamıştı.

~~Al~~exander Summers.

X-Men'de *Havok* olarak da bilinen bir karakterdi ve *Scott Summers*'ın ağabeyiydi. Bu isim Lo'nun duygulanmasına neden olmuştu. Özellikle de Ryke seçimini yapmadan önce her ismi tek tek araştırdığını söylediğinde.

Biz çocuklarımıza ikinci bir isim vermediğimiz için -sadece ilk isimleriyle anılmalarını istiyorduk, o kadar- yalnızca bir isim seçmesi yeterli olmuştu.

"Güzel, ben..." diye başladı Ryke. "... Lily? *Sikeyim.*"

Elini alnıma koydu, sanırım yüzüm bembeyaz olmuştu. Hızlıca konuştum. "Bu bebeği bugün doğuramam. Bugün Noel *Arifesi.*" Bu saçma çirkin kazak partisi, yetişkinlere özel geç saatlere kadar sürecek bir etkinlikti. Tüm çocuklar, hepsi Cobalt Malikânesi'nde uyuyorlardı. Onlar için dev bir pijama partisi gibi olacaktı. Poppy yetişkin grubuna katılmamıştı, bu yüzden çocuklardan biri uyanıp da birine ihtiyaç duyarlarsa diye oradaydı.

Kendimi tutamayarak konuşmaya devam ettim. "Yarın Noel ve ben Maximoff'la Luna'mn hediyelerini açışını izleyecektim. Daisy

anlatıcı olarak herkesin videosunu çekecekti. Onun anlatımını kaçıracağım! Bunu yapamam." Titrek bir nefes verdim.

"Hey, sikik videoyu istediğin zaman izleyebilirsin."

Ellerimi karnıma koyup Xander'a, "Henüz oradan çıkma. *Lütfen*," diye seslendim. Yemin ederim o anda, hiç sözümü dinlemeden resmen aşağıya, aşağıya ve daha da *aşağıya* dalıverdi. Sıkacak bir şey arayarak Ryke'ın bileğini yakaladım. "Yalnızca şekerli bir kurabiye istemiştim!"

Lo'nun kalanlardan bana getireceğini düşünmüyordum. Ayrıca getirseydi bile önümde yemesi gibi büyük bir olasılık vardı. O tam bir kurabiye işkencecisiydi.

Ryke tekrar internete bağlanmayı denedi ancak hiçbir şey yüklenmiyordu. *Servis yok.* Hâlâ işini yapan vücudum hariç hiçbir şey çekmiyordu. Dişlerimi sıkarak bir çığlık attım, o keskin acı hızlı ve şiddetli bir şekilde geri gelmişti.

Çenesi gerildi, bakışları da gergindi. Benim aksime paniğini bastırabiliyordu. "Hey, Lily." Kazağını çıkarıp yumuşak kumaşı top haline getirdi ve belimin arkasına koydu. Ben duvara yaslanırken kazak yumuşak bir yün yastık gibi destek görevi gördü. "Burada ne olursa olsun aramızdaki hiçbir sikik şeyi değiştirmeyecek. Sen benim dostumsun ve seni seviyorum. Anlaşıldı mı?"

Gözlerim dolarken başımı salladım. Ne demek istediğini biliyordum.

Ryke bacaklarımın arasına bakmak zorundaydı.

Ne geri çekildim ne utandım ne de kızardım. Utançla dolu değildim. Yalnızca acı ve kararlılıkla doluydum. Bu yalnızca benimle ilgili değildi. Xander'la ilgiliydi ve yardıma ihtiyacım vardı.

Sonraki sancı girerken Ryke'ın bileğini sıktım. O da nasırlı eliyle elimi kavradı. Elinin sertliğine odaklanmaya çalıştım. *Bir kaya tırmanıcısının elleri.* Düşünce neredeyse acıyı unutmamı sağlamıştı. Ölçülü nefesler verdim.

Tam taytımı diz kapaklarıma kadar indirirken bugün iç çamaşırı giymediğimi hatırladım.

Ryke bana biraz yardımcı oldu. Ancak sonraki sancı dalgası geldiğinde duraksadım. Sonra bir şey daha geldi...

İrkildim. *Aman Tanrım.*

Islaklık bacaklarımın arasından aşağı süzülerek taytımın bir kısmını ıslattı.

"Sikeyim," diye küfretti Ryke. Gerçeklik ikimizin de yüzüne tokat gibi çarptı.

Suyum gelmişti.

Doğum yapıyordum.

Bu asansörde. Lo olmadan. Hastane, doktor, ağrı kesiciler ya da günün sonunda Xander'ın hayatta ve sağlıklı olacağına dair hiçbir güvence olmadan doğum yapacaktım.

Başımı arkamdaki duvara vurarak, "Hayır, hayır, hayır," diye tekrar edip durdum. Tavana baktım. "Lo," diye hıçkırdım. "Lo'ya ihtiyacım var." Asansör kapağına döndüm. "Lo!" Lo'suz yapamazdım. Bunu onsuz nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. "Lo!" Çığlığım boğazımda çatladı.

Ryke yüzümü kavradı. "Lily. Lily, şşt. Her şey yoluna girecek."

"Lo'ya ihtiyacım var. Bunu onsuz yapamam." Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. "Lo," diye inledim. *Lütfen beni bul, Lo.*

O beni hep bulurdu.

"Sikeyim. Odaklan, Lily." Ryke yanaklarımı daha sert kavradığında gözlerimi ona çevirdim. "Onsuz üç sikik ay geçirebildin. Ben de orada *seninleydim.* Bunu hatırlıyor musun?"

Gözyaşları içinde başımla onayladım. Lo'nun rehabilitasyona gittiği zamandı. Hepimiz çok daha gençtik. Yüzümü ovuşturup elimi göğsüme bastırdım. Kalbim binlerce parçaya ayrılıyordu. "Bunu onsuz yapmak istemiyorum."

"Ama lanet olasıca yapmak zorunda kalacaksın."

O an yaşadığım duygusal çöküş, her türlü acının önüne geçmişti. Sancılar, içimde yanarak ilerleyen bir acının altına gizlendi.

Dizlerim çoktan bükülmüş, bacaklarım açılmıştı. Ryke, taytımı ayak bileklerimden sıyırdı. Üzerimde hâlâ diz altına kadar gelen *Star Wars* temalı Noel çoraplarım ve çirkin kazağım vardı. Bizden on kat yukarıda insanlar gülüyor, kadeh tokuşturuyordu. Muhtemelen Noel coşkusuyla yanakları pembeleşmişti.

Ryke bacaklarımın arasma baktı. Onu izlemedim.

"Sancıların ne kadar aralıklı diye süre tutman gerekiyor," dedi. Bileğindeki saatin kronometresiyle uğraşıyordu. "Bir sonrakini hissettiğinde bana söyle."

Sersemlemiş bir halde başımı iki yana salladım, sonra onaylarcasına tekrar salladım. Gözyaşları yanaklarımı ıslatıyordu. Midem iyice bulanırken mırıldanarak cevaplar verdim. Lo'ya duyduğum aşk beni öylesine sarıyordu ki, çoğu insan bunu eleştirirdi. *Çok fazla. Çok zehirli. Dur artık.*

O benim bir parçamdı.

Ruhumun içindeydi.

Hep öyle olmuştu.

Yokluğu içimi *parçalıyordu.* Sırf şu anda yanımda olması için başka bir anda tekrar üç ayı onsuz geçirmeyi göze alabilirdim. Tüm Noel mucizelerini harcamaya hazırdım. Sanırım bunu sesli bir şekilde Ryke'a da söylemiştim çünkü siktiğimin Noel mucizesi gibi bir şey dediğini duymuştum. Ancak çevremde yaşanan şeylerin pek farkına varamıyordum.

Kafamı toparlamaya çalıştım. *Bebeğim. Doğuyor.*

Her şey yoluna girecekti.

Her şey yoluna girecekti.

O burada yokken bile mi?

Her şey yoluna girecekti.

Onu burada istiyorum.

Her şey yoluna girecekti.

Ağladım. Burnumu sildim. Sancılarımın arasındaki süreyi bile kaybetmiş durumdaydım. Bunu Ryke'a da anlatmaya çalıştığımda endişelenmememi söyledi.

Belki gerçekten halüsinasyon görüyordum ama asansörün tavanındaki kapağın açıldığına yemin edebilirdim. Daha önce hiç görmediğim sarışın bir adam başını uzatıp etrafına bakındı.

"Lo!" diye çığlık attım. Söyleyebildiğim tek şey buydu.

Sonra sarışın adam gözden kayboldu.

Ardından, "Lily!" diye bir ses geldi.

Bu Lo'ydu. Yukarıda bir hışırtı duydum, ardından onun keskin hatları göründü. Başı kapağın açıklığından aşağıya uzandı. Üst kısmı uzun olan saçları gözlerinin önüne düşmüştü.

Onu gördüğüm an gözyaşlarım yeniden boşaldı. Buradaydı. *Gerçekten burada.*

Ya da belki hepsi kafamın içindeydi. Belki de bu, onu kollarımda hayal ettiğim bir kuruntuydu. Gerçekle hayali karıştırdığım ilk an olmazdı. Kalbim sızladı.

Ortadan kaybolmasını izledim.

Hayır. "Hayır," diye hıçkırdım. *Geri gel.*

Aceleci konuşmalar duydum, sonra tavan kapağından aşağı atladı. Ayakları yere bastı. Beline kadar sıyrılan siyah, kırmızı ve yeşil ipliklerle örülmüş "DJ Elf" desenli çirkin bir Noel kazağı giyiyordu.

Hiç vakit kaybetmeden dizlerinin üzerine çöktü, elleri yanaklarımdaydı. "Buradayım. Buradayım, Lil," diye tekrarladı. Kehribar gözlerinin içinde milyonlarca "*seni seviyorum*" ve binlerce endişe parlıyordu.

Gözlerimi kırpıştırırken yaşlarım onun ellerine aktı. "Bu... gerçek mi?" diye sordum.

Lo başım salladı. "Gerçek, aşkım."

Beni öptü. Çaresizce, *dizginlenemez* bir öpücükle duygularımı yatıştırdı. Ayrıldığında acı, bir araba kazası gibi beni altımdan vurdu. Canım ne kadar acısa da bunu diğer türden acıya tercih ederdim. *Her zaman.*

Bacaklarımın yanına kayarken, "Suyu ne zaman geldi?" diye sordu Lo.

Ryke saatini kontrol ederken yanıma geçti. "Neredeyse bir saat önce."

Ne? Tekrar irkildim, elim artık Lo'nun elindeydi. "Bu doğru değil."

"Hiçbir şeyin farkında değildin, Lily."

Lo serbest elini dizkapağıma koyup bacaklarımın arasına baktı. Başım dönüyordu, yüzündeki ifadeyi seçemiyordum. "Şu ana kadar nasıldı?" diye sordu Ryke'a.

"Hiçbir şeyin farkında değildi," diye tekrarladı Ryke.

"Ambulans geliyor, bakım ekibi de asansörü yeniden çalıştırmaya uğraşıyor," diye açıkladı Lo. "İkinize de ulaşamadım... ve ben..." Başını tavana çevirdi, gözleri öfke ve korku karışımı bir ifadeyle dolmuştu. "Yakındaki her bir lanet olası hastaneyi aradım. Sonra arabanızı otoparkta bulduğumuzda bir kazaya karışmadığınızı anladım."

Ryke ayağa kalktı. "Sikik asansörün yerinde kaldığını fark ettin mi?"

"Connor fark etti. Asansör boşluğuna nasıl girileceğini bilen birini bulduk. Bakım ekibi de son iki saattir onu çalıştırmaya uğraşıyor..."

Başka bir sancı girdiğinde çığlık attım, Lo'nun elini öyle sıkı tutuyordum ki, kan dolaşımı durmuş olabilirdi. *Tanrım...* Acıdan neredeyse kusacaktım, midemden bir bulantı yükseldi. Lo yanağımı okşadı ve bir şeyler fısıldadı ama bu halde anlayamıyordum. Sersemlemiş bir şekilde başımı salladım.

Ryke açık kapağa yöneldi. Zıplayıp kenardan tuttu ve tek eliyle kendini yukarı çekti. Buna çıldıracak halim kalmamıştı. Zaten bir saniye sonra geri döndü. "Siren sesleri duyuyorum." Ses uzaktan geliyordu.

Bir ambulans geliyor. Ya da bu yalnızca kafamın içinde mi?

İlk düşünceye tutunarak rahatlamaya çalıştım.

Lo ve Ryke minnettar bir şekilde birbirlerine baktı. Lo, Ryke benimle ilgilendiği için böyle hissediyordu. Ryke da Lo kurtarışıma koştuğu için.

"Onun sana ihtiyacı var," dedi Ryke.

Lo bana baktı. Ben de ona baktım. Geçmişimiz beni sıcak bir güven duygusuyla sardı, o kehribar gözlerinin karşısında eridim. Lo iki eliyle yanaklarımı kavradı.

"Sen ve ben," dedi.

"Lily ve Lo," diye fısıldadım.

"Lo ve Lily." Düşen gözyaşını sildi ve başını salladı. "İyi olacağız."

"Buna inanıyorum," diye mırıldandım.

Sonrasında her şey çok hızlı gelişti. Bitmek bilmeyen sancılar,

çığlıklarım ve yaklaşan bir bebek arasında zaman eriyip gitti. Asansör gıcırdayarak çalışmaya başladı. Yeni bir kata ulaştığımızda kapılar açıldı, karşımızda sağlık görevlileri vardı. Hızla sedyeye alındım.

Kız kardeşlerimi gördüm, Connor da yanlarındaydı.

Ne düşündüğümü bile bilmiyordum, sadece beni bir an önce hastaneye yetiştirmek için hareket ettiklerini hissettim. Lo'nun elini bir an bile bırakmadım.

Dışarıda, zifiri karanlık Noel arifesi gecesinde kar taneleri süzülürken sağlık görevlileri ambulans kapılarını açtı ve beni güvenliğe doğru sürdüler.

Ellerim dizlerimde, dişlerimi sıkarak nefes aldım.

Xander'a, "Rahminde kal!" diye bağırdı Rose.

Connor nefes alıp vermemi söyledi.

Ryke bir sağlık görevlisiyle konuşuyordu.

Daisy ise karnımın üstüne geyik şeklinde bir şekerli kurabiye koydu. *Teşekkürler, Daisy. Gerçekten istediğim şey buydu.*

Lo tam yanımdaydı. Elimi sımsıkı tutuyor, bunun gerçek olduğunu söylüyordu. Ne olursa olsun, burada olacağını...

Dünya bana yeniden yetiştiğinde kendimi hastanede buldum. Saat, gece yarısını bir saat geçmişti.

Ve bir Noel mucizesi, kollarımda yumuşak bir sesle ağlıyordu.

Lily & Loren Hale oğulları
Xander Hale'in
doğumunu büyük bir sevinçle karşıladı.
25 Aralık, 2022

Ninova

2023

"Benden çok daha cesur biriyle evlendim."

Garrison Abbey, Biz Calloway'iz
(5. Sezon, 12. Bölüm - Street Fighter ve Elmaslar)

BÖLÜM 29

DAISY MEADOWS

Mart 2023
Meadows Taş Evi
Philadelphia

"Emin misin?" diye sordum Rose'a yirminci kez. Rose'un karar alma konusunda oldukça başarılı bir geçmişi vardı. Kararlıydı, netti ve asla geri adım atmazdı. *"Emin misin?"* diye her soruşumda bunu tekrar tekrar görüyordum.

"Senin için bunu yapmak istiyorum. Sadece bana izin ver," dedi Rose elimi tutarak. İkimiz pencere pervazına yerleşmiş oturuyorduk. Connor ve Ryke ise koltukta sessizce oturuyor, bizi izliyorlardı.

Rose yaklaşık bir yıl önce son çocuğunu doğurmuştu. Ben Pirrip Cobalt. Tom ve Eliot'ın yanında, oyun parkında uyuyordu. Nadir görünen bu sıcak günde, dışarıdan gelen kahkahaları duyabiliyordum.

Pencereden dışarı bir bakış attım. Çıkmaz sokakta Moffy bisikletiyle daireler çiziyor, Janie ise soluk mavi eteği ve leopar desenli kazağıyla arka pedalların üzerinde dikiliyordu. Elleri Moffy'nin omuzlarındaydı. İkisi de yazın sekiz yaşına girecekti.

Coconut da Sulli'nin etrafında dairler çiziyordu. Amacı tam olarak küçük kızın dikkatini çekmek değildi. Kulakları dikilmiş beyaz Sibirya kurdumuz uyanık bir şekilde beş yaşındaki çocuğu koruyordu. Sullivan, Moffy'nin kaykaylarından birine sahip olsa da hâlâ onu kullanmayı öğrenme aşamasındaydı. Sürekli çimlere takılıp düşüyordu ama tıpkı babası gibi o da asla pes etmiyordu.

Bugün tamamen Ryke ve benim bebek yapmamla ilgiliydi, tabii akla ilk gelen geleneksel anlamını kastetmiyordum.

Sullivan'ın en az bir kardeş kadar yakın olacağı kuzenleri vardı. Tek çocuk olarak da mutlu olurdu, yani başka bir bebek istememin sebebi bu değildi.

Doğum yaptıktan sonra ameliyata alınmış ve ölümün eşiğinden dönmüştüm. Ertesi günü görememe ihtimalim oldukça yüksekti. Hayatta *kalmamam* gerekiyordu. Ryke'a beni kaybedebileceğini söyledikleri, *bir anda* bekâr bir baba olabileceğini öğrendiği zaman... sadece beni tekrar görebileceği anı düşünüyordu.

Beni ve benim ne isteyeceğimi düşünmüştü.

Doktorun kalan yumurtalarımı saklamasını sağlamıştı. Hayatının en zor iki anından biri olarak tanımladığı bu anda, benim için böyle bir şey yapmıştı.

Vücudumun yirmi yılı aşkın süredir yaşadığı iniş çıkışlar ve riskli bir doğumun ardından laboratuvar tabağındaki yumurtalarımla kalakalmıştım. Onları Ryke'ın spermleriyle birleştirip embriyo haline getirinişlerdi, ihtiyacımız olana kadar dondurulmuş bir halde bizi bekliyorlardı. Ryke'ın güvende tuttuğu ve belli bir kısmımın kalan son parçaları gibi *hissettiren* bir şeyi boşa harcamanın düşüncesi midemi bulandırıyordu.

O embriyoları fiziksel olarak cinsel ilişkiye girerek yaratmamış olsak da içinde büyük bir sevgi vardı. Taşıyıcı annelik işe yarar mı diye denemek istiyordum ama ne kadar cesur görünsem de çoğu zaman içten içe çok korkuyordum. Bu sürecin bazı kısımları beni derinden ürkütüyordu.

"Bu kararı tek başıma veremem," dedim Rose'a. "Bunu yapamam. Bu çok büyük bir mesele ve hepimizi etkileyecek." Önce Ryke'a, ardından Connor'a baktım.

Rose da onlara döndü.

Connor kahve kupasını masaya koyup arkasına yaslandı. "Ryke'la bazı endişelerimiz var."

Rose savaşa hazırlanıyormuş gibi sırtını gerdi. "Siz ikiniz... konuşuyor muydunuz?"

"Evet," dedi Ryke. "Bazen böyle sikik şeyler yapıyoruz."

Connor kolunu koltuğun arkasına uzattı. "Yalnız biraz can sıkıcı

olabiliyor, özellikle birdenbire dili kesilmiş gibi konuşmayı kestiği zaman."

"Herkes her sikik sessizliği doldurmak zorunda değil."

Bu batan gemiyi kıyıya yanaştırmak istercesine, "Endişeler mi?" diye araya girdim. "İkinizin bizimle ilgili... endişeleri hakkında mı konuşuyordunuz?" Elimle dördümüzü işaret ettim.

Tekrar sessizleştiler, delici bakışları Rose ve beni adeta yakıp geçiyordu.

"Sadece ablam ve benimle ilgili..." dedim farkındalıkla. Rose destek olmak için elimi sıktı. Sessizce attığı savaş çığlıklarını duyabiliyordum. *Düşmanlarımızın üstesinden geleceğiz.*

Bu senaryoda bahsi geçen düşmanlar kocalarımız olabilirdi.

"Sevgilim," diye başladı Connor.

"Bana *sevgilim* falan deme," diye tersledi Rose. "Sizden şefkat beklemiyoruz. Bebek yapmaya çalışıyoruz, birbirimize bebek gibi davranmıyoruz."

"Sikeyim, ben tek kelime bile etmedim," diye homurdandı Ryke.

Bu iş beklenmedik bir hızla rayından çıkmıştı. "Konumuza geri dönelim." Hepsi benim kelimelerime çok saygı duyuyordu, bu sayede ifade etmek istediklerimi söylemekte hiçbir sorun yaşamıyordum. Bu yüzden sadece konuştum. "Bu konuyla ilgili herkesin görüşünü dinlememiz önemli çünkü bu *gerçek anlamda* hepimizi ilgilendiriyor. Sizin ne düşündüğünüzü tahmin etmek ya da yorumlamak istemiyorum, bu yüzden rahat olun." Reverans yapıyormuşum gibi elimle onlara selam verdim ama otururken tam olarak eğilememiştim.

Ryke konuşması için Connor'a doğru başını salladı. Kocam pek konuşkan biri değildi, bu zaten bilinen bir şeydi.

"Durum şu," dedi Connor sakin bir ses tonuyla. Yeni yaklaşımı Rose'un öncesine göre biraz rahatlamasını sağlamıştı. "Sadece iki embriyo var. Eğer bunlar başarısız olursa her şey biter."

Daisy Meadows'un korkmasının birinci nedeni buydu. Aslmda daha fazla yumurtam vardı fakat hepsi Ryke'ın spermiyle embriyo oluşturamamıştı. Sadece ikisi başarılı olmuştu.

İki küçük şansımız vardı.

Ayak bileklerini zarifçe üst üste atarak, "Ve?" dedi Rose. Üzerinde vücudunu harika bir şekilde saran siyah bir Calloway Modaevi elbisesi vardı.

Connor Fransızca bir kelime söylerken kendini durdurdu, gözleri bana kaymıştı. Aramızda Fransızca bilmeyen tek kişi bendim ve bana saygısından konuşmaya İngilizce devam etti. "Bu işin başarısız olma ve sonunda ikinizin duygusal olarak yıkılma ihtimalinden endişe duyuyoruz."

Rose ona dik dik baktı. "O zaman duygusal olarak *yıkılacağımızı* düşünmeyi kes." Ablam, bunun ne kadar başarılı olmasını istediğimi bildiği için böyle savunmacı davranıyordu. Kötü olasılıkları duymak bu yüzden canını yakıyordu.

"Benim *asıl* endişem sensin, Rose." Connor'ın ciddiyeti her kelimesini kavrıyordu. "Yas tutmak, bu işin gerçekçi sonuçlarından biri. Bununla başa çıkabilecek misin?"

"*Evet*," dedi kararlılıkla. "Bu işin ne kadar karmaşık olduğunun en az senin kadar farkındayım. O benim *en küçük* kız kardeşim ve elbette eğer bu başarısız olursa, kendimi kısmen sorumlu hissedeceğim. Sonuçta embriyoyu reddedecek olan benim bedenim olacak. Yine de yardım etmek istiyorum."

Rose'a döndüm. "Eğer bir şeyler ters giderse, lütfen kendini suçlama. *Lütfen*."

"Suçlayacağım," dedi Rose soğuk bir sesle. "Ve bunu kabul etmen gerek."

İşte Daisy Meadows'un korkmasının ikinci nedeni de buydu.

Odayı bir sessizlik kapladı. Sessizliği bozan kişi ben oldum. "İsterseniz Connor'la sen bir kız çocuğu sahibi olana kadar bu işi erteleyebiliriz..." Zihnimizin bu zamanlamadan vazgeçmesi *aylar* sürmüştü. Rose beni çikolatalı pastayla bile kandırmaya çalışmıştı. Güzel bir çaba olsa da son darbeyi indiren onun samimi gözyaşları olmuştu. Bunu ne kadar şimdi yapmak istediğini ve daha fazla beklemek istemediğini *hissetmiştim*.

Rose sanki yollarına engel koyan oymuş gibi Connor'a en pis bakışını attı.

"Daisy," dedi Connor o sakin dış görünüşüyle dikkatimi kendisine çekerek. "Rose taşıyıcı annelik yapana kadar başka bir çocuk yapmayı denemeyeceğiz."

"Gerçekten bunu yapmak istiyor musunuz?" Ryke ve Connor'ı işaret ettim. "İkiniz de üzgün görünüyorsunuz." Yüzlerini görseydiniz neyden bahsettiğimi ve asıl yıkılanların *onlar* olduğunu anlardınız.

Sırf ellerimle bir şeyler yapmak için saçımı başımın üstünde yüksek, dağınık bir topuz halinde topladım. İki adam da odadan daha büyük hissettiren bir maskülenlik yayıyorlardı. Buna her odaklandığımda onlara göre ne kadar genç olduğumu hatırlıyordum. Yaş farkını aklımdan çıkarmak için Connor'ın pürüzsüzlüğünü daha çok ortaya çıkaran Ryke'ın dağınık saçlarına ve tıraşsız yüzüne odaklandım.

Yıkık ifadeleri hiç değişmemişti. Üzgünlerdi. Bunu inkâr bile etmiyorlardı.

Ryke çenesini ovuşturup elini indirdi. "Çünkü ikinizi de çok seviyoruz ve bu sikik iş başarısız olursa ne hale geleceğinizi *çok iyi* biliyoruz."

Çünkü biz kardeştik. Diğer yandan Rose'la bunu yapmak istememizin nedeni tam da buydu. Bebeğimiz için daha iyi bir taşıyıcı anne düşünemiyordum. Ben hâlâ bebeğin biyolojik annesi olacaktım ve çocuğumuzun teyzesinin onu dokuz ay boyunca karnında taşıdığını bilme düşüncesini seviyordum.

Dezavantajı ise her şey ters giderse yaşayacağımız hayal ve kalp kırıklığıydı. Rose'un sağlığı için endişeleniyordum ama o buna hep, "Ben otuz üç yaşındayım. Henüz ölmedim," diyerek karşı çıkıyordu.

Tüm bunların üzerine düşündükten sonra sorumu erkeklere yönelttim. "Her şeyin *yolunda* gittiği senaryoda ikinizin bu işle ilgili bir sorunu yok, değil mi?"

"Neden bir sorunumuz olsun ki?" diye sordu Connor ancak kafasının karışmadığı yüzünden belliydi.

"Bu dördümüzü bir şekilde birbirine bağlayacak. Rose ve ben bunu istiyoruz, evet. Peki siz de istiyor musunuz?"

Rose, "*işte şimdi durum tersine döndü*" diyen bir ifade takındı. Artık kesinlikle saldırıdaydık. Rose bir adım daha ileri giderek açıkça konuştu. "Ryke'ın bebeği karnımda büyüyecek ve *ikiniz de* bunu izlemek zorunda kalacaksınız. Eğer bunu kaldıramayacaksanız, şimdiden söyleyin."

Connor'ın "*ben her şeyi kaldırabilirim*" gibi kibirli bir cümle kurmasını bekleniştim ama ifadesiz ve sessiz kaldı.

Ryke başını iki yana salladı. "Bunu kaldırıp kaldıramayacağımızı söylemek bize düşmez. Ne olursa olsun bu belirleyici bir faktör olmamalı."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Yani bununla ilgili bir sorununuz *var?*"

Rose bile şaşkındı. "Connor?" *Richard* yerine ikinci adını kullanırken ablamın sesindeki kırılganlığı duyabiliyordum.

"Neredeyse her şeyi bilimsel bir bakış açısıyla değerlendirebilirim. Fakat duygular değişkendir ve bu durum alışkın olduğumdan daha fazla değişken barındırıyor."

İkisi de bir şeyleri dolaylı yoldan anlatıyor gibiydi. "Açıkça konuşabilir misiniz?"

"Bakın," dedi Ryke. "Biz iyi arkadaşız ama Connor'ı düşündüğümde içim sıcacık duygularla dolmuyor." Birbirlerinin sinirini bozabiliyorlardı.

Daha açık konuşarak, "Seksle ilgili," dedi Connor.

"Ne?" Rose başını hızla iki adama çevirdi.

Gözlerim farkındalıkla fal taşı gibi açıldı. *Ah.* Az önce kanıtlanmıştı. Aralarındaki arkadaşlık, olgunluklarını törpülüyordu. Normalde her şeyi başarabileceklerinden emin, sarsılmaz ve utanmaz bir özgüvene sahip olurlardı.

Oysa şimdi, bu seviyeden garip bir noktaya düşmüşlerdi. Bu teorinin kanıtlanmasıyla ilgili bir şaka yapmak istiyordum ama biraz nutkum tutulmuştu.

Rose bizim bebeğimize -yani Ryke'ın bebeğine- hamile kaldığında, Connor'la seks yapmaya devam edecekti. Elbette bu tümüyle yeni bir durumdu ancak Connor ve Ryke'ın bu fikir karşısında kısa

bir duraksama yaşamalarının tek nedeni karmaşık arkadaşlıklarıydı. Aksi takdirde, her şey sorunsuz ilerlerdi.

"Bu konudaki duygularımı sana açıklayamam çünkü tam olarak ne hissettiğimi bilmiyorum," dedi Connor ablama.

Ryke öne eğilerek bize biraz daha yaklaştı ve dirseklerini dizlerine yasladı. "Connor'la ben bu konu hakkında konuştuk. İkimiz de verilecek sikik kararı etkilemek istemiyoruz."

"Anlaştığımız bir konu oldu," dedi Connor. "Ki bu nadir bir durum, bu yüzden bunu burada bırakalım."

Rose aşırı derecede gergin duruyordu. "İkiniz bu durumu çok garip hale getirdiniz."

"Siktiğimin durumu en başından garip zaten," dedi Ryke.

"Düşününce komik aslında," dedim. Gülümsemem gitgide büyüyordu. Bu bulaşıcı olmalıydı çünkü herkesin dudakları yavaşça yukarı doğru kıvrılmaya başladı. Gömülü endişeleri ortaya çıkardığımıza göre artık daha kararlıydık.

"Oylayalım," dedi Rose. "Ben mümkün olan en kısa sürede taşıyıcı annelik işlemlerinin yapılmasından yanayım." Keskin sarı-yeşil gözleri benim üzerimdeydi.

Tereddüt etmedim. "Ben de."

Sonra bakışlarımız bizi izleyen erkeklere döndü.

"Ben de," dedi Connor rahatça.

Ryke başıyla onayladı. "Ben d..."

*Bİİİ

BÖLÜM 30

RYKE MEADOWS

Mart 2023
Meadows Taş Evi
Philadelphia

Ben ön bahçeye doğru koşarken Daisy hemen arkamdaydı. "Sulli!" diye bağırdım. Damarlarım boynumdan dışarı fırlamak üzereydi. Sulli, kaykayından düşmüş gibi kaldırımda dizlerinin üzerine çökmüştü. Beyaz köpeğimiz önünde durmuş, bizim sokağımızdan geçen devasa bir tırın önünde hırlıyordu. O tır, çıkmaz sokağın köşesine doğru ilerliyordu. Doğruca beş yaşındaki kızımın üzerine sürüyordu.

Kornası kulakları yırtan bir gürültüyle öttü.

Henüz posta kutusuna ulaştığım sırada Moffy bisikletini yere attı, onu kurtarmak için sokağa fırlamaya hazırlanıyordu.

"Geride dur!" diye bağırdım ona. Ayaklarım asfalta değdiğinde olduğu yerde dondu kaldı. Sulli'yi kollarıma alıp bahçeye doğru koştum, Nutty de hemen arkamızdan geldi. Çimenlere düştüğümüzde bir *gürültü* duydum. Köpeğimiz bilincinin yerinde olduğundan emin olmak istercesine Sulli'nin yanağını yaladı.

Sürücü az önce lanet olasıca kaykayı lastiklerinin altında ezmişti.

Sikeyim, benimle dalga geçiyor olmalısın. Burun deliklerim genişledi. O ezdiği benim kızım olabilirdi. Bu tır *siktiğimin* güvenlik kapılardan nasıl geçmişti ki?

Jane bisiklete tutunmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış halde sahneyi izliyordu. "Merde." *Siktir.*

Kaşlarım iyice çatıldı.

İlk kez onun Fransızca küfrettiğini duyuyordum, Rose ve Connor'ın şaşkın bakışlarından anladığım kadarıyla, onlar da ilk kez duyuyorlardı.

"Sulli?" Ayağa kalktım, sonra kızımı da kaldırdım. Hâlâ şoktaydı. Nutty burnuyla Sulli'nin elini dürttü, sonunda Sulli köpeğin başını okşayarak karşılık verdi. Daisy uzun kollarıyla kızımızı sardı, o da annesinin kollarında gevşeyerek kollarını ona doladı.

Moffy'nin sokağa koşarken düşen beyzbol şapkasını aldım. "İyi misin?" Elimi omzuna koydum. "Moffy?"

O da diğerleri kadar sarsılmış görünüyordu. Onun için herkes kadar endişeliydim. O kardeşimin en büyük çocuğuydu. Aynı keskin çene hattı, şu an için aynı saç kesimine sahipti. Yedinci yaş gününü kutlarken pastasını Eliot'a tutarak mumlarını üfleten çocuktu. Kendi pasta dilimini kesmeden önce her bir çocuğa bir dilim ikram eden çocuktu. En yaramaz çocukları sakinleştirebilen, en sessiz olanları konuşturabilen çocuktu.

O bu lanet olasıca sürünün lideriydi.

"Kimse buraya gelmez ki," dedi Moffy sarsılmış bir ifadeyle. Bakışları bana odaklandı. "Yoksa onu sokakta bırakmazdım. Asla bırakmazdım. *Yemin ederim.*"

"Hey." Başımı iki yana salladım. "Sikeyim, bu senin sorumluluğun değil." *Bu yükü taşımayı bırak.*

Kendini suçluyordu. Bu sırada tırın sürücüsü elinde bir evrak klasörüyle araçtan indi. Ben de o anda, aracın arka kısmını ilk kez *dikkatlice* inceledim.

Tüm kanım çekildi.

"Ryke amca?" Moffy'nin kaşları çatılmıştı.

Normalde her şeye karışan Connor, sürücüye hiç yaklaşmadı.

Bunun benim için olduğunu biliyordu.

Rose da bunun benim için olduğunu biliyordu.

Daisy'nin gözleri yaşlarla dolarken Nutty ona iyice yanaştı.

"Anne, ne oldu?" diye sordu Sullivan.

Daisy kızımıza cevap veremeyecek kadar duygusallaşmıştı. Sulli'ye zayıf bir şekilde gülümseyip burnunu öptü.

Ben neredeyse mekanik bir şekilde, yolun alt kısmında sürücüyle buluştum. "Lanet olasıca bir yanlışlık olmalı." Kızımı ezme tehlikesi atlatan bu adama çıkışmayı bile unutmuştum. Başım zonkluyordu, tenimin rengi kül gibi solmuştu.

"Sen Ryke Meadows'sun," dedi adam. Soru sorar gibi konuşmamıştı. Sakızını sertçe çiğnerken elindeki dosyadan bir zarf çıkarıp bana uzattı. Üzerinde yalnızca ismim yazıyordu.

Ryke.

Böyle el yazısı yazan kimseyi tanımıyordum.

"Sadece şuraya imza atmanız gerekiyor, ardından *Jeep*'i indiririm."

Jeep.

Yüzlerce kez uçurumlara, taş ocaklarına, en berbat ve en harika tırmanışlara gittiğim orman yeşili *Jeep*.

Doğru düzgün düşünemiyordum. Başka ne yapacağımı bilmediğim için adamın gösterdiği yere imzamı attım ve adamın tüm geçmişimi indirmesini izledim.

Bir kol belime dolandı. Daisy'nin varlığıyla birlikte kaslarım anında gevşedi, sonunda birkaç tane de olsa kelime bulabildim. "Sully'nin *Jeep*'ini alamam." Onunla ne yapmam gerekiyordu? O arabaya nasıl binecektim ki?"

Sulli aramıza girdi. "Benim bir *Jeep*'im mi var?"

Bir an için içim parçalandı.

Parmaklarım gözlerime gitti, artık dayanamıyordum. Ne bok yiyecektim? Daisy tereddüt etti, ne söyleyeceğinden emin değildi. Kızımız büyüyene kadar ona Adam Sully'den bahsetmemeye karar vermiştik. Ona ne olduğunu soracaktı ve beş yaşındaki çocuklar için ölüm korkutucu olabilirdi.

Gerçekten lanet olasıca genç bir yaşta ölmüştü.

"Babacığım?" Sesindeki korku omurgamdan aşağı yayıldı.

Gözlerim yanarken elimi onun başına koydum. Bana baktı, gözleri yaşlarla doluydu. Kafasının karışık olduğu da her halinden belliydi. Daisy onun kulağına bir şeyler fısıldayıp kolunu okşadı.

"Hey, Sul," dedim bulabildiğim en yumuşak ses tonuyla.

"Hey, baba."

Gözlerimi sildim. "Sen tanıdığım en harika adamlardan birinin adını aldın. O da bir kaya tırmanışçısıydı. Bunun onun *Jeep*'i."

Yeşil gözleri hayranlıkla parladı.

"Adam Sully," diye adını söyledim. Jeep kaldırıma ulaşır ulaşmaz zarfı yırtıp açtım. *İçinde bir mektup vardı.*

Ryke,

Bu hafta taşınıyoruz. Artık onun Jeep'i için bir yerimiz yok ve satmaya da gönlümüz el vermiyor. O, arabasını senin almanı isterdi. Kendine iyi bak.

Barbra Sully

Arabasını benim almamı isterdi.

Daisy'ye döndüm. "*Jeep*'i alacağım."

Karım gülümsedi. "Her zaman arabasının seninkinden daha iyi olduğunu söylerdi."

Güldüm. Bu hiç doğruymuş gibi hissettirmemişti. Fakat şimdi... bu *Jeep* sahip olduğum diğer tüm maddi varlıklardan daha değerliydi ve ona çok iyi bakacaktım. *Evet.* Bence de arabayı benim almamı isterdi.

"Karabinalar, bal, muzlar, çikolata kaplı *espresso* çekirdekleri..." Daisy, Sully'nin arabasının sikik torpido gözünde kalan *birçok* fişten birini okuyordu. Garaja park etmiştim, hâlâ direksiyonun başındaydım. Daisy de yolcu koltuğunda bağdaş kurarak oturuyordu.

Güneşlikteki eski CD'leri karıştırdım. *Oasis, No Doubt, Héroes del Silencio.* Sekiz ya da dokuz yaşlarımızdayken bana tanıttığı bir gruptu. İspanyolcayı da hemen hemen aynı sikik dönemde öğrenmiştik.

Kimse arabayı temizlememişti. *Yıllar* geçmesine rağmen içerisi uzun zamandır kayıp olan bir dostun hatırası gibiydi.

"Lanet olsun, Sully," dedim. Paspasın altında *kuru meyve* parçaları buldum. Daha o hayattayken bile uzun süre orada kalmış gibi küflenmişlerdi.

Daisy bana birkaç fiş uzattı. Sonraki yarım saati, sadece onu hatırlayarak geçirdik.

Ulusal Park haritalarına baktım. Kenarları kalemle daire içine alınmış, ulaşılması zor bölgeler işaretlenmişti. Beni götürmek istediği yerlerin yanlarına adımı yazmıştı.

Ne zaman tırmanmak için arasa onunla giderdim. Adımın yazılı olduğu tüm yerlere onunla gitmiştim. Daisy'nin gözleri buğulandı. Elimi uzatıp ensesini kavradım. Bana yaslandı, ben de karımı kollarımın arasına aldım. Artık düşünmüyordum.

Sadece o anın içinde var oldum. Bir kayalıkta olduğum kadar sakindim. Binlerce metre yükseğe, gökyüzüne tırmanıyormuşum gibi huzurluydum.

"Yaşlandığım her gün sikik bir lütuf." Sesim *Jeep*'in içindeki sessizliğe uygun bir tonda alçaktı. "Ama seninle yaş aldığım her gün... paha biçilemez." Göğsü derin bir nefesle kalktı. "Sikeyim, o kadar şanslıyım ki."

Daisy ile birlikte olduğum için çok şanslıydım.

Hayatta olduğum için.

Kızımı kollarıma alabildiğim için.

Hiç sahip olamayacakken başka bir bebeğe sahip olabilmek için *iki* şansımız daha olduğundan çok şanslıydım.

Taşıyıcı annelik konusunu konuştuğumuzda bize verilen bu armağanı boşa harcamamamız gerektiğini söylemiştik. Hayatlarımız boyunca sürekli risk almıştık. Bu da farklı olmayacaktı. Ve evet, Daisy ile Rose için endişeleniyordum. Ancak bugün bana bir şeyi hatırlatmıştı.

"Ne olursa olsun, Daisy. Bu... hepsi..." *Hayatıma bak. Ne kadar uzun yaşadığıma bak. Tam yanımda duran güneşe bak.* "Bunların hepsi lanet olasıca paha biçilemez."

Daisy doğruldu, gözleri iyice dolmuştu. Kısa bir gülümseme, kısacık bir kahkaha atsa da ikisi de çabucak söndü. Gözlerinin kenar-

larını silerken bana yeniden gülümsemeye çalıştı. Zayıf bir gülüştü. Duygularımı paylaşmak istiyordu ama o an buna gücü yetmiyordu.

En azından şu anda.

Daisy'yi kucağıma çekerken, "Hey," dedim. Yüzünü kolumun arasına gömdü. "Sikik ponponlara, konfetilere ihtiyacım yok." Başını öptüm. "Üzgünsen, üzgün olabilirsin."

Daisy çenesini göğsüme dayadı, ben de bir tutam saçını geriye attım. Güneş batmıştı. Taşıyıcı annelik üzerine Rose ve Connor'la yaptığımız konuşma, kızımızın neredeyse bir kamyonun altında kalması ve bu *Jeep*'in içindekileri karıştırmamız arasında bir yerde gün bitmişti.

Dudaklarından bir özür dökülecekti ama sustu. Onun yerine, "Ben de seninle yaşlandığım için aynı derecede şanslıyım," dedi usulca. Gülümsemesi bir saniye daha uzun sürdü. O anın her saniyesine tutundum. Depresyon Daisy'ye yaklaştığında genelde, *"Kendimi ağır hissediyorum,"* derdi. Önereceğim şey bunu tamamen hafifletmeyecek olsa da bekleyişi kısaltmaya yeterdi.

"Benimle koşar mısın, Calloway?"

Başını salladı. Bir an bile geçmeden *Jeep*'ten indik ve Daisy'yi omzuma attım.

Ciğerlerindeki hava boşaldı, başını bana doğru çevirip baktı. Gözlerindeki ışık yeniden parlamıştı.

Ona doğru kaşlarımı kaldırdım.

"Bu o *'yemeden içmeden kesilecek, engelleri aşıp yıldızlara uzanacak'* türden bir şey olmalı." Sık sık "*It Takes Two*" filminden alıntı yapardı.

"Hayır," dedim ifadesiz bir sesle.

"Sadece *hayır* mı?"

"Sikerler, hayır."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "O zaman nedir bu?"

"Bundan çok daha fazlası."

Nefesini tuttu. "Çikolata mı yoksa?"

Onu sırtımdan aşağıya indirdim ve başı yere çarpmadan hemen önce bileğini yakaladım. Dais güvendeydi ama nefes nefeseydi. Onu

yeniden kaldırıp kollarımda dimdik durduğunda, ona lanet olası gerçeği söyledim. "Bu frene basmadan saatte iki yüz kırk kilometreyle giden biziz."

Yumuşak ama titreyen bir sesle, "Sikeyim, seni gerçekten ama gerçekten çok seviyorum," dedi Daisy.

"Bunu seni lanet olasıca pestilin çıkana kadar koşturduktan sonra da söyleyecek misin, Calloway?"

"Ah, evet. Hatta bir tane daha *sikeyim* bile ekleyebilirim."

"Siktir, sikeyim, beni lanet olası şekilde gerçekten ama gerçekten çok mu seviyorsun?"

O ana kadarki en büyük gülümsemesiyle gülümsedi. "Siktir, sikeyim, *siktir*, evet."

BÖLÜM 31

ROSE COBALT

Nisan 2023
Hale Co. Ofisleri
Philadelphia

İşimle ilgilenmeye çalışsam da zihnim dağınıktı. *Küçük kardeşin için bunu berbat etme. O her şeyi hak ediyor. Tüm dünyayı hak ediyor.*

Uyanık olduğum her saniye, içimdeki o şüpheleri *yok etmeye* çalışıyordum. *Başarısız olacaksın, Rose Calloway Cobalt.*

Hem de sefil ve acı verici bir şekilde.

Sus artık.

Rahatsız edici bir güvensizlik içimi delip geçti. Göğüskafesimdeki baskı artıyordu. Zorlanarak nefes aldım ve buz gibi suyumu gergin bir şekilde yudumladım. Endişelenmek için sebebim vardı. Şu anda ilk embriyonun tutup tutmadığının sonucunu bekliyordum.

Sadece iki şansım vardı.

O kelimeye odaklandım. *Şans.*

Daha fazla çalışamaz ya da hazırlanamazdım. Bana vücudumun embriyoyu kabul edip etmemesi konusunda yalnızca en iyisini *umabileceğim* söylenmişti. Hepsi bundan ibaretti.

Bu Daisy'nin ilk kez hamile kalmaya çalıştığında yaşadıklarının sadece bir benzeriydi. Onunla yan yana, aynı sürecin içinde yer alana kadar bu acı veren belirsizliği, kontrolsüzlüğü daha önce hiç hissetmemiştim.

Yaşça büyük olan bendim ama bu süreçte o benim sırdaşımdı. Koçumdu. Rol modelimdi. Kız kardeşim için doğru olanı yapmak

istiyordum. Tüm risk bendeydi, sonuç bana bağlıydı. *Bunu mahvetme, Rose.*

Boşluk tuşuna sertçe bastım, ne yazmayı planladığımı tamamen unutmuştum. Zımba ve siyah kalemlerin yanında duran telefonum çalmaya başladı. Doktor olduğunu düşünerek keskin bir nefes alıp arayana baktım.

Connor Cobalt.

Bugün altı çocuğumuzla evde kalma sırası ondaydı. Telefonu kulağıma dayadım, endişem hiç geçmiyordu. "Richard."

Yanıt gelmedi ama hat sessiz değildi. Küçük çocukların birbirinin sesini bastırmaya çalışan *tiz çığlıklarını* duydum. Dünyadaki en kaotik, en insanlık dışı sesti ve ben o sesi *her gün* duyuyordum. Evimizin bir tımarhane olduğunu söylemek yetersiz kalırdı.

Üç yaşın altında üç ve iki tane beş yaşında oğlumuz, yedi yaşında tek bir kızımız vardı.

Connor cevap vermek için dört saniye daha beklediğinde sandalyemden kalkıp aceleyle eşyalarımı toplamaya başladım.

"Connor?" diye sordum tekrar.

"Rose..." Sesi sakindi ama adımın altında başka bir şey vardı.

Çantamı bir silahmış gibi koluma taktım. Ofisimden çıktım, anahtarlar elimdeydi.

Tam "yoldayım" diyecekken yeniden konuştu.

"Rose, sana ihtiyacım var." İlk anda durumun ciddi olduğunu düşündüm ama sonra, "Eğer zamanın varsa, sevgilim," diye ekledi.

"Zamanım senin," dedim tereddüt etmeden. "Birazdan oradayım." Ne olduğunu sormadım. Sadece eve geleceğimi teyit ettik ve telefonu kapattık.

Siteye doğru arabayla giderken koltuğumda dimdik oturuyordum. Ellerim direksiyona sıkıca kenetlenmişti. Otoyolda *salına salına* giden dört sürücüye korna çaldım. Sinyalin *tik-tak* sesi, damarlarımdaki çılgınca atan nabzımı zar zor yatıştırıyordu.

Güvenlikten geçtikten sonra siteye girdim, çok geçmeden su fıskiyemin yanına park etmiştim. Arabayı garaja süremeyecek kadar gergin ve stresliydim.

Hızlı adımlarla yürüyüp *Escalade*'in kapılarını kilitledim, ardından ön kapıdan içeri girdim. Gözlerim antreyi taradı. Görkemli merdiven, mermer basamaklar ve parıldayan avizeyle dekore edilmişti. Sesler yukarıdan geliyordu. Ayak sesleri, çocuk kahkahaları, çığlıklar...

"Connor!" diye seslendim.

Koridora ulaştığımda başımı boş odalara çevirdim. Tüm kapılar kapalıydı, yalnızca en uçtaki, çocukların oyun odasının kapısı aralıktı. Hemen oraya yöneldim.

"Bu adil değil!" diye tiz bir sesle çığlık attı Beckett.

"Biz hiçbir şey yapmadık, baba!" diye araya girdi Charlie. İkiz kardeşine göre daha sakindi ama sesi ortamın gürültüsüne yalnızca katkı sağlıyordu.

Odaya girdiğimde kaosu gözlerimle taramaya bile zor vakit buldum. Connor, Beckett'in önünde diz çökmüş duruyordu. Bir yaşındaki Ben, bir pelüş ayının yanında ağlayarak ayaklarını savuruyordu.

Her bir kulak delen çığlık, göğsümün ortasından geçen bir bıçak gibiydi. Bunlar *bizim* küçük canavarlarımızdı, ağlamaları normaldi. Yine de acılarının kaynağını ortadan kaldırmak istiyordum. Keşke çocuklar, önlerinde *yepyeni* bir kutu dururken yalnızca kırılmış tek bir pastel boya için ağlamasaydı.

Connor, her zamanki ölçülü ses tonuyla Charlie'ye döndü. "Bu karmaşa neden çıktı?" Sorma biçiminden cevabı zaten bildiğini anlamıştım, yalnızca Charlie'nin kafasını ve kelimelerini kullanmasını istiyordu.

Charlie meydan okurcasına sessiz kaldı.

Kocam bir anlığına bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki yorgunluğu, sabrının sınırına geldiğini görebiliyordum. Belki başka bir gün olsaydı onun bu yenilgisinden gurur duyardım ama bugün Connor'ı bu hale getiren sebep çocuklarımızken onunla rekabet etmeyi umursamıyordum.

Connor, Charlie'ye cevabı *verirken* gözle görülür bir nefes verdi. "Bu karmaşa kitabını paylaşmadığın için başladı."

Charlie ellerini beline koydu. "Nedensellik, korelasyonla aynı

şey değildir," dedi ciddiyetle. Beş yaşındaki bir çocuk için bu cümle inanılmazdı. Gerçekten anlamını biliyor muydu, yoksa yalnızca babasından mı duymuştu emin değildim.

Connor tam *konuşmaya* hazırlanmıştı ki -ki konuşmak onun en iyi yaptığı şeydi, her ne kadar sözleri çoğu zaman kibirle dolu olsa da- cümlesi yarıda kesildi.

Beckett ayağını yere vurdu, gözyaşları tekrar akmaya başlamıştı. "Eliot, Charlie'yi itti! Neden bizim başımız belada?!"

Connor normalden daha uzun bir süre gözlerini kırptı, gürültü ikimizin de kulak zarlarını delmişti. "Çünkü sen de ona karşılık verdin. Biz ellerimizle kavga etmeyiz."

"O zaman Charlie'nın başı belaya girmemeli."

Connor'ın sesi yavaşça yükseldi. "Başı belada olan tek kişiler ikiniz değilsiniz, bundan emin olabilirsin."

Beckett ölümcül bir çığlık atıp yumruklarını halıya vurmaya başladı. Odanın içine doğru biraz daha ilerledim, sol topuğum garip bir şekilde eğrilmişti. Dengesiz duruyordum. Siyah topuklularımı çıkardım, sol taraftakinin topuğu neredeyse kırılmak üzereydi.

Gergin bir nefes verdim.

Çığlıkları duymazdan gelerek oyun odasını hızla süzdüm. Dört raf dolusu çocuk kitabı, iki pencere köşesi, açık maviye boyalı duvarlar ve ahşap bir oyuncak sandığı vardı.

Üzerinde harfler olan bloklar halıya dağılmıştı. Jane sessizce ağlıyordu. *Hayır.* Oğlanlardan biri onun bebek evini *parçalamıştı.* Normalde ilk yardım eden Beckett olurdu, bundan emindim ama şu anda Charlie'nin cezasına daha çok takılmıştı.

Üç yaşındaki Eliot, "Anneciğim!" diye bağırdı. Koşarak bana doğru gelip eteğimin kenarlarına tutundu. İki yaşındaki Tom peşinden koşmaya çalışsa da başaramamıştı. Eliot, "*gel, benimle oyna*" dercesine beni oyuncak sandığına doğru çekiştirdi.

O küçük bir baş belasıydı. Yıkılan oyuncak evin suçlusu o çıkarsa hiç şaşırmayacaktım. Kocamın yanından geçerken Connor ilk kez başını *tamamen* bana çevirdi.

Ağzım açık kaldı.

Sol gözünün altında bir şişlik oluşmuş, morarmıştı. Gözü kızarmıştı, oraya gelen şey her ne ise acı verdiği belliydi. Ancak düşünecek vaktim olmadı.

Jane öfkeli, *tiz* bir çığlık attı. "Bundan nefret ediyorum! Çok fazla erkek var!" *Biliyorum, küçük gremlin'im.*

Bunun milyonda bir olan bir olay olduğunu düşünmek isterdim ama öyle değildi. Çocuklarımızın yarattığı bu kaos bizim günlük rutinimizdi. O *boya kalemi kutusundan* dolayı gerçekleşen ağlama seansı var ya? Gerçek bir anekdottu. Tom'a oynayabileceği diğer bütün boya kalemlerini göstermiştim ama o hâlâ lanet olasıca kırık olanın yasını tutuyordu.

Bu tipik bir durum olabilirdi ancak Connor genellikle çoklu görevleri bundan daha iyi ve sorunsuz bir şekilde yerine getirirdi. Bugün onu bu kadar sarsan başka bir şeyin olup olmadığım merak etmeye başlıyordum.

Zihnini boşaltmasına yardım etmek istiyordum, bu yüzden Jane'e döndüm. "Bunu düzelteceğiz..."

Eliot eteğimi çekti, beyaz bluzum artık eteğimin içinde değildi. Çömelip küçük parmaklarını eteğimden çektim. Dudaklarını büzdü.

Jane sessizce ağlıyordu. "Mahvoldu."

Connor ayağa kalkarken, "Charlie'yi korumak için bile olsa küçük kardeşini itemezsin. Çok fazla kelime biliyorsun, onları kullan," dedi Beckett'a.

Beckett çığlık attı.

Connor gözlerini daha uzun süre yumdu, sonra gözlerini benimkilere çevirdi. "Mantıksız biriyle mantıklı konuşmak imkânsız." Bahsi geçen kendi çocukları olmasaydı denemekle bile vakit harcamazdı.

Gözlerime bakarken yüksek sesli çığlıklar ve mantıksız tepkilerle sonuçlanmayacak bir sosyal etkileşim aradığını anladım.

Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama bu defa sözüm kesildi. Tom vücuduma tırmanmaya çalışıyordu. Ben onun küçük, kurnaz ellerini kumaştan çekmeye çalışırken o sertçe çekiştirmeye

devam etti. Gülümsediğimi hissedebiliyordum. *Neden sana gülümsüyorum?*

Dik dik bakmaya çalıştım.

Bu daha zordu.

"Jane," dedi Connor kızımıza. "Tom bunları toparlamana yardım edecek."

Neşeyle bluzumun düğmelerini koparırken, "Hayır, etmeyeceğim!" dedi Tom.

Eliot hemen onların peşine düştü.

"Eliot, hayır!" diye bağırdım. Ardından Connor'a baktım, gözü daha da morarıyordu. *Yüzüne ne çarpmıştı? Suçlu hangisiydi? İlk hangi çocuk disiplin edilmeliydi?* Onun safına katılmaya hazırdım ancak doğru bilgi olmadan bunu yapamazdım.

Connor da en az benim kadar meşguldü. Ben ağlayarak, "Baba!" diye seslendi.

Charlie bir şeyler söylüyordu ama ses Beckett'ın ağlama krizleri arasında kayboldu.

Eliot yere saçılan düğmelerin peşinden koştu.

Parmağımla üç yaşındaki çocuğu işaret ederek, "Eliot Alice Cobalt!" diye bağırdım. Dondu kaldı. "O düğmeleri sakın ağzına *alma*."

"Charlie, Beckett," dedi Connor derin bir sesle. Ciddi tonu neredeyse *bağırmaya* yakındı. "Durun. Size söylediğim nedenin üzerine düşünürseniz daha büyük bir anlam bulacaksınız. Başka bir açıklama yapmayacağım." Sonra Ben'i kucağına alıp en küçük çocuğumuzu sakinleştirmeye çalıştı.

Tom kucağa alınmak için yalvarıyordu, ben de küçük *gremlin*'i kollarıma aldım. Tekrar bluzuma asıldı. Mavi dantelli sutyenim görünür hale gelmişti. Ardından küpelerime uzandı.

"Hayır, Tom."

"Ama anneciğim!" diye bağırdı.

Tanrı aşkına.

Bana dönerek, "Demek istediğim bu," dedi Connor.

Karşılık vermeden önce gergin bir nefes aldım. "'*Ama anne*' ifadesi anlamlı bir tartışmaya dönüşebilir. Ona biraz zaman tanı, Richard. Senden daha uzun süreye ihtiyacı var."

Connor'ın dudağının kenarı kıvrıldı, aramızda bir diyalog başladığını hissediyordu. "O zaman birazdan geçecek," dedi.

"Tom oyuncak evimi mahvetti!" diye ağladı Jane ona ihanet etmişim gibi. Suçluyla konuşuyordum.

Tom sırıttı ve başını iki yana salladı. "Hayır, ben yapmadım."

Tanrı aşkına.

"İşte o zaman geçti." Connor yanıma yaklaştı, eli belimi sıyırdı. Fiziksel olarak ondan daha gergindim. Omuzlarım rahatsız edici bir şekilde kasılmış durumdaydı. "Bugün üç kez ceza köşesinden kaçtı."

"Kaçmadım," diye bağırdı Tom. Hâlâ sırıtıyordu.

"Bir yalancı mı doğurduk?" diye sordum kocama.

"Bir şey olduğu kesin." Connor, Tom'a döndü. "Ve senden daha iyi sayabildiğim açıkça ortada."

Bilenen bir gerçeği söyler gibi, "Hayır, sayamıyorsun," dedi Tom.

Connor başını iki yaşındaki çocuğumuza doğru eğdi. Kocamın yüz hatlarını daha iyi okumaya çalıştım ama sürekli morluğuna odaklanıp duruyordum. "Bir gün benden daha iyi sayabilirsin, Tom. Ama şu anda iki yaşındasın ve bir dakikada benim hayatım boyunca neden olduğumdan daha fazla kaos yaratıyorsun. Buna ne diyeceksin?"

Tom bunun üzerine bir saniyeden bile daha az düşündü. "Hayır, sayamıyorsun!"

Connor'ın sabrı yeniden gerildi. Mükemmel görünmeyen saçlarını eliyle düzeltti. "Saçmalıklar beni asla eğlendirmedi, Tom," dedi. "Ve sen bir kez daha bana nedenini hatırlatıyorsun."

Tom bu kez bana döndü, sanki Connor'a karşılık vermemi bekliyordu. Ancak vermedim. "Ceza köşesine, sallanan sandalyeye."

"Hayır!"

"Bu kelimeden nefret ediyorum," diye çıkıştım ve onu duvara bakan küçük bir sallanan sandalyeye oturttum. "Hareket edersen beş dakika daha burada kalırsın."

Tom ofladı. Eliot'ın yanına oturup kardeşine eşlik etmesine izin verdik. Onun cezası da yakında gelecekti.

Connor onları sakinleştirmek için beni çağırmamıştı. Ben o tür bir güç değildim. Ben'i sakinleştiren *oydu*. Oğlumuz yanağını omzuna yaslamıştı, gözyaşları kurumuştu.

Benim görevim başkaydı. Ekstra bir çift el, çocukların saygı duyduğu bir başka sestim. Eliot ve Tom'u köşede tutmayı başarmıştım. *Gürültücülerdi* ama en azından artık odanın bir ucundan diğerine uçuşan kanatlı küçük şeytanlara benzemiyorlardı.

Connor'ın eli kolumdan yukarı kaydığında kocama döndüm. Topuklu ayakkabılarım olmadan kendimi çıplak gibi hissediyordum. Boğazımdaki düğümü yutkunarak bastırdım, günün stresi üzerime çökmüştü.

Connor neredeyse fark edilmez bir biçimde vücudumu, yüzümü ve delici bakışlarımı inceledi. Boynum gergin, omurgam dimdik ve sertti. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına ittim. Keşke yanımda saçlarımı sıkıca bağlayabileceğim bir tokam olsaydı.

"Benden ne istiyordun? Başka bir şey mi var?" diye fısıldadım Connor'a.

Gergin boynumu okşadı, dudakları kulağıma yaklaştı. "Sonra konuşabiliriz, sevgilim."

"Sana yardım etmek için buradayım," diye karşılık verdim. "Sen *bana* yardım etmek için burada değilsin."

Neşeyle kıkırdayan Eliot'la Tom'a, "Gülmeyi kesin!" diye bağırdı Jane. "Gülmeye hakkın yok, seni kurbağa!"

"Jane, kardeşine kurbağa deme," diye çıkışmak zorunda kaldım.

Bir kez daha Tom'un tarafını tutarak ona ihanet etmişim gibi gözleri yaşlarla doldu, ağzı açık kalmıştı. *Öyle bir şey olmayacak.*

"Ve Tom," diye ekledim hemen. "Şimdi o köşede sessizlik istiyorum." Eliot ve Tom anında sessizleşti.

Jane çita desenli süveteriyle gözyaşlarını sildi. "Çok fazla erkek var."

Connor o kadar dalgındı ki, "Kadınlar bu ailenin yüzde yirmi beşini oluşturuyor, Jane," dedi.

Alayla güldüm. "Bu *yarısı* bile değil, Richard."

İstatistiklerin daha iyi olabileceğini kabullenerek sessiz kaldı. Zihnini boşaltıp mantığına yeniden odaklanmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Erkekler o kadar da kötü değil," dedim Jane'e. Sesim yapmacık çıkmıştı. Söylemesi zor olsa da buna gerçekten inanıyordum. "Tom küçük bir iblis olabilir ama dün yavru kedi duvar resmini boyamana yardım etmişti, değil mi?"

Jane derin derin iç geçirdi. "Sanırım."

Connor elini boynumun altına koydu, nabzım giderek hızlanıyordu. Tekrar gözlerime baktı. Odadaki gürültü hafif bir uğultuya dönüşmüştü. Fırtına henüz dinmemiş olsa da artık öncesi kadar şiddetli değildi.

Gözüne uzanırken, "Ne oldu?" diye fısıldadım.

Connor oraya dokunamadan elimi tuttu, *her zamanki* otoritesiyle dimdik duruyordu. "Beckett, Eliot'ı itince o da ona oyuncak blokları fırlattı. Ben o savaşın bir kurbanı oldum."

Dudaklarım kıvrıldı. "Belli oluyor."

Gülümsememi içine çekti ve ben geldiğimden beri ilk kez gerçekten gülümsedi. "Yaralanmamdan zevk mi alıyorsun?"

"Evet," dedim hiç tereddüt etmeden. "Üç yaşındaki bir çocuk zırhını deldi."

Sırıtışı gittikçe genişledi. "Ama savaşı ben kazandım."

Gözlerimi devirdim. Eğilip blokları alacaktım ama hafifçe hareket ettiğim anda Connor kolumu kavradı. Bakışlarındaki anlamlı derinlik göğsümün çökmesine neden olmuştu. Açık ve anlaşılır bir ifadeydi bu. *Biraz daha konuş*, diyordu bana.

Sana ihtiyacım var, Rose.

Yutkundum. Nefes alışverişi benim dönüp işe gideceğimi hayal bile edemiyormuş gibi ağırlaştı. Sanki bugünü benimle, *sadece* benimle geçirmek istiyordu.

Gergin duruşumu inceledi, Ben göğsünde uyuyakalmıştı. "Peki ya sen?"

"Benlik bir şey yok." Tutuşundan kolayca kurtulabilirdim ama

istemiyordum. Kolumdaki sert elinin gücünü seviyordum. Hayır deme gücüm olması ve anında beni dinleyeceğini bilmek hoşuma gidiyordu.

Kaşları kalktı, duruşumu daha açık bir şekilde süzmeye başlamıştı. Bu yüzden endişemi gördüğünün farkındaydım. "Vücudun aksini söylüyor." Haberin bugün geleceğini biliyordu. Belki de bu yüzden arayıp eve dönmemi istemişti, böylece bu duygularla tek başıma mücadele etmek zorunda kalmayacaktım.

"O zaman vücuduma *bakmayı* kes. Kendi dizginleyemiyorsan gözlerini oyabilirim."

"Rose..."

"*Sana* yardım etmek için buradayım," diye hatırlattım. "Bu benimle ilgili değil."

"Aynı takımdayız, Rose," dedi bu gerçeği bana kabul ettirmeye çalışarak. "Buna itiraz etmeyi deneyebilirsin ama kazanamayacaksın."

Tercümesi: *Ölüm bizi ayırana kadar bu savaş alanında senin yanında mücadele edeceğim.*

Teslim olmaya başlayarak elini yanağıma kaydırmasına izin verdim. Alnımı öptü. "Seninle ilgili başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Babam aradı."

Donup kaldım. "Ne?"

Connor neredeyse hiç tepki vermemiş olsa da Jim Elson'ın boşanma sonrasında oğlunun velayetini tamamen annesine kaptırmasının ardından Connor ile *hiçbir* ilişkisinin kalmadığını biliyordum. Bu durumdan önce bile aralarındaki ilişki yok denecek kadar zayıftı.

Katarina Cobalt'ın oğluna doğduğu andan itibaren *kendi* soyadını verdiğini de biliyordum. Uzun yıllardır süren bir geleneği bozmuştu.

Connor, babasının hiç kendisi üzerinde bir hak iddia etmediğini ve bunun sorun olmadığını söylüyordu. Çünkü o da kimsenin üzerinde hak iddia etmesini istemiyordu. "Birbirimize karşı hiçbir şey hissetmiyoruz." Hep söylediği buydu.

Peki şimdi... neden şimdi? Kaşlarımı çattım, dik bakışlarımın

ortaya çıktığını hissedebiliyordum. Babasının üzerine alev alev bir cehennem salmaya hazırdım. "Bıçaklarımı çıkarayım mı? Kibritimi? Ya da çakmak gazımı?"

"Sabahın bu saatinde varsayımsal *kundakçılık* ha..." dedi abartılı sözlerime şaşırmamış gibi. Gülümsemesi gitgide büyüyordu.

Gözlerimi kıstım. "Seni şaşırtmaya çalışmıyordum. Ateşli bir yıkım planı yapmaya çalışıyorum."

"Enerjini hak eden birine sakla. Jim Elson önemsiz biri. Avukatlar hakkında bilgi almak için beni aramış. Birisi internette onu keşfetmiş, o da kamuoyunda tanınmaktan korunmak istiyor. Bu listeme eklemek istemediğim bir iş."

Connor sorumluluklarını kolayca başkalarına yükleyebilirdi ancak Jim Elson'a yardım etmek için kaynaklarını kullanmak zorunda kalmak onu rahatsız ediyordu. Bunu yalnızca durumu yatıştırmak ve sorunları daha da kötüleştirmemek için yapıyordu.

"Onu geri ver, seni hırsız!" Jane, üç yaşındaki Eliot'la karşılıklı doldurulmuş aslanını çekiştirirken çığlık attı.

Herkes aynı anda birbirine bağırmaya başladı. Beckett bizden önce sorunu çözdü, doldurulmuş aslanı Jane'e doğru çekti.

Eliot kıçının üstüne düşse de yerinde yuvarlanarak hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Tom *ölmüş* gibi yaparak halının üstünde uzanıyordu.

Arada bunu yapıyordu.

Ölmemişti. Sırıtıyordu.

Gergin nefesim kaburgalarıma bıçak gibi battı. Connor bir kez daha alnımı öptü, çocuklarımız kontrolden çıkmış durumdaydı ancak onun dikkati kısmen bendeydi. "Korkunçlar," diye homurdandım. *Hepsini çok seviyorum.* Bu içimi biraz olsun rahatlatırken telefonum çalmaya başladı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözüm odanın ortasındaki çantama kaydı. Onu oraya koyduğumu bile hatırlamıyordum. Aramayı görmezden gelip Connor'ın karşısında durmayı tercih eder-

dim. Topuklu ayakkabılarım olmadan, onun bir doksan beşlik boyu karşısında çok daha kısa kalıyordum. Her anlamda eşit seviyede olmak istiyordum.

Belki de öyleydik. Saçları dağılmış, gözü morarmıştı. Benim bluzum yamulmuş, eteğim kaymıştı. Ona babasından bir telefon gelmişti, bana da yakında gelecek olan bir arama vardı.

Hepsi aynı anda oluyordu.

"Ben cevaplayabilirim..." diye başladı Connor.

"Ben hallederim." Onu bıraktım, o da beni takip etti. Ben'i zıpzıpına yerleştirirken ben de *Chanel* çantamı karıştırıp telefonumu buldum.

Boğazım düğümlenirken tedirgin bir şekilde doğruldum. "Doktor arıyor."

Connor yanıma yaklaştığında ona bakmak için boynumu esnetmem gerekti. Küçülmüş gibi hissetmiyordum. Onun gücü ve sarsılmaz kararlılığı damarlarımda kan gibi akıyordu, eli kolumdan yukarı kayarak göğüskemiğimde durdu. Çılgınca atan kalbim avuçlarına doğru *çarpıyordu.*

En kötü ihtimalden korkuyordum ve o bunun ne kadar ciddi olduğunu hem görüyor hem hissediyordu.

"Hiçten hiç çıkar," diye fısıldadı. *Shakespeare*'in *Kral Lear*'ından almtı yapmıştı. Sonuna kendi kelimelerini ekledi. "En azından hiçten fazlasını denedin."

Telefon çalmaya devam etti. "Peki ya o bir şeyden yine hiç çıkarsa?"

"Peki ya böyle olursa..." dedi bu kelimeler onu geçmişte takip etmiş gibi.

Telefona cevap verdim. Doktorun sözleriyle afallamıştım. Her bir heceyi anlamaya çalışsam da sonuç beni sersemletmişti. "Anlıyorum," dedim kısaca. Ardından aramayı sonlandırıp telefonu çantama koydum.

Embriyo tutmadı.

Kız kardeşimin çocuğuna hamile değildim. Bunu doğru bir şekilde yapmak için elimde yalnızca tek şans kalmıştı.

Tek şans.

Buna hazırlanamazdım. Beklemek dışında hiçbir şey yapamazdım.

Connor yanağımı sertçe kavradı. "Rose," dedi emredici bir tavırla. Kulağıma Fransızca bir şeyler fısıldasa da algılayamıyordum. Burada benim *ona* yardım etmem gerekiyordu. Sanırım bunu agresif bir şekilde ifade etmeliydim, avuçlarım göğsünü buldu. Yumruğumla koyu mavi gömleğini kavradım.

"Biz bir *takımız*, Rose," diye tekrarladı.

"O zaman ikimiz de kaybediyoruz." Gözlerim yaşlarla doldu.

Başını iki yana salladı. "Bu en kötü anımız değil."

Bu en kötü anımız değil.

Eliot aniden bize doğru atlayıp, "Öp, öp, öp!" diye bağırmaya başladı.

Burun deliklerim genişledi, göğsüm ağır ağır inip kalkıyordu. Connor sıkıca beni kendine bastırdı. Kollarım bükülmeyen vücudum kadar kaskatıydı. Gömleğini kavrayan sert tutuşumu hiç gevşetmedim.

"Öp! Öp!"

Connor'ın parmakları kendinden emin bir şekilde yanağımdan enseme kaydı. Eğildi ve çenemi yukarı kaldırdı. Dudakları neredeyse benimkilere değecek kadar yaklaştı. "Kalbini duyuyorum," diye fısıldadı.

Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülmeye başladı. Ben başımı ondan ve çocuklarımızdan öteye çevirmeden avucuyla yüzlerimizi korudu.

Ben de aynı yumuşaklıkla fısıldayarak karşılık verdim. "Peki kalbimin çıkardığı ses nasıl?"

Kelimeleri içime işledi. "Atıyor... ve atıyor." Dudaklarıma doğru fısıldadı. "Benimkiyle aynı ritimde atıyor." Beni öptü, ham ve yumuşak duygular içimizi keserek dışarı fışkırıyordu.

Asla evimizin en karanlık, loş köşelerine çekilmedik. Açık alanda öpüştük, çocuklarımızla aramızdaki tek engel onun eliydi.

O özgüven ve inançla nefes alarak beni tamamen dolduruyordu.

Bu en kötü anımız değil.

BÖLÜM 32

RYKE MEADOWS

Temmuz 2023
Şeker Somunu Tepesi
Winona, Minnesota

Daisy, kireçtaşı kayalığının eteğinde yer alan küçük bir kayanın üzerine çıkıp indi. Bu kaya, Şeker Somunu Tepesi olarak bilinen bir zirvenin dibindeydi. Halatımın ucuna sekizli düğüm atarken ne düşündüğünü merak ettim. Benim yüzümden bütün hafta Minnesota'daydık.

Yaz kampanyası için sikik bir *Ziff* reklam çekimi vardı. Yeni içecek, son sekiz yılda ürettikleri her şeyden daha lezzetliydi. Etikette sadece Z harfi ve yeni marka adı görünüyordu. *Yüksel.* Çekim için zor bir rotayı tırmanmıştım. Şeker Somunu'ndaki bu on dört metrelik zirve, dünkü zorlu tırmanışlarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Daisy kayanın üstünde döndü. Ona baktığımı fark ettiğinde yalandan şaşırmış gibi yaptı. "Tıpkı kocama benziyorsunuz."

Gülümsedim.

O da bana karşılık verdi ancak ikimizin de gülümsemesi aynı anda soldu. Bütün hafta boyunca içimizde bir gerginlik vardı. İlk embriyo başarısız olmuştu, ikincisinin sonuçları da yakında çıkacaktı. Anı anına yaşamaya çalışıyor ve Sully'nin arabasında söylediğim her şeyi birbirimize hatırlatıyorduk.

Şanslıyız. Ne olursa olsun.

Daisy kayanın üzerinden indiğinde ona yaklaşıp bir elimle yüzünü okşadım. Başparmağım uzunca bir süre yumuşakça yara izinde gezindi. Yaşadıklarımızı saklama fırsatımız hiç olmamıştı.

Hepsini üzerimizde taşıyorduk.

Yanağına bir öpücük kondurdum, gülümsemesinin geri geldiğini hissedebiliyordum.

"Arkanda fıstık ezmeli bir kapkek var," diye fısıldadı.

Omzumun üzerinden baktım. Sulli sikik emniyet kemerini bağlamayı bitiriyordu. Hiçbir şeyi atlamadığını, odaklanmış bir şekilde her şeyi tam olarak doğru yapmaya kararlı olduğu gözlerinden belliydi.

"Bitti!" dedi bana gururla. Dün tırmanışımı izlemişti. Daisy'nin söylediğine göre yapım asistanlarından birine, "*Oradaki benim babam*," demişti coşkuyla.

Daisy'den ayrılıp beş yaşındaki kızımıza eğildim. İpi kenara koyarken, "Sıradaki adım ne?" diye onu sorguladım.

"Şu ana kadar yaptıklarımı tekrar kontrol etmeliyim. Tüm tokaların çift bağlandığından emin olmalıyım."

"Değilse ne olur?"

"Düşerim."

Belinden tutup emniyet kemerini biraz daha sıktım. "Peki sikik tokalar nerede?"

Üç yeri gösterdi. Beli, sol bacağı ve sağ bacağı.

Hepsini tek tek kontrol ettim, bacak halkalarının bükülmediğinden emin oldum. "Sonra ne olacak?"

Sulli'nin gözlerinde öyle keskin bir odaklanma vardı ki... Daisy gibi uçarı değildi. Şu an bile etrafımızda gezinen Daisy'nin aksine olduğu yerde sabit ve odaklı duruyordu. Ancak onda bana benzeyen o karanlık taraf yoktu. Sulli masum ve aydınlıktı.

"Bacak halkaları mıydı?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Ondan sonra?"

"Hımm." Sulli cevapları ararcasına gökyüzüne baktı ve dudaklarına dokundu. "Halatları mı?"

"Ekip arkadaşının sikik koşum takımını kontrol edersin, o da seninkini eder. Onların hayatı da senin hayatın kadar değerli."

Sullivan beni işaret etti. "Ama senin sadece bir tebeşir torban var?"

Her şeyini kontrol etmeyi bitirip ayağa kalktım. "Ben lanet olası-

ca bir koşum takımı takıp senin sabit noktan olacağım." O daha beş yaşındaydı. On dört metrelik mesafeyi tek başına tırmanamasa da rotanın küçük bir bölümünü tırmanmayı deneyebilirdi. Bugün için Şeker Somunu'nu seçmemin nedeni de buydu. Sullivan için güzel bir tırmanma alanı olacağını düşünmüştüm.

Ve benim için de harika bir serbest solo tırmanma alanı olacağını.

Altı sikik uzun yılın sonunda ilk defa serbest solo tırmanacaktım.

Halatı almak için eğilip Sulli'ye uzattığımda sağ dizim hafifçe zonkladı. Artık bu acı neredeyse zihnimin arka köşelerindeydi. Dün ya da ondan öncesi kadar acıtmıyordu. Bana birlikte geçirdiğimiz en kötü günü hatırlatmaktan çok Adam Sully'nin kendisini hatırlatıyordu. *Ona* tutunuyordum. Onu gerçekten seviyordum ve o gidene kadar kaya tırmanışlarımı onunla ne kadar güçlü bir şekilde özdeşleştirdiğimi fark etmemiştim. O gittikten sonra her şeyin ne kadar değiştiğini de...

Reklam için yaptığım geleneksel tırmanış sırasında, bu yolculuğun sonunda serbest solo tırmanmaya karar vermiştim. Bu bir histi. Kendimi daha önce olduğum yere itmeye duyduğum *özlem* dolu bir arzuydu.

En sonunda geri gelmişti.

Tekrar böyle hissediyordum ve bu hissi bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Sulli'nin önüne çömeldim. Daisy elinde telefonuyla bize doğru geliyordu. "Önce sikik dağa ben tırmanacağım. Tek başıma," dedim kızımıza.

Sulli başını salladı.

Daisy telefonundan gözlerini ayırdı. "Onun yapabildiklerini sadece çok yetenekli profesyonel kaya tırmanıcıları yapabilir. Bu yüzden korkma. Baban çok güçlü. Tam bu kadar güçlü..." Daisy oyuncu bir şekilde kaslarımı sıkıp kolumu yukarı doğru itmeye çalıştı. Sanki bin ton ağırlığındaymış gibi davranıyordu.

Nefes nefese kalmış gibi yaptı.

Alnını yavaşça ittiğimde bunu bekleyerek geri çekildi. Sulli'ye gücümü göstermeye çalışıyordu.

Kızımız göğsünü kabartmaya çalıştı. "Korkmuyorum."

Daisy kollarını ona doladı ve Sulli burnunu annesininkine sürttü.

Sikeyim, onları çok seviyordum.

O anda bir *Beyonce* şarkısı bu anı böldü. *Sikerler.* Rose arıyordu. Daisy telefona cevap vermeden önce tereddüt etti. "Sen tırmandıktan sonra onu geri arayabilirim."

Eğer kötü haber alırsak bugün tırmanabilecek miydim? Hayır. Tırmanmazdım. Tırmanamazdım. Dais için fazla endişeli olurdum ve onunla birlikte olmak isterdim.

"Ver." Telefonunu işaret ettim.

Karar vermem için telefonu bana uzattı. Cevap vermeyi seçtim. Cevap vermek zorundaydım. "Selam, Rose."

"Bunu hızlıca söylemem gerek çünkü baş düşmanım öğlene kadar sonuçları almak istedi." Connor'ı kastettiği açıktı. "Daisy orada mı?"

"Tam burada," dedi Daisy ahizeye doğru.

"Bir pasta almak isteyeceksin."

Daisy üzücü ve mutlu anlarda pasta yerdi, bu yüzden bu söylediği pek bir şey anlamamıza yardımcı olmadı. "Ne tür bir pasta?" Daisy kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışıyordu.

"Siktir. Sadece söyle bize."

"İşe yaradı." Rose'un sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum, ardından kendi yüzümdeki gülümsemeyi de hissettim. *O hamile.* "Bu sessizliğin nedeni ne? Bir şeylere ihtiyacım var?"

Hoparlörü ağzıma biraz daha yaklaştırdım. "Dais ağlıyor. Teşekkürler, Rose." *Sikeyim.* Ben de ağlıyordum. Gözlerimi sildim, Daisy'nin yanağına bir öpücük kondurdum. O da Sulli'nin boyuna eğilip onu kucakladı. Sullivan henüz tüm detayları bilmiyordu ama mutlu olduğumuzu anlamıştı.

Bu yüzden bizimle birlikte gülümsedi.

"Sonra konuşuruz," dedi Rose ve telefonu kapattı.

Daisy'nin saçlarını karıştırırken, "Gidiyorum, tatlım," diye fısıldadım.

Başıyla onaylayıp bana baktı. "Biz tam burada olacağız. Winona, Minnesota'da." Kaşlarını hızlıca kaldırıp indirdi. Sevgiyle hafifçe yüzünü ittiğimde de parmağımı ısırdı.

Winona, Minnesota.

İşte, buradaydım. Halat yoktu. Koşum takımı yoktu. Ellerimi tebeşire batırıp kaya zirvesine yaklaştım ve iki parmağımla pürüzlü yüzeyi kavradım. Ağırlıksızdım.

Vücudum ve irademem beni hayatta tutuyordu. Kendimi yerden yukarı kaldırdım, hızla sonraki tutamağa uzanıp ayaklarımı yerleştirdim. Yükseliyordum.

Tırmanıyordum.

Ve dağların ruh dolu çağrısını duyabiliyordum.

Tekrar merhaba, eski dostum.

BÖLÜM 33

LOREN HALE

Eylül 2023
Hale Evi
Philadelphia

"Bebek bakıcılığı yapmak istediğinden emin misin?" diye sordum Maria'ya.

Maria mutfağın kiler kapısına yaslanmış, rahat bir halde duruyordu. Üç yaşındaki Luna resmen kuzeninin bileğine fiziksel olarak yapışmış durumdaydı. Gözlerini Maria'ya dikmişti. Kehribar rengi gözleri kocaman ve parlaktı. Yarı kıkırdayarak sanki Maria onu görmüyormuş gibi davranıyordu. On beş yaşındaki yeğenim ise bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi orada öylece duruyordu.

Balık kroket tepsisini fırına koyarken, "Vazgeçmek için hâlâ çok geç değil," dedim. "Yapman gereken önemli bir şey varsa başka birini çağırabiliriz."

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ne gibi?" diye sordu. Annesi Poppy'den bile daha rahattı. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. "Ev ödevi mi? Bu yıl Dalton Akademisi'ni bıraktığımı unuttun mu yoksa?"

Fırının kapağını istediğimden daha sert kapattım. "Okulu falan *bırakmadın*." Çoktan kafamda babasının sesini duyabiliyordum. Sam Stokes bu konu hakkında hiç susmamıştı.

Kızım geleneksel eğitim yerine oyunculuğu seçti.

Kaptan Amerika'nın bu seçim karşısında üzüleceğini düşünürdünüz ancak Sammy çok mutluydu. Kızıyla gerçekten gurur duyuyordu. Sam'in de ergenliğinde Poppy gibi sanatla ilgilendiğini

unutmuştum ama onun için hayallerinden vazgeçmişti. En sonunda kayınpederinin şirketi *Fizzle*'da çalışmaya başlamıştı.

Bu yüzden kızının tutkusunu seçmesine mutluydu.

Maria, Luna'ya komik bir surat yaptı ve uzun kahverengi saçlarını bebeğe doğru salladı.

Luna kıkırdasa da hiç konuşmadı, hâlâ görünmezmiş gibi davranıyordu. Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Çocuğum çok tatlıydı. *Kanıt A)* Dinozorlu bornoz ve penguen terlikleri giyiyordu. *Kanıt B)* O benim çocuğumdu.

"Yani aslında okulu bıraktım sayılır," dedi Maria.

Ona bir bakış attım. "Ne? Gerçekten okulunu bırakan biri olarak mı anılmak istiyorsun? Evde eğitime geçtin. Son baktığımda bu hâlâ bir bağlamda *okula* gittiğin anlamına geliyor."

Maria omuz silkti. "Aynı şey işte."

Gözlerimi kıstım. "Yükseköğretimi yarıda *bırakmış* birinden dinle. Aynı şey değil. Birinde... bir şeyler öğreniyorsun, diğerinde öğrenmiyorsun." Kendimi üç yaşındaki çocuğumun önünde, "*Bir bok öğrenmiyorsun,*" demekten alıkoymuştum. Fırının zamanlayıcısını ayarlayıp tüm dikkatimi Maria'ya verdim. "Demek istediğim şey şu, daha on beş yaşındasın ve çoktan bir kariyere başladın. Lil ile ben, bizim için bebek bakıcılığı yapmayı bıraksan sana kızmayız."

Maria güldü. "Birkaç bağımsız filmde oynadım, Lo amca. Büyük bir aktris falan değilim. Ayrıca çocuklarla ilgili birçok aile draması var. Bu benim için iyi bir deneyim." Bir süre duraksadıktan sonra Luna'ya döndü. Gözlerini genişleterek konuşmaya başladı. "Nereden geldin, Lunalien*?"

Luna bulunduğuna inanamıyormuş gibi keskin bir nefes aldı. "Uzaydan!"

"Antenlerin falan da var."

Luna'nın başında, uçlarında top olan parlak yeşil bir taç vardı. Moffy bu sabah onu "dinoalienguin" diye çağırmıştı. Dinozor, uzaylı ve penguenin birleşimiydi.

Küçük gülümsemem genişledi. Bu benim küçük kızımdı. *İsa aş-*

* Uzaylı anlamına gelen "*alien*" kelimesiyle Luna ismi birleştirilerek kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

kına. Onu dünyadaki çoğu şeyden, çoğu insandan daha çok seviyordum. Moffy, Luna ve Xander kalbimin derin bir yerini dolduruyordu. Yalnızca Lily'nin ulaşabildiği bir yeri.

"Dur tahmin edeyim." Luna kilerde kaybolurken Maria bana odaklandı. "Burada kalmayı tercih ediyorsun. Babanın gerçekten çok korkutucu olduğunu biliyorsun. O geldiğinde öğle yemekleri hep berbat oluyor, bu yüzden onunla akşam yemeğinin de keyifli olacağını zannetmiyorum. Yani..." Titredi. "*Hayır.*"

"Keyifli sayılır," dedim kuru bir sesle. Yıllar boyunca Jonathan'dan pek hoşlanmamasına hiç şaşırmamıştım.

Tam o sırada Lily kollarında Xander'la mutfağa girdi. Lil'in koluna yaslanan küçük oğlumun uykusu normalden daha derin görünüyordu. Salyası akmıştı. Rose, Connor, Ryke ve Daisy bebek sahibi olma süreciyle uğraşırken medya gözünü bize dikmişti. Dokuz aydır yeni doğan bebeğimizi neredeyse sömürürcesine takip ediyorlardı.

Üstelik bu hiç yavaşlamamıştı, yavaşlayacak gibi de görünmüyordu. Doğumu uluslararası haberlere çıkmıştı. Bunu nedeni neredeyse asansörde doğması değildi. Sonuçta Jane'in doğumu çok daha çılgındı. Connor onu lanet olasıca bir limuzinde kendisi doğurtmuştu. Noel günü doğduğundan da değildi.

Ryke ve Lily asansörde yalnız bir şekilde mahsur kaldıkları içindi.

[SON DAKİKA HABERİ] LILY CALLOWAY'İN DOĞUM SANCILARI BAŞLADI VE YANINDA SADECE RYKE VAR!

Bu haberin farklı versiyonları tüm magazin ve eğlence haber sitelerine yayılmıştı. Teknik olarak doğruydu. Olayın başında orada yalnızca Ryke vardı, bu yüzden şikâyet edecek bir durumumuz yoktu.

Ancak medya her zamanki gibi gerçeği çarpıtmıştı. Ryke, Lily'ye benden daha yakın gibi göstermişlerdi. Sanki onu bir arkadaşı ve kayınbiraderi olmaktan fazlası olarak önemsiyordu. Aptalca, saçma sapan bir durumdu ve şu anda bundan etkilenen tek kişi Xander'dı.

Gazeteciler ünlü bir et parçasının peşine düşer gibi onu takip ediyorlardı. Doğumu kelimenin tam anlamıyla *her yerde* haber ol-

duğu için hayatı da haber değeri taşıyordu. Diğer çocuklar için aynı şeyi söyleyemezdik. Onlarla durum bu şekilde değildi.

Paylaştıkları, yayınladıkları her habere daha fazla kişi tıklıyordu. Bu da onları oğlumuz hakkında *daha fazla* yazmaya teşvik ediyordu.

XANDER ŞİMDİ NASIL GÖRÜNÜYOR?
XANDER'I TUTAN KİM?
XANDER'I NEREYE GÖTÜRÜYORLAR?
XANDER ONUN KOLLARINDA MUTLU MU?

Moffy bile doğduğunda bu tarz bir ilgi görmemişti.

Dışarı çıktığımızda kameraların Xander'm etrafında toplanmalarını, onun adını haykırmalarını engelleyemiyorduk. Evden her çıktığımızda ağlıyordu. Henüz bir yaşında bile değildi, bu korkunçtu. Yapabildiğimiz tek şey ona sıkıca sarılmak ve ona hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğimizi söylemekti.

Bazen bu hiç yeterli hissettirmiyordu.

Maria ellerini ağzına götürdü. "Yoklama vakti!"

"Maximoff!" Yukarıdan bir ses geldi.

Kızım kilerden kafasını çıkardı. "Luna!"

"Xander." Lily bebeğimiz adına konuştu, tişörtünün koluyla onun salyasını sildi. Ardından Xander'ı, Maria'nın uzattığı kollarına verdi.

Maria bebeği kucağına alıp ileri geri sallamaya başladı. "Cobalt erkeklerinin yoklamasını duymalısınız. Bu konuda berbatlar. Hepsi tam adlarını kullanmakta ısrar ediyor, sonra da birbirlerini düzeltiyorlar. Beckett hâlâ Charlie'den önce doğduğuna inanıyor."

Lily, çocuklarımızın bir şeyleri Connor ve Rose'unkilerden daha iyi yaptığı gerçeğiyle ışıl ışıl parladı. Cobalt Malikânesi'nde kaos hâkim olduğuna bahse girerdim ama muhtemelen hiç telaşlanmayan Connor, bu kasırgayı yalnızca kısa süren sağanak yağmurlar gibi görüyordu.

Maria, Connor ve Rose üçüncü bir ele ihtiyaç duyduğunda ora-

da bebek bakıcılığı yapıyordu. Zaten iki dadıları vardı, bu nedenle çoğunlukla bizim çocuklarımıza yardım ediyordu. Nadiren de Sullivan'a.

"Burada her şey yolunda," dedi Maria. Xander kollarında olduğu için alçak sesle konuşmuştu. "Siz ikiniz cehennemin en derin çukurlarına ya da annem Jonathan'ın evine her ne diyorsa, oraya gidebilirsiniz."

"Aslmda şeytanın ini sokağın karşısında." Kuru bir şekilde gülümsedim.

Rose'u kastettiğimi bilerek, "Şeytanın harika topuklu ayakkabıları var," diye karşılık verdi Maria.

Ona başka bir bakış attım. "Tam bir hayal kırıklığısın, Maria Stokes. Kesinlikle *bana* çekeceğini düşünmüştüm." Buna hiç inanmamıştım. Maria hatırlayabildiğim kadarıyla hep Rose'a hayran olmuştu. "Daha iyi görünüyorum, daha güzel karşılık veriyorum..."

"Ama daha iyi bir gardırobun yok." Maria gülümsedi. "Rose bir kraliçe, Lo amca. Sana bunu söylemek istemezdim ama o senden çok daha havalı."

İrkilmiş gibi yaptım. "Kulaklarım kanıyor."

Luna bana doğru koştu. "Baba! Bay Zebra Kek sana daha iyi hissettirecek." Koltuk altında *Little Debbie** tatlılarının olduğu kutuyu tutuyordu.

Elimi uzattım. "Teşekkür ederim, aşkım."

Luna, plastik ambalajlı zebra keklerin hepsini elime döktü. Lily'nin gülümsemesi kulaklarına kadar uzanıyordu, benimki de genişledi. Bir kek alıp Lily'nin arkasına geçtim. Kollarımı omuzlarına doladım, çenemi başına yasladım.

"Hadi gidelim, aşkım." Karımı kapıya doğru yönlendirdim, o küçük adımlar attığı için ben de kısa adımlar attım.

Lily başını kaldırıp bana baktı, gözleri bir an dudaklarıma odaklanmıştı.

Onu öpmek yerine başımı eğip dilimi kulağına soktum.

"Lo!" Koluma vurdu.

* Kurabiye ve kek bazlı tatlı atıştırmalıklar üreten bir markadır. (ç.n.)

"Doğru, unutmuşum." Lily'yi öpmemeye devam ettim. Hafifçe Maria'ya doğru dönüp, "Erkek yok!" diye seslendim.

Maria inledi. "Lo amca." Kaşlarını kaldırdı. "On beş yaşındayım, okulu bıraktım. Yani artık *evde eğitim* görüyorum ve son iki filmimde kırk yaşındaki aktörlerle oynadım. Bir aşk hayatım yok."

"Güzel."

Cevabım karşısında hafifçe gülümsedi. "Gerçek Şeytan'la iyi eğlenceler."

Babam. Maria ona böyle seslenmekte hiçbir sakınca görmüyordu çünkü hepimiz babama onun önünde daha kötü şeyler söylemiştik. Kapıya doğru giderken karımın yanağına bir öpücük kondurdum. Yüzündeki istekli ifadeyi bastırmaya çalıştığını görebiliyordum. Dudaklarını yalayıp parmağını kemerimin halkasına taktı.

Antreye vardığımızda onu hızlıca kucağıma aldım. Bacakları belime dolandı, elleri boynumdaydı. Bilinçsizce bana sürtündü. Boğazımdaki düğümü yuttum, kanım kaynıyordu.

Lily'yi göğsüme bastırdım. "Sen. Ben. Araba. Hemen."

Sonra Lily Hale'i gerçekten ama gerçekten öptüm.

Bir an için nereye gittiğimizi unutmuştum.

"Onunla birlikte içeride olmalıydım." Garrison, babamın çalışma odasında bir sigarayı parmaklarının arasında çevirerek volta atıyordu. Willow ile evlenmeden hemen hemen bir ay önce sigara içmeyi bırakmıştı. Bu da bir yıl önceydi. Bu yüzden Ryke elinde gördüğü her sigarayı alıyordu. Bu kez de ağabeyim sigarayı çalıp çöp kutusuna attı.

Garrison bunu umursayamayacak kadar endişeliydi.

Babamın masasına yaslandım, elimde içinde gemi olan bir şişe tutuyordum. "Willow bunu kendisi yapmak istedi."

Ryke, koridora açılan kapıya öfkeyle baktı. Willow'un bulunduğu

yeri hiç sevmiyordu. Koridorun sonundan sağa, sonra sola dönünce Hale Malikânesi'nin ihtişamlı yemek salonuna varılıyordu. Willow şu anda oradaydı. Onunla birlikteydi.

Şişenin içindeki gemiyi Ryke'a doğrulttum. "Sen," diye çıkıştım. Bana doğru zar zor döndü. "Babam kendi kızına bir şey yapmaz..." Cümlem, ağabeyimin bana yönelttiği bakışın şiddetiyle yarıda kesildi. Neredeyse benimkine denk sayılırdı. *Neredeyse, tam olarak değil.*

O bakış açıkça şunu söylüyordu. *Tıpkı sana hiçbir sikik şey yapmadığı gibi mi?*

Ryke kollarını göğsünde kavuşturdu.

Garrison'ın gerginliği iyice artmıştı.

Ne ara ortamdaki lanet olasıca gerginliği yumuşatmak zorunda kalan kişi olmuştum? *Connor Cobalt, şeytanın ta kendisiyle akşam yemeği yemek yerine, hamile karısıyla birlikte kalmayı tercih ettiği zaman.*

"Daisy ve Lily onunla birlikte," dedim ikisine de.

Şu anda söyleyebileceğim en olumlu şey buydu. "Sizi neşelendirmek için şeker gibi davranmamı beklemeyin. Ancak bu kadar acıya dayanabilirim."

Aslında biz de kızların yanında olacaktık ama bizi çalışma odasına sürmüşlerdi. Lily "çabuk hiddetlenen üçlü" kartını oynayınca hemen pes etmiştik. Bu bizim paylaşacağımız bir haber değildi, Willow ve Garrison'a aitti. Garrison haberleri verirken onun yanında olmak istemişti ama Jonathan'm o da odada olursa çıldıracağını düşünüyorlardı.

İşte aralarındaki gerginlik o kadar büyüktü.

Connor, Garrison'ın Jonathan Hale'in *tek* damadı olarak "en kıskanılmayacak konumda" olduğunu söylemişti. Gelinlerine *kızları* gibi davranıyordu ancak nedeni bilinmez bir şekilde damadına aynı saygıyı göstermiyordu.

Babam kadınlara ve erkeklere hiç aynı şekilde davranmazdı. Bu yüzden şaşırmamıştık.

Garrison ayağıyla bir vazoyu devirdi. Koyu renkli ahşap dolaplara doğru yürüdü.

O tüm kitapları ve bibloları fırlatmaya başlamadan önce, "Bunları hizmetçi toplayacak," dedim.

Garrison durdu, düşündü ve ardından deri kanepeye doğru yürüdü. Tekrar durdu ve siyah ceketindeki bir ipi çekiştirdi. Babam onun giyim tarzını sık sık eleştiriyordu ama bu konu artık bayatlamıştı.

O kıyafetle işe mi gidiyorsun?

Hiç takım elbisen yok mu?

Ryke bu tür aşağılamalardan nefret ederdi. Özellikle de kendisi eşofman altı ve tişörtle yemeğe gittiği halde babam ona hiçbir şey demediği için.

Connor'ın dediği gibi Jonathan Hale'in damadı olmak gerçekten en kıskanılmayacak konumdu.

Kimse hiçbir şey söylememesine rağmen hava hâlâ gergindi. Connor Cobalt olduğumu hiç iddia etmemiştim. Gemiyi bu kez deri kanepeye doğrulttum. "Bekâretimi o kanepede kaybettim."

O anıyı içinde boğulmadan defalarca kez hatırlayabilirdim.

Garrison dalgın halinden sıyrıldı, "*ne halttan bahsediyorsun*" dercesine yüzünü buruşturdu. "Bekâretini bir *kanepede* mi kaybettin? Ne oldu, hastalıklı baban balo gecesi odanın kapısında mı nöbet tuttu?"

"Ah, hayır. On dört yaşındaydım." Şişeyi masaya bıraktım ve Ryke'ın bakışlarını yakaladım. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Çocuklarımızın *on dört* yaşında bekâretlerini kaybetmesini.

Ryke başını iki yana salladı. "Bu sikik şey asla olmayacak. O kadar erken olmaz."

Garrison araya girdi. "Yaşlandığını anladığın an bu işte."

Demek ki ben artık antik çağdan kalmaydım. "On dört, on beş, on altı... Hatta yirmi yedi bile olsalar olmaz. Çocuklarımın sonsuza dek bakir kalmasını istiyorum." Yarım bir şekilde gülümsedim. Moffy'nin sadece altı yıl sonra bekâretini kaybedeceğini düşünmek bile istemiyordum. Luna'yı ise herhangi bir pelüş hayvan dışında biriyle yatakta hayal etmek boynumdaki damarları patlatıyordu.

"Buna tamamen katılıyorum," dedi ağabeyim.

Garrison deri koltuğa çöktü, elleriyle yüzünü ovuşturdu. Artık benim bekâret hikâyemi düşünmediğini fark ettim.

Kısa bir an Ryke'la endişeyle birbirimize baktık. Sonra ağabeyim, Garrison'a bir *hacky sack** fırlattı. Açıkçası... nereden bulduğunu sormamayı tercih ettim.

Top Garrison'ın koluna çarpınca başını kaldırdı. "Ne?"

"Sen ve Willow lanet olasıca yetişkin insanlarsınız." Onların evli olduğu gerçeğini eklememişti çünkü bu Jonathan'ın umurunda olmayacaktı. İkisinin durumunun da gayet iyi olmasım bile umursamıyordu. Garrison, Cobalt Şirketi'ndeki işinde gayet iyiydi. Willow ise Londra'da *Superheroes & Scones*'un yeni şubesini açma üzerinde çalışıyordu. Mağaza hâlâ ilk aşamalarındaydı ama Willow oranın başındaydı, arada bir Londra'ya gidip geliyordu. Yine de babam için bunların hiçbir önemi yoktu. Bu, para meselesi değildi.

Tamamen kişiseldi.

"Sanki bu umurunda," diye patladı Garrison.

Ryke parmağını kapıya doğru uzattı. "Hamileliğine sinirlenmek için hiçbir nedeni yok."

Konu buydu.

Willow hamileydi.

Artık *Superheroes & Scones*'ta beni bekleyen o on yedi yaşındaki kayıp kız değildi. Yirmi beş yaşındaydı ve hayattan ne istediğini çok iyi biliyordu. Willow haberleri bana verdiğinde tek söylediği şuydu; *"Garrison ve ben asla öncesine geri dönmek istemiyoruz..."* Birbirlerini tanımadan önceki zamanı kastediyordu. *"Bir aile kurmak istiyoruz."* Gözlüğünü yukarı itmişti. *"Yalnızca bize ait olan birini istiyoruz..."*

Bu mantıklıydı.

Hem de çok mantıklıydı.

Philly'de yaşıyorlardı, istikrarlı kariyerleri vardı. Birlikte daha net bir gelecek, hayatlarının sonraki aşamasında istedikleri her şeyi görüyorlardı. Bu yüzden bebek sahibi olmayı denemişlerdi.

* *Hacky sack*, gerçeği yoksa çorap ve pirinçten de yapılan ufak bir toptur. Oyuncularla bir halka oluşturulur, tekmelenir ve belirli sayıda tekmeden sonra bir oyuncu çuvalı başka bir oyuncuya atarak onu yere sermeye çalışır. (ç.n.)

Garrison avucunun içiyle sertçe gözlerini ovuşturdu. Jonathan Hale'in kâbusundan uyanmaya çalışıyor gibiydi. "Benimle konuşmak isterse bence yalnız olmalıyız." Kahverengi saçlarını alnından geriye itti. "Gerçekten, ikinizin bana yapışıp kalmasına gerek yok. Ben lanet bir çocuk değilim."

Yirmi beş yaşındayken Ryke, Yosemite Triple Crown rotasını serbest solo tırmanmış, Daisy'yle çıkmaya başlamış ve Greg Calloway'le arasını bozmuştu. Ben yirmi beş yaşımdayken Moffy çoktan doğmuştu, Garrison'ın da dahil olduğu bir site kavgasını yatıştırmış ve arka bahçemde bir Cadılar Bayramı partisi vermiştim.

Onu anlıyordum.

Artık yetişkindi ama benim için her zaman sahip olamadığım küçük kardeş gibi kalacaktı.

"Ama babamı tanıyorum," diye karşı çıktım. "Bizim orada olmamız daha iyi olur."

Ryke onaylarcasına başını salladı.

Garrison derin bir nefes verdi. "Ondan hoşlanmıyorum. *Hiçbir zaman* da hoşlanmayacağım. Ama beni iki oğlunun arkasına saklanan korkak bir çocuk gibi değil, karşısına çıkan bir adam olarak görmesini tercih ederim."

Ryke gözlerini devirdi.

Benim gözlerimse giderek kısılıyordu. Ciddiyet, göğsümü ve omuzlarımı ağırlaştırmıştı. İkimiz de Garrison'ı korumak istiyorduk, bu arzumuz onun bunu fark ettiğinden bile daha fazlaydı. Babamla olan ilişkimiz zehirliydi. Bunu görebiliyordum. Ben her türlü sözü, saldırıyı, *her şeyi* kaldırabilirdim. Ancak Garrison'ı yeni bir toksik ilişkinin içine sürüklemeye dayanamazdım. Özellikle de kendi ağabeyleriyle olan o karanlık geçmişinden kurtulmuşken...

Garrison'ın mavi-yeşil gözleri benimkilere odaklandı. "Bunu kaldırabilirim." Sessizlik odayı ağırlaştırmıştı.

"Muhtemelen kaldırabilirsin," dedim. Sessizliği bozan kişi ben olmuştum. "Yine de bu, bunu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor."

Bakışları daha da sertleşti. "Bunu yapmaya ihtiyacım var." Cümlesinin sesli söylenmemiş sonunu duyabiliyordum. *Willow için.*

"Buna ihtiyacın yok." Keskin sesim boğazımı yakarken masadan kalktım. "Onun gözünde asla bir adam olamayacaksın. Bunun seninle ilgisi yok, tamamen onunla ilgili."

Ryke'ın bana odaklandığını hissedebiliyordum. Yakıcı, dikkatli, hatta tereddütlüydü. Zamanımın çoğunu babamı savunmakla geçiriyordum. Beni sarsan kişi Ryke'tı. Bana olanları anlatan, gözlerimi açmaya çalışan kişi olmuştu.

Uzun zamandır açıkça dile getirmediğim bazı gerçeklerim vardı. Belki de hiç söylemeyecektim.

Garrison gözlerini yere indirdi. "Evet, Willow bana bazı şeyler anlattı. Ama onun hep kendisine karşı nazik olduğunu söyledi."

Çünkü ayık kalmak onu değiştirmişti. Çünkü Willow bir kızdı. Çünkü Ryke ve ben, ona herhangi kötü bir şey söylerse onunla konuşmayı keserdik.

"Her şeyi bilmiyor," dedim. "Ama şimdi eskisinden çok daha iyi biri." Zihnim, yıllar içinde yaptığı tüm değişimler, ilerlemelerini hızla taradı.

Artık eskisi kadar korkunç değildi. Garrison'a sataşsa da Ryke'ın tırmanışlarını hep desteklemişti. Çizgi romanlara olan tutkumda da hep yanımda olmuştu.

Konuşmaya devam ettim. "Yine de hâlâ onu tetikleyen şeyler var. Sanırım sana bakınca beni hatırlıyor. Lisedeki halimi." *Kayıtsız.* Bir işi olmasına rağmen. *Alaycı. Dünyadan kopuk.* Garrison tembel bir hava yayıyordu. Sanki senin yanında olmaktansa dünyadaki herhangi bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi.

Garrison Abbey'yi tanıdığım için onu asla tembel olarak tanımlamazdım. Fena halde zekiydi ve benim çizgi roman okuyarak geçirdiğimden daha uzun bir zamanı kod yazarak geçiriyordu. Üstelik ben çok fazla çizgi roman okurdum.

Garrison yeniden sessizliğe gömülüp ellerine baktı. Başını iki yana sallamaya başladığını gördüm, babamla yalnız konuşma fikrine takılı kalmıştı. Onların birlikte nasıl olduklarını, babamın nasıl o

nefret ettiğimiz haline geri döndüğünü görmüştüm. Bunun olmasına izin veremezdim.

Kuru dudaklarımı yaladım. "Söylemeye çalıştığım şey şu..." diye başladım ancak sonra duraksadım. *Söyle. Hadi, söyle.* Çenem gerilirken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek odanın ortasında duraksadım.

Söyle.

Garrison sandalyesinden bana baktı.

Söyle gitsin. "Babam hayatımın büyük bir kısmında beni kelimeleriyle istismar etti ve seni bu çatışmanın ortasına atmaktansa dizlerimi kırmayı tercih ederim. Yani onun üzerine gitmek istiyorsan, önce beni geçmen gerek."

Ryke sesli bir nefes verdi. Gerçek kelimeleri söylediğim için şaşırmıştı. Geçmişte yalnızca bu ifadeye katılmıştım, başımı sallamıştım. Fakat hiç durumu olduğu gibi söylediğimi sanmıyordum.

Ryke'a bakarken yüz hatlarım keskinleşti. "Ne var, ağabey?" Onun bulutlu gözlerini görünce benimkiler de yanmaya başladı.

Göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. Sonra bana doğru başını salladı, o tek hareket içinde birçok şey barındırıyordu. Özürler, benim için duyduğu gurur ve sevgi... Çok fazla sevgi.

Ben de başımı sallayarak karşılık verdim.

Ryke'ın beni benzin istasyonuna çektiği günü hâlâ hatırlıyordum. O gün bana, *"Babamız seni istismar ediyor. Sözlü olarak istismar ediyor ve kafanı karıştırıyor,"* demişti.

Ben de ona, *"Biliyorum,"* demiştim. Bir parçam bunu hep biliyordu. Ancak daha önce o kelimeyi bana karşı hiç kimse kullanmamıştı.

Geçmişimle barışmıştım. Olanları konuşabiliyordum. Hatta her şeye rağmen babamı hâlâ sevdiğimi de inkâr etmiyordum. Beni bir bıçakla deşse bile onu sevmeye devam edecektim. Yıllar süren terapi sonrası artık bunu anlıyordum, bu durumun bir kısmı benim kendi güvensizliğimden kaynaklanıyordu.

Sevilemezmiş gibi hissetmemden kaynaklanıyordu.

Belki de beni sevebilecek tek kişinin o olduğunu hissetmem yüzündendi.

Çaresizce birinin onu sevmesini istiyordum. Aynı olduğumuza inanıyordum. O da benzer bir acı hissediyor olmalıydı ve o acının geçmesini diliyordu.

Kalbimde ona karşı nefret yoktu. Ryke ikimiz adına o nefreti taşıyordu. Ancak babamla olan ilişkimi Garrison'm yaşamasını istemiyordum. Hiç kimsenin yaşamasını istemiyordum.

Garrison'm cevap verecek vakti olmadı.

Kapı aniden açıldığı anda kanım dondu. Babam içeri girdi, ardından kapıyı kapattı. Saçları artık daha da beyazlamıştı; karabiberden çok tuz gibiydi.

Hâlâ ağabeyimle birlikte ayakta duruyordum ama babam odanın içinde biraz daha ilerleyince Garrison da sandalyeden kalktı.

"Sen." Babam Garrison'ı işaret etti. "Konuşmamız gerekiyor."

"Burada konuşabilirsiniz," diye araya girdi Ryke. Ağabeyim sadece Garrison için değil, benim için de sorumlu hissediyordu.

Montunun fermuarını çekip telefonunu cebine koyarken, "Aslında," dedi Garrison. "Ben gidiyorum."

Babam kapının önüne geçti. "Küçük bir korkak olma. Daha bir kelime bile etmedim."

Ryke'la ben aralarındaki mesafeyi doldurduk, böylece birbirlerine fazla yaklaşamamışlardı.

"Küçük korkak, ha? Güzel lafmış," dedi Garrison ifadesiz bir şekilde.

Babam gözlerini devirdi ama alışılmışın aksine kendini tutmak için daha fazla çaba gösterdiğini fark etmiştim. Ellerini ceplerine soktu. "Sadece otur."

Garrison bir an düşündü. "Karım için durumu daha da kötü hale getirmemeye çalışıyorum, o yüzden bana tek kelimeyle bile saldırırsan biter. Çıkar giderim." Sonra oturdu.

Babam başmı salladı. "Yeterince adil." Kapıya yaslandı. "Aile olduğumuz için sana bu nezaketi göstereceğim."

"Ah, şimdi aile mi olduk? Ayakkabının altındaki pislikten bir anda bu seviyeye nasıl çıktığımı kaçırmış olmalıyım."

Babam kısa bir kahkaha attı. "İşte bu yüzden hiç arkadaşın yok..."

"Siktir git," diye küfretti Ryke.

"Baba." Başımı iki yana salladım. Babam ben küçükken bana da aynı şeyi söylerdi. Ama Garrison ben değildi. Babamın gözlerinde bir anlığına pişmanlık belirdiğine yemin edebilirdim.

Garrison araya girdi. "Boş verin. Bana ne söyleyecektin?"

"Tebrikler," dedi babam. Ses tonu biraz daha hafiflemişti. "Aslında bununla başlayacaktım ama önce sen saldırdın."

Sanki babamız deliymiş gibi, "Sikeyim, Tanrı aşkına," dedi Ryke. Yine de onu anlıyordum.

"Yani... bununla bir sorunun yok mu?" Garrison kaşlarını çattı.

"Willow mutluysa, ben de mutluyum. Ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim." El sıkışmalar ya da puro içme teklifleri yoktu. Çünkü babam tekrar konuştu. "Bu konuda Loren'dan farklı olacağını sanmıştım." Moffy'den bahsediyordu. "Sana verdiğim prezervatif kutusuna ne oldu?"

Kaşlarım hemen havaya kalktı. *Babam Garrison'a prezervatif vermiş.* Neredeyse gülecektim.

Garrison yüzünü buruşturdu. "Öncelikle bu hamilelik bir kaza değildi. İkincisi, o boktan şeyi çöpe attım. Kendim de alabiliyorum."

"İsraf etmişsin ama sanırım ben de aynı şeyi yapardım."

Garrison babamla arasında kurulan bu benzerlik karşısında tiksinmiş gibi görünüyordu. Tekrar ayağa kalktı fakat bu defa amacı ne savunmaydı ne saldırı. Nötrdü. Babam da öyleydi. "Bu kadar mı?" diye sordu Garrison.

"Favorim sen değilsin," diye hatırlattı babam.

Garrison omuz silkti. "Sen de benim favorim değilsin." Kapıya yöneldi. Ryke ve ben de peşinden gittik ama Jonathan Hale kapının önünde durmaya devam etti.

"Henüz bitmedi," dedi.

Garrison durdu.

Babam onun bakışlarını yakaladı. "Eğer kızımdan ve onun bebeğinden vazgeçersen, seni bulurum ve elindeki her şeyi alırım." Kısa bir anlığına duraksadı. "Ve bir daha asla üreyememen için bir yol bulurum. Anlaşıldı mı?"

Babamın bugüne kadar söylediği her şey arasında bu oldukça yumuşaktı.

"*Bebeğimizden*," diye çıkıştı Garrison. "Sadece onun değil."

Babam rahat bir şekilde kenara çekildi. "Sol kulak zarında bir problem mi var? Geri kalanını duymadın mı?"

"Beni kanatmak, sikimi kesmekle ilgili kısmı mı... Evet, hepsini duydum." Başını salladı. "Harika. Biri onun kalbini kırsa ben de aynı şekilde hissederdim. Willow'a âşığım ve hiçbir yere gitmiyorum. Bu yüzden favori insanın olmamamla ve en sevmediğin kişi olmamla başa çıkmak zorundasın."

Babam gümüş tepsinin üzerindeki su ve limonlardan oluşan içecek arabasına yöneldi. "En sevmediğim kişi olduğunu hiç söylemedim," dedi bir sürahi su alarak. "Sadece favorim olmadığını söyledim."

Garrison sormadan edemedi. "En sevmediğin kim?"

Babam sadece bir kristal bardağı doldurmaya başladı. "Artık eşlerinizin yanına dönseniz iyi olur. Eminim dışarıda dedikodu yapıyorlardır."

Ryke cinsiyetçilikle ilgili bir şeyler homurdandıktan sonra kapıdan çıktı. Ben de Garrison'ın arkasından çıktım. Nötrdüler. Konu öylece, nötr bir halde kalmıştı.

Babamın dünyasında bu aile sayılmak için yeterliydi.

Artık ev gibi hissettirmeyen o malikânenin loş koridorunda yürürken Garrison bana, "En sevmediği kişi kim?" diye sordu.

"Connor Cobalt."

Garrison bir kez başını salladı, nedenini sormadı. Zaten geçmişlerine hâkimdi. Babam Connor'dan özür dilemiş olsa da hâlâ ondan hoşlanmıyordu. Nedeni basitti.

Jonathan Hale, alt edilmekten nefret ederdi. Şu ana dek onu gerçekten yenen tek bir adam olmuştu. Muhtemelen de sonsuza dek de tek o olacaktı.

BÖLÜM 34

CONNOR COBALT

Kasım 2023
Abbey Çatı Katı
Philadelphia

Şükran Günü yemeğinden sonra Ryke ile bulaşıkları yıkıyorduk. Bulaşık makinesi ilk yüklemeyi bile yapamadan bozulmuştu, bu yüzden hepsini elle kurulamak zorundaydık. Ryke'ın nereye baktığını görmek için bakışlarını takip etmeme gerek yoktu, gayet iyi biliyordum.

"Ona ne kadar bakarsan, o kadar oturmak istemeyecek." Kurulaması için bir tabak uzattım ama onun tüm odağı yirmi haftalık hamile olan Rose'un üzerindeydi. Sinirim yavaşça yüzeye çıksa da çoğunu bastırabildim. "Senin gibi birine basitçe açıklamam gerekiyorsa, sikik endişeni kendine sakla."

Tabağı yüzüne doğru kaldırdım.

Kendine gelerek bulaşığı elimden çekip aldı. "Beş dakika önce bu söylediğini yaptım ama o hâlâ ayakta duruyor." Amacımız ortaktı. Rose'un rahat olmasını sağlamak istiyorduk. Sorun şuydu ki ben ne kadar öğretmeye çalışırsam çalışayım Ryke, Rose'un zihninin işleyişini kavrayamıyordu.

Üstelik ben karşılaşabileceğiniz en iyi öğretmendim, yani başarısızlık tamamen ondan kaynaklıydı.

"Ona her zamanki gibi davranmak zorundasm." Lavaboya kirli tabakları koyduğumda bulaşıklar birbirine çarptı.

"Ben zaten genelde de endişeliyim."

"Emin ol, bu şekilde değil." Hepimiz bu bebek ilk bebeğimizmiş

gibi davranıyorduk. Tek avantajım Ryke'ı anlamamdı. Rose'u anlamamdı. Herkesi, birbirlerini anladıklarından daha iyi anlayabiliyordum. Bu hamilelik boyunca Rose'un parlayan ışığı olan Daisy'yi de anlıyordum. İkisi birlikteyken neredeyse parlıyorlardı.

Ryke gözlerimin içine baktı. "Sadece ona bir bakış at ve bana acı çekmediğini söyle."

"Akşam yemeği bittiğinden beri boş sandalyesinin yanında ayakta duruyor. Ayakları ağrıyor. Sırtı ağrıyor. Benden nefret ettiği kadar olmasa da senden de nefret ediyor ve ikimizin de onun vücudu hakkında konuşmayı bırakmamızı istiyor. Rose'u tanıyorum," diye açıkladım. "Anlamak için ona dik dik bakmam gerekmiyor. Beni kendinle karıştırma."

Çenesi gerildi. "Sikeyim, *dik dik* bakmıyorum."

"Evet, bakıyorsun." Onun çoğu insanın kendisine bakmasını izin vermeyeceği kadar Rose'a baktığını görmüştüm.

Ryke tıraşsız çenesini ovdu. "Bu sikik şey benim için çok zor," diye itiraf etti.

"Bu açıkça ortada."

Bu defa bana ters ters baktı.

"Evet?" Gülümsemeye başladım.

"Sadece *benim için de* diyebilirdin."

Tek kaşımı kaldırdım. "Yani sana yalan söylememi istiyorsun."

İnledi ve lavabo musluğuna bir bulaşık bezi fırlattı. İkimiz de karşılıklı bir evlilik hayatında olacağımızı hiç düşünmemiştik ama işte buradaydık. Birlikte bulaşıkları yıkıyor, bir şekilde *birlikte* bebek sahibi oluyorduk ve birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi tartışıyorduk.

Zaten tanıyorduk.

"Kendine zorluk çıkarıyorsun," dedim ona. "Derin bir nefes al. Rahatla. Belki yoga yapmayı deneyebilirsin? Hamile kadınlara iyi geldiğini duydum."

"Çok komik." Kelimelerim onu rahatlatmıştı. Ne demek istediğimi anlıyordu. Hamile olan Rose'du ve bir sorun olsaydı ona söylerdi. Bana açıkça haber vermezdi çünkü buna gerek duymazdı. Öyle bir

şey olsa zaten anında durumu anlardım ve onun yanından ayrılmazdım.

Saatime baktım. Yeterince dikkatini dağıtmıştım. "Şu anda oturuyor."

Çaktırmadan kontrol etmeye çalıştı ve gördükleriyle omuzlarının düşmesini izledim. "Tanrı'ya şükür."

"Ya da gerçekten yardım eden kişiye teşekkür edebilirsin." *Yani bana.*

Ryke sırf beni kızdırmak için sessiz kalsa da ona bu zevki tattırmadım.

"Ah, lanet olsun!" diye bağırdı Moffy. Ardından arka planda birkaç erkek yenilmiş gibi inledi. Arkamızda yan yana duran iki büyük ekran televizyon vardı. İki takım puf koltuklara yayılmıştı. Kızlar erkeklere karşı mücadele ediyordu.

Jane ve Moffy'nin ellerinde oyun kumandaları vardı, hızla düğmelere basıyorlardı.

Her ikisinin de ekranında *Dördüncü Derece* çizgi romanlarından *Sorin-X* karakteri vardı. İkisi de aynı oyunu oynuyordu ve hikâyede ne kadar ilerlediklerini takip ediyorlardı. Bu, Garrison'ın yarattığı bir oyundu. Ben de kaynaklarımı ve zamanımı yatırmıştım. Kasım başında piyasaya sürülmüştü, rekor satışlar elde etmişti. Yapılan yorumlar da onun yeteneğini doğrular nitelikteydi.

ORİJİNAL BİR ŞAHESER...
OYUN DÜNYASI BÖYLE BİR MACERAYI DAHA ÖNCE HİÇ GÖRMEDİ...
BİTMESİNİ ASLA İSTEMEYECEKSİNİZ...

Oyunu Garrison kodlamıştı. İşleyişi, hikâyesi ve oynanışı tamamen onun zihninden çıkmıştı. Sanırım kimse Lo kadar gurur duyuyor olamazdı.

Moffy'ye oyunda ilerlemesine yardımcı olmak için, "A-B-geri çek," diye talimat veriyordu Charlie. Tom'un ilgisizliğine hiç şaşırmadığım gibi Charlie'nin özel hareketleri şimdiden ezberlemiş ol-

masına da hiç şaşırmamıştım. Üç yaşındaki oğlum puf koltuğa yüzüstü atlamış, saatlerdir bir an bile kıpırdamamış gibi gözüküyordu.

Rose elinde birkaç üç halkalı klasörle ayağa kalktı.

Zamanlayıcı öttüğünde Garrison iki takıma birden seslendi. "Değiştirin."

Moffy kumandayı babasına, Jane de Lily'ye uzattı. Ancak Lily oynamayı beklemediği için ne yapacağım bilemeyerek kumandayı elinden düşürdü.

Ryke'la ben ellerimizi mutfak havlusuyla kurularken Rose bir eliyle hafifçe belini tutarak bize doğru ilerledi. Her hamileliğinde vücudu bir öncekinden daha erken yoruluyordu. Bunun nedeni topuklu ayakkabıları ve ekstra ağırlıkla birlikte sırtını dik tutma çabasıydı.

Yanına hemen gitmedim, o da ada tezgâhı ile lavabo arasında durdu. "Bu düzgün görünüyor mu? Kızlara da fikrini sordum ama onların görüşleri oldukça yanlıydı." Rose hamileyken çoğu kişi onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Elindeki siyah klasörü kaldırdı ve kapağına yazılmış başlığı bize gösterdi.

Tom Carraway Cobalt'ın Tarzının Evrimi

"Carraway yamuk yazılmış, sevgilim."

Yaptığı işe bakarken Rose'un gözleri alevlendi.

Dosyayı işaret ederek, "Sikik şey bana gayet düzgün görünüyor," dedi Ryke.

Araya girdim. "Bana Ryke'tan daha çok güveniyorsan o başlığın düzgün olup olmamasından daha büyük bir sorunumuz var demektir."

Rose tekrar başlığını inceledi. "Kendime ikinizden daha çok güveniyorum... Bu lekelenmiş mi?" Bu defa soruyu yalnızca bana yönlendirmişti.

"Hayır."

Rose'un delici gözleri dudaklarıma kaydı. Burnu genişlerken

gözlerindeki mücadele ifadesi yumuşamıştı. Kızgın alevler, çakan şimşekler yoktu. Yalnızca erimiş lav vardı. Nadir görülen ifadesiyle *tükendiğimi* hissettim.

Başımı yana eğdim. Sandalyesine dönmek istermiş gibi yana doğru kaysa da burada kalmaya devam etti. *Aşırı derecede* uyarılmış olduğundan gram şüphe duymuyordum.

Biraz daha bekledim. Çok geçmeden bana döndü. "Bu çirkin mi?" diye sordu. Dosyanın ikinci sayfasını açmıştı. Tom sade siyah gardırobundan, hayaletler, kurukafalar, kemikler ve mezar taşları gibi gotik unsurlar içeren siyah gardırobuna geçiş yapana kadar oğlumuzun moda ruh eşi olduğunu söyleyip duruyordu.

Tom üç yaşındaydı ve ağabeyinden fazlasıyla etkileniyordu. Rose ise Eliot'ın Tom gibi desenli kıyafetler giymeyi reddettiğini ve siyaha gelene kadar koyu kırmızı, yeşil ve mor renkler giymeyi daha çok tercih ettiğini savunuyordu.

Arkamda musluğun sesini duydum, Ryke bulaşıkları yıkamaya devam ediyordu.

"Tüm sayfa mı?"

"Üç halkalı klasör dışa çok çıkıntı yapıyor. Farklı bir cilt mi seçsem?" Dosyayı kendine doğru çevirdi, bakışları benden oraya kaymıştı. Aramızdaki gerilim artıyordu.

"Hayır."

Derin ama kısa bir nefes aldı ve bana doğru bir adım attı, sonra da hemen geri çekildi.

Onun arkasma geçtim, bir elim çıplak ensesini okşarken diğer elim köprücükkemiğinde gezindi. "Gerçekten tavsiyemi mi istiyorsun, Bayan Yüksek Onur?" diye fısıldadım kulağına. Resmen yanıyordu. "O zaman tuvalete gitmeni, bacaklarını kapalı tutarak içeride beni beklemeni tavsiye ediyorum."

Rose dimdik, hiç kıpırdamadan ayakta durmaya devam etti. Uzun bacaklarını süzdüm, ellerimden biri yavaşça kalçasına indi. "Dépêche-toi, chérie." *Acele et, sevgilim.*

Dosyasını tezgâhın üzerine koyup bana ters bir bakış atmak yerine sırtını dönerek uzaklaştı. Yürürken topuklularının sesi zeminde yankılanıyordu. Tuvalete doğru ilerledi.

Gömleğimin kollarını daha da yukarı katlayıp dosyasını kirli tezgâhtan uzak bir bar taburesinin üzerine koydum.

"O iyi mi?" diye sordu Ryke. Hâlâ endişeliydi.

"Senden çok daha iyi."

Bana ortaparmağını gösterdi.

Yanından ayrılmadan önce ona Rose'u kontrol edeceğimi söyledim. Kısa bir koridordan geçtim, mutfak ve oturma odası buradan hâlâ gözüküyordu. Kapıyı çaldım. "Benim, sevgilim."

Kilidin açıldığını duydum.

İçeri girip kapıyı tekrar kilitledim.

Banyo, tıpkı çatı katının geri kalanı gibi endüstriyel bir tarzdaydı. Bir küvet, klozet ve beton bir lavabo vardı.

Rose lavabonun kenarına tutunmuştu, sanki kendi savunmasızlığı onu korkutuyormuş gibi boynunu geriyordu. Birkaç adımda ona ulaştım, resmen tepesinde dikiliyor gibiydim. Ellerim, omuzları ve beli boyunca yumuşakça dolaştı.

Alnına bir öpücük kondurdum. "Vous êtes en sécurité avec moi," diye fısıldadım. *Benim yanımda güvendesin.*

Kol kaslarıma sıkıca tutundu. Bir eliyle yüzünü kapattı, sanki ne kadar itaatkâr olduğunu saklamaya çalışıyordu. Gözleriyle beni delip geçmiyordu. Ölüm tehditleri savurarak bile bile bana direnmiyordu.

Elini yüzünden uzaklaştırıp saçlarını okşadım. "Rahatla," diye fısıldadım en yumuşak ses tonumla. "Asla canını yakmam, Rose." Böyle hissettiğinde her zaman onu sakinleştirirdim.

Nefes alışverişleri tekrar hızlanırken başını omzuma yasladım. O sakinleşirken elimi elbisesinin altına kaydırdım ve parmaklarımı çamaşırına geçirdim. İç çamaşırını yırtıp çıkardığımda titreyerek hafifçe başını kaldırdı.

Parmaklarımla bacaklarının arasını okşadım.

Sırılsıklam.

Rose kıpırdamıyordu, eklemleri sıkıca kilitlenmişti.

"Benimle güvendesin." Başını okşayıp onu sertçe öptüm. Dudaklarıma karşı *inledi.* Çıkardığı sesle birlikte boynu kıpkırmızı kesilmişti.

Anında sertleştim, aletim karımın içine girmek için bana adeta yalvarıyordu.

Rose'un her halini taparcasına seviyordum. Bu kırılgan sessiz anlarını, en az ateşli ve öfkeli anları kadar seviyordum.

Hiç zorlanmadan Rose'u beton lavabonun tezgâhına oturttum, aletim pelvisiyle mükemmel bir yükseklikteydi. Ayrıca artık topuklu ayakkabıları üzerinde gerilmesine gerek kalmamıştı. Hâlâ açık bir boy avantajım vardı, aşağı bakmak zorundaydım. Ancak bu defa bana karşı koymadı.

Rose pantolonumun bel kısmını sıkıca kavradı. O kadar ki parmak eklemleri beyazlamıştı. Pantolonumu çıkarabilmek için ellerini çekmek zorunda kalmıştım. Avuçlarını omuzlarıma koydum. Pantolonumu çıkardığımda yüzünü koluna gömmeye çalıştı.

"Rose, Rose," diye fısıldadım. "Asla canını yakmam." Hafifçe başmı kaldırdım.

Gözlerini sıkıca kapattı.

"Nefes al, sevgilim."

Denedi.

Ereksiyonumu serbest bırakırken boynunun altını öptüm. Tırnakları omuzlarıma batıyor, alnını göğsüme bastırıyordu. Kanım alev aldı. Dudaklarım kulaklarına doğru kayarken aynı gerçekleri ona tekrar fısıldadım. *Asla canını yakmam. Benimle güvendesin, Rose.*

Yüzünü avuçlayıp aletimi kavradım. O üzerime yığılına kadar onu sertçe becermek istiyordum ama hamileydi.

Senin bebeğine hamile değil ama.

Bu düşünce aklımı zorlamaya başladı.

Senin bebeğine hamile değil.

Ryke'm bebeğine hamile.

Başka bir gerçek daha söylemem gerekirse, konu bana ait olan

şeyler olunca oldukça sahipleniciydim. Rose da öyleydi. Ancak ben paylaşmayı sevmezdim, o ise severdi. Bu yüzden kız kardeşinin bebeğini taşıyordu ve bu yüzden bu durum aklımı zorluyordu.

Tereddüt etmemeyi seçtim. Dudaklarım derin bir nefesle onunkilere değdi, başının arkasını kavradım ve içine girdim.

Anında boşaldı.

Elimle onun titrek inlemesini bastırdım. Daha derine ilerlerken ilk orgazmını tamamlayamadan onu başka bir orgazma ulaştırdım.

"Connor," dedi soluk soluğa. Sesinde belli belirsiz bir korku vardı. Hassas *ve* hamileydi.

"Şşt." Alnını bir kez daha öptüm. "Vous êtes en sécurité avec moi. Vous êtes en sécurité avec moi."

Rose kendini tamamen bana teslim ediyordu ve ben bu güveni sonuna kadar onurlandıracaktım. Belini tuttum, ardından saçını kavradım. Onun ihtiyaçlarım karşılıyordum. O titrerken yumuşak ve yavaş bir şekilde hareket ettim. Bana her sıkıca sarıldığında daha derine ilerledim.

Kulağına hızlıca fısıldıyordum, sarsılmaz beyanım onu tahrik ediyordu. O da *beni* tahrik ediyordu. Aletimi sıkıca kavrayan kadınlığı başımı döndürüyor, gözlerim kararıyordu.

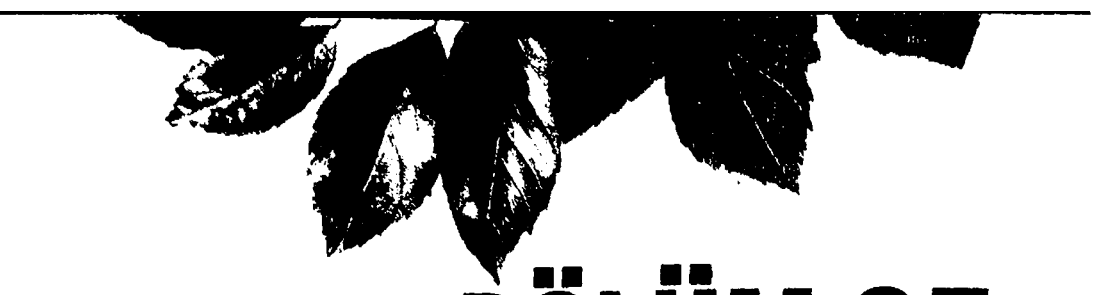
Onunla birlikte zirveye ulaştım ve kalan orgazmımı nazikçe sömürürken onu kendime doğru çektim. Vücudu yorgunluk ve teslimiyet içinde çökmüştü. Yanağını omzuma yasladı.

Saçlarını yüzünden çekip kulaklarının arkasına sıkıştırdım.

Yorgun bir şekilde, "Je t'aime," diye fısıldadı. *Seni seviyorum.* Bakışları bana doğru kayarken sarı-yeşil gözlerindeki kıvılcım geri döndü.

Sırıttım.

Je t'aime.

BÖLÜM 35

LILY HALE

Aralık 2023
Dalton İlköğretim Okulu
Philadelphia

"Hanımlar ve beyler, sanırım artık başlama zamanı geldi. Aralık ayı toplantımızı başlatalım." Maggie Hollybaum, tahta bir evrak altlığını adeta vücudunun bir uzantısıymış gibi sıkıca tutuyordu. Sarı monogramlı çantası öğretmen masasının üzerine iliştirilmişti. Saçları mükemmel sarı buklelerle şekillendirilmişti, inci küpeleri kulaklarında tam yerindeydi. Bu kadar temiz ve *düzgün* görünmeyi nasıl başardığını merak ediyordum.

Ben kıyafetlerimi lekelememeyi bile başaramıyordum. Şu anda bile gömleğimin yakasında fıstık ezmesi olabilirdi.

Yani... fıstık ezmesi olmasını umuyordum. *Lütfen fıstık ezmesinden başka bir şey olmasın.*

Eğilerek kontrol etmedim.

Maggie dosyasını incelerken hepimiz sessizliğe gömüldük.

Okul Aile Birliği'nin başkanı olduğu için başta Maggie'nin gördüğüm en ukala, en yargılayıcı ebeveyn olacağını düşünmüştüm. Onun küçümseyici bakışlarına karşı kendimi hazırlamıştım. Ancak sonra Daisy'ye bir osuruk şakası yapmıştı ve kendi oğlu burnunu karıştırdığında da kahkahalara boğulmuştu.

Maggie'yi seviyordum ama bu diğer Okul Aile Birliği üyelerinin beni sevdiği anlamına gelmiyordu.

Şu anda bir ilkokul sınıfının en arka sırasında otururken kendimi bozulmuş bir zaman makinesindeymişim gibi hissediyordum.

Maggie düşünceli bir şekilde dilini şaklattı. "Tamam, başlıyoruz. Annie ve Summer çoktan geleneksel Süs Boyama Festivali'nin sorumluluğunu üstlendi. Kurabiye bağışı organizasyonu içinse hâlâ birine ihtiyacımız var." Parmağı, ebeveynlerin isim listesinde aşağı doğru kaydı.

Bir sıra ilerideki Daisy bana döndü. "Gözlerinin içine bakma," diye fısıldadı.

Connor diğer yanımda oturuyordu. Gönülsüzce bizimle birlikte arka sıraya oturmuştu. Görünüşe göre "umursamaz" sıralarda geçirdiği her dakikada içindeki "onur öğrencisi" biraz daha sönüyordu. Kendi adıma konuşmam gerekirse, bu sıraları çok sevdiğim kesindi.

En azından okul söz konusu olduğunda.

Küçük kız kardeşimin talimatlarını yerine getirmeye çalışarak sıranın yüzeyine odaklandım. Soluk bir kalem çizimi karşısında gözlerim kısıldı. Biri bir penis ve aşağısında testisler mi çizmişti? *Hayır.* Bu sadece benim kirli zihnimin bir oyunuydu. O pekâlâ garip şekilli bir sosisli olabilirdi.

Connor'a eğilip masamı işaret ettim. "Şu bir penis çizimi mi?" diye sordum fısıldayarak. Neden ona böyle bir soru sorduğumu sorgulamadığı için mutluydum. Ryke olsa kesin sorgulardı ve ona penisi olduğu için bunu benden daha iyi yargılayabileceğini açıklamak zorunda kalırdım. Her ne kadar ben de yeterince penis görmüş olsam da.

Connor yaklaşık bir saniye içinde çizimi inceledi. "Evet ama eğri."

"Lily Hale."

İsmimi duymamla yerimde sıçradım, boynum kızarıyordu. *Bir penis çizimi hakkında konuştuğunu duymadılar.* Nedense kolumu masanın üzerine koymaya ihtiyaç duydum, sanki ben çizmişim gibi resmi kapatıyordum.

"Evet?" Maggie'ye baktım.

"Hiçbir etkinlik için adını yazdırmamışsın."

"Gerçekten mi?" Tavana odaklandım. "Halbuki o... o şeye adımı yazdırdığıma yemin edebilirdim." Lo ve ben çok fazla aktiviteye ka-

tılmayacağımız konusunda anlaşmıştık. Zaten *yeterince* işimiz vardı, bunlara bir de süs boyamayı eklemeye gerek yoktu.

"Tatil kurabiyesi bağış organizasyonunu yönetmeye ne dersin?" diye önerdi Maggie nazikçe. Neredeyse "*evet*" dememe neden olacaktı.

O sırada Connor dışında sınıftaki tek erkek olan Frank Kale araya girdi. "Onun gibi birine bu kadar büyük bir sorumluluk vermemelisin."

O, Okul Aile Birliği'ndeki en kötü ikinci kişiydi. Moffy bir sezon boyunca Küçükler Ligi'nde beyzbol oynamıştı -yüzmeyi daha çok seviyordu- ve hepimiz Frank'in, oğlunu takımın atıcısı yapması için antrenöre bağırdığına tanık olmuştuk. Antrenör çocuğa, "Atıcı olmak istiyor musun?" diye sormuştu. O da, "Pek istemiyorum," demişti. Frank de oğlunu kolundan çekiştirerek takım dışına çıkarmıştı.

Lo ona "helikopter ebeveyn" diyordu.

Ryke ise "sikik bir gerzek" olduğunu söylemişti.

Connor ise sadece "Frank Kale" demekle yetinmişti.

Tüm kişiliği hepimizin yüzünü buruşturmasına neden oluyordu, bu yüzden Connor en doğru kelimeleri söyleyen kişi olmuştu. Şu anda bile Frank'ten utanıyor, onun yargılayıcı gözlerini beyaz tahtaya çevirmesini diliyordum.

Ben cevap veremeden Maggie beni savunmaya girişti. "Lily geçen sene Paskalya Yumurtası Avı'na yardım etmişti ve hiç sorun çıkmamıştı, Frank."

"Çünkü o etkinliği düzenleyen kişi Rose'du, o değil."

"Ben de yardım ettim," diyerek kendimi savundum. Aslında doğrusunu söylemek gerekirse, kurabiye bağış organizasyonu tek başıma benim için fazla sorumluluk almak olabilirdi. Bu yüzden Frank'in söylediği şey özünde doğruydu. Böyle olmasından nefret etsem de gerçek buydu. Bir yaşına girmek üzere olan bir bebeğim vardı. Aşırı enerjik dört yaşında bir kızım, çılgın bir yüzme antrenman programı olan sekiz yaşında bir oğlum vardı.

Kurabiyeleri sevsem de tüm bunların ve *Superheroes & Scones*'un

arasında bir kurabiye bağış etkinliğini nereye sıkıştıracağımı bilmiyordum.

Aynı anda birden fazla iş yapma konusunda berbattım. Kendime seve seve koca bir F verirdim. Durum böyleydi.

Sonra Justine soyadı-her-neyse koltuğunda dönerek bana baktı. "Kurabiyeleri nerede pişireceksin sanki?" dedi alaycı bir sesle.

O kesinlikle en kötüsüydü. Justine yüzüme karşı, "Kaba olmak istemem ama muhtemelen çocuk sahibi olmamalısın," demişti. Bu çok canımı yakmıştı, arkadaşlarına hakkımda yalanlar yaymaya başlaması ise sadece beni daha çok incitmişti. *Onlar evlerini bile temizlemiyorlar.*

Çocuklar seks yapıldığını görmemeli ve duymamalı.

O iğrenç birisi. Çocuklarını okuldan attırmalıyız.

Bunu denemişlerdi ve başarısız olmuşlardı çünkü Rose Calloway Cobalt ve Connor Cobalt denen gizli bir silaha sahiptim. Kimse inek yıldızları yenemezdi.

Connor ben cevap verecek doğru kelimeleri bulamadan konuştu. "*Pişirmek*, *mutfakta* yapılan bir eylem. Mutfak da genellikle *evi* ima eder. Bu basit bir dil becerisidir."

Justine dudaklarını birbirine bastırdı, kahverengi saçları şüphesiz saç maşasıyla mükemmel dalgalar halinde şekillendirilmişti.

Okul Aile Birliği üyeleriyle dolu sınıfa, "Ben de hiçbir şeye adımı yazdırmadım," dedi Daisy. Dikkatleri benden uzaklaştırarak kendi üzerine çekmeye çalışıyordu. Rose ve Connor da bu sene hiçbir etkinliğe adlarını yazdırmamıştı ama kimse onların ismini söylemiyordu. Bazen ben kolay bir hedef oluyordum.

Frank tam Connor'ın önünde gümüş kaplama *Rolex* saatini sıkılaştırdı. "O zaman onun yerine etkinliği sen düzenlemelisin."

"Benim bir adım var," dedim usulca. Utangaçlığım yüzde seksen oranında aktifti. Sadece sıramın altına saklanmadığım için mutluydum.

"Lily'yle birlikte düzenleyebilirim," dedi Daisy.

"Üçümüz birlikte yaparız," diye araya girdi Connor.

Takım çalışması fikri beni rahatlatmıştı. Bu kavramı gerçekten

seviyordum, özellikle pişirme konusunda erkeklerin biz kızlardan daha iyi olduğu -özellikle Ryke- ve muhtemelen işi devralacakları düşünüldüğünde. İşte bu benim *mükemmel* takım çalışması tanımımdı.

"Ama hangi evde?" diye sordu Justine.

"Benim evimde?" Bu tuzak bir soru muydu?

Justine'in yüzü gerildi. Anne akıl oyunlarında başarısız olmuştu. Hızla bana doğru döndü. "Bence hiçbir kurabiye senin tezgâhına değmemeli."

Kimsenin konuşmasına izin vermeden, "Justine," dedi Daisy. "Kurabiyeleri ablamın evinde yapacağız. Ve sen de cehenneme gidebilirsin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Ne?!*

Daisy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak büyük abla rolüne büründü. Bazen aramızda böyle rol değişimleri oluyordu. Yine de daha önce hiç bir anneye cehenneme gitmesini söyleyerek beni savunmamıştı. Bu hiç Daisy'lik değildi.

Justine'in bile şok içinde ağzı açık kaldı, nasıl tepki vereceğini bilemediği belliydi. Sınıfın içi fısıltılarla doldu.

Daisy'ye gülümsedim.

Daisy de bana gülümseyerek karşılık verdi.

"Garip bir şampiyon dansı yapıp ortaparmaklarımı havaya kaldırabilecekmiş gibi hissediyorum," dedim sessizce. Gerçekten de öyle *hissediyordum* ama bunu ciddi ciddi yapabilmek daha farklı bir cesaret gerektiriyordu.

Daisy oyuncu bir şekilde kaşlarını aşağı yukarı oynattı. "O zaman bunu kesinlikle dışarıda yapmalıyız."

İkimizin de gülümsemeleri tüm suratımızı kapladı.

2024

"Sesimi ne kadar kaybettiğimi, onu tekrar kullanmaya başlayana kadar hiç anlayamamıştım."

Daisy Meadows, Biz Calloway'iz
(6. Sezon, 7. Bölüm - Motosikletler ve Bulmacalar)

BÖLÜM 36

LILY HALE

Ocak 2024
Hale Evi
Philadelphia

Dört yaşındaki uyuyan kızım Luna'yı merdivenlerden yukarı taşıyor, bir yandan da kol gücümle gurur duyuyordum. *Aferin kollar.* Luna'nın kahverengi saçları yeşil simlerle kaplanmıştı. Sabah birlikte çıkarmaya çalıştığımızda huysuzlanacağına emindim. Hâlâ 2024 yazılı güneş gözlüklerini takıyordu ve uzaylı desenli pijamalarının her tarafına yılbaşı gecesi temalı çıkartmalar yapıştırmıştı.

Odasına vardığımda Luna'yı nazikçe yatağa yatırdıktan sonra güneş gözlüğünü çıkardım. Beyaz yorganını çekip onu yatağa soktum.

Luna'nın odası tam anlamıyla kişiliğini yansıtıyordu. Uzaylı peluş oyuncaklar, plastik şişme sandalyeler -tabii ki de yeşil renklilerdi-, çok renkli bir halı ve lav lambası. Bazen onu sadece tavandaki renkleri ve karanlıkta parlayan yıldızları izlerken yakalıyordum.

Başına bir öpücük kondururken, "İyi geceler, Luna," diye fısıldadım. Ardından parmak uçlarımda koridora doğru yürüdüm ve kapıyı kapattım.

Loş ışıklı yatak odama girdiğimde esnedim. "Luna uyuyakaldı." Kollarımı ve bacaklarımı genişçe açarak kendimi yatağa attım.

Bir pankek böyle hissediyor olmalıydı.

Lo tişörtünü çıkardı. "Moffy de. Bu yıl gece yarısına kadar uyanık kalamadığı için üzülecek."

"Ona heyecan verici bir şey kaçırmadığını söyleriz." Karnımın

Ninova

üstüne yuvarlanıp saatin yanındaki bebek monitörünü aldım. Xander beşiğinde derin bir uykudaydı. Noel'de bir yaşma girmişti. Tatil gününe denk gelmesine rağmen doğum gününü unutulmaz kılmaya çalışıyorduk.

Lo çoraplarını çıkardı. "Kız kardeşim bu gece bana bebeğinin adını söyledi."

Hemen dikleşerek telsizi yerine koydum. "Adı neymiş?" Abbey ailesinin bebeği henüz doğmamıştı ama hepimiz kız olacağını biliyorduk. "Bir video oyunu karakterinden mi esinlendiler? Zelda falan mı?" Yatağın üzerinde dizlerimin üzerinde doğruldum. Aklım tüm olasılıklarla dolup taşıyordu. Onlar da bizim gibi popüler kültüre meraklıydı, bu yüzden seçenekler sonsuzdu. Gözlerim büyüdü. "Yoksa adını *Hermione* mi koyacaklar?! Böyle bir şey olursa ölebilirim."

"Ölme, aşkım." Lo pantolonunu indirdi, *boxer*'ındaki şişlik resmen beni çağırıyordu.

"Mutlu bir ölüm olurdu," dedim sersemlemiş bir şekilde. Lo'nun aleti. İçimde. "Aşktan... ölmüş olurdum."

Lo yatağa tırmandığında ona doğru kaymaya çalıştım, böylece *üstüme* çıkabilecekti. Pantolonumu bile çıkarabilirdim, üzerimde iç çamaşırı ve tişörtümle kalırdım. Gözlerimdeki istekli bakışı görse de henüz yemi yutmadı.

Aletine odaklanma.

Çok zordu.*

Çift anlam yüzünden kızardım.

"Hiç ipucu vermeyecek misin?" diye sordum.

"Vada Lauren Abbey," dedi. "Vada şeye gönderme..."

"*My Girl*'e," diye cümlesini tamamladım. 90'ların meşhur filminin baş karakterinin adıydı. Garrison, Tumblr hesabında sık sık bu filmin giflerini paylaşıyordu ve bunu da Willow için yapıyordu. Lo'yla ben de o filmi sekiz ya da dokuz yaşlarındayken izlemiştik. Bu isim onlara *Hermione* dahil tüm önerilerimden daha çok yakışıyordu. "Ve Lauren da..."

* "*Hard*" kelimesi İngilizcede hem sert hem de zor anlamına geldiğinden yazarlar kelime oyunu yapmıştır. (ç.n.)

"Bana gönderme." Bu kez o benim cümlemi tamamladı.

Gözlerim doldu. "Lo."

"Evet, biliyorum." Başını salladı. "Korkunç bir ikinci isim." Alaycı tavrı çok belli olsa da gülümsemesi genişlemişti. Paylaştıkları isim karşısında duygulandığı çok belliydi.

Akan gözyaşlarımı sildi. "Aynı şekilde mi yazılıyor?"

"Bana L-O-R-E-N versiyonunu mu koysam diye sordu, ben de ona geleneksel olanı seçmesini söyledim. Bu isimde otuz üç yıllık kötü karma birikmiş olması muhtemel. Bundan kaçınmanın en iyi yolu da bebeğin adının L-A-U-R-E-N diye yazılması."

Başımla onayladım. "İyi düşünmüşsün." Sohbetimiz solarken zihnim önümde diz çökmüş olan *şeye* yöneldi.

Üzerinde sadece *boxer*'ı olan Loren Hale. Loren Hale'in buz gibi keskin elmacıkkemikleri. Kaslı uyluğu ve altılı karın kasları olan Loren Hale. Neden uyluklarından tahrik olduğumu ahlaksız beynim bile anlayamıyordu. Sadece onları, kol kaslarını, elmacıkkemiklerini görüyordu ve "*Daha yakına, daha yakına, daha yakına,*" diye bağırıyordu.

Lo en sonunda öne eğilip ellerini başımın iki yanına yerleştirdi. Üzerimde duruyordu. Ağırlığının vücudumdaki baskısını hissedebilmek için onu aşağı çekmeye çalıştım.

Azıcık bile kıpırdamamıştı.

Bu yüzden, "Lo, yeni yıl seksi yapacak mıyız?" diye sormak zorunda kaldım. Anında dudakları kıvrıldığında onlara ve yanaklarındaki gamzelere odaklandım. Bir an boyunca vücudumu incelediğini hissedebiliyordum. Ayrıca sertliği ve kaslarının gerginliğinden benim kadar olmasa bile onun da azgın olduğunu anlayabiliyordum.

Sonra dudaklarını benimkilere doğru eğdi ama boynumun dibine yöneldi. "Evet," dedi öperken. *Evet!*

Nabzım hızlandı, boynum karıncalanıyordu. Yatağımıza düz bir şekilde uzanıyordum. Bacaklarım da onun vücuduna dolamış durumdaydım. Ellerim hemen omuzlarını kavramıştı. Barfiks çekebiliyor olsaydım çoktan ona yaslanmış olurdum.

Spor yapma nedeni olabilirdi.

Cezbedici olsa da spor *yapmamak* çok daha cezbediciydi.

"2024'ün ilk seksi," dedim. "Bu büyük bir mesele. Bana bir saniye ver. Bunu nasıl yapacağımızı düşünmem gerekiyor." Gözlerimi sıkıca kapattım çünkü vücudu, yüzü, kaşları ve saçları... *her şeyi* dikkatimi dağıtıyordu. "Anal seks mi? Ya da ben üstte mi olsam? Aman Tanrım, ayakta mı yapsak? Hayır, yerde! Hayır, hayır, küvette!"

Aklım pozisyonlar arasında o kadar hızlı dolaşıyordu ki, başparmağımın tırnağını ısırdım. Gözlerimi açsam da çoktan Lily Hale'in Kirli Zihni adlı uzak bir seks dünyasına dalmıştım.

"Lil, sakin ol."

"Hah."

Yanağımı çimdikledi.

"Hey!" Yanağımı ovuşturdum. *Çok kaba.*

Gayet ciddi olan ifadesiyle, "Sakin ol," diye tekrar etti.

"Sakinim. Sakinim, sadece heyecanlıyım." Vücuduna doğru barfiks çekmeyi denedim. Yok, asla olmuyordu. Yatağa düştüğümde gelecek sesi bekledim ama hemencecik fark ettim ki, zaten kendimi yataktan biraz bile kaldıramamıştım. *İşte bu kadar, zayıftım.*

"Senin için bu kadar önemli bir meseleyse, sana bu yılın en iyi seksini yaşatacağım ama dürtüselleşmeden bunun zevkini çıkarmanı istiyorum. Tamam mı?"

Bütün kalbimle kabul etmek üzereydim ama hareketleri dikkatimi dağıttı. Sol eli yatağı terk etmiş, parmakları pamuklu iç çamaşırımın üzerinden beni hafifçe okşuyordu. Onun şehvetli bakışlarını takip ettim, bakışlarının beyaz tişörtümde olduğunu gördüm. Kumaş kaydığı için göğüslerim ve sertleşen meme ucum açığa çıkmıştı.

Onu dikizlemekten kendi görünüşümü unutmuştum.

Onun benden ne kadar etkilendiğini de unutmuştum. Çok fazla etkilendiğini görebiliyordum.

Elim omzundan kayarak kalçakemiğime düştü. Daha aşağı inme arzusunu durdurmaya çalıştım. *Dürtüsel olma.* Biraz önce kurduğu cümleleri düşünüyordum.

"*Yılın en iyi seksi* demesek mi?" diye sordum. "Çünkü eğer bu doğruysa, bu yılki diğer tüm seksler en iyi olamayacak anlamına gelir ve hevesle bekleyeceğim bir şey kalmaz."

Kehribar rengi gözleri aniden meme ucumdan ayrıldı, delici bakışlarını yüzüme çevirdi. "Lily Hale, benimle sevişmeyi hevesle beklemeyeceğini mi söylüyorsun?"

Şimdi böyle söyleyince...

"Kesinlikle hayır. Az önce söylediğim her şeyi unut. Seçici değilim. En iyi seks. Ortalama seks. Harika seks. Seninle olduğu sürece seksin her türlüsü benim için heyecan verici." Kararlı bir tavırla başımla onaylamaya çalıştım ama yatarken bunu yapmak zordu.

"Ortalama seks mi?" Kaşları çatılırken neredeyse oturur pozisyona geçmişti. *Hayır, geri gel! Boxer*'ının bandını çektiğimde önceki pozisyonuna geri döndü. *Evet!* "Biz ne zaman ortalama seks yaptık?"

"Birisi bizi böldüğü için boşalamadığım zamanlarda."

Çenesi gerilse de anladığını söylercesine başını salladı. "Bu gece orgazmmı hiçbir şeyin bölmeyeceğine söz veriyorum." Serçeparmağını uzattı. Loren Hale serçeparmak sözü veriyordu.

Kalp atışlarım hızlanırken hiç tereddüt etmeden serçeparmağımı onunkine doladım.

Lo beni aceleyle, derin bir şekilde öptü. Dudaklarım onun dudaklarının altında şişiyordu. Boğazımı gıdıklayan bir inlemeyi serbest bıraktım. Eli tişörtümün altına kaydı, yumuşak göğüslerimi okşuyordu.

Ellerim kollarında, karın kaslarında gezindi. O keskin kaslar, bir şişe burbondan çok daha etkili bir şekilde stresle başa çıkmasına yardımcı olan sayısız antrenmanın ürünüydü. Onu aynı tutkuyla öptüm, bacaklarımı beline daha sıkı doladım. Hâlâ çok uzaktaydı.

Lo dudaklarını benimkilerden ayırdı. "Lil." Sesi kısık ve boğuktu. "Soyun. Hemen." Tişörtümü başımın üzerinden çıkardı. Benim sersemlemiş zihnim ise o sırada çoktan içimde olduğunu hayal ediyordu.

Boxer'ını aşağı çekmeye çalışırken, "Sen... çıplak değilsin?" dedim soru sorar gibi.

İç çamaşırımı çıkarmaya çalışırken inler gibi bir ses çıkardı. Ancak ben belindeki bacaklarımı çözmeyi reddettim. Tam anlamıyla darmadağını bir halde olsak da tek derdim onun aletiydi. Soyunmak önceliklerim arasında yer almıyordu.

Lo, sıska bacaklarımı belinden ayırdı.

Sızlanma sayılabilecek bir ses çıkardım. Aslında bu "*seni istiyorum*" anlamına gelen bir sızlanma, aynı zamanda "*bana geri dön*" diyen bir yalvarıştı.

Lo vücudumu nazikçe yönetiyordu. Sanki aynı anda kızışmış bir hayvanı hem şefkatle besliyor hem de onu kışkırtıyordu. Kendi uyarılmışlığını dizginlemek istercesine kıstığı gözlerini bir anlığına tavana çevirdi. Üzerine atılıp onu becerebilirdim. Ben yattığım yerde sadece ve sadece Lo için kıvranırken çenesindeki kaslar gerildi.

Hızlıca ayak bileklerime düşen çamaşırımı çıkardı, ben de onun ince yapılı vücuduna sarıldım. Loren Hale ağacına sarılmış bir koala olmak istiyordum ancak vücudumuzu ayıran çok fazla boşluk vardı.

Bacaklarımın arasında diz çöktü.

Nefesim kesildi, sadece aklımdaki düşünceler bile tenimi ısıtmaya yetiyordu. *Boxer*'ını çıkarmaya çalışsam da başaramadım. Siyah kumaşı *yukarı* çekti, şu anda hava ve o giysi bizi ayırıyordu. İç çamaşırım olmadan tamamen açık ve boş hissediyordum. Onun sertliğine, bana baskı yapmasına ihtiyacım vardı.

"Lo," diye inledim çaresizce.

Seks onun için, benim için olduğundan daha karmaşıktı. Ben *orgazm* modundayken o "*Lily'nin sağlığına odaklan. Lily'den önce boşalma. Lily'yi koru, ona destek ol ve onu iyi bir şekilde becer*" modundaydı.

Başka birisi olsa kolayca bağımlılığımdan yararlanabilirdi ancak o bunu asla yapmazdı. Lo, yatakta her şeyi yapmaya hazır olduğum için beni asla kötü bir yere sürüklemezdi. Kısıtlamalara ihtiyacım vardı. Yavaşlamaya ihtiyacım vardı.

Ona ihtiyacım vardı.

Lo yukarı doğru sallanan kalçalarımı kavradı. "Sakin ol, aşkım." Karnımı aşağı bastırdıktan sonra eli bacaklarımın arasındaki yerini buldu. Daha iki parmağını içeri sokmadan kasılmaya başlamıştım.

O kadar çok titriyordum ki, Lo neredeyse aynı hızla parmaklarını üzerimden çekti. "Lo," diye inledim. Ellerimin uyluklarımdan aşağı kaydığını bileklerimi tuttuğunda fark etmiştim.

Dudağımın kenarını öpüp, "Derin bir nefes al," diye fısıldadı.

Siktir. Sikeyim. Düzüşmek istiyordum. Kısa bir nefes aldım, biraz daha kendime geldiğimi hissedebiliyordum. O yatağın ortasında dizlerinin üzerinde durmaya devam etti.

"Lütfen," diye yalvardım doğrularak. Sadece tenini tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Kollarımı vücuduna dolayıp bedenimi onunkine yasladım.

O anda alışılmadık bir şey yaptı.

Yavaşça geriye uzandı, omuzları şampanya rengi yorganla buluştu.

Avuçlarımı göğsüne koyarak bilinçli bir şekilde kendimi biraz kaldırdım. Loren Hale'in üstündeydim. Bacaklarım belinin iki yanındaydı.

Çok ileri gittiğim için nadiren üstte olurdum ya da kontrolü elimde tutardım.

Dudaklarım aralanırken tüm vücudum titriyordu. Lo yalnızca beni izledi. Kehribar rengi gözleri ruhumu delip geçiyordu. Benim zevkim için burada uzanıyor olsa da beynim sadece bana hayatımın *en iyi* orgazmını yaşatacak bir beden görüyordu.

Hareketsiz kalamazdım. Bu pozisyondayken olmazdı. *Boxer*'ındaki sertliğe iki defa sürtünmemle başka bir dünyadan gelmiş gibi hissettiğim bir orgazm zihnimi boğdu. "Aman Tanrım," dedim nefes nefese. Parmaklarım göğsünü tırmalarken çığlığımı kolunun kıvrımına gömdüm.

Evet, evet, evet.

Henüz sakinleşmeden elim *boxer*'ının içine daldı, kendi zevkim için aletini çıkaracaktım.

Lo tekrar bileklerimi yakaladı.

"Lo... daha fazla," diye yalvardım sürtünerek. Sürtünmeden duramıyordum.

Ardından ellerini indirerek kalçalarımı kavradı. "Lily." Kısık, boğuk sesi onun *ihtiyaçlarının* da giderek arttığını belli ediyordu. "Bu gemiyi sen yönlendiremezsin, aşkım." Üstte olmak istiyorsam, içime giren ve beni hareket ettiren o olmalıydı. Kurallar gözümün önünden geçip gitti.

Klitorisime uzandım.

Aniden doğruldu. "Eller," dedi sertçe.

Ellerimi yüzüne koydum, nabzım hızlanıyordu. Kucağındaydım. Ereksiyonunun yarısı iç çamaşırından çıkmıştı. Keskin bakışlarındaki endişeyi zar zor fark edebiliyordum. Fazla muhtaçtım. Fazla azgındım.

"Bana bak," dedi.

Gözlerine odaklanmaya çalıştım.

Bunu yapabildiğimde, "Kollarını başının üzerine kaldır. Söylediğimi tekrar et, Lil," diye talimat verdi.

"Kollarımı... başımın üzerine."

Anlamam için kollarımı yukarı doğru uzattı. "Bırak da seninle ilgileneyim."

Başımla onaylayarak söylediğini yaptım.

Tekrar sırtüstü uzandı, omuzları yorgana yaslanmıştı. İstediği şeyi yapmaya çalışsam da dirseklerim çoktan bükülmüştü. Ancak onu dinlemediğimden değildi, sadece kol gücüm zayıftı.

Lo, kalçasını yukarı kaldırıp bana doğru ileri geri hareket ettirdi. Üzerinde öylesine ıslanmıştım ki, *boxer*'ı tamamen sırılsıklam olmuştu. Lo, ön sevişme ne kadar uzun sürerse yolculuğun tadını o kadar çıkarabileceğimi ve varış noktasının sonunda yaşanacak hayal kırıklığını daha az hissedeceğimi biliyordu.

Benim vücudumsa bu konsepte karşı çıkıyordu. Sadece o yükselme hissini, heyecanı ve doruk noktasını arıyordu. Yine de Lo'nun yaptıklarını takdir ediyordum. Takıntılı tarafım kendini zorluyor, oyalanıyormuş gibi hissetse de günün sonunda böylesi benim için çok daha iyi ve sağlıklıydı.

Kollarım sarktığında iki bacağımın arasındaki baldırlarına tutundum. Başım geriye düşerken gözlerim kapandı, tüm bu yoğun duygularla titriyordum. "Evet," diye mırıldandım.

Oturur pozisyona geçip ağzını göğüslerime dayadı, meme ucumu dudaklarının arasına aldı. Kemiklerimi sarsan bir hevesle öpüyordu. Tekrar geriye uzandığında sertliğini bana bastırdı. Bu baskı duyularımı tamamen kör etmişti.

Ayak parmaklarım kıvrılırken boğazımdan bir ses yükseldi. Bir uçurumdan düşüyormuşum gibi kollarına tutundum.

Hareket etmeyi bırakarak sakinleşmemi bekledi.

Daha aleti içime girmeden iki kere boşalmıştım. Vücudum güçsüz bir şekilde göğsüne yapıştı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Beynime kan hücum etmişti, kendimi toparlayamıyordum. Biraz fazla dürtüsel davranmıştım. "Sen içime girene kadar bekleyebileceğimi sandım." O henüz boşalmamıştı ama aletini öpüp gözlerinin içine baktığım anda kolayca boşalabilirdi.

Beni göğsüne bastırdı. Birkaç saniye içinde ben sırtüstü yatarken, o üzerimdeydi. Vücudunun tüm yükünü bana vermiyordu. "Orgazm sınırın yok. İstediğin kadar boşalabilirsin." Yani bu gece hâlâ onu içimde hissedebileceğim anlamına geliyordu.

Genellikle o boşalana kadar ya da ikimize de yeterli geldiğine karar verene kadar sevişirdik. Bu her gece değişiyordu, ben de gerçekten iyi gidiyordum. Birlikte sınırlar belirliyorduk. Sonrasında Lo, o anın heyecanıyla kendime verdiğim sözleri çiğnemediğimden emin oluyordu. Bu yüzden bana kollarımı kaldırmamı söylemişti.

Loren Hale eskiden *bencil* kelimesinin eşanlamlısıydı. Her yatakta birlikte olduğumuzda, onun özverisine tekrar şahit oluyordum. O hep benim ihtiyaçlarımı, kendininkilerin üstünde tutuyordu ve her gece onun kollarında yatarken ona sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyordum.

"Lil." Sesi çatladı. "Neden ağlıyorsun?" Başparmağıyla gözyaşlarımı sildi, güzel yüzündeki endişe ve kırgınlık okunuyordu.

"Seni hak etmiyorum," dedim yumuşak bir sesle. Bacaklarımız birbirine dolanmış haldeydi.

Bakışı, bir kaz sürüsünü öldürecek kadar sertti ama o tanıdık ifade beni fazlasıyla rahatlatıyordu. "O zaman biz iki hak etmeyen insanız çünkü ben de seni kesinlikle hak etmiyorum, Lily Hale. Her gün aklımı başımda tutmamı, ayık kalmamı sağlayan *sensin*. Bu hayatı tek başıma yaşayamazdım." Başparmağı ıslak yanaklarımı okşadı. "Hem biliyor musun?"

"Neyi?" diye fısıldadım.

"Dünya kendi kendini mahvetti çünkü en çok hak etmeyen iki insan, hak ettiğinden fazlasını elde etti."

Gözlerimi ovuştururken güldüm. Bakışlarım sertliğine kaydı. Lo yatakta her zaman eşit fırsatlar sunan bir kız olmadığımı biliyordu. Hatalarıma çoktan teslim olmuştum.

"Acıyor mu?"

"Cehennem gibi." *Boxer*'ını çıkardı. O kadar sertleşmişti ki, onu görünce kaslarım gerildi.

"Sana sakso çekebilirim," diye teklif ettim.

Lo ise çoktan dizleriyle bacaklarımı aralıyordu. "İçinde olmayı tercih ederim."

Üçüncü orgazm, işte geliyorum.

Kolunu uzatıp komodinlerden birine yöneldi. Doğum kontrol hapları bana son zamanlarda fazla şişkin hissettirdiği ve midemi bulandırdığı için birkaç ay önce kullanmayı bırakmıştım. O zamandan beri yeni bir doğum kontrol yöntemi arıyordum ve bu süreçte prezervatif konusunda çok dikkatli olmuştuk.

Lo çekmeceyi açtı ancak sonra tereddüt edip kapattı. Prezervatif yoktu.

Kaşlarımı çattım. "Stoğumuz mu bitmiş?"

Başını iki yana sallayıp yanağımı öptü. "Kullanmayalım," diye fısıldadı.

Kalp atışlarım hızlanırken, "Ne?" diye sordum.

"Kullanmayalım, Lil," diye tekrar etti.

"Duydum ama... anlayamadım..." Düşündüğüm şeyi mi söylüyordu?

Lo ellerini başımın iki yanına koydu ve gözlerimin içine baktı. "Bir çocuk daha yapalım," dedi. "Sadece bir tane daha ve sonra bitecek. Vasektomi yaptırabilirim, sen de ne yapman gerekiyorsa yaparsın." Gözleri benimkilerden bir an bile ayrılmadı. "Ne dersin?"

Bunun delilik olduğunu düşünüyordum.

Luna ve Xander'ın doğumlarını dikkatlice planlamıştık. Her çocuğumuz arasında kendimize belli bir *zaman* tanımıştık. Ayrıca

daha önce hiç dördüncü bir çocuk hakkında konuşmamıştık. Sanırım aramızda dördün büyük bir sayı olduğu konusunda sessiz bir anlaşma vardı.

Hayal ettiğimizden daha büyüktü.

Bizden daha büyüktü.

Yoksa değil miydi?

"Dört çocuk," diye mırıldandım. Tüylerimin diken diken olmasını bekliyordum ama hissettiğim tek şey beni saran sıcaklıktı. Kendimizden ne bekliyorduk?

Hiç çocuk sahibi olmamak.

Mutsuzluk.

Yalnızlık.

Düzenli olarak çekilen acı.

Kendini değersiz hissetmek.

Sevgisiz hayatlar.

Hayır, diye düşündüm. *Hayır.*

Loren Hale üzerimde, kendimiz için daha fazlasını beklememiz gerektiğini *söylüyordu*. "Bunu yapabiliriz," dedi güçlü bir sesle. "Yapabileceğimizi biliyorum."

Gülümsedim. "Ben de yapabileceğimizi biliyorum."

Beni öpmek için eğildi ama tahrik eder gibi bir nefes uzaklıkta durdu. "Erkek de olsa kız da olsa, elimizde mükemmel bir isim var."

"Ne?"

"Erkek olursa Keller," diye fısıldadı. "Kız olursa Kinney."

Gözyaşlarımın arasından yüzüme daha geniş bir gülümseme yayıldı. *X-Men* çizgi romanlarından *Julian Keller* ve *Laura Kinney. Hellion* ve *X-23*. Lo'nun tüm *Marvel* evrenindeki en sevdiği iki karakter. Benim de Lo'nun sevgisinden dolayı derince sevdiğim karakterler. Neden bu isimleri üçüncü bebeğimiz için düşünmediğimizi bilemiyordum. Belki de bu karakterlerin bizim için en kıymetlileri olduğunu biliyorduk ve hikâyemiz henüz bitmemişti.

Bir tane daha.

"Evet," dedim. Geleceğimize, her şeye onay veriyordum.

Vücudunu ve dudaklarını yeni bir çaresiz coşkuyla benimkilere

bastırdı. Beni göğsüne çekti, bacağımı beline doladı ve içime girdi. Sanki hep buraya aitmiş gibi derin, kararlı bir şekilde hareket ediyordu.

Lo'ya sıkıca sarıldım.

Gözlerimiz, bedenlerimiz ve ruhlarımız birbirini asla terk etmedi.

BÖLÜM 37

DAISY MEADOWS

Mart 2024
Manhattan Tıp Hastanesi
New York Şehri

Bu zamana kadar pek çok teorim olmuştu ama bugünkü teorim hepsini gölgede bırakıyordu.

Kız kardeşlerin birlikteyken olağanüstü ve mucizevi şeyler yapabileceğine inanıyordum. İnsanlar bizi küçümseyebilir, değerimizi bilmeyebilir, hatta unutabilirdi ama biz birlikteyken... *birlikteyken* her şeyi başarabilirdik.

Yaklaşık bir saat önce hastane yatağındaki Rose kayarak yanma gelmemi istemişti, ben de oradaydım. Yüz yüze, birbirimize dönük uzanıyorduk. Kollarımda narin, değerli bir bebek vardı. On üç saatlik doğumun ardından Rose şimdiye kadar gördüğüm en duygusal halinde olabilirdi. Gözyaşlarımız sessizce yanaklarımızdan süzülürken Winona'nın yumuşak nefes alışverişlerini dinliyorduk.

Rose parmağını nazikçe yeni doğan bebeğin burnunda gezdirdi. "Tıpkı sana benziyor, Daisy."

Islak yüzümü avucumun içiyle ovuşturdum. Başımı Rose'a doğru eğdiğimde, o da aynı şekilde karşılık verdi. "Teşekkür ederim," dedim.

Gözyaşlarımız daha da şiddetlendi. Rose başparmağıyla yaşları silmeye çalıştı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Ablalarımı kendi hayatımdan bile daha çok seviyordum. Rose'un benim için yaptığı şey ise sevginin özüne dokunuyordu. Bu sevgi tamamen, *tüm* ruhuyla Winona'nın varlığında yaşıyordu.

Doğum sırasında Rose'un yanında oluşumu, elini tutuşumu asla unutmayacaktım. Ryke ve Connor da bizimleydi. Hepimizin birbirine ne kadar değer verdiğini asla unutmayacaktım. Rose'u onurlandırmak için kızımızın göbek adını *Briar* koymuştuk. Ona bunu söylediğimiz gün ağlamıştı ama şu anda ağladığımız kadar fazla değildi.

Rose tekrar gözyaşlarımı sildikten sonra çarşafın köşesiyle kendi gözlerini kuruladı. "Kadınlarla çevrili olmak Ryke'm kaderinde varmış."

Gülerken elimin tersiyle burnumu ovdum. "Burada olsaydı '*Sikeyim, Tanrı'ya şükürler olsun,*' derdi."

O anda ellerinde kahvelerle içeri giren Connor ve Ryke beni duydu. İkisinin de gözleri Winona'daydı.

"Niye o sikik cümleyi kuracakmışım?" diye sordu Ryke.

Rose'ın söylediği cümleyi tekrar ettim. "Kadınlarla çevrili olmak kaderinde varmış."

Ryke şimdiye kadar gördüğüm en güzel gülümsemesiyle, "Zaten böyle olmasını istiyordum," dedi. İkinci çocuğumuzun da kız olmasını umuyordu.

Rose, Connor'a elini uzattığında kocası ona kahvesini teslim etti. Ardından boş elini Rose'un omzuna koyup, "Bunun kaderle değil, kromozomlarla ilgisi var," dedi.

"Yuh," dedim başparmağımı aşağı indirerek.

"Aynen öyle." Rose, kocasına sıcak bir bakış atıp oturma pozisyonuna geçti. Ardından kahvesini yudumladı. Doğumdan sonra bile keskin tarafından bir şey kaybetmemişti. O hepimizden daha güçlü bir maddeden yapılmış gibiydi.

Connor ile fısıldaşarak Fransızca konuştular, ikisi de rahatlamıştı.

Ben de dikleştim. Winona kollarımda kundaklanmış ve mutluydu. Herkes çoktan onu kucağına almıştı. Erken ayrılmak zorunda kalan Lily ve Lo bile. Bütün çocuklar teyze ve amcalarında yatıya kalıyorlardı, bu yüzden nedenimiz ortak olmasa bile onlar da bizim gibi bugün için heyecanlılardı.

Winona'nın yanağına bir öpücük kondurup onu Ryke'a verdim.

Kahvesini sandalyenin koluna koyup bebeğimizi kucağına aldı. Yüzündeki şefkatli, yumuşacık ifade karşısında resmen eridiğimi hissettim. Kızımıza İspanyolca bir şeyler fısıldayarak onu hafifçe sallamaya başladı. Winona küçük bedeniyle babasının göğsüne yaslanmıştı.

Sert hastane koltuğuna baktım. Altı yaşındaki Sullivan, omuzlarına kadar çekilmiş ince bir battaniyeyle -teşekkürler, Ryke- çoktan uyuyakalmıştı.

"Onu uyandırsak mı?" diye fısıldadım.

Sullivan'a bir bakış atıp onu uyandırma düşüncesi karşısında yüzünü buruşturdu. Garip saatlerde uyuması bizim suçumuz olsa da kendini zorla uyanık tutması daha büyük bir hatamızdı. Sürekli, "Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum!" diyordu coşkuyla. Bu yüzden *böylesine* derin uyuduğu anlarda onu uyandırmamaya çalışıyorduk. Diğer yandan henüz küçük kardeşiyle tanışmamıştı.

Yanımdaki sandalyeye oturarak, "Sikik bir beş dakika daha bekleyelim," dedi Ryke. Connor da Rose'un yanındaki sandalyede oturuyordu.

Ablam kocasına, "Şu anda aklına hangi alıntı geliyor?" diye sordu. Sonra da kahvesinden bir yudum aldı.

Connor gülümsemeye başladı, gözleri hepimizin üzerinde dans ediyordu. "Mutluluk ve bilgi; başka bir yerde değil, tam burada... başka bir zamanda değil, tam şimdi."

Rose alıntıyı tanımıştı. "*Walt Whitman*'ın '*Sanata Dair Bir Şarkı*' şiirinden."

Connor onaylarcasına Fransızca bir şeyler söyledi.

"Bende de sikik bir alıntı var," dedi Ryke. Böylece Connor'ın dikkatini çekmişti. Özellikle Connor'a bakarak konuştu. "Sevdiğim insanların yanında olmanın yeterli olduğunu öğrendim."

Connor dudaklarında yumuşak, içten bir gülümsemeyle kahvesini Ryke'a doğru kaldırdı. "*Walt Whitman.*"

"*Walt Whitman*," diye onayladı kocam.

Connor'ın otuzuncu yaş gününde şairler, oyun yazarları ve yazarlar üzerine konuşmuştuk. Onun favori kitaplardan en sevdiği bö-

lümleri okumuştuk. Connor o gün *Faulkner*'a her zaman ilgi duyduğunu söylemişti. Sanki çocukluğundan beri bu sözlerle yaşıyormuş gibi neredeyse her satırını ezbere söyleyebiliyordu.

O gün Ryke ve benden birkaç şiir okumamızı istemişti.

Hepsi *Walt Whitman*'a aitti. Connor, Faulkner'ın kendisine uyması gibi Whitman'ın da bize ne kadar uyduğunu açıklamıştı.

Sullivan yerinde kıpırdandığında Ryke yeni doğmuş bebeğimizi kanepeye götürdü. "Hey, Sulli," dedi yumuşacık bir sesle.

Sulli gözlerini ovuştururken hızlıca dikleşti. "Kaçırdım mı?"

"Hayır, tatlım." Kızımızın yanına oturdu. "Yeni kız kardeşin."

Kolumu Rose'un omzuna doladım. Sarılmaktan nefret ediyor olsa da bu defa sıkıca koluma tutundu. Sulli ve kız kardeşini izlerken daha güçlü duyguları bastırmaya çalıştığı gözlerinden belliydi. Bana doğru eğildi. "Oradakiler sen ve beniz..." diye fısıldadı.

Sullivan ve Winona gibi aramızda yaklaşık altı yaş vardı. İki kuşaklık kız kardeşler. Çenemi Rose'un omzuna yasladığımda sevgiyle elini başıma koydu.

Bebeğe hayranlıkla bakarken, "Seni seviyorum, Nona," dedi Sullivan.

Ryke & Daisy Meadows kızları
WINONA BRIAR MEADOWS'un
doğumunu büyük bir sevinçle karşıladı.
24 Mart, 2024

BÖLÜM 38

LILY HALE

Nisan 2024
Hale Evi
Philadelphia

"Onlara ihtiyacın yok, Lil." Lo ellerimden diyagramları almaya çalışsa da ben çıktıları kendime çektim.

"Ya resim görmek isterse?" diye fısıldadım. Moffy'nin yatak odasının kapısından bir adım uzaktaydık. "Hazırlıklı olmalıyım."

Lo bükülen ok başlı kolyesini düzeltti, tamamen rahat ve sakindi. Bense sinirlerim altüst olmuş haldeydim. "Resim görmek isterse, ona bir kitap alacağımızı söyleriz. Tüm bunlardan daha iyi olur." Aniden kâğıtları çektiğinde çıktılar parmaklarımın arasından kaydı. Onları incelemeye başladı. "Hah." Siyah çerçeveli bulanık diyagramları yüzüme doğru tutup köşedeki telif hakkı yazısını gösterdi.

1982.

Aceleyle gördüğüm ilk şeyi seçmiştim. Ne vardı ki bunda? "Seksenlerde cinsel organlar aynıydı... değil mi?" Ya biz de mutasyona uğruyorsak? Ya gelecekteki penisler genetik olarak *daha iyi* hale gelirse? Aklımdan bin türlü şey geçti.

Lo elini yüzümün önünde salladı. "Dalmak yok, aşkım."

Doğru.

Bu konuşma sırasında yüzde yüz dikkatli olmalıydım. Isınmak için zıplamaya başladım, ardından bir anlığına duraksadım. Tekrar zıplamama saniyeler kaldığının farkındaydım.

Sekiz yaşındaki oğlumla seks hakkında konuşmam gerekiyordu. Maraton koşmayacaktım.

Moffy'nin ikimizden birine bir noktada seks hakkında sorular soracağını hep biliyordum. Hatta şu ana kadar çoktan sormuş olacağını varsaymıştım. Sadece bana değil de Lo'ya soracağını düşünmüştüm.

Ancak bana sormuştu.

Bu sabah altıdaki yüzme antrenmanından önce kapıya doğru giderken bir anlığına duraksamıştı. Kahvaltısını unuttuğunu zannederek ona yarısı yenmiş fıstık ezmeli muzlu tostunu götürmüştüm. Ryke'ın *Land Cruiser*'ı kaldırımdaydı, Moffy'yi bekliyorlardı. Ryke ve Daisy, Sullivan ve Maximoff'u sabahın erken saatlerindeki antrenmanlarına götürürken biz de okul sonrası antrenmanlara götürüyorduk.

Moffy tostunu ilgisizce alıp hafifçe çıkan karnıma baktı. Yaklaşık on üç haftalık hamileydim. "Bebek sahibi olmak için seks yapmak gerekir, değil mi?" diye sormuştu bir anda.

Bu soruyla hazırlıksız yakalanmış olmama rağmen başımla onaylamıştım. Yıllar boyunca, *"Neden kızların vajinası var?"* gibi ufak tefek sorular sormuştu. Lo çoğunu cevaplarken ben de yanında onayla başımı sallamıştım. Bugün iyi bir iş çıkarmış olabileceğimi fark etmiştim çünkü o beni kapalı ve garip bir ebeveyn olarak görmüyordu. Kendini, *bana* soru soracak kadar rahat hissediyordu.

Sakinliğimi korumayı başararak, "Daha fazlasını bilmek istiyor musun?" diye sormuştum.

"Evet."

Ona yüzme antrenmanı olduğu için bu konuyu akşamüzeri konuşacağımızı söylemiştim.

Ayrıca gizlice bunu nasıl ele alacağımı bulmak için de zamana ihtiyacım vardı.

Şimdiyse akşam olmuştu.

Lo tüm çıktıları top haline getirdi.

Kapalı yatak odası kapısına baktım. Daha önce konuşma provası yapmaya çalıştığımda Lo araya girip doğal davranmamı söylemişti. Provaya gerek yoktu. Şu an konuşmayı prova etmediğim için pişman olsam da bir yandan haklı olduğunu düşünüyordum. Seksi büyük

bir canavar gibi göstermek istemiyordum ve bunu ne kadar büyük bir mesela haline getirirsem, o kadar kötü olacaktı. Şimdiye kadar iyi gidiyordum, şu saatten sonra her şeyi mahvedemezdim.

Diğer büyük endişemse, bunu mahvedersem Moffy'nin bana bir daha *asla* soru sormamasıydı.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Lo çatık kaşlarıma baktı. Tamamen odaklanmış durumdaydım, biraz da endişeliydim. Moffy ile kendi konuşmayı teklif etmişti ama oğlumuz bana sormuştu. Ona ben anlatmak istiyordum.

"Eminim." Kendi kendime başımı salladım.

Özgüven yavaş ama emin adımlarla damarlarıma yayılmaya başladı. Omuzlarımı dikleştirip kendime utanç duymadan seks hakkında düşünebileceğimi ve konuşabileceğimi hatırlattım. Sağlıklı bir cinsel deneyim yaşamıştım. Her gün yaşıyordum. Bunu yapabilirdim.

Güçlüydüm.

Sadece kendime özgü bir şekilde.

Daha fazla güvence için Lo'ya tekrar bakmadım. Bir elimi kapı koluna atıp diğeriyle kapıyı çaldım. "Moffy?" diye seslendim. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet!"

Karanlık odasına girdim. Bir buçuk metrelik lambası odayı sıcak turuncu bir ışıkla aydınlatıyordu. Lo koridorda kaldı. Konuşmayı dinleyeceğini söylemişti ama bunu kendi başıma yapmam gereken bir şey olduğunu anlıyordu.

Ahşap şifoniyerinin üzerinde *Örümcek-Adam* posterleri, dolap kapısının üzerinde de bir *Wolverine* çıkartması asılıydı. Odasındaki tek sanat eserleri bunlardı. Yedi yaşına bastığında doğum günü için duvarlarını siyaha boyamak ve özel bir yatak istemişti.

Kapıyı kapatıp şifoniyerin yanından geçtim. Odanın asıl dikkat çeken parçası *Batmobile* yatağıydı. Lo, Moffy'nin odasında iki dakika bile duramıyordu. Aslında bu yatağın eve girmesine izin vermesi bile büyük bir sürprizdi. Ancak Lo, *Batman*'den ne kadar nefret ederse etsin, Moffy'yi o kadar çok seviyordu.

Moffy odanın ortasında yuvarlak turuncu bir halının üzerinde oturuyordu. Önüne kâğıtlar dağılmıştı. Dizinin üzerinde bir ders kitabını yazı tahtası gibi kullanarak defterine ödevini yapıyordu.

"Neden masada çalışmıyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Burası daha çok hoşuma gidiyor."

Sanırım bu geçerli bir sebepti. Ben de yere oturdum.

Moffy, dikkatini kâğıtlara vermişken uzun bir homurtu çıkardı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Janie'nin matematik notlarını hiç sevmiyorum," diye yakındı. "Okuması çok zor."

Boynumu uzatıp baktığımda notların kenarlarına çizilen karalamaları fark ettim. Kalpler, yıldızlar, süt içip çatılarda zıplayan çöp adam kediler. Jane'in dağınık el yazısı, Moffy'nin düzgün yazısıyla tezat oluşturuyordu. İkinci sınıfa başladıklarından beri notlarını birbirleriyle paylaşıyorlardı.

Jane matematik ve fen bilimleri derslerinde daha iyi notlar alıyor olsa da okuma kısmını hiç sevmiyordu. Moffy'ye göre Jane sınıflarına verilen kitaplardan hoşlanmıyordu, bu yüzden Moffy okuma ve yazma kısımlarında ona yardım ediyordu. Her şeyin yolunda gittiğini zannediyordum.

Dün bize üçüncü sınıfa geçmek için sabırsızlandığını söylemişti. Görünüşe göre tüm büyük çocuklar oradaydı. Doğum günü yazın olduğu için onu okula geç değil de erken başlatmayı seçebilirdik. Ancak kararımızdan pişman değildim. Sınıfın en büyüğü olsa da aynı zamanda çok başarılıydı. Bu, sekiz yaşında Lo ve benim için asla söylenemeyecek bir şeydi. Hatta belki de hiçbir yaşta.

Okul bize uygun değildi.

"Belki de Janie'ye biraz daha okunaklı yazmasını söylemelisin," diye önerdim.

Başını salladı. "Deneyeceğim." Bir bacağını uzattı, ders kitabı dizinden kayıp düştü ama fark etmedi. Yeşil gözlerini bana dikmişti. "Listedeki kitapları aldınız mı?"

"Yakında alacağız."

Bu sabah bana yaz kitapları listesini vermişti. Zorunlu olan üç

kitabı seçmek yerine, hepsini okumak istiyordu. *On kitap.* Çizgi romanlar ve arada sırada okuduğu birkaç fantastik kitap dışında okumayı seven bir çocuğumuz olacağını asla düşünmezdim.

Eh, *Batman*'i seven bir çocuğumuz olacağını da hiç düşünmemiştim.

Moffy sürprizlerle dolu bir çocuktu.

Sırt çantasından hesap makinesini çıkarırken, "Hey, Moffy. Bu sabah bana sorduğun şeyi hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Seks hakkındakini mi?" Sesi gayet sakindi. Hesap makinesine bir şeyler yazmaya başladı.

"Evet, seks." Sesim hiç takılmadı, bu da özgüvenimi biraz daha artırdı. Bağdaş kurarak oturup dizlerime sarıldım. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım... Bebeklerin böyle yapıldığını biliyorum."

"Doğru." Buradan yürümeye karar verdim. "Ve hatırlıyorsun, sana bir bebeğin nasıl oluştuğunu anlatmıştık. Bir erkeğin spermi bir kadının içine girdiğinde yumurtayla birleşir ve bebek kadının rahminde büyür."

Sanırım görsellik için ona bir kitap alacaktım. Hem de *yeni* bir kitap. Ne olur ne olmazdı, hepimiz evrim geçirmiş olabilirdik.

Moffy kalemini kenara koydu, kaşları düşünceli bir tavırla çatılmıştı. "Evet... ama bu nasıl seks oluyor? Kafam karıştı. Whitney Rivenfell, iki insanın bebek yapmadan da bunu yapabileceğini söylüyor. Neden böyle bir şey istesinler ki?" Başını iki yana salladı. "Bir de sperm tam olarak nasıl içeri giriyor?"

En kolayından başlamayı seçerek ikinci soruya sakince cevap verdim. "Sperm penisten çıkar ve bir erkek penisiyle bir kadının vajinasına girdiğinde sperm salgılanır." *Süper anlattım.* Konuşmaya devam ettim. "Whitney'nin söylediğine gelirsek evet, iki insan bebek yapmadan da seks yapabilir. Kız doğru söylemiş."

"*Erkek*," diye düzeltti Moffy. "Whitney bir erkek, anne."

İlk hatamı yapmıştım ama seks konuşmasıyla alakası yoktu. O yüzden bunu saymayacaktım.

Ben daha açıklama yapamadan konuşmaya devam etti. "Yani ba-

bamla sen de mi bunu yapıyorsunuz?" Yüzü buruştu. "Canın acıyor mu? İyi misin?"

Ah... Seks konuşmasının bu yöne sapacağını düşünmemiştim. "Acımıyor, Moffy... Bazı kızların ilk seferinde canları acıyabiliyor ama benim anlatmak istediğim kısım burası değildi..." Bir an için kayboldum, ne diyeceğimi bilememiştim. Dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalıştım, onun aile üyelerine olan şefkati bu konuşmayı başka bir yöne itmişti.

"Yani... Janie, Sulli ve Luna..." Tanıdığı kızlar hakkında kafası karışmış ve endişeli bir şekilde uzaklara daldı.

"Seks korkulacak bir şey değil. Yine de hiçbiriniz çok daha fazla büyüyene kadar seks yapmamalısınız," dedim. Kelimeler birden aklıma gelmişti.

Moffy düşünceli düşünceli duraksadı.

Ben de konuşmaya devam ettim. "Yetişkinlere iyi hissettirebiliyor, bu yüzden insanlar bunu yalnızca bebek sahibi olmak için yapmıyor. Yakında büyüdüğünde... kendi kendine deneme dürtülerin de olabilir. Bu çok normal ama bunu yalnızca tek başınayken yapmalısın."

Lo'yla ben dokuz yaşındayken "doktorculuk" oynardık. İkimiz de seksin ne olduğunu biliyorduk, yalnızca nasıl bir his olduğunu görmek istemiştik.

Moffy'nin kaşları çatıldı. "Sen yapmaya başladığında kaç yaşındaydın?"

Panik yapma. "Seks yapmaya başladığımda mı?"

"Evet."

Onu üç yaşında bekâretimi kaybetmiştim.

Ancak Lo ile değildi.

Onların bu kadar erken yaşta seks yapmalarını engellemek için her şeyi yapardım, bu yüzden, "*Büyükken*," dedim. Bu soruları başkasına da sormasından endişelendiğimden dolayı devam ettim. "Bu tür kişisel, cinsellikle ilgili sorular çiftler arasında özel kalır. Yani başkalarına sormamak daha iyidir. Anladın mı?"

"Evet," diye başını salladı. Sonra tekrar Winona ve taşıyıcı anne-

lik süreci hakkında sorular sordu. Ona bu sürecin tamamını anlattım. Böylece Rose ve Ryke'ın seks yapmadığını, Winona'nın biyolojik olarak Ryke ile Daisy'nin kızı olduğunu anladı. Yüzünde beliren netliği görebiliyordum, kendinden daha emin bir şekilde başını salladı.

"Prezervatifin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum ardından.

"Pek sayılmaz," dedi.

"Partnerini korur," dedim. Aslında cinsel yolla bulaşan hastalıklar konusuna girmeyi düşünmüştüm ama bunu başka bir zamana bırakmaya karar verdim. Bu yüzden sadece prezervatiflerin gebeliği önlediğinden bahsettim. "Penisin üzerine geçirilen plastik bir kılıf gibi, böylece sperm bir kadının içine giremez. Anlamlı geldi mi?" dedim.

Bunu bir an için düşündü. "Bilmiyorum. Tüm bu şey acı verici ve iğrenç görünüyor."

"Eh, zaten yetişkinlere özgü bir şey," diye bu fikri pekiştirdim. "*Çok daha* büyüyene kadar bu konu hakkında endişelenmene gerek yok. Belki o zamana o kadar iğrenç gelmez."

Moffy şu anda bununla ilgilenmesi gerekmediğine sevinerek biraz daha rahatladı.

"Başka sorun var mı?" diye sordum.

"Evet." Kâğıdına baktı. "Benji'nin on iki elması, Mary'nin üç yüz kırk beş elması varsa, toplam kaç elmaları vardır?"

Bunu halledebilirdim. Hatta bugün olanlardan sonra her şeyi halledebilirdim.

Moffy'nin ödevine yardım etmeyi bitirdikten sonra koridora çıktım. Boştu, Loren Hale görünürde yoktu. Sonraki birkaç odayı kontrol ettim ve sonunda onu Luna'nın odasmda buldum.

Lo, dört yaşındaki kızımızla halının üzerinde uzanmış, tavandaki karanlıkta parlayan yıldızlara ve lav lambasından yayılan renkli şekillere bakıyordu.

Kızımız yeşil plastik sandalyesine ayaklarını uzatarak, "Benim gezegenim Thebula'da *bütün sular simli*. Hiç kimse boğulamaz," dedi.

"Sim mi?" diye sordu Lo. "Yani havuzdan çıkınca baştan aşağı parlayacak mısın?"

"Hı hı," diye başını salladı Luna. "Ve *avim* de boğulmayacak."

Kalbim sızladı. Televizyonda bir erkek çocuğun boğulduğu, yazın çıkacak bir gerilim filminin fragmanını izlemişti. Şimdi de vaktinin çoğunu havuzda geçiren Moffy için endişeleniyordu.

Lo kızımıza döndü. Açık kahverengi saçlarının uçları yuvarlak yüzünü kaplıyordu. Boynuna kırmızı bir pelerin bağlamıştı. Çoktan banyosunu yapmış, yıldız desenli pijamalarını giymişti.

Lo, kızımızın alnına düşen bir saç telini geriye itti. "Moffy boğulmayacak, Luna. Yüzme derslerini bunun için aldı."

"Ama... ama..." Kelimeleri ağzında yuvarlanıyordu. "Ya yüzme *derzleri* başarısız olursa?"

"Olmayacak. Bunun nedenini bilmek ister misin?" Lo dirseğinin üzerine yaslandı, başını eline dayayıp gözlerini kızımıza çevirdi. Kendi çocuklarına karşı bile nazik olamayacağını sanmıştı, artık ne kadar yanıldığının farkındaydı. Sesi dünyadaki en yumuşak ses olmayabilirdi ama içinde kaybettiğimiz masumiyeti bulmuştu... ve hepsini onlara veriyordu.

"Neden?" diye sordu Luna.

"Çünkü Moffy tüm mahalledeki en iyi yüzücü. O kadar iyi ki, bunun onun gizli süper gücü olduğunu düşünüyorum. Ama şşşt." Parmağını dudaklarına götürdü. "Bu süper gücü ona söyleyemezsin, yoksa kaybolabilir. İşte bu yüzden biz ona..." Sahte bir şaşkınlık ifadesi takındı.

"Ona ne?"

"Sır diyoruz!" Luna'yı gıdıklamaya başladı. Küçük kızımız kıkırdayarak yana yuvarlandı.

Lo oraya geldiğimden beri ilk kez kapıya baktığında ben kocaman gülümsüyordum. Beni görünce içeri gelmem için başını salladı. Zıplayarak yanına gidip Luna'nın diğer tarafına oturdum.

"Anneciğim!" diye bağırdı. "Babama gezegenim Thebula'yı anlatıyordum. Bence ben oradan geliyorum." Dünyada doğmadığı konusunda ısrarcıydı. Lo'yla benim onu başka bir gezegende do-

ğurduğumuzu, sonra da bizimle birlikte uzay gemisiyle bu dünyaya getirdiğimizi söyleyip duruyordu. Onun hayal gücü, günümün en güzel anlarından biriydi.

"Thebula," diye mırıldandım. "Kulağa tanıdık geliyor."

"Gerçekten mi?" diye büyük bir nefes aldı.

Başımla onayladım. Ayağa fırlayıp her gün suladığı garip görünümlü bir bitkinin yanındaki küçük çalışma masasına koştu.

"Ne yapıyorsun, Luna?" diye sordum.

"Senin için onu çizeceğim!" dedi.

Ben sevinçten ışıldarken Lo parmaklarını çeneme koydu, yüzümü yavaşça kendine çevirdi. İkimiz de tüylü halının üzerinde uzanırken dudağımın kenarını öptü.

"Ne zaman gittin?" diye sordum. Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanana kadar ona yaklaştım.

"Benji, Mary ve elmalardan bahsetmeye başladığında," dedi. Kehribar gözleri derinlerden gelen bir duyguyla dolmuştu. "Sana her zaman inandım, Lily. Ama bu... olağanüstüydü."

"Hiç kızarmadım. Bir kere bile." İçimi gurur kapladı, bana yabancı bir his olduğu için ona sıkı sıkı sarıldım.

"Sen harikasın," dedi ve beni bir kez daha öptü. Bu defa doğrudan dudaklarımdan. Kelimelerinin duygusunun şiddetle içimde yankılandığı yerden...

BÖLÜM 39

ROSE COBALT

Nisan 2024
Calloway Modaevi Butiği
Philadelphia

Butiği kapatmıştım.

Sadece bugünlük bir şeydi. İç mimarlar beş dakika önce mekânı gezip fotoğraflarını çektikten sonra ayrılmışlardı. Tüm bunlar Calloway Modaevi'nin New York, San Francisco ve Chicago'ya açılacak mağazaları içindi.

Butik sessizdi. Bu yüzden kasanın arkasına oturmuş, bir dantel büstiyer taslağı çiziyordum. Vaktimin çoğunu bebek kıyafetleri ve elbiseler tasarlayarak geçirsem de son zamanlarda bazı özel dikim elbiseler çizerek kumaşları düşünmeye başlamıştım. Bunlar sıradan kadınlar için inanılmaz derecede pahalıydı ve Calloway Modaevi'nin amacı kesinlikle bu değildi. Yine de bu tasarımlara karşı bir çekim hissediyordum, sanki bu yolda ilham bulmuştum.

Beş yıllık planım, bu tasarımlardan oluşan bir sonbahar koleksiyonu yaratmaktı. Çocuklarım okuldayken bile sürekli yoğundum ama beş yıllık bir süreçte bunun mümkün olabileceğini düşünüyordum.

Saate baktım. Henüz iki yaşında olan Ben okul öncesi sınıfında bir saat daha kalacaktı, sonra onu almam gerekiyordu. Kalemi defterime hafifçe vurup mağazadaki askıları, puf minderleri ve parıldayan avizeleri süzdüm. Bu tek mağaza zamanla çoğalacaktı. Kıyafetlerim binlerce kişi tarafından giyiliyordu. Eğer yirmi üç yaşıma geri dönebilseydim kendime yalnızca, "*Nefes al,*" derdim.

Moda koleksiyonum ve markam konusunda çok fazla endişelenmiştim. Medya baskısına dayanabilecek miydi? Hayalim gerçekten devam edebilecek miydi? Çok zaman almıştı, düşündüğümden çok daha fazla emek vermiştim ancak günün sonunda Calloway Modaevi benimle birlikte ayakta kalmıştı.

O sırada mağazanın dışında paparazziler kaldırıma doğru koşmaya başladılar. Kameraları ve bedenleri caddeye yönelmişti. Siyah bir limuzin park ediyordu.

İçinde kimin olduğunu anında anladım.

Connor Cobalt arabadan indi. Muhtemelen kafasında hep hayalini kurduğu o ünlünün ta kendisiydi. Fakat şimdi yüzünde gerçek flaşlar patlıyordu. O ise tüm bunlar dünyasında yalnızca bir arka planmış gibi davranıyordu. Mükemmel dalgalı saçları, kollarına kadar kıvrılmış gömleği...

Gerçi ne olursa olsun, onun en etkileyici aksesuarı özgüveniydi. Farkında olmadan tezgâhın kenarına biraz daha yaklaşmıştım. *Dürüst olmak gerekirse, Rose. O senin kadar olağanüstü değil.*

Saçımı omzumun üzerinden geriye savurdum.

Buyurgan ve dimdik bir tavırla, Connor mağazama doğru ilerledi. Kameramanlar Kızıldeniz misali ikiye ayrılmıştı. Elinde küçük beyaz bir alışveriş poşeti vardı, kendi anahtarını kullanarak mağazanın kapısını açtı. İçeri girer girmez kapıyı arkasından kapatıp kilitledi.

Paparazziler içeriyi pek göremiyorlardı, bu yüzden dışarıda uzun süre kalmadılar.

Bana yaklaşırken, "Hile yaptın," dedim.

"Bunu bana on yedi kere hatırlattın." Alışveriş poşetini kasanın yanma, ulaşması zor bir mesafeye bıraktı. Gözlerimi oraya çok uzun süre dikmemeye çalıştım.

Kararlı ol, Rose.

"Yine de pişmanlık duymuyorsun."

"Ben şahsen hile yapmadım," dedi dudaklarına yayılan alaycı bir gülümsemeyle.

"Suçu Eliot ve Tom'a atamazsın. Onlar senin takımındaydı. Tüm

Ninova

takımın hile yaptı." Dün gece *Pictionary* oynamıştık. Benim takımımda Jane, Charlie ve Ben vardı. Connor'ın takımı ise Beckett, Eliot ve Tom'dan oluşuyordu. İki dört yaşındaki çocuk, kendi turlarında kum saatini sürekli çevirerek fazladan saniye kazanmışlardı.

Connor bunu oyuncak sandıkları için böyle yaptıklarını söylemişti ama çocukların kendi amaçları vardı. Onlar kurnaz küçük şeytanlardı.

Connor rahatça *benim* kasama yaslandı. "Son turda sizin takıma fazladan zaman verdik, yine de *kaybettiniz*."

Ona öfkeyle bakarak elimi yüzüne doğru kaldırdım. "Sesin yumurtalarımın sonuncusunu da kuruttu. Artık kısır ve soğuğum." Kapıyı işaret ettim. "Çıkış o tarafta." Ardından onu en çok sinirlendiren şeyi yaptım.

Onu görmezden gelmeye başladım.

Ve çizimime geri döndüm.

"Sana bir şey aldım. Barış teklifi olsun diye almadım ama seni tatmin edecekse öyle de sayılabilir."

Dilimi ısırmaya çalışsam da otuz saniye bile dayanamadım. "Yenilgiyi kabul etmekte *berbatsın*."

"Çünkü ben yenilgiyi hissedemiyorum," dedi.

Onun yalnızca lafta bir narsist olmadığını unutmak kolaydı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, ters ters bakarak sakin ve rahat duruşunu inceledim. "Barış teklifini reddediyorum."

Neden sırıtıyordu?

Ayağa kalktım. "*Reddediyorum* dedim, Richard. Az önce seni reddettim."

"Rose."

Hızla elimle ağzını kapattım. "Adımı heceleri beceriyormuşsun gibi söylemesen olmaz mı?" Avucumun altında gülümsemesini hissedebiliyordum. *Off.*

Bileğimi kavrayıp elimi yüzünden çekti. "Adını hep söylediğim gibi söyledim. *Rose*."

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sordum. Bileğimdeki güçlü tutuş, sinirlerimi harekete geçirmişti. Vücudum yalnızca "*daha fazla, daha sert, daha derin*" diye haykırıyordu.

Connor tezgâhın etrafından dolaştı, artık aramızda kasa bile kalmamıştı. "Beni nasıl öldürmeyi planlıyorsun?"

Çenemi kaldırdım. "Her gözüne birer kazma saplayarak." Onun gülümsemesine tahammül edemiyordum ama aynı zamanda o gülümsemenin kalmasını da istiyordum. Diğer elimle tekrar ağzını kapatmaya çalıştım.

Diğer bileğimi de yakaladı. *Tanrım, evet.*

Sonra beni birden kendine çekti, ani hareketi karşısında dudaklarımdan keskin bir nefes kaçtı. Gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Su gibi berrak, ipek gibi yumuşak o derin mavilere kilitlendim.

Tepemde dikilse de başımı olabildiğince kaldırarak, "Sonra seni ateşe verirdim," dedim.

Dudaklarını bana yaklaştırdı. "Tu l'as déjà fait," diye fısıldadı. *Bunu çoktan yaptın.*

Doğru düzgün düşünemeden beni belimden kavrayıp kaldırdı. Bacaklarım beline dolanırken elbisem uyluklarıma kadar sıyrılmıştı. Geniş omuzları ve belirgin kasları gömleğinin ince kumaşının altından bile keskin hatlarla görünüyordu. Beni siyah bir perdeyle örtülü bir giyinme kabinine taşıdı.

Ciğerlerimdeki oksijen sıkışıyor, köprücükkemiklerim belirginleşiyordu. Connor boynumdan yukarı ilerledi, köprücükkemiğime bir öpücük kondurdu. Sonra taktığım kolyeyi fark etti. Nefesinin teklediğini hissettim.

Sıvı gibi bakışları beni tamamen anlıyordu. Elmas kolyeyi, damla biçimli o su tanesini, dişlerinin arasına aldı.

Kasıldığımı hissettim.

Bu kolye, onun bana aldığı ilk mücevherdi. Üniversitedeydim. *Resmi* olarak çıkmaya daha yeni başlamıştık. Kolyeyi kaybetmemek için banka kasasında saklamıştım ama bugün aklıma gelmişti ve takmak için kasadan çıkarmıştım.

Birden sırtım prova odasının duvarına çarptı, siyah perde hız-

la kapandı. Bacaklarım hâlâ belinin etrafındaydı. Bu kez bileklerimi tek eliyle kavradı. Kollarımı başımın üzerine kaldırarak gerdi ve oraya sabitledi.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım neredeyse nefessiz bir şekilde.

"Tu m'aimes." *Beni seviyorsun.*

Kolyeyi bırakıp dudaklarını benimkilere bastırdı. O saldırgan ve sert öpücüğün içinde dayanılmaz bir ihtiyaç ve arzu vardı. Dudaklarımı ısırdığında ağzı kulağımın çukuruna kaydı. "*Rose.*"

Tanrı aşkına.

Onun kollarında erirken aynı anda gerildim. Öylesine bir çelişkiydi ki... Onun bu türden paradokslara bayıldığını biliyordum. Yüzlerimiz neredeyse birleşirken serbest eliyle iç çamaşırımı yırtmaya başladı.

"Yüzünü tırmalayacağım," diye inledim. Sesim istediğimden daha boğuk çıkmıştı.

Çenemi avuçladı, ardından eli boğazıma kaydı. *Boğ beni.* Hamile olmadığım için öncesine göre çok daha sert sıktı.

"Az önce ne söylediğini duydum, biliyor musun, Rose?" Önce beni öptü, sonra kulağıma fısıldadı. "Aklımı, bedenimi... ve aletimi sevdiğini duydum." Elini geri çekti, ardından iki parmağını içime kaydırdı. *İçeri ve dışarı.* Tüm bedenim titriyordu. Vücudunu sertçe benimkine bastırdığında zevkle irkildim.

Connor, bir doksan beşlik bedeniyle beni duvara hapsetmişti. Sinirlerim elektrik dalgasına kapılmış gibi sarsıldı. O kadar ıslanmıştım ki, saçımı kavrayıp çektiğinde zevkle inledim. Tamamen onun hükmü altındaydım.

Beni bir kez daha öptü, dudaklarım baskıdan yanıyordu. Eli yeniden bileklerime döndü, diğer eli bacaklarımın arasından hiç ayrılmamıştı. Dudaklarım hafifçe dudaklarına değerken, "Acı ne kadar?" diye sordu.

"Hiç," diye fısıldadım. Ne kadar acı istediğimi sormuyordu, acı çekip çekmediğimi soruyordu.

Winona'yı doğuralı dört hafta olmuştu ve kurallar altı hafta bo-

yunca seks yapmamayı gerektiyordu. Aklım ihanetle doluydu. Yüzde yüz azgın ve çözülmüş durumdaydım. Kuralları çiğneyip sekse yönelmek üzereydim.

Hain.

Rose Calloway Cobalt kuralları çiğnemezdi. Ben her zaman kurallara uyardım.

Yap şunu, Rose. Aleti içine öyle sert girsin ki...

Calloway Modaevi'nin giyinme kabinlerinde güvenlik kamerası yoktu. Az önce düşündüğüm tek kural dışında her şey buna *evet* diyordu.

Siktir et.

Başımı sallayarak onay verdim. O gün kazanan kişi Azgın Rose'du. Connor neredeyse hiç duraksamadı, elbisemin fermuarını açtı ve başımdan yukarı çekerek çıkardı. Gömleğinin düğmelerini çözmek için ellerimin kontrolünü bana bırakmıştı. Sutyenimin kopçasını açtığında tamamen çıplak kaldım. O da pantolonunu çıkarıp *boxer*'ını üzerinden sıyırdı. Hâlâ bana yapışık durumdaydı.

Sert, kalın ve uzun ereksiyonu dışarı çıktığında tek bir saniye bile kaybetmeden hemen içime girdi. Dopdolu hissediyordum, aramızda hiçbir boşluk kalmamıştı. Kalçalarını ileri geri hareket ettirerek daha derinlere gömüldü. Bir eli kalçamdaydı, diğeri bileklerimi tutsak etmişti.

Zorlukla cümle kurmaya çalıştım. "Seni ö..."

"Öpecek misin?" diye alay etti.

Ona öfkeyle baktım ama başım duvara çarpınca inledim. Başparmağını dudaklarımdan aşağıya doğru gezdirdi.

"*Öldüreceğim*," diye inledim.

Kendini *içime* o kadar sert itti ki, ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Devam et," diye kışkırttı. Kelimeleri kulağımın dibindeydi. "Beni öldürmeyi dene, Rose." Derin ve hırıltılı nefesi, parmağının klitorisimi okşamasına eşdeğerdi.

Onu öldüremezdim.

Onu seviyordum. Yine de onu sinir etmek için duvarlardan kurtulmak istedim. Fakat o yalnızca daha hızlı ve sert şekilde beni

becermeye devam etti. O anda tamamen koptum. Onun zevki gözlerine ve aralanmış dudaklarına yansıyordu, benimki ise bütün bedenimi kaplamıştı.

Etrafında kasıldığımı, onu sıkıca sardığımı hissedebiliyordum. İnlemem boğazımda kalsa da ağzımı kapatamıyordum. Boynuma sıcak nefesini üflerken sertçe boşaldı. Ben de onun aleti etrafında titreyerek yoğun bir zevkle kendimden geçtim.

Azgın Rose'un ortadan kaybolması tam beş dakika sürdü.

Ve sonra ne yaptığımı fark ettim.

Altı hafta seks yok kuralını bozmuştum.

Lily bile hiç yapmamışken ben kuralı çiğnemiştim.

İkimiz de tekrar giyinmiştik. İhanetimin gerçekleştiği prova odasında, bankın üzerinde uzanıyordum. Connor otururken bacaklarımı onun göğsüne ve omzuna dayamıştım. Küçük alışveriş poşeti elindeydi, ona doğru el salladım.

"Onu bana ver."

"Barış teklifimi reddetmiştin. Şimdiden unuttun mu?"

Ona dik dik baktım. "Yani bu poşeti buraya sadece kaçırdığım şeyi bana göstermek için mi getirdin?" Bacaklarımı üzerinden çekip indirmeye yeltendim ama kolunu bana dolayarak onları yerinde tuttu. Hatta bundan da fazlasını yaptı. Bacaklarımı daha yükseğe ve ileriye kaldırdı, böylece spermleri yumurtalarıma daha hızlı ulaşacaktı.

Ciddiydim.

İçime boşalmıştı, bir kız çocuğu sahibi olma fırsatını heba etmeyecektik. *Tanrım, lütfen bana bir kız ver.* Hamile kalmam genellikle kolay olsa da fazladan hazırlık yapmayı ve ekstra çaba sarf etmeyi seviyordum.

Connor çoktan "mükemmel bir öğrenci" olduğumu söylemişti. Ben de *onun* öğrencisi olmadığımı özellikle belirtmiştim. Biz eşittik. Ayrıca ben gerçekten de mükemmeldim.

"Poşetin içindekini istiyor musun, Rose?" diye sordu.

"Poşetin kendisi cehenneme gidebilir. Ben içindekini alırım." Elimi uzattım.

Gülümsedi ve bir giysi çıkardı. Siyah... dantelli bir büstiyerdi. Neredeyse az önce çizimini yaptığım modele benziyordu. *Çok güzel.* Başım hâlâ bankta dururken kıyafeti kaldırıp inceledim. Yumuşaktı ve vücuduma mükemmel şekilde uyacağı belliydi. Yıllar önce bir erkeğin benim için iç çamaşırı seçmesi fikrine tiksintiyle ürperirdim.

Ancak Connor beni öyle iyi tanıyordu ki, bu hediye hiçbir zaman doğrudan bir imada bulunmuyordu. Söylediği şey açıktı. *Bunu gördüm ve senin kendine alacağın bir şey olduğunu biliyordum.*

"Eee?" diye sordu.

"Berbat," dedim.

Geri vermem için eliyle işaret etti.

"Onu geri alamazsın." Büstiyeri göğsüme bastırdım. "Çoktan bana hediye ettin."

"Demek ki berbat şeyleri seviyorsun," diye takıldı.

"Seni seviyorum sonuçta," diye karşılık verdim sertçe.

Ellerini bacaklarım boyunca gezdirerek beni içine çekti. Öfkeli kelimelerim onu öldürmeye yetecek kadar yakıcı olmalıydı ama gözlerinde yalnızca sevgi vardı. Connor'ı milyonlarca kez ateşe versem bile asla küle dönüşmezdi. Sanırım bu yüzden birbirimiz için yaratılmıştık.

Çünkü o, benim tükenmek bilmeyen her bir yanımı kaldırabilecek güçteydi.

Willow & Garrison Abbey kızları
VADA LAUREN ABBEY'nin
doğumunu büyük bir sevinçle karşıladı.
11 Mayıs, 2024

BÖLÜM 40

CONNOR COBALT

Ağustos 2024
Cobalt Malikânesi
Philadelphia

Saat akşamın yedisiydi. Banyolar ve Tom'un odasında topluca yapılan masal saatinden sonra Rose'la birlikte koridorda dolaşıp altı çocuğumuzun her birini kendi odasına yatırmıştık. O gece aralarından birine bir şey söylemem gerekiyordu ve açıkçası nasıl karşılayacağından emin değildim.

Koridorda Rose'la karşılaştım. Eli Ben'in odasının kapı çerçevesine yaslanmıştı. "Bu gece mi?" diye sordu.

"Bu gece," dedim başımı sallayarak. Hoşuna gitmeyeceğini bildiğimiz için uzun süredir söylemeyi erteliyorduk ancak okul yakında başlayacaktı. Daha fazla bekleyemezdik.

"Sadece birimiz içeri girmeli," diye fısıldadı Rose. "Kendini şey hissetmesini istemiyorum..."

"Köşeye sıkıştırılmış gibi mi?"

"Evet."

"Ben yaparım."

Rose atkuyruğunu sıkılaştırdı. "Beckett, Ben'e yastığının altına koyması için kendi dişini vermiş. Bu gece Diş Perisi'yle kim ilgilenecek?"

Hayali Diş Perisi'nden bahsetmesiyle çenem istemsizce kasıldı. Yıllar boyunca bu oyunun bir parçası olmuştum, sanki çakıl taşlarını çiğniyormuş gibi hissettiriyordu. Katlanılabilir kılan şey, çocuklarımızın hepsinin Noel Baba'yı, Paskalya Tavşanı'nı ve evet, Diş

Perisi'ni gerçek yaratıklar olarak değil, masal kahramanları olarak görmesiydi.

Oğlumuz Ben hariç herkes.

Gerçekten Diş Perisi'yle tanışabileceğine inanıyordu.

Bu da oyunu daha sinir bozucu hale getiriyordu. Ona açıkça bunun gerçek olmadığını söylemeyi tercih ederdim ancak bu çocukluk *büyüsünü* yok etmeyeceğime dair söz vermiştim.

Bu zamana kadar yok etmemiştim, bundan sonra da yok etmeyecektim.

Yine de bunu belirtmem gerekiyordu, bu yüzden sesimi alçalttım. "Bu Ben'in dişi değil. *Diş Perisi* özveriyi ödüllendirmemeli."

Rose bana dik dik baktı. "Diş Perisi'nin açgözlülüğü teşvik etmesini mi tercih edersin?"

"Çocuklarımıza *diş* çıkarıyorlar diye para ödüyoruz. Yani aslında onlara bedenlerini para karşılığında satabileceklerini söylüyoruz. Bu fahişelikle aynı şey ama herkes yapıyor diye kabul edilebilir, öyle mi?"

"Konuyu oraya kadar götürdün resmen," diye homurdandı.

"Toplum konuyu buraya getirdi. Ben yalnızca her şeyin bir anlamı olduğunu *düşünüyorum*. Beynini kullanmak o kadar da zor bir kavram değil ama birçok insan bunu yapmayı unutuyor. Bu yüzden onlardan daha iyiyim."

Rose elini yüzüme kaldırıp narsistliğimi susturdu. Ona yakın olmasam da avucunun içini öptüğümü hayal ettim. "Yine de bu gece birimiz Ben'in yastığının altına para bırakacak. Sen mi, ben mi?" diye fısıldadı.

"Sen, sevgilim," dedim bu görevi gönüllü olarak ona devrederek.

Rose, girmem gereken kapıya bir bakış attı. Gerilmişti. "Birazdan görüşürüz?" dedi soru sorarcasına.

"Evet."

Bir an sonra Rose, Ben'in odasına girdi. Bense yürümeye devam ettim. Başka bir kapıya, başka bir odaya ilerledim. İçeri girdiğimde beş yaşındaki oğlumun yeşil yorganının altına çoktan yattığını gördüm ama hâlâ uyanıktı. Beşinci yaş günü için karga portresi is-

temişti ve o koyu renk yağlı boya tablo, şifoniyerin üzerinde asılı duruyordu.

Eliot beni görür görmez doğrulup yastığının altından *üç* eski ciltli kitap çıkardı. "Bir hikâye daha. Sadece bir tane," dedi.

"Bir tane ama daha uzun olamaz," diye karşılık verdim.

Eliot gülümsedi. Hikâyeleri, fiziksel kitaplardan bile daha çok seviyordu. İlk bakışta aralarında fark yokmuş gibi görünse de aslında vardı. Lambası yatağının üzerine sıcak bir ışık yayıyordu. Yanma oturduğumda hemen kitapları kucağıma bıraktı.

"Hangisi?" dedim ciltlerini yan yana tutarak.

Eliot'ın saçları benimle aynı kahverengi tonundaydı, düz bir şekilde alnına düşüyordu. Gözlerinde her zaman yaramaz bir parıltı vardı. Sanki her an dramatik bir giriş yapıp ardından aynı hızla çıkacakmış gibi görünüyordu.

Uzun süre ciltleri inceledi. "Şu," dedi ve "*Edgar Allan Poe: Tamamlanmış Öyküler ve Şiirler*" kitabını işaret etti.

"Bu hangisi?" diye sordum.

"Poe," dedi. Daha önce ona söylenen ismi hatırlamıştı. Harfleri okumuyordu. Şu sıralar en sevdiği kitaptı, bu yüzden kuzgun tablosunu istemişti. Rose aslında ona *Shakespeare* vermek için sabırsızlanıyordu ama ikimiz de kelimelerle zorlanacağını düşünüyorduk.

Diğer iki kitabı kenara koydum ve içindekiler kısmını açtım. "Hangi hikâye?"

Eliot bana bakarak, "*Kara Kedi*'yi tekrar okuyabilir misin?" dedi.

Seçimine gülümsedim. Gotik hikâyeleri seviyordu. Bazı ebeveynler, beş yaşındaki bir çocuğa *Edgar Allan Poe* okutacağım için *beni* eleştirse de ben toplumsal kısıtlamaları hep bir kenara itmiştim. Her insan farklıydı.

Çocuklarım da öyleydi.

Geceleri kâbus gören bir çocuğa asla zorla *Poe* okutmazdım. Ancak Eliot delilik ve cinayet barındıran hikâyelerden korkmuyordu. Onları oldukları gibi görüyordu, yalnızca birer hikâye. *Grimm Kardeşler*'in *Pamuk Prenses* masalının sonunda, kraliçe kızgın demir ayakkabılar giyip ölünceye kadar dans etmek zorunda kalıyordu.

Eliot sansürlenmiş versiyonlar yerine orijinallerini dinlemeyi tercih ediyordu. Hatta sorsam, *Pamuk Prenses*'in bir kısmını *Almanca* ezbere söyleyebileceğinden emindim.

"O zaman içindekilerden bul da birlikte okuyalım," dedim.

Eliot dudaklarını bükerek homurdandı. "Ama ben senin okumanı istiyorum." Kollarını kavuşturup geriye yaslandı, şimdiden küsmüştü.

"Neden benimle birlikte okumak istemiyorsun?"

Yorganını tekmeledi. "Çünkü sen daha iyisin." Konuşması netti, kelimelere takılmıyordu. Diğer yandan el yazısı neredeyse okunmaz haldeydi. Kalemi doğru tutmakta zorlanıyordu, sonunda sol eline geçince daha kolay olmuştu. Anaokulunda üç kez veli toplantısı yapmıştık çünkü grup hikâye saatinde yüksek sesle okumayı reddediyordu.

Bir seferinde kitabı fırlatıp ağlamaya başlamıştı. Öğretmeni onun sabırsız, dikkatsiz olduğunu ve "denemeye üşendiğini" söylemişti. Eliot'ı yalnızca yaramaz bir çocuk olarak görüyordu. Oysa o yüksek sesle konuşan, utangaç olmayan, sadece okuma kurallarını takip etmeyen bir çocuktu.

Bunu istemediği için değil, zor olduğu için yapamıyordu. Onun gibi öğrenme konusunda engellerim olduğunu hayal bile edemiyordum ama Eliot tam da bunu yaşıyordu. Okul onun için dayanılmaz bir yer haline gelmesin diye cezalandırılmaması, güçlü yönleriyle desteklenmesi gerekiyordu.

Çocuklarımızın ekstra yardıma ihtiyaç duymaları ihtimaline karşı okul dışında da özel ders aldırıyorduk. Eğer ek yardıma ihtiyaçları olursa destekleniyorlardı. Ancak bilgi sıkıcı geliyorsa veya dışarıda olmayı tercih ediyorlarsa, Rose da ben de onları saatlerce zorla oturtmuyorduk. Bizim için tarih, kitaplar ilgi çekiciydi ama onlar için öyle değilse zorlamazdık.

Açık kitabı oğluma çevirdim. "O zaman ben okuyacağım. Ama en azından içindekilerden *Kara Kedi*'yi bulabilir misin?"

Eliot odaklanmaya çalıştı ama sonra vazgeçerek gözlerindeki yenilgiyle bana döndü. "Sen yeni bir şey seçip okuyabilirsin."

"Eliot," diye başladım.

Sonra iç geçirerek işaret etti. "Bunu seçtim." *The Devil in the Belfry.*

Parmağımı "the" kelimesinin altına koyup sordum. "Bu kelime ne?"

"Bilmiyorum." Gözleri hayal kırıklığıyla dolmuştu. "Bilmiyorum!"

Hemen kitabı kenara bıraktım ve Eliot'ı kollarıma aldım.

Göğsüme yaslanarak ağladı. Ben de sırtını okşadım. "Sorun değil, Eliot," diye fısıldadım.

"Diğer bütün çocuklar benden daha iyi okuyabiliyor," diye hıçkırdı. "Bu adil değil."

Biz yüksek sesle okuduğumuzda, kelimeleri kitaptan takip etmesini sağlıyorduk ama yine de onun için *görsel* olarak işlemesi çok zordu. Bunun zaman alacağını biliyordum.

"Diğer çocuklar kadar hızlı okuyamıyor olman, zeki olmadığın anlamına gelmez," dedim.

Yumruğuyla yanaklarını ovuşturdu. Ben de kalan gözyaşlarını başparmağımla sildim. "Sen sadece farklı bir şekilde öğreniyorsun. Ve bu yol seni *inanılmaz* yetenekli kılacak."

Bu söz üzerine yeniden ağlamaya başladı. Bu kez "*yetenekli*" kelimesi onu duygulandırmıştı. Çünkü öğretmenlerinden hiçbiri ona zeki dememişti. Çoğu zaman ondan önce başarı gösteren kardeşleriyle kıyaslanıyordu. Bir keresinde ona bir sayfada ne gördüğünü sormuştum. "Her yerde kelimeler var," diyerek elleriyle karmakarışık bir hareket yapmıştı. Harfler her seferinde farklı görünüyorsa, içindekiler kısmından *Kara Kedi*'yi seçmekte neden zorlandığını anlamak kolaydı.

Rose'la birlikte onun disleksi için test edilmesini istemiştik ama yönetim bunun için çok küçük olduğunu söylemişti. Bu yaşlarda çocukların motor beceriler geliştirdiğini, bu yüzden öğrenme güçlüğü teşhisi koyamayacaklarını belirtmişlerdi.

Diğer çocuklarımız genel gelişim aşamalarını çok daha hızlı geçtikleri için aceleci davrandığımızı düşünüyorlardı.

"Muhtemelen diğer çocuklarınızdan daha normal olduğu için," demişti müdür.

Biz oğlumuzun diğer çocuklar kadar hızlı öğrenememesine üzülmüyorduk. Onu "normal" hale getirmeye de çalışmıyorduk. Tek isteğimiz, Eliot'm kendi hızında öğrenmesi, bu süreçte ağlamaması ve sınıftaki diğer öğrencilerden geri kaldığını hissetmemesiydi. Derste söz hakkı verildiğinde kaygılanmamalı, kitaplarım fırlatacak kadar sinirlenmemeliydi.

Bunun için de kendi güçlü yanlarına odaklanması gerekiyordu. Herkesle aynı şekilde öğrenmeye zorlanmamalıydı

Eliot burnunu çekerek sakinleşti. "Peki okumayı nasıl öğreneceğim?"

"Şuradan." Ellerimle kulaklarına dokundum. "Gözlerin sana yetmediğinde bunlar senin hediyen olacak."

Eğer kelimeleri görsel olarak anlamakta zorlanıyorsa, ses yoluyla öğrenmesi daha kolay olacaktı. Rose'la birlikte şimdiden Dalton İlköğretim Okulu'yla konuşmaya başlamıştık. Birinci sınıf müfredatı için Eliot'm sesli kitap kullanmasına izin verilmesini istiyorduk.

Ben neredeyse herkesin bir değeri olduğuna inanıyordum. İnsanların bende olmayan, hatta bazen hayran olduğum yönleri vardı. Ben insanların en iyi hallerine saygı duyuyordum. Eliot'm en iyi yönü güzel yazı yazmak olmayabilirdi, tıpkı benim en iyi tarafımın çizgi roman ya da dağcılık olmaması gibi. Kendisi için en iyisini bulabilmesi için doğru öğrenme araçlarına ihtiyacı vardı.

Rose ve ben, ona bu araçların her birini vermek için sonuna kadar mücadele edecektik.

Eliot'ı yatağına yatırmaya yeltendim. "Her gece kulaklıklarını takıp sana okunan kitapları dinleyeceksin. Elinden geldiğince de sayfayı takip etmen gerekecek." Yardımı olacaksa ona kalan satırları kapatması için bir kart da verebilirdik.

Belki kelimelerin kâğıt üzerindeki görünümünü hiçbir zaman benim gördüğüm gibi göremeyecekti. Kimsenin gördüğü gibi göremeyecekti. Yine de bu okuyamayacağı anlamına gelmiyordu. Zeki olmadığı anlamına da gelmiyordu. Hikâyeleri herkes kadar, hatta belki herkesten fazla sevebilirdi.

"Bana kitap okumaya devam edecek misin?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Bir şey daha var." Yanına oturup kitaba uzanarak *Kara Kedi*'yi açtım. Gözlerindeki o yaramaz parıltıya bakıyordum. "Annenle ben senin bir yıl daha anaokulunda kalmanın daha iyi olacağına karar verdik. Böylece en uygun şekilde öğrenmen için daha çok zamanın olacak."

Eliot'ın ağzı açık kaldı. "Ama...?"

"Tom'la aynı sınıfta olacaksın..."

"Gerçekten mi?" diye sordu Eliot. Yüzü aydınlanmıştı. Tom'la yaşları gibi arkadaş olarak da birbirlerine çok yakınlardı.

"Sadece bu fazladan zamanı kendi yararına kullanmayı kabul edersen," dedim. "Yoksa birinci sınıfa gideceksin."

"Kabul ediyorum, kabul ediyorum! Tom'a şimdi söyleyebilir miyim? O biliyor mu?" Neredeyse yataktan fırlayacaktı.

"Ona yarın söylersin." Onun gülümsemesini izledikçe ben de gülümsemiştim. Yorganı küçük bedeninin etrafına çektim, ardından kitabı dizlerimin üzerine yerleştirip sayfaları ona doğru çevirdim.

Rose bana daha önce, *"Öğretmenler bizden iyice nefret edecekler,"* demişti. Ona katılıyordum. Eliot'la Tom bir araya geldiğinde ortalık karışabilirdi ama Eliot'ın daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Henüz küçüktü ve doğum gününün haziranda olduğu düşünüldüğünde ona bu fazladan zamanı vermek daha kolay olmuştu.

"Edgar Allan Poe'dan *Kara Kedi,"* diye başladım. Sesim sakin ve huzurluydu. Jane sesimin onu uyuttuğunu söylerdi. O, Rose'un soğuk ve keskin tonunu tercih ediyordu. Ben de Rose'un o buz gibi ses tonunu tercih ederdim ama sanırım kendi sesime kıyasla değildi.

"Yazmak üzere olduğum bu çılgın ama bir o kadar da basit hikâyeye inanmanızı beklemiyorum." Sonraki cümleyi ezbere okurken özellikle Eliot'a baktım. O da hatırlıyordu, dudakları kıpırdayarak kelimeleri mırıldanıyordu. *"Kendi aklım bile olanları apaçık gördüğü halde onları inkâr ederken, sizden bunu beklemem delilik olur..."*

Dudakları hareket ederken gülümsedim. Hafızası benimki gibiydi ve ben hiçbir şeyi asla unutmazdım.

Lily & Loren Hale kızları
KINNEY HALE'in
doğumunu büyük bir sevinçle karşıladı.
3 Ekim, 2024

BÖLÜM 41

LILY HALE

Aralık 2024
Alışveriş Merkezi
Philadelphia

Sonradan durup düşündüğümde bütün Noel alışverişini asistanlara, hatta korumalara devretmemiz gerektiğini görebiliyordum. Korumalık görevleri dışında aynı zamanda bizim için bazı işleri de halledebiliyorlardı. Yine de çocuklarımın hediyelerini kendim seçmeme fikri beni üzmüştü.

Bu aynı zamanda Kinney'nin ilk Noel'i ve Xander'm ikinci doğum günüydü. Bu iki önemli anı yarım yamalak geçiremezdim.

Bu alışveriş merkezinde alışveriş yapmanın bir avantajı vardı. Paparazziler yoktu. Girmeleri yasaktı.

Dezavantajı ise hâlâ sürekli imza ve *selfie* isteyen insanların olmasıydı. Hayranlarla tanışmayı, fotoğraf çektirmeyi seviyordum. Basit bir el sallamanın bile onları mutlu ettiğini görmek kalbimi kabartıyordu. Yine de iki hayranın, onları görmezden geldiğimi fısıldadığım duymuştum. Kendimi kötü hissetmiştim. Bunu bilerek yapmamıştım. Sadece çok telaşlıydım ve hem alışverişin baskısı hem de bizi seven insanları kırmama çabası... fazla gelmişti.

Alışveriş maratonunun üzerinden iki saat geçmişti ve yalnızca Moffy'nin hediyesini seçebilmiştim. Geçen ay yalvardığı *Batman Lego* setini almıştım. Ayrıca, Lo'nun *DC* ebeveynleri olmuşuz gibi hissetmemesi için bir de *Örümcek-Adam* seti eklemiştim.

Rose'un yanındaki demir sandalyeye yığılarak, "Sanırım bugün bütün yıl boyunca çekildiğimden daha fazla fotoğraf çektirdim," de-

dim. *Roasted Beans Café*'nin açık oturma alanı vardı ve AVM'nin ikinci katına bakıyordu. Kafe küçük saksı bitkileriyle çevrelenmişti. Rose ise köşedeki masayı seçmişti. Alışveriş poşetleri dört sandalyeden birini kaplamıştı.

Beş koruma Rose'un etrafını sarmıştı. Sert bakışlarla insanları onun alanından uzaklaştırıyorlardı. Poppy ile Daisy'yi en son eşlerine hediye almak için bir spor mağazasına girerken görmüştüm.

Rose ıspanaklı, keçi peynirli tostunu çatal ve bıçakla kesiyordu. Sanki bugün sıradan bir günmüş gibi davranıyordu. Aslında öyleydi. Saksıların hemen ötesinde kalabalık toplanmıştı. Telefonlar doğrudan Rose'a doğrultulmuştu, yemeğini ve hamile karnını görmek istiyorlardı. Rose'un bugün olağanüstü bir asilliği vardı. Işıltılı bir kolye, vücuda oturan siyah bir elbise -Calloway Modaevi'nden- ve koyu mavi mat ojeler...

Korumalar kalabalığı izlese de bizi görmelerini engellemiyorlardı. Onlara her zaman, bu konuda endişelenmemelerini söylerdik. Fotoğraflar çekilmesinden rahatsız değildik, özellikle de çocuklarımız *yanımızda değilken.*

"Koruma *çemberinin* içinde kalmanı söylemiştim." Rose, bıçağıyla masanın etrafını işaret etti. Buz gibi bakışları öldürebilseydi, çoktan gömülmüş olurdum. "Burası güvenli bölge."

Rose daha sözünü bitirir bitirmez iki lise öğrencisi kız, telefonlarını çantalarında tutarak masaya doğru ilerlemeye çalıştı. Bizimle *selfie* çektirmek için yalvarıyorlardı ama Garth onlara engel oldu.

Kötü hissetsem de son iki saattir fotoğraf çektirdiğimi kendime hatırlatmak zorundaydım. Bütün hayatımı buna adayamazdım.

"Rose," diye seslendi üniversite çağlarında, koyu kahverengi saçlı bir kız. Garth ve iki genci aşarak yanımıza sokuldu. Diğer korumalar geçmesine izin verdi. Sanki bütün gücüyle kafeye koşmuş gibi soluk soluğaydı. "Jane için puantiyeli taytı buldum ama pembe simli saç tokası bulamadım."

Rose, tabağının yanındaki küçük spiral defterine not aldı. "O

tokaları ben yaparım o zaman." Defterden bir parça kâğıt koparıp asistanına verdi. "İşte listenin geri kalanı. Eğer AVM'de bulamazsan, bir hobi mağazasına uğraman gerekecek."

Kız listeyi hızla gözden geçirdi.

Rose kısa bir an ona baktı. "Hope?"

"Evet?"

"Listenin son maddesi çok önemli. Atlayamazsın."

Hope listeye tekrar göz gezdirdi, sonra rahatladı. "Atlamam. Teşekkür ederim, Rose. Geri kalanını yakında getiririm," diyerek uzaklaştı.

Rose suyundan bir yudum aldı, ardından tostundan bir parça daha kesti.

Evet, Rose Calloway Cobalt alışveriş görevlerini bir başkasına devretmişti. Alışverişi seven ve görevlerini başkalarında devretmekte zorlanan biri olarak bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Otuz iki haftalık hamile oluşu da kararını etkilemişti. Ayrıca Rose'a göre kız kardeşleri Daisy, Poppy ve beni böyle bir gezide yalnız bırakmak, bizi batan bir salda terk etmekle eşdeğerdi.

"Son madde neydi?" diye sordum.

"Hope'un mola verip öğle yemeği yemesi. Dün ona küçük bir hata yüzünden kimseyi kovmayacağımı hatırlatmam gerekmişti. Ben bir çavuşa benziyor muyum?" Bıçağını kavradı, sarı-yeşil gözleri parlıyordu ve buz gibi keskinlerdi.

"Eee..." *Bu bir tuzak soru mu?* "Evet?"

Rose gözlerini devirdi. "Öyle görünebilirim ama öyle davranmıyorum." Bu doğruydu. Asistanlarına ve korumalarına, benim *Superhero & Scones* çalışanlarına verdiğimden daha çok hediye verirdi. Personelin ihtiyaç duyduğunda izin kullanması gerektiğini savunurdu.

O sırada oyuncak mağazası torbasının arkasındaki bir kâse cipsi ve sosu fark ettim. Çantayı başka bir sandalyeye koyup cipsi mavi peynirli sosa bandım. "Koruma çemberinde cips varmış. Hoşuma gitti," dedim çiğneyerek.

Rose boynunu uzatıp tek alışveriş çantama odaklandı. "Bir liste yap. Birini gönderip senin için alışveriş yaptırabiliriz," dedi.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "İkinci bir tur yapacağım. Belki iki koruma daha getiririm, hayranları başka şeylerle meşgul ederler." Bu plan aslında mantıklı görünüyordu. Aynı anda iki cipsi sosun içine batırdım.

Lo'yu özlemiştim.

Cipsleri benimle birlikte yemek isterdi ama kesinlikle mavi peynir sosunu sevmezdi.

Bir de *taco* sipariş ederdi. Onun Connor, Ryke, Willow ve Garrison ile birlikte tüm çocukların yanında olduğunu hatırladım. Karda oynayacaklardı, sonra da Cobalt Malikânesi'nde Noel filmleri izleyeceklerdi.

Rose'un bıçağı sanki düşürmüş gibi tabağa çarptı. Ellerini alt karın bölgesine koymasını izledim. Uzun bir nefes verdi.

Gözlerim büyüdü. "İyi misin?"

"Küçük canavar durmadan hareket ediyor." Sertçe yutkundu, boynu kaskatıydı. Sonra bakışlarıyla beni ateşe verdi. "Bana öyle bakmayı *kes*."

"Nasıl?" Mavi peynir çeneme ve bol kazaklı süveterime aktı. *Kahretsin*. Peçeteyle silip temizledim.

"İyiyim." Ortamın endişesini silip atar gibi el salladı. "Kader bu bebeğin biraz erken doğmasını istiyor olabilir ve ben başıma ne gelirse göğüs gerebilirim."

Cips yüzünden boğulmak üzereyken göğsümü ovuşturdum. "Erken derken *şu an* gibi mi?"

"Hayır, şu an değil. Ben *iyiyim*."

Rose'a inanmamın tek sebebi, onu doğum sancısı çekerken görmüş olmamdı. Şu ankinden daha donuk olurdu, köprücükkemikleri belirginleşirdi. "Başka bir erkek çocuğun olacağından mı endişelisin?"

Bu, Rose'un yedinci hamileliği ve yedinci çocuğuydu. Tabii teknik olarak sekizinci kez çocuk doğurmuş olacaktı. Biri Ryke ve Daisy'ye aitti. Bence zihinsel olarak kız veya erkek fark etmeksizin bu bebekten sonra işin bitmiş olabileceğini düşünüyordu. Otuz beş yaşındaydı ve önümüzdeki yaşlarını doğum yapmakla geçirmek is-

temediğini söylemişti. Lo, Connor'ın Rose'un sırtına binen yükten endişelendiğini ve bunun son çocuk olmasını istediğini söylemişti.

Ancak eğer çocuk erkek olursa, kaderin ona sekizinci çocuğunu doğurmasını söylediğini hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordum.

Bu kelimeyi asla ona karşı kullanmamam gerektiğini hissettirir gibi, "Hayır, *endişeli* değilim," dedi Rose. "Erkek olursa Connor ve ben artı-eksi listesi yapıp ona göre karar vereceğiz."

Kaderin, Rose tarafında çok ağır basacağını tahmin ediyordum ama *Rose'un sağlığı*, Connor için bu işin sonlanacağı yönünde karar vermesine neden olabilirdi.

Kızları olursa tüm bunlar zaten önemsiz hale gelecekti.

Peçetemi su bardağına batırdığımda Rose bana bir bakış attı. *Her neyse.* Sanırım siyah süveterimdeki lekeleri silerek; beyaz lekeyi daha belirgin hale getirmiştim. Sanki meni gibi mi görünüyordu?

Yanaklarım kızardı. *Kimse Loren Hale'in menisinin süveterimde olduğunu düşünmeyecek.*

Ama ben düşünüyordum.

Lekeye parmağımla dokunarak, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum ablama. *Meni gibi duruyor mu durmuyor mu?*

"Bence bir liste yapmalısın," dedi Rose buz gibi ve kötücül bir gülümsemeyle. Sonra *Chanel* çantasına karıştırıp bana bir leke çıkarma kalemi fırlattı. Hiç kötücül olmayan bir hareketti. *Seni seviyorum, Rose.* "Hem bana da eşlik edebilirsin."

Bu çok cazipti. "Beni leke çıkarma kalemiyle de kandırabilirdin."

"Kendi isteğinle yanımda kalmanı tercih ederim, temizlik ürünlerim için değil."

Ah. "İkinizi de çok seviyorum."

Neredeyse gülümseyecekti ama hemen gözlerini devirdi. Kalemi süveterime bastırmaya başladım. "Yanlış yapıyorsun. Gel buraya."

Ayağa kalkıp söylediğini yaparak Rose'un yanına gittim. O da benimle birlikte kalktı ve birkaç saniyede lekeden kurtulacak şekilde hızlıca ovaladı.

Buradan AVM'nin ikinci katını daha iyi görebiliyordum ve gö-

züm bir evcil hayvan mağazasının yanındaki tabelaya takıldı. *BUGÜN SAHİPLENİN! SEVGİ DOLU YUVALAR ARAYAN KÖPEK VE KEDİLER'İN İÇİN SON ÇAĞRISI!*

Vitrinde yavru kediler sergilenirken köpekler mağazanın dışındaki küçük bir çitle çevrili alanda kalıyordu. İki çalışan üzerinde *Pet Paradise* yazan tişörtler giyiyorlardı.

Rose çoktan leke çıkarıcıyı çantasına koymuş, elindeki telefonuna karşı gülümsemeye başlamıştı.

Muhtemelen Connor ona mesaj atmıştı. O anda bir köpek yavrusu tüm dikkatimi çektiği için o kısmı gözden kaçırmıştım. Erkek olduğunu düşündüğüm ufak yavru çitin dışına doğru zıplamaya çalışıyordu. Kocaman sarkık kulakları her adımında sallanıyordu. Sonra yüzüstü yere kapaklandı.

Ben irkilsem de küçük köpek yavrusu hemen yerden kalktı. Başını sallayıp diğer köpeklerin etrafında neşeyle zıplamaya geri döndü. Hiçbir şeyi umursamıyordu.

Yavru köpek kalbime bağlı her şeyin çekilmesine neden olmuştu. Hayranlar aniden kesik nefesler alarak telefonlarını sağa çevirdi. O an Daisy'nin bitkilerin diğer tarafında belirdiğini gördüm. Poşetlerini bizim poşet yığınımızın üzerine atıp bitkilerin üzerinden geçerek yanımıza geldi.

Rose telefonuna dalmış halde olduğu için bana, "Selam, ablacığım," dedi.

"Son çağrı ne demek?" diye sordum kız kardeşime.

Pet Paradise'a odaklanmış bakışlarımı takip etti. "Ah," dedi üzgünce iç geçirerek. "Evlat edinilemeyenler bu hafta içinde uyutulacaklar. Hatta yarın bile olabilir."

"Ne?" Suratım asıldı. Evcil hayvan meraklısı biri değildim ve bunun bir mazeret olmadığını bilsem de gerçekten bu durumla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Hiçbir hayvanı bu köpek yavrusu kadar istememiştim.

"Neye bakıyorsun..." Rose sözünü yarıda keserek hızlı bir şekilde olayı kavradı. Gözlerimde parlayan arzuyu fark etmiş olmalıydı. Altı çocuğu vardı, bu bakışı sık sık gördüğünden emindim. "Lily..."

"Hemen dönerim," diyerek aceleyle kafeden çıktım. Garth da arkamdan geldi. Çite ulaşana kadar Rose ve Daisy'nin de *Roasted Beans*'ten ayrılıp benimle geldiklerini fark etmemiştim.

İki Pet Paradise çalışanı bizi görünce hemen toparlandılar. Genç olan neredeyse bayılacak gibiydi. Elleriyle ağzını kapatmış, olduğu yerde donakalmıştı.

Bizi karşılayan daha büyük gözüken oldu. "Yavru köpeklerden birini kucağınıza almak ister misiniz?"

Daisy kesik bir nefes aldıktan sonra kocaman gülümsedi. "Aklımı okudun resmen."

Donup kalan çalışan Daisy'nin neşeli tavrı karşısında çözüldü. Elleri iki yanına düşerken onun da gülümsemesi ortaya çıktı. "Merhaba," diyerek Daisy'ye el salladı.

"Selamlar. Kucaklamaya en çok ihtiyaç duyan hangisi?"

Rose telefonunu kulağına dayamış, yavru kedilerin penceresinin önünde duruyordu. Kediler küçük cam kabinlerde kıvrılmıştı, bazıları ayılmaya çalışarak esniyordu.

Genç çalışan Daisy'yi *golden retriever*'ların bölümüne sokarken ben daha büyük gözüken çalışana sarkık kulaklı köpek yavrusuyla ilgili sorumu yönelttim. "Onu görebilir miyim?"

Kalabalık Pet Paradise alanını tamamen doldurmuştu. Hatta hayranların bazıları, "Evcil hayvan mı arıyorsunuz?" diye sordular.

Evet. Evet, arıyorum.

Çalışan, sarkık kulaklı köpeği çitten çıkarıp boynuna gevşek bir tasma geçirdi. "Bu ufaklık on aylık bir *basset hound*," dedi ve karnını okşadı.

Eğildiğimde köpek hemen dirseğimi ve yanağımı yaladı.

Sevgiden eriyip gitmiştim.

"Bugün sahiplenilmesi için son gün. Bu yıl barınak aşırı kalabalık, bu yüzden tüm bu hayvanların güzel yuvalara ihtiyacı var."

Poppy, kolunda alışveriş poşetiyle kalabalığın arasından geçerek yanımıza ulaştı. "Neler oluyor?"

Kucağına atlamaya çalışan tüm köpekleri severken, "Lily bir köpek istiyor, ben de bedava sarılma dağıtıyorum," diye gülümsedi Daisy.

Poppy'nin anneminkine benzeyen otoritesi üzerime kara bir bulut gibi çöktü. "Lily, köpek alamazsın. Evde iki aylık bir bebeğin var."

"Eee?" dedik Daisy'yle aynı anda. Küçük kız kardeşim aynı kulübün üyeleriymişiz gibi bana başını salladı. Adımız Köpek Severler Birliği olabilirdi. Daha önce hiçbir kulübe üye olmamıştım ama aniden bu katılmak için doğru bir kulüpmüş gibi hissettirmişti.

"Vahşi bir tane buldum," dedi Rose telefonuna. Cam bir kabinde, büyük sarı gözlü siyah bir kedi sabitlenmiş bir şekilde ablama bakıyordu. Sonra ona doğru yaklaşarak Rose'un yüzünün hemen önündeki camı pençelemeye çalıştı. Rose kediye burnunu kıvırarak telefonuna doğru konuşmaya devam etti. "Şu an bunu yaparsak eve daha fazla sokak kedisi getiremeyeceğini ona hatırlatmak zorundasın."

Jane.

Sokak kedilerini toplayıp evlerine çekmeye çalışıyordu. Connor bunu yaratıcı bulsa da ikisi de ona sürekli kedileri eve alamayacaklarını söylüyordu. Sokak kedilerinin çoğu pireli ve vahşilerdi.

Sadie'nin bin katı fena versiyonları gibi düşünebilirdiniz.

Connor telefonda bir şeyler söylemiş olmalıydı ki, Rose Fransızca onay verdikten sonra telefonu kapattı. Sonra kediye dönüp, "Bir milyon kuş yiyebilirsin ama o kuşu yeme. Eğer buna bir itirazın varsa da, şimdi söyle," dedi.

Kedi miyavlayarak yanağını cama sürttü. *Kaşı beni*, diyordu sanki. Birdenbire aklımda bir düşünce belirdi. *Rose Calloway Cobalt, kedilerle iletişim kurabiliyor.*

Kanıt! *Kesin kanıttı!*

Rose, Connor'ın *Batman*'inin *Catwoman*'ıydı.

Bu tarihi bir andı. İyice sindirmem gerekiyordu.

En büyük ablamız Poppy, "Kuş derken neyi kastediyorsun?" diye sordu. Aynı zamanda evcil hayvanı da yoktu ama bence asıl endişesi arkamızdaki gürültü ve hayatımıza soktuğumuz tüm bu çılgınlıktan kaynaklanıyordu.

"Ben bir kuş istemişti." Rose, Pet Paradise'ın kapı kolunu kavrayıp ilerleyecekken Poppy'nin şaşkınlığı karşısında duraksadı. "Ne?"

"Hem kedi hem de kuş almayı mı düşünüyorsun?"

Bu Rose için dürtüsel bir alışverişti ama hayatımızda bundan çok daha dürtüsel şeyler yapmıştı. "Connor'ı aradım, bu ortak kararımız. Yılandansa *kuş* almayı tercih ederim."

"Kim yılan istedi ki?" diye merak etti Daisy.

"Sence kim?"

"Eliot," dedik aynı anda.

"Ve o yılanı alamayacak." Rose sertçe kapıyı açtı. "Birazdan burada buluşuruz."

İçeride kaybolmadan önce, "Bekle," diye seslendim. "Bir kız kardeş tavsiyesi?"

O sihirli sözcükler dudaklarının yukarı kıvrılmasına neden oldu. *Basset hound*'u okşadığımı görmüştü. Dört çocuğumun da en az benim kadar onu seveceğini biliyordum.

"Bir köpeği idare edebilirsin," dedi Rose. Kelimeler dudaklarından o kadar güçlü bir şekilde dökülmüştü ki, onlara inanmak kaçınılmazdı. "Asıl soru, sinir bozucu kocanın idare edip edemeyeceği."

"Ooooo!" diye bağırdı kalabalık Rose'un laf sokmasına karşılık.

Rose mağazaya girerken yüzünde memnun bir ifade vardı.

Kaşlarım çatıldı. Lo. Bu kararı vermeden önce ona kesinlikle sormam gerekiyordu. Hızlıca telefonumu çıkarıp *basset hound*'un fotoğrafını çektim ve Lo'ya mesaj attım. *Köpek yavrusu???????*

Daisy *golden retriever* bölmesinden çıkarken Poppy'yle bana, "Sanırım burada kalıp tüm bu köpeklerin bugün sahiplendirilmesini sağlayacağım. Buraya daha fazla insan çekebilirim," dedi. *Çekebilirim*, demek yetersiz kalırdı. Çoktan çekmişti.

Burada olduğumuz için Pet Paradise'ın çevresi insanlarla dolup taşmıştı. Küçük kız kardeşimin kocaman bir kalbi vardı. Herkes bunu tam anlamıyla fark edemeyebilirdi ancak biz her bir araya geldiğimizde ben Daisy'nin o iyiliğini hissedebiliyordum.

Telefonum titredi.

:) -Lo

Gülen surat! Bunu kabul edebilirdim.

"Bu ne halt, Lil?" diye fısıldadı Lo. Vücutlarımızı kısmen Luna, Moffy ve Xander'dan uzağa çevirmiştik. Onlar salonda kanepenin yanındaki köpekle oynuyorlardı. Köpek suratlarını yalarken çocuklar ona sarılıp kahkahalara boğuluyordu.

Hale evindeki sevimlilik seviyesi tavan yapmıştı.

Tam da bu yüzden Lo'nun öfkesine teslim olmak çok zordu. "Bana gülen surat emojisi attın. Evet dediğini zannettim!"

Moffy bize bir bakış attığında aynı anda mutfak kapısına doğru yöneldik. Lo fısıldayarak cevap verdi. "Lanet olasıca köpeği almak istediğini nasıl anlayacaktım ki? Biz..." Önce kendini sonra beni işaret etti. "*Hayvan* insanı değiliz. Bu Lo ve Lily'nin tarzı değil."

"Lily ve Lo'nun tarzı," diye düzelttim küçülen sesimle.

Başını eğerek yanaklarımı kavradı. "Lily Hale, bir köpeğe nasıl bakacağımıza dair hiçbir fikrimiz yok."

"Bir bebeğe nasıl bakacağımıza dair de hiçbir fikrimiz yoktu ama şimdi dört çocuğumuz var," dedim gururla. "Daha dün, *'Sen ve ben...'*" Önce onu sonra kendimi işaret ettim. "*'Her şeyi başarabiliriz,'* dedin. O ne demekti o zaman? *Ha?* Söyle bakalım?" Karın kaslarını dürtükledim.

Yanağımı çimdikleyerek karşılık verdi.

Gözlerimi kıstım.

Neredeyse gülümseyecekti ama keskin bakışları bunu gölgeledi. "Tost makinesini tamir etmekle ilgili konuşurken *her şeyi yapabiliriz* dediğimi biliyorsun."

"Ve bu da gurur duyulacak bir andı. Hem yeni bir tane almak zorunda kalmadık, hem de soğuk *Pop-Tart* tehdidinden kurtulduk."

"Gerçekten de harika bir andı," dedi Lo. Bu cümleyi öyle bir kur-

muştu ki, ardından gelecek iğneleyici lafları bekleyerek nefesimi tuttum. "O kadar harikaydı ki, tost makinesini her gün bozup yeniden tamir etmemiz gerektiğini fark ettim." Alaycı bir şekilde benim için mutfak kapısını açtı. "Sen başlamak ister misin, aşkım."

Ona daha açıkça söylemem gerektiğini fark ettim. "Özür dilerim." Midem suçluluk duygusuyla düğümlenmişti. "Gerçekten özür dilerim, Lo. Rose'un Connor'ı aradığı gibi ben de seni aramalıydım. Her şeyi mahvettim."

"Hayır," dedi cümlem biter bitmez. "Sorun değil." Yüzümdeki suçluluk duygusu onunkine de yansımıştı. Kollarını omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti.

Beline sarıldım. "Bir köpeğin her gün ilgi isteyeceğini biliyorum. Ama duygusuz değil ki. Aldığı kadar sevgi verir." Gözleri yere kaydığında gerçeği açıkça söyledim. "Bugün ona yeni bir sahip bulacağım. Rose bana yardım eder. Sanki hiç burada olmamış gibi olacak."

Lo çenesini başıma yaslayarak çocuklarımızın köpeği kanepenin etrafında kovalamasını izledi. Köpek yere kapaklanınca hepsi el birliğiyle kaldırdı, sonra hayvan hoplayarak peşlerinden koşmaya başladı. Küçük Kinney'nin sallanan sandalyesine yaklaştığında Kinney sevinçle çığlık attı.

Lo'ya baktım.

Gülümsüyordu.

Gülümsemek üzere değildi, yarım bir gülümseme de değildi. Net, tam bir gülümsemeydi.

Göz göze geldiğimizde gördüğüm kabulleniş içimi ışıkla doldurdu. "Köpekler hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," diye hatırlattı.

"Daisy bana birkaç ipucu verdi. Ayrıca bu akşam köpek maması ve Coconut'ın eski eşyalarını da getirecek."

Lo köpeğin halının üzerine yığıldığını görünce tekrar gülümsedi, dili dışarıdaydı ve nefes nefeseydi. Luna mutluluktan dolmuş gözleriyle karnını okşadı. Çocukları memnun etmek gerçekten çok kolaydı. Dün Xander'a limonlu dondurma vermiştim ve sanki gökyüzünde yalnızca onun için bir gökkuşağı yaratmışım gibi davranmıştı.

"Ne salak bir köpek," dedi kocam. "Belli ki hepimize çok iyi uyum sağlayacak."

Gülümsedim. "Emin misin?"

Kolları hâlâ etrafıma sarılıyken yanağıma bir öpücük kondurdu. Ben de ona sarılmaya devam ettim. "Eminim, Lily."

Moffy yerinden fırladı, gülmekten nefesi kesilmiş bir halde bize doğru koştu. "Ona bir isim bulduk!"

Dokuz yaşındaki oğlumuza dönerek, "Duyalım bakalım," dedi Lo.

Oğlumuz gülümsedi. "Gotham.*"

Lo'nun yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Hayal kırıklığına uğramış ve rahatsız görünüyordu. Bazen Moffy'nin sırf Lo'nun bu tür anlarda ortaya çıkan "*dünya nereye gidiyor*" ifadesini görmek için *DC* çizgi romanlarıyla ilgilendiğini düşünüyordum.

Moffy tekrar güldü.

"Umarım bu yılın en büyük şakasıdır," dedi Lo.

"Hayır, cidden adı bu." Omzunun üzerinden Luna'ya seslendi. "Değil mi, Luna?"

Luna hızla başını salladı. "Gotham!" Köpek yanağım yaladığında kıkırdadı.

"Tanrı aşkına," diye fısıldadı Lo.

"Harika bir isim, Moffy," dedim.

"Hayır, değil," dedi Lo dümdüz bir sesle.

"Lo," diye fısıldadım.

Lo bana döndü. "Köpeğimize Gotham diye seslenmeyeceğim." Bu durum karşısında kişisel olarak alınmış görünüyordu ve Moffy bunu fark ettiği anda yüzündeki gülümseme yavaşça solmaya başladı.

"Adını değiştire..." diye başladı oğlumuz.

"Hayır!" diye bağırarak sözünü kestim. "İsmi seçtin artık. Öyle değil mi, Lo?" Sesimi alçalttım, böylece sadece o duyacaktı. "Bunun hiçbir anlamı yok. Moffy sadece *Batman*'i seviyor."

Lo kendi içinde bunu kabullenmeye çalıştı. "Eğer ona Gotham adını koymak istiyorsan, koy."

* *DC* evreninde, daha çok *Batman*'in yaşadığı yer olmasıyla bilinen kurgusal şehirdir. (ç.n.)

"Emin misin?"

"Evet ama benim ona öyle seslenmemi bekleme."

Moffy'nin gülümsemesi geri döndü. "O zaman ona nasıl seslenecek sin?"

"Ham," dedi Lo ciddiyetle.

Moffy kahkahalara boğularak bunun mükemmel olduğunu söylercesine başını salladı.

"Ham mi?" Kaşlarımı çatarak Lo'ya baktım. "Bu kulağa daha iyi bir isim gibi gelmedi."

Lo bana sıkı sıkı sarılarak iyice göğsüne çekti. "Ah, bu lanet olasıca daha iyi bir isim."

Marvel hayranı zihninde öyle olduğundan emindim.

2025

"Zamanımı en çok değer verdiğim insanlara ayırırım. Büyük ihtimalle o kişi sen değilsin."

Connor Cobalt, Biz Calloway'iz
(7. Sezon, 10. Bölüm - Hamlet & Hogwarts)

BÖLÜM 42

ROSE COBALT

Ocak 2025
Manhattan Tıp Hastanesi
New York City

Anılarımı gözden geçirerek bir güne odaklandım.

On üç yıl kadar önce Princeton kampüsünde aceleyle yürüyordum. Bir öğleden sonraydı, şemsiyem yağmurun bana gelmesini engelliyordu. Bu sırada tüm sınav ve ödev tarihleri kafamın içinde durmadan çarpışıyordu. Daha hızlı yürümeye başladığımda topuklularımın sesi ıslak kaldırımda yankılandı. Princeton Kütüphanesi görüş alanıma girdi.

Merdivenleri çıkıp kapıdan içeri girdim. Siyah şemsiyemi silkelerken cevap beklentisiyle telefonumu kontrol ettim.

Mesaj kutumun tepesindeki isim *Connor Cobalt*'tı. Ancak daha önce gönderdiğim mesajlara cevap vermemişti.

Gergin bir nefes aldım.

Ona beş mesaj göndermiş olmaktan nefret ediyordum. *Beş*. Hepsini arka arkaya yazmıştım. Cevap verseydi daha iyi hissedebilirdim ama iki saat geçmesine rağmen tamamen sessizdi.

Kısa bir süre önce çıkmaya başlamıştık. Zamanlama daha kötü olamazdı.

Lily bana seks bağımlısı olduğunu söylemişti.

Şükran Günü yaklaşıyordu. Bununla birlikte tüm ödev ve sınav tarihlerim kılıçlarını kuşanmış, kalkanıma saldırıyordu. En son isteyeceğim şey Connor Cobalt ve tüm bu *çıkma* meselesiyle uğraşmaktı. Bu, hem kız kardeşime hem de derslerime ihanet etmek demekti.

Son yılımdaydım. *Odağını şimdi kaybetme Rose.*

Utanç verici bir şey yazmadığımdan emin olmak için mesajlarımı tekrar okurken kütüphaneye doğru ilerledim.

Önce bana son gönderdiği mesaja göz attım.

Seni öğle yemeğine çıkarayım. -Connor

Bense ona beş telaşlı mesajla karşılık vermiştim.

Mesaj #1: *Yemeğini yalnız yiyebilirsin. Yemek, içmek ve randevuya çıkmak için zamanım yok. Kız kardeşim benim bir numaralı önceliğim ve onun bana ihtiyacı var. Dün gece ne yaptığımı biliyor musun? Beş saat boyunca seks bağımlılığıyla ilgili araştırma yaptım ve bu alandaki uzmanlarla iletişime geçtim. Buna rağmen dünden bugüne onun için bir adım bile ilerleme kaydedemedim.*

Mesaj #2: *Seninle öğle yemeğine çıkmayacağım.*

Mesaj #3: *Yarın teslim etmem gereken Fransızca bir ödevim var ve bu notumun yüzde on beşini etkiliyor. Franz Fanon'un "Les damnés de la terre" kitabını henüz okumadım, şimdi mecburen göz gezdireceğim. (Ben asla göz gezdirmem.)*

Mesaj #4: *Ayrıca yarın Strateji ve Bilgi dersimin finali var. Ekonomi profesörüm, aralık başındaki yoğunluğu azaltmak için finali kasıma çektiğini söyledi. Ondan nefret ediyorum. Hiçbir şeyim azalmadı. Bu sınav notumun yüzde ellisini belirliyor ve artık çalışmak için daha az zamanım var. Mantığı tamamen saçma. Ayrıca ekstra okuma materyalleri ekledi ve bu kitaplardan spesifik sorular sorabileceğini söyledi. Bu da zaman ayırıp kütüphaneye gitmem gerektiği anlamına geliyor. Dersi bırakmayı düşündüm ama bırakmak yenilgiyi kabul etmek olur. Bir profesöre yenilmeyeceğim.*

Mesaj #5: *İkincisi hariç kalan tüm mesajları görmezden gel.*

Ona üst düzey bir ekonomi dersini bırakmayı düşündüğümü söylediğime hâlâ inanamıyordum. O bunu asla bana itiraf etmezdi.

Onunla çıkmaya hiç başlamamalıydın, diye düşünüp duruyordum.

Mesajları tekrar okumak yalnızca daha da kasılmama neden oluyordu. Boynum kaskatı, omuzlarım gergindi. Telefonumu *Chanel* çantama koyup kitapları ödünç alma ve iade etme bölümünün yanından geçtim. Kütüphane eski ciltli kitaplar, yıpranmış sayfalar gibi kokuyordu. İlk katın ortak alanına girdim. Tavanlar yüksekti, birkaç duvar boyunca kitaplıklar uzanıyordu. Ortada ise ahşap masalar ve sandalyeler dağınık şekilde yerleştirilmişti.

Kitapların hangi rafta olduğunu bulmak için kütüphanenin veri tabanına girmem gerekiyordu. Büyük ihtimalle ilk katta değillerdi. Kısa bir kitaplığın yanında durup kütüphaneyi tarayarak boş bir bilgisayar aradım. İnsanlar sessizlik içinde ders çalışıyordu.

Kısılmış sarı-yeşil gözlerim oradan oraya kaydı. Sonra bir yerde donup kaldı. Sakin derin mavi gözlere, bir doksan beş boyunda kibir ve zekâya, yüzünden hiç eksilmeyen kendinden emin gülümsemeye takılmışlardı.

Connor Cobalt, ahşap bir masaya yaslanmıştı. Arkasında göğe yükselen kitaplıklar, onun dimdik duruşunu çerçeveliyordu. Onun o eski, görkemli kütüphanenin içinde nasıl öne çıktığını asla unutmayacaktım. Arkasındaki devasa kitaplardan bile daha uzun, daha kudretli görünüşünü zihnimden silmem mümkün değildi.

Daha derin bir nefes alıp Connor'a doğru yürüdüm. Sınavlar ve mesajlar beni ne kadar telaşa sürüklediyse, kıyafetim bana o kadar güven veriyordu. Siyah etek, ince çorap, on santimlik topuklu botlar, bol beyaz bluzun üstüne giydiğim *blazer*, tepeden atkuyruğu yaptığım saçım ve *Chanel* çantamla tam anlamıyla savaşa hazırdım.

Ben yaklaştığımda Connor masadan kalktı. Onun kıyafetleri de aynı derecede özenliydi. Lacivert bir pantolon, deri kemer, pahalı mokasen ayakkabılar, gri süveter, altında gömleği ve kravatı...

O her zaman çoğu erkekten daha iyi giyinirdi ancak ona iltifat etmeye cüret edemezdim.

"Ayağın kaydı, düştün ve sadakatinin Princeton'a değil de Penn'e olduğunu unuttun mu yoksa?" dedim aceleci bir fısıltıyla.

Önümdeki gerçeği göremiyormuşum gibi güldü.

"Richard..."

"Sadakatim sana, Rose."

Kalbim bir an durdu, şaşkınlıktan hareket edemiyordum. Sakin bir şekilde ıslak şemsiyemi elimden alıp bir sandalyeye koydu. O anda masanın üzerindeki ders kitaplarını fark ettim. Onun yanından geçerek birkaçını aldığımda gözlerim daha büyüdü.

Bunlar tam da ihtiyacım olan dört kitaptı. "Nasıl..."

Connor tekrar masaya yaslandı, bunu benimle aynı boyda olmak için yaptığını fark ettim. Ona doğru eğildim, elimde *Game of Strategy* isimli siyah ciltli bir ders kitabı vardı. Parmakları bileğimi okşadı, tenim hiç olmadığı kadar alev alev yanıyordu.

Sonra kitabı açtı, benim elimde kalmasına müsaade ediyordu. Kenarlarına özenle yazılmış notlar ve vurgular vardı. İlk sayfasının üst köşesinde bir isim yazıyordu.

Connor Cobalt.

Bu onun kitabıydı.

"Penn'deki dersin adı Strateji ve Bilgi değil ama bunun aslında ileri seviye Oyun Teorisi olduğunu fark ettim. O dersleri çoktan aldım ve okuma materyallerinin aynı olacağını düşündüm."

Haklıydı.

Beni kütüphanede en az kırk beş dakika boyunca kitap aramaktan kurtarmıştı. Hâlâ tamamen şaşkın bir halde, "Teşekkür ederim," dedim fısıldayarak. O ergenlik günlerimden beri benim rakibim olduğu için onu takım arkadaşım olarak kabullenmemin ne anlama geldiğini henüz tam kavrayamamıştım.

Bundan önce birkaç kez randevuya çıkmıştık, bunlar çoğunlukla alaycı bakışlarım ve hızlı zekâ üzerine kuruluydu. Calloway Modaevi defilemde bana son derece destek olsa da bugün farklıydı. Connor'dan bu kitapları bulmasını istememiştim. Kütüphanede benimle buluşmasını da istememiştim.

Şaşkınlığımı silkelenerek üzerimden atmaya çalıştım ancak doğrudan ona bakamıyordum. Kitabı masaya bıraktım. "Olman gereken bir yer yok mu?" Sesim istediğimden daha düşmanca çıkmıştı.

"Var," dedi. "Ve zaten oradayım."

Yutkundum. Daha önce kimse için düşmeyen demirden duvar-

larım onun için alçalmıştı. "Önce bitirmem gereken bir Fransızca ödevim var ve bir bilgisayar beklemem lazım."

O doğruldu. "Benim dizüstü bilgisayarımı kullanabilirsin. Sana bir kahve alırım, ödevini bitirdiğinde oyun teorisi kitaplarını birlikte inceleriz."

O hareket etmeden önce, "Özel ders veren Connor Cobalt'a ihtiyacım yok. Kendi başıma çalışabilirim," dedim. Ciğerlerim alev alev yanıyordu. Nefes alamıyordum. Hayatımda hiç karşılaşmadığım duyguların etkisiyle onun gözlerine bile bakamıyordum.

Çok derin bir sesle cevap verdi. "Şu anda özel ders veren Connor Cobalt değilim."

Konuşmadan önce tereddüt ettim. *Rose Calloway asla geri adım atmaz.* Çenemi kaldırdım, gözlerimi onunkilere kilitledim. "O zaman bana kimi veriyorsun?" İnsanlar için kendini değiştiriyordu. Bu ikimizin de bildiği ve kabul ettiği bir gerçekti.

Connor cevap vermeden önce bekledi, köprücükkemiklerim gerginlikle belirginleşmişti. Onun da kollarındaki kaslar kasıldı. "Erkek arkadaşın olan Connor Cobalt."

Erkek arkadaş.

"Peki onun ne kadarı gerçek?" diye sordum sessizce. Bana karşı ne kadar sahici davranıyordu?

Connor gülümsemeye başladı. "Son derece gerçek, sevgilim."

Sevgilim.

Bana ilk kez "*sevgilim*" diyordu.

Bunun üzerine uzaklaşmaya başladı. Omzunun üzerinden bana bakarak, "Sana kahve alacağım. Hemen dönerim," diye hatırlattı.

Yavaşça ve hâlâ sersemlemiş bir halde sandalyeye gömülerek ceketimi çıkardım. Dizüstü bilgisayarını buldum ve hemen boş bir belge açtım. Bilgisayarını karıştırmayacaktım. Kendi mahremiyetime çok değer veriyordum, ikiyüzlülük yapıp onunkini yok edemezdim.

Notlarıma odaklanmaya çalıştım. *FRE 371: Fransızca Dünya Edebiyatı.* Sayfalar dolusu notum vardı, *Frantz Fanon*'un metnini hızlıca gözden geçirmeye başladım. Connor elinde iki dumanı tüten kahveyle geri döndüğünde çoktan bin kelime yazmıştım.

Ona ödevin yarısını tamamladığımı söyledim. Connor ise bu sırada *ECO 418: Strateji ve Bilgi* notlarımı gözden geçiriyordu. Sadece bir kez dikkatimi dağıttı. Sandalyede öne eğilip kulağının arkasına bir kurşun kalem yerleştirdiğinde...

Ona gözucuyla bakıp hesaplayıcı gözlerinin el yazım üzerinde dolaşmasını izledim. O an itiraf edemesem de şimdi edebilirdim. Bu beni tahrik etmişti. Parmaklarının notlarımın üzerinden yumuşakça kayışı bile beni *tahrik etmişti.*

Bir dakika sonra beni kendisini izlerken yakaladı. Fransızca, "Fini?" diye sordu. *Bitirdin mi?*

"Presque." *Neredeyse.*

Son satırı yazdım, dosyayı kendime e-posta ile gönderdim ve bilgisayarını kenara koydum. Connor sandalyesini bana yaklaştırdı, kollarımız birbirine değiyordu. Okuma materyallerini önümüze çekti, birlikte asimetrik bilgi altında ardışık pazarlık ve mükemmel Bayes dengesi uygulamaları hakkında konuşmaya başladık.

İki saat uçup gitti. Ben karmaşık bir denklemin formülünü yazarken kalemim kırıldı. O da kulağının arkasındaki kalemi çıkarıp bana uzattı.

Kalp atışlarım hızlanırken tüm düşüncelerim aklımdan uçup gitti. Göğsüm sığ nefeslerle çökmüştü. O bunu fark edemeden defterimi ona uzattım. "Şu satırı bitirebilir misin? Ben de bir kalem bulayım."

Bir saniye tereddüt ettikten sonra isteğimi kabul etti. Ben çantamda kalem ararken Connor formülü tamamlamıştı.

Ne halt oluyor böyle? Sanki demir duvarlarım çığlık atıyordu. Bu benim yapacağım bir şey değildi. Onun kalmasına izin vermek. Bana yardım etmesine izin vermek. Yaklaşmasına izin vermek.

Onu uzaklaştırmak istemiyordum. Connor'ın tam yanımda olmasını istiyordum.

Kalemimi bulup masaya koyduğumda kolunu sandalyemin arkasına uzattı. Denklem hakkında bir şeyler söylüyordu ama ben düzgün düşünemiyordum.

"Rose?"

Hafifçe ona baktım.

Mavi gözlerinin ardında belirgin bir sevgiyle beni inceliyordu.

"Devam et," dedim. Sesim titrek çıkmıştı.

"Hayır."

Gözlerim alevlendi. "Hayır mı?"

Büyük, kendinden emin eli yanağımı ve çenemi kavradı. Nabzım damarlarımı tutuşturmuştu. Diğer eli uyluğumun dışına kondu, yavaşça kalçama doğru ilerledi.

Omzuna tutundum. Yıllar süren rekabetimiz, dönen madeni paranın bir yüzüne düşmesi gibi aniden tersine dönmüştü.

Dudaklarımız arasında milimetreler vardı. Bir şeyler fısıldadı. Fransızca konuşmamıştı. Bir yerden alıntı da yapmıyordu. "İçimde haykıran bu his nedir?" Gözleri bana savaşlardan, zaferlerden ve yıllardır karşı karşıya gelişlerimizden bahsediyordu. "Adanmışlık." Yaklaştı. "*Sadakat.*"

Dudakları benimkilere dokundu.

İlk öpücüğümüz. Kaskatı kesilmiş vücudum dik dursa da binlerce yanan yıldız gibi ısınmıştım. Öpücüğü derinleştirdi, düşünmek zorunda kalmamam için kontrol tamamen onun elindeydi.

Fakat düşünüyordum.

Zihnimin nasıl parladığını ve yandığını düşünüyordum. Ellerinin dudakları kadar o anı nasıl yönettiğini düşünüyordum. Beni her zaman kendisininmişim gibi kavrayışını, aynı şekilde onun da hep benim olduğunu düşünüyordum.

Bana karşı böylesine haykıran bu his nedir?

Adanmışlık.

Sadakat.

Ve ben bunu, bir hastane odasında çığlık atarken hatırlıyordum. Eşimin elini sımsıkı tutarken. Yanımda, o kütüphanede masaya yaslandığı günkü kadar yenilmez bir şekilde duruyordu.

Kocama sıkıca tutunarak hastanede çığlık atarken hatırladığım şey buydu. Benim yanımdaydı, kütüphane masasına yaslandığı günkü kadar yenilmezdi.

"Bir kez daha ıkın," diye cesaretlendirdi doktor.

Ruhumdaki tüm güçle ıkındım. Attığım korkunç çığlıklardan dolayı boğazım yanıyordu. Sonra havayı delen tiz bir haykırış duydum. *O çığlık.* Beni morfin almışım gibi rahatlattı ve hastane yatağına yığılıverdim. Connor alnımı havluyla kuruladı. Birlikte hemşirelerin bebeğimizi temizlemesini izledik, doktor bize sağlığının yerinde olduğunu söyledi.

Ardından hemşire yeni doğmuş bebeği göğsüme koydu. Onun sonraki kelimelerini duymadım. Gözlerim yandı, ağlıyordum. Yedi çocuğum olsa da bu an beni her seferinde aynı şekilde etkiliyordu.

"Rose, sevgilim." Connor çenemi kaldırdığında onun cam gibi gözlerine baktım. Gülümsemesi korkunç derecede güzeldi. "Bir kızımız oldu."

"Ne?" *Bir kız.*

Hemşireyi duymamıştım. Bakmak da aklıma gelmemişti.

Connor önce benim, sonra küçük kızımızın alnını öptü. Ardından usulca Fransızca bir şeyler fısıldadı. Yanağından nadir bir gözyaşı süzüldü.

Tekrar bana baktığında sessizce, "İçimde haykıran bu his nedir?" diye fısıldadım.

Cam mavisi gözleri olağanüstü bir parıltıyla gülümsüyordu. Kesilmiş elmaslar gibi ışıldıyordu. "Aşk," dedi kesin bir şekilde.

Onun tek gözyaşı, benim gözlerimden çağlayanlar gibi dökülen yaşlardan çok daha hızlı kurumuştu. Connor başparmağıyla gözlerimin altını sildi ve birlikte kızımızın huzurla bir şeyler mırıldanmasını izledik.

Ben onun yumuşacık, minicik kolunu okşadım.

Yıllar.

Yıllardır bir kız çocuğu daha istiyordum. Yedi çocuktan sonra bir daha denemeyeceğimiz ihtimali bile vardı ama sonunda ona sahip olmuştuk.

Gülümsedim. "Günün sonunda, kader bize iyi davrandı."

"Kromozomlar," dedi Connor. "Bilim. Kader değil, sevgilim."

Ona sert bir bakış attım, doğumun yorgunluğuna rağmen enerjim biraz yükselmişti. Bebeğimizin ince saçlarına odaklandım.

"Kızıl saçlı mı?" dedim şaşkınlıkla. Ailemde kızıl kimse yoktu ama Connor'm annesi kızıl saçlıydı. "Annenin saçını boyattığını sanıyordum."

"Daha koyu bir tona boyardı. Doğal rengi daha çok turuncuya yakındı," diye açıkladı.

Bebeğimize bakarken dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Kalbinin göğsümde çarptığını hissedebiliyordum. Minik ağzı nefes almak için açıldı. "Audrey," dedim. Yıllardır içimde sakladığım isimdi. *Audrey Hepburn*'den esinlenmiştim.

Gözlerimden yine yaşlar aktı.

Bugün bir tsunami gibiydim. Öfkeden çok su vardı.

Connor sandalyesini bana yaklaştırıp yanıma oturdu. "Audrey Virginia Cobalt," dedi. *Virginia Woolf*'tan esinlenmişti.

Parmak uçlarımla yanaklarımdaki yaşları silip burnumu çektim. "Ah, Audrey. Üzgünüm, küçük *gremlin*." Connor'ın verdiği mendille burnumu sildim. "Bu gerçek halimi hiç iyi temsil etmiyor."

"Aksine," dedi Connor gözlerimi esir alırken. Onun dizginlenmemiş duyguları dünyayı aydınlatabilirdi. "Bu ikimizi de çok iyi temsil ediyor."

Savunmasız ve âşık.

Çok âşık.

Elini benimkine kenetledi.

Neredeyse hayatımın her anında Richard Connor Cobalt'ı görmüştüm ve dudakları ne zaman o kibirli memnuniyetle yukarı doğru kıvrılsa, en değerli parçalarımızın hep aynı kaldığını biliyordum.

"Anne!"

Kapı hızla açıldı, heyecanlı iki yaşındaki oğlumuz içeri daldı. Jane onun omuzlarına sararak küçük çocuğu bacaklarına çekti.

"Kıpırdama, Pippy," diye fısıldadı ona. Bu bir takma isimdi, göbek adı *Pirrip*'ten geliyordu.

Ben dikkatle sabit dururken diğer çocuklarımız da hastane odasına girdi. Yedi yaşındaki ikizler Charlie ve Beckett. Beş yaşındaki Eliot. Dört yaşındaki Tom.

Audrey göğsümün üzerindeydi.

Yedi çocuk.

Yedi sağlıklı, güzel küçük *gremlin*.

Çocukları hastaneye getiren Lily kapı pervazında duruyordu.

Gözleri yaşlarla dolmuştu, yuvarlak yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyordu. Göz göze geldiğimizde, "*Sonra görüşürüz,*" dedi dudaklarını oynatarak. Bana ailemle yalnız kalmam için zaman veriyordu. Başımla onaylayarak karşılık verdim, hareketim sertti.

Duygusal olarak tüm kız kardeşlerimin burada olmasını istiyordum ama o binlerce duyguya yer açabilmek için tek bir duyguya karşı kapıyı kapattı.

"Yaklaşın," dedim çocuklarımıza.

Connor ayağa kalkarak hepsini kendi tarafına çağırdı. Hastane yatağının yanında, Connor'ın bacaklarının önünde toplandılar. Biraz daha doğruldum ve her birinin ismini söylerken gözlerinin içine baktım. "Jane, Charlie, Beckett, Eliot, Tom ve Ben."

Onlar ışık saçıyorlardı, oda güç ve canlılıkla dolup taşıyordu.

"Hepinizin yeni kız kardeşinizle tanışmanızı istiyoruz. Audrey Virginia Cobalt." Görebilmeleri için bebeği kucağımda hafifçe kaldırdım.

Jane'in elleri anında ağzına gitti, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bir kız kardeş mi?"

Yıllar boyunca, teyzeleriyle beni izlemişti. Birbirimize olan desteğimizi ve sevgimizi görmüştü. Yıllar boyunca, aynı bizim gibi bir kızımız olup olmayacağını görmek için beklemişti.

"Evet, kız kardeş."

En büyük kızımız ağlarken gülümsedi.

Connor kızımıza bakarken vücudunu bana doğru eğmiş, başını bana çevirmişti. Çocuklarımızdan uzaklaşıyordu. Yüzündeki saf duygu... onu da asla unutmayacaktık.

Çocuklar yumuşak bir sesle Audrey'yle konuşurken, "Başardık," dedim kocama.

"Her şeyi başardık," diye düzeltti.

Bu oda.

Bu sevgi.

Bizim geleceğimizdi.

Hanedanımızdı.

Elini yanağıma koydu. O ele tutundum, parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Connor & Rose Cobalt kızları
AUDREY VIRGINIA COBALT'ın
doğumunu büyük bir sevinçle karşıladı.
27 Ocak, 2025

Ninova

BÖLÜM 43

DAISY MEADOWS

Mayıs 2025
Philly Akuatik Kulübü
Philadelphia

Kalabalık bir kapalı havuzda, ebeveynler dokuz yaş ve üzeri yüzücüler için düzenlenen yarışta tezahürat yapıyordu. Lily ve ben, kocalarımızın arasında sıkışmış bir şekilde dolu tribünlerde oturuyorduk. Hepimiz kulaklarımızı delen bağırışları görmezden gelmeye çalışıyorduk ama en azından bu kez hedef biz değildik.

"Hadi, Sydney!"

"Devam et, Michelle!"

"Yapabilirsin, Jenn!"

Moffy ve Sulli kızlar için düzenlenen 100 metrelik sırtüstü yüzme yarışında yoktu. Çünkü Sulli yedi yaşında olduğu için 8 yaş altı kategorisinde yarışacaktı, onun yarışı yaklaşık on dakika içinde başlayacaktı. Moffy dokuz yaşında olduğundan önce o yarışacaktı.

Lily tırnaklarını yiyordu. "Aman Tanrım, onu gördüm. Sence gergin görünüyor mu, Lo?"

Boynumu öne uzatarak bakmaya çalıştım. Moffy mavi fayanslı duvarların yanında tamamen sakince ayakta duruyordu. Bonesi başındaydı, gözlüklerini hafifçe düzeltti. Hazır durumdaydı.

Lo korkmuş gibi davranarak Lily'nin omzuna tutundu. "İsa aşkına, sanırım birazdan *hiperventilasyon* geçirecek. Ah, bekle... böyle gözüken senmişsin." Karısına yarım bir gülümseme gönderdi.

Lily'nin ağzı açık kaldı, neredeyse kocasının koluna yumruk atı-

yordu ama göğsündeki gri örgü bir şal içinde huzurla uyuyan küçük Kinney'yi görünce vazgeçti.

Kulak tıkaçları sayesinde Kinney deliksiz uyuyordu. Keşke bir yaşındaki Winona da onları Kinney kadar sevseydi. Tıkaçlarını şimdiden üç kez çıkarmıştı. Ryke'ın kucağında kıpırdanıyordu, Sullivan'ın bebekliğinden çok daha hareketliydi.

"Kalp masajına ihtiyacın mı var, aşkım?" Lo, Lily'nin başının arkasını kavradı.

Lily gülümsemeye çalıştı. "Lo..." Kocasından önce davranarak onu öptü.

Kalabalığın arasmda Sullivan'ı ararken kot şortumun püsküllerıyle oynamaya başladım. "Umarım stres yapmıyordur." *Her neredeyse.*

Ryke, ebeveynlerin hayal kırıklığı ve sevinç karışımı tezahüratları arasmda beni duymuştu. Sert, kararmış bakışlarını bana çevirdi.

Benim asla Sulli'ninki gibi bir hırsım ya da azmim olmamıştı ama Ryke'ın vardı. Hâlâ da vardı. Her gün yeni zirveler koyuyor, her gün daha yükseğe tırmamyordu. Sulli ona çekmişti. Onun rekabetçi ruhunu Ryke benden çok daha iyi anlayabiliyordu. Bir zamanlar Ryke, üniversite atletizm takımının *kaptanıydı.*

"Bu onun için çok önemli olduğundan fazlasıyla stres yapacak ama aynı zamanda eğleniyor, Dais." Sulli'nin spordan zevk almamasından endişelendiğimi biliyordu. Her zaman onun hayal kırıklığını nefretle karıştırmamam gerektiğini söylerdi. Zorlukları ve engelleri aşmak, sporun cazibesinin bir parçasıydı.

Yeşil beyzbol şapkamın siperliğini yukarı kaldırarak yüzüne daha net baktım. "Ne kadar eğleniyor? Dünyanın çatılarından bağıracak kadar mı, yoksa aya karşı uluyacak kadar mı?"

Ryke siperliği aşağı indirerek gözlerimi kapattı. Resmen flört ediyordu.

Şapkamın altındaki karanlık dünyaya genişçe gülümsedim. "Demek *o* türden bir eğlence?"

O şapkayı kaldırıp yüzüme yaklaştı. "Eğer düşündüğüm şeyi ima ediyorsan, hayır."

"Biri onun beyzbol şapkasına dokunsun istemiyor musun?" Biz birbirimize hep dokunurduk. Ancak öyle gözükse bile her zaman cinsel anlamlarda olmuyordu.

Ryke beyzbol şapkamı ters çevirdi. "Kimsenin ona dokunmasını istemiyorum. O daha bir bebek."

"Yedi yaşında," dedim gülümsememi saklamadan.

Ryke eline geçirdiği tek şeyi bana fırlattı. Az önce onunla paylaşmaya çalıştığım, yarısı yenmiş çikolatalı kaplumbağa. Atıştırmalığı ağzımla yakalamaya çalıştım ama tribüne düştü.

Elimi alnıma koydum. "Tam bir felaket." Çikolata ayaklarımın dibinde ziyan olmuştu.

Gerçekten hüzünlü bir manzaraydı.

Birden oturduğumuz sıra titredi. Dokuz yaşındaki Jane ayaklarını heyecanla yere vuruyor, kocaman gülümsüyordu. Kahverengi saçları ensesinde gevşek bir atkuyruğuyla toplanmıştı.

Lily ile benim aramda oturuyordu, kucağında ise çikolatalı kaplumbağalarla dolu bir saklama kabı vardı. Yarışlara her zaman en sevdiği atıştırmalığı getirirdi ve her bir lokmayı büyük bir keyifle yavaş yavaş yerdi. Çikolatalı, bademli tatlıyı gerçekten takdir eden tek kişi bendim.

Ryke'ın yalnızca bir ısırık aldığı düşünülürse durum buydu. Zaten her türlü yemek savaşını başlatan kişi hep o oluyordu.

Jane'in elinden bir çikolatalı kaplumbağa düşerek kaba girdi. "İşte orada!" Hemen kuzenlerinin en sevdiği renklerle yaptığı iki ponponu aramaya koyuldu.

Moffy için turuncu.

Sulli için turkuaz.

Ayaklarının dibinden aldığı ponponları sallamaya başladı. Çocuklar 200 metrelik bireysel karışık yarışa hazırlanıyordu. Moffy'nin en iyi stili kelebekti, üstelik çoğu çocuk bundan nefret ederdi. Sulli'nin en iyi stiliyse serbestti. Ancak ikisinin de favorisi karışık yarıştı.

Hakem, anons cihazından düdüğünü çalıp yarışmacıların mayolar dışında tüm kıyafetlerini çıkarmalarını istedi. Ben bu etkinliklerde Lo, Ryke ve Lily'ye göre daha sakindim. İki kardeş bir anda

buz kesmişti. Çeneleri kilitlenmişti. Yüzücüler *uzun* düdük sesiyle yerlerini alırken ağızlarını bile açmıyorlardı.

Geçen yılın en büyük yarışında Moffy erken çıkış yapmış ve eve dönüş yolu boyunca ağlamıştı. Bu yüzden başlangıç anı çok önemliydi.

"O Hale'in çocuğu mu?" Arkamızda iki sıra geriden gelen yüksek sesleri duydum. Başkaları da sohbete katılmıştı.

"Maximoff. En büyükleri!"

Hemen altımızda oturan iki küçük kız Moffy'yi işaret etti. "Çok tatlı."

"Burada olduğuna inanamıyorum!"

Jane, atıştırmalık kabını yere koydu ve ponponlarıyla ayağa fırladı. Söylenenleri duyup duymadığını anlayamamıştım. "Yok et ve fethet, Moffy!"

"Tribünlerde sessizlik," dedi hakem. Tribünler yarı yarıya sessizleşti, çoğu kişi hâlâ fısıldaşıyordu. Jane turuncu ponponunu marakas gibi sallıyordu.

Moffy bir ayağını başlangıç platformunun önüne koydu. *İşte bu.*

"Yerlerinize."

Bip.

Diğer yüzücülerle birlikte suya atladığında Lo ve Ryke derin bir nefes verdi. Hepimiz tezahürata başladık. Bir süre suyun altında kaldıktan sonra yüzeye çıktı ve hızla kulaç attı.

"Önde gidiyor!" diye bağırdı Jane. Sonraki haykırışı Fransızcaydı. Lily, Moffy'nin Cobaltlar gibi bu yabancı dili anladığını hatırlayarak gülümsedi.

Moffy sırtüstü kısmında yavaşladı ve geriye düştü.

Jane hâlâ sanki birinciymiş gibi tezahürat ediyordu.

Üçüncü kulvardaki yüzücü kenara dokundu.

Moffy beşinci kulvardaydı. Bitişe ulaştığında gözlüklerini çıkardı, zamanını kontrol etti.

2:46.12. 2. sıra.

Lily, "Üzüldü mü?" diye sordu Lo'ya.

Bu yarışlarda umursadığımız şey kazanıp kaybetmeleri değildi,

nasıl hissettikleriydi. Mutlular mıydı, üzgünler miydi? Kızgın ya da perişan haldeler miydi?

Lo başını iki yana salladı. "Sanmıyorum."

Moffy havuzdan çıktı. Yüzündeki suyu silerken Jane'in parmaklarını ağzına sokarak yüksek sesle ıslık çaldığını duydu. Geçen yıl ona bunu yapmayı öğretmemi istemişti. Ben de ona katıldığımda Moffy bize el sallayarak gülümsedi.

"Aferin, Mof!" diye bağırdı Lo.

O da babasma ve onu coşkuyla alkışlayan Lily'ye başparmağını kaldırarak karşılık verdi. Lily'nin yuvarlak yüzü gururla ışıldıyordu, gözyaşlarını sildi.

"İşte Sulli," dedi Ryke bana.

Uzun kuyruğun en arkasında bekleyen kızımı gördüm. Moffy de onu fark etti. Havlusunu alıp kuzeninin yanına gitti ve konuşmaya başladılar.

Jane dikleşerek ponponlarını bir kenara koydu. Bacak bacak üstüne atmıştı. Havuzu seyrederkenki ifadesini izledim. Ardından hızla başmı Lo ve Lily'ye çevirdi. "Size bahsetti mi? Dün gece inanılmaz üzgündü. Ben de size anlatması gerektiğini söyledim." Kısa bir an için duraksadı. "Size söyledi mi?"

Hay aksi.

Hepimiz anında gerildik. Geçmişimizde o kadar fazla utanç verici ve asla tekrar açılmaması gereken olay vardı ki... Ne yazık ki Google bunların %88'ini yüzeye çıkarabiliyordu. Ebeveyn filtreleri buna biraz yardımcı olsa da yine de çocuklar okulda dedikodu yapıyordu.

Rose'la Connor bizi bu konuda uyarmışlardı. Bir gün çocuklarımızın bize açılmayacağı ve onların hangi konu hakkında ne kadar şey bildiğini bilemeyeceğimiz günler geleceğini söylemişlerdi. Evdeki dâhilerle bunun üzerine birçok kez tartışmıştık. İlk defa dördümüz onların karşısındaydık.

Büyüyene kadar bekleyelim, demiştik.

Onlara her şeyi şimdi anlatalım, diye karşılık vermişti Rose'la Connor.

Kötü olayları ortaya çıkardığımızda, çocuklar birbirleriyle konuşacaklardı. Bu nedenle Rose ve Connor oy birliği olmadan çocuklarına anlatmamışlardı. Hâlâ bizi ikna etmeye çalışıyorlardı ancak şimdi bu durum başımızda patlayabilirdi.

Lo, oğluna "alkol yok" konuşmasını on yaşına bastığında yapmayı planlıyordu. Kendisi on bir yaşında ağır alkol almaya başlamıştı. Ryke da Sulli'ye benzer bir konuşmayı o yaşlarda yapmayı düşünüyordu, çocuklarımız hâlâ çok küçüktü.

Lily'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yüzünde onlarca "*Aman Tanrım*" ifadesi okunuyordu.

Lo'nun elmacıkkemikleri keskinleşmişti. "Ne oldu?"

Jane'in omuzları düştü. "Demek size söylemedi..." Endişeli mavi gözleri tribünlerde dolaşıyordu. Tamamen kafam karışmış halde bacaklarımı aşağı yukarı ovdum. Bu resmi bir araya getirmek için çok daha fazla yapboz parçasına ihtiyacım vardı.

Üstelik bu durumda olan tek kişi de ben değildim.

Lo iyice yeğenine döndü. "Hayır, hiçbir şey söylemedi."

"Eğer ben anlatırsam bu hafta boyunca benimle konuşmayabilir ama bunun için en iyi arkadaşımın sessizliğine katlanmaya hazırım." Jane derin bir nefes alarak kendini hazırladı ve diğer insanlar duymasın diye sesini alçalttı. "Penisinde bir döküntü var."

Yarımız rahat bir nefes verdi. Daha büyük bir felaketten kurtulmuştuk.

Lo ona doğru eğildi, yüzünde bir dizi duygu dolanıyordu. "*Sana* gösterdi mi?"

"Hayır," dedi Jane hızlıca, gözleri kocaman olmuştu. "Sadece durumunu anlattı. İnternetten araştırdım. Pek fazla bilgim yok ama bunun tahriş edici dermatit olduğu sonucuna vardım." Omzunun üzerinden dinleyenler var mı diye göz atıp hemen bize döndü. "Havuzdaki klordan kaynaklanıyor."

Şimdi kalan yarı, yani Lily ve Lo da rahatlamaya başladı.

Jane ayaklandı. "Ona sağlığı uğruna arkadaşlığımıza ihanet ettiğimi söylemeliyim." O da diğer Cobaltlar gibi değişik cümleler kuruyordu.

Hâlâ Connor'ın her gece onlara sözlük okuduğu teorisine inanıyordum.

Lily de bana katılıyordu.

Hiçbirimiz Jane'e cevap verme fırsatı bulamadık. Çoktan tribünden ayrılmak için insanların üzerinden atlamaya başlamıştı.

"Neredeyse kusacaktım." Lily nemli yanaklarına dokundu. "Niye konuşmaya *inanılmaz üzgün* diyerek başladı ki?"

"Çünkü o Rose'un çocuğu," dedi Lo gergin omuzlarını çevirerek. Moffy ve Sulli'nin üzerindeki gözleri kısılmıştı. Oğlu, kızımın omzuna şans dilemek için hafifçe vurup Jane'e doğru yürüdü. "Bana neden söylemedi ki?"

"Belki seni endişelendirmek istememiştir," dedim.

"Ya da sikik şeyin kendi kendine geçeceğini düşündü," diye ekledi Ryke.

"Ya da inek yıldızlar haklıydı," dedi Lily yumuşakça.

Connor ve Rose'u kastettiğini bilerek hepimiz ona baktık.

"Sikeyim," dedi Ryke sertçe.

"Artık küçük değiller," diye fısıldadı Lily. "Bu *gerçekleşiyor*. Bizden bir şeyler saklıyorlar ve bir gün şeyi öğrenecekler..."

Onun seks bağımlılığını.

Lo göğsüne sarılmış Kinney'ye bakarken ben burnunu karıştırmaya çalışan küçük Winona'ya baktım. Hiçbirimiz onların masumiyetini vaktinden önce yok etmek istemiyorduk. Ben çok hızlı büyümüştüm. Lily de öyle. Kocalarımız da bu durumu izlemişti.

"Sikeyim, hadi ama. Biraz bekleyelim," dedi Ryke. "Henüz çok *erken*. Benim çocuğum daha yalnızca bir çocuk." Sıradaki yarış için bekleyen Sulli'yi işaret etti.

Hepimiz bu olayları ve bunların gerçekliğini gizleme kararımız üzerine sessizce düşündük. Ardından Lo'nun telefonu çaldı.

Dışarı çıktığımızda arkadaşlık sistemini teşvik etmek için büyük çocukların hepsi tek bir cep telefonunu paylaşıyordu. Dışarı çıktığımızda telefonun Jane'in yanında duran Moffy'nin elinde olduğunu fark ettim.

Arkadaşlıkları hâlâ sapasağlamdı.

Lo daha da rahatladı. "Moffy mesaj attı. Yarına kadar geçmemiş olsaydı bana söyleyecekmiş."

"Gördünüz mü?" dedi Ryke. "Siz üçünüz, güçlü kalın." Bizi işaret etti. Ryke, Rose'la yaşıttı. Connor'la da neredeyse aynı yaştaydı. Geri kalanımız daha küçüktük ve onlara karşı geri adım atmak fazlasıyla kolaydı. Ancak bugün öyle olmayacaktı.

Sulli platforma ulaştığında, "Sırası geldi," dedim. Hemen tezahürat yapıp alkışlamaya başladım. "Hadi, Sulli!"

Jane yoktu, bu yüzden ponponları ben salladım.

"Yerlerinize."

Bip.

Sulli hemen suya atladı, diğer kızlardan çok daha uzun süre su altında kalmıştı. Yüzeye çıktığında kelebek stili tekniği o kadar iyiydi ki, onu öne çıkardı.

"Hadi, Sulli!" diye bağırdı Ryke.

Kurbağalama yüzmeye başladığında diğer kızları geride bırakmıştı. Yarışı kazanması bir sürpriz değildi ama hemen gözlüğünü çıkardı ve süresine baktı. Parmaklarını dudaklarına götürerek düşündü.

O gün kızımın aslında kendisiyle yarıştığını fark ettim.

2:40.13 - 1. sıra. Aynı yarıştaki erkekleri de geçmişti ama ben bütün derecelerini ezbere biliyordum. En düşük derecesi *2:40*'dı. Yüzüne dikkatle baktığımda beynindeki dişlilerin geri sardığını görebiliyordum. Nerede ekstra zaman kazandığını, nerede daha fazla zaman kazanması gerektiğini çözmeye çalışıyordu.

Bu onun için, "Neyi daha iyi yapabilirim?" sorusuna cevap aradığı bir yarış olabilirdi.

Ryke, tribüne yasladığım ayak bileklerimi tekmeleyerek düşürdü. Artık sabit durmuyordum, bacaklarım sallanıyordu.

Ona gülümsedim. *Onu seviyorum.*

"Ben de onun yaşındayken böyleydim," dedi bana. Büyüdükçe tırmanışta rekor kırma takıntısını geride bıraktığını söylüyordu. Artık yalnızca deneyimin tadını çıkarıyormuş.

Hem Sulli'nin çalışkanlığı ve azmi... bu iyi bir şeydi. Yarışmayı

kazanmasını kutlamayabilirdi ama kendi kişisel zaferlerini kutladığını kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Hakem kazananı açıkladı. *Dördüncü kulvar.*

Arkamızda bir adam yüksek sesle, "Koca Ayak'ın bir grup küçük kızla yarışmalarına izin verirlerse tabii *kazanır*," diye homurdandı. Anında gerildim, onun küçümseyici ses tonu Lo ve Ryke'ın hemen o tarafa dönmesine neden oldu.

"Ne?" diye çıkıştı adam. Ters bakışları Lo'nunkilerle boy ölçüşemezdi.

"Koca Ayak'tan mı bahsetmek istiyorsun?" diye başladı Lo. "Tüm kahrolası gün boyunca Koca Ayak'tan bahsedebilirim ve o, bu kız değil." Gözleri alev alev yanıyordu.

Adam kollarını göğsünde kavuşturdu, kibirli karısı da küçümseyerek bizi süzüyordu. "Oğlanları yenmesinin nedeni hepsinden uzun olması."

Sulli şu anda Moffy ile aynı boydaydı ama Moffy ondan büyüktü.

"O yedi yaşında," diye hırladı Ryke.

"*On iki* yaşında görünüyor."

Ryke bu tür saldırıları anlayamıyordu. O, sınıfın en uzun kızı ve erkeklerin hepsinin üzerinde yükselen "zürafa" olarak büyümemişti.

Ama ben büyümüştüm.

"On iki yaşında değil," diye araya girdim. Lo ve Ryke kadar saldırgan değildim. "Sadece yaşına göre uzun. Ben bir seksenim, kocam bir doksan üç. Genetik olarak *uzun boylu.*" Bunu olduğu gibi kabullenemez miydi? Çoğu zaman çocuklar acımasız ve düşüncesiz olarak etiketlenirdi ama yetişkinler de en az onlar kadar acımasız olabiliyordu.

"Bu diğer çocuklara haksızlık," dedi bize. "O Koca Ayak'ı yarışmalardan çekmelisiniz."

Ryke savunmak için ayağa kalkmak üzereydi, burun delikleri genişlemişti. Lo elini omzuna koyarak onun yerinde kalmasını sağladı. Genellikle bunu yapan Connor olurdu ama Lo da arada sırada bu pozisyona geçerdi. Özellikle de Connor Cobalt ortada yokken.

Ki bu da yalnızca daha önemli işleri olduğunda olurdu.

O Koca Ayak'ı yarışmalardan çekmelisiniz.

İnsanlar berbattı. Ağzımda kötü bir tat oluşturuyorlardı. Yüzümü buruşturdum. Bir çocuğun boyu hakkında tartışmak delice bir şeymiş gibi Lily'nin ağzı açık kalmıştı. Başka bir ebeveynle kavga ederek Sulli'nin yarışmasını mahvetmek istemiyordum. Bu durumdan kurtulmamız gerekiyordu.

Bu nedenle ayağa kalktım. Lily de aynısını yaptı, Lo ve Ryke da kollarında bebeklerimizle bizi takip etti.

Tam oradan ayrılırken Ryke arkasını döndü. "Sullivan o sikik çocuğu yendi çünkü her sabah dört buçukta kalkıp antrenman yapıyor. Bu kadar basit."

"Eminim öyledir," diye homurdandı adam.

Onu ikna etmeye çalışarak daha fazla zaman harcamadık. Yalnızca onunla aramıza mesafe koyduk.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandı Ryke.

Az önce Philadelphia'da küçük bir burger dükkânı olan *The Fixings*'e girmiştik ve "Koca Ayak" diyen herif, arka tarafta beyzbol ve tenis maçlarının yayınlandığı televizyonların altında, on iki kişilik uzun bir masada oturuyordu.

Bizim gitmemiz gereken yerde.

Ryke'ın sözlerini duyan Sulli, "Ne?" diye sordu. Yarışmadan sonra eşofman altı ve bol bir tişört giymişti, ıslak kahverengi saçlarını tepesinde topuz yapmıştı. Ryke omzundaki yüzme çantasını düzeltti. Kollarımdaki Winona ise yere inmek istediğini belli etmek için homurdanarak ayaklarını sallıyor, bana bakıp dudaklarını büzüyordu.

Burnumu onun burnuna dokundurdum, o da bacaklarını salladı. "Aşağı," dedi bana. Ancak Ryke'ı dinlerken onu duymazdan gelmek zorunda kaldım.

"O sikik adamı tanıyor musun?"

Sulli onun sert bakışlarını takip etti. "Sanırım Courtney'nin babası." O adamı daha önce hiç görmediğimiz için aynı yüzme kulü-

bünde olduğumuzu düşünmemiştik. Philly Yüzme Kulübü'nde dört kız bizimle akşam yemeği yemek istemişti ve başka bir ebeveyn de on iki kişilik rezervasyon yaparak bizi davet etmişti.

Henüz göz teması kurmak istemiyordum ama takım elbisesini, kravatını, kahverengi saçlarını ve kibirli tavrını iyice incelemek için yeterince uzun süre onu seyrettim. Karısıyla antrenmanlara hiç uğramazdı ancak biz de diğer ebeveynlere karşı çok arkadaş canlısı sayılmazdık. Fazla sohbet etmezdik, hep kendi kendimize kalmaya çalışırdık.

"O sikik herifle konuşma," dedi Sullivan'a.

Sullivan babasının bu isteğini hiç sorgulamadı. Konuşmaması gereken insanlar, konuşması gerekenlerden çok daha fazlaydı. Sulli kollarımda kıvranan Winona'nın minik eline dokundu. "Bunda bir sıkıntı yok mu?" Kamuya açık bir yerde akşam yemeği yemekten bahsediyordu.

Bazen kalabalık çok fazla olursa erken çıkmak zorunda kalıyorduk fakat genellikle bu Lily ve Lo ile birlikte olduğumuzda yaşanıyordu.

Price ve Ryke'ın korumaları çoktan yakınlarda bir masa kapmışlardı, kimse onların bizimle olduğunu fark etmemişti. Şort, üzerinde düz bir gömlekle ortama çok iyi uyum sağlıyorlardı.

"Hiç sıkıntı yok. Bunu nasıl kutlamak istiyorsan öyle kutlayacağız."

"Eğer strese girersen ya da kendini güvende hissetmezsen, söyle. İstediğimiz sikik anda kalkabiliriz, Sul."

Başıyla onayladı ve masaya yöneldi. Yedi-sekiz yaşlarındaki kızların oturduğu masanın ucuna yerleşti.

Sulli'nin peşinden giderken Winona yere bırakılmak için ağlamaya başladı. Onu sakinleştirmeye çalışsam da durmuyordu.

Ryke gerginliğimi fark etmiş olmalıydı. Winona'yı kollarımdan aldı. "Tam bir baş belasısın," dedi kızımıza.

Winona burnunu çekti ama ağlamayı kesmişti. Bir teorim vardı. Ryke benden daha uzun olduğu, böylece daha yüksekte olabildiği için onun kollarında olmayı tercih ediyordu. Ryke bunu geçen hafta

yatak odasındayken kabul etmişti. Ağlamayı kessin diye Winona'yı havaya kaldırmıştı ve indirdiği saniye Winona tekrar ağlamaya başlamıştı.

Winona'nın çenesini Ryke'm omzuna yaslayıp kocaman dünyaya bakmasını çok seviyordum. Courtney'nin babasından *uzak*, ortadaki sandalyelere oturduk. Onu görmezden gelerek masayı dolduran diğer ebeveynler ve çocuklar arasmda dikkatimizi sadece bebeğimize vermeye çalıştık.

Winona'nm gevşemiş iki yandan örgüsünden birini açıp açık kahverengi saçlarının yarısının serbestçe omzuna dökülmesini sağladım.

Ryke'ın kasları gerildi, o adamın söylediklerini tekrar düşündüğünden emindim.

"Hey," diye fısıldadım.

Düşünceli bir ifadeyle bana baktı, bakışları sertti. "O sikik herifle konuşmayacağım."

Ya o seninle konuşursa? Bu da bir olasılıktı. Yine de olumlu düşünmeye çalışarak Winona'ya gülümsedim. "Kaçak bir bebek omzundan aşağı sürünmeye çalışıyor."

Ryke hiç zorlanmadan Winona'yı yeniden göğsüne indirdi. Winona, suratı asık bir halde onun kucağına oturdu. "Hiç eğlenceli değil," dedi.

"Ben gayet eğlenceliyim," diye karşılık verdi Ryke.

"Hayır."

Ryke, Winona'nın yanağına sesli bir öpücük kondurdu ve kızımız kahkahalarla çığlık attı. Sesi Sulli'nin kahkahalarından bile daha tizdi. Ben plastik menünün arkasına gizlenip gözlerimi şaşı yaparak menüyü aniden indirdim. Winona sevinçle kıkırdayarak, "Anne!" diye bağırdı.

Tekrar menünün arkasına saklandığımda daha önceki adamın sesini duydum.

"Kızlarımızın onun karşısında hiçbir şansı yok. Madalyaları ellerinden alıyor."

Menüyü zayıf bir solukla indirdim, gözüm Winona'daydı. O hâlâ

benim yaptığım numarayı dünyanın en komik şeyiymiş gibi gülerek izliyordu. Ryke telefonundaydı, mesaj yazıyordu. Bacaklarım öylesine sallanıyordu ki, Winona kucağıma atlayıp benimle birlikte zıplamaya başladı.

Bir yaşındaki kızımı kucaklarken riske girerek adama gözucuyla baktım. Masanın ucunda, otuzlarında başka bir babanın yanında oturuyordu ve fısıldamak için bile çaba sarfetmiyordu.

"Belki kayıp düşer." Sonra gözlerini bana çevirdi. O an söylediği sözden dolayı ne pişmanlık ne de suçluluk duyuyordu. "Riley Park Kulübü'nden bahsediyorduk. O takımda canavar gibi bir kız var. Biliyorsunuz, değil mi?" *Canavar* kelimesini söyleşine bakılırsa bu kesinlikle övgü değildi.

"Hayır," dedim. Sesim donuk çıkmıştı. *Tartışma yok.*

Bu Ryke'a göre benim için daha kolaydı. Telefonuna bir şeyler yazmaya devam etti, muhtemelen öfkesini öyle dışarı vuruyordu.

"O canavar bile *sizin* kızınızdan on santim kısa."

Ryke başını kaldırdı.

İki adam da sandalyelerinde kıpırdanarak *dikleşti.*

Garson sonunda geldiğinde hepimiz sessizleştik. Gerginlik gitgide artıyordu. "Siparişlerinizi alabilir miyim?" Büyük menüler küçük kızları neredeyse kapatıyordu, hepsi istediği şeyi seçmeye çalışıyordu. Sulli kaşlarını çattı, parmaklarını dudaklarına götürdü.

"Ne istediğini bilmiyor," diye fısıldadım Ryke'a. Menüyü ona uzattım, birlikte Sulli'nin gerçekten yiyeceği bir şey aradık.

Salata? Sebzelerden oluşuyordu, bu yüzden asla yemezdi.

Hamburger? Belki ekmek dışındaki her şeyi çıkarırlarsa olurdu.

Tavuk parçaları? Bir ısırık alıp tüküreceğine emindim.

"Belki kahvaltı menüleri vardır?" Sulli çoğu zaman kahvaltılık yiyecekleri severdi. Özellikle *waffle*, krep, yumurtalı ekmek, donut favorileriydi. Hepsi de krem şanti ve şurupla yenecek şeylerdi. Evde, öğünlerine sebzeyle sağlıklı yiyecekler eklemesi için yaratıcı yollar bulmaya çalışıyorduk ancak ne olursa olsun ona çocuk vitaminleri-

ni düzenli veriyorduk. Çünkü bu vitaminleri yedikleriyle yeterince almadığından emindik.

Ryke menüyü bana çevirdi, menü yalnızca tatlılardan oluşuyordu. Sıcak çikolatalı *brownie*, muzlu dondurma ve *milkshake*.

"Ne istersiniz?" diye sordu genç garson. Kadının gülümsemesi Sulli'yi görmesiyle parlamıştı. "Bunu imzalayabilir misiniz?" Siparişleri yazdığı not defterini işaret etti.

"Şey..." Sulli şaşkın bir şekilde onaylıyor muyuz diye Ryke'la bana baktı. Hâlâ ne yiyeceğini düşündüğü belliydi.

Garson kıza dostça gülümseyerek elimi sallarken, "Biz imzalayabiliriz," diye önerdim.

"Aman Tanrım. Çok teşekkürler!" Bize doğru zıplayarak geldi, bu da Sulli'ye yemeğini seçmek için biraz daha zaman verecekti.

"Sadece isimlerimiz mi?" diye sordum. İki ukala adamın bize *Hollywood* çöpüymüşüz gibi sırıttıklarını hissedebiliyordum. Hepimiz doğma büyüme doğu yakalıydık ama insanların bize Philadelphia'dan değilmişiz gibi davranması başımıza ilk kez gelmiyordu.

"Evet, bu *harika* olur." Kız şok içinde ellerini ağzına götürdü.

Ben hızlıca adımı karaladım, ardından Ryke da baş harflerinden oluşan imzasını attı. Winona kendi adını yazmak istiyormuş gibi kıpırdanmıştı, gerçi böyle bir şey yapsa yalnızca şekilsiz çizgiler çizerdi. Parmaklarını tutup onu dizlerimin üzerinde zıplatarak anında dikkatini başka yöne çektim.

"Kahvaltılık yemekleriniz var mı?" diye sordum garsona.

"Aslında yok ama isterseniz aşçıya sorabilirim."

Adam eline doğru öksürdü. "Prenses." Bazı insanlar hiç büyümüyordu.

"Sorun değil." Eğer aç kalırsa eve giderken *Lucky's Diner*'da durup bir şeyler alabilirdik.

Garson, Sullivan'a döndü. "Ne alacağınıza karar verdiniz mi?"

Kızımız menüyü kapattı. "Sadece su lütfen."

"Koca Ayak" diyen pislik, "İyi, belki sonraki buluşmada bayılır," diye fısıldadı arkadaşına.

Ryke titreyen telefonunu bana uzattı ve bir doksan üçlük boyuyla ayağa dikildi. "Seninle konuşmam lazım. Dışarıda."

Erkekler arasındaki düşmanca konuşmayı görmemesi için Sulli'ye odaklanmaya çalıştım. "Menünün arkasına da baktın mı?"

Sulli menüyü ters çevirdi. "Ah, bekleyin." Garson, daha kısa boylu sarışın kıza doğru ilerlemeyi bıraktı. "Çilekli *milkshake*, patates kızartması ve çikolata soslu *brownie* alabilir miyim?"

Normalde gülümserdim ancak aptal adamın güldüğünü duydum. "Dışarıda mı? Cidden mi?" Ryke'la konuşmak için fazla havalıymış gibi davranıyordu.

Karısı ona dirsek attı. "Kenneth."

Kenneth. Bir adı vardı.

"İyi. *Dışarı* çıkalım madem," dedi sanki bu aptalca bir fikirmiş gibi. Paparazziler şu anda dışarıdaki kaldırımdaydı, beş ya da altı kameraman falan vardı. Ancak Ryke'ın başka bir yerde onunla özel konuşması gibi bir seçeneği yoktu. Hamburgerci oldukça kalabalıktı, Sulli'nin önünde değil de dışarıda küfürlerini ve tehditlerini savurmayı tercih ediyordu.

Belki sonraki buluşmada bayılır.

Onun güvenliği konusunda endişeliydim ama artık Price'ı da onunla antrenmanlarına gönderecektik. Ryke'ın biz orada olamadığımız zamanlarda birisinin orada olmasını isteyeceğini biliyordum.

Ryke adamı dışarı çıkarırken telefonu titredi. Mesajlaşma tam gaz devam ediyordu. Winona benimle birlikte cihaza baktı.

En son gelen mesajı okudum.

Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma. -Lo

Lo muhtemelen onu laflarıyla, her eğlence haber sitesinde yer alacak hakaretleriyle parçalardı. Ancak Ryke öyle savaşmazdı.

Telefon tekrar titredi.

Daha iyi bir tavsiye vereyim, ona yumruk atma. -Connor

"Ne alırsınız?" Garsonun sorusu beni bir an için irkiltti. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak kafamdaki sisleri dağıtmaya çalıştım.

Ön pencereye baktım, tek ışık kaynağı sokak lambaları ve kamera flaşlarıydı.

Ryke, Kenneth'ın karşısında duruyordu. Konuşmalarını duyamıyor olsam da karanlık ve tehlikeli yüz hatlarındaki tehdit açıkça görülüyordu. Taş gibi dış görünüşünü adeta parçalayarak ortaya çıkmıştı.

"Daisy Calloway?" diye sordu. İlk isim ve soyadımın bir arada kullanılmasına ya da kızlık soyadımın bu kadar rahatça kullanılmasına oldukça alışkındım.

"Aslında..." Hepimizin gittiği karanlık yolu görebiliyordum. Ryke'm yumruğu diğer adama *bağırırken* sıkıldı. Ryke bedeniyle savaşırdı, kelimelerini kullanması çok nadirdi. "Sulli'nin siparişini iptal edebilir misiniz? Gitmemiz gerekiyor."

"Ha?" Winona şaşkın şaşkın bana baktı. Onu kollarımda kaldırdığımda kurtulmaya çalışarak debelendi.

"Hayır, Nona," diye fısıldadım. "Şşşt." Sulli'nin çantasını alıp bizi davet eden ebeveynden özür diledim. Sulli gitmemiz gerektiğini bilerek sandalyesini geri çekti.

Price ayaklandı, Ryke'ın koruması Quinn de mutfak kapısından aniden ortaya çıkarak Price'a doğru başını salladı. Ryke'm telefonunu şortumun cebine koydum, lokantadaki *herkesin* yoğun bakışlarının üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Winona'yı kavramayan elimle Sulli'yi kendime çektim, o da kolumdan yüzme çantasını aldı.

"Ryke'a yardım edebilir misin?" diye sordum Price'a.

"Seninle ve kızlarla kalmamı istedi." Biz masasının kenarında oyalanırken araba anahtarlarını çıkardı. "Mutfaktan geçip arka kapıdan çıkacağız. Quinn arabayı getiriyor." Başımı çevirdiğimde Quinn'in tekrar gittiğini fark ettim.

Tamam o zaman.

Kamera flaşları aniden havai fişek gibi patladı. Sulli ve Winona'nın izlemediğinden, yüzlerinin mutfak kapısına dönük olduğundan emin oldum.

Ryke ve Kenneth birbirlerine daha da yaklaşmışlardı. Kenneth parmağını doğrultup aniden yumruğunu Ryke'ın çenesine savurdu. Ryke eğilerek kurtuldu ve ardından adamın karnına öyle sert bir diz darbesi indirdi ki, Kenneth kaldırıma *yığıldı.*

Ryke tek bir kelime daha etmedi. Yalnızca arkasını döndü, fırtına gibi içeriye daldı. O sırada Price hepimizi arka tarafa yönlendirdi. Kalabalık mutfaktan hızla geçerken aşçılar bizi şaşkın bakışlarla izliyordu.

Hamburgerlerin cızırtısı arasında babasına, "Ne oldu?" diye sordu Sulli.

"O sikik heriften uzak dur." Ryke, Sulli'yi iyice kendisine çekti. O kadar koruyucuydu ki, bu beni neredeyse korkutuyordu. Ona ne demişti? Ryke korkumu fark ederek "*endişelenme*" dercesine elini başıma koydu.

Telefonumdan bildirim sesleri geldi, Ryke'ın telefonu da cebimde tekrar titremişti.

O an kimseye cevap atmadım. Hepimiz Ryke'ın *Land Cruiser*'ına binene kadar bekleyecektim. Quinn direksiyona geçti, Price yolcu koltuğundaydı. Dördümüz de arkadaydık.

Araba yola çıkıp tekerlekler zıpladığında Winona araba koltuğunda uyuyakaldı.

"Üzgünüm, Sul," dedim yumuşak bir sesle.

"Zaten orayı hiç sevmemiştim," dedi usulca. Omuzlarını düşürdü. "Babam krep yapabilir mi?" İsteği karşısında gülümsedim.

"Evet," dedi Ryke. "Başka bir şey ister misin?"

"*Captain Crunch* gevreği." Onu krepin *üstüne* sos gibi koyacaktı.

Telefonları çıkardım. Ryke'ın yeni mesajları bana bakıyordu.

En azından ilk yumruğu o attı, dostum. -Lo
Küçük başarılar. -Connor

Ablalarım ve Willow da benimle bir mesaj dizisi başlatmışlardı.

AMAN TANRIM!!!!!!! Videoyu izlediniz mi? Ryke ona pis orospu çocuğu dedi. -Lily

Ben olsam topuklularımla gözlerini oyardım. Ryke kafasına çatal saplamalıydı. -Rose

Neler oluyor?? -Willow

Ünlü Takipçisi ve GBA Eğlence Haberleri'ne bakın. Link ister misiniz? – Lily

Medya hızlı olsa da zaten Ryke dışarı adımını attığı anda görüntülerin internete düşeceğini biliyordum.

Buldum. Aman Tanrım. -Willow

Daisy, adam gerçekten Sullivan'ın bayılmasını istediğini söyledi mi? - Poppy

Sence Ryke bunu zevkine mi uydurdu? Neden "yedi yaşındaki çocuğumun lanet olasıca bayılmasını diledin, hatta kayıp düşmesini istediğini söyledin" desin ki? Tabii ki söylemiş. -Rose

Sadece her açıdan bakmaya çalışıyorum. – Poppy

Rose, şeytan ve bıçak emojileri yolladı. O an biraz rahatladım. Ryke'ın yaptığının akıllıca, hatta hesaplı olduğunu düşünüyordum. Adamın tehditlerini herkesin önünde kayda geçirmişti. Bu da kızımız için neredeyse bir güvenlik ağı işlevi görüyordu. Eğer biri ona zarar vermeye kalkarsa, ilk şüpheli Kenneth olacaktı.

Hatta bunun ardından Philly Yüzme Kulübü'nden men edilebilirdi.

Ryke'a telefonunu geri verdim. Kafamın nerede olduğunu merak edercesine gözlerime kilitlenmişti. "İyiyiz," diye fısıldadım. *Hepimiz iyiyiz.*

Şiddetle başını salladı. "Gerçekten lanet olası derecede iyiyiz."

BÖLÜM 44

LILY HALE

Eylül 2025
Dalton İlköğretim Okulu
Philadelphia

Luna anaokuluna başlayalı yalnızca iki ay olmuştu ve öğretmen özellikle bizimle bir veli toplantısı yapmak istemişti. Küçük sınıfta Bayan Jacobs'ı beklerken terlemeye başlamıştım.

Kokmadığımdan emin olmak için gizlice koltuk altımı koklamaya çalıştım.

"Lil," dedi Lo. "Kokmuyorsun." Küçücük plastik sandalyede dördüncü saatte, biyoloji dersindeymiş gibi yayılmıştı.

Bugünün gerçeğiyle hiç uyuşmuyordu. Arka sıralarda değil, sınıfın önünde oturuyorduk. Karşımızda bir sıra yoktu, yuvarlak bir anaokulu masası vardı. Ayrıca çalan zili değil, kötü haberleri bekliyorduk.

Başka neden bu toplantıya çağrılan tek veliler biz olabilirdik ki?

"Terliyorum," diye mırıldandım ve tişörtümü çekiştirerek havalandırmaya çalıştım.

"Büyük ihtimalle önemli bir şey değildir," dedi Lo. Sesi gergindi, bu yüzden söylediğine kendisinin de tam olarak inanmadığını biliyordum. Kolunu omuzlarıma doladı, ben de kemikli kollarımı beline sardım.

Kapı gıcırdayarak açıldığında Lo "*bunu halledeceğiz*" dercesine beni hafifçe sıktı.

Bayan Jacobs sıcak bir gülümsemeyle içeri girdi. "Merhaba, Loren. Merhaba, Lily."

Moffy'nin anaokulu öğretmeni de Bayan Jacobs'tı. Kıvırcık kah-

verengi saçları, anlayışlı bakışları ve yumuşak sesiyle Dalton İlköğretim Okulu'nda en sevdiğim öğretmenlerden biri olmuştu. Luna'nın onun sınıfına yerleşmesine çok sevinmiştim.

Şimdiyse ne düşüneceğimi bilemiyordum.

"Merhaba," dedim. Lo sessiz kaldı ama artık yayılmıyordu. Beni tekrar sıkıca kavramıştı. Bunu yapmasının asıl nedeninin beni rahatlatmak olduğunun farkındaydım.

Yüzüm korkuyla dolu olmalıydı çünkü Bayan Jacobs sakin olmamı istercesine ellerini açmıştı.

"Luna ile ilgili her şey yolunda. Sadece okul yılına devam etmeden önce konuşmak istediğim birkaç şey var," dedi ve yuvarlak masaya oturdu. Kaygım iyice arttı.

Tırnağımı ısırdığımı fark ederek hemen bunu kestim. Öğretmen birkaç resim ve yazı ödevini önümüze sürdü. "Güzel haber şu ki, Luna yazı becerilerinde gerçekten çok ilerleme kaydetti." Büyük çizgili defter sayfasına yazdığı cümleyi okudum.

Benim adım Luna Hale. Ben Thebula gezegeninde doğdum.

Yanaklarım genişçe gülümsemekten ağrımıştı. Lo'nun kehribar rengi gözleri bile parladı.

"Matematiği de oldukça iyi gidiyor."

"O zaman sorun ne?" diye sordu Lo keskin bir şekilde. Gözlerindeki ışık sönmüştü.

Bayan Jacobs, Lo'ya alışkın olmadığı için boğazını temizledi. "Bu yaştaki çocuklar sınıf arkadaşlarıyla arkadaşlık kurmaya başlar. Utangaç öğrenciler için bazen bu süreç biraz daha uzun sürebilir ama Luna sessiz ya da utangaç bir çocuk değil. Ayrıca sınıf arkadaşlarına yaklaşmak onun için hiç sorun olmadı."

Midem düğümlendi, çözüldü ve sonra tekrar düğümlendi. Lo'nun beni sıkıca tutan eli aramızdaki bir can simidi gibi hissettiriyordu.

"Tekrar söylemek istiyorum, üzülecek bir neden yok. Birçok çocuk küçük yaşlarda farklı alanlarda zorluk yaşar. Anaokulu bu zayıf

noktaları görmek ve güçlendirmeye çalışmak için en uygun zamanlardan biri."

Lo ve ben, kızımızın başına bir sürü kötü şeyin geleceğini bilecek kadar boktan şeylerle mücadele etmiştik.

"Peki onun zayıf noktası nedir?" diye sordu Lo sert bir sesle.

Bayan Jacobs, Loren Hale'in sert bakışlarına dayanamayarak bana bakmaya devam etti. "Luna hiç arkadaş edinmiyor. Ben diğer kızların onu dahil etmesini sağlamadığım sürece grup etkinliklerinin dışında kalıyor."

Yüzüm düştü.

Lo'nun çene kasları gerildi.

"Evde nasıl?" diye sordu Bayan Jacobs. "Düzenli olarak oyun buluşmaları ayarlıyor musunuz? Sitede arkadaşları var mı?"

"Durum biraz karmaşık," dedi Lo kısaca.

Bu öyle hissettirse de bir bahane değildi. Luna için oyun buluşmaları ayarlamaya gerçekten çok uğraşmıştık ancak sitedeki bazı ebeveynler bizi sevmiyordu. Bu basit bir gerçekti.

Moffy, ebeveynler bize güvenmedikleri ya da çocuklarının "*reality* şov" çocuğuyla arkadaşlık etmesini istemedikleri için üç doğum günü partisine davet edilmemişti. Oğlumuz çoğu şeyde olduğu gibi bunu da umursamıyordu. Ancak Luna'nın başka bir kız çocuğunun evinde yatıya kalma şansı bile olmamıştı.

Henüz kimse bizi davet etmemişti, ben de her zaman Luna büyüdüğünde ve okulda arkadaş edinmeye başladığında bunun değişebileceğini düşünmüştüm.

"Arkadaşları var," diye gerçeği söyledim. "Kuzenleri. Eliot ve Tom ile çok vakit geçiriyor. Aynı senede okuyorlar."

"Eliot ve Tom Cobalt." Bayan Jacobs isimleri bile onu yoruyormuş, sırtını ağrıtıyormuş gibi konuşarak kısaca başını salladı. Ayrı ayrı bakıldığında idare edilebilirlerdi ama birlikteyken kesinlikle başa çıkması zor çocuklardı. "Tüm yönetim onların kim olduğunu biliyor ve şu anda Bayan Nalah'nın sınıfmdalar. Fakat ben Luna'nın kendi yaşıtı kızlarla ve akrabası olmayan çocuklarla arkadaşlıklar kurmasının daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Bunu söylemek kolay," diye cevapladı Lo. "Çocuklarımızın birinin evine gidebilmesi için bile ebeveynlerinin gizlilik anlaşması imzalaması gerekiyor. Çoğu ebeveyn de bu tür şeylerle uğraşmak istemiyor."

Çocuklarımız bunu anlayamayacak kadar küçüktü ve tek istediğimiz onları korumaktı. Başkalarının onları istismar etmemesini sağlamaktı. Gizlilik anlaşmaları formaliteydi ancak ne olursa olsun atlayamayacağımız devasa bir güvenlik önlemiydi.

"Durumunuzun daha zor olduğunu biliyorum," dedi Bayan Jacobs. "Ama Luna okulda arkadaş edinmek için hiçbir engeli aşmak zorunda değil."

Kafamı zorladım. "Ben... neden onu dahil etmediklerini anlamıyorum. *Biz Calloway'iz*'de gözüktüğü için mi?"

"Hayır. En azından ben durumun bu olduğunu düşünmüyorum. Çoğu ebeveynin çocuklarının bu belgesel dizisini izlemesine izin vermeyeceğine inanıyorum. Sonuçta ücretli bir kanalda yayınlanıyor."

Lo'yla başımızı salladık. Bu, çocuğa *Game of Thrones* izletmek gibi bir şeydi. Tabii ensest, seks ve cinayet kısmı olmadan... *Kötü bir örnek oldu.*

Bayan Jacobs aniden masaya bakarak hafifçe iç geçirdi. "Bunu söylemek benim için zor ama ikinizin de bu yaştaki çocukların yargılayıcı olabildiğini bilmesini istiyorum."

Bu noktada nefes bile alamıyordum.

"Diğer kızların ve erkeklerin bazıları Luna'nın arkasından ona isimler takmaya başladılar. Hakkında fısıldaşıyorlar. Bu tür bir..."

"Nasıl isimler?" diye araya girdi Lo. Gözleri kızarmıştı, onları kırpmıyordu.

Öfke ve acı arasında gidip geliyordum. Her iki duygu da ciğerlerimi sarmış, sıkıca tutuyordu.

"Ucube. Tuhaf."

Her bir kelime kalbimi delip geçti.

Lo başını kapıya doğru çevirdi, bakışları öfkeyle dolmuştu. İçimizde birdenbire kabaran bütün acımasız duyguları bastırmaya çalışıyordu.

Ucube. Bu kelime kulaklarımda çınladı. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışsam da düğümlenip kaldı. Lo ve ben birbirimizi bırakmamıştık. Avucumun içiyle gözlerimi ovuşturdum. Onun hayatının daha da zor olmasını hiç istememiştim. İkimiz de kızımız için *kolay, acısız* ve *mutlu* bir hayat dilemiştik.

"Yalnızca yaşıtlarından biraz farklı," dedi Bayan Jacobs. "Bu tamamen kötü bir şey değil. Gözlemlediğim kadarıyla sosyal işaretleri anlayabiliyor ama utanç duygusunu tam olarak kavrayabilecek yaşta değil."

Utanç kelimesini duyar duymaz ağlamaya başladım. O zaman yakında sevdiği şeylerden utanacak mıydı? Diğer çocuklar yanlış şeyi yanlış şekilde söylediği için onu suçlu hissettireceklerdi. Onlar gibi olmak için baskı görecekti ve kendisi gibi olmaktan uzaklaşacaktı.

Lo'nun tişörtüyle hızla gözyaşlarımı sildim.

Beni göğsüne daha çok bastırdı.

"Çok üzgünüm." Bayan Jacobs önümüze bir kutu mendil uzattı. Beş on tanesini çekip aldım. Ben burnumu silerken o konuşmaya devam etti. "Eğer sakıncası yoksa size birkaç örnek vermek istiyorum."

Lo'yla tekrar başımızı salladık.

"Luna bazen farklı ses tonlarıyla konuşuyor. Normal konuştuğu zamanlarda hayali gezegenler ve *FinFarley Hunter* isimli birinden bahsediyor." *FinFarley Hunter*, Halway Çizgi Romanları'nın birkaç yıl önce yayınladığı bir çocuk çizgi roman serisiydi. *Nancy Drew* tarzında, niş bir seriydi.

"Bu yalnızca onun ilgisini çeken şeyler," dedi Lo. Yüzü buruşmuştu. "Başkaları anlamıyor diye ona sevdiği şeyleri bırakmasını söylemeyeceğim. Bu onun suçu değil. *Diğerlerinin* suçu."

"Bunu anlıyorum ama belki onu daha popüler, ortak bir ilgi alanına yönlendirirseniz yaşıtlarıyla bağ kurması daha kolay olur."

Doğru bir şey söylüyormuş gibi görünse de kafamın arkasındaki küçük bir ses, *"Neden arkadaş edinmek için diğer çocukların sevdiği şeyleri sevmek zorunda kalıyor ki?"* diye fısıldıyordu. Neden?

Lo ensesini ovuşturdu. "Onu bir şeye zorlamayacağız ama... başka şeyleri tanıtıp hoşuna gidip gitmediğine bakabiliriz."

Bunları zaten daha önce denemiştik. Futbola başlamış, hemen bıkmış ve sonra da bırakmıştı.

Burnumu çekip Lo'ya başımı salladım. Denemeye devam etmemiz gerektiğini biliyordum. Özellikle de bu onun okul hayatını kolaylaştıracaksa...

"Eğer durum daha da kötüye giderse, onu Bayan Nalah'nın sınıfa geçirebilir miyiz?"

"Bunu önermiyorum. En azından bu yıl değil. Tüm anaokulu sınıfı aynı teneffüsü paylaşıyor, hepsi birbirini tanıyor ve Luna'ya neden sınıfımı değiştirdiğini soracaklardır. Lütfen bir süre daha bekleyin. Henüz her şey için erken. Bu yüzden yılın ilerleyen zamanlarında değil, şimdi konuşmak istedim."

Teşekkürlerimizi iletip konuşmayı bitirdik. Lo'yla birlikte *Audi*'ye bindiğimizde bir süre öylece oturduk. Ne arabayı çalıştırabildik ne de eve dönebildik. Arkada *SUV* araçlarında bekleyen korumalarımız muhtemelen neden oyalandığımızı merak ediyorlardı.

Gözlerim yeniden yaşardı. "Bize hiç ucube dememişlerdi..." O an sadece onun geleceğini gördüm. Eğer bir şey değişmezse, düşündüğümüzden çok daha fazla kalp kırıklığıyla dolu bir gelecek olacaktı. "Sen bir pisliktin. Bense... utangaçtım." Luna utangaç değildi. O açık sözlü, gürültülüydü. Görüşleri ve hayal gücü bir odayı doldurur, hiçbir kalıba sığmazdı. Farklıydı ama bu neden kötü bu kadar kötü bir şeydi ki?

"O iyi olacak," dedi Lo. Sanki bu sözlere inanmak zorundaymış gibi kendi kendine başını salladı. Kontağı çevirerek *Audi*'yi çalıştırdı.

Onun kelimelerini kendi kendime tekrar ettim. Defalarca.

BÖLÜM 45

LOREN HALE

Kasım 2025
Manhattan Tıp Hastanesi
New York City

Hastane koridorunda koşuyordum. Göğsüm yanıyordu, bacaklarım uyuşmuştu. Bedenim, beynimin ve duygularımın çok önüne geçmişti.

Kendimin bile önüne...

Ancak odaya vardığımda yavaşladım. Kapı aralıktı ama içerden hiçbir ses gelmiyordu. *Gir oraya, Lo.*

İçeriye yürü, Lo.

Ne sikime durdun, Lo?!

Korku boğazıma sarılmıştı. Tişörtümün yakasını çektim. *Hadi, lanet olasıca ayaklarını oynat.* Bu *hissin* yok olmasını beklemeyi bıraktım.

Dikkatle, yavaş adımlarla içeri girdim. Cam kırıkları üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyordum. Ayak tabanlarım derinlemesine kesiliyor, parçalanıyordu. Hastane yatağı görüş alanıma girdiği anda durdum.

Hareket etmeyi kestim.

Ona bakmayı kes. Fakat önümdeki sahneden gözlerimi ayıramıyordum.

Babam sert yatağın üzerinde yatıyordu. Çarşaf kadar bembeyazdı. Gözleri çökmüştü, dudakları da teniyle aynı solgun renkteydi.

Çoktan ölmüş gibi görünüyordu.

Keder ve öfke arasında sıkışıp boğuk bir ses çıkardım.

Başı gevşek bir şekilde bana döndü. Bu görüntü beni rahatlatmıyordu. Hâlâ hayattaydı ama zar zor. Jonathan Hale yaşamla ölüm arasındaki ince çizgide gidip geliyordu.

Kuru dudaklarımı yaladım. Tek istediğim onu tutup yeniden bu hayata, bu dünyaya geri çekmekti.

Sana hâlâ ihtiyacım var. Bu düşünceyi kafamdan silmek isteyerek kendime kızdım. *Sana hâlâ ihtiyacım var, baba.* Ona gerçekten hiç ihtiyaç duymuş muydum? İçimin derinliklerinde duyduğuma inanıyordum ve bundan vazgeçemiyordum.

Gözlerim buğulandı. İçgüdüsel olarak yüzümü elimle kapatarak ondan sakladım. O tanıdık cümlesini söylemesini bekliyordum. *"Siktir. Ağlamayı kes, Loren."*

Onu hâlâ kafamda duyuyordum. Her zaman *duyuyordum.* O değişmiş olsa da ben değişmiş olsam da...

Hâlâ duyuyordum.

"Buraya gel, Loren," dedi boğuk sesiyle. Ses tonu, tenimi kesen bıçak gibi hissettiriyordu. Yine de o tanıdıklığa tutundum.

Boğazım düğümlenmişti. Zorlukla yutkunup zar zor bir adım atmayı başardım. Acı bacaklarımdan, kollarımdan yükselip her yanımı sardı. Sadece o küçük hareketle bile bedenim durmam için çığlık atıyordu. Bu yüzden durdum.

Acının peşinden gitmedim. Onu *istemiyordum.*

Hatta hak ettiğime bile inanmıyordum.

Parmağımı ona doğrulttum. Gözlerimin önünde ölen o adama. "Neden *bana* söylemedin? Hawaii'ye, lanet olasıca bir tatile gittiğini söylemiştin." Kelimeleri neredeyse tükürerek söylemiştim. Acı ve öfke kemiklerime işliyordu. Ben onun oğluydum. Onun yaşayıp yaşamamasını umursayan *tek* kişi bendim.

Ve o bana hiçbir şey söylememişti.

Hepsinin yalan olduğunu bilmeliydim. Tatil köyü hakkında, tüm hafta sonu sevişmeyi planladığı "kadın arkadaşı" hakkında bana çok fazla ayrıntı vermişti. Gerçek olamayacak kadar detaylıydı.

Belki de yalnızca bu hikâyeye inanmak istemiştim. Kulağa mutlu geliyordu. Babam kaçamak bir tatil yapmıştı. Dinlenmek, güneşlenmek ve bir kadınla bir şeyler yaşamak için gitmişti.

"Bir yalandı," dedi sanki hiçbir önemi yokmuş gibi. Sert yatağın yanındaki sert sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Yüzümü buruşturdum. "Tanrım, baba. Sanki önemsiz bir şeymiş gibi konuşma. Bana yalan söyledin. Tamam mı? Bana *yalan söyledin*." Parmağımla yeri işaret ettim. "Hemşireler bir haftadır burada olduğunu söylediler." Öfke beni ileri itti. "Neden beni aramadın?!"

Soru ağzımdan çıkmadan önce bile cevabını biliyordum. O Jonathan Hale'di. Beni piç olduğum gerçeğini öğrenmekten korumuştu. Beni, beni istismar ettiğine yönelik çirkin söylentilerden korumuştu. Şimdi beni yine koruyordu.

Beni yavaş yavaş ölmesini izlemenin acısından korumuştu.

"Otur." Tekrar sandalyeyi işaret etti, hareketiyle serum kablosunu çekiştirmişti.

Sandalyeye ulaşabildiğimde çökercesine kendimi bıraktım. Sanki döşemelerden geçip toprağa, ta lanet olasıca dünyanın dibine gömülecekmişim gibi hissediyordum.

Öne eğilmek zorundaydım, dirseklerim uyluklarımdaydı. Ona bakmak canımı acıtıyordu. Burada olmak canımı acıtıyordu. Yine de kaldım ve ona bakmaya çalıştım.

Bakmazsam kaybolacağından korkuyordum. Onu böyle görmek göğsümü eziyordu. Gözlerimi kırpıştırdığımda birkaç damla yaş düştü. "Kahretsin," diye küfrettim tavana bakarak.

Neden böyle oluyor?

"Loren." Adımı ondan daha önce hiç duymadığım bir zayıflıkla söylemişti. "Ağabeyini ve kız kardeşini arar mısın? Onlarm da burada olmasını istiyorum."

Bunu isteyeceğini biliyordum. "Yoldalar." Bacağım seğirdi, omuzlarım ileri geri sallandı. İçimde biriken o kadar *çok* şey vardı ki...

Kehribar rengi gözlerim yine ona doğru yükseldi.

Hiç elime uzanmadı, beni kendine çekmedi. Hiç öyle bir baba

olmamıştı. Ancak varlığı o kadar büyüktü ki, tüm odayı dolduruyordu. Ruhu bedeninden daha büyüktü.

Ne olduğunu sormama gerek yoktu. Doktorlarla telefonda konuşmuştum. Onun isteği üzerine önce beni aramışlardı. Son birkaç yıldır kronik karaciğer reddi yaşıyordu. Karaciğer nakli hastalarında reddin bir türü yaygındı ama *kronik* olması bunun uzun bir süredir devam ettiği anlamına geliyordu.

Karaciğeri iflas etmeye başladığında hastaneye yatırılmıştı. Nakil listesinde çok aşağıdaydı. Donör yoktu. Ryke bir kez bağış yapmıştı, tekrar yapamıyordu.

İki yıldır neler atlatmıştı? Öleceğini biliyordu. Umudun bittiğini biliyordu. Hiçbir şey söylememesine o kadar kızgındım ki... Bunu tek başına yaşamıştı.

Sert bakışlarımdaki öfkeyi silemiyordum. "Bana söylemeliydin," dedim. *Ben senin oğlunum.*

Sanki hâlâ sadece bir çocukmuşum gibi kısaca güldü.

Otuz beş yaşındaydım. Artık sadece bir çocuk değildim.

Ama hâlâ onun çocuğuydum.

"Sana söylemeliydim..." Tekrar zayıf bir kahkaha atıp başını iki yana salladı. "Benim etrafımda diken üstünde olman için mi? Beni sanki otlamaya çıkan sığır gibi emekliye ayırmak istiyorsan, tamam. Şimdi fırsatın var." Bir kolunu uzattı. "Göm beni."

Yüzümü buruşturdum. "*Tanrı aşkına.* Kes şunu." Gözlerim dolmuştu. "İyi olacaksın."

Kuru gülümsemesi soldu. "Sen hiç hayalperest olmadın, Loren. Şimdi başlama."

Kelimeleri beni kızdırmalıydı. Ona öfkelenmeliydim ama bana sadece beni tanıdığını hatırlatıyorlardı. Çok uzunca bir süre yalnızca ikimiz vardık. *Beni* seçtiği gerçeğini unutamıyordum. Piç olan bendim ama o beni hiç çöp gibi bir kenara atmamıştı.

Aramızda çok derin bir sevgi vardı. Ruhlarımızı kanatan tüm karanlık, siyah ve katranın altındaydı. Sevgi vardı. Var olduğunu biliyordum ve şu anda onu sonsuza dek kaybetmek üzere olduğumun farkına varmıştım.

Gitme, demek istiyordum.

Kafamda cevabını duyabiliyordum. *Sence gitmek istiyor muyum?*

"Sana başka bir nakil bulmanın bir yolu olmalı." Onun için mücadele edecektim.

Keskin, yıpratıcı bakışları beni yok etmeye çalışsa da izin vermedim. Benim keskin bakışım da onunla yarıştı. *En iyisinden öğrendim.*

"Aptallık etme. Listeyi gördün. Bulsam bile vücudumun bunu kabul etmesi çok düşük bir ihtimaldi. Veda et. Burada olma nedenin bu." Dudakları seğirdi. "İnsanlar ölüm döşeğindeki birine nasıl davranıyorsa sen de öyle yap."

"Nasılmış o?" dedim. Kelimeler ağzımda ekşi bir tat bıraktı. Diğer bacağım da titremeye başladı. *Dur, dur, dur...* Yapamıyordum.

Babam anlamayışıma sinirlenerek gözlerini devirdi. "Beni övgü yağmuruna tut. Ne kadar harika bir baba olduğumu söyle. Falan filan."

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama boğazım yine düğümlendi. Canım acıyordu. Burada olmak, burada oturmak canımı atıyordu. Beynim bir tonluk "beni buradan çıkar" cümleleriyle doluydu. Bakışlarım yatağının çarşaflarına indi.

Kahretsin.

Kahretsin.

Gözümden akan yaşları sildim. "Sen..." diye başladım. Zorlanıyordum. İfade bile edemediğim kadar zorlanıyordum. Sanki boğuluyordum. Sandalyemde kıpırdanıp kolçakları sıktım. Parmak eklemlerim beyazlamıştı.

Yavaşça başımı kaldırıp çökmüş gözlerine baktım.

Tek bir bakışla binlerce gerçeği paylaştık. İyi bir baba değildi ancak sahip olduğum tek babaydı.

"Fena değildin."

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Yalnızca fena değildim ha?" Bu gerçek bir soru değildi. Kendi hatalarının farkındaydı. Bana verdiği tüm zararlar için, gelecekte daha sert ve daha acımasız şeylere yol açan sözlü istismarı için benden özür dilemesini beklemiyordum. Çünkü onun da dediği gibi ben hiç hayalperest olmamıştım.

Jonathan Hale'in hastane yatağında, ölüm döşeğindeyken yaptıkları için özür dileyeceğini hayal etmiş miydim? Hayır. Asla. Bir kez bile.

Bunu beklemiyordum.

Umurumda da değildi.

Ağabeyimin istediği ve sonunda aldığı gibi bir özür *istemiyordum.*

Karşımda bu adamın olmasını tercih ederdim. Acı verici kusurları olan, sonsuz sevgiyle dolu olan bu adamın. Sonu onunla birlikte karşılamayı tercih ederdim.

"Doğrusunu istersen, Loren." Sesi beni bir kez daha parçaladı. Adımı kaç kez daha ondan duyabilecektim? Tavana baktığımda gözyaşlarım geriye doğru aktı, gözlerimin kenarlarından süzüldüler. "Sen benim olduğumdan daha iyisin. Bunu bilmeni istiyorum."

Vücudum buz kesti. "*Hale Co.*'daki herkes seni hâlâ seviyor..."

"Ben lanet olasıca şirketten bahsetmiyorum," diye sözümü kesti. Sessizlik birden üzerimize çöktü. Kelimelerinin anlam kazanması için kafamda onları defalarca kez tekrarlamam gerekti.

Sen benim olduğumdan daha iyisin.

Sen benim olduğumdan daha iyisin.

Sen benim olduğumdan daha iyisin.

Kaç kere tekrar etsem de babamın bana *bunu* söylemeyi seçtiğine hâlâ inanamıyordum. Babam asla yenilgiyi kabul etmezdi, nadiren başkalarını kendisinin üstünde tutardı. Hep potansiyelimi kucaklamamı istemişti ama potansiyelimi hiçbir zaman hafif bir rüzgârda sönüp gidecek bir kıvılcımdan fazlası olarak görmemişti.

"Loren," diye tekrar adımı söyledi. Son duyduğum sefer *bu* muydu? Gözlerimi tavandan ayırmadım, kenarlardan hâlâ yaşlar süzülüyordu.

"Sen daha iyi bir babasın," dedi. *Ağlamayı kes.* "Daha iyi bir eş." *Sikeyim, ağlamayı kes.* "Daha iyi bir adam."

Yüzümü gizlemeden bakışlarımı yere indirdim. Bana her zaman "*kahrolasıca kes artık*" diyen adamın karşısında ağlıyordum. Kendime sarılabilecekmişim gibi kambur durdum. Acı baştan aşağıya beni yok ediyor, var olduğum her şeyi yutuyordu.

"Loren."

"Dur," dedim boğuk bir sesle. "Lütfen dur." Ona dik dik baktım.

O da bana baktı. "Sen gözyaşlarını kontrol edemiyorsun diye *durmayacağım*." İşte buradaydı. Kendi berbat gerçekliğimde bunu duymaktan neredeyse mutluydum. Son bir kez. Ağabeyim olsaydı bunun korkunç olduğunu düşünürdü ama elimde değildi.

Kolumun arkasıyla gözlerimi sildim. Ona baktığımda, beni son kez hatırlıyormuş gibi süzdüğünü gördüm.

"Seni her zaman sevdim, oğlum." *Biliyorum.* Bunu bana hiç unutturmamıştı. "İyi bir yolculuktu. Sonlara doğru biraz viski olsaydı daha iyi olabilirdi."

Bu şakaya gülemedim.

O ayık kalmıştı. Babam uzun süre ayık kalmıştı. Benim için. Ryke için. Willow için. Kendisi için.

"Hatırlayacak mısın?" diye sordu. Gözlerinde ilk kez korku belirmişti.

"Neyi?"

"Seni sevdiğimi."

Mirası hakkında endişelendiğini fark ettim. Belki zamanla Jonathan Hale, üç çocuğunu bir araya getirmek için mücadele eden adam olarak değil, küfürler ve kötü sözler savuran yaşlı bir sarhoş olarak hatırlanacaktı.

Gelecekte ne olacağını bilmiyordum. Çocuklarım büyüdükçe onu onlara nasıl anlatacağımdan emin değildim. Ancak bizi sevdiğini kesinlikle söyleyeceğimi biliyordum. Ve denediğini. *Tanrım, gerçekten denedi.*

Birkaç kez başımı salladım. "Hatırlayacağım." Ensemi ovdum. "Biliyorsun..." Dudağımın ucundakiler ruhumdan geliyordu. Daha önce de söylemiştim. *Canım acıyor.* "Ben de... seni seviyorum, bunu biliyorsun."

Bu sefer duvara, benden uzağa baktı. Kafasında o kelimeleri tekrarlıyor gibiydi. Acaba benim sevgimi hak etmediğini mi düşünüyordu? Ağabeyimin öyle hissettiğini biliyordum.

Öyleyse bile babam bana bunu söylemedi.

Geri kalan süre boyunca sessiz kaldık, gözyaşlarım kurumuştu.

"Baba?" Ryke kapı aralığında belirdi, yanında Willow vardı. Yüz ifadesi donuktu, bakışları babamızdan çok bana kilitlendi.

Sandalyeden kalktım. Ryke ve Willow'a onunla vakit tanımak isteyerek geri çekildim. Ryke olduğu yerde kaldı, önce Willow'un gitmesine izin verdi.

Sanki bir milyon kilo ağırlığındaydım.

Batıyordum.

Çıkmak için hamle yaptım ama Ryke omzumu kavradı. Ardından kapıyı kapatıp kaçışımı engelledi. Doktorlarla konuştuğunu, babamızın geceyi çıkaramayacağını söylediğini zar zor duydum. Gözlerimi kırparak bir çıkış aradım. Yakamı çekiştiriyordum.

Git, diye bağırdı beynim.

Şişe. İçki.

Git.

Omuzlarımı sarsarak, "Hey," diye hırladı Ryke.

Elini itip düşmanmmış gibi ona ters ters baktım. *Ben kötü adamım.* Yıllardır kendimden bu kadar nefret etmemiştim.

Dur.

Mücadele et.

"Lily," diye bana hatırlattı ağabeyim. Derin bir nefes aldım. Biraz sakinleştiğimde Ryke omuzlarımdaki elini çekti. "Ben kalacağım. Bence ikimiz de kalmalıyız."

Geçmişe rağmen Ryke, Jonathan'la düşündüğümden daha çok barışmıştı. Şimdi de kalmak istiyordu.

Onun ölümünü izlemek için.

Başımı iki yana salladım, gözlerim yere indi. Babam, benim bunu kaldıramayacağımı biliyordu. Bu yüzden son ana kadar beklemişti ve ben şimdi bile boğuluyordum.

"Yapamam..." Hava çok ince, duvarlar çok dardı. Kıyafetlerimin içinde, bedenimin içinde rahatsızdım. Kusacak gibi hissediyordum.

O zamanlar bu hisle nasıl bu kadar uzun süre yaşamıştım? Ölüyormuşum gibi hissediyordum.

O zamanlar da ölüyordum. Her lanet gün.

Bir içkiye ihtiyacım vardı.

Dur.

Mücadele et.

Lily.

"Hey." Ryke yüzümü avuçlarının arasına aldı, gözlerim yeniden ona döndü. "Senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum ama eğer gidersen, pişman olacaksın."

Birçok pişmanlığım, tenimin altında katman katman birikmişti. Kemiklerime kazınmıştı. Beni hiç terk etmeyecek, daima peşimi bırakmayacak ama yüzleşmem ve kabullenmem gereken pişmanlıklar...

Çoğu içkiyle ve Lily'ye zarar veren her boktan kararla ilgiliydi. Şimdi birlikte olmamıza rağmen, geçen her günde onun ihtiyaç duyduğu adam olamadığım için, en iyi arkadaşımı kurtaramadığım için pişmanlık duyuyordum. Günlerim ve gecelerim içkiyle bulanmıştı.

İçki içmek.

Ölmek.

Uyanmamın bu kadar uzun sürmesine pişman olmuştum.

Artık uyanıktım. O pusun yok olduğunu unutamazdım.

Uyanıktım. Hayattaydım.

Yavaşça ve acı içinde babamın hastane yatağına doğru geri yürüdüm. Başka bir sandalye daha çektim. Oraya oturdum.

Ve babamın ölümünü izledim.

BÖLÜM 46

RYKE MEADOWS

Kasım 2025
Eden Cross Mezarlığı
Philadelphia

Babamın cenazesi yaklaşık on dakika önce sona ermişti.

Ben yalnız başıma geride kalmıştım. Lanet olası bir toprak yığınıyla karşı karşıyaydım. Onun seçtiği mezar taşı diğerlerinin hepsinden yüksekte duruyordu. Sikeyim, kocamandı. Gözlerimi ona ve etrafındaki boş mezar yerlerine çevirdim. Çocukları için, ailelerimiz için satın aldığı mezar yerlerine.

Başımı iki yana sallayıp duruyordum. Duygularımı bastırmak için o kadar çok zaman harcamıştım ki, ölümünü günler önce kabullenmem gerekirken hâlâ kabullenememiştim. Connor bana Lo'ya göz kulak olacağını söylemişti. Sonra da açıkça, "Ağlayabilirsin," diye eklemişti.

Dik dik bakmıştım ama ona neden ağlayamadığımı söylememe gerek yoktu. Son zamanlarda aramız iyi olsa bile uzun zamandır babamdan nefret ediyordum. Bunu düşünüp duruyordum. *Neden benim sikik gözyaşlarımı hak edecekti ki?*

Babama söylediğim son sözleri hayatımın sonuna kadar hatırlayacaktım. "Beni Lo ile tanışmaya zorladığın için teşekkür ederim." Kardeşlerim bana verdiği tek iyi şeylerdi.

"Sen her zaman inatçıydın." Bana söylediği son şey bu olmuştu.

Kalın telli saçlarımı iki elimle geriye doğru taradım. Yeni toprağı, oyulmuş mezar taşını inceledim. Nereye baksam zenginlik vardı.

Sonra iki metre altındaki babama söylemem gereken her şeyi

söyledim çünkü onun yüzüne karşı asla böyle konuşmazdım. Çenemi ovdum. Sonra donakaldım.

Nabzım yavaşlarken rüzgâr çevremde uğulduyordu.

"Ama günün sonunda seni sevebildim," dedim sessizce.

Onun için ağlamıyordum. Bu sikik şeye gerek duymamıştım ancak buna ihtiyaç duyuyordum.

Dağa tırmanıyordum. Etrafımda sarı ve turuncuya bürünmüş yapraklar vardı. Her yerdelerdi.

Ailemin çevresinde.

Babamın ölümüyle dünya çılgına dönmüştü. Site kapılarının dışında yirmi dört saat boyunca mevzilenmiş kamera ekipleri, sanki kraliyet ailesinden biri ölmüş gibi bekliyordu. Ben o sirki geride bırakmıştım. Daha iyi bir teselli bulmuştum.

Daisy, Sulli ve ben Dumanlı Dağlar'da yürüyüş yapıyorduk. Daha önce birkaç kez gittiğimiz uzak bir yerde kamp yapmayı planlıyorduk. Winona'yı uzun yürüyüşler için yapılmış bir bebek taşıma çantasına yerleştirmiştim. Sullivan bebekken sabırla oturur, gördüğü her ağaca hayranlıkla bakardı.

Bebekler birbirine hiç benzemiyordu.

Bir yaşındaki Winona sırtıma tekmeler savuruyordu. Kayışları sallayarak kendini çözmeyi çoktan denemişti. Daisy ona göz kulak olurken yedi yaşındaki kızımız önümüzde koşuyordu. Sulli hızını sonuna kadar zorlamaya kararlıydı.

Winona belime dizini vurdu.

"Siktir," diye küfrettim.

Daisy gülümsedi. "Değiş tokuş etmek ister misin?" Kamp malzemelerimizin bulunduğu koyu yeşil bir sırt çantası taşıyordu.

"Duruma bağlı, Calloway."

"Neye bağlıymış?"

"Düşmeyi planlayıp planlamadığına." Genelde dikkatsizce seke seke yürürdü ve çoktan dört kez yüzüstü toprağa kapaklanmıştı. El-

lerinde kesikler vardı ama son derece kaygısızdı, kesikler neredeyse fark edilmiyordu.

"Ben mi? Ben düşmem."

"Peki on dakika önce olan neydi?"

"Zarifçe yere uzandım."

Beni gülümsetti. Beyzbol şapkasının siperliğine vurarak gözlerini korudum. Bugün beni dört kez güldürmüştü. *Sikeyim*, cenazeden sonra... Düşünerek başımı salladım.

Dünyada olmayı en çok istediğim yer burasıydı. Dağlarda, ormanın içinde, Daisy Meadows ile birlikte.

Sullivan Meadows ile.

Winona Meadows ile.

Lanet olasıca kızlarımla birlikte. Ailemle birlikte.

"Sağa dön, Sulli! Kırmızı kazıkları takip et," diye bağırdı Daisy. Beş altı yıl önce bir patika belirlemiştik. Sulli sağa saptı, yükseklik arttıkça yüzü kızarıyordu ve terliyordu. Sulli'yi her şeye dahil edemiyorduk. Hâlâ çok tehlikeli bir sürü şey vardı. Motosiklet sürmek, yabancı ülkelerdeki sikik uçurumlardan atlamak gibi. "*Evet, yapabilirsin*" dediğimizde sanki tek şansı olacakmış gibi o görevi yapmaya koyuluyordu.

Bu yüzden sanki bu dağda ayaklarının tabanını hissedeceği ilk ve son kezmiş gibi yürüyüş yapıyordu.

Daisy şapkasını ters çevirirken Winona bir şeyler geveliyordu. Karım bana hafifçe dirsek atıp su şişesini açtı. "Tahmin et, ne oldu?"

"Ne?" Her adımda kendimi daha güçlü hissediyordum.

"Sırtımda küçük bir hayvan var."

Winona muzipçe kıkırdadı.

"Öyle mi?" Başımı uzatıp Winona'nın büyük kahverengi, ela benekli gözlerine baktım.

Ayaklarını savurarak mutlu bir şekilde, "Babacığım!" dedi.

Sikeyim, o kadar tatlıydı ki... Arkama uzanıp nazikçe başını okşadım.

Bir iki dakika parmağımı tutup bıraktı. Daisy suyunu yudumlarken bizi en sevgi dolu gülümsemesiyle izliyordu.

"Hey, tatlım?" Gözlerime bakmasını bekledim. "Bu lanet bebeği biz yaptık."

"Ben de sana çok benzediğini düşünmüştüm." Bir yudum daha su içip gülümsedi. "Bir an emin olamadım."

"Öyle mi?" diyerek yemi yuttum. Winona benim gözlerimi almıştı ama Dais'e çok daha fazla benziyordu. "Onun babası olabilecek başka erkekler de mi var?"

"Tonlarca," diye alay etti. "Yaklaşık bir milyar kişi."

"Bir milyar tane erkekle yattın mı, Calloway?" Winona'ya sahip olmak için seks yapmamıştık ama zaten şu anda en az Dais kadar ciddi konuşuyordum.

"Bir milyar bir *erkek*."

Gülümsemedim, bu da onun gülümsemesinin daha da büyümesine neden oldu. Onu uzun uzun süzdükten sonra Daisy'ye kaşlarımı kaldırdım. "Saçmalık."

Gülümsedi. "Onun Fred'in çocuğu olduğundan emindim."

"Fred'i sikerler." Ardından elinden su şişesini aldığımda ani hareketimle su ağzına döküldü.

Su çenesi boyunca akarken kahkahaya boğuldu. Silme gereği bile duymadı. "Ne kadar saldırgansın."

"Tam bir uyuzsun."

Kahkahaları artmıştı. Neredeyse gülümseyecektim, ona daha sıkı sarıldım. Başına bir öpücük kondurdum, burada yanımda olduğu için minnettardım.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Sulli epey önümüzdeyken dağın zirvesine ulaştık. Taşlarla yapılmış bir ateş çukuru vardı. Sulli güvenli bir kayanın üzerine çıkmış, ufku sanki ilk kez görüyormuş gibi hayranlıkla seyrediyordu.

Daisy ve ben kızımızın iki yanma geçtik. Dünya önümüzde uzanıyordu. Turuncu, kırmızı ve sarı ağaçlarla bezeliydi. Parlak mavi gökyüzünde iki sikik kuş süzülüyordu. Sanki hiç dokunulmamış, tertemiz bir havayı soluyordum... Acıdan ve ölümden arınmış gibiydi.

Burada her canlıyla bağ kuruyordum. Kendi benliğimle. Nerede olduğumla. *Ne* olduğumla.

"Vay canına," diye nefes verdi Sulli. O gün ölümün neye benzediğini görmüştü. Bir tabut. *Toprağa verilmiş. Yok olmuş.*

Şu an gördüğü dünyanın büyüklüğü, kocaman yeşil gözlerine yansıyordu. Onu hayrete düşürüyordu. Yüzünde minnettar bir ifade vardı. Bu manzarayı görebildiği için. Burada olduğu için.

Lanet olasıca hayatta olduğu için.

Vay canına.

BÖLÜM 47

LOREN HALE

Aralık 2025
Hale Evi
Philadelphia

Kanepede oturan Lily, film boyunca bana bakıp durdu. Düz ekran televizyonumuzda *Toy Story* açıktı, küçük oğlumuz kırmızı koltuğunda oturmuş *pretzel** yerken filmi izliyordu. Bir yaşındaki Kinney ise Lily'nin kucağında uykuya dalmıştı. Normalde bu zamana kadar Kinney'yi almış, uyurken onu göğsüme yaslamış olurdum.

Fakat bunu yapmıyordum.

Endişelendiği için Lily'yi suçlayamazdım.

Kıpır kıpır ve huzursuzdum. Bu kanepede, kendi derimin içinde rahat değildim. Yaklaşık yedi kez kalkıp sırf yüzüme su çarpmak için banyoya gitmiştim. Genellikle film izlerken birbirimize sarılırdık. Genellikle ben kollarımı onun beline dolardım. Ancak şu anda aramızdaki mesafeyi genişletmiştim, karımın alnında oluşan endişeli çizgilerin nedeni de buydu.

Çoğu gün dağları yerinden oynatabilirmiş gibi hissediyordum. Son zamanlarda ise sanki o dağların altında kalmıştım.

Babamın ölümü hâlâ tazeydi. Cenazeden bu yana bir ay bile geçmemişti. Dün ağabeyime babamın malikânesine gidemeyeceğimi söylemiştim. Onun eşyalarını toplayamazdım. Büyüdüğüm evi satacak kişi ben olamazdım. Bencilce ölürken tüm eşyalarını götürmesini diliyordum. Böylesi daha kolay olurdu.

* Hamuru kıvırarak şekil verilen bir ekmek çeşididir. (ç.n.)

"Ben hallederim. Senin hiçbir şey düşünmene gerek yok, tamam mı?" demişti Ryke.

"Tamam."

Yine de düşünüyordum. Her gün, her an. Zihnim durmak bilmiyordu. Bu gece yaşananlarla rahatlamam gerekirdi, hatta mutlu olmalıydım. On yaşındaki Moffy, bir pijama partisine davet edilmişti ve altı yaşındaki kız kardeşi de onunla birlikte bir davetiye almıştı. Sitedeki farklı arkadaşlar, farklı evler... Her iki ailenin ebeveynleri de hiç düşünmeden gizlilik anlaşmalarını imzalamışlardı.

İlgi alanları hâlâ diğer kızlarla uyuşmasa da Luna ilk kez yatıya kalmaya gitmenin verdiği heyecanla kapıdan dışarı fırlamıştı. Hâlâ *R2-D2* ve *BB-8* gibi sesler çıkarmayı sevse de...

Mutlu olmalıydım.

Mutlu olmam gerektiğini biliyordum.

Ancak omuzlarımı düşüren bu duygudan kurtulamıyordum. Aklımı durmadan aynı döngüye sokan bir his... Kaburgalarımın içindeki o berbat sızıyı dindirecek *tek* şey üzerine düşünmekten kendimi alamıyordum.

Alev gibi yanan gözlerimi ovuşturdum.

*Antabuse**... Hatırlıyordum. *Antabuse* kullanıyordum. Yıllardır almadığım bu ilacı, babamın cenazesinden sonra tekrar kullanmaya başlamıştım. Alkol içmem halinde beni fiziksel olarak hasta eden bu ilacı yeniden yazdırmıştım. Bir gün kendimi ikna edip "değer" diyeceğim anın geleceğinden ödüm kopuyordu.

Sevdiklerimi unuttuğum o bir anlık boşluktan korkuyordum. Çünkü tek bir an yeterli olurdu. Biraz daha aşağıya itilseydim, bunu yapabilirmişim gibi hissediyordum.

Daha dün bir içki dükkânının önünde oturmuştum. Ağabeyimi aradığım gündü, her şeyi kendisinin halledeceğini söylemişti. Sonra bu sorumlulukları ona yüklediğim için suçluluk duymuştum. Lily'yi aramıştım, o da bana yumuşak bir sesle *Hellion* ve *X-23* hakkında bir şeyler söylemişti. Bunun üzerine arabamı geri çevirecek kadar rahatlamıştım.

* Alkol kullanım bozukluğu tedavisini desteklemek amacıyla kullanılan bir ilaçtır. (ç.n.)

Tam o sırada paparazziler peşime takılmıştı. Otoparkta fotoğrafımı çekmedikleri için şanslıydım. Çocuklarımın onlar yerine alkolü seçtiğimi düşünmelerini istemiyordum. İçimdeki her şey parampar-ça oluyordu.

Arabayı oraya sürmek bile aileme ve kendime ihanet etmişim gibi hissettirmişti. Suçluluk duygusu, içki içmemi engellemeliydi ama zihnim sürekli aynı düşüncelere yöneliyordu. *Ne anlamı var ki? Neden o çizgiyi gerçekten geçip de içki içmiyorum? O zaman en azından bir şey elde edebilirim. Bir anlığına da olsa berbat hissetmeyi bırakabilirim. Belki o zaman sadece hissizleşirim.*

Lily'ye dönüp ona evden birkaç dakikalığına çıkacağımı söylemek üzereydim. Gözlerimde bir şey görmüş olmalıydı çünkü bana, "Kinney'yi tutabilir misin?" diye sordu. Uyuyan kızımızı bana vermek üzereydi ama ben ona bu fırsatı tanımadan ayağa kalktım.

"Dışarı çıkacağım, sadece on dakika kadar," diye fısıldadım.

Lily yüzümü dikkatle incelerken gerçeği ondan saklamak için elimden geleni yaptım.

Çok geçmeden, "Hayır. Burada kalman gerek," dedi kararlı bir fısıltıyla.

"Ben iyiyim, Lily." Sesimde öfke belirdi. "Sadece biraz temiz hava almak istiyorum. Belki Ryke'a giderim."

Lily ayağa kalktı, Kinney'yi Xander'ın koltuğunun yanındaki bebek salıncağına yerleştirdi. "Ryke'ı buraya çağırabilirim. Bence burada kalmalısın."

Köpeğimiz Ham, en küçük oğlumun yanındaki yerinden kıpırdandı, tasması şmgırdamıştı. Kocaman gözleriyle bana bakıyor, adeta onu yürüyüşe çıkarmam için yalvarıyordu. Yanındaki Xander koltuğunun üzerinden ters bir şekilde bana bakıyordu. Kahverengi saçları başıyla birlikte aşağı sarkıyordu. "Babacığım? Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Midem burkuldu. Kaslarım gerilirken asit boğazımı yaktı. "Ryke amcanın evine, küçük adam."

"*Seninle gelebilir miyim?*" benzeri bir şeyler mırıldandı.

"Hayır, uzun sürmeyecek," dedim. Koltuğun etrafından dolaşıp

Ninova

antreye geçtim. Artık oturma odasından görünmüyordum. Lily aniden önümden geçti, kayarak kapıya ulaştı ve kollarını iki yana açtı.

Benden çok daha küçüktü, elli kiloyu biraz geçiyordu. Ama beni fiziksel olarak durdurmaya çalışması içimi parçaladı, beynim yanıyordu.

Şu anda Lily'yi kendimden çok daha fazla seviyordum.

"Lily Calloway." Kızlık soyadını söylemek garip hissettirmişti. Uzun zamandır ona *Lily Calloway* diye seslenmemiştim ancak onunla olan bağlantımı kendime hatırlattığımda canım daha çok yanıyordu. Karım. En iyi arkadaşım.

Ruh eşim. Ben acı çekiyorsam, o da acı çekiyordu.

"Loren Hale," diye karşılık verdi. Sert görünmeye çalışıyordu. Sanki ciddi ciddi o kapıdan çıkmamı engelleyebilecekmiş gibi göğsünü dışarı çıkardı.

Ona yaklaşarak elimi uzattım. "Sence bu beni gerçekten durduracak mı?"

"Evet," dedi çenesini dik tutarak. "Çünkü sen bundan daha iyisin."

Sen benim olduğumdan daha iyisin. Babamın kelimeleri göğsümü bıçak gibi deldi. Tavana bakarken başımı iki yana salladım. Gözlerim anında yaşlarla dolmuştu.

"Şu anda değilim."

Babam yanılıyordu. Bu dürtüleri ve arzuları başımdan atamıyordum. Bir, iki, üç, dört çocuğum olması ya da hiç olmaması fark etmiyordu. Ben hâlâ bir bağımlıydım. *Her zaman* böyle hissedecektim. Bundan kaçış yoktu.

Bu bedenden çıkmak istiyordum.

"Öylesin," dedi Lily güçlü bir sesle. "Bu korkunç bir gün, gece, hafta, ay... Belki de yıl." Göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu. "Ama iyi günler de olacak. Sadece bu kısmı atlatman gerek, Lo. Tamam mı?"

Farkında olmadan birbirimize yaklaşmıştık. Ben paramparçaydım ama onu kollarıma aldığımda, göğsüme bastırdığımda ve o bana sımsıkı sarılıp sıcaklığıyla beni sardığında... bir bütün olmuştum. Sanki ait olduğum yer burasıydı.

Onun kucaklamasıyla bu arzularım sihirli bir şekilde sona ermedi fakat o savunmamı, kendime olan inancımı güçlendiriyordu. Aslında beni düzelten tek bir kız değildi. Beni seven ve benim sevdiğim insanlar ordusuydu.

Ağabeyimle yaptığım bir telefon görüşmesi, Connor'ın elimden gelenin en iyisini yaptığımı hatırlatması, Lily'nin kalbimin diğer yarısı olması... Tüm bunlardan kaynaklanıyordu.

En iyi arkadaşıma bakıyordum. Gözleri benimkilerle aynı acıyı taşıyordu. Her şeyi paylaştığımız gibi hislerimizi de paylaşıyorduk. Bu acıyla mücadele etmeye çalıştım.

"Korkunç bir yılı kaldırabileceğimi düşünmüyorum, Lil," diyebildim zorlukla.

Bana daha sıkı sarıldı.

Yanağım kavradım, başparmağımla gözyaşını sildim.

"Bir yıl tüm hayatımızda küçücük bir nokta, Lo," diye fısıldadı. "Daha kötüsünü de atlattın. Korkunç bir yılı kaldırabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Birkaç kez başımı sallayarak sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Belki de bir yıl düşündüğümden daha kısa hissettirecekti.

"İyi şeyler de olacak," diye ekledi aniden. "Şimdi göremesen de bu yılın içinde iyi şeyler olacak. Oğullarımızı ve kızlarımızı gülerken göreceğiz." Göğsüm yükseldi. "Luna'nın bize hikâyeler anlatmasını dinleyeceğiz..."

Lily'yi öptüm. Ruhumu yakıp kavuran bir öpücüktü. Hayattaydım. Uyanıktım. Yüzünü ellerimin arasına alarak öpücüğü derinleştirdiğimde bedenime daha sıkı sokuldu. Bana hayat veriyordu.

Küçük şeyler için gözlerimi açık tutmak istiyordum. Bir gülümseme. Bir kahkaha.

Bir hikâye.

Gözlerimi kapatıp yılın bitmesini beklemek istemiyordum.

Sadece biri kapıyı çaldığında ayrılabildik. Ardından kot pantolonumun cebindeki telefonum çalmaya başladı. İkimiz de birbirimizi bırakmakta zorlandık. En sonunda ayrıldığımızda Lily kapıya yöneldi, ben de telefonumun ekranına baktım.

Lanet olsun.

Arayan Hannah Yanktondı. Bir sokak ilerimizde, Cider Creek Pass'te oturan bir anneydi. Luna'nın gittiği pijama partisinin ev sahibiydi.

Ben telefonu açarken Lily kapıyı açtı. Eşofman altı ve gri bir "*Calloway Kampı*" tişörtü giyen ağabeyim eşiği geçti. Yüzündeki derin kaygıyı görünce yüz hatlarım gerilse de onu seviyordum. Burada olduğu için minnettardım ve Lily'nin bana haber vermeden onu çağırmış olmasına sevinmiştim.

"Merhaba, Loren?" diye selamladı Hannah.

"Her şey yolunda mı?" Lily'nin endişesi artmıştı, uzun kollu bluzunun ucuyla oynuyordu. Ağabeyim evin içine doğru yürüdü, oturma odasına göz attı. Xander'a selam verdiğini duydum, sonra tekrar antreye döndü.

"Şey..." Hannah biraz bocaladı. *Bu iyi değil.* "Aramamın sebebi... Şey, Luna'yı almaya gelmeniz gerekiyor. Eve dönmek istiyormuş... Sen ya da Lily gelip onu alabilir misiniz?"

Rüzgâr çıplak tenimi ısırıyor, koşarken ayaklarım sertçe yere çarpıyordu. Ceketimi almadan çıkmıştım ama zaten Yanktonların evi bitişik sokaktaydı. Çok uzak değildi. Bu yüzden koşarak çıkmıştım. Bir dakikadan az bir sürede bacaklarım demir gibi ağırlaşmıştı. Whisper Ridge ile Cider Creek'in köşesine gelince yavaşladım, adımlarım sürüklenmeye başlamıştı.

Hadi, Lo.

Ne kadar çabuk gidersem, Luna'yı o kadar çabuk eve getirebilirdim. Ağır nefesim havada duman olmuştu, yanımdaki ağabeyime baktım. Hızıma ayak uyduruyordu, benimle birlikte yavaşlamıştı.

Lily bizi takip etmemişti ama Ryke geldiği için eğer yolumdan ani bir şekilde sapsaydım beni fiziksel olarak durduracak birine sahiptim.

Fakat buna gerek kalmayacaktı.

Kızım yerine alkolü tercih *etmeyecektim*. Bana ihtiyacı vardı ve bunun yeterli olması gerekiyordu.

Ryke eğilip sağ bacağını ovuşturdu.

"Kramp mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Sikeyim, hava buz gibi."

Kış, bacağına daha kötü geliyordu ve koşmadan önce esnememişti. "Sonra sana esnetmende yardım edebilirim," dedim.

"Buradan spor salonuna mı geçelim?" Ellerini ağzına götürüp içine üfledi. Onun bu teklifi, içimdeki sertliği biraz olsun törpüledi.

"Evet." *Bundan sonra.* Bu neydi ki? Hava soğuktu ama bedenim sıcaktı, kanım farklı senaryolarla kaynıyordu. Adımlarımı hızlandırsam da koşum zayıf bir tempoya düştü. Sonunda Cider Creek boyunca hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Ryke'ın ayakkabısının bağı çözüldü. Bağladıktan sonra hemen bana yetişti, geride kalmamıştı. Yavaş olduğumdan değildi, ağabeyim her gün vücudunu güçlendiriyordu. Bir zamanlar onu yere sermiş olan bir kazayı atlatıyordu.

Tam burada, o bana hepimizin tekrar ayağa kalkabileceğini hatırlatmıştı.

Bunu yapabilirdim.

Ve koştum. O da hemen yanımdaydı, Hannah'nın posta kutusuna ulaştığımda tekrar yavaşladım.

"Sence ne oldu?" Ryke parke taşlı yolu koşarak meşe kaplamalı ön kapıya doğru ilerlerken sordu. Ev büyük ve beyaz cepheliydi. Birkaç metre yüksekliğinde beyaz sütunlarla bakımlı bir bahçesi vardı. Kırmızı "*hoş geldiniz*" yazan paspasa bastım. Ön verandadaki üç sallanan sandalye rüzgârla gıcırdıyordu.

Yer güzeldi. Hatta dostane görünüyordu.

"Belki korkmuştur," dedim zili çalarken. "Bu onun ilk pijama partisiydi." En azından Rose ve Daisy teyzelerinin evi dışında bir yerde ilk kalışıydı.

Ryke yumruk yaptığı eliyle kapıya vurdu.

Bir saniye sonra kapı açıldı, karşımızda otuzlu yaşlarında minyon bir esmer kadın belirdi. "Merhaba." Hannah kapı aralığına sı-

kıştı, sıcaklığı içeride soğuğu dışarıda bırakmıştı. "Luna eşyalarını topluyor."

Hiç kenara çekilir gibi bir hamle yapmadı. İçeri davet edilmeyeceğimi hemen fark ettim. Bu ilk kez başıma gelmiyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

Hannah titredi, yanakları kızarmıştı. Soğuktan mı, yoksa başka bir şeyden miydi emin değildim. Savunmam devreye girse de Connor'ın bilgece tavsiyesini uygulamaya çalıştım. *Aşırı tepki verme. Önce gerçekleri öğren.* Bunu yapmak onun yansıttığı kolay değildi.

"Çok üzgünüm," dedi hızlıca. "Jeffra ve diğer kızların böyle bir şey yapmayı planladıklarını bilmiyordum. Jeffra'nın okulda Luna ile gerçekten arkadaş olmadığını bilseydim, onu davet etmesine izin vermezdim."

Vücudumdaki tüm kan beynime hücum etti. Ryke'ın burun delikleri genişledi ve daha fazla ayrıntı sormak için ağzımı açtığım anda -lanet olasıca başından anlatmasını istiyordum- kızım kapıda belirdi.

Hannah'nın yanından geçebilmek için meşe kapıyı daha çok açmaya çalıştı.

Ryke ona yardım ederek kapıyı itti. Sıcaklık dışarı çıkmış, soğuk içeri girmişti.

Onu tam olarak gördüğümüz anda zaman bir süreliğine durdu.

"Baba," diye seslendi Luna. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Eve gidebilir miyiz?"

Artık diğer kızların ne yaptığını Hannah'ya sormama gerek yoktu. Zaten Luna'nın alnında görebiliyordum. Kalıcı kalemle bir kelime yazılmıştı.

Ucube.

İçim ateşle doldu. Bu, nefretin de ötesinde bir duyguydu. Babalık içgüdüsü, kızımı bu boktan durumdan korumaya duyduğum kararlılık damarlarımdan akıyordu. Onu buradan çok daha uzaklara götürmek istiyordum.

Ağabeyimle hızlıca harekete geçtiğimizde Hannah'nın söylediklerini zar zor duyabildim. Uzaylı şeklindeki sırt çantasını ve rulo ha-

line getirilmiş uyku tulumunu sürükleyen, üzerinde yalnızca mor pijamalarıyla duran Luna'ya uzandım. Kollarını boynuma doladı.

"Çok ama *çok*... üzgünüm," diye kekeledi Hannah. "Tüm kızlarla konuştum. Gerçekten. Bu kocaman bir hata ve kızım kesinlikle cezalandırılacak."

Luna'nın sırtını okşarken sırt çantasını ağabeyime uzattım. Çantayı açıp ayakkabılarını ve montunu çıkardı. Bana bir spor ayakkabıyı uzattı. Luna çok üzgün olduğu için ayakkabıları kendisi giyememişti. Henüz ağlamıyordu. Ayakkabıyı ona giydirdim. Ryke'tan diğer tekini alarak onu da giydirdim.

Luna'nın kabarık beyaz paltosunu bulduğunda çömelip kollarını montun kollarından geçirmesine yardımcı oldu. Ağabeyim, kadınla konuşabileyim diye Luna'nın dikkatini benden uzaklaştırırken ayaklandım.

Hannah'ya doğru eğildim. "Bu durumun *herhangi* bir kısmı internete düşerse, her şeyinize dava açarım," dedim alçak bir sesle.

Yüzündeki renk çekildi. "Düşmeyecek," diye fısıldadı.

Ona başka bir şey söylemedim. Ryke, Luna'nın montunun fermuarını kapatırken ben kızımı taşımak için kollarıma aldım. Ağabeyim sırt çantasını ve uyku tulumunu kaptı. İki dakika bile olmadan oradan ayrılmıştık. Kaldırıma vardığımızda gömleğimde ıslak bir şey hissettim.

Aşağı baktım, Luna'nın kasık bölgesi lekelenmişti.

Luna burnunu çekti. "İlk ben uyuyakaldım. Onlar da elimi suya sokmuşlar. Herkese böyle yaptıklarını söylediler." Cam gibi kehribar gözleri direkt benimkilere bakıyordu. "Pijama partisi kurallarını bilmiyorum."

Bir blok ilerlediğimizde onu yere indirdim ve dizlerimin üstüne çökerek boyuna yaklaştım. "Pijama partisi kuralları diye şey yok, Luna. Böyle şakalar yapan kimse gerçek arkadaş değildir. Onlar iyi insanlar değiller."

Küçük elleriyle alnını ovmaya çalıştı, orada ne olduğunu biliyordu. "Çıkmıyor."

Ryke'ın çenesi taş gibi kaskatıydı, bir an için önden gitmek zorunda kaldı. Mırıldanarak küfrediyordu.

Luna'nın küçük elini tutup alnına dokunmasını engelledim. "Bu kalıcı bir kalem," dedim durumu güzelleştirmeden. "Beklemelisin, zamanla silinecektir." Her kelime dudaklarımdan sakin bir şekilde dökülse de kızımı kollarımın arasına alıp onunla birlikte ağlayacak durumdaydım.

Luna'nın dudakları titredi. "Yani onu çıkaramaz mıyım?"

"Bir iki gün içinde kaybolacaktır, o kadar." Elini sıktım. "Luna bir şeyi bilmene ihtiyacım var."

Büyük gözlerini benimkilere çevirdi ve onu aldığımdan beri ilk kez ağlamaya başladı. Gözyaşları yumuşak yanaklarından süzülürken başparmağımla onları sildim. "Seni seviyorum," dedim ona güçlü bir şekilde. "Annen seni seviyor. Ağabeyin ve kardeşlerin seni seviyor. Teyzelerin, halan, amcaların, kuzenlerin hepsi seni seviyor." Yanaklarını kavradım. "Sen kahrolası derecede *çok* seviliyorsun ki..."

"Kötü bir kelime söyledin, baba," dedi. Burnu akıyordu. Tişörtümün altıyla burnunu sildim. "Ayrıca bir şeyi unuttun."

"Neyi unuttum?"

"Beni seven hiç arkadaşım yok." Bunu öyle bir söylemişti ki... Sanki onun için en önemli olan şey buydu. Kalbim parçalandı.

"Luna Hale," diye cevapladım. "Sana evrenin sırrını söyleyeyim mi?"

Yumruğuyla gözlerini ovuşturdu ama gözyaşları akmaya devam ediyordu. "Bütün evrenin mi?"

"Bütün evrenin," diye başımla onayladım. "Değerini, sahip olduğun arkadaş sayısı belirlemez. Hiç arkadaşın olmasa bile tüm galaksideki en muhteşem, en *olağanüstü* kişi olabilirsin. Nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?" Sesi kısık olsa da gözyaşları dinmişti.

"Çünkü arkadaşlarının sana duyduğu sevgi, kendine duyduğun sevgiyle kıyaslanamaz bile. Kendini seviyor musun, Luna Hale?"

Şiddetle başını salladı. "Evet."

"O zaman sen kendi galaksinin kraliçesisin." Ayağa kalktım, o da elimi tutarak yanımda yürüdü.

Ryke yanımıza gelip Luna'ya doğru başını salladı. "Merhaba, tatlım."

"Ryke amca, ben bir ucube değilim." Tekrar alnını ovmak için elini uzattı.

"Öyleysen ne olmuş ki?" dedi Ryke. "Siktiğimin ucubeleri havalıdır."

"Gerçekten mi?" diye sordu Luna kaşlarını çatarak. Çocuklarımız Ryke amcalarının *kötü kelimeler söylemesine izin verildiğini* bildikleri için küfrettiğinde onun üzerine gitmiyorlardı.

"Evet, gerçekten." Kızımın saçlarını karıştırıp *Wampa* şapkasını onun başına geçirdi. Sırt çantasından çıkarmış olmalıydı. "Babanın söylediklerine bir şey daha ekleyeyim. Arkadaşlar gelir ve siktir olup gider. Aile ise sonsuza kadar kalır."

Bir blok daha yürüdük. O sırada lamba ışıkları altında bir araba sokaktan aşağı doğru ilerledi. Rose'un *Escalade*'i yanımızda dururken gözüm hemen ağabeyime kaydı. Olanları birine anlatabilecek tek kişi oydu.

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. "Bir grup mesajı attım. Lanet olasıca içimi dökmem gerekiyordu." O mesaj zincirinde ne tür kelimeler kullandığını tahmin edebiliyordum.

Sürücü camı aşağı kayarken Rose Calloway Cobalt gecenin onunda tüm ihtişamıyla ortaya çıktı. Saçlarını atkuyruğu yapmış, siyah ipek bir bornoz giymişti. Luna gözlerini kısınca farlarını kapattı. Pencereden bize doğru eğildi, sarı-yeşil gözleri benim üzerimdeydi.

"Arabamda evinde yatıya kalmak isteyen iki oğlum var. *Cezalı* oldukları için televizyon izleyemezler." Son cümleyi yüksek sesle söyledi, hepimiz arabanın içinden gelen kahkahaları duyabiliyorduk. Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Ciddiyim. Televizyon izlemelerine izin verme."

"Moffy bir arkadaşında yatıya kalıyor," dedim. Muhtemelen bunu zaten biliyordu. "Yani arabadakiler Charlie ve Beckett ise..."

"Değiller." Koltuğunda çocuklarına döndü. "Çıkabilirsiniz. Loren amcanızın evindeyken uslu durun."

Arabadan ilk inen beş yaşındaki Tom oldu. Altın kahve saçları geriye doğru taranmıştı. Vücudum kaskatı kesildi. Gördüklerime inanamıyordum.

Alnında siyah kalemle bir kelime yazıyordu.

UCUBE.

Ağabeyi arabadan atlarken siyah spor çantasını yere koydu.

"Bizi getirdiğin için teşekkürler, anne!" diye seslendi altı yaşındaki Eliot. Bize döndüğünde onun da alnında aynı kelimenin yazdığını gördüm.

Yumuşayan gözlerim Rose'a kaydı.

Başını iki yana sallasa da sırıtıyordu. "Benim fikrim değildi. Connor'la beni bu konu hakkında konuşurken duymuşlar. Onları banyoda böyle yakaladım." Söz konusu olan Rose'un oğullarıydı. Buna hiç şüphe yoktu.

Dayanışma.

Kızım buna sahipti. *Tanrı aşkına.* İçimden başımı iki yana salladım, sarsılmış durumdaydım. Dağları yerinden oynatmaktan bahsediyorduk ama bazen insanlar sırf bir başkasının ayakları yere sağlam bassın diye tüm dünyayı döndürebilirlerdi.

Teşekkür edercesine Rose'a başımı salladım. O da camını kapattı. Arabasını geriye doğru sürerek evine gitmesini bekledik. Ardından tekrar evime doğru yürümeye başladık.

Eliot ve Tom'un çantalarını alıp omzuma astım.

Luna gülüyordu. "Neden böyle bir şey yaptınız?"

Tom ellerini montunun ceplerine soktu. "Çünkü *sana* ucube diyorlarsa, bu bizim de ucube olduğumuz anlamına gelir."

"Kesinlikle," diye katıldı Eliot.

Eve doğru yürürken Lily'nin bu akşam bana söylediği tüm duyguları hissediyordum. Kötü günlerimiz daha iyiye gidebilirdi. Korkunç bir ay geçirebilirdik. Korkunç bir yıl da geçirebilirdik. Fakat iyi günler, iyi anlar ve harika saniyeler de bizimle olacaktı.

Bunu asla unutmayacağıma yemin ettim.

2026

"Hepiniz inanılmaz derecede sıkıcısınız."

Charlie Keating Cobalt, Biz Calloway'iz
(8. Sezon 12. Bölüm - Çabuk Hiddetlenen Üçlü ve
Büyük Çocuklar Kulübü)

BÖLÜM 48

DAISY MEADOWS

Haziran 2026
Calloway Kampı
Pocono Dağları

"Şu kum yengecine bak! Ne kadar güzel kıskaçları ve kabuğu var. Sürünüyor da sürünüyor," dedim Winona'nın macerasından bahseden bir anlatıcı gibi. Bir yandan da masadaki kâğıtları karıştırıyordum. Calloway Kampı'nın müdürünün ofisinde, on iki yaşındaki kızım renkli minder koltukların birinden diğerine atlayıp duruyordu. Yaklaşık yedi tane vardı.

Burası çocuklar için çok uygundu.

Winona sarı minderin üzerine düşerken, "Hay aksi, düştü!" dedim.

Sekiz yaşındaki Sullivan minderlerin ortasında uyuyormuş gibi yapıyordu. Aniden kıvrıldığı yerden doğrulup dizlerinin üzerine dikildi.

Nefesim kesilmiş gibi yaptım. "Bir dalga geliyor!"

Winona çığlık attı.

Sulli geniş bir gülümsemeyle küçük kız kardeşini yutacakmış gibi kollarını havaya kaldırdı. "Vuş, vuş," diye dalga taklidi yaptı.

"Dalgalar küçük kum yengeçlerini alıp götürüyor. Hadi! Hadi! Hadi, Winona! Git!"

Winona tekrar çığlık attı, bir yandan da kahkahalarla gülüyordu. Kırmızı mindere atladığında yüzüm aydınlandı. Hukuki belgelere odaklanmakta zorlanıyordum. Kamp müdürünün gitmeden önce imzalamamı istediği yaklaşık on tane evrak vardı.

Bunları avukatlarım hazırlamıştı, bu yüzden körü körüne yapılmış bir işlem değildi.

Winona mavi mindere kapaklandı, kahverengi saçları ablasınınkinden çok daha açık renkteydi. Özgür, dağınık ve vahşiydi. Tıpkı Sulli'ninki gibi. Bu anı kaydetmek isterdim ama kamera Ryke'taydı. O da dışarıda bir yerlerdeydi. Yaklaşık bir saat önce Sulli'nin arabadan inişini kaydetmişti.

Bu onun kamptaki ilk günüydü.

Birazdan onu burada bırakıp gidecektik. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Bu kampı ben kurmuştum. Onun burada güvende olduğunu biliyordum ancak hiç Sulli'den dört günden uzun süre ayrı kalmamıştım.

Sulli kız kardeşinin üzerine eğilirken, "Ben sadece bir kum yengeciyim!" diye bağırdı Winona. Bu sabah kendisine "Ülkedeki En Güçlü Kum Yengeci" unvanını vermişti. Ryke onu kucağma aldığında kolunu ısırmış, sonra yanağını sıkıştırmıştı. "Benim yengeç kıskaçlarım!" demişti babasına.

Ben gülmekten kendimi alamadığımda Ryke şapkamın siperliğini gözlerimin üzerine indirmişti. Bu sadece beni daha çok güldürmüştü. Sonra yeşil şapkayı ters çevirmiştim.

Hâlâ başımda duruyordu.

Ryke'la birlikte çoğunlukla *Nat Geo* ve *Discovery Channel* izliyorduk, bu yüzden Winona'nın bilgileri hayvanlar ve doğaya yönelikti. Geçen hafta bize panter olduğunu söylemişti. Sonra oturma odasındaki eşyaların arkasına saklanmış, bütün bir saati Ryke'ı takip ederek geçirmişti.

Ryke'ın tek yaptığı aynı yerde oturup granola mısır gevreğini yemekti.

"Dalga geliyor!" diye bağırdım.

Sulli, Winona'nın beyaz tişörtünü kaldırıp karnına üfledi.

Winona güldü. "Sulli!"

Sulli, kardeşinin yan taraflarını gıdıkladı. "Yakaladım seni, bücür."

Dişlerimle kalemin kapağını açıp ayaklarımın üzerinde sallanarak en üstteki kâğıdı imzaladım. Winona'nın kahkahaları azalırken Sulli'nin ona hemen döneceğini söylediğini duydum. Bu yüzden başım kaldırıp onlara baktım.

Kızım turkuaz çantasının fermuarını açıyordu, yanında aynı renkte rulo yapılmış bir uyku tulumu almıştı. Sulli'nin yüzünde derin düşüncelere dalmış bir ifade vardı. Neredeyse her gün gördüğüm bir ifadeydi. Çantasını kapatıp başını, saç çizgisine yakın bir yerden kaşımaya başladı. İşte o hareket -başını kaşıması- bana onun gergin olduğunu söylüyordu. En önemli yarışlarda, bone takarken hep o bölgeyi kaşırdı.

Yeni bir belge imzalamaya koyulmadım. Sulli'yi bir ay boyunca burada bırakmakla ilgili ne hissedersem hissedeyim, bu onunkilerle kıyaslanamazdı.

Kalemimin kapağını tükürdüm. "Sulli, tahmin et ne oldu?"

Sulli bana dönüp yanıma geldi. "Ne?"

"Kulübe atamanı aldım." Belgeleri karıştırarak kamp karşılama mektubunu aradım. Aslında ofisten çıkarken ona vermeyi düşünüyordum ama belki bu, olası bir ev özlemini aklından çıkarmasına yardımcı olurdu. *İşte!* Mektubu bulmuştum. Ona doğru salladığımda hemen zarfı kaptı.

Mektubu açıp hızlıca okudu.

Winona her bir minderin üzerinde yuvarlanmakla meşguldü.

Sulli'nin omuzları hafifçe çöktü. "Sarı Papatya kulübesinde olacağımı sanıyordum."

"Sarı Papatya on yaşındaki çocuklar için. Birkaç yıl sonra oraya gideceksin. Kırmızı Gelincik kulübesiyle başlıyorsun."

Sullivan mektubu katladı.

Masayı dolaşıp dirseğimle hafifçe onunkine dokundum. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum..." Pencereden dışarı bakarken bol tişörtünü aşağı çekti. Ahşap kulübelerine yerleşen kampçılar, ailelerine sarılıp vedalaşıyorlardı. Kimi gözyaşlarını tutamayan ilk defa gelenlerdi, kimiyse neşeli kamp veteranları. Heyecanlı olanlar, Hoş Geldin Partisi'nin başlayacağı yemekhaneye doğru koşuyordu.

Her zaman Sulli'nin de onlardan biri olacağını düşünmüştüm. Bence o da öyle olacağını sanmıştı. Yıllardır, *sonunda* Calloway Kampı'na katılacak kadar büyümek için sabırsızlandığını söylüyordu.

Uzun kahverengi saçları karışık dalgalar halinde omuzlarından dökülüyordu. "Kalamayacağından emin misin?" diye sordu. "Bu yıl danışman olamaz mısın?" Masanın üzerine sıçradı.

Ben de yanına oturdum, bacaklarımız sallanıyordu. Onun da bildiği üzere ben bu kampın sahibiydim, danışmanı ya da müdürü değildim. "Buradaki danışmanlar inanılmaz iyi, burada olmadığımın farkına bile varmayacaksın."

Sulli ayaklarını masaya kaldırıp uzun bacaklarını göğsüne doğru çekti. Hâlâ orada olduklarından emin olmak ister gibi renkli halhalına dokundu. Bu yıl bir sürü yapmıştık.

Çenesini dizlerine dayayarak başını bana doğru eğdi. "Tam burada olmanıza rağmen seni, Nona'yı ve babamı şimdiden özledim."

İkimizin de gözleri doldu. Burunlarımızı birbirine sürttük. "Ruh Günleri için geri döneceğim. Çok uzak olduğunu biliyorum ama kampta seveceğin çok şey var," diye fısıldadım.

"Ne gibi?" diye sordu aynı ses tonuyla.

"Binicilik. *Hiç* ata binmedin ve bunu yaptığında kendini çok özgür hissedeceksin, Sulli. Kalp atışlarını hızlandıracak *harika* bayrak kapmaca oyunları oynayacaksın. *Zipline*, o güzel göl, kaya tırmanışı... Sonra kulübendeki kızlarla yakınlaşacaksın. Geceleri geç saatlere kadar hikâyeler anlatacaksınız. Hatta sırf yapabildiğiniz için oğlanların kulübelerine şaka yapmaya bile gidebilirsiniz."

Yumuşak bir kahkaha atıp hafifçe gülümsedi.

"Muhtemelen duşlardan nefret edeceksin ama diğer kızlar da öyle hissedecek. Gülecek, bağ kuracak ve hepinizin aynı derecede evinizi özlediğinizi fark edeceksiniz. Ancak en azından birlikte evinizi özlüyor olacaksınız."

Calloway Kampı, Sullivan Minnie Meadows ile aynı yaştaydı. Onun yaşındayken hiç kampa gidememiştim ancak sekiz yıl boyunca kampçılar ve deneyimleriyle ilgili yeterince şey görmüştüm. Bu nedenle söylediklerimi hissedebiliyor, empati kurabiliyordum.

Sullivan bacaklarını indirip sallandırdı, neşesi biraz yerine gelmişti. "Keşke Jane de burada olsaydı."

Sırtını ovdum.

Jane son anda hastalanmıştı. Buna rağmen ne olursa olsun gelmek için çok uğraşmıştı. Rose'un anlattığına göre Jane çantasını hazırlamış, arabaya oturmuş ve usulca gitmeyi beklemişti. Normalde onu getireceklerdi ama ateşi 38,5 dereceye yükselmişti.

Onun için aynı şey olmadığını bilsem de, "Moffy burada," diye hatırlattım Sulli'ye. Erkeklerin ve kızların kulübeleri ayrıydı. Bazı aktiviteler de ayrıydı. Yani Moffy'yi her an göremeyecekti.

Sulli derin, içten bir nefes alıp tekrar pencereye baktı.

"Gölde yüzebiliyoruz, değil mi?" Bu aynı soruyu, cevabın değişebileceğinden endişelenerek sorduğu onuncu seferdi.

Kesinlikle yüzebileceğini teyit ettikten sonra, "Bir teorim var," dedim.

Sulli hemen gülümsedi. "Tahmin edebilir miyim?"

Teatral bir şekilde devam etmesini işaret ettim. "Fıstık ezmeli kapkekim."

"Teorin, en az bir tane kalıcı arkadaş edineceğim. Bu yıl olmazsa gelecek yıl. Gelecek yıl olmazsa, ondan sonraki. Ondan sonraki olmazsa, şey... belki de o tür bir arkadaşım gerçekten vardır."

Bunu tamamen kendi başına bulmuştu. Ne olursa olsun olumlu sonucu olan bir teoriydi. Birbirimize gülümsedik, hemen ardından gözyaşlarına boğulduk.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en parlak teori," dedim.

Güldü.

Ben de güldüm.

Birlikte masadan atladığımızda kızımı kucakladım.

"Seni çok seviyorum, anne."

"Ben de seni çok seviyorum." Tekrar burunlarımızı birbirine sürttük, ayrıldığımızda adımları daha hafifti. Çantasını aldı.

"Yardım edebilirim. Çantanı taşımamı ister misin? Kulübene kadar eşlik edebilirim."

"Hayır. Sanırım bunu kendi başıma yapmak istiyorum." Sırt çantasını omzuna asıp uyku tulumunu kolunun altına sıkıştırdı. "Veda etmeye gelecek misin?"

Keskin bir nefes aldım. "Gelmeyeceğimi mi sandın?"

Gülümsedi. "Hayır. Geleceğini biliyorum." Odasına yerleştiğinden emin olmak ve gitmeden önce birkaç fotoğraf çekmek istiyordum.

Sullivan kapıyı kapatıp küçük kız kardeşine el salladı. "Görüşürüz, bücür."

Winona minderinden yuvarlandı. "Görüşürüz!" Sulli'nin bir ay boyunca etrafımızda olmayacağından haberi yoktu, yoksa şu anda ağlayarak ablasının bacaklarına yapışıyor olurdu. Ryke eve dönüş yolunda bir kriz için hazırlıklıydı. Bana iki çikolata bile almıştı. Çünkü çikolata çoğu şeyin ilacıydı.

Pasta ise her şeyin ilacıydı.

"Sulli," dedim o gitmeden önce. "Dışarıda babanı görebilirsin." Muhtemelen tüm ankrajlar sağlam mı diye tırmanma duvarını test etmeye gitmişti. Genelde her yaz bunu yapardı, bazı yıllar bir hafta boyunca veya Ruh Günleri sırasında tırmanma eğitmeni olarak görev alırdı. "Sadece seni uyarmak için söylüyorum, gitmeden önce sana sarılmak isteyecek ve ağlama ihtimali var."

Sulli tekrar gülümsedi.

"Ah ve seni bırakmak istemeyebilir. Bu yüzden benimle eve gelmesi için onu ikna etmen gerekecek."

Güldü. "Bu zor olmayacak. Babam seni... çok seviyor."

Ben de onu *çok* seviyordum.

Ardından kapıdan çıktı. Kapının penceresinden Kırmızı Gelincik kulübesine doğru yürürken onu izledim. Başı dik ve cesurdu. Hem de çok cesurdu. Çünkü her kampçı, o daha kendini tanıtmadan önce bile muhtemelen onun kim olduğunu biliyordu. Ancak Sulli'nin onların kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Bu dengesiz bir başlangıçtı ama kendini daha yükseğe çıkarmak için gereken dayanıklılık ve iradeye sahip biri varsa, o da Sullivan Minnie Meadows'tu.

Tıpkı babası gibi.

Dışarıda, kamp müdürünün ofisinin ahşap basamaklarına oturmuştum. Winona bacaklarımın arasına kıvrılmıştı. Bilekliklerimi kurcalıyor ve birini çözmeye çalışıyordu. Sulli'ye veda edebilmek için Ryke'ı bekliyordum.

Yaklaşık on beş adım ötede, Loren Hale bir meşe ağacına yaslanmıştı. Dikkati, epey uzakta kalan Beyaz Gül kulübelerine çevrilmişti. O sırada Moffy'nin tişörtünü gördüm. Arkasında *Dördüncü Derece* çizgi romanlarından *Vic Whistler* logosu vardı. Kulübelerin yanındaki iki çocukla konuşuyordu.

Alçak sesle, "Vedalaşmanın gerçeğe uygun tanımı; '*Hey, Daisy. En az senin berbat olduğun kadar berbat olacak...**'" dedim.

"Dur bakalım," diye araya girdi Lo. Bakışlarını bana dikmişti. Siyah tişörtünü işaret etti. "Ben kocan değilim."

Yalandan şok olmuş gibi yaptım. "Değil misin? Ona çok benziyorsun."

Lo kuru bir şekilde gülümseyip Winona'ya döndü. "Annen kendini *çok* komik sanıyor," dedi.

"Çünkü öyle!" diye bağırdı Winona.

Gülümsedim, Lo incinmiş gibi davrandı. "Winona, kalbimi kırdın."

Winona ayak bileğimdeki halhalı çekerek, "Çünkü ben bir yengecim," diye mırıldandı.

Lo bu çocuk yüzde yüz benimmiş gibi bana bakıyordu. "Yeğenimin bir maymun olduğunu sanıyordum?"

"Hayır, artık bir yengeç."

"Lanet olsun."

Winona küfürlü kelimeleri o kadar sık duyuyordu ki umurunda bile olmadı.

Lo ağaçtan doğruldu. Az önce söylediklerimi hatırlamış olmalıydı. "İlk sefer en kötüsüdür çünkü burayı sevip sevmediğini bilmezsin. Ama Moffy geri dönmek için sabırsızlanıyordu. İnsanlara pek kolay güvenmeyen bir çocuk için yaşıtlarıyla dolu bir yere gitmekten *heyecan duyması* büyük bir şeydi, Daisy. Senin yarattığın bu şey... iyi. Gerçekten çok iyi."

* Burada kullanılan "*suck*" kelimesi İngilizcede hem "berbat" hem de "oral seks" anlamında kullanıldığından kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

Yüzüm aydınlandı. "Teşekkürler, Lo. Bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Buna sıkı sıkı sarıl. Çünkü birine yılda yalnızca bir kez iltifat ederim ve sen az önce kotanı doldurdun."

İltifatı bana fırlatmış gibi havaya uzanarak yakaladım ve cebime koyuyormuş gibi yaptım. Ardından göğsüne vurdum. "Güvenle saklayacağım." Böyle şakaları yalnızca Lo ya da Ryke'a yapıyordum. Ryke mizahımı çok iyi anlıyordu, Lo'nun da verdiği "bu ne halt ediyor" tepkileri hoşuma gidiyordu.

Lo yüzünü buruşturdu. "Şimdi eve gidince beynimi çamaşır suyuna sokmam gerekecek."

Benim de yüzüm buruştu. "Kulağa acı verici geliyor."

"Diğer şeyler kadar acı verici değil..." Bakışları ve sesi göle doğru kaydı. Ryke, kasım ayının küçük kardeşi için en kötü ay olduğunu fakat onun dayanıklı durduğunu söylemişti.

Jonathan Hale evini özellikle Lo'ya bırakmıştı. O evin duvarları arasında büyüyen, her odasında anısı olan oydu. Ryke, Lo'nun o evden kopmak istediğini söylemişti. Geçmişi ziyaret edebilirdi ama günün sonunda onu arkasında bırakması gerektiğini biliyordu.

Mart ayında Lo babasının evinde dolaşacak gücü bulmuştu.

Nisanda ise evi sattı.

Jonathan'ın diğer varlıkları, onun isteği üzerine üç çocuğu arasında paylaştırıldı.

Lo'yu şu an görenler, omuzlarında bir yük olduğunu fark etmezdi. Kehribar gözlerinin ardında ne bir sıkıntı ne de ıstırap vardı. Bahsettiği acıyla yüzleşmiş gibi göle bakıyordu. Ancak bugün ve yarın tek hissettiği şey özgürlüktü.

Sadece Ryke toprak yoldan upuzun bir ağaç gövdesi taşıyarak ortaya çıktığında başını çevirdi.

"Ne halt ediyorsun sen?" Lo inanamayarak başını iki yana salladı. "Zaman tüneline düştün de oduncu olarak mı çıktın? Ağabeyimi geri getir." Ryke'ın omzunu şakacı bir şekilde itti.

Ryke gülümser gibi oldu ve ağaç gövdesini yere koydu. Kabuğundan parçalar dökülmüştü.

"Şu kütüğün büyüklüğüne bak," dedim kocama kaşlarımı oynatarak. "Ne bu? Yirmi, yirmi iki, yirmi dört santim mi?" Gözlerimi kasıklarına diktim.

Ryke kaşlarını kaldırdı. "Hey, Calloway?"

"Evet?"

"Yanlış kütük."

Gülümsememin yara izimi gerdiğini hissedebiliyordum. "Ama benim favorim o."

Lo yüzünü buruşturdu, başı bir Ryke'a bir bana dönüyordu. "Hâlâ duyma mesafesindeyim, *Raisinler.* Bu şey başlamadan önce gitmemi bekleyin." Sonra kütüğü işaret etti. "Cidden, ağabey. Bu da neyin nesi?"

"Çürüyordu," dedi Ryke. "Kimsenin üstüne düşmesini istemedim." Lo ağabeyi deliymiş gibi davranabilirdi ama iş küçük çocukların güvenliğine gelince o sadece fazlasıyla temkinliydi.

"Ağabey," dedi Lo. Sonra başını bana doğru eğdi. "Bu adamla evlendiğinin farkındasın, değil mi?"

Ryke'la birbirimize baktık. Karanlık yüz hatlarının ardında milyonlarca tehlikeli macera gizliydi. Birlikte yaşadığımız maceralar. Yalnız olmadığımız maceralar. Dudakları gittikçe daha da yukarı doğru kıvrılıyordu. Kıpır kıpır iki yaşındaki çocuğumuzu kucağıma aldım, Ryke'ın gülümsemesi gözlerine yansımıştı.

Bu adamla evlendiğinin farkındasın, değil mi?

Lo'nun sık sık sorduğu bir soruydu ama bu kez yeni bir dokunuşla gelmişti. Genelde bunu Ryke'a, "Kiminle evlendiğinin farkında mısın?" diye sorardı. Doğrudan Lo'ya gülümsedim çünkü o beni tanıyordu ve sadece ağabeyine mutluluk verdiğim için değil, ben olduğum için seviyordu.

Dünyanın en garip insanıymış gibi, "Ne?" diye sordu Lo. Benim gülümsemem genişlerken o ellerini havaya kaldırdı. "Biliyor musun, söyleme. Muhtemelen sırf *güneş* gökyüzünde diye gülüyorsun." Ağabeyine doğru başını salladı. "Kiminle evlendiğinin farkındasın, değil mi?"

Ryke bakışlarını bir an bile benden ayırmadı. "Fazlasıyla farkındayım."

BÖLÜM 49

ROSE COBALT

Temmuz 2026
Göl Evi
Dumanlı Dağlar

"Bunu Calloway kardeşler ile onursal kız kardeşimiz Willow Hale arasında yapılmış bir anlaşma olarak ilan ediyorum." Elimde keskin bir bıçak tutuyordum, üç kız kardeşim ve Willow endişeli bir şekilde birbirlerine baktılar. Mutfakta toplanmıştık, yanımızda bir bebek telsizi vardı ve en küçük dört kızımız oturma odasında oyun alanında birlikte oynuyorlardı.

Kocalarımız ve diğer çocuklar dışarıda oynuyordu çünkü dünkü sağanak yağmur herkesi eve kapatmıştı. Birazdan biz de onlara katılacaktık ama önce bu anlaşmayı tamamlamamız gerekiyordu. Dün gece hepimiz benzer duygular içindeydik ve bu sözü birlikte pekiştirmek doğru gelmişti.

Poppy'nin bordo rengindeki bohem elbisesi ayak bileklerine kadar uzanıyor, mayosunu gizliyordu. Hepimiz plaj kıyafetleri giyiyorduk. Benimki siyah, şeffaf bir kumaştan oluşuyordu. Geniş şapkamı çoktan kenara bırakmıştım. Şimdi mutfak tezgâhlarının arasında bir daire şeklinde duruyorduk.

Lily elini kaldırdı. "Yalnızca tükürük yemini etsek olmaz mı?"

Sertçe ona baktım. "Buna *tükürük* yemini değil de *kan* yemini denmesinin bir nedeni var."

"Ben varım," dedi Daisy yüzünde geniş bir gülümsemeyle. Sarı saçları karışmış, göle atladığı için ıslaktı. Ayaklarının dibinde su bi-

rikmişti. En küçük kız kardeşim şubat ayında otuz yaşına girmişti ama Lily hâlâ ondan beş yaş daha genç görünüyordu.

Willow gözlüğünü burnundan geri itti. "Bu güvenli mi?"

"Muhtemelen değil." Poppy sesini asla yükseltmezdi, bana karşı çıktığında bile.

Ablama soğuk bir bakış attım. "Steril. Kibritlerim var, bıçağı kullandıktan sonra temizleyeceğiz." Kararsızlıklarını görünce, "Calloway kız kardeşler verdikleri sözden dönmez," diye ekledim.

O sırada arka planda Coconut havladı, patileriyle cam kapıyı tırmalıyordu. Hepimiz başımızı çevirdik. Dışarıda Ryke, Coconut'ın kulaklarını okşadı ve onu güverteye doğru yönlendirmek için ıslık çaldı. Ardından camdan bizi fark etti. Yüzünde "*burada ne bok dönüyor?*" ifadesiyle uzaklaştı.

"Senin kan yeminlerini defalarca kez bozduk," dedi Lily. Ancak bu gerçek bana karşı korkunç bir kardeş olmuşlar gibi kaşlarının çatılmasına neden oldu. Belki de yıllar boyunca benden kaçındıkları *tek* isteğimi, en azından bu defa bıçak ve kanla sağlamlaştırarak yerine getirmeleri gerekiyordu. "Tamam... yapacağım."

Willow gözlerinde cesaretle başını salladı. "Ben de."

"Neden olmasın?" Poppy gülümseyerek bana baktı. Heyecanla sırıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırsam da içimde çanlar çalıyor, konfetiler yağıyordu. Normalde tahammül edemediğim tüm o sinir bozucu duygusal şeyler, fazlasıyla rahatsız edici bir şekilde cıvıldayan *kuşlara* rağmen bile tek düşündüğüm şey kız kardeşlerimi ne kadar sevdiğimdi.

"İlk ben başlayacağım." Gözümü kırpmadan mutfak bıçağıyla her iki avucumu da kestim. Kesiklerde kan görünecek kadar derin kesmiştim.

Bıçağı temizleyip, sterilize ettikten sonra Daisy'ye uzattım.

Heyecanla parmaklarının ucunda sallanıyordu. Bıçağı havaya kaldırdı. "Kutlayalım bakalım!" Sonra hiç zorlanmadan elini kesti. Ardından Poppy yaptı. Willow'un sırası geldiğinde o biraz irkildi. Daisy ona tezahürat ettikten sonra rahatlayarak o da işini bitirdi.

Son olarak Lily kalmıştı.

Bıçağı temizledim. "Sen doğum yaptın. Bir kesikten de kurtulabilirsin."

Kız kardeşim elini kalbine koydu. "Ben bir savaşçı değilim. Ben kulübesine saklanıp yardım bekleyen köylü bir tipim." Onun her zaman buna gerçekten inandığını sanmıyordum. Belki sadece Daisy ve benim gibi cesur insanların karşısındayken yaptığı onca şeyi unutuyordu.

Ellerimi omuzlarına koydum. "Lily. Sen lanet olasıca bir savaşçısın. Düşmanlarını bir bir yere seriyorsun. Eleştirmenleri ezip geçiyorsun ve küllerinden yeniden doğdun." Gözlerimi kıstım. "Şimdi söyle."

Topuklu ayakkabılarımla ondan çok daha uzundum, bu yüzden başını kaldırmak zorunda kaldı. "Ben bir savaşçıyım?"

Tanrı aşkına. "Doğruymuş gibi söyle."

"Ben lanet olasıca bir savaşçıyım." Yavaşça başını salladı. "Evet..." Başını daha *hızlı* salladı.

"Evet!" Daisy yumruğunu havaya kaldırdı.

"Evet!" Lily anladığını gösterircesine bağırdı. "Ben lanet olasıca bir savaşçıyım. Alın işte! Ha!" Yan tekme atmaya çalıştı ama yanlışlıkla dolaba vurdu. "Ah."

Daisy gülerek ona doğru başparmaklarını kaldırdı.

"Ellerini uzat," dedim Lily'ye.

Buna odaklanarak avuçlarını bana doğru açtı. Onun tenini kendiminkinden daha az kestim, yine de kan çıkması için yeterliydi. O tüm bu süre boyunca gözlerini sıkıca kapalı tuttu.

"Bitti." Bıçağı bir kenara koydum.

Lily bir gözünü araladı ve küçük kesiği görünce rahatladı.

"Siz deliler ne yapıyorsunuz?" Lo, sürgülü cam kapıyı aralamıştı. Kocalarımız verandada toplanmış, sanki bizi *izlemiyorlarmış* gibi davranarak hamburger ve sosisleri ızgaraya koyuyorlardı.

O kadar barizlerdi ki.

"Git buradan, Loren!" diye seslendim.

Lo, kız kardeşlerimden birinin açıklama yapmasını bekledi ama hiçbiri bu kardeşlik çemberinin gizliliğini bozmadı. "Onun bir yıllık topuklu ayakkabı uğruna seni kurban etmesine izin verme!"

Hepsi bu kadardı.

Karşı çıkanları susturmak için çemberden çıktım.

"Hadi, Rose!" Daisy alkışlamaya başladı.

Topuklularımı parkeye vurarak ilerledim ve sürgülü kapıyı Lo'nun elinden çekip kapattım. *Çarparak.* Keskin bakışları, benim delici bakışlarımla çarpıştı. Daha zafer ilan edemeden kilidi çevirdim.

Lo yarım bir gülümseme takındı, kelimeleri camın ardından boğuklaşmıştı. "Küçük *puff*ıma zarar ver de gör bakalım başına neler geliyor, Angelica."

"Kız kardeşimin saçının bir teline zarar vermektense *senin* kalbini söküp atarım." Sonra dönüp çemberin içine girdim.

Tüm kız kardeşlerim gülümsüyordu.

"Ne?"

"Sen çok havalısın," dedi Daisy ilk olarak.

"Sen de öyle," diye hemen onu cesaretlendirdim.

"O şekilde değil." Daisy gülümsedi. "Ablam olduğun için çok mutluyum."

Gözlerim yandı. *Gözyaşları* geliyordu ve daha işimizi bitirmemiştik bile.

Lily onaylayarak başını salladı. "Sen olmasan hepimiz daha kötü durumda olurduk."

"Gayet iyi olurdunuz," dedim.

"Hayır... Sanmıyorum." Lily beceriksizce tezgâha yaslanmaya çalıştı ama çok uzaktaydı. "Sen bizim *Emma Frost*'umuzsun."

Tam olarak ne demek istediğinden emin değildim. Çizgi roman karakterini bilsem de Lily için çok şey ifade ettiği dışında hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Bu kalbimin büyümesine yetmişti.

"Bu kadar duygusallık yeter. Yemini bitirmemiz gerek." Lily'yle el ele tutuştum. O Poppy'nin elini tuttu, Poppy Willow'un, o Daisy'nin ve sonunda Daisy'yle ben el ele tutuşarak çemberi kapattık.

"Bugün bir söz vermek için buradayız," dedim. "*Her zaman* birbirimizin yanında olacağımıza, birbirimizin seçimlerini destekle-

yeceğimize, olumsuzlukları ve düşmanları silip süpürecek dalgalar olacağımıza söz veriyoruz." Kızların hepsine tek tek baktım, onlar da onaylarcasına başlarını salladı. Hepsi sabahın üçüne kadar oturup konuştuğumuz şeyleri hatırlıyorlardı. Kendi ailelerimiz olabilirdi ancak bir araya geldiğimizde sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissediyorduk. "Ne kadar uzun yaşarsak yaşayalım, hayat ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, bu kardeşliği ve bağı asla unutmayacağız."

Kenetlenmiş ellerimizi havaya kaldırdık, Willow ve kız kardeşlerim aynı hareketi tekrarladılar. Birbirimizle bakışırken hayatımdaki bu kadınlar için içten bir minnettarlık duydum. Her biri benden çok farklıydı ve hiçbirinin benimle aynı olmasını da istemezdim. Onları tüm tuhaflıklarıyla ve güçlü yanlarıyla seviyordum.

Dışarıdaki verandaya, kocalarımızın yanma katıldık. Bandajlı avuçlarımız hakkında konuşup duruyorlardı.

Izgarada hamburger köftelerini çevirirken, "Umarım hepiniz *Neosporin** kullanmışsınızdır," dedi Ryke. Daisy veranda korkuluğunda oturarak mısır soyuyordu. Coconut onun tam altındaydı. Kuyruğunu sallıyor, keyifle uzanıyordu.

Connor sıçrayan yağlardan korunmak için mükemmel bir mesafede, çıplak göğsüne tek damla bulaştırmadan ızgaraya yardım ediyordu.

Ryke tam bir dağınık aşçıydı. *Neosporin*'i dile getirenin o olmasına inanamıyordum. Sanki *temizlik* konusunda örnek olacak biriydi.

Lo elinde bir *Fizz Life* ile verandanın piknik masasına oturmuştu, yanında Lily vardı. İkisi de birbirine fiziksel olarak adeta yapışmıştı. Sıcak havada bile ayrılmaları doğal hissettirmiyormuş gibi birbirlerine sarılıyorlardı.

"Acıyor mu, aşkım?" diye sorup duruyordu Lo. Sürekli avucundaki kesik bile sayılmayacak şeye bakarak yüzünü buruşturuyordu.

* Küçük kesikler, sıyrıklar ve böcek ısırıklarına karşı cildin enfeksiyon kapmaması için kullanılan bir kremdir. (ç.n.)

Köpekleri Gotham aşağıda, çimlerin üzerinde kulakları sallanırken kelebeklerin peşinden koşuyordu.

Sam, Poppy'ye bir margarita uzattı. "Rose seni bu işe nasıl ikna etti?"

Şeffaf üstümün ipini yeniden bağlamaya çalışırken, "Onu ikna ettiğimi mi düşünüyorsun?" diye araya girdim. "Poppy'yi benimle bikini bölgesine ağda yaptırmaya bile ikna edemiyorum."

"Ben doğal halini seviyorum." Poppy vajinasına doğru bir hareket yaptı.

"Asla öğrenmeyeceğimi sandığım bilgiler, Poppy kıllıymış," dedi Lo. Ablama yarım bir şekilde gülümsedi.

Poppy de ona aynı şekilde yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Poppy ne zaman bu kadar girişken oldun sen?"

Margaritasını yudumladı. "Ben hep böyleydim. Yalnızca sen hiç fark etmedin."

Üzerimdekini bağlamayı bitirdikten sonra Connor'ın bana *sırıttığını* fark etmiştim. En alevli bakışımı takındım, ardından biraz daha ona eziyet etmek için bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Garrison ve Willow kahverengi bir şemsiyenin altındaki veranda koltuğunda yan yana oturuyorlardı. İki yaşındaki kızlarının saçları iki yandan örülüydü ve mavi-yeşil gözleri bebek güneş gözlüğünün arkasına gizlenmişti. Anne ve babasının arasında otururak muz aromalı bir dondurma yiyordu. Vada şimdiye kadar gördüğüm *tüm* bebeklerden daha uyumluydu. Video oyunlarının tema şarkılarını mırıldanıyor, uluslararası uçuşlarda kendi halinde duruyordu.

Bence o çocuk insan değildi. Vada kesinlikle bir tür tanrıydı. Belki de bir Yunan tanrıçasıydı. Athena gibiydi. Gerçi Athena'nm iki yaşında bir çocuğa dönüşecek kadar mantıksız davranacağını sanmıyordum.

Willow, Vada'nın dondurma çubuğunu tutmasına yardım ederken Garrison karısını ve kızını sevgi dolu bir ifadeyle izliyordu. Willow'a bir şey fısıldadı. Ardından önce yanağına, sonra dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Başımı Connor'a çevirdim. Dikkati bende değil, ızgaradaydı. Ha-

yal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. *Sen de ona aynısını yaptın.* Evet, yapmıştım ama genellikle peşimden koşan o olurdu.

Zaten dikkatim başka yöne kaydı.

Aşağıdaki su sıçramalarının sesleri arttı, on bir yaşındaki Moffy'yle Jane'in seslerini net bir şekilde duyabiliyordum.

"Hadi, Sulli!" diye bağırdı Jane. "Rakiplerimizi devirelim!"

"Başarabilirsin, Beckett!" diye tezahürat yaptı Moffy. "Hadi! Hadi!"

Gölün sığ kısmında, Jane'in omzunda Sullivan, Moffy'nin omzunda ise Beckett vardı. Sekiz yaşındaki iki çocuk, klasik *deve güreşi* oyununda birbirlerini devirmeye çalışıyorlardı.

Hepimiz verandada bir süre sessizce onları izledik. Yılların nasıl geçtiğini, geleceğimizin neye dönüştüğünü hissederken neredeyse gülümseyecektim. Bu sabah Connor bana, "Göl evi hayatımızı canlı bir perspektifte gösteriyor," demişti. Şimdiye kadar bunu tam anlamıyla kavrayamamıştım.

Arka plandaki tüm gürültüler -magazinler, kameralar, işlerimiz- ortadan kalkınca, geriye yalnızca birbirimize sıkı sıkıya bağlı olduğumuz o sade ama güçlü anlar kalmıştı.

Jane, Sullivan'ın bacağını tutan elini kaldırıp Moffy'yi itmeye çalıştı.

Moffy, Jane'den kaçtı ve kahkaha attı. "O neydi, Janie? Beni yakalayamazsın!"

"O kadar emin olma, Moffy! Sadece sen... ah... hayır." Jane, Sullivan'la birlikte geriye doğru düşmeye başladı ama Sullivan ağırlığını öne verip Beckett'ın omuzlarını yakalayınca oyunda kalmayı başardılar.

İki takımı da destekleyemezdim. Jane de Beckett da benim çocuklarımdı, kalbim ikisine de eşit derecede bağlıydı.

"Tanrım!" diye bağırdı Lo. Megafonunu eline alıp açtı. "İSKELEDEN UZAK DURUN!" Aslında kafalarını vuracak kadar yakın değillerdi. Loren Hale'in bu kadar kuralcı olacağını hiç düşünmezdim ancak bu kadar korumacı olacağını hep tahmin etmiştim.

Bahçeyi hızla taradım. Tüm *gremlin*'lerimin yerinde olup olma-

dığını kontrol ettim. Eliot, Tom ve Luna, göl kenarındaki akçaağaçlara asılı hamaklarda sallanıyorlardı. Üç yaşındaki Xander ve dört yaşındaki Ben, kırmızı sandalyelerinin yanındaydı. Etrafta görünmeyen şeylerin peşinde zıplayan komik tazı köpeğiyle birlikte tepenin yamacında legolarla oynuyorlardı.

Başımı sağa sola çevirdim. "Charlie nerede?"

Connor spatulayı tezgâha bıraktı, telefonu zaten elindeydi. Oğlumuzu arayıp hoparlörü kulağına dayadı. Ben her zamanki gibi bütün evi aramaya hazır bir şekilde sırtımı dikleştirdim. Bu ilk değildi. Daha dün Charlie'yi *çatıda* bulmuştum. O an gerçekten benim çocuğum olup olmadığını sorgulamıştım. Ta ki fizik ve bilimsel teoriler hakkında kendi keşfiymiş gibi böbürlenerek konuşana kadar.

O tam anlamıyla bir Cobalt'tı.

"Cevap vermiyor," dedi Connor. Olağan bir durum olduğu için son derece sakindi. Zaten bu yüzden Charlie'ye kendi telefonunu vermiştik.

"Charlie!" diye tüm gücümle bağırdım.

"Sol kulak zarım gitti," diye homurdandı Lo.

Parmağımla onu işaret ettim. "Sen *onu* kullandın," dedim. Megafonu kastediyordum.

"Benim sesim katledilen kediler gibi çıkmıyor," diye karşılık verdi.

Ona öfkeli bir bakış attım. Tam megafonu elinden kapıp kendim kullanmak üzereydim ki, sürgülü cam kapı açıldı.

Her geçen gün Connor'a daha çok benzeyen Charlie, bize doğru düzgün bir selam vermeden basamaklardan atlayarak iskeleye ilerledi. Tüm çocuklarım gibi onu da kalbimin derinliklerinden seviyordum. Bu yüzden ortadan kaybolma huyuna duyduğum öfke, yerini yalnızca hafif bir endişeye bırakmıştı.

Kabukları ayıklanmış mısırları ızgaraya koyması için Ryke'a uzatırken, "O iyi mi?" diye sordu Daisy.

"Zihinsel olarak sıkılıyor," dedi Connor. "Birazdan onunla satranç oynayacağım."

Charlie iskelenin kenarına oturdu. Artık on sekiz yaşında olan

Maria yakınlardaki sarı bir simit üzerinde güneşleniyordu. *Ray Ban* gözlüğü güneşin gözüne gelmesine engel oluyordu. Tüm çocukları tekrar incelediğimde çenem düştü ve hemen merdivenlerden aşağı koştum.

Öyle bir şey yapmadı.

Ah, evet yapmıştı.

"Ben Pirrip!" diye bağırdım topuklarım ıslak çimlere gömülürken. Dört yaşındaki oğluma doğru giderken adımlarım yavaşladı. Ben oturduğu yerden kalkıp Xander ve legoları arkasında bırakmış, kendini *koca* bir çamur çukurunun içine atmıştı.

Normalde asla yapmayacağım bir şeyi yaptım.

Topuklularımı bıraktım.

Kendimi onlardan kurtarıp çıplak ayaklarımla ağaç sınırının yakınındaki *korkunç* derecede iğrenç çamurlu bölgeye koştum. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum. Bu kadar öngörülemez bir çocuk doğurduğuma hâlâ inanamıyordum.

Ben çamurun içinde yuvarlanıyor, kıkırdıyor ve üzerindeki tüm kıyafetleri çıkarmaya çalışıyordu. En küçük oğlum pantolonunu çıkardığı anda Connor'ın yanıma geldiğini hissettim.

Gözlerimi Ben'den ayırmadan, "O gerçekten bizim çocuğumuz mu?" diye sordum. Büyük mavi gözleri olağanüstü bir ışıkla parlıyordu, vücudunun geri kalanı ise çamur içindeydi.

Connor'ın parlak gülümsemesini *hissedebiliyordum*. "Kesinlikle bizim."

"Ben hortumu getireyim."

Kıpır kıpır dört yaşındaki oğlumuzu kucağına alan Connor oldu. Onu evin yan tarafına doğru götürdü, ben de hortumu çıkarıp musluğu çevirdim. Connor, Ben'i çimenlerin üzerine bıraktığında oğlumuz hemen doğrulup çamura kaçmaya çalıştı.

Bu arada Ben tamamen çıplaktı.

İşte benim oğlum.

Connor'a bakıp hafifçe güldüm. Ben küçük ellerini Connor'm üzerine koydu, kocamın üzerinde sadece lacivert mayosunu giyiyordu. Böylece göğsüne iki çamurlu el izi kondurmuş oldu.

Connor kaşını kaldırdı. "Evet, sevgilim?"

"Oğlumuz bölgesini işaretledi. Sıra sende." Yeşil hortumu bir silah gibi tuttum. Connor önce hortumun ucuna, sonra bana baktı. Gözleri merakla parlıyordu.

Ben gülümsedi. "Hadi oynayalım!"

"Çamurda olmaz," dedi Connor sakince.

Ben çimenleri çekiştirdi. Dudakları bile çamurla kaplıydı. "Seçme hakkım yok mu benim?"

Connor diz çöküp oğlumuzun göz hizasına indi. "Seçeneklerin şunlar. Şimdi seni yıkarsak, Xander'la oynayabilirsin. Ama çamura dönersen bir daha asla eve giremezsin."

"Çamur!" dedi Ben hiç tereddüt etmeden.

Connor gözlerini sıkıca kapattı. *Her defasında* kendi için en zararlı seçeneği seçen ilk çocuğumuzdu. Connor aylarca ona "kendin için en iyisini yapmalısın" fikrini anlatmaya çalışmıştı.

"Ben kalbinin sesini dinliyor," diye hatırlattım Connor'a.

"Kalbi yanlış seçimi yapıyor," diye yanıtladı.

Oğlumuz yeniden çamura atılmak için hamle yaptı ama Connor hemen kollarından yakaladı.

"Eğer sonsuza kadar dışarıda kalırsan çarşamba akşam yemeklerini kaçırırsın," dedi.

Son dört yıldır çocuklarımız o akşamları sabırsızlıkla bekliyordu. En sık sordukları soru bile buydu. *Çarşamba günü geldi mi?*

Ben tereddüt etti.

"Pip-Squeak'i bir daha göremezsin."

"Onu da yanımda götürürüm!"

"O bir ev kuşu."

Biraz çamurlu minik bir canavar olan Ben, Connor'a şaşkın gözlerle baktı. "Bu adil değil." Kelimeleri birbirine karışmıştı.

"Her seçimin avantajları ve dezavantajları vardır, bazıları diğerlerinden büyük, bazıları daha küçüktür. Hangi seçeneğin senin için daha iyi olduğunu belirlemek *burayı...*" Ben'in kafasına dokunarak beynini işaret etti. "Kullanmana bağlıdır."

Ben üzüntüyle çimenlere oturdu. Küçük bir göl canavarı gibi görünmeseydi ona daha fazla üzülürdüm.

"Temiz olmak, kirli olmaktan daha eğlencelidir," dedim sakin bir şekilde.

"Anne," diye inledi. Ardından sanki tamamen yanlış bir şey söylemişim gibi bana baktı.

Ona gösterecektim. Vücuduna biraz su püskürttüm.

Anında gülümsedi.

"Peki şimdi?" diye meydan okudum. Bir kez daha hafifçe su sıktım.

Ben doğrulup kollarını açtı ve dilini çıkardı. Sanki ben oğlum için yağmur yağdıran lanet olasıca doğa tanrıçasıydım. Memnuniyetle gülümsedim.

Belki de öyleydim.

Dört yaşındaki oğlumuzu hortumla ıslatırken Connor yanımıza döndü. Ben su birikintisinde zıplamaya, dans etmeye başladı. En azından eskisinden daha temizdi.

Hızla hortumun yönünü değiştirip Connor'ın göğsüne ve ellerine su püskürttüm. İrkilmesini beklesem de bunu yapmamı bekliyormuş gibi hazırlıklıydı. Hareketsiz ve soğukkanlıydı.

Sırıtmaya başladı.

"Richard." O gülümsemeye de su püskürttüm.

Kahkaha atarken yüzü parlıyordu. "Rose."

Rose.

Adımı söyleyişini sevmeyi ve nefret etmeyi asla bırakmayacaktım.

BÖLÜM 50

RYKE MEADOWS

Temmuz 2026
Göl Evi
Dumanlı Dağlar

Tişörtümü başımın üzerinden çekip çıkardım. Saat gece ondu, göl evindeydik. Herkes sessizdi, gürültü yapıyorlarsa da yatak odamızdan duyamıyordum. Nutty bile uykuya dalmıştı, beyaz köpeğimiz ahşap yatağın ayak ucunda derin bir uykudaydı.

Az önce tüm küçük kızların uyuduğu bebek odasındaki iki yaşındaki kızımızı kontrol etmiştim.

Winona kısa süre önce beşikte uyumayı bırakmış, "büyük kız" yatağında zıplamak gibi bir alışkanlık edinmişti. Bu da uykuya dalmasını olması gerektiğinden daha çok zorlaştırıyordu.

Bir iki ay içinde yatağın yenilik etkisinin geçmesini ve daha erken uyuyabilmesini umuyordum.

Yatağımızda Daisy kollarını genişçe açtı. Sürekli hareket halindeydi, ayı desenli yorganın içinde kar meleği yapar gibi kollarını yukarı aşağı hareket ettiriyordu. "Bir teorim var," dedi.

Kot pantolonum düğmesini açtım. "Neymiş o?"

Daisy şok olmuş gibi keskin bir nefes aldı. "*Sikeyim*, neymiş o?"

İşlemeli bir yastığı ona doğru fırlattım.

Yan tarafına yuvarlandı, yamuk bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Aslında iki teorim var. Biri yanlış, biri doğru. Hangisinin hangisi olduğu henüz kanıtlanmadı."

"Duyalım bakalım, Calloway." Dikkatim tamamen ondaydı. Kot pantolonumun fermuarını açarken bir anlığına duraksadım.

Daisy, topuklarının üzerinde doğruldu. Beyaz, üzerinde iki dalga resmi olan ve "*Yaşasın Deniz Kabukları!*" yazılı ince bir atlet giymişti. Sarı pamuklu şortu kalçasına iyice oturuyordu. Geçen yıl sarı saçlarını düzensiz katlarla kestirmiş olsa da çoktan uzayan saçları omuzlarını geçmişti.

Daisy her zaman güzeldi ama bunun temelinde görünüşünden öte nedenler yatıyordu. Bu geceki sadelikten keyif alışı, bu odada yalnız olmamız, tüm sikik teorilerini sonuna kadar dinlemem... Ayağa kalkıp yatağın üzerinde durduğunda, benim ona sadece daha da yaklaşmam.

"İlk teori." Dramatik bir şekilde duraksadı, ben onu izlerken o da beni izliyordu.

Kaslarım gerilirken aletim sertleşmeye başladı.

"Göl evi, *erotik* rüyalar üreten sihirli uyku özelliklerine sahip."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dün gece sikik uygunda orgazm olurken *göl evi* diye inlemeni kaçırdım herhalde."

Gülümsemesi genişledi. "İkinci teori..."

Ayak bileğini çekerek sırtüstü düşmesine neden oldum. Mutlulukla parlıyordu. Karımın üstüne tırmanıp burnumu yanağına sürttüm. Boğazından boğuk bir ses çıkardı. Onu açgözlülükle öptüm, dillerimiz birbirine dolanıyordu. Onu kendime doğru çektim, o da nefesi tükenene kadar beni öpmeye devam etti.

Soluklanabilmesi için dudaklarımızı ayırdım. "İkinci teori?" diye sordum.

Nefes nefese kalmıştı. "İkinci... teori..." Eli şakacı bir şekilde kalçamın arasına doğru kaydı.

Gözümü bile kırpmadım. "Keşfe mi çıkıyorsun, Calloway?"

"Hoşuna gitti mi?" Kaşlarını aşağı yukarı oynattı.

Vücudumu öne doğru iterek bacaklarının arasına baskı uyguladığımda çığlık attı. Dais'e başımı salladım. "Bu sikik sesi çok daha fazla seviyorum."

Daisy elini oradan çekip omzuma tutundu. "Şöyle bir teorim var..." Kalçalarını salladığında anında kaslarım gerildi. Ereksiyonum kot pantolonuma baskı yapıyordu. "Uyumadan önce biriyle

seks yapmak gerçekten, *gerçekten*... erotik rüyalar... görmene neden oluyor."

Bu sikik teori test edilebilir.

Onu o kadar hızlı kollarıma aldım ki, omzuma yaslanırken nefesi kesildi. Daisy'yi valizlerimizin ve kıyafetlerimizin odaya dağılmış olduğu yuvarlak halının üzerine taşıdım. Önümüzdeki çocuk *scooter*'ını ayağımla kenara ittim. Winona'nındı.

Daisy'yi halının üzerine bırakır bırakmaz onu soymaya başladım. İlk atletini çıkardım. Küçük, sevimli göğüsleri ortaya çıkmıştı. Elleri ateşli bir şekilde karın kaslarımda, kol kaslarımda ve saçlarımda geziniyordu. Dudağını ısırıp pamuklu şortunu aşağı çektim. Ardından parmaklarımı pamuklu iç çamaşarına geçirerek uzun, ince bacaklarından aşağı kaydırdım.

Büyük, yeşil gözleri sert çene hattımda dolanıyordu.

O fiziksel olarak benden çok daha gençti. Ben de fiziksel olarak sikik bir şekilde ondan çok daha fazla yaşlıydım. Bu asla değişmeyecekti. Onun vücuduna, kalbine, tüm varlığına duyduğum ilginin ve sevginin asla değişmeyeceği gibi.

Bir süre göğüslerini okşadıktan sonra elimin yerini dudaklarım aldı. Sertleşmiş meme ucunu emdim, dilim her sinir ucuna dokunuyordu. Öyle bir titredi ki... *Sikeyim.*

Tekrar Daisy'nin tüm vücudunu kendime çektim. Tiz bir ses çıkardığında büyük elim hızla ağzına giderek sesini bastırdı.

Kot pantolonumu ve *boxer*'ımı çıkarmaya çalışıyordu, ben de ona yardım ettim.

İkimiz de halının üzerinde tamamen çırılçıplak kalmıştık.

Bacaklarını omuzlarımın üzerine aldım.

"Tahmin et ne oldu?" dedim alçak sesle. İki parmağımı ağzıma soktum, Daisy'nin üzerinde olsam da tüm ağırlığımı ona vermemiştim.

Avucumun altından, "Ne?" diye sordu nefes nefese.

Parmaklarımı çıkardım. "Teorini tam da... burada *becereceğim*." İki parmağımı bu defa Daisy'nin içine ittim ve ileri geri hareket etmeye başladım. Başparmağımla klitorisini okşuyordum. Zevk dolu

çığlıkları elimde titreşiyordu. *Siktir.* Boğazımdan bir inleme kaçtı. Tüm kanım aletimde toplandı.

Nefesleri sıklaşırken vücudu titriyordu.

Sikerler... Kaslarım yanıyor, ikimizin vücudunda da hızla ter birikiyordu. Daisy vücudunun *derinliklerinde* kaybolan parmaklarımı izledi. Tepkisi beni ilkel, içgüdüsel bir şekilde altüst ediyordu. Kaslarım, "*Onu becerilmek istediği gibi becer. Öpülmek istediği gibi öp. Sevilmek istediği gibi sev,*" diye haykırıyordu.

Vücudunu dünyadaki en değerli şeymiş gibi tuttum.

Gözleri geriye doğru kaymaya başladığında hemen ayağa kalkarak Daisy'yi omzuma aldım. Fazladan ağırlığı benim için hiçbir şeydi. Bir parmağımla bir kayaya tutunmaya benziyordu.

Sırtını duvara yaslayıp vücuduna daha da eğildim. Daisy Meadows'u yalayıp yutuyordum.

Patlayacak gibiydim. *Siktir.* Çıplak tenim terle kaplanırken dudaklarım onun en sıcak noktasındaydı. Daisy'e baktım, onun bakışlarıysa sağ elime *odaklanmıştı.*

Onu her seferinde tahrik ettiğini bildiğim için sertliğimi okşadım. Sinirlerim gergindi ve bu baskı... *sikerler.* Hırlayarak aletimi daha sıkı kavradım. Dilim en iyi yaptığı şeyi yaparken el hareketlerimi hızlandırmıştım.

Daisy sol elimin içine doğru inledi, ayak parmakları kıvrılıyordu. Dudakları aralanmıştı. Sırtı gerilirken omurgası eğildi. Titriyordu.

Daisy her orgazma sanki ilk orgazmıymış gibi tepki veriyordu. Hâlâ o günü, o anı, o siktiğim anı hatırlıyordum.

İlk seviştiğimiz anı bile hatırlıyordum. Bir çadırdaydık. *Şimdi seni becereceğim, tatlım.* Onu belimden aşağı kaydırıp sırtını tekrar duvara yasladım. Alnını omzuma dayadı, gözleri uzun ereksiyonumdaydı. Bacaklarını daha çok açmaya çalıştığı için onları yukarı doğru uzattım. Ayak bilekleri boynumdaydı.

Daha içine girmeden bile beni içinde hayal ettiğini biliyordum. Nefes nefese yan taraflarımı kavradı, eli anka kuşu dövmemin üzerindeydi.

Yavaşça içine girdim. Her santimde tepkisini ölçer, acı belirtisi

olup olmadığını kontrol ederdim. Fakat çok uzun zamandır acı hissetmiyordu. Aletimi saran ani darlık ve sıcaklıkla burun deliklerim genişledi.

Elime karşı zevkle haykırırken resmen ışıldıyordu.

Hareket etmeye başladım ve hayatımda tanıdığım en vahşi kızı becerdim.

Daisy vücutlarımızın birleşmesini izledi, cildi parlıyordu. Elleri kıçıma kaydı, uzun ve ince vücudunun üzerindeki kaslarımın gerilişini hissediyordu. Duvara kıyasla daha çok ağaçlara dayalı düzüşürdük ama bu da aynı derecede iyiydi.

Bakışlarını takip ederek birleştiğimiz yere baktım. Daha derine girerek beni daha fazla içine almasına izin verdim. Zevk bedeninin en altından yukarıya doğru yükseliyormuş gibi elime karşı en boğuk seslerinden birini çıkardı. Kollarımdaki damarlar belirginleşti, tahrik oldukça dişlerimi sıkıyordum.

Siktir.

Siktir.

Bu kızla bu şekilde birlikte olacağımı aklımdan bile geçirmemiştim. Bacaklarının arasında yirmi üç santimetre derininde olacağımı. Yüzük parmağımda sıcak bir metal olacağını. Bize benzeyen iki küçük kızımız olacağını. Hiçbirini hayal bile edemezdim.

Kesinlikle yalnızlığa mahkûm kalacağımı düşünmüştüm.

Neye yol açacağımı bilerek kararlılıkla hareketlerime devam ettim. Keskin bir nefesle boşaldı, ereksiyonumun etrafında titriyordu.

İçine boşalırken, "*Siktir*," dedim sertçe.

Kısa bir süre sonra omuzları yorgunlukla çöktü, göz kapakları ağırlaşmıştı. İçinden çıkarak Daisy'yi kollarıma alıp yatağımıza taşıdım. Gözleri kapalıydı, uykulu bir şekilde son bir şey fısıldadı.

"Tekrar söyle."

Tekrar "*siktir*" demedim. Öne eğilip ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Sikeyim, seni çok seviyorum, tatlım."

Milyonlarca güneşin ışığına sahipmişçesine parladı.

Ben çok yorgun değildim, bu yüzden telefonumdan e-postalarımı kontrol etmeye koyuldum. Daisy çoktan yaslandığı göğsümden diğer tarafa yuvarlanmış, sonra tekrar göğsüme gelmişti. Bacakları benimkilere dolanmıştı. Kolu karnımın üzerinde, başı da omzumdaydı.

Uyanmaması için çok kıpırdamıyordum.

Ekranın parlak ışığı karşısında gözlerim kısıldı. *Celebrity WorldWide Entertainment*'tan gelen bir e-postaya tıkladım. Bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama konu başlığında "tebrikler" yazıyordu. Bu eğlence sitesi *Ünlü Takipçisi* kadar dedikoducu değildi.

Bunu bilmemin nedeni *Celebrity WorldWide Entertainment*'ın bizim hakkımızda nadiren olumsuz haberler yayınlamasıydı. Zamanlarının çoğu Lily ve Lo'nun izlediği sikik televizyon dizileri, film serilerini ya da oyuncuları pazarlamakla geçiriyorlardı.

E-postanın ilk satırını okudum.

Sevgili, Ryke Meadows,

Tebrikler! Celebrity WorldWide Entertainment sizi bu yılın Dünya Çapındaki En Seksi Erkeği olarak seçti!

"Bu ne bok şimdi?" diye mırıldandım ve e-postanın geri kalanını inceledim. Temelde "*rica ederiz*" ve "*bu çok büyük bir onur*" yazıyordu. Bu tür şeyleri takip etmezdim, bu yüzden gerçekten kafam çok karışıktı.

Neden ben?

Dudaklarımı ovuşturup kardeşim, kız kardeşim, Lily, Connor, Rose ve Garrison'ın olduğu gruba mesaj attım.

Bu sikik e-postayı alanınız oldu mu?

Daisy öğrettiği için telefonumla nasıl ekran görüntüsü alacağımı hatırlıyordum. Onlara mesajla birlikte bu görüntüyü de gönderdim.

Bir saniye bile geçmeden telefonum öyle hızlı ve yüksek sesle titremeye başladı ki sessize almak zorunda kaldım. "Sikeyim," diye mırıldandım.

Seni seksi orospu çocuğu. -Lo

Belli ki adaylar arasında ben yoktum. -Connor

Yalnızca bir tane yılın Dünya Çapındaki En Seksi Erkeği var. Bu büyük bir olay -Willow

Egonu bu konuşmadan çıkar, Richard. Seçilen kişi sen değilsin. -Rose

Bu yarışmayı değerlendirebilecek tek yetkin kişi benim ve tahmin et kimi seçeceğim, sevgilim? -Connor

Ciddi ciddi grup sohbetinde flört mü ediyorlardı? Onları susturamıyordum. İşte şimdi de Lily yazıyordu.

BU GERÇEK Mİ?!?!?! -Lily

Cevap vermeye fırsatım bile olmadı. Başka biri çoktan yazıyordu.

Belli ki -Connor

O kadar da belli değildi. -Rose

Bu tam bir karmaşa -Garrison

"Garrison gruptan ayrıldı." Mesaj dizisinde böyle bir bildirim belirmişti. Ben de aynısını yapardım ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ryke nasıl Loren Hale'den önce Dünyanın En Seksi Erkeği olur???? - Lily

Sanırım beni kastettin -Connor

Artık dayanamıyordum. Sadece görmezden gelmeye çalışsam da iki saniyede bir mesaj bildirimi gelmeden internete bile giremiyordum. Daisy'nin kolunu ve bacaklarını nazikçe üzerimden kaldırdım, karımı uyandırmama konusunda çok dikkatliydim. Mümkün olduğunca uzun bir süre uyumasını istiyordum.

Sikik rüyalar görmesini istiyordum.

Onu hem uyurken hem de rüya görürken düşündüğümden çok fazla kez izlemiştim.

Kıpırdansa da yan tarafına dönüp daha derin bir uykuya daldı. Ayağa kalktım, Connor ve Rose arasındaki mesajlaşmaları hızlıca kaydırıyordum. Koridora çıkmadan önce eşofman altımı giydim.

SİOD, Lily - Willow

Kız kardeşim, Lily için resmi *photoshop*'lamıştı. Şimdi üzerinde *LOREN HALE DÜNYA ÇAPINDAKİ EN SEKSİ ERKEK!* yazıyordu.

Kullandığı kısaltmayı anlamadığım için kaşlarım çatıldı. Koridorda ilerledim, önce Lily ve Lo'nun kapısına ulaştım. Kapıyı tıklatıp açtım.

Lily ve Lo yorganın altındaydı. Oda o kadar karanlıktı ki, sadece telefon ekranlarının aydınlattığı yüzlerini seçebiliyordum.

"Sikeyim, mesajlaşmayı kesin."

"Tebrik ederiz," dedi Lily söylediklerimi tam anlamadan. "Bekle... *Bize* mesaj atan sensin."

"Evet, sikerler, şimdi de fikrimi değiştirdim."

"Artık bunu yapabilir, Lil," dedi Lo. "O Dünya Çapındaki En Seksi Erkek. Sekizli karın kasları var. Hem de öldürücü güçlere sahipler." Kardeşim lanet derecede yüksek sesle gülmeye başladığında ona ortaparmağımı gösterdim. Gerçi görebildiğinden emin değildim.

Kapıyı kapatmadan önce, "SİOD ne demek?" diye sordum.

Burnunu telefonun ekranına dayamış halde, "Senin için onu düzelttim," dedi Lily.

Telefonuma bir bakış attım, hâlâ mesajlaşan tek kişiler Rose ve Connor'dı. Sikik flörtleri... Mesajları okumadım. Kardeşimin odasının kapısını kapatıp koridor boyunca yürüdüm ve Connor'ın kapısına ulaştım.

Bir kez kapıyı tıklatıp ardından açtım.

Ve donakaldım.

Sikeyim.

Rose siyah bir gecelik giymişti, neredeyse ince bir kombinezon

kadar kısaydı. Telefonu elindeydi. Connor ise bir eli telefonunda, diğer eli karısının lanet olasıca *kalçasında* olacak şekilde bacaklarını Rose'un iki yanına koyarak üzerine çıkmıştı.

Gözlerimi kırpmaya bile fırsat kalmadan beni gördüler. Rose'un bakışları, beni hadım edebilecek kadar öfkeyle doluydu.

Onun mahremiyetini korumak için hemen sırtımı döndüm. "Mesajlaşmayı kesin." Konuyu burada bırakıp gitmek istiyordum ama Connor bana asla izin vermezdi.

"Hayır," dedi kesin bir tonla. "Kapıyı kapat. Umarım bu basit görevi halledebilirsin."

Yatağa dönmeden ona ortaparmağımı gösterdim ama kalmaya devam ettim. "Ben ciddiyim."

"Ben de."

"Taşaklarını aside batıracağım," diye tehdit etti Rose. O kadar düşmancıl bir tonda söylememişti çünkü -ister inanın ister inanmayın- hâlâ sikik bir şekilde *mesajlaşıyorlardı*. Hem de aynı sikik odadayken.

"Sikerler." Önce telefonumu sonra kapılarını arkamdan kapattım.

Koridorun yarısına kadar ilerlediğimde az önce olanlar yüzüme tokat gibi çarptı. *Rose ve Connor'ı seks yapmak üzereyken yakalamıştım.* Hepimiz birlikte yaşamıştık ve şimdiye kadar böyle bir kazadan kaçınmayı başarmıştım.

Yani... sikeyim.

Bu ikisini öpüşürken bile nadiren yakalardık. En tuhaf olanı da neydi biliyor musunuz? Bu geceden sonra onların ön sevişmelerinin tipik ön sevişmelerden farklı olduğuna emin olmuştum.

Bence onların ön sevişmesi *kelimelerdi.*

BÖLÜM 51

CONNOR COBALT

Ağustos 2026
Dalton İlköğretim Okulu
Philadelphia

"Charlie!" Sabahın onunda çantasını omzuna asmış halde öfkeyle müdürün odasından çıkıp giden sekiz yaşındaki oğlumun peşinden koşuyordum. Çift kanatlı kapılardan *hışımla* geçti, hızını hiç yavaşlatmamıştı. Yıllar önce geleceğini anladığım o an, sonunda bugün gelmişti.

Okulun önü, direğe çarpıp duran Amerikan bayrağı dışında sessizdi. Hemen oğlumun vücut dilini okudum. Sanki yoldan çıkıp park yerinin karşısındaki çimenlere geçmeyi planlıyormuş gibi çapraz bir açıyla yürüyordu. Charlie gitmek istediği yere giderdi, çoğu zaman da burası bir yer olmuyordu.

"Charlie, *dur*," dedim şiddetle. Sesim normalde gösterdiğimden daha fazla duyguyla titriyordu.

Bu adımlarının aniden tamamen durmasına neden oldu. Yolun tam ortasında ayakta duruyor, ağır nefesler alıyordu. Üzerinde hâlâ okulunun lacivert pantolon, gömlek, Dalton amblemi ve kravatından oluşan forması vardı. Müdür aradığında işten çıkıp onu almaya gelmiştim.

Birkaç adım yaklaştım.

Sonra birden arkasını döndü. "Neden bana söylemedin?!" Kızarmış yüzü öfkeyle titriyordu. "Neden bana *böyle* olacağını söylemedin?!" Kısa kahverengi saçlarını kavradı, sanki beynine ulaşıp "*şunu geri al, artık istemiyorum*" demek istiyormuş gibiydi.

"Çünkü her şeyi önüne hazır bir şekilde koymamı istemezdin," dedim sakin bir tonla. "Zamanla kendin fark etmeyi tercih ederdin."

Öfkeyle sırt çantasını çimlere fırlattı. Genellikle kelimelerle arası iyiydi ama bugün, dün ve ondan önceki birçok günde kimse onu dinlememişti. Ailesinin dışında hiç kimse. Yaşı küçük diye herkes ona küçümseyerek bakmıştı. Beş dakika önce müdürün alaycı tavrı da bardağı taşıran son damla olmuştu, bu yüzden okuldan fırlayıp çıkmıştı.

"Benimle konuşabilirsin. Ben seni her zaman dinlerim."

Charlie bir süre sessiz kaldı. Başını kaldırıp parlak mavi gökyüzüne baktı. En sonunda, "Onların düşünmesi, en basit problemi çözmeleri, gözlerinin önündekini şeyi bile görmeleri *sonsuza kadar* sürüyor," dedi alçak ama titrek bir sesle.

"İnsanlar senin gibi düşünmüyor," dedim. "Düşünemezler. Düşünmeyecekler de..."

"Düşünmeliler!" diye çığlık attı. Sesi öfkeli ve üzgündü. Arkamdaki binayı işaret etti. "Annabelle, ondan nefret eden kızlarla takılıyor ve onların *gerçekten* arkadaşı olduğuna inanıyor. Bay Crowder yoklamayı sadece isimle almadığı için fazladan beş dakika harcıyor. Ve şu *aptal* çocuklar okuldan sonra bale dersi aldığı için Beckett'la alay ediyorlar."

Bana bir adım yaklaştı. Sakince onu izledim.

"Ben aptal bir dünyada, aptal insanlarla çevriliyim. Herkes aptalca şeyler yapıyor, her şey o kadar yavaş ki. *Çok* yavaş." Tiksintiyle yüzünü buruşturdu, yüzü acıyla gerilmişti. "Burada sıkışıp kaldım, değil mi, baba?"

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum önce.

"Buradan gitsem bile..." Okulu işaret etti. "Kimsenin beni ciddiye almayacağını düşünüyorum. *Şu sevimli küçük Charlie Keating'e bakın. Akıllı ve büyük gibi davranıyor*, diyecekler." Kısa bir kahkaha atsa da gözleri yaşlarla dolmuştu ama bu duyguyu bastırdı.

"Dünya sinir bozucu," dedim. "Tüm cevapları bildiğinde ve herkes senden bin kat daha yavaş düşündüğünde kafanı sıraya vurmak isteyeceksin. Kalkıp çıkmak isteyeceksin. Onlara problemi çözme-

lerine yardım etmek isteyeceksin ama bunu yapsan bile *asla* senin hızına ulaşamayacaklardır."

Ne hissettiğini tam olarak *bildiğimi* fark ettiğinde dudakları aralandı.

"İnsanların senin gibi düşünmesini sağlayamazsın, Charlie. Sen böylesin. Dünya asla senin hızında ilerlemeyecek."

Yüzü acıyla buruştu. "Hayır, baba."

"Bazı insanlar mantıksız, *duygusal* ve tutarsızdır. Ama insanların hata yapmaya, düşmeye, hatta aptalca davranmaya hakkı olmalı. Bunun sinir bozucu olduğunu biliyorum. İnsanlara hangi yöne dönmeleri gerektiğini söylemek istiyorsun çünkü *o* yönün onların yararına olduğunu görüyorsun. Fakat bunu yapamazsın."

"Neden yapamıyorum?"

"Çünkü toplum böyle işlemiyor," dedim. "Sen ters yöne yürüyebilirsin ama herkesi seninle birlikte geri gitmeye zorlayamazsın."

Ben zekâmı hiç suçla mücadele etmek, dünyayı kurtarmak ya da insanlara yardım etmek için kullanmamıştım. Onu kendi çıkarım, kendi gelişimim ve kendi gücüm için kullanmıştım. Saygı ve güç için.

Ben ahlaksızdım. Bencil ve egoisttim. Ancak eğer dünyanın her köşesini aydınlatan bir zihnin, mikrodan makroya tüm sorunları çözebilecek fikirlerin olsaydı ve insanların kendi duygusal, mantıksız kararlarıyla her şeyi mahvettiğini izlemek zorunda kalsaydm ama elinden hiçbir şey gelmeseydi, onları durduramayacak kadar *güçsüz* olsaydın delirirdin.

O yolu seçseydim aklımı kaybederdim. Eğer Charlie o yolu seçerse o da kaybedecekti.

Dünyanın tüm yanlışlarını düzeltemezdik. Ben yalnızca onların kurallarına göre yaşamış ve gerektiğinde bunların dışına çıkmıştım. Özgür hissetmem gerektiğinde.

Ayrıca zekâmı *kendim* için kullanıyordum.

Charlie gözyaşlarına karşı koymaya çalışırken başını tekrar tekrar salladı. "Eğer kimse dinlemiyorsa, kimse umursamıyorsa, kimse benim hızımda gidemiyorsa... o zaman bunun ne anlamı var?"

"Her şeyi yapabilirsin. Her şey olabilirsin. Nereye dönersen dön, kısıtlamalarla karşılaşacaksın ama zihninin içinde *hiçbir* sınır olmayacak, Charlie. Diğerleri yetişemiyor diye kafanı sıraya vurmak zorunda değilsin. Bunun yerine daha hızlı ilerleyebileceğin yollar düşün. *Yalnızca* kendine bir bak."

Oğluma içinde bulunduğu bu yavaş dünyanın onu delirtmemesi için nasıl bencil olması gerektiğini öğretiyordum.

Charlie anladı, yüzünde daha fazla farkındalık belirdi.

Uzakta, okul kapısından geçen bir minibüs fark ettim.

Paparazziler.

Charlie'nin sırt çantasını yerden aldım. "Üçüncü ve dördüncü sınıfı atlaman gerek."

Charlie bunu önereceğimi önceden biliyor olmalıydı çünkü hiç şaşırmadı. "Sen sınıf atlamamıştın."

"Sen ben değilsin."

Bana kuşkuyla baktı. "Sıkılmadın mı?"

"Her gün. Ancak diğer insanların yaşadığı deneyimleri kaçırmak istemedim. Onlarla empati kurmak istedim. Böylece uyum sağlayabildim. Bu benim için faydalıydı ve ben faydalı beceriler edinmeyi seviyorum. Bu da yine kendi çıkarım içindi."

Charlie uzun bir süre düşündü.

Paparazzi minibüsü yaklaşıyordu.

Charlie şekillendirmeye çalıştığı geleceğini düşünürken çok sessizdi. "Onu geride bırakmak istemiyorum..." Bu fikrin ağırlığıyla göğsü çöktü. Sınıf atlarsa artık Beckett'la aynı sınıfta olamayacaktı. Liseden ve üniversiteden de ikizinden önce mezun olacaktı.

Rose'la ben daha önce Charlie'ye evde eğitim seçeneğini sunmuştuk ama reddetmişti. *Beckett'la aynı okulda kalmak istiyorum*, demişti. "Evde eğitim hâlâ bir seçenek..."

"Hayır." Charlie'nin yüzü ciddi bir ifadeyle gerildi. "Beckett'la aynı okulda olmak istiyorum." Bir an duraksadı. "Onu bırakmaktan korkuyorum..."

"Beckett okulun senin için nasıl geçtiğini biliyor, Charlie."

Beckett kardeşinin yaşadığı hayal kırıklığını, öfkesini ve günün

sonunda nasıl bunaldığını hissedebildiği için daha önce iki kez bize *bir şeyler yapmamızı* söylemişti. Onun çektiği tüm acıyı hissediyordu ve tek istediği kardeşinin kendini iyi hissetmesiydi.

"Ben de senin gibi olabilirim," dedi Charlie. "Üçüncü sınıfta kalıp... sadece kendimi düşünebilirim."

"Sen ben değilsin," diye tekrar ettim. "Eğer ben olsaydın, biri seni küçümsediğinde sadece, '*Ben senden iyiyim,*' diye düşünüp yoluna devam ederdin." Şu an onun farkına vardığı şeyin farkına vardığımda altı yaşındaydım ve benim sevgiye ihtiyaç duyan ya da bunu isteyen bir ailem yoktu.

Onun vardı.

Charlie yaklaşan paparazzi minibüsünü fark etti.

Elimi omzuna koyup onu kaldırımda duran limuzinime yönlendirdim. Bir kameraman minibüsten atlayıp sorular sormaya başladı. Bizden yaklaşık bir buçuk metre uzaktaydı.

"Okulda neler yapıyorsun, Charlie?" diye sordu kameraman.

Charlie kravatını çözdü. "Kafa yoruyorum," dedi sakin bir şekilde.

Sırıttım.

Gerçek şuydu ki, Charlie öğretmenine üçüncü sınıf matematiğini tüm sınıf için daha verimli hale getirecek bir öğretim yöntemi önermişti. Görüşünü savunmuştu ama öğretmeni, bir öğrenci ve bir çocuk olduğu için söylediklerinin bir önemi olmadığını söyleyerek onu susturmuştu. Bunun üzerine Charlie sınıftan çıkıp gitmişti.

Öğretmeni onu boş kafeteryada, evden getirdiği bir kitabı okurken bulmuştu ve ardından müdürün odasına götürülmüştü.

Gerisi zaten ortadaydı.

Charlie kamerayı görmezden geldi. Onun varlığına alışkındı ve bir sonraki sorusunun yayınlanıp yayınlamayacağını hiç önemsemiyordu.

"Sen sınıf atlamadığın halde benim beşinci sınıfa geçmemin daha faydalı olacağını düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Senin için, evet," dedim.

Tereddüt etti. "Neden?"

"Uyum sağlamak mı istiyorsun, yoksa ters yöne yürümek mi?" Bir denizin içindeki kalabalığın *hep* ileriye doğru yürüyeceğini biliyordu. Ancak o isterse onlarla birlikte, isterse de onlara karşı yürümeyi seçebilirdi. Kendi çıkarları nerede yatıyordu? Sahte olmayı mı öğrenecekti, yoksa gerçek olmayı mı?

Gözleri artık yaşlarla dolu değildi. Onun ilerlemesini sağlayan omuzlarını dikleştiren, başım daha yükseğe kaldıran güçlü bir anlayışı vardı. "Ters yöne yürüyeceğim," dedi en sonunda.

"İşte bu yüzden."

Sen benim gibi değilsin.

2027

"İnsan beyninin hem harika hem de korkunç şeyler yapabileceğine inanıyorum. Bizler son derece karmaşık varlıklarız."

Jane Eleanor Cobalt, Biz Calloway'iz
(9. Sezon, 1. Bölüm - Tacolar & Pasteller)

BÖLÜM 52

RYKE MEADOWS

Ocak 2027
Cobalt Malikânesi
Philadelphia

Kızlarla çevrili olmaya alışkındım.

Yalnızca bu ikisiyle değil.

Cobaltların şöminesinin önünde, Janie ve Maria bilmediğim sikik bir şeye kahkahalarla gülüyorlardı. Üzerlerinde, altındaki elbiseleri gizleyen uzun siyah sabahlıklar vardı. Oturma odasındaki koltukta oturmuş, elimde telefonu kavramışken Connor'm işten gelmesini bekliyordum.

Lanet depo biriminin şifresine ihtiyacım vardı, sadece ikimizin ortak kullandığı pompalı tüfeği alacaktım. Evet, birkaç silahı paylaşıyorduk. Silahlardan *nefret eden* küçük kardeşim, güvenlik için bir tane daha almama şiddetle karşı çıkmıştı.

"*Ayı spreyi* kullan gitsin," demişti.

Ona çölde bir kayalığa tırmanmaya giderken bir pumanın bana saldırdığını söylememiştim. Medeniyetten ve insanlardan yüzlerce kilometre uzakta, tek başımaydım. Hayatta kalmam sadece sırt çantamı hayvana fırlatıp bıçağımı çekmem sayesinde olmuştu. Başka bir durumda muhtemelen parçalanarak ölürdüm.

Olayın ayrıntılarını yalnızca Daisy ve Connor biliyordu. Kardeşimin silah karşıtı tavrını yumuşatmak için Connor benimle birlikte bir pompalı tüfek ve bir *Glock* daha satın almıştı.

Lo, Connor'ı sikik gezegendeki en mantıklı, en zeki insan olarak gördüğünden onun yargısına güvenmiş ve tartışmayı bırakmıştı.

Connor'la aramızda öyle bir noktaya gelmiştik ki, artık Lo yerine benim tarafımı aktif olarak seçebiliyordu. Bu da hayatımı bir nebze olsun kolaylaştırıyordu. Tek sorun, bana şifreleri mesajla, e-postayla ya da telefonla vermeyi reddetmesiydi. Bu yüzden beklemek zorundaydım.

Temkinli davranmakta da haklıydı. Daisy, Lily ve hatta Rose'un bile e-posta hesapları şifrelerini her hafta değiştirmelerine rağmen üç-dört kez *hack*'lenmişti. Yarın tekrar tek başıma çöle, tırmanmaya gidecektim ve o sikik av tüfeğine ihtiyacım vardı.

Maria kahkahalar arasında konuştu. "Ve sonra dedi ki, *'On sekiz, yeni yirmi beş sayılır.'* Ben de dedim ki, *'Hayır, on sekiz hâlâ on sekizdir. Yirmi beş de hâlâ yirmi beştir. Sen de tam bir aptalsın.'*"

Bu hikâyeyi duyunca gerildim çünkü Maria on sekiz yaşındaydı. Janie ise sadece on birdi. Yarın nereye gideceklerini hatırladığımda içimde bir huzursuzluk belirdi.

"Peki o ne yaptı?" diye sordu Janie kahkahası yavaşça dinerken.

Maria sanki önemli değilmiş gibi, "Bana sürtük dedi ve yürüyüp gitti," diye yanıtladı.

Çenem gerildi. "Bu bahsettiğin, çıktığın sikik aktör müydü?"

Maria ve Janie aynı anda bana döndüler. Yüzlerinde yeniden bir gülümseme belirmişti.

Maria Stokes, *Critic's Choice Award*'a aday gösterilmişti ve yanında götürmek için tüm insanlar arasından Janie'yi seçmişti. Yarın California'ya uçacaklardı. Şu anda sabahlık giymelerinin sebebini biliyordum, Maria kırmızı halıda Calloway Modaevi'nden bir parça giymek istemişti. Rose, aralıktaki defilesinde adını özel tasarım elbiseler koyduğu yeni bir seri tanıtmıştı.

Bence defile Rose'un beklediğinden bile daha fazla övgü almıştı. Bir modeli, Rose'un tasarladığı elbiseyle *Vogue* kapağında yer almıştı. Connor'ın karısıyla gurur duyduğunu defalarca görmüştüm ama Rose podyuma tasarımcı olarak çıktığında yüzündeki o gurur belirgin ve inkâr edilemezdi.

"Ryke amca," dedi Maria bana dönerek. "Lo amcayla daha çok konuşmalısın. Ya da en azından neden her zaman her şeyden en son senin haberin olduğunu ona sormalısın."

Gözlerimi devirdim. Sikik durum her zaman tam olarak öyle değildi ama istiyorsa benim bilgiden mahrum olduğumu düşünebilirdi. Janie'yi işaret ettim. "Annene mesaj atıp çağırabilirim, gelir ve bana olup biteni kendisi anlatır."

Rose'a çoktan mesaj atmıştım. *Sikeyim, nerdesin?*

Hemen cevap vermişti.

Ev ofisimdeyim, birkaç düzenleme yapıyorum. Birazdan aşağı ineceğim. - Rose

Üst kattaki ev ofisinde bir dikiş makinesi vardı, sanırım elbiselerdeki bir şeyleri düzeltiyordu.

Sonra bir mesaj daha göndermişti.

Ve Ryke? Sakın kahve yapmalarına izin verme. Zaten olması gerekenden fazla kafein aldılar. -Rose

Ailedeki bütün kızlar, bir şey istediklerinde önce bana gelirlerdi. Çünkü on seferin dokuzunda dayanamayıp evet derdim. Elimde değildi.

Kendimi savunmak gerekirse, o sikik mesaj gelmeden önce benden kahve istemişlerdi. Ben de onlara bir demlik kahve yapmıştım. Kupaları şöminenin rafında duruyordu.

Maria ellerini kaldırdı. "Rose teyzeye mesaj atmana gerek yok. Tüm detaylar bende." Omuz silkti. "Yani az önce anlattığım hikâye senin düşündüğün aktörle ilgili değil. Onunla çıkmıyorum, kimseyle çıkmıyorum. Düşündüğün kişi sadece arkadaşım. Gerçekten."

Lanet olasıca adını bir türlü hatırlayamıyordum ama yirmi bir yaşındaydı ve *Dördüncü Derece* filminde *Sorin-X*'i canlandırarak bir anda inanılmaz derecede ünlü olmuştu.

Janie parmak uçlarında yükselerek, "Tamamen taraflıyım ama

bence o ve diğer seçeneklerinden çok daha iyi bir randevu partneriyim," dedi heyecanla.

Maria kolunu kuzeninin koluna doladı. "Tartışmasız öylesin."

Tavan, bir anda sikik adımlarla titredi. Cobalt oğlanları ikinci katta olmalıydı. Janie'nin elbiselerinin fotoğrafını çekmeyi ama sosyal medyada paylaşmamayı önerdiğini duydum. Maria kabul etti ve ikisi birlikte siyah sabahlıklarını çıkararak Calloway Modaevi elbiselerini gösterdiler.

Kaşlarımı çatarken, "Sen bu sikik şeyi mi giyeceksin?" diye sordum Janie'ye.

"Evet, muhteşem değil mi?" Jane etrafında döndü. Elbisenin uzun kumaşlarına dolandı, neredeyse yere kapaklanıyordu. Koyu kırmızı elbise sırt kısmından derin bir şekilde dekolteydi, yarısı payetliydi ve uzun dökümlü kolları vardı.

O daha *on bir* yaşındaydı.

Maria gibi on sekizinde değildi. Onun giydiği uzun kollu siyah elbise de en az Janie'ninki kadar özenle işlenmiş ve payetlerle süslenmişti. Fakat Janie... Janie bu elbisenin içinde kendisi gibi görünmüyordu. Yalnızca yaşına göre fazla olgun durduğu için değil, bu elbise onun lanet olasıca tarzı olmadığı için de böyle düşünüyordum.

Başımı birkaç kez iki yana salladım. *Muhteşem değil mi*, diye sormuştu. "Kesinlikle hayır," dedim düz bir sesle.

Maria kahkaha attı.

Janie kibarca gülümsedi. "Annem yarına kadar eteğini kısaltacağını söyledi. Şu anda biraz uzun göründüğünün farkındayım."

Lanet olasıca elbise birazdan çok daha uzun görünüyordu. "Baban bu sikik elbiseyi gördü mü?"

"Hayır ama o sorun etmez... değil mi?"

Janie onun ilk çocuğuydu. Kızıydı. Onu sikik bir limuzinin arka koltuğunda kendi elleriyle dünyaya getirmişti. Şüphesiz kesinlikle umurunda olacaktı.

BÖLÜM 53

CONNOR COBALT

Ocak 2027
Cobalt Malikânesi
Philadelphia

"Bu senin." Depo şifrelerimin yazılı olduğu küçük bir kâğıt parçasını Ryke'a uzattım. Beni ön kapıda karşıladığına göre evimden bir an önce çıkmaya hazırdı.

Ryke teşekkür edercesine başını hafifçe salladı ve elini kapı pervazına koyarak yanımdan geçti. Sonra bir an duraksadı.

"Evet?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Bir sikik saniyeye göreceksin zaten," demekle yetindi.

Harika. Bu her şeyi ima edebilecek kadar belirsiz bir ifadeydi. Ben mantıksız sonuçlara varmazdım. Yalnızca söylediğini aklımın bir köşesine not ettim ve İtalyanca, "Fai attenzione, amico mio," dedim.

Dikkatli ol, dostum.

Ryke tekrar başmı salladı. "Tırmanması kolay."

"Riskli olan tırmanmaya giden yol," dedim.

Elindeki kâğıdı iki parmağının arasında kaldırdı. "Bu yüzden bunu aldım ya."

"Bir kâğıt parçası bir hayvana karşı işe yaramaz," dedim alayla. "Bunu bilmen gerekirdi, sonuçta onlarla iç içe yaşıyorsun."

Ryke bana sert bir bakış attı. "Sikik bir ukalasın."

"Buna katılıyorum." Gülümsemeye başladım.

"Şuna bak..." Bana ortaparmağını gösterip ön kapıyı yüzüme kapattı.

Evin içine doğru ilerlerken kravatımı çözdüm, siyah gömleğimin kollarını dirseğime kadar sıvadım. Yukarıdan gelen ayak seslerini, çocukların koşuşturmasını ve oğullarımın birbirleriyle ettikleri gürültülü sohbeti duyabiliyordum.

Aklımdaki düşünceyle yüzümdeki gülümseme genişledi.

Hayatım asla sıkıcı değil.

Oturma odasına açılan kemerli geçitten geçerken adımlarım yavaşladı. Duygularımı bir kenara itip yalnızca gerçekleri değerlendirdim. Maria ve Jane, ödül töreninden önce Rose'un ufak düzeltmeler yapabilmesi için bugün elbiselerini denemeyi planlamışlardı. Rose'un Jane için hazırladığı bir sürpriz de vardı. O sürpriz, kızımın şu an giydiği kırmızı elbise hakkındaki fikrini değiştirecekti.

Soğukkanlı olmaktan başka bir şey yapmak aptallık olur, diye hatırlattım kendime. Jane'in şu anki elbisesi geçiciydi, dolayısıyla bu konudaki duygularım da öyle olmalıydı.

Dudaklarımı bir kez ovuşturup saatimi bileğimden çıkardım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Jane kendi etrafında dönerek. Fazla gelen kumaşa dolanıp sendeledi, Maria ise gülerek onu tuttu.

Bu elbise, yetişkin bir kadına yakışırdı. Jane'i uygun olmayan bir şey giydiği için azarlamak yerine yalnızca, "Bu elbiseyi giymekteki amacın ne?" diye sordum. Kanepeyi geçerek kızlara doğru ilerledim.

Jane fazla gelen kumaşı düzeltti. "Annem için Calloway Modaevi'nin bir elbisesini sergilemeyi umuyorum."

Saatimi cebime koydum. "Annen kendi tarzını yansıtan bir elbise giymeni tercih ederdi. Bir daha dene."

Jane düşünceli bir şekilde gülümsedi, ellerini önünde birleştirip ileri geri sallandı. "Peki ya amacım fedakârlıksa? Ya yalnızca Calloway Modaevi'ni desteklemek istiyorsam?"

Maria kahvesinden bir yudum aldı, keyifle ikimizin arasında bakışlarını gezdiriyordu.

"O zaman kendi benliğini başkası için feda etmiş olurdun. Bu sana göre ne demek?" diye sorguladım.

Jane tavana baktı. "Muhtemelen moral bozucu ama... Calloway Modaevi için olan faydası, benim kişisel kaybımdan daha ağır basardı."

Neredeyse onu yanlış duyduğumu düşünecektim. Gözlerimde parlayan, beynimi kaşındıran duyguyu bastırmak için birkaç kez gözlerimi kırptım. "Hayır," dedim kesin bir sesle. "Jane, sen bizim şirketlerimize bağlı değilsin. Hayalin bir moda tasarımcısı olmak ya da Cobalt Şirketi'nin başına geçmek değilse, asıl görevin kendi tutkularım takip etmek. *Asla* bizimkileri korumak değil."

Jane yeniden sallandı, koyu kırmızı kumaş etrafında dalgalanıyordu. "O zaman niyetimi değiştiriyorum."

Daha iyi. "Şimdi nedir peki?"

Çenesini kaldırdı, kahverengi saçları dağınık atkuyruğundan dışarı çıkmıştı. "En iyi halimle görünmeyi hedefliyorum."

"Ne amaçla?" diye sordum.

Maria daha önce bu tartışmaya şahit olmuş gibi kupasının ardında gülümseyerek bizi izliyordu. Rose'la ben, çocuklarımızı düşünmeye yönlendirirdik. Onları odalarına sinirle göndermektense zihinlerini genişletmeyi tercih ederdim.

"Ne amaçla..." Gözlerinde muzip bir ışıltı parladı. "*Sevgi.*"

Çok şaşırmamış olsam da o kelime omuzlarımı hafifçe gerdi. Bu bile nadir gösterdiğim bir tepkiydi. "Sevgi," diye tekrar ettim cevabı sindirmeye çalışarak. Çenemin gerildiğini fark etmiştim.

Maria kahvesini kavrarken, "Bir oğlanla mı ilgileniyorsun, Jane? Ya da belki bir kızla mı?" diye sordu.

"Kızlardan o şekilde hoşlanmıyorum ama sorunu kapsayıcı bir şekilde sorduğun için teşekkür ederim, Maria." Ardından kupasını kaldırdı, Maria da kendininkini onunkiyle tokuşturdu.

Ryke sık sık kızlarının büyümesini izlemeye hazır olmadığından bahsederdi ve çoğu konuda olduğu gibi bu konuda da onunla farklı düşünürdük. Ben çocuklarımın kim olacaklarını görmek *istiyordum*. Yalnızca onlar adına seçimler yapamayacağımı bilirken bir başkası tarafından manipüle edilmeleri ya da kendi seçimleri yüzünden incinmeleri fikrini aklım almıyordu.

Jane'in kendisine denk bulmadığım bir erkekle çıkma ihtimali vardı. Hatta bu kaçınılmaz bile olabilirdi. Özellikle de sırf birini etkilemek için bu elbiseyi giymek istiyorsa. Bu bakımdan, çocukları-

mın sonsuza kadar küçük kalmasını tercih ederdim. Gerçekleşmesi imkânsız bir hayali düşlemek, kontrol edemediğim daha kötü bir gerçekle yüzleşmekten iyiydi. Değiştiremeyeceğim bir gerçekle. Yapabileceğim tek şey, bekleyip izlemekti.

Sevgiyi hatırla.

Tüm çocuklarımı benim bir uzantımlarmış gibi severdim, bu yüzden onların başarısızlıklarını görmek kendi başarısızlıklarımı görmek gibi hissettiriyordu. Ancak sevginin içinde güç de vardı.

Bunu her gün tekrar hatırlıyordum.

"Yani sevgi uğruna en iyi halini göstermeyi hedefliyorsun." Kanepenin kol dayanağına yaslandım. "Belirli bir kişiye duyduğun sevgi mi?"

Jane kupasının şöminenin üzerine geri koydu. "Oui." *Evet.*

Maria tahminde bulundu. "Yoksa Ian Eastwick mi?" Jane'in matematik defterinin arkasına penis çizen çocuktan bahsediyordu.

Kaslarım gerilmeye başladı. Gözlerim istemsizce kısıldı. Jane yüzümdeki memnuniyetsizliği fark ettiğinde bir kaşımı daha kaldırdım.

"Hayır, Ian Eastwick değil," dedi Jane. Sonra bana çözemeyeceğim bir bilmece yaratmış gibi gülümsedi.

Bir saniyeden kısa sürede anladım. "Sevgi sensin."

Jane gülümsedi, ardından hızlıca ellerini birbirine vurdu. "Bravo." Sonra Maria'ya dönerek, "En iyi şekilde giyinmek istiyorum çünkü kendimi seviyorum. Bir erkek için değil, kendim için," dedi. Kollarındaki dökümlü kumaşı yayarak gösterdi. "Eğer hiç âşık olmazsam, umurumda bile olmaz."

Bu sonuca varması beni gerçekten şaşırtmıştı.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü kardeşlerime, sana, anneme ve kendime duyduğum sevgiyle doluyum. Karşılığında sizden de sevgi görüyorum. Hayatımı âşık olma fikri yüzünden acı çekerek geçirmeyeceğim. Aşka fazladan bir apandiste ne kadar ihtiyacım varsa, o kadar ihtiyacım var."

Benim ne sevecek kardeşlerim ne de bana sevgi veren ebeveynlerim vardı. Onun yetiştiği ortam, benimkinden tamamen farklıydı.

Sevgi, onun etrafını sarmıştı ve o da bunu bütünüyle kucaklıyordu. Yalnızca âşık olacağı kişiden gelen sevgi fikri hariç. Sevgiyi ölçülebilirmiş ya da maksimum sınırı varmış gibi görüyordu.

Bir yanım, bağımsızlığından ve bu düşünce biçiminin onu büyük kalp kırıklıklarından koruyacak olmasından gurur duyuyordu. Fakat diğer yanım, aşk kapıyı çaldığında onu kabul etmeye açık olmasını umuyordu. Çünkü aşk benim hayatıma girdiğinde onu kabul etmek, ona tutunmak ve karşılığını vermek hiç kolay olmamıştı.

Jane ben değildi ama onun benden çok daha iyi biri olabileceğini görüyordum.

Gülümsemem tamamen içtendi. "Mon cœur," diye fısıldadım. *Kalbim.*

Jane duygumu paylaşırcasına kalbine dokundu. "Seni şaşırttım mı?" diye sordu.

"Biraz."

Yüzü aydınlandı. Çünkü bunun genellikle olduğumdan daha fazla şaşırdığım anlamına geldiğini biliyordu.

"Hazır sürprizlerden söz etmişken..." Rose'un topuk seslerinin parke zeminde yankılandığını duymamla doğruldum. Kemerli geçidin altından geçti. Bir elinde askıya asılmış kıyafetler, diğer elinde ise bir takı kutusu vardı. Kutunun içindeki iki ışıltılı bilekliğin elmaslarının Cobalt Elmasları'ndan geldiğini biliyordum.

Kıyafeti görmesiyle Jane'in ağzı açık kaldı. "Bu da ne?" Sonra gözleri yaşlarla doldu. "Anne?" Elleri dudaklarına gitti.

Rose, pastel mavi tül bir etek ve *binlerce* elle işlenmiş puldan oluşan leopar desenli bir kazak tutuyordu. Diğer elindeyse pastel pembe tokalı, leopar desenli payetli topuklu ayakkabılar vardı.

Rose her şeyi Jane için yapmıştı.

Maria'ya dönerek, "Biliyor muydun?" diye sordu Jane.

Maria gülümsedi. "Ne diyebilirim ki? Ben çok iyi sır saklarım."

Benim kadar iyi değil.

Jane, tül eteğe uzandı. Rose, kızının gözyaşlarını şefkatle elinin tersiyle sildi. Her iki kıza da, "Kişisel tarzınızdan *asla* ödün vermeyin. Kendinizden başka kimse olmayın," dedi usulca.

Jane burnunu çekip Rose'un kendisine verdiği ayakkabıları kucakladı. "Bunu asla yapmayacağım." Ardından birkaç sevgi dolu Fransızca kelime fısıldadı.

Rose başını bana çevirdi. Gözlerindeki başarıyı okuyabiliyordum. *İşe yaradı*, diyordu.

İşe yarayacağını biliyordum.

Dün gece Rose, Jane'in kırmızı elbiseyi giymesi ihtimalinden bahsetmişti. Bense böyle bir şeyin asla gerçekleşmeyeceğine inanmıştım. Jane mutlaka başka bir şey seçecekti. Yatağımızda, Rose'un boşalmasından beş dakika bile geçmeden zihni *bu* konuya yönelmişti.

"Kırmızı halıya tül kumaşlı şalımı da götüreceğim. Kızımı objeleştirmeye kalkan o lanet insanları *bıçaklayacağım*."

O sadece on bir yaşmdaydı ve ikimiz de medyada kadın olmanın, erkek olmaktan çok daha farklı bir şey olduğunu biliyorduk. Biz bunun canlı kanıtlarıydık.

"O elbiseyi giymeyecek," diye hatırlatmıştım Rose'a onuncu kez. "Ayrıca senin için bir kulak-burun-boğaz doktorundan randevu alacağım."

Rose bana sert bir bakış attı. "Seni *duyabiliyorum*. Sadece seninle aynı fikirde değilim."

"Onu başka bir şey giymeye ikna edemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Ya da en azından, *senin* edemeyeceğini mi?"

Rose ses tonumdan rahatsız olmuştu, benden uzaklaşmak için yan dönmek üzereydi.

Kolunu tuttum, hâlâ vücudunun üzerindeydim. "Rose."

Olduğu yerde dondu, sonra dirseklerinin üzerine doğruldu. *Ben de en az senin kadar her şeyim*, diyordu bakışlarıyla. "Benim için domuz kanında yıkanır mıydın?"

"Evet."

"Onlar için?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden cevap verdim.

Kendisinden ve benden duyduğu tüm şüphe, o anda silinip gitti.

Ailemin güvenliği ve refahı için her şeyi yapardım. Gerekirse son

çare olarak kızımı o elbiseyle evden çıkmasını fiziksel olarak bile engellemek de dahildi.

Beni herkesten daha iyi yapan neden çok basitti.

Kazanmak için yalnızca kelimelere ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 54

ROSE COBALT

Mart 2027
Cobalt Malikânesi
Philadelphia

Parmak boyasıyla süslenmiş, el izlerinin duvarlara doğrudan basıldığı Ben'in odasmda dört dönüyordum. Ona *ColorPalace* boyalarını vermiş olsak da kâğıt ve tuval fikrinden vazgeçme kararını biz vermemiştik.

Bu tamamen Ben'in fikriydi.

Eğer gelecekte duvarlarını değiştirmek isterse, kendi yaptığı o dağınık sanat eserinin üstünü boyamak zorunda kalacağını söylemiştik. Üstelik "yorucu", "uzun saatler" ve "ağrıyan kollar" gibi kelimeleri kullanmaya da dikkat etmiştim.

Ben sadece gülümsemiş ve ardından, "Harika," demişti.

Şimdiyse onun odasında bir kuş ararken etrafta koşturuyordum. "Pip-Squeak," dedim ciddi bir ses tonuyla. "Bana bunu *yapma*, hem de onun doğum günü partisinde." Odanın içinde dolaşırken bir yandan da toparlıyordum. Mavi yastıkları kabartıyor, masasındaki boyaları düzenliyordum.

Odanın ortasında durup işaretparmağımı havaya kaldırdım. "Aynı takımdayız Pip-Squeak. *Gel.*"

Hiçbir şey olmadı.

Dudaklarım arasından bir hırıltı çıktı. "Lady Macbeth, eğer o kuşu Ben'in doğum günü partisinde yediysen seni öldürürüm." *Bunu düşünme bile, Rose.*

Yanaklarında parlak turuncu lekeler olan gri papağan kuşumuz

iki yıldan uzun süredir ailemizin bir parçasıydı. O süre içinde Eliot ve Tom sayesinde "*The Addams Family*" dizisinin müziğini söylemeyi öğrenmiş, oyuncu ruhlu kara kedimiz Lady Macbeth'ten sağ çıkmış ve beş yaşına girmek üzere olan sahibiyle bağ kurmuştu.

Winona çarşamba günü üç yaşına basmıştı ve Ben cumartesi günü korsan temalı ortak bir doğum günü partisi yapmak konusunda ısrarcı olmuştu. Ben çocukken doğum günümü *kimseyle* paylaşma fikrine bile tahammül edemezdim. O gün sadece bana ait olmalıydı.

Ancak Ben ortak parti konusunda oldukça kararlıydı.

Bugün cumartesiydi.

Çocuklar çekirgeler gibi arka bahçemi ve sokağı istila etmişlerdi. Ben, tüm sınıfını davet etmişti. Bitmek bilmeyen bir uğultu ve karmaşa, boş evin duvarlarına kadar ulaşıyordu.

Tuvalete gitmek için bile olsa kimseyi içeri almıyorduk.

Sokağa seyyar tuvaletler yerleştirmiştik.

Çocuklarımın odalarından bir şeylerin kaybolup *eBay*'de satılması ya da dolaplarının fotoğraflanıp *Ünlü Takipçisi* sitesine yüklenmesi riskini göze alamazdım. Okul arkadaşları kiraladığımız kaliteli portatif tuvaletleri kullanabilirdi. Bazıları zaten bez takıyordu, o yüzden kendi işlerini orada halledebilirlerdi.

"Anne, onu buldun..." Beckett, parmağımın ucunda bir kuş göremeyince cümlesini yarıda kesti. Ona kuş yemleriyle seslenmeyi bile denemiştim ama Pip-Squeak rüşvetle kandırılabilecek bir kuş değildi. Bu sadakatine saygı duyuyordum.

Ama lanet olsun, neredeydi?

Kolumu indirdim. "Onu bulacağız." Ben demirden bir kaleydim ve dokuz yaşındaki oğlumun gözlerimde en ufak bir tereddüt görmesine izin *vermeyecektim*. "Senin odana bakalım," dedim kapıya yönelirken.

"Zaten baktım." Beckett ve Ben'in saçları birbirine benziyordu. Dalgalı, bazı yerleri kıvırcıktı. İnsanlar Beckett'ın kendi ikizinden çok Ben'e benzediğini düşünüyordu.

Onları birbirine benzeten şey saçları değildi. Beckett, Charlie'yi

savunmadığı zamanlarda son derece sakin ve en dengeli çocuğumuzdu. Pip-Squeak de ondan hoşlandığı için kuşu aramaya gelen tek kardeş oydu. Kollarını ipek gibi yumuşak hareketlerle sallayabiliyordu. Dokuz yaşında olmasına rağmen on iki yaş grubu bale derslerine katılmaya başlamıştı.

Ben küçük bir kızken bale öğretmenim bana hep, *"Ellerin çok gergin, Rose. Daha yumuşak ol,"* derdi. Ben katıydım. Esnek değildim.

Beckett ise dalgalanan bir gölün yüzeyi gibiydi. Su. Tıpkı babası gibi.

"Yine de odana bakalım." İçimde kuşun oraya uçtuğuna dair bir his vardı. Ya da çoktan ölmüştü.

Arkamdan gelirken, "Ağlayacak," dedi Beckett. "Tom dün yanlışlıkla bir tırtılı ezdi, Ben meşe ağacının altında saatlerce ağladı." Kalbim sızladı.

"Yapacağım son şey olsa bile bu kuşu bulacağım." Kelimelerim öyle kararlıydı ki, Beckett'in gözlerindeki kuşku hemen dağıldı.

Birlikte odasına girdik. Gri-beyaz nevresimler, koyu ahşap mobilyalar... Bu koridordaki odalar arasında -benimkinden sonra- *en* düzenli odaydı. Yine de dördüncü ve beşinci raftaki kitapların hafif eğik durması gözüme battı.

Dilimi şaklattım, gözlerim alev alımştı. "Pip-Squeak, tüylerini göster, yoksa Lady Macbeth'e seni akşam yemeği yaparız!"

Beckett yatağın altına eğildi. "Sana, Ben'e söylemen için '*İyi ki Doğdun*' şarkısını öğretmiştim, saklanmayı değil. Nereye gittin?"

Belki kuş birden ortaya çıkar diye parmağımı havada tutmaya devam ettim. Bu sırada birkaç kitabını düzelttim, iki kalemi kalemliğe koydum.

Beckett yeniden ıslık çaldı ama sesi yarıda kesildi. "Anne!" diye bağırdı.

Odanın ortasında donakaldım. Beckett nadiren sesini yükseltirdi. Hızla kitaplığına gitti, benim dikleştirdiğim kitapları dikkatlice eski haline getirdi. Ardından odayı inceledi. Masadaki kalemlerin yerini fark etti ve iki tanesini yan yana, masanın ortasına koydu.

Alev almış gözlerim biraz sakinleşti.

"Neden odama *her* girdiğinde eşyalarıma dokunmak zorundasın ki?" Konuşurken gözlerime bakamıyordu. Masa sandalyesinin çerçevesini kavradı.

Yıllardır OKB'si olduğunu biliyorduk. O da biliyordu. Charlie de biliyordu.

"Üzgünüm," dedim sessizce. *Böyle bir şeyi tecrübe etmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Benim takıntılarım, seninkini bastırmaya çalıştığı için de üzgünüm.* "Dokunmayacağım."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Deniyorum, Beckett." Göğsüm sıkıştı. Bu kadar çok çocukla bazen daha da zor oluyordu. Jane'in odası *her zaman* darmadağınıktı. Sanki yeniden Daisy'yle yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Yalnızca kapısını kapatıp o felaketi görmezden gelmem gerekiyordu.

Eşyaların belirli bir düzende olmasını seviyordum. Tertipli ve olması gereken yerlerinde durmalılardı. Küçükken her gece iki saat süren banyo ritüellerim olurdu. Şimdi artık dişlerimi fırçalama biçimim ya da ellerimi kaç kez yıkadığım konusunda takıntı yapmıyordum.

Ancak bazen onun OKB'sinin benimki gibi gitgide büyüyen bir düşmana dönüşmesinden korkuyordum. Önce yavaş ilerler, sonra hızlanırdı. En sonunda farkına bile varmadan *saatlerini* takıntılarına harcıyor olacaktı.

"Beckett, gerekirse bir terapi seansı daha ayarlayabiliriz..."

"İyiyim." Bana döndü. "Sadece odamda böyle oluyor." Dans etmesini yasaklayacağımızdan korkuyordu.

Bu yüzden söylemem gerekiyordu. "Sana hazırlık okulu boyunca bale dersi aldığımı hatırlatmam gerekmiyor, değil mi? O dans küçük tatlı bir canavar gibi mükemmeliyetçiliği *besler*."

Bale kusursuz teknik, kusursuz duruş ve kusursuz zamanlama demekti. O hem OKB'li hem de bir balet olabilirdi. Connor bunun onu daha da iyi bir dansçı yapacağına inanıyordu.

Fakat sağlığının bozulmasına neden olursa tırnaklarımı çıkarırdım.

Onu inciten her şeyi yok etmeye çalışırdım.

Gerekirse baleyi bile.

Beckett dimdik durdu. "Biliyorum ama söz veriyorum. Öncesinden daha kötü durumda değil." Kelimelerinde içten bir doğruluk vardı.

"Benim *gremlin*'im," dedim daha kısık bir sesle. Elini tutmak için uzandım.

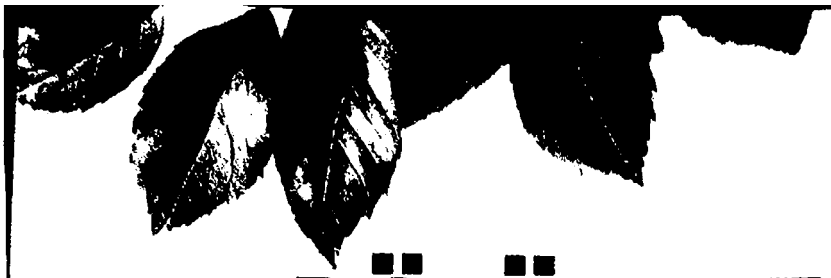
Elimi tuttu, gözleri hüzünlüydü. "Bir gün daha kolay olacak mı?"

Elini sıktım. "Evet."

O da elimi sıkarak karşılık verdi. Ve sanki kader bir işaret vermiş gibi Pip-Squeak Beckett'in omzuna kondu. Neredeyse kuşu azarlayacaktım ama o anda doğum günü şarkısını söylemeye başladı. Yanlış çocuğa söylüyordu.

Beckett'la birbirimize bakarak gülümsedik.

Sonra tekrar elimi sıktı.

BÖLÜM 55

LILY HALE

Temmuz 2027
Disneyland
California

Üç gruba -her grupta en az bir ebeveyn olacak şekilde- ayrılmadan önce tüm çocuklarımıza *Disneyland* maceramız hakkında ciddi bir konuşma yapmıştık.

"Eş sistemini unutmayın. *Sakın* tek başmıza dolaşmayın," demişti Rose. Hepimiz doğrudan Charlie'ye bakmıştık.

"Eğlenin!" Daisy'nin talimatı buydu.

"*Gadget's Go Coaster*'a binmeden önce hamburger yemeyin. Lo da buna katılacaktır," diye tavsiyede bulunmuştum. Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

"On yaşındayken ayaklarının üzerine kusmuştu," demişti Lo ve tüm çocuklar güldü. Ardından ekledi. "Yabancılarla konuşmak yok."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, yanınızdaki sikik ebeveyne söyleyin," demişti Ryke.

Connor da noktayı koymuştu. "Beyinlerinizi kullanın. Hepinizde var."

Aslında güvenlikleri için o kadar da endişeli değildim. *Disneyland*'i iyi bilen birkaç kişi de dahil olmak üzere mükemmel bir koruma ekibimiz vardı. Bu yüzden *Disney World* yerine bu parkı tercih etmiştik. Dikkat çekmemek için gizli tünellerden geçmemize rağmen yine de ilgiden tamamen kurtulamıyorduk. Tek isteğim, çocuklarımızın parkın büyüsünü Lo'yla benim gençken yaşadığımız gibi hissedebilmesiydi.

Ancak ünlü olarak büyümek kesinlikle farklıydı.

"Tanrım, Xander Hale orada!" diye çığlık attı biri.

"Lily Calloway!"

"Xander!"

Önümüzde *Splash Mountain* vardı. Dört yaşındaki oğlum bacağıma sımsıkı sarılmış, kalabalıktan saklanıyordu. Ortam çok gürültülüydü. Sadece adlarımızı bağıran insanlardan dolayı değil, parkın genel uğultusuyla ve su kütüğünün dağdan inerken çıkardığı heyecan dolu çığlıklarla doluydu. Biz *Splash Mountain* için sıraya girmemiştik. Büyük çocukların Ryke ve Lo'yla birlikte aşağı inmelerini bekliyorduk.

Korumamız çok yakında duruyor, insanların yaklaşmasını engelliyordu.

"Xander!"

Xander'ı kucağıma aldım. Artık dört yaşmdaydı ve benim için gerçekten ağırlaşmaya başlamıştı. Fakat yüzünü omzuma gömdüğü anda *onu ışık yılları boyunca taşıyabileceğimi* düşündüm. *Kollarım çelikten, titanyumdan.*

Ona sıkıca sarıldım.

"Sorun yok, yanındayım," dedim. Onu hiçbir zaman belgesel dizisine dahil etmemiştik. Bu sadece onu daha çok korkuturdu. Medyada daha az yer almasını da ummuştuk ama *Ünlü Takipçisi*, Xander'ın fiziksel görünüşü hakkında yazılar yayımlamaya başlamıştı.

[FOTOĞRAF] XANDER HALE EN FOTOJENİK BEBEK!
XANDER HALE: GELECEĞİN MODELİ
XANDER HALE'İN DÜNYANIN EN TATLI BEBEĞİ OLMASININ ON NEDENİ!

Luna, market kasasında *Ünlü Takipçisi* dergisinin kapağını görünce başlığı okumuş ve "yanlış bilgi" demişti. Xander, Thebula 2 gezegeninden geliyordu.

Tarafsız olamayabilirdim ama neden fotojenik olarak nitelendirildiğini anlayabiliyordum. Yoğun, cesur kehribar rengi gözleri çoğu insandan daha fazla duygu barındırıyordu. Eğer hepimiz *Animal*

Planet'ta olsaydık, o izleyiciyi yalnızca ifadeleriyle büyüleyen sevimli bir yavru olurdu.

Oğlum istemeden büyüleyiciydi ve ben elinden gelenin en iyisini yapması için onu rahat ettirmeye çalışıyordum. Böylece parkın büyüsünden mahrum kalmayacaktı. Aslında ikinci çocuk grubunda, yani Eliot, Luna, Tom ve Ben'le birlikte olması gerekiyordu fakat bana sıkıca sarılmıştı ve asla bırakmamıştı.

Bencilce olacaktı ama birinin bana bu kadar sıkı sarılmasını seviyordum. Ben de ona aynı şekilde karşılık verirken kollarımdaki ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım. *Çelik kollar, benimle kalın.*

Xander kayıyordu.

İmdat!

Onu yerinde dengelediğimde nefes nefese kalmıştım. Üzerindeki gri *Star Wars* tişörtü göbeğine kadar kıvrılmıştı. Bir şekilde onu sol tarafıma geçirdim, sonra tişörtünün etek kısmını kot şortunun üzerine çektim.

Kollarım dolu olmasaydı, kendi sırtımı sıvazlayabilirdim.

Xander omzumun üzerinden kafasını uzatmca fırsatı hemen değerlendirdim. Etraftaki gürültüye karşı, "Aç mısın?" diye sordum. Sabah kahvaltıda acı verici derecede utangaçtı. Çilekli *waffle*'ından neredeyse hiç yememişti. Ben de eskiden utangaç bir çocuk olduğumdan, yemeğini bitirememenin ama yine de aç olmanın ne demek olduğunu iyi biliyordum.

Xander başını salladı.

"Ben de," dedim. Onu yere bıraktım. Zavallı kol kaslarım acıyla sızladı ve sessizce bana teşekkür etti. Xander'ın boyuna eğilip Ryke'ın sırt çantasını karıştırdım. Tüm atıştırmalıklarımı ön cebe tıkmıştım. Balık kraker, ezilmiş birkaç *Ding Dong* ve... işte oradaydı! Peynirli cipslerin olduğu plastik poşeti çekip çıkardım.

Bir avuç aldı, sonra ben de aldım ve birlikte peynirli cipslerimizi yemeye başladık. Bir yandan *Splash Mountain*'daki Moffy'yi görmeye çalışıyorduk. Xander çevredeki karmaşaya değil, önündeki su kütüğüne ve atıştırmalığına odaklanmıştı.

Sadece gülümsedim.

Başarılı ebeveynlik.

"Beni gördün mü?!" diye sevinçle bağırarak yanımıza koştu Moffy. Elini koyu kahverengi saçlarının arasından geçirdi. Geçen hafta on iki yaşına girmişti. Gözüm hafifçe ıslanmış turuncu *Dördüncü Derece* tişörtüne takıldı. *Kahretsin.* Onun *Splash Mountain*'dan inişini kaçırmıştım.

Başarısız ebeveynlik.

Yarı gerçek bir cevap uydurdum. "Birazcık. Görmesi zordu."

"Harikaydı!" diye anlattı Moffy. Özellikle de yaşı tutmadığı için binemeyen Xander'la konuşuyordu. O sırada grubun içinde yalnızca Moffy ve koruması Declan'ın olduğunu fark ettim.

"Diğerleri nerede?" diye sordum.

"Geliyorlar. Biz daha erken bir bota bindik." Sonra küçük kardeşinin hizasına çömeldi. Xander elindeki peynirli cipslerden birini onunla paylaştı. Moffy çıtır çıtır yerken, "Az önce *Goofy*'yi gördüm, benimle birlikte fotoğraf çektirmek ister misin?" diye sordu.

Xander'ın bakışları yere indi, başını iki yana salladı.

"Peki ya imza alalım mı?" diye sordu Moffy. Kardeşinin fotoğraf çektirmekten hoşlanmadığını biliyordu. Xander grup fotoğraflarında bile genellikle abilerinin arkasına saklanacak bir yer bulurdu.

Xander tereddüt etti, emin olamadan duraksadı. Atıştırmalık verdiğimden beri bana sıkı sıkıya sarılmamıştı. Bu iyiye işaretti.

"Hadi ama, Summers," dedi Moffy gülümseyerek. "O imza defterini doldurman gerekiyor. Ya Ben senden daha fazla imza alırsa? Buna izin veremezsin."

Summers.

Moffy ona her böyle seslendiğinde kalbim sevgiyle kabarıyordu. İsmini *Alexander Summers*'tan alan Xander'a bu lakapla hitap eden tek kişi oydu.

Xander'ın derin, kehribar rengi gözleri Moffy'ye çevrildi. "Benimle kalır mısın?"

"Ben senin yardımcınım, Summers. Dünyada hiçbir şey için seni yalnız bırakmam." Moffy elini uzattı.

Xander ağabeyinin elini tuttu, birlikte ayağa kalktılar.

"Onu yalnız başıma götürebilir miyim?" diye sordu Moffy bana. "Yani Declan'la ve Xander'ın korumasıyla birlikte ama..." *Ben olmadan.* Kalbime saplanan okun acısını hissetmeden önce kendime nereye gidersem gideyim dikkat çektiğimi hatırlattım. Bensiz kalabalıktan kaçmaları çok daha kolay olacaktı. Üstelik Moffy'nin küçük kardeşiyle vakit geçirmek istemesini seviyordum.

Yine de tereddüt ettim, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken kararsızca duraksadım. Moffy artık on iki yaşında olsa da Xander yalnızca dört yaşındaydı. Ya bir şey olursa? Bu Lo'yla birlikte vermemiz gereken bir karar gibi görünüyordu.

"Belki de biraz bekle..." dedim ama cümlem yarıda kaldı. Uzaktan Lo'yu ve büyük çocuklarla birlikte gelen Ryke'ı gördüm. Hepsi yolculuktan sonra biraz ıslanmıştı. Gün başladığından beri muhtemelen on birinci kez hızla başları saydım.

Sullivan.

Beckett.

Jane.

Charlie nerede?

Boynumu uzatarak yana eğildim. Nabzım hızlanmaya başlamıştı. Tam o sırada hem Ryke hem de Lo telaşla çevreye bakınmaya başladılar. Charlie'nin grubun içinde olmadığını fark etmişlerdi.

Çevredekilerin dikkatlerini üzerimize çekerek, "Charlie?!" diye bağırdı Ryke.

Dokuz yaşındaki çocuğun bir bankın arkasından ya da *Mickey* şeklindeki balonların arasından fırlayıp çıkmasını bekledim. Hiçbir şey olmadı. Telefonlarını bize doğrultan insanları gördüm, *adlarımızı* bağırdıklarını duydum fakat en büyük Cobalt oğlanını göremiyordum.

Xander, Moffy'nin bacaklarının arkasına saklandı.

Korumalarımızdan biri kulaklığındaki mikrofonla ekibe seslendi. "Bir kişi eksik."

Bir kişi eksik.

Ablamın çocuğunu kaybetmiştik.

BÖLÜM 56

LOREN HALE

Temmuz 2027
Disneyland
California

Telefonumu kulağıma sıkıca bastırmış halde, parkın ofislerinin ortasında dikiliyordum. Ryke ve Lily, arka odada park koordinatörleriyle konuşuyorlardı. Ön tarafta ise Jane, Sullivan, Beckett, Moffy ve Xander duvar kenarındaki plastik sandalyelerde oturuyordu.

"Bizim yanımızdan uzaklaşmış," dedim. Resmen telefona karşı histerik bir durumdaydım. "Connor, nerede olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Aradığımızda da cevap vermiyor."

Charlie Keating Cobalt daha önce de gruptan ayrılmıştı ama bu lanet olası *Disneyland*'de ilk kez başımıza geliyordu. Buraya gelmeden önce ailesiyle yaptığı uzun konuşmayı duymuştum. Özetle ondan istenen şey, grubun yanında kalmasıydı.

Elimle ensemi sıkıca kavradım.

Eğer Charlie'ye bir şey olursa, bu benim hatam olacaktı. Çünkü onu *Splash Mountain*'a binmeye ben ikna etmiştim, oysa tek istediği otelde dinlenmekti.

"Lo, sakin ol," dedi Connor. Sesi yatıştırıcıydı.

Yüz ifadem keskinleşti. "Ciddi misin? Sen mi *bana* sakin olmamı mı söylüyorsun? Asıl *sen* şu an nasıl sakin kalabiliyorsun?"

"Çünkü oğlumu tanıyorum ve anlıyorum. Muhtemelen o eğlenceyi anlamsız bulup son anda sıvıştı. Ya otele gitmiştir ya da seni bulacaktır."

O mu *beni* bulacaktı? "Connor, o sadece *dokuz* yaşında," dedim kesik bir nefes vererek. "Senin akıllı olan taraf olman gerekiyordu."

"Yaşı önemsiz. Ve ben gerçekten de akıllı olanım, bu da en ağır basan görüşün benimki olduğu anlamına gelir." Ardından birine fısıldadı, sesi boğuklaştı. Sonra yeniden bana döndü. "Lo?"

"Hâlâ buradayım," dedim sertçe. "Rose otele gidiyor mu?"

"Evet. Eğer seni bulursa beni ara." Sanki Charlie'yi ondan önce bulma şansım *hiç* yokmuş gibi söylemişti. Mantığını sindirdikten sonra tartışmayı kestim. Charlie zeki bir çocuktu, belki babasından bir tık aşağıdaydı. Eğer birisi o çocuğu gerçekten tanıyorsa, o kişi Connor Cobalt'tı.

"Sen onu arıyor musun?" diye sordum.

"Koruma ekibim güvenlikle birlikte çalışıyor. Ben de telefon sinyalini izlemeye çalışıyorum." Keşke Garrison burada olsaydı. Elektronik işlerinden anlıyordu ama tüm ay boyunca Willow ve kızıyla birlikte Londra'daydı. "Ama panik yapmamayı seçiyorum."

"Rose aynı felsefeyi taşımıyor," dedim. Lily, ablasının telefonda *Xena: Savaşçı Prenses*'e dönüştüğünü söylemişti. Laflarının arasında taburlar, savaş, kılıçlar ve ölüm geçiyordu.

"Sen de taşımıyorsun," dedi Connor basitçe. "Ryke da taşımıyor. Sanırım bunun bir adı vardı." Sesinden gülümsediğini duyabiliyordum.

Çabuk Hiddetlenen Üçlü.

Bahsettiği lanet olasıca ad buydu.

Derin bir nefes aldım, omuzlarım gevşemişti. Connor, içimdeki paniği her zaman kolayca yatıştırabiliyordu. Sadece sesi ve birkaç kelimesiyle en rahatsız edici anları bile katlanılabilir hale getiriyordu. Onsuz hayatlarımız inanılmaz derecede daha zor olurdu.

Telefonu kapattıktan sonra olanları düşündüm. Çocuklar liseye giderken ya da üniversiteye başladıklarında bizim yanlarında olmayacağımız bir geleceği düşündüm. Bu düşünceyle ayağa kalktım ve hızla büyük çocukların oturduğu tarafa doğru yürüdüm.

Sulli ve Beckett halının üzerinde yan yana hızlı tempoyla mekik çekiyorlardı. Kimse saymıyordu çünkü kimse yarışmıyordu. Bu çıl-

gın dokuz yaşındaki çocuklar yüzme ve bale antrenmanını *eğlenceli* buluyorlardı. Üstelik *Disneyland*'deydik.

Yüzüm başka bir gezegenden gelmişler gibi buruştu. Yorum yapamadım bile çünkü bu sahneyi daha önce de görmüştüm. Şınavlar, barfiksler, mekikler. Rasgele yerlerde, rasgele saatlerde. Ağabeyimden görmeye alıştığım türden bir şeydi.

Bu bambaşka bir insan türüydü.

Ve o ben değildim.

Jane eline *X-O-X* oyunu çizmişti, Moffy ve Xander'la oynuyordu. En büyük oğlum, yaklaşan gölgemi fark etti. Yüz hatlarım keskin, bir bıçak gibi gergindi. Elindeki mavi keçeli kalemi yavaşça indirdi. Ne gergindi ne de korkmuştu. Zaten onu korkutmaya çalışmıyordum.

Sulli ve Beckett, mekiklerinin ortasında durup bana baktılar.

"Siz dördünüz," dedim hepsini işaret ederek.

"Beş kişiyiz, baba," dedi Moffy sakin bir sesle gülümseyerek. Dizinin üstünde oturan küçük kardeşi, elinde peynirli cipslerle beni izliyordu.

"Xander bu konuşmanın bir parçası değil," dedim. Küçük oğlum başım kaldırıp o saf, kehribar rengi gözleriyle bana baktı. Gri *Star Wars* tişörtü, turuncu peynir lekeleriyle kaplıydı. "Sen mükemmel bir *Disneyland vatandaşı* oldun, Xander." Bu kelimeleri sadece Lily'den duyduğum için kullanmıştım, bana onu hatırlatıyordu.

Xander iltifatı duyunca gülümsemeye başladı.

Moffy kaşlarını çattı. "Bu bizim yanlış bir şey yaptığımız anlamına mı geliyor?"

Jane elini kaldırdı ve ben daha odaklanamadan konuşmaya başladı. "Loren amca." Tüm Cobalt çocukları gibi o da adımı tam haliyle kullanıyordu. "Bence kardeşimin kişiliği yüzünden biz cezalandırılmamalıyız."

Moffy de başını sallayarak onayladı. "*Charlie'ye* göz kulak olamıyoruz, baba. Denedim ama mümkün değil."

Nedenini sormaya fırsat bulamadan Beckett yerde oturduğu yerden konuştu. Bir dizini kırmış, dik duruyordu. "Charlie, grubun içinde tutulmak istemiyor."

"Kendi istediğini yapmak istiyor," diye ekledi Moffy.

Tanrım. "Hepiniz birbirinize göz kulak olmalısınız. Bu gideceğiniz kaotik yerlerin sadece başlangıcı. Charlie'nin yalnız kalmayı sevdiğini biliyorum ama siz dördünüz *en azından* iletişimde kalın. Nereye gittiğini öğrenmeye çalışın. Eğer bize söylemiyorsa, size söylemeli." Gözlerim Beckett'a çevrildi. Şimdiye kadar gördüğüm en sakin sarı-yeşil gözler ondaydı.

Başını iki yana salladı, koyu kahverengi saçları hareketle birlikte savruldu. Bakışlarında açıkça "*üzgünüm ama yanılıyorsun*" ifadesi vardı. "Yalnız olmanın tüm amacı, takip edilmemek ve bulunmamaktır. Eğer bana söyleseydi, bunu ilk seninle paylaşan ben olurdum. Bu da tam olarak bana söylememesinin nedeni."

Connor da telefonda buna benzer bir şey söylemişti. Beckett, Charlie'nin güvenliği konusunda en az bizim kadar endişeliydi. Belki bizden bile fazlaydı.

Sulli, Beckett'ın koluna dirsek attı. "Şınav çekelim mi?"

Beckett hızla başını salladı ve pozisyonlarını değiştirip dikkatlice şınav çekmeye başladılar. Göğüslerini tamamen yere indirip sonra yukarı kalkıyorlardı.

Jane ellerini dizlerine koydu, atkuyruğundan çıkan saçları yüzüne dökülüyordu. "Belki *Matterhorn*'a bakabiliriz. Oradan bahsettiğini duymuştum."

Ben de Moffy'nin gün bitmeden *Matterhorn*'a binmek istediğini söylediğimi hatırlıyordum. Belki Connor kadar zeki değildim, hatta Ryke kadar bile olmayabilirdim ama aptal da değildim. Jane'in kardeşinin gerçekten orada olduğunu düşündüğüne inanmıyordum. Öyle olsaydı, Charlie kaybolduğu anda *Matterhorn*'dan söz ederdi.

Jane ayağa kalktı.

On iki yaşındaki kıza soğuk bir bakış attım.

Yavaşça yerine geri oturdu. "Bizi bulacak. Eminim," dedi Jane kendinden emin bir şekilde. "Bu sırada başka bir şey yapamaz mıyız?"

"Doğru söylüyorsun. Hadi gidelim. Birkaç oyuncağa binelim. Sanki kardeşin milyonlarca insanın *onu tanıdığı* ama kendisinin

kimseyi tanımadığı bir eğlence parkında *kaybolmamış* gibi davranalım. Yanına lanet olası pamuk şekeri de ister misin?"

Jane'in omuzları düştü, Moffy ise beni anlıyormuş gibi başını salladı. Onların herkes gibi olduğunu düşünmelerini istemiyordum. Çünkü değillerdi.

Asla da olmayacaklardı. İnsanların onlara kolaylıkla zarar verebileceğini, farkında olmadan savunmasız bir şekilde dururken bile haklarında düşünenlerin olduğunu unuttukları anda her şey berbat olabilirdi.

"Charlie bulunana kadar bu odadan çıkmıyor..." Kapı açılırken cümlem yarım kaldı.

Sulli'nin çenesi yavaşça düşerken, "Ne sikik bir sik oluyor burada?" diye mırıldandı. Bu ağabeyimden *hiç* duymadığım bir küfürdü ama tam yerindeydi.

İçeriye tertemiz giyinmiş, saçları düzgünce tıraş edilmiş dokuz yaşında bir çocuk girdi. Gözleri, simsiyah güneş gözlüğünün ardında saklıydı ve gözlüğünü başının üstüne kaldırarak kahverengi saçlarının altından rahatça etrafına baktı. Sanki tüm bunları zaten bekliyormuş gibiydi.

"Partiyi kaçırdım mı?" Elindeki hediyelik eşya poşetini kaldırdı. "Hediyeler getirdim." Charlie gözlerimdeki buz gibi ifadenin farkındaydı. Hiç etkilenmemiş bir şekilde, sanki ben onu anlamıyormuşum gibi, "Bu bir şakaydı. Gerçekten parti olacağını düşünmemiştim," dedi.

Ona *sert* bir şey söylememek için iyi şeyler düşünmeye çalıştım.

Güvende.

Bizi buldu.

Connor haklıydı.

Bu benim çocuğum değildi. Ona nutuk çekmek, uzun uzun öğüt vermek ya da ceza vermek zorunda değildim. O işler kral ile kraliçenin göreviydi. Bu yüzden yalnızca başımla işaret ettim. "Sanırım ailenin kim olduğunu unuttun ya da cenazeni görmek istedin."

Jane'in yanma otururken, "Mecazi cenazem," dedi Charlie düşünceli düşünceli. "Benim için ağlar mıydın, Loren amca? Ben kendim için ağlardım." Konuşma tarzı akıcı ve ipeksiydi ama mizah dolu sesi diğer çocukları güldürdü.

Bense sınırımdaydım.

"Ben senin için hüngür hüngür ağlardım, Charlie," dedi Jane. Moffy eline bir X çiziyordu.

Charlie başka bir sandalyeye ayağını uzattı. Kaybolduğu andan itibaren Rose'un ne kadar gergin olduğu hakkında hiçbir *fikri* yoktu. Lily'nin her nereye gittiyse ortadan kaybolduğu için ne kadar suçluluk duyduğunu bilmiyordu.

Charlie güneş gözlüğünü indirip hediyelik eşya çantasını karıştırırken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bu senin için."

Mickey Mouse şapkasını çıkarıp... en küçük oğluma uzatana kadar kimi kastettiğini anlamadım.

Şapkanın arkasında *Xander* yazıyordu.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım, bu belki de öfkemdi.

Dört yaşındaki oğlum şapkayı sıkıca kavradı, hediye dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına neden olmuştu. Moffy küçük kardeşinin fare kulaklarını takmasına yardım etti, şapka kahverengi saçlarını düzleştirmişti.

Eğer hediye Connor Cobalt'tan gelseydi samimiyetinden şüphe ederdim çünkü o her zaman bir çıkar gözetirdi. Bizi yatıştırmak, ortamı sakinleştirmek... Ancak *Charlie'nin* niyetinin bu olmadığına neredeyse emindim.

Caddede karşıdan karşıya geçerken Winona'nın elini tuttuğunu görmüştüm.

Moffy'nin kaykayına binmeden önce Xander'ın dizliklerini bağlamasına yardım ettiğine tanık olmuştum.

O, hiçbir karşılık beklemeden nazik davranan bir çocuktu.

Üstelik bizim hâlâ kızgın olmamızı ya da ondan nefret etme ihtimalimiz umurunda bile değildi.

Denemek istedim. "Bir özür duyacak mıyım?" diye sorguladım keskin bir sesle. Bu sorunun ikiyüzlüce olduğunu biliyordum çünkü ben büyürken bu kelimeleri asla kullanmazdım.

Charlie konuşmadan önce bir an düşündü. "Ben olduğum gibi varım, bu yeterlidir."

Ne dediğini anlayamayıp kaşlarımı çattım. "*Bu da ne demek?*" ifademi gören Beckett açıklama yaptı. "*Walt Whitman*'dan alıntı yaptı."

Başım zonklamaya başlamıştı. Avucumu şakağıma bastırdım. Sonra olanları düşündüm. Nasıl gittiğini, nasıl benim sorumluluğumda olduğunu. Odanın içi sessizleşti. Çenemi sıktım, bakışlarım hançer gibiydi.

Moffy küçük kardeşinin kulaklarını elleriyle kapattı ve Charlie'ye doğru eğilerek, "Dostum, sıçtın," diye fısıldadı. Tüm çocuklarımız küfürlü konuşmalara alışkındı ama okulda söylememeleri gerektiğini bilirlerdi. Yine de ben yanlarında yokken haberim olmadan beşinci sınıfta "şunu sikeyim, buna sıçayım" diye konuşabileceklerini de biliyordum.

Ancak bu yüzden Dalton İlkokulu'nda başı derde giren tek çocuk Sulli'ydi. Diğerleri küfürlerini gizlemekte ya da gerçekten küfretmemekte daha iyilerdi.

Moffy, kardeşlerinin yanında *küfretmeme* kuralını uygulamayı seviyordu, bu yüzden küçük kardeşinin kulaklarını kapatmıştı. Bunu Lily'den öğrenmişti.

Charlie gözlüğünü çıkarmadı ama yüzü bana dönüktü.

O senin sorumluluğundu. Bunu biliyordum.

Rose'un oğluna bir şey olsaydı, kendimi asla affetmezdim.

"Charlie." Adı ağzımdan lanet olasıca bir küfür gibi çıkmıştı. Derin bir nefes alıp ağırlığımı diğer ayağıma verdim. O sadece *dokuz* yaşındaydı. Connor bunun önemsiz olduğunu söyleyebilirdi ama benim için bir anlam ifade ediyordu. Bir otorite konumundaydım ve onun kendini küçük hissetmesini istemesem de ona benimle eşitmiş gibi davranamazdım.

Sıçıp batırmıştı.

"Benim gibi olma," dedim kısa ve sert bir sesle.

Söylediğim onu şaşırtmış olmalıydı çünkü dikleşti. "Ne açıdan senin gibiydim ki?"

"Kendi hayatını umursamıyorsun." *Umursuyorum*, diye cevap vermesine fırsat bırakmadan devam ettim. "Yaşayıp yaşamayacağını umursamıyor olmalısın. Çünkü sana zarar vermek isteyen insanlar var. Seni, asla gitmek istemeyeceğin yerlere çekmeye çalışacak insanlar."

"Ben onlardan daha akıllıyım, Loren amca."

Yüzüm gerildi. Ne kadar akıllı olursa olsun, o sadece dokuz yaşında bir çocuktu. Bu gerçek büyüyene kadar da değişmeyecekti. "Öyle mi? Yani iki, üç adam karşına çıksa onları alt edebilirsin? Kadın bile olabilirler. Hepsi de senden büyük. Bunu nasıl yapacaksın?"

"Kelimelerimle."

"Peki ağzını, gözlerini ve ellerini bağlarlarsa ne yapacaksın?" Çocuklar ürkütücü bir şekilde sessizlerdi. Onlara gerçekliğin güzellemesini yapamazdım. Büyüyorlardı. Dünyayla çok hızlı *tanışıyorlardı*. Charlie'ye doğru başımı salladım. "*Ben onlardan daha akıllıyım.* Bunu elleri senden geniş olan her insana söyle. Seni yakalarlarken. Umursayacaklar mı bak bakalım."

Charlie kaskatı kesildi, iki defa başını iki yana salladı. Sonra gözlerini tavana çevirdi. "Mantıksız insanlardan nefret ederim."

Ama onlar vardı. Acaba onlarla kaç defa karşılaşmıştık?

Tanrım.

Bir nefes daha aldım. Üzerlerine yüklediğim devasa ağırlığı hissedebiliyordum. *Disneyland. Disneyland*'deydik. Bilinen bir kötü adamı partiye davet ettiğinizde işte böyle oluyordu.

Şaka yapıyorum.

Ben kötü adam değildim ancak aşırı mutlu kapanış şarkısını unutan türden bir kahramandım. O kadar tatlı olamayacak kadar acımasızdım.

Sırtımda Lily'yi taşıyarak *Star Tours 3-D* hareket simülatöründen çıktım. Ağabeyim ve büyük çocuklar önden gidiyor, az önceki deneyimi konuşarak kahkahalar atıyorlardı.

Charlie'yi ailesine teslim etmiştik, Xander ise sessizce Ben ve Luna'yla biraz daha kalıp kalamayacağını sormuştu. Onu gönderdikten sonra dünyanın en büyülü yerinde olmamıza rağmen Lily'nin yüzü düşmüştü. Ben de ona sahilime vurmuş ıslak bir denizanası olduğunu söylemiştim.

"Sen de pek mutlu görünmüyorsun," dedi çatık kaşlarımın arasını dürtükleyerek.

"Beni çoktan unuttun mu, sevgilim? Bu benim normal suratım." Elimle ters bakışlarımı ve kuru gülümsememi işaret ettim.

Lily dudaklarımı süzdü. "Unutmadım."

Sonra kulağına doğru eğilip, "Sen ve benim... mutluluğun ne olduğunu bildiğimizi unuttun mu?" diye fısıldadım. Yeşil gözlerinde *yılların* zaferleri parladı. Birlikte kazandığımız zaferlerdi. Aşmayı başardığımız engellerdi.

Tamam, birkaç saatliğine *Disneyland*'de en küçük çocuklarımızla ayrı düşmüş olabilirdik.

Bu bizim dünyamızda yaşanabilecek en kötü şeyin yanından bile geçmezdi.

Lily kararlı bir şekilde başını salladı.

Star Wars simülatöründen birlikte çıktık. Lily sırtımdaydı ve sevdiğimiz o tema şarkısını söylemeye başlamıştık. Daha saniyesi dolmadan Moffy ve Jane bize katıldı. Jane sanki bir kılıç tutuyormuş gibi yumruğunu havaya kaldırdı.

Beckett ve Sulli koridorda konuşuyorlardı, yaşananlarla pek ilgilenmiyorlardı. Bazı insanlar hemen telefonlarını çıkarıp fotoğraflarını çekti ama onlar aldırmadı. Ben de aldırmamaya çalıştım.

"Duuh duuh da da da," diye şarkı söyledik.

Lily öylesine detoneydi ki, yakınımızdaki Ryke başını iki yana sallayıp migreni tutmuş gibi yaptı.

"Hey," diye bağırdım şarkının ortasında. "*Puff*ıma laf etme."

"Tek bir sikik kelime bile etmedim."

Moffy'nin kahkahası ve gülümsemesi yavaşça söndü. Bakışları

benden annesine, oradan da Ryke'a kaydı. Ben yalnızca ağabeyimle dalga geçiyordum ama oğlumun gözlerindeki o ifade neredeyse lanet olasıca kalbimi durduracaktı.

Sessizleşti.

Tüm gün boyunca bu halde gezdi. Jane neyi olduğunu sordukça sadece başını iki yana salladı. Lily ve ben henüz onu konuşturmak için zorlamamıştık.

Lily tırnaklarını dibine kadar yemişti. Buna rağmen, "Ne gelirse gelsin, kabullenmemiz gerekiyor," diyen de o oldu. Yanakları hafifçe kızardı. "Şey, tabii o anlamda değil. Normal olan 'gelme'den bahsediyorum."

Neredeyse gülümseyecektim ama midemdeki düğüm çözülmedi.

Ancak akşam yemeğinde, otelde oda servisinden sipariş ettikten sonra herkes rahatlayabildi.

Kalabalık ve kameralardan korkmadan hamburgerle patates kızartması dolu Cobaltların süitinde toplanmıştık. Tam o anda Moffy kalabalıktan ayrıldı.

Dalgınca kapıyı açtı, sanki transa geçmiş gibi görünüyordu. Onu biraz uzaktan takip ettim. Lily, Ryke, Connor, Rose ve Daisy onun peşinden koridora çıktığımı gördüler. Kapıyı kapattığımda Moffy yarı yolda durmuş, elini otomatm olduğu kemerli girişe dayamıştı.

Eli gözlerine gitti. O anda oğlumun ağladığını fark ettim.

Otomatların olduğu bölüme girdi, ben de hemen arkasından gittim. Boğazım düğümlendi. Moffy, buz ve içecek makinelerinin önünde çökmüş haldeydi. Başını kaldırdığında kızarmış yüzündeki ifade iyice paramparça oldu ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Göğsünden kopan hıçkırıkları öyle derinden geliyordu ki, vücudu öne eğilmişti.

Ayağa kalkmayı bile deneyemeden hemen yanına oturdum. Yüzünü silmeye çalıştı ama parmaklarının arasından akan yaşlar dinmedi. Elleriyle yüzünü kapatıp ağlamaya devam etti.

Oğlumu sıkıca kollarımın arasına aldım. O sadece on iki yaşındaydı.

Sadece on iki. Ancak yirmi iki yaşındaymış gibi davranmaya çalışıyordu. Biz onu çoğu şeye dahil ediyorduk. Ryke, Connor ve ben dışarı çıkıp yemek yediğimizde Maximoff'u da çağırıyorduk. O da bundan hoşlanıyordu, yetişkinmiş gibi hissediyordu. Oysa değildi.

Bu garip bir dengeydi çünkü onun çocuk kalmasını istiyordum. Bunu hak ediyordu. Ancak evren sanki başka bir şey söylüyordu. *Maximoff Hale, artık büyümen gerek.*

Oğlumu konuşmaya zorlamadım. "Ağlayabilirsin, Mof. Ne olursa olsun, ağlayabilirsin," dedim sadece.

Moffy kısa nefesler alırken başını geriye yasladı. Başı hafifçe siyah ve altın renkli içecek makinesine çarptı. Sessizce ağladı, yaşlar süzülüp giderken yanaklarında iz bırakıyorlardı. Kolumu omzuna attım, elimi sımsıkı tuttu. Gitmemi asla istemiyormuş gibi...

Lily her geçen gün en büyük oğlumuzun bana daha çok benzediğini söylüyordu. Onda benim yüz hatlarım olsa da keskin çenesinde hiçbir kötülük yoktu. Bakışlarındaki sertlikte nefret barınmıyordu. Yüzü bendendi, evet ama ruhu tertemizdi.

Moffy tavana baktı, her göz kırpışında gözlerinden yaşlar akıyordu.

Benim de gözlerim yanmasına rağmen o acıyı yuttum. Genelde bana açılması bu kadar uzun sürmezdi. Konu her neyse, rahatça konuşurdu.

Moffy'yi rahatsız eden fazla bir şey yoktu.

Asansörün *ding* sesini, birkaç çocuğun kavga ettiğini ve ebeveynlerinin onları azarladığını duyduk. Kapılar kapandığında koridor tekrar sessizleşti.

Oğluma baktım. "Seni dinleyebilirim," diye fısıldadım.

Daha fazla sessiz gözyaşı aktı. Ardından titrek sesiyle, "Sana bir şey sormam gerek," dedi. Sesi çatlasa da gözlerimin içine bakacak kadar cesaret toplamıştı.

Çoğu insan bana bir saniyeden daha uzun süre bakamazken o paramparça olmuş ifadesiyle direkt gözlerime baktı. Acı çekiyordu.

En sonunda, "Ben senin oğlun muyum, yoksa Ryke amcanın oğlu muyum?" diye sordu. Dudaklarım aralandı ama o hızlıca ko-

nuşmaya devam etti. "Ve *mecazi* anlamda sormuyorum. Biyolojik olarak."

"Biyolojik, mecazi, ruhsal... Hangi açıdan bakarsan bak..." Sesim net, gururlu ve hiç bitmeyen bir sevgiyle doluydu. "Sen *benimsin*." Elimi omzundan çekip göğsüme koydum. "Sen benim oğlumsun. İnternette ne okuduysan hepsi saçmalıktan ibaret. Annenle Ryke amcan asla birlikte olmadılar."

Gençken onu bu tür şeylerden koruyabileceğimi sanmıştım. Hiç şüphe duymamasını dilemiştim. Ancak yaş aldıkça bunun kaçınılmaz olduğunu anlamıştım. Bir gün bunun yaşanacağını *biliyordum*, bu yüzden yıllar önce olacağı kadar canım yanmamıştı. Yine de bu söylentilerle on altı, on yedi yaşlarındayken karşılaşmasını umuyordum.

On iki yaşında değil.

Moffy yüz hatlarımda kendini bulmaya çalışırcasına dikkatle beni süzdü. "Aynı görünüyoruz, oğlum."

"Saç rengimiz benzemiyor."

"Koyu renk saçların büyükbabana çekmiş. Ne var bunda?" Omuz silktim, omuzlarım gergindi. "Ryke'ın saç rengi de bu, evet. Ne var bunda, Moffy? Sen hâlâ *benim* oğlumsun." Önce onu, sonra kendimi işaret ettim. "Sen *benim* oğlumsun ve seni seviyorum."

Çenesi titrediğinde ona sarılarak göğsüme bastırdım. Omzumda ağlamaya devam etti. Acı çektiğini biliyordum. İnsanlar gerçekten şüpheleniyorlardı. Ben de böyle hissetmiştim.

İnsanlar babamın beni istismar ettiğini iddia ettiğinde dağılmıştım.

O acı beni tekrar bağımlılığıma sürüklemişti.

Belki de bunu ertelemek bizim hatamızdı. Connor ve Rose uzun zamandır çocuklara geçmişimizi anlatmamız için hepimize yalvarmışlardı. Lily'nin seks bağımlılığını, yalan söylentileri anlatmamızı istemişlerdi. Bahsettiğimiz maksimum şey alkol bağımlılığım olmuştu ancak geri kalanını sürekli erteleyip durmuştuk.

Çok küçükler.

Belki de günün sonunda Connor ve Rose haklıydı. Belki de mü-

kemmel zamanlama diye bir şey yoktu. Belki de çocuklara yetişkin problemlerini ne zaman anlatacağımızı bilemediğimiz için kendimizi suçlayamazdık. Çok mu erkendi? Yoksa çok mu geç? Bu tür şeyler için bilinen bir takvim yoktu.

Yalnızca elimizden geleni en iyi şekilde yapmaya çalışıyor ve bunun yeterli olmasını umuyorduk.

Moffy gözyaşlarının bir kısmını silip başını kaldırdı. Elleri hâlâ omuzlarımdaydı. Bana ihtiyaç duyarsa onu yeniden kollarıma çekmeye hazırdım.

Yakındaki buz makinesinden gelen gürültü sessizliği böldü.

"Söylentileri nereden duydun?" diye sessizce sordum.

"Bir Tumblr sitesinden." Yüzünü buruştursa da artık ağlamıyordu. "Beni seninle ve onunla kıyaslıyorlardı."

Fotoğrafları görmemiştim ama Moffy'nin Ryke'la benim ortamızda olduğu bir görsel bulduğuna emindim. Gözlerim küçük atıştırmalık alanında gezindi ama aklım başka bir yere gitti. "Tumblr'a girmemelisin."

Ebeveyn kontrolüyle dedikodu sitelerini engellemiştik. Tumblr *ve* Twitter da yasaklıydı. Bunu çocuklarımızın kendileri hakkında yazılan şeyleri görmemesi için yapmıştık. Zihin sağlıklarını korumak istemiştik.

Moffy daha büyüktü, diğer çocuklara göre bu şeylere daha çok erişimi vardı ama Tumblr'a yoktu. Boğazı düğümlendi. "Okulda bir çocuk gösterdi."

Gerildim. "Bir arkadaşın mı?"

"Sayılır." Moffy duraksadı. "Yani... o zamana kadar onun iyi biri olduğunu düşünmüştüm ama o da diğerleri gibiymiş." Söylenmemiş kelimeyi duyabiliyordum.

Güvenilmez.

Moffy bir anlığına saçımı inceledi. Kaslarım geriliyor, yanıyordu. Rengini mi aklma not ediyordu? Onunkine uymadığını mı düşünüyordu? Sonra saçına dokundu. Neredeyse benimkiyle aynı kesimdi. Yanları biraz daha kısa, üstü daha uzundu.

Göğsü çöktü. "Nasıl onun gibi giyinmeme izin verebildin?"

Kafam karışmıştı. "Ne?" Sesim keskinleşti.

"Çocukken hep Ryke amca gibi giyinirdim. Hem de senin önünde... *Sana* bunu nasıl yapabildim..."

"Hayır, dostum." Başımı sertçe iki yana salladım. "Benim canımı yakmadın. Ben ağabeyimi *seviyorum*. Onu örnek almam da seviyorum. Tanrı aşkına, ben bile onu örnek alıyorum. O lanet olasıca bir kahraman."

"Sen lanet olasıca bir kahramansın," dedi Moffy kararlılıkla.

Gözlerim doldu. "Moffy, senin amcan, benim ağabeyim..." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Onun Ryke'tan nefret etmesini istemiyordum. Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim. Tam tersinin olacağını sanmıştım. *Benden* nefret edecek, *bana* inanmayacaktı. Oysa şimdi her şeyden önce bana inanıyordu.

"Eğer her zaman güneş kremi sürersem, senin gibi görünebilir miyim?"

Evet. Ama bunu söyleyemezdim. Gözlerinde çoktan planlar belirmeye başlamıştı. Ryke kadar dışarıda vakit geçirmediğim için tenimin daha açık olduğunu biliyordu. Bu fikirlerin oğlumun zihnine hızla sızdığını görebiliyordum.

Güneş kremi sürebilirim.

Saçımı açık kahverengiye boyayabilirim.

"Bunu yapma, Moffy."

Kalbini tutar gibi göğsünü kavrayarak, "Onun gibi görünmek istemiyorum!" diye bağırdı.

"Başkaları yüzünden mi? Onların seni boğmasına izin verme. Seni değiştirmelerine izin verme, Mof. İnsanlar bir şeyler söyledi diye Luna'nın kendini değiştirmesini ister miydin?"

Moffy ürkütücü derecede hareketsiz oturuyordu. Yanağından bir damla yaş süzüldü. Başını iki yana salladı, sonra gözlerini bana çevirdi.

Tekrar omzunu kavradım. "Bilmeni istediğim bir şey var," dedim.

Moffy derin nefesler alıp verdi, ardından başını hafifçe sallayarak devam etmemi istedi.

Ben de oğluma anlattım. "Ağabeyim hayatımı kurtardı. O olmasaydı ayık kalamazdım. Hatta muhtemelen hayatta bile olmazdım. Annen de olmazdı. Sen hiç doğmazdın. *O*, benim daha iyi bir insan olmama yardım etti."

Moffy her kelimede biraz daha rahatladı. Hepimizin sevdiği birini kötüleştirmemek için çabahyordu. Eğer nefret etmesi gereken biri varsa, o da medyaydı. Bizi paramparça etmeye çalışan o sistemdi. Sırtını *Fizzle* makinesine yasladı.

Ben de yanma geçtim, kollarımız hafifçe birbirine değiyordu. "Biliyor musun, ben bir süper kahraman olabilirim ama hiç şüphe yok ki Ryke Meadows da bir süper kahraman. Cehennemde de cennette de daima yanımda duruyor."

O an Moffy gözüme daha büyük göründü. Sanki bir anda büyümüş, olgunlaşmıştı. Çoğu insanı altüst edecek bu bilgiye rağmen başını bana çevirmiş, bu gerçekle barışık bir durumdaydı. Ben olsam yıkılırdım.

On bir yaşma bastığı günü hatırladım. *Harry Potter* testi çözmüştü ve bir büyücü binasına yerleştirilmişti.

Maximoff Hale bir *Hufflepuff*'tı.

Ve o kahrolasıca çok güçlü bir çocuktu.

Havada söylenmemiş bir soru asılıydı. "Bir sorun daha var." Henüz sormamıştı ama hissetmiştim. Başmı salladı. O konuşmadan önce ben konuştum. "Annenin seks bağımlısı olup olmadığını merak ediyorsun. Onun da bir yalan olup olmadığını."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten öyle mi?" diye sordu. Sanırım artık gerçeği internette ya da başkalarından bulamayacağını anlamıştı. Gerçek hikâyeyi yalnızca biz biliyorduk.

Üstelik bu hikâyenin çoğu *Biz Calloway'iz* belgesel dizisinde belgelenmişti ama hiçbir çocuğumuzun o belgeseli izlemesine izin vermiyorduk. "Okuldaki bazı insanlar... bundan bahsettiler. Annemi üzmek istemedim ve bunun da başka bir söylenti olabileceğini düşündüm."

Ona alkolizm geçmişimi anlattığımda daha on yaşındaydı. Bağımlılığın ne olduğunu, bir maddeye bağlı kalmayı, alkolü kötüye

kullanmayı... ve büyükbabasının da aynı hastalıkla mücadele ettiğini açıklamıştım. Peki bir çocuğa seks bağımlılığı nasıl anlatılırdı?

"Alkole bağımlı olduğumu biliyorsun," diye başladım yavaşça. Moffy karşıya baktı, düşüncelere dalmıştı. Konuşmaya devam ettim. "Annen de sekse bağımlı. Bu kısım doğru."

Moffy hâlâ bir tür sersemlik içindeydi.

"Moffy," dedim sesimi sakin tutmaya çalışarak. "Bunun annen hakkındaki düşüncelerini değiştirmesini istemiyorum." İçim sıkıştı, patlayacak gibiydi. O düşünce.... Lily. *Lily*. Eğer sırf bağımhlığı yüzünden ona farklı davranırsa, Lily mahvolurdu.

"O hâlâ senin annen. Seni ruhunun kahrolasıca bir parçasıymışsın gibi *seviyor*. *Hiçbir şey* değişmedi. Sadece benim alkolle mücadele ettiğim gibi o da kendi savaşını veriyor."

Moffy tek kelime etmedi. *Lanet olsun.*

"Moffy."

"Benim babam sen misin?" diye sordu tekrar.

Sikeyim, sakın ağlama.

"Ben senin babanım," dedim sertçe. "Annenle ben tek eşliyiz. Bu annenin benden başka kimseyle birlikte olmadığı anlamına geliyor. Başka biriyle birlikte olmadı."

Moffy'nin kafası karışmıştı. "Peki o zaman nasıl seks bağımlısı oluyor?" Dişlerini sıktı, kolunu kaşımaya başladı. İçi boşalmış gibi görünüyordu.

Sanırım bunun bir yalan olmasını istiyordu. Böylece arkadaşlarına, "*Siktirin gidin,*" diyebilecekti. Kendilerine gelip yalan yanlış söylentiler yaymayı bırakmalarını isteyebilecekti.

"Bu utanılacak bir şey değil. Annen utanmıyor, tamam mı? Bu onun bir parçası. *Tıpkı* bağımlılığın benim bir parçam olması gibi." Beni sevip Lily'den nefret edemezdi. Bu beni ikiye bölmek olurdu.

"O zaman neden bana söylemedi?" Kaşlarını çatmıştı. "Siz genelde bana her şeyi anlatırsınız."

"Belki anlatmalıydık," dedim dürüstçe. "Ama senin seksi bu bağlamda düşünmeni istemedik, Moffy. Bu konu karmaşık."

Elindeki bilgiyi tartıyormuş gibi bir anlığına sustu.

Sonra usulca, "Anneni seviyor musun?" diye sordum.

Gözleri yaşla doldu, defalarca başını salladı. "İşte bu yüzden çok zor. Annemin böyle bir şeyle mücadele ettiğini düşünmekten nefret ediyorum..."

Onun Lily'den utanacağını sanarak yanılmıştım. O bu yolda ilerlemiyordu.

Moffy'nin istemediği tek şey, annesinin hasta olmasıydı.

Lanet olası Hufflepuff.

"İstersen bağımlılığını sana daha iyi açıklayabilirim," dedim. Onun için nasıl bir duygu olduğunu bile bilmiyordum. Söz konusu onun annesiydi. Benimse hiç annem olmamıştı.

Daha rahat bir nefes aldı ve başını salladı. "Evet, anlatır mısın?" Kuru dudaklarını yaladı, ardından yüzüne bir farkındalık yerleşti. "Bilgisayarımda açılan o porno reklamlarına bu yüzden bu kadar sinirlendin, değil mi?"

"Evet," dedim dizlerimi bükerek. İkimiz de artık daha rahat bir şekilde oturuyorduk. "Seks bağımlıları bazen pornoya karşı dürtüsel davranabiliyor. Biz sadece tedbirli davranıyoruz."

"Mantıklı..." dedi başını bana çevirerek. "Bir soru daha sorabilir miyim?"

"İstediğin kadar soru sorabilirsin."

Moffy neredeyse gülümseyecekti, teşekkür edercesine başını salladı. "Yani... seks bağımlılığı ne kadar kötü bir şey? Seks iyi hissettiren bir şey sonuçta. O kadar da korkunç olamaz, değil mi?"

Gençlik ve üniversite yıllarım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Lily'yle yaşadıklarımızı düşündüm. Oğluma yalan söyleyemezdim. Lanet olasıca derecede zorken kolay olduğunu iddia edemezdim. Bu yüzden gerçeği söyledim. "Şu anda sağlıklı bir noktada, Moffy."

Derin bir nefes verdi, sanki içindeki ağırlık azalmış gibiydi. "Eğer başka bir şey merak edersem..."

"*Her zaman* bana, annene ya da ikimize birden sorabilirsin," dedim.

Kendi kendine başını salladı, yüzüne huzurlu bir ifade yerleşti.

Ayağa kalktım, ona da elimi uzattım. "Biraz sıcak çay ister misin?" dedim. Neredeyse her sabah bir fincan içerdi.

"Evet, iyi olur," dedi. Otomat alanından çıkmadan önce bir an duraksadı. Sonra kendi kendine başını tekrar salladı. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Onu yan tarafıma bastırdığımda bana sarılarak karşılık verdi.

Yakında ona çok daha fazlasını emanet etmek zorunda kalacağımızı biliyordum.

BÖLÜM 57

DAISY MEADOWS

Temmuz 2027
Disneyland
California

Bugün üç küçük yaramaz küçük kızdan sorumluydum.

Dönen çay fincanlarını seven tek kişi bendim ve sabah Winona ile Kinney, "kusana kadar dönmek istiyoruz" diye ilan etmişlerdi. Üç yaşındaki Winona ve Kinney'in ardından iki buçuk yaşındaki Audrey de başını sallayarak onlara katılmıştı.

Rose bana kusma kısmını plana eklememem gerektiğini söylemişti. Ben de *kusmuğu* çıkarıp yerine *eğlenceyi* koymuştum. Hem de akıl almaz, olağanüstü bir *eğlence.*

Fakat tam tersine mide bulandırıcı, korkunç ve *eğlencesiz* anlar yaşanıyordu.

Bir saattir *Çılgın Şapkacı*'nın çay fincanlarındaydık ve o süre içinde yalnızca bir kez dönebilmiştik.

Üç küçük kızı zar zor yerlerinde tutarak çay fincanı oyuncağının yanındaki bebek arabalarına oturttum. Elimi ağzıma götürüp öğürmemek için kendimi zor tutuyordum. *İkinci* su şişemi bir dikişte içtim. Midem burkuluyor, kramplar giriyordu.

Etrafımız korumalarla çevrelenmişti, bu yüzden kalabalığın artması ya da insanların gizlice fotoğraf çekmesi çok da büyük bir güvenlik sorunu sayılmazdı.

Kaplan tulumu giymiş Winona, şeytani bir kahkahayla bebek arabasından atladı. Kuyruğu arkasında savruluyordu.

Onu kucağıma alıp yeniden yerine oturttum. Midem kendi içi-

ne çökmüş gibiydi. *Dayan, Daisy.* Burnumdan derin bir nefes aldım ama Winona yeniden kaçmaya yeltendi. Bunun bir oyun olduğunu sanıyordu. Eğer midemde bir ölü olduğunu hissetmeseydim, belki benim için de öyle olurdu.

Terliyordum, başım dönüyordu ve midem bulanıyordu.

Kusacağım.

Bu hissi yutmaya çalıştım. Bunun sebebinin çay fincanları olmadığını biliyordum. Daha önce ne bir lunapark aletinde ne arabada ne de teknede midem bulanmıştı.

"Kızlar," dedim bebek arabalarının önünde çömelerek. Kızıl saçlı Audrey ortada oturuyordu. Pembe prenses elbisesiyle ellerini iki yana koymuş, sanki doğuştan o pozu vermek için yaratılmış gibi görünüyordu. Jedi Şövalyesi kostümü içindeki Kinney, parmağındaki sümüğü inceliyordu. Winona ise bebek arabasından baş aşağı sarkıyordu.

"Kocaman, devasa... hatta akıl almaz büyüklükte..." Bu dünyadaki en delice şeyi öneriyormuşum gibi nefesimi tuttum. "Dondurmalar alsak mı?"

"Hah?" Winona şok içinde bana baktı.

"Dondurmalar çay fincanı değildir," dedi Kinney Hale bu herkesin bildiği bir gerçekmiş gibi.

Audrey de başını sallayarak belli belirsiz bir "*aynen öyle*" diye mırıldandı.

Derin bir nefes verip sakinleşmeye çalıştım. Kendimi iyi hissetmezken bile neşeli görünmek zorundaydım. Eskiden bu konuda harikaydım ama nasıl başardığımı hatırlamıyordum.

Sanırım en son dokuz yıl önce yapmıştım.

Telefonum çalmaya başladı. "Dondurma çay fincanından daha iyidir," diye onları ikna etmeye çalıştım. Ancak ayağa kalkarken kolumla ağzımı kapatmak zorunda kalmıştım. Bir an başım döndüğünde gözlerimi kapattım.

"Anne?" diye sordu hâlâ baş aşağı duran Winona.

"Ben iyiyim. Dondurma..." Telefonu açmadan önce tek söyleyebildiğim buydu. Rose ekranda belirdiğinde bunun bir FaceTime

araması olduğunu fark ettim. Kalabalığın bağırışları hoparlörden yankılandı.

"Üç küçük şeytan iyi mi? Audrey nasıl?" Rose kendi küçük penceresindeki yansımasına baktı, yamulmuş *Mickey Mouse* kulaklığını düzeltti.

Bugün Jane'le aynı kulaklığı takmışlardı.

"İyiler," dedim ve bir yudum daha su içtim.

Rose durdu, gözleri kısıldı. "Solgun musun, yoksa ışıktan mı öyle görünüyor?"

"Kesinlikle ışıktan," dedim ve kamerayı ablamın kızına çevirdim. Ekran hâlâ beni de gösteriyordu. "Annene el salla," dedim Audrey'ye. Küçük kız sanki toz alıyormuş gibi elini salladı.

Rose gülümserken dudaklarına dokundu.

Kısa bir süre sonra sanki birini hissetmiş gibi arkasını döndü. Bir anlığına Connor'ı gördüm, *sırıtıyordu.*

"Sinir bozucusun," diye çıkıştı Rose ve elini onun yüzüne doğru kaldırmaya çalıştı.

Connor'm gülümsemesi sadece genişledi. Bir anda Eliot ve Tom arkadan fırlayıp Rose'u korkutmaya çalıştılar.

Rose biraz bile irkilmedi.

Sonra ikisi birden elinden tutup onu bir oyuncağa doğru çekmeye başladılar, birbirlerinin üzerine konuşuyorlardı. Rose farkında olmadan kamerayı yere, betona çevirdi.

Bu görüntü midemi daha da bulandırdı. "Sonra konuşuruz," dedim aceleyle ve kapattım. Hemen başka birini aradım.

Bunu tek başıma yapamazdım. Bu berbat hissin üstesinden gelmeye çalışmak istemiyordum. Tek istediğim, yarım saat bir tuvaletin yanında oturmak, sonra da yatağa kıvrılıp dinlenmekti.

Ryke üçüncü çalışta açtı. "Hey, tatlım." Nerede olduğunu bilmiyordum. Belki Lily, Lo ve büyük çocuklarla parkın öbür tarafındaydı.

"Ryke..."

"Ne halt oluyor?" Sesi endişeyle derinleşti.

Adını *nasıl* söylediğimi bilmiyordum ama belli ki onu tedirgin etmişti. "Kendimi iyi hissetmiyorum..." dedim derin bir nefes ala-

rak. Küçük kızları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ama artık burada duracak halim yoktu.

"Sen hâlâ siktiğimin çay fincanlarında mısın?" dedi Ryke. Ardından bir şey daha söyledi ama sesi boğuklaştı, muhtemelen Lily'yle ya da kardeşiyle konuşuyordu.

"Evet," dedim. "Hâlâ buradayız."

"Ben o kadar da uzakta değilim."

Aklıma Lo'nun Moffy'yle yaptığı o uzun konuşmadan sonra Ryke'm kardeşiyle zaman geçirmek istemesi geldi. Belki de çok da fark etmezdi. Ryke, Lo'nun mental olarak iyi bir durumda olduğunu söylemişti ve Lo konuşmanın bazı kısımlarını bizimle paylaşmıştı. Tatilin sonuna doğru çocuklarla hangi bilgileri paylaşacağımıza hep birlikte karar verecektik.

Ancak şu anda artılarını eksilerini düşünmeye, tüm bunların anlamını çözmeye bile halim yoktu.

"Daisy?"

"Ne?"

"Bu sabah ne yedin diye sordum."

Sabahı düşünmeye çalıştım. Kahvaltıya ablalarımla gitmiştim, erkekler çocuklarla ilgileniyorlardı. Rose, bana yeni bir şey denememem için meydan okumuştu. O an fark ettim. Dudaklarım aralandı. "Hay aksi."

Karidesli omlet.

"Gıda zehirlenmesi mi?" diye sordu Ryke.

"Sanırım... evet." Gözlerimi kapattım. *Sakın kusma.*

"Baba!" diye bağırdı Winona ama hâlâ baş aşağı duruyordu.

Arkamı döndüğüm anda Ryke'ın elleri yüzümü kavradı. Fena halde hasta olan halimi iyice inceledi.

"Sikeyim, Dais." Omzunun üzerinden Price'a el salladı. *Gidiyoruz.*

Ve sonra her şey dışarı çıktı.

Kollarından kurtulup en yakın çalılığa koştum ve kustum. Kamera flaşları patladı.

Kusmak yeni aksesuarım olmuştu. *Yaşasın.*

"Iyy, anne." Winona kokuşmuş olduğumu ve ölümcül derecede hasta olduğumu düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Sonra bir kez daha kustum. Bu sefer ağlamaya başladı. "Anne?" *Korkuyor.* Gerçekten korkmuştu.

Bu midemi daha da burktu.

Ryke yanıma gelmeye çalıştı ama onu ittim. "Nona," dedim. Sesim kısık ama kararlıydı.

Ryke dişlerinin arasından bir küfür mırıldandı ama dediğimi yaptı. Diz çöküp kızımızı kollarına aldı. Ben elimle ağzımı sildim. Ryke, Winona'yı göğsüne bastırarak sakinleştirdikten sonra karanlık gözlerini bana dikti.

"Yatağa, Calloway."

Kaşlarımı aşağı yukarı oynatıp, "*Yoksa benimle yatmak mı istiyorsun?*" diye şakalaşacak kadar bile halim yoktu. Yalnızca minnetle başımı sallayabildim. *Yatağa.*

Bunu çok istiyordum.

BÖLÜM 58

RYKE MEADOWS

Temmuz 2027
Disneyland
California

Otel havuzundaki bir şezlongda uzanmış, telefonu kulağıma dayamıştım. "Bir şeyler yiyecek kadar iyi hissedersen bana mesaj at. Ne istersen yukarı getirebilirim."

Daisy dört saattir yataktaydı. Onun kendini böyle hissetmesinden nefret ediyordum.

"Winona büyük, pis kokulu bir sandviç istedi," dedi.

Dudaklarım kıvrıldı. Winona'nın Daisy'ye sokulmuş halini gözümde canlandırdım. Bütün gün birlikteydiler. "Öyle mi? O zaman söyle bakalım, o sandviçi nereden bulmam gerekiyormuş?"

"Pis kokulu yerden!" diye bağırdı Winona telefondan.

"Tamam, hemen sikik işe koyulayım o zaman." Yanımdaki şezlongda oturan kardeşime baktım. Lo dudaklarını oynatarak, "*Her şey yolunda mı?*" diye sordu. O da Daisy için endişelenmişti.

Ona doğru başımı salladım.

"Fotoğraf ve video çekebilir misin?" diye sordu Daisy çekeceğimi umarak.

"Çoktan Sulli'nin dalış yaparken bir sürü fotoğrafını çektim, sana yollarım." Otelde iki havuz vardı ve küçük olanı gün boyunca kiralamamıza izin vermişlerdi. Çocuklarımızın odaları dışında, tanımadıkları insanlar tarafından rahatsız edilmeden ya da birilerinin telefonuyla kaydedilmeden rahatlayabildiği tek yer burasıydı.

Daisy'yle kısaca vedalaşıp telefonu kapattık. Telefonumdaki bir-

kaç videoyu ona göndermeye başladım. On dakika geçtikten sonra telefonu bir kenara koyup *Ray-Ban* gözlüğümü aşağı indirdim. Güneş çıplak göğsümün üzerine vuruyordu. Eski bir kitap dizimin üzerinde açık duruyordu.

Lo huzurlu görünüyordu. Siyah güneş gözlüğü takılı, kulaklıklarından müzik dinliyordu. Kulak kabartırsam yoğun bas ve elektronik ritimleri ayırt edebiliyordum. Teninde biriken ter karın kaslarını parlatıyordu, bir dizini yukarı kaldırmıştı. İstemsizce birkaç saniye boyunca onu dikkatle inceledim.

Kardeşim için sürekli endişeleniyordum ama onun her zaman bu endişeye ihtiyacı yoktu. Yine de bu, onu ne kadar önemsediğimi değiştirmeyecekti.

"Bir fikrim var," diye fısıldadı sekiz yaşındaki Eliot Cobalt, Tom'a. Duyamayacağımızı sanıyordu. Şezlonglarından birini havuz kenarına sürüklemişlerdi ama bize en yakın yerdeydiler.

Aileleri havuzun diğer ucundaydı, gölgeli bir kabin altında oturuyorlardı. Lily, Rose ve Connor'a katılmıştı. Küçük kızlar Kinney ve Audrey'le birlikteydi.

Lo'yla birlikte güneşin altında kalmamızın asıl nedeni, geri kalan çocuklara göz kulak olmaktı. Bazılarına kendi başlarına bırakacak kadar güvenemiyorduk.

Bir fikrim var, cümlesini duyar duymaz başımı Lo'ya çevirdim. O da bana bakıp bir kulaklığını çıkardı, benimle birlikte dinlemeye başladı.

"Ne?" diye sordu Tom kardeşine.

Muhtemelen uyuduğumuzu sanıyorlardı. İkimiz de uzun süredir neredeyse hiç kıpırdamamıştık.

"Derin kısma yüz," diye devam etti Eliot. "Sonra boğuluyormuş gibi yap. Gerçekten boğulma ama suyun altında kal ki öyle görünsün."

Bu da ne boktu şimdi?

Lo'yla biraz daha doğrulduk.

İkisi de zayıf çocuklardı. Eliot'ın kahverengi saçları daha düzdü ama Tom'unkiler kadar altın kahverengi değildi. Üstelik Tom gibi

şezlongda tembelce yayılmamıştı. Eliot dimdik oturuyordu, ayakları hafifçe suya değiyordu.

"Eğer bunu yaparsan seni kurtarmak için suya atlar," dedi Eliot ve kısa bir anlığına cankurtarana baktı. Kırmızı mayolu bir *ergendi*. "Sonra gözlerini kapalı tut ve ölmüşsün gibi yap. O da sana suni teneffüs yapar. Sen de onu öpersin."

"Dostum," diye karşılık verdi Tom. "Az önce *Sokak Arkadaşları* filmini anlattın."

Eliot kolunu uzattı. "Orada işe yaramıştı."

Tom bunu düşünürken cankurtaranı izledi. "Tamam, varım," diye fısıldadı en sonunda.

Sikerler.

Şezlonglarının gıcırtısını duyar duymaz hemen ayaklandım. Gerçekten *boğulma* numarası yapmalarım fiziksel olarak engelleyecektim.

Fakat kardeşim benden önce davrandı. "İkiniz de oturun," dedi sert bir sesle.

Eliot ve Tom başlarını bize doğru çevirdi, yakalandıkları için hiç şaşırmamışlardı. İkisi de suya atlamak üzere gibi görünüyorlardı. "Yüzmek üzereydik," dedi Eliot masumca.

Gözlerinden açıkça belli oluyordu. Bakışları aldatmanın verdiği o pırıltıyla doluydu. Sikik şeyi görebiliyordum. Kardeşim de görüyordu. *Herkes* görüyordu.

"Bu sikik şey tam bir saçmalık," dedim ayakta durmaya devam ederken.

Küfretmeme güldüler ve kıçlarının üzerine oturdular. Bir adım daha atarak şezlonglarını bizimkine yaklaştırdım. Kahkahaları, hayal kırıklığı dolu inlemelere dönüştü.

"Ryke amca," diye şikâyet ettiler.

Kardeşim şezlonguna oturup güneş gözlüğünü başının üzerine çekti. Ben yerime dönerken çocukların dikkati ona yöneldi.

"Öncelikle *benden* korkmalısınız." Lo göğsünü işaret etti.

Eliot ve Tom hiç kimseden korkmuyorlarmış gibi gülümsedi.

Lo iki parmağını havaya kaldırdı. "İkincisi, birinin dikkatini çekmek için boğuluyormuş gibi yapmayacaksınız."

Tom cankurtaran kulübesine bir bakış attı. "Ya o kişi gerçekten çok yakışıklıysa?"

Tom'un kızlardan değil de erkeklerden hoşlandığını duyunca hiç şaşırmadık. Rose ve Connor çocukları için güvenli bir ortam yaratmışlardı. Hemen hemen her sikik şeyi kapsayan bir ortamdı. Bu yüzden Tom erkeklere ilgi duymaya başladığında bu konuyla ilgili büyük bir konuşma yapmak zorunda kalmamıştı. Ailesinin onu reddetmesinden, ondan nefret etmelerinden ya da sevemeyeceği birine yönelmesi için onu ikna etmeleri konusunda endişelenmek zorunda kalmamıştı.

Okulda bir erkekten hoşlanmaya başladığını alelade bir şekilde bize anlattığında, hepimiz onun erkeklere ilgi duyduğunu anlamıştık.

Bu da hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Lo cankurtarana gözlerini kısarak baktı ve yüzünü buruşturdu. "*Üçüncüsü.*" Lo, Tom'a üç parmağını gösterdi. "O kahrolasıca çocuk, senin için çok büyük."

"Bana bir dolar borçlusun," dedi Eliot hemen. Lo bu hafta Lily tarafından *küfür kavanozuna* konmuştu. *Disneyland*'e geldiğimizden beri son beş haftada söylediğinden çok daha fazla kez "kahrolası" demişti.

Lo bana bu tamamen haksızlıkmış gibi dik dik baktı. Ben istediğim kadar küfredebilirdim. Kimse umursamıyordu.

Ona bu tercihimin sonuçlarını açıkladım. "Bütün hafta *siktiğimin sikiği* dediği için öğle yemeğinde cezaya kalan dokuz yaşında bir kızın olsun mu istiyorsun?"

Lo yüzünü buruşturdu. "Hayır, istemiyorum."

O sırada oğlanlar sessizce fısıldaşmaya başlamıştı, alnları neredeyse birbirine değecek kadar yakınlardı. Şezlonglarını tekmeleyip, "Hey," diye bağırdım dikkatlerini çekmek için.

Tom kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senle Daisy teyze arasında da yaş farkı var."

Sikeyim, cidden mi?

Lo hemen cevap verdi. "O *yedi* yaşındayken Daisy'den hoşlanmadı." Cobalt çocukları kendilerini yetişkin sanıyorlardı, bu yüzden resmen Lo'yu küçümseyerek güldüler.

Ardından Tom ve Eliot tekrar yakınlaşıp fısıldaşmaya başladılar. Bu defa bunu açıkça bizim önümüzde yapıyorlardı.

Tom'u işaret ederek, "Dördüncüsü," diye devam etti Lo.

Aralarında konuşmayı kestiler.

"Seni havuzun derinliklerinde görürsem ve on saniyeden fazla su altında kalırsan *Ryke amcan* suya atlayıp seni kurtaracak ve sana kalp masajı yapacak. Sevimli küçük cankurtaran çocuk değil. Bu yüzden *Sokak Arkadaşları* filminden bir sahneyi tekrar canlandırmaya başlamadan önce bunu tekrar bir düşün."

Eliot düşünceli düşünceli dudaklarını ısırdı. "Tom bunu kaç yaşında yapabilir?"

"Ben öldükten ve gömüldükten sonra." Lo gözlüğünü indirdi. "Ayrıca benim ölümümü planlamaya başlarsanız, cehennemde arkadaşlarım olduğunu hatırlayın."

Eliot ve Tom gülümsedi. Lo'yu her zaman sevmişlerdi.

"Boğulma numarası yapmak yok, tamam mı?" Önemli kısmı anladıklarından emin olmalıydım.

"Bunu yapmayacağım, Ryke amca," dedi Tom yeterince samimi bir şekilde.

Eliot, gözlerini kardeşimle benim aramda gezdirdi. "Bilin ki," dedi. "Şu anda belki de Ryke amca ile Daisy teyzeninki gibi efsanevi fırtınalı bir aşkı engelliyorsunuz."

Lo ellerini başının arkasına koyarak güneşlenmeye geri döndü. "Kalbim resmen ağlıyor."

Arkama yaslandım. Hayatlarımız, her bir sikik anımız gözlerimin önünden geçerken dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Bu çocuklar Lo'nun, Daisy'yle birlikte olmamı ne kadar istemediğini bilmiyorlardı. Şimdi birlikte olmamızı ne kadar çok sevdiğini de...

Eliot ve Tom ayağa fırlayıp Luna'nın yaklaşık yirmi dakikadır durduğu mantar şelalesine doğru koştu.

"Baba." Sırılsıklam haldeki Sulli yanımdaki boş sandalyeye çöktü. Islak saçları siyah mayosunun üzerine sarkıyordu. "Moffy ve benim için kronometre tutar mısın? Yarışmak istiyoruz." Çenesini dizine yaslayarak ayak bileğindeki halhalları çekiştirdi.

"Tabii." Kitabımı bir kenara koyup küçük kızımın yanına oturdum. Aşkla ilgili az önceki konuşmalar zihnimde alevlendi. Sulli'nin gelecek olan o günleri için kendimi hazırlamaya çalışıyordum.

Bir keresinde Lily bana neden Sulli'nin flört ettiğini düşünmekten rahatsız olduğumu sormuştu.

O dokuz yaşındaydı ve ben bu anı mümkün olduğunca uzun süre yaşamak istiyordum.

Hâlâ onun hızlı büyümesini istemiyordum.

Bir süre Lily'yle ben kızlarımız ve bu sikik dünyada seksin onlar için ne anlama gelebileceğiyle ilgili konuşmuştuk. "Ben erkekleri objeleştiriyordum. Ben bir kadın olarak aynını yaparken kadınları objeleştiren *erkeklerden* korkamazsın," demişti.

Lily'ye siktiğimin gerçeğini söylemiştim. "Sen bir erkeğin seni alt edebileceği gibi karşındaki erkeği fiziksel olarak alt edemezsin."

Seks hakkında kimin düşündüğü önemli değildi. Hepimiz bunu düşünüyorduk.

Önemli olan kimin güçlü konumunda olduğuydu. Kimin bunu suistimal etme şansı olduğu... ve bu çoğunlukla erkeklerdi. Kötü, sikik erkekler. Rose, Lo, Connor ve bana hiç biber gazı vermemişti. Çünkü buna gerek yoktu. Geceleri tek başına yürürken korku içinde olanlar kadınlardı.

"Hey, Sul?" dedim. "Cankurtaran hakkında ne düşünüyorsun?"

Sulli dikkatini o tarafa vererek eliyle güneşi engelledi. "Fena değil."

Parmaklarımla saçlarımı geriye doğru taradım. "Öyle mi?"

"Sanırım tetikte." Ayağa kalkarken omzuma dokundu. "Merak etme, baba. Moffy'yle ben küçük çocuklara göz kulak olabiliriz. Zaten biz onlara cankurtarandan önce ulaşırız."

Sulli'nin bunu yapabileceğini biliyordum.

Ayağa kalkıp onunla birlikte havuz merdivenine doğru yürü-

düm. Sorumu anlamamıştı, zaten asıl mesele de buydu. O daha dokuz yaşındaydı. Küçüktü. Bu konuyla ilgilenmiyordu.

Anı olduğu gibi kabul ettim.

Sulli havuza atladı, gülümsemesi genişleyince benim gülümsememde ortaya çıktı. *Onun gerçek aşkı yüzmek,* diye düşündüm.

BÖLÜM 59

CONNOR COBALT

Temmuz 2027
Disneyland
California

Altımız; Lo, Lily, Ryke, Daisy, Rose ve ben, süitimizin terasında demir bir masanın etrafında oturuyorduk. Güneş batmaya başlamıştı. Çocuklarımızın çoğu içeride yataklarındaydı, bir haftalık yorucu bir tatilin ardından derin uykuya dalmışlardı.

Yorucu derken diğerleri adına konuşuyordum. Ben hiç yorgun değildim.

Elimi Rose'un bacağına koyarak yavaşça kırmızı şarabımı yudumladım. Yanımda oturan Rose, kendi kadehinden ölçülü bir yudum aldı. Hareketi karşısında dudaklarım kıvrıldı. Bana içimi yakıp kavuran ateşli bir bakışla karşılık verdi. Gülümsemem genişledi. Eve gidip karımı becermeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

"Odaklan, Richard," dedi buz gibi sesiyle.

En büyük çocuklarımızla ilgili bir konuşmanın ortasındaydık ve tartışmanın tek kesildiği zaman Daisy'nin Lily ve Lo'ya *churro** aldığını hatırladığı andı. Gıda zehirlenmesi geçirdikten sonra son iki gündür kendini daha iyi hissediyordu. Daisy yaklaşık iki dakika önce gidip onlara tatlıyı getirmişti.

Şimdi Lo aynı demir sandalyede otururken kollarını kucağındaki Lily'nin etrafına dolamıştı. Birlikte *churro* yiyorlardı.

Daisy ve Ryke şaşırtıcı olmayan bir şekilde mevcut olan *birçok* sandalyeyi boş verip veranda korkuluğuna oturmuşlardı. Masa yete-

* İspanya ve Portekiz mutfağına ait bir tür kızartılmış hamur tatlısıdır. (ç.n.)

rince yakındaydı, Daisy uzanarak bir kutu *Fizz Life*'ı masaya koydu. Tüm bunları demir korkulukta dengede durmaya çalışırken yapıyordu. Ryke geriye doğru düşmesin diye bir elini karısının dizinde tutuyordu.

Gözlerim Rose'un keskin, delici bakışlarını okşadı. "Çoklu görevlerde ortalamanın üzerinde bir insandan daha iyi olduğumu unutmuşsun."

Parlak saçlarını ensesinde topladı. "Belki de sadece *ortalama* bir insan olduğuna inanıyorumdur."

"O zaman benim düşündüğüm kadar zeki olmazdın."

Rose gülümsememek için kendini tutuyordu. Karşılıklı atışmalarımız bizi heyecanlandırsa da önceki konuşmamızın ciddiyetini hatırlayarak aniden bakışlarını benden ayırdı. Şarabımı yudumlarken gülümsedim, o da kız kardeşlerine ve kocalarına parmaklarını şıklattı.

"Gece olmadan bir karar vermeliyiz."

Gökyüzü turuncuydu, güneş hızla batıyordu.

"Tanrı aşkına, Kraliçe Rose." Lo karıma dik dik baktı. "*Churro*'mu bitirene kadar bekle. Sadece süpürgeni bir kenara bırak ve kocana büyü falan yap."

Rose gözlerini kıstı. "Boğazında kalsın da öl."

Lo *churro*'suyla Rose'u işaret etti. "Büyülerini boşa harcıyorsun. Ben zaten *ölüyüm*."

Lily'nin tatlısı neredeyse boğazında kalacaktı.

Lo'nun yüzü düştü, tüm mizahı anında uçup gitmişti. "Lil?" Hafifçe sırtına vurdu.

Lily yutkunduğunda Rose'la Daisy kendi önlerindeki suları hemen kız kardeşlerinin önüne itti. Lily büyük bir yudum aldıktan sonra kocasına döndü. "Sen *ölü* değilsin. Cehenneme gidip geri döndüğün konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Ryke'ın karısına, "Sikeyim, çok garipler," diye mırıldandığını duydum. Birlikte gülümsüyorlardı.

"Ölü değilim, aşkım. Söz." Lo, kollarını sıkıca karısının etrafına doladı.

Ben gün batımını, zamanın akışı olarak görüyordum. Ne kadar uzun süre konunun etrafında dolanarak sorunları görmezden gelirsek o kadar çok zaman kaybederdik. Rose haklıydı, bu yüzden konuyu tekrar gündeme getirdim.

"Moffy, Jane ve Charlie ortaokula başlayacak," diye hatırlattım herkese. Vücutları çok gergin değildi. Bunu sakin ses tonuma, konuşma şeklime ve ne olursa olsun sonunda başarılı olacağımızı hissettiren tavrıma bağlıyordum. "Onlara geçmişimiz hakkında kamuoyunun bildiği kadarını anlattık. Cevapları bizden duymayı hak ediyorlar. Yabancılardan, okul arkadaşlarından ya da öğretmenlerinden değil."

Rose'la ben çocuklara daha öncesinde anlatmak istemiştik, eğer böyle olsaydı Lo ve Moffy arasında yaşananlar daha farklı olabilirdi. Ben falcı değildim. Sonucun daha iyi olup olamayacağını tahmin edemezdim. Fakat şimdi merakları artmaya başlamıştı, biz de açılmaya başlamazsak bu fırsatı kaçıracağımızı biliyordum.

Lily düşünceli düşünceli tatlısını inceledi.

Lo gerilmiş çenesiyle buzlu suyunu yudumladı.

Daisy ve Ryke'ın bakışları gün batımıyla bizim aramızda gidip geliyordu.

Rose elini benimkinin -bacağının üzerine koyduğum- üzerine koydu. *Bu savaşta birlikteyiz, Richard*, diyordu sanki. Hiç şüphesiz öyleydik. Parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Eğer onlardan bir şeyler sakldığımızı hissederlerse, onlar da bizden bir şeyler saklamaya başlayacak," dedi.

Lo sandalyesinde kıpırdandı, gergindi. "Onların da *mahremiyeti* olmalı. Bize söylemedikleri şeyler olabilir."

Rose kaşlarını çattı. "*Her şeyi* bilmekten bahsetmiyorum. Onların rasgele insanlarla öğle yemeği yiyip yemediklerini duymak zorunda değilim. Yalnızca bize güvenmelerine ihtiyacım var. Diyelim ki, bir kameraman onları taciz etti. Bize söylemelerini mi, yoksa sır olarak saklamalarını mı tercih edersiniz?"

Ryke başım iki yana salladı. "Bunların aynı şey olduğunu düşünmüyorum. Çocuklara *Biz Calloway'iz*'i izletmesek bile yine de bir

kameramanın onları taciz ettiğini bize söyleyebilirler." Elini "hadi ama" dercesine havaya kaldırdı.

Haklı olmasa da haksız da değildi. Bu belirli değişkenlere ve söz konusu olan çocuğa bağlıydı. "Bazıları bizim onlarla hiçbir şey paylaşmadığımızı hissederse, bize açılma konusunda aynı isteği duymayacak."

"Hangileri?" diye sordu Lo. Omuzları daha da kasılmıştı çünkü çocuklarından birinin bu işin içinde olduğunu biliyordu.

"Şimdilik Maximoff ve Charlie. Ama eğer Moffy'ye anlatırsak, Jane'e de anlatmamız gerekecek." Çünkü o her şeyi gidip Jane'e anlatırdı ve biz bunu ona kendimiz söylemeyi tercih ediyorduk.

Çocukların *Biz Calloway'iz* belgesel dizisinin kendileriyle ilgili bölümlerini izlemelerine izin veriyorduk. Ancak Lily'nin seks bağımlılığından bahsettiği bölümleri ya da Ryke, Lo, Daisy ve benim Paris ayaklanmasından bahsettiğimiz kısımları hiç izlememişlerdi. Rose ile olan seks kasetlerimin konuşulduğu yerler de vardı ama o bölümde derinlemesine ele alınan konu *rıza* kavramıydı. Rose'un vücudu ve benim penisimin büyüklüğüne odaklanan seks kasetleriyle ilgili internet haberlerini okumaktansa o bölümü izlemelerini tercih ederdim.

Medya ile olan çalkantılı geçmişimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Onların zihnini daha da genişletmek istiyordum. Dünyalarını büyük, parlak renklerle aydınlatmak istiyordum ama Rose ve ben bunu oybirliğiyle karar vermeden tek başımıza yapamazdık. Çocuklarımız birbirine çok yakındı ve biri bildiği şeyi diğeriyle paylaşarak yayabilirdi.

Yıllardır aynı noktada takılıp kalmıştık fakat Moffy'nin Lily'nin seks bağımlılığını bilmesi her şeyi değiştirmişti.

Ryke sakallı çenesini kaşıdı. "Çocukların bilmemesi gereken bazı sikik şeyler var." Hayatımızın mahrem kısımlarını çoktan kamuoyuna açıkladığımızı bilerek uzun hayvani bir şekilde inledi. Yabancıların göreceği ya da zaten gördüğü şeyleri çocuklarımıza yasaklamamalıydık.

Lily yarısını yediği *churro*'yu kutuya geri koydu. "Onlar büyüyene kadar beklemek istiyorduk. En azından liseye başlayana kadar."

Moffy'nin haberini tahmin ettiğimden daha iyi karşılamıştı. Muhtemelen Lily, oğlunun seks bağımlılığını öğreneceği an için kendini hazırlıyordu. O an geldiğinde fırtına değil, rüzgâr gibi geçmişti.

Rose tırnaklarını demir masada tıklattı. "Belki küçük çocukları o kadar uzun süre bekletebiliriz ama büyük olanlar biz onlara söyleme fırsatı bulmadan zaten bunları öğreniyorlar."

Güneş tamamen batarak çevremizin kararmasına neden olmuştu. Sessiz olsak da zihinler hızla çalışıyordu.

Ayağa kalkan Lo oldu. "Moffy, Charlie ve Jane mi?"

Şimdilik sadece bu üçlüydü.

Daisy ve Ryke başıyla onayladı, ikisi de Sullivan'ı biraz daha habersiz bırakmak konusunda rahattı. Lily de kararlı bir şekilde başını sallayarak onlara katıldı.

Lo, benle Rose'un tutumunu zaten bildiği için verandanın ışıklarını yakıp içeri girdi. Çocukları çağıracaktı.

Rose şarap kadehini bitirdi, bakışları deliciydi. Çocuklarımız bundan sonra bizi daha farklı görebilirdi ama ben basit bir gerçeğe tutunuyordum. Onlar gerçeğimizi, hakikatımızı öğreneceklerdi ve bizim için en önemli olan şey de buydu.

Rose çenesini kaldırırken elimi daha sıkı kavradı. Ateş ve savaştan yapılmış gözlerle bana bakıyordu. "Çocuklarımız büyüyor."

"Büyümeselerdi daha çok endişelenirdim."

Dudaklarıma sert bir bakış attı. "Duygusal olmaya çalışıyordum, Richard."

"Gerçeği söylediğimizi sanıyordum..."

Eliyle ağzımı kapattı. Gülümsemem olağanüstüydü. Sarı-yeşil gözleriyle beni öldürmeye çalışsa da ben kırılmazdım. Ayrıca fena halde eğleniyordum.

Elini ağzımdan çekmek için şarabımı bıraktım. Ancak konuşacak vaktim kalmamıştı. Lo, ekose eşofman altı ve *Örümcek-Adam*'lı pijama üstü giyen Moffy'yle birlikte içeri giriyordu. Jane de hemen

peşlerindeydi, uykudan uyandırıldığı belliydi. Pastel mavi yakalı pijamaları buruş buruştu, alnında bir uyku maskesi vardı.

Charlie en arkadan gelip duvara yaslandı. En büyük oğlum, son günlerdeki hiçbir etkinliğe bu kadar ilgili görünmemişti. Elleri gri pijama altının cebindeydi, düz beyaz tişörtü ütülü ve tertemizdi.

Biz daha konuşamadan, "Neden biz?" diye sordu Charlie.

"Neden sence?" diye soruyu ona geri çevirdim.

Charlie başını yana eğerek düşündü. "Tek ortak yanımız var. Aynı sınıf seviyesindeyiz."

"Bu da bir değişken," diye onayladım.

Charlie daha derin bir düşünceye daldı, daha meraklıydı. Dikkatini tamamen bize çevirdi. Charlie'nin dikkatini bu kadar yoğun şekilde çekmek, benimkini kazanmaktan bile daha zor olabilirdi.

Moffy ve Jane, verandadaki bir pufun üzerine yan yana oturdular. Kızım kısa bir esnemeyi bastırdı. Ardından hapşırdı.

"Çok yaşa," dedi Moffy.

"Teşekkürler." Jane şarabı işaret etti. "İçebilir miyim?"

"Hayır," dedik Rose'la aynı anda. Jane nedenini biliyordu.

"Bu tartışmasız adil ama kendinizi hazırlayın, bir kez daha sorabilirim."

Kendimi hazırlamam gerekmiyordu ama kızımın buna inanması çok tatlıydı.

Jane, Moffy ve Charlie'ye göre daha ilgisiz görünse de öyle değildi. Zihni hızla çalışıyordu. Konuları, düşünceleri ve eylemleri bir diğerine bolca yer varmış gibi ustaca idare ediyordu. Şarap istemek, endişelenmek, Moffy'nin merakını paylaşmak, *churro*'lara göz atmak...

Rose'a gülümsemek.

Ardından bana gülümsemek.

Hepsini yapabiliyordu.

Lo koltuğuna geri döndü, Lily tekrar kucağındaydı. Birkaç saniye içinde tema parkının geniş manzarası dikkatlerini dağıttı. Ryke ve Daisy de aynı durumdaydı.

Herkes dışarıya baktı.

Kocaman *Disney Kalesi* aydınlatılmıştı, karanlıkta parlıyordu. Çocuklarım için bu tür bir fanteziye itirazım yoktu ancak Lily ve Lo gibi bu ortamda sihir hissetmiyordum.

Masumiyeti ve saflığı görüyordum. Ancak bu çok uzaklarda, bana ait olmayan duygulardı.

"Var Olmayan Ülke için de tema parkı yapmalılar," diye sesli düşündü Lily.

Lo karısını göğsüne çekti. "Böylece orada sonsuza kadar kalabiliriz."

"Ve asla büyümeyiz."

Ebeveynlerine kısa bir şekilde gülümseyerek, "Çoktan büyüdünüz," dedi Moffy. Boğazı düğümlenerek yutkunduğunda herkes dikkatle Moffy, Jane ve Charlie'ye odaklandı.

Rose omuzlarını dikleştirdi. "Üçünüze *Biz Calloway'iz*'i izletmek istiyoruz. Daha fazlasını bilmeye hakkınız var ve sizin güvenilir olduğunuza inanıyoruz."

Bize ona güvenmememiz için bolca neden verdiğini düşünür gibi, "Ben bile mi?" diye sordu Charlie. İstediği kadar uzaklara gidebileceğine inanıyordu fakat bu sadece bir yanılsamaydı. Toplum tarafından ve kendi inançları tarafından kısıtlanıyordu. *Annemi üzmemeliyim.*

Kardeşlerimi incitmemeliyim.

Babamı hayal kırıklığına uğratmamalıyım.

Lily ve Lo'nun yanından ayrıldığı için onu cezalandırmıştık. Cezası sabah olmadan önce eylemlerinin sonuçları hakkında iki bin kelimelik bir mektup yazmaktı. Mektubun dörtte üçü alaycı olsa da sonunda samimi bir gerçeği dile getiriyordu.

Ne zaman, nereye gidersem bazı insanların ayaklarının altındaki zemini sarsıyorum. O ayaklar bana ait olmuyor. Tanıdığım ve sevdiğim insanların... Niyetim bu değildi ve şimdi bunu anlıyorum.

İmza,

En bilge oğlunuz.

Charlie'ye güveniyorduk.

"Sen bile, benim *gremlin*'im," dedi Rose.

Charlie bu sevgi dolu sözler karşısında gülümsedi.

Moffy gözlerini tek tek hepimizin üzerinde gezdirdi. "Her şeyi bilmek istiyorum." Asla dağılmaya yanaşmayan kararlı bakışları yeşil bir ışık gibi parlıyordu.

"Öğreneceksin." Lo başını sallayarak oğluna güven verdi.

"Daha ne kadar şey var?"

Yıllar vardı.

Bir ömür.

Başka bir durumda olsaydık bir yarımız somurtur, diğer yarımız ise geri çekilebilirdi. Ben her zaman duygusuz kalırdım ancak bu gece, bu anda hepimiz sadece gülümsüyorduk.

Geçmişlerimiz karanlık barındırsa da büyük bir ışık da içeriyordu.

Ben o zamanda sevgiyi bulmuştum. Ve o *sevgi*, bu beş kişiye kadar uzanıyordu.

"Göreceksin," dedi Lo oğluna. Moffy derin bir nefes aldı, her şeye hazırdı.

Havai fişekler patladı. Kale üzerinde parlak, ışıl ışıl, kıvılcımlar saçarak göğe yükseliyorlardı. Hepimiz izledik. *Masumiyet. Saflık.* Canlı renkler yüzlerimize yansırken bakışlarım Rose'a kaydı.

O da bana döndü. Dudaklarında ender rastlanan duygusal bir gülümseme vardı. Tüm anı içime çektim.

BÖLÜM 60

ROSE COBALT

Temmuz 2027
Disneyland
California

"Lütfen izin ver." Audrey yaşına göre nispeten net konuşuyordu. Havuç rengi saçları örülmüştü. Çilek pembesi valizine tırmandı ve valizi kapatmaya çalıştı.

Bu konuda çok kötüydü.

"Madem istiyorsun..." Ellerimi kaldırıp acı çeken kalbimle onun başarısızlığını izledim. "Yardıma ihtiyacın olursa yan odadayım."

Audrey'yi yalnız bırakıp bitişik kapıdan geçtim, Connor içerideydi. Dalgalı kahverengi saçları bugün daha iyi görünüyordu. Zaten çoğu gün fazla iyi gözüküyorlardı. *Tanrım.* Kafamın içinde ona iltifat ediyordum.

Disneyland bana ne yapmıştı?

Bu durum için gömleksiz olmasını ve kıyafetlerimi katlamasını da suçluyordum. Ben çocukları kontrol ederken o giysileri valizime koyuyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Gözlerim Connor'ı baştan aşağı yakıcı bir şekilde süzüyordu. Yalnızca kıyafetlerimi katlamasını izliyordum.

Bu çok seksi.

Alay ederek gülebilirdim ama inkâr etmek zordu. Bu yüzden gerçeği kabullendim. *Connor Cobalt'ın kıyafetlerimi katlaması beni neredeyse ıslatıyor.* Doğrulduğunda başını bana çevirdi, kaşlarını kaldırdı. Sanki onun kıyafetleri katlayışına, saçlarına, karın kasları-

na ve kelimelerinin ötesindeki her şeye çekildiğimi *ezelden beri* biliyormuş gibi dudaklarının kenarı kıvrılmıştı.

Bana çekici *gelmiyormuş* gibi odanın içine doğru yürüdüm. "Katlamaya devam et." Benim için *hiçbir şey* ifade etmiyormuşçasına elimi salladım.

"Bana emir verebileceğini düşünmen hâlâ komik." Connor bana dönerek bir an için valizlerimizi bıraktı. "Buraya gel."

"*Senin bana* emir verebileceğini kim söyledi?"

Connor sırıttı. "Rose."

Richard, diye eklemedim. Komodine doğru yürüyüp yıldız şeklindeki kulpları inceliyormuş gibi yaptım. Beni rahatsız ettiği gibi onu rahatsız etmeyi planlıyordum ancak o beni tamamen şaşırtmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

"Yıllar önce bana bir şey sormuştun ama ben sana hiç cevap vermedim."

Zihnim geçmişe giderek kayıp bir anıyı aradı. Ne sormuştum? Neye cevap vermemişti? Onu sorgulamamı beklediğini biliyordum... O anda yıllar öncesinden gelen o anıyla sarsıldım. Jane'in odasındaki çay partisinden bahsediyordu.

Ergenken hiç benimle ilgili fanteziler kurdun mu?

Dönüp kocama baktım, boynum gergindi. "Bu bilgiyi dokuz yıl boyunca sırf silah olarak kullanabilmek için mi sakladın?"

Connor bir kez başını iki yana salladı, gülümsemesi hiç küçülmüyordu. "Hayır. Sadece dün o anı hatırladım. Jane eski çay partilerinden bahsediyordu ve bir anda aklıma geldi."

"Eee?" Tekrar ellerimi göğüslerimin üzerinde kavuşturdum. *Gergindim.*

Hayır, gergin *değildim.* Bu adamla sevişmiş, ondan *yedi* çocuk yapmıştım ve onun her sözünü aynı onun beni dinlediği gibi dinlemiştim. Savaşı da barışı da yaşamıştık. Beni sarsabilecek hiçbir şey yoktu.

"Sana bir cevabım var, sevgilim." Yatağın üzerindeki giysi yığınına uzandı. *Temiz iç çamaşırlarım.*

Yerimde kıpırdanmamaya çalıştım. Beni inceliyordu. "Bir cevap

bulmak *dokuz* yılını aldı." İmkânsız olsa bile ona aşağılık hissettirmeye çalışıyordum.

"Cevabım hep vardı. Yalnızca dokuz yıl beklemeyi seçtim." Siyah dantelli bir iç çamaşırı seçip *yavaşça* katladı, hâlâ bana dönüktü.

Köprücükkemiklerim belirginleşti. "Öyleyse ihmalkârsın."

"Sabırlıyım," diye karşılık verdi. Parmakları sanki benim üzerimdeymiş gibi iç çamaşırımı okşuyordu.

Isındığımı hissettim. "Peki cevap ne?" Şu anda azgın olamazdım. Lily bile *bütün hafta* seks yapmayıp kendini tuttuğunu itiraf etmişti. O bu tema parkında bu kadar epik bir şekilde kendini kontrol edebiliyorsa ben de edebilirdim.

Connor iç çamaşırımı valizin içine koydu, derin mavi gözleri bana kaydı. "Ergenken hiç seninle ilgili fanteziler kurdum mu?" Bana doğru bir adım attı, eli boynumu okşuyordu. "Ben fantezi dünyasında yaşamam, Rose. Ben canlı bir gerçeklikte yaşıyorum ve benim gerçekliğimde ergenken en çok, en sık ve en *tutkulu* şekilde seni düşünürdüm."

Derin bir nefes aldım, tenim elinin altında karıncalanıyordu. "Daha spesifik ol," diye meydan okudum.

Dudakları iyice yukarı kıvrıldı, gülümsemesi giderek bana yaklaşıyordu. Tepemde dikildi. Vücutlarımız birbirine yaklaşırken diğer eli kalçamdaydı. "Daha spesifik olursam," diye fısıldadı. "Bu gerçekliklerle mastürbasyon yapardım."

"Fantezi yok muydu?" Ellerim belindeydi, dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi ona sıkıca tutunuyordum.

"Bir iki tane vardı," dedi derin bir sesle. "Ama hepsi gerçek oldu."

Ani, keskin ve rahatsız edici bir gürültü beni korkuttu. İrkilerek Connor'dan uzaklaştım. Sanki beni az önce becermiş gibi hemen saçlarımı düzelttim.

Bunu ciddi ciddi yapmış gibi sırıttı.

Gerçekten.

Acıyan dudaklarıma dokundum. Kelimeleri beni öpmüştü.

Topla kendini, Rose.

Sersemliğimden kurtuldum.

Kapıya doğru yürürken kararlı bir şekilde, "Çocukları kontrol edeceğim," dedim. Connor'ın sınırsız özgüvenini etrafımda hissediyordum, hâlâ yanımda gibiydi. Odadan çıkıp süite, tüm çocuklarımızın olduğu odaya ilerledim.

Sonunda eve gideceğimiz için heyecanlıydım. Kendi yatağımı, kendi tuvaletime işemeyi ve kendi kanepemde kıvrılıp uzanmayı özlemiştim. Hatta neşeli Lady Macbeth'i ve sinir bozucu küçük Pip-Squeak'i bile özlemiştim. Tatilde olmak güzel olsa da zaman zaman kendi eşyalarımla çevrili olmak daha rahatlatıcı oluyordu.

Yeni bir kapı kolunu kavrayarak *felaket* halindeki odaya girdim. Odanın içine doğru fazla ilerlemeden durdum ve durumlarım inceledim. *İçler acısı.*

Sadece Charlie ve Beckett valizlerini toplamışlardı, zaten artık bu odada da değillerdi. Geriye Eliot, Tom ve en küçük oğlum Ben kalmıştı. Hepsi yatakta ayakta duruyorlardı.

Hasarı hemen fark ettim. Devrilmiş bir lamba.

"Çıkmadan önce biriniz onu toplayacak." Manikürlü tırnağımla lambayı işaret ettim.

Eliot gülerek yatakta zıplamaya başladı, Tom da onu takip etti. Ben kıçının üzerinde düşmüştü ama kardeşleri zıplamaya devam etti.

Kıyafetlerin *her yeri* kırış kırıştı, çoğu gelişigüzel bir şekilde valizlere tıkılmıştı. "Size katlamayı öğretmemiş miydim?" diye sordum. Bu dersi çoktan onlara verdiğimi çok iyi hatırlıyordum çünkü Tom dersin sonunda temiz giysilerin üzerine yüzüstü düşmüştü.

"Anneciğim, yardıma ihtiyacım var," dedi Ben yataktan kayarken.

"Benim de, anne!" diye seslendi Eliot yere atlayarak.

"Benim de!" Tom da kardeşinin yanına atladı, ikisi de valizlerine koşturdu.

Gerçek niyetlerinin ne olduğu umurumda bile değildi, en azından valizlerinin yanındalardı. Tom'un siyah tişörtlerinden birini aldım, üzerinde bir mezar taşı vardı.

Bu baskıları asla bırakmamıştı.

"Şimdi size göstereceğim," dedim onlara. "Sonra valizlerinizi toplamayı kendiniz bitirebilirsiniz."

Eliot dudağını ısırdı. "Ya katlamamayı seçersem?"

"O zaman yirmi yaşında, üniversitedeyken ütü yapmayı veya kıyafet katlamayı bilmediğin için bu dersi dinlemediğine pişman olacaksın."

"Devam et, anneciğim." Ben yeni evini bulmuş gibi valizin içine tırmandı, şaka yapmışçasına kahkahalara boğulmuştu. "Seni dinliyorum." Daha beş yaşındaydı ve ben çocuklarımın yaptığı tüm saçma ya da tuhaf şeyleri çok seviyordum. Göz açıp kapayıncaya kadar büyüyüp gideceklerdi.

Tom'un gömleğini katlarken kemiklerim kaskatıydı.

"Ama..." Eliot kaşlarını çattı.

"Ama ne?"

"Yirmi yaşına geldiğimde ve üniversiteye gittiğimde hâlâ seni arayabilirim, değil mi?" diye sordu. "Bana giysilerimi katlamak için buralarda olacaksın?"

Gözlerim doldu, neredeyse gerçekten bir damla akacaktı. Gözümün altım parmağımla silerek maskaramın dağılmasını engelledim. Çocuk sahibi olmak, *Titanik*'i arka arkaya milyonlarca kez izlemek gibi bir şeydi. En aptalca, en saçma, en anlamsız ve mide bulandırıcı derecede sevimli anlarda bile ağlayabiliyordum. Çocuklarımın herhangi birine, herhangi bir sebepten, her ne olursa olsun ağlayabilirdim.

Kalbimi sıkıştıran, derin ve hayati bir nefes aldım. "Bana ihtiyacınız olduğunda her zaman burada olacağım."

BÖLÜM 61

DAISY MEADOWS

Aralık 2027
Meadows Taş Evi'nin Ormanı
Philadelphia

Baltamı sallayıp bir kütüğü ikiye ayırdım.

Ryke kestiğimiz ağaç kütüğünün üzerine bir odun daha koydu. Burası ormandaki arka bahçemizde gizli bir köşeydi. Dün aniden yağan kar, yeri ve ağaçları beyaz bir tabakayla kaplamıştı. Coconut son zamanlarda çok yorgundu, bu yüzden içeride kalıp ısınmayı tercih etmişti. Kızlarımız ise okuldaydı. Böylece Ryke ile baş başa kalmıştık.

Son beş dakikadır sessizdik, arada sırada birbirimize imalı bakışlar atıyorduk. Ryke tüm vücudumu süzerken ben de bu yoğun gerilimi uzatarak olduğum yerde sabit kaldım. O an tek istediğim ona doğru yürümek, parmaklarımı kalın telli saçlarının ve sakallarının arasından geçirmekti.

Benim kurdum.

Baltamı tekrar sallarken gülümsedim, bu defa kütüğü pek yaramamıştım. Tekrar denedim ama odun çok sertti. Ryke elini uzattığında ona baltayı verir gibi yaptım. Tam kavrayacakken şakacı bir tavırla geri çekildim.

Kaşlarını kaldırdı.

"Bu baltayı mı istiyorsun?" Baltayı kasığıma doğru tuttum. Tahta sapını aşağı yukarı okşadım.

Ryke Meadows sarsılmazdı, gözünü bile kırpmadı. Bu beni çılgına çeviriyordu. Gülümsemem kalıcı olarak yüzüme yapışmış gibiy-

di. Öne doğru bir adım atan ben oldum. Yaklaşık bir metre uzaklıktaydı. Nefesim sıklaştı, soğuk kış havası ciğerlerime doldu.

Ryke karanlık bir şekilde bana bakıyordu, kol mesafesi kalana dek yaklaştığında baltayı elimden kaptı.

Ardından bir kenara fırlatıp attı.

Ne yapıyor? Ne istiyor? Aramızdaki bu oyun nereye gidiyordu? Tüm bu gizemler gözlerimi aydınlatırken parmak uçlarımda yükselip alçalıyordum.

Aniden, hızla aramızdaki mesafeyi kapattı. Elleri yanaklarımdaydı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Nefesim kesilirken parmaklarım saçlarının arasından kaydı. Dili benimkine dolandı. Hayvani enerjimiz havayı çatırdatıyordu.

Hızla botlarımı çıkardım, o da pantolonumu ve iç çamaşırımı aşağıya çekti. Beni vahşi bir öpücükle kendine çektiğinde bedenim aşkın, sevginin ve *mutluluğun* şarkısını şakıyordu. Ryke "*hey, tatlım*" dercesine başımı okşadı.

Benim ellerim de onun başına aynısını yaptı.

Ardından geri çekildi ve beni zahmetsizce omuzlarına çıkardı. Ciğerlerim boşalırken bacaklarım sırtında sallanıyordu.

Sert çenesini kavradım, gülümsemem dünya dışıydı.

Şu anın tehlikesini bir düşünsenize...

Ryke bacaklarımın arasına öpücükler bırakırken gözleri benimkilerden ayrılmıyordu. Tenime batan soğuk hava, ağzından yayılan sıcaklıkla karışıyordu. Sinir uçlarım zevkten çığlık atıyordu.

Saçlarını sımsıkı tutarak, "Ryke," diye inledim.

Beni sertçe emdiğinde omuzlarının üzerinde titredim. *Ah...*

Başım arkaya yuvarlandı. *Ah...* Çığlık attım. Bir eli uyluklarımda, diğeri çıplak kıçımdaydı. *Siktir.*

Dili. *O dil.*

Ateşli inlemem havaya karıştı. Kasılıyordum. Gözlerimin önünde noktalar parlıyor, tenim yanıyordu. Gözlerim geriye yuvarlandı. *Siktir, siktir.*

"Ryke! Daisy!"

Connor Cobalt.

Ağaç sınırına o kadar yakındı ki, Ryke'ın omuzlarında yarı çıplak halimi görebilirdi.

Aman Tanrım.

Dünyamın yeniden yerine oturması birkaç saniye sürdü. Ryke beni bedeninden aşağı kaydırarak başını evimize çevirdi. Connor'ın vücudunun siluetini görebiliyordum. Neyse ki sırtı bize dönüktü, ormana doğru ilerlemiyordu.

Ben zihin bulandırıcı orgazmın etkisini üzerimden atmaya çalışırken Ryke hızla giyinmeme yardım etti. Önce çamaşırımı, sonra pantolonumu üzerime geçirdi.

"Siktir et." Ryke işin ortasında botlarımı yerinde bıraktı. Beni kardan kurtarmak için kucağına aldı. Daha önce birçok kez bulunduğum bir yerdeydim.

Connor'ın ses tonunu anlayamıyordum. Endişeli miydi? Paniklemiş miydi? Kızgın mıydı? Mutlu muydu? Bunu görmek için beklememiz gerekiyordu, bu yüzden Ryke kollarında benimle birlikte *koştu.*

Ağaç sınırını geçip bahçemize vardığımızda durduk. Connor pahalı, siyah yünlü paltosuyla orada duruyordu. Bakışları üzerimizde dolaştı, çıplak ayaklarıma bir an takıldıktan sonra mavi gözleri Ryke'a kaydı.

"Telefonlarınız nerede?" diye sordu Connor sakin bir ses tonuyla. Ses tonu sakin olsa da bakışlarını okumakta zorlanıyordum.

Kot pantolonumun ve kazağımın ceplerini yokladım.

Ryke beni yere indirip pantolonunu aradı.

Hiçbir şey.

"Sikeyim," diye küfretti Ryke. İçeride bırakmış olabilirdik ya da ormanda bir yere düşürmüştük.

"İçeride olabilirler," dedim Connor'a. Ayaklarım donuyordu. "Ne oldu?"

"Okul, acil durumlarda ilk aranacak kişi olduğu için Lo'yu aradı. Sulli'nin okuldan alınması gerekiyormuş."

"Aman Tanrım." Elim anında dudaklarıma gitti.

"Ciddi bir şey yok," dedi Connor. "Lo onunla birlikte buraya ge-

liyor. Size ne olduğunu öğrenmem için beni aradı." Connor elindeki telefonu çevirdi. "Ona muhtemelen ikinizin ormanda düzüştüğünüzü söyledim. Kimse için şaşırtıcı olmayan bir şekilde de haklı çıktım."

Ryke gözlerini devirdi. "Siktir, Cobalt." Kasları gerilmişti, Sulli için endişeliydi.

Ciddi bir şey yok. Connor'm söylediklerine tutunmaya çalışıyordum.

"Bugün değil." Connor deri eldivenlerini sıkılaştırdı. "Ve gerçekten böyle karşılaşmayı bırakmalıyız." Sokağa doğru ilerledi.

"Siktir git!" diye bağırdı Ryke.

Connor uzaklaşırken elini kaldırdı. "Zamanı gelince!" Sesindeki sırıtmayı duyabiliyordum.

Ryke da ben de fazlasıyla endişeliydik. Dışarıda bir saniye daha kalmadık, hemen evimize koştuk. Göğsümde bir baskı hissediyordum.

Ne olmuştu?

Sullivan'm yatak odasının kapısını nazikçe kapatıp koridora çıktım. Derin bir uykudaydı. Yorganım boynuna kadar çekmiştim, hiç kıpırdanmamıştı. Görünüşe göre bu sosyal bilgiler dersinde uyuya kaldığı beşinci seferdi. *Beş* kez uyarı aldıktan sonra kendi yatağmda uyuyabilmesi için onu eve göndermişlerdi.

Bunun sorumlusu benmişim gibi hissediyordum.

Sulli bizim rasgele uyku düzenimizi taklit etme alışkanlığı edinmişti. Geceleri kesintisiz uykular yerine çoğunlukla gün içinde kestiriyordum. Yine de ne olursa olsun hep toplamda altı saat uyumaya çalışıyordum.

Bu sikik durumun suçlusu yalnızca sen değilsin, Calloway. Ryke'ın düşüncelerime verdiği cevabı şimdiden duyabiliyordum.

O da şafak vaktinde -bazen daha da erken- uyanıyordu. Sulli de buna ayak uydurmak için kendini zorluyordu.

Tartışmaya açık olmayan gerçekse, onun kötü uyku alışkanlıklarının okulda sorunlara yol açmasıydı. Merdivenlerden inerken sarı saçlarımı yüksek bir topuz yaptım.

"Connor haklıydı, değil mi? Düzüşüyordunuz?" Mutfaktan Lo'nun sesini duydum.

"O sikik ifadeyi kullanmayı kesebilir miyiz?" diye karşılık verdi Ryke.

"Biliyorum. Ne zaman ikinizin düzüşmesinden bahsetsem ben de kurdeşen döküyorum," dedi Lo. Gerçi Ryke'ın diğer kısım kastettiğinin fazlasıyla farkındaydı. *Connor haklıydı.*

Ryke'm bu iki kelimeyi daha önce defalarca kez söylediğine şahit olmuştum. Muhtemelen o da Sullivan konusunda stresliydi ve Connor'la ilgili söylenerek dikkatini dağıtıyordu.

"Selam, millet," dedim mutfağa girerken. Kocam lavaboya yaslanmış, kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuştu. Ona en yakın tezgâhm üzerine tırmandım.

"Bu..." Lo, *Tostito* cipslerimizin paketini kaptıktan sonra buzdolabını açıp salsayı aldı. "Bunun karşılığı."

Lo'nun garaj kapısından çıkıp gitmesini izledim. Kapı arkasından kapandı. "Küçük kardeşine cipsle mi ödeme yapıyorsun?"

"Kabul ettiği tek sikik para birimi bu." Ryke bana doğru dönerek ellerini dizlerimin üzerine koydu. Bacaklarım ileri geri sallanıyordu.

Uzun bir süre sessiz kaldık, bu ormandakinden farklı bir sessizlikti. Kahverengi, ela benekleri olan gözleri bir şey arar gibi benimkilerin üzerindeydi. İkimiz de duygularımızı kelimelere dökmeye çalışıyorduk. İkimiz de bu konuda pek iyi olmasak da deniyorduk.

Her zaman hissettiklerimizi söylemeye çalışıyorduk.

"Bir çözüm bulmamız gerek," diye fısıldadım. "Okulda uyumaya devam edemez."

Elini dizimden çekip saçlarına götürdü. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum, Dais." Ryke, Sulli'nin sevdiği şeylere hayır demekte *hep* zorlanıyordu.

Tekrar sessizleşirken düşünmeye devam ettik. Çenemi omzuna dayadım, elleri de direk başımı okşayarak beni rahatlattı. "Ona gece-

leri en az yedi saat uyuması *gerektiğini* söylesek nasıl olur? *Kesintisiz uyku.* Böylece öğleden sonra uyumak zorunda kalmaz."

Kaşları çatıldı. "Ya bu sikik kurala uymazsa?"

Zor kısım da buydu. "Onu ödüllendiremeyiz. Yani erken uyanırsa seninle koşamaz, krep yemek isterse de ona yapamazsın."

Yüzünü buruşturdu. Ryke'ın kalbi çok yumuşaktı, cezalandırma düşüncesi bile ona acı veriyordu. Söz konusu kızlarından biri olunca daha da zorlanıyordu.

"Sosyal Bilgiler dersinden kalacak, Ryke." En azından Lo bize öyle söylemişti. Öğretmeni Sulli'yi okuldan alırken durumu ona açıklamıştı. "Herkesin sağlığı konusunda her zaman sert davrandın. Eğer bu yolda gitmeye devam ederse, benim gibi olabileceğini kendine hatırlat."

Ryke bana dik dik baktı. "Bu sikik şey mümkün değil, Dais." Uyku problemlerimin nedenlerinden biri TSSB'ydi.

"Sadece düşün," dedim doğrularak. "Eğer yedi saat aralıksız uyumazsa, uyurgezer olabilme ihtimalini de düşün. Gece korkuyla çığlık atabilir... Bu kuralı uygulamak için ne düşünmen gerekiyorsa onu düşün."

Kasları gerildi ama gözlerinde netlik ve kararlılık belirmişti. Binlerce metre yüksekliğindeki kayalıkların eteğinde taşıdığı bakışın aynısıydı. "Sikeyim, bunu yapabilirim," dedi kendinden emin bir sesle.

Tişörtünü çekiştirdim. "Hey, bir gün on yaşına girecek. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar on iki olacak. Farkına bile varmadan on altı yaşına gelecek ve dışarıdaki o *Jeep*'i sürüyor olacak. Sonra da onu üniversiteye uğurlayacağız." Bunun komik bir konuşma olmasını planlamıştım ama kendimi gözyaşları içinde gülümserken buldum.

Yara izi olan yanağımı kavradı. "Bugün dokuz yaşında." Başparmağıyla düşen gözyaşımı sildi. "Benimle siktiğimin anında yaşar mısın, Calloway?"

Gülümsemem genişledi.

Her gün, Ryke Meadows.

2028

"Sadece herkesin iyi olmasını istiyorum."

Maximoff Hale, Biz Calloway'iz
(9. Sezon, 13. Bölüm - Peri Tozu ve Süper Güçler)

BÖLÜM 62

RYKE MEADOWS

Ocak 2028
Upper East Side, Çatı Katı Dairesi
New York City

Yılbaşı gecesi için pahalı bir çatı katı evi kiralamıştık. Gerçi başkalarını davet edip parti vermek gibi bir amacımız yoktu. Bu gece sadece bize aitti. Top yaklaşık bir saat önce düşmüştü. Lüks modern mobilyalar ve halı konfetiyle kaplanmıştı. Duvarların çoğu camdan oluşuyordu, bu nedenle gece 01.00'de aydınlanan şehrin net bir manzarasını görebiliyordunuz.

Çoğu çocuk koltuklarda sızmış durumdaydı. Rose konfetileri süpürmeye başlamıştı. Lily, Willow ve Daisy yardım etmeye çalışsalar da kâğıt parçalarını birbirlerine fırlatmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Lo, Garrison, Connor ve ben dört küçük kızı bir pufun üzerine yığılmış halde bulmuştuk. Hepsi derin bir uykudaydı. Sessizce ve dikkatlice kızlarımızı kucaklayıp yataklarına taşıdık.

Audrey, Connor'ın omzuna salyasını akıtarak uyuyordu, Connor bu sikik duruma sadece kocaman bir sırıtmayla karşılık verdi. Winona, kollarımın arasında derin bir uykudaydı. Vada, Garrison'ın kucağında hafifçe kıpırdansa da Garrison onun sırtını okşayınca hemen rahatladı. Kinney ise... Gözlerini gerçekten açan tek çocuk oydu.

Küçük kız Lo'ya bakarken babası tombul yanaklarına bir öpücük kondurdu. Kardeşimin karısını ve çocuklarını sevdiği kadar başka bir şeyi sevdiğini hiç görmemiştim.

Kinney başını onun göğsüne yasladı, sanki lanet olası bir pelüş oyuncağa sarılıyormuş gibi sıkıca sarmaladı.

Çatı katının oturma odasına döndüğümde, yarın sabah kahvaltı yapmayı planladığımız için temizliğe yardımcı olmaya çalıştım. Bir çöp torbası alıp kâğıt bardakları, kâğıt tabakları ve çoğunda kalan pizza kabuklarını toparlamaya başladım.

Neredeyse boş olan odada, Moffy'nin pencerenin yanında kendi başına oturduğunu fark ettim. Uzun kollu, *Örümcek-Adam*'lı bir tişört giymişti. Sert, beyaz bir sandalyede otururken kitap okuyordu. Ağır çöp torbasını bağlarken gözlerim on iki yaşındaki yeğenimdeydi. Lo, *Disneyland*'de Moffy ile yaptığı konuşmayı tüm detaylarıyla bana anlatmıştı.

Moffy'nin bana daha az benzemek için saçlarını boyamayı, daha yüksek korumalı güneş kremleri kullanmayı düşündüğünü söylemişti. Bunun canımı fena halde yakmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum. Bu çocuğu sevdiğim için canım yanmıştı. Doğduğunda oradaydım. Ona, ailemizde başka hiçbir çocuğa yapmadığım kadar bakıcılık yapmıştım.

Üstelik ebeveynlerinin hayatındaki varlığım ona acı veriyordu. Seve seve ortadan kaldırmak istediğim bir *acıydı*. Onu bu acıdan kurtarabilmeyi dilerdim.

"Onunla konuşmalısın." Lo yanımda durmuş, çoktan bağlanmış olan çöp torbama kâğıt tabak atmaya çalışıyordu.

Siktiğimin kelimeleriyle aram iyi değil. Bu beni daha önce hiç engellemese de *Disneyland*'den beri Moffy ile ilişkim değişmişti. Artık eskisi kadar konuşmuyorduk. Eskisi gibi sabahları benimle koşmak istemiyordu.

Onu yüzme antrenmanlarına götürdüğümde de çoğunlukla Sulli ile konuşuyordu.

"Emin misin?" diye sordum kardeşime.

Emin bir şekilde başıyla onayladı. "Ne olacağını kim bilir? Belki de seni şaşırtır." Parmaklarını dudaklarına götürerek nefesi kesilmiş gibi yaptı. Karımın sahte şaşırmalarını taklit etmeye çalışıyordu. Oldukça berbattı.

Çöp torbasını göğsüne bastırarak onu ittim.

"Ben de seni seviyorum, ağabey."

Gülümsemesini görünce dudaklarım kıvrıldı. Ardından Lo'yu bırakıp oturma odasına geçtim ve Moffy'nin yanına ilerledim. Yeğenimin karşısındaki sandalyeye oturduğumda başını kitabından kaldırdı.

Saçları hâlâ koyu kahverengiydi.

Teni eskisi kadar bronz değildi ama bunun nedeni kışın kapalı havuzda yüzmesiydi. Ben sürekli güneşin altında seyahat ettiğim için tüm yıl boyunca bronz kalırdım.

"Konuşmak ister misin?" Farkında olmadan parmaklarımı kütletiyordum.

"Ne hakkında?" Cep kitabının kapağını elinin üzerine kapattı. Kitabın adını görünce donup kaldım.

Okumayı sevdiğini bildiğim için ona Noel'de *Ayn Rand*'ın *Atlas Vazgeçti* kitabını hediye etmiştim. Ben de kitabı onun yaşlarındayken okumuştum ve hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Ancak onu hiç o kitabı açarken görmemiştim, hatta çöpe attığını sanmıştım.

Şaşkın sessizliğim karşısında Moffy konuşmaya başladı. "Bir süredir... mesafeli davrandığımın farkındayım ama..." Bakışları kitabın kapağına düştü. "Babam, seni ve onu aynı anda sevebileceğimi söyledi. Ve bilmeni istiyorum ki... ikinizi de seviyorum."

Gözlerimi ovuşturduğumda yaşlar süzülmeye başladı.

Moffy de koluyla kendi gözlerini sildi. "Ayrıca... teşekkür ederim."

"Ne için?"

Sikeyim, gözleri tekrar dolmuştu. "Babama göz kulak olduğun için."

Ellerim gözlerime giderken birkaç kez başımı salladım. *Sikeyim*, konuşamıyordum. *Siktir.* Beni hayatından silmek için elinden gelen *her şeyi* yapacağına inanıyordum. Lo onun babasıydı, her sikik açıdan öyleydi. Onun yerini asla alamazdım. Bunu asla denemezdim. Böyle bir şeyi asla istemezdim.

Ben yalnızca amcasıydım ve Moffy isteseydi beni kolaylıkla hayatından çıkarabilirdi.

Elimi indirdiğimde yeğenime birkaç kez daha başımı salladım. Aramızda sessiz bir barış sağlanmıştı. "Kitabı beğendin mi?"

Tekrar konuşmadan önce yüzünü silerek yüksek sesle burnunu çekti. "Evet." Kitabı açtı. "Şu ana kadar şu kısım çok hoşuma gitti..." Felsefe romanını bana uzatıp beğendiği yeri işaret etti.

Eğer anlamıyorsan yapılacak şey korkmak değil, öğrenmektir.

Evet.

O alıntıyı ben de çok seviyordum.

ELVEDA

ROSE COBALT

Nisan 2028
Cobalt Malikânesi
Philadelphia

Connor yemek masasının başından sırıtarak bana bakıyordu. Parmakları kibirli dudaklarındaydı. Dirseğinin kayıp yüzüstü patates püresi kâsesine düştüğünü hayal ettim.

Gülümseme, Rose. Ona bu zevki yaşatma.

Ayak bileklerimi birbirinin üzerine atıp çenemi kaldırdım ve masanın *diğer* ucunda dimdik oturdum. Mesafe eşitti. Sandalyelerden hiçbiri diğerinden büyük değildi.

Göz alıcı atmosferi içime çektim.

Kristal kadehler, kızarmış kaz, iki tabak yaban mersini, yeşil fasulye ve patatesler zarif bir masa örtüsünün üzerinde duruyordu. Üstümüzdeki avize pırıldıyordu.

Bayram değildi.

Her çarşamba akşamı aynı yemeği hazırlıyorduk ve çocuklarımızın çoğu yemek sona erene kadar yemeyi unutuyordu, bu da kazı perşembe günü yenecek yemeğe dönüştürüyordu.

Tekrar Connor'a odaklandım.

Büyüyen gülümsemesi, zihinsel ve ruhsal üstünlük hikâyeleri anlatıyordu. Hem çekici hem de tahammül edilmezdi. "Hazır mısın, sevgilim?"

"Kalbini oyup ortasına bıçak saplamak için mi?" Onunla aynı anda ayağa kalktım. Gözlerim alev alevdi. En azından bir saniyeli-

ğine bile olsa boy avantajını istemiştim. "Hayatım boyunca seni *alt etmek* için hazırdım."

Tam olarak benimle aynı anda kadehini kavradı. "Hayal kırıklığına uğratmak istemem ama zaferin başka bir güne kaldı."

Tercümesi: *Ben her zaman kazanırım.*

Bu gece aynı takımda olsaydık, onun zaferi benim zaferimdir diyebilirdim ama biz birbirimize karşıydık ve bu yarışı ben kazanmayı planlıyordum.

Bıçağı kendinden emin bir şekilde elime alıp kadehime vurmak üzereyken, "Kalbinle vedalaş, Richard," dedim.

"Kalbim zaten senin," dedi yumuşakça. "Yani hedefin anlamsız."

"O zaman gözlerini ve beynini oyup kafanı kazırım."

Yedi çocuğumuz yumruklarıyla, çatal bıçaklarla ya da kadehlerle masaya vurarak alkış tuttu.

Oda birden büyük bir gürültüyle canlandı.

Her bir sandalye doluydu. Masa çok kalabalıktı.

Neredeyse gülümseyecektim ama Connor o ışıltıyı görür görmez sanki çoktan kazanmış gibi sırıttı. Elimi yüzüne doğru kaldırdım ve bu işaretle çocuklar sakinleşti.

Connor kaşını kaldırdı. "Demek gözlerime, aklıma ve saçlarıma hayransın."

Çocuklar bir kez daha sevinçle haykırarak masaya vurmaya başladı.

"Annemle babam çok güzel görünüyor," dedi üç yaşındaki Audrey neredeyse *bayılır* gibi. Kızıl saçları Viktorya dönemi şapkasının altından fırlamıştı. Herkes istediği kadar gösterişli ya da sade giyinmişti. O, bize *anne* ve *baba** diyen tek çocuğumuzdu.

Bunun bana kendi annemi hatırlatacağını ve çocuklarımdan biri bana böyle hitap ederse irkileceğimi sanmıştım. Ancak Audrey bu kelimeyi öyle dolu dolu ve coşkulu bir iç çekişle söylüyordu ki... Samantha Calloway'den bahsederkenki o soğuk ve donuk ses tonumla alakası yoktu. Bu masayı Audrey'siz -ya da küçük *gremlin*'lerimizden herhangi biri olmadan- hayal etmeyi reddediyordum.

* Diğer çocuklar "*dad, daddy, mom, mommy*" gibi daha samimi hitaplar kullanırken Audrey'nin daha resmi sayılan "*mother*" ve "*father*" kelimelerini kullanmasına dikkat çekilmiştir. (ç.n.)

Hepsi kalplerimizde eşit, derin ve *sonsuz* bir yer edinmişti.

Çenemi kaldırdım. Connor'ın gözlerini, zihnini ve saçlarını sevdiğimi inkâr etmemiştim. Bıçağımla kadehimi çınlattım. "Her çarşamba olduğu gibi siz her ne yaparsanız, o olur."

"Ve birisi kazanacak." Connor şarabından bir yudum alıp bakışlarımı yakaladı.

O kişi ben olacağım, Richard. Bakışlarımla ona bu sözü ilettikten sonra, "Açılış konuşmaları başlasın," dedim. Ardından Connor'la ben yerlerimize oturduk.

Sekiz yaşındaki Eliot, kardeşlerinden önce elini kaldırdı. Her zaman kural buydu. Anı ilk kim yakalarsa, *ilk* söz hakkı da ona ait olurdu.

Bu rolü on seferden dokuzunda Eliot kapardı.

Eliot'ın ağzında boş bir pipo, üzerinde eski tarz, dar ve özel dikilmiş siyah takımı vardı. Sandalyenin çerçevesine, *ayakkabılarım* minderin üzerine koyarak oturmayı tercih etmişti.

Şarabımdan bir yudum aldım. Gülümsememi saklarken sandalyenin kirlenmesi karşısında dehşete kapılmamıştım. Tam aksine mutluydum. Küçük şeylere takılıp kalmıyordum, kendi annemin benim üzerimde kurmaya çalıştığı kontrolü bu sofraya taşımayı *reddediyordum.*

Herkesin istediği gibi olmasına izin veriyordum ve çocuklarımı kahrolası bir sandalyeden çok daha fazla seviyordum.

Eliot minderin üzerine çıktı. Yedi yaşındayken arkaya doğru düşüp yere kapaklanmıştı. Connor, bu anı özgürlüğün -diğer her şey gibi- bir bedeli olduğunu hatırlatmak için kullanmıştı.

Artık düşmeden ayakta durmanın bir yolunu bulmuştu.

Sekiz yaşındaki kardeşi Tom kambur durarak kardeşinin düşmesini engellemek için Eliot'ın süslü ahşap sandalyesinin çerçevesini sımsıkı kavradı. Sade giyinmişti, üzerinde hançerli kalp baskısı olan siyah, yırtık bir tişört giyiyordu.

Ne olacağını bilen küçük *gremlin*'lerim hızla kadehlerine uzandılar. Biz de öyle yaptık. Tam o sırada Eliot ayağını masanın kenarına yüksek bir gürültüyle koydu. Tabaklar sallandı, çatal bıçak sesleri yankılandı.

En küçük *gremlin*'imiz çok yavaştı. Masa sallanınca Audrey'nin bardağı hemen devrildi. Masa örtüsü suyla ıslandı.

En yakınımda, yükseltici minderinde oturan Audrey, "Ah, olamaz," diye iç geçirdi.

Bez peçetemle kolayca dökülen suyu sildim.

Artık on iki yaşında olan Jane masanın üzerine eğildi. Kedi kulakları ve payetli süveteriyle küçük kız kardeşine genişçe gülümsüyordu. "Dikkat et, Audrey. Bu çocuk masaya sanki bir geminin pruvasıymış gibi basmayı seviyor ve şu çocuk da..." Tom'u işaret etti. "*Her zaman* onun suç ortağı olacak."

Audrey, Jane'in kelimeleriyle büyülenmiş gibi bakıyordu. Anlayıp anlamadığını kimse bilemezdi. Benim narsist kocam bile. Yedi çocuğumuz olabilirdi ama bebekler hâlâ anlaşılmaz küçük canavarlardı. Ellerinden geleni alıp özümserlerdi ve bu da bizim için yeterliydi.

Sevgiyle Audrey'nin elini tuttum, o da diğer minik avucunu benimkilerin üzerine koydu. Buz tutmuş kalbimin kenarları hafifçe ısındı. O bizim son çocuğumuzdu. Zaman biraz -yalnızca bir ya da iki saniye, belki üç bile olurdu- daha yavaş aksaydı hiç şikâyet etmezdim.

"Suj ortması?" Audrey kelimeyi telaffuz etmeye çalıştı.

Kucağında mırlayan Lady Macbeth'i okşarken, "*Suç ortağı*," dedi Jane net bir şekilde.

Audrey dudak hareketleriyle kelimeyi tekrarlayıp başını salladı.

Jane güldü, duyduğu sevgi yanaklarının kızarmasına neden olmuştu.

Gülümsememi durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Connor etrafımızda yaşananlardan çok *beni* izliyordu. Gözlerim ona doğru kısıldı, ardından şarabımı yudumladım.

Eliot daha önce hiç doldurulmamış boş piposunu çıkardı. "Beyler. Hanımlar." Tüm masayı işaret etti. "Her şeyden önce de..." Dramatik bir şekilde duraksadı. "Kendi kendinle doğru ol. O zaman gece gündüze varır gibi, sen de aldatmaz olursun kimseyi!"

Shakespeare'in *Hamlet*'inden bu tutkulu monologdan sonra piposunu ağzına alıp sandalyesinin çerçevesine geri döndü.

Tanrı aşkına.

Gülümsemem beni ele veriyordu. *Soğukkanlılığını koru.* Connor ise çoktan gülümsemenin ötesine geçmişti, üstelik daha yeni başlamıştık.

Eliot'a duyduğum gurur omuzlarımı dikleştirdi, başımı kaldırdım. Sadece bu sahneyi değil, çok daha fazlasını ezberlemişti. Masada kimsenin kitap, bilgisayar ya da telefon bulundurmasına izin yoktu.

Connor onlara defalarca kez aynı şeyi söylemişti. *"Yalnızca zihinlerinizi getirin. Bu her zaman yeterli olacaktır."*

Tom da elini kaldırdı. Eliot gibi o da sandalyesinin üzerine çıktı. Muziplik onların canlı ruhlarına yapışmıştı. Ardından Eliot'a bakıp, "Sevgili, kardeşim," dedi.

Eliot da sırıttı. "Sevgili, kardeşim."

Tom yastığına geri düşerek kambur bir şekilde oturdu.

"Hepsi bu mu?" Audrey'nin ağzı, ağabeyi daha fazla vakit ayırmadığı için delirdiğini düşünüyormuş gibi açık kalmıştı.

Açılış konuşmalarında istedikleri *herhangi* bir şeyi, istedikleri kadar uzun süre dile getirebiliyorlardı. Bu durum Connor'ı onların fark ettiğinden bile daha çok büyülüyordu. Ben de onların haftasının nasıl geçtiğini öğrenmeyi seviyordum ama hepsi paylaşmaya hevesli değildi.

Eliot piposunu kız kardeşine doğrulttu. "O öz konuşan bir çocuk, küçük Audrey."

Audrey'nin yüzünde şaşkınlık beliremeden Connor bana döndü. "Öz konuşan, sevgilim."

"Kısa olma," diye tanımladım.

"Özlülük," diye ekledi.

Gözlerinin ortasında bakışlarımla bir delik açtım. "Sana olan sevgim gibi."

Charlie Keating on yaşındaydı ve Connor'la tartışmalarımızdan en çok eğlenen çocuğumuzdu. Kocam kadar ben de biliyordum ki Charlie zihinsel olarak ayak uydurabilen az sayıdaki kişiden biriydi. Jane de öyleydi. Ayrıca Charlie sürekli sandalyeye yaslanan, cilalı

siyah *loafer*'larını *masanın üzerine* koyan, şık ve modern bir takım elbise giymiş tek kişiydi.

Connor geçen gün ona *gösterişçi* demişti. Bense oğlumu ukala olarak adlandırmıştım. İkimizin de hemfikir olduğu nokta, Charlie'nin eşit ölçüde her ikisi de olduğuydu.

Şarabını hafifçe sallayan Connor'ın yüzüne yayılan kocaman gülümseme, az önceki kelimelerimin zihninde dönüp durduğunu belli ediyordu.

Özlülük.

Sana olan sevgim gibi.

"Rose," dedi nazikçe.

"Richard," diye çıkıştım.

"Yalanı tanımlamanı çok seviyorum."

Dudaklarımı büktüm. "Öz kelimesini betimliyordum. Egonu dizginle."

"Dizginlenemez. Bunu hâlâ öğrenmediysen, belki de yeni bir öğretmene ihtiyacın vardır."

"Eğer *kendini* öneriyorsan yalnızca kalbini oymakla kalmam."

"Kendimi öneriyorum," diye meydan okudu. "Ben en iyisiyim ve sen en iyisini hak ediyorsun."

Gözlerimi devirdim ama tehditlerimi asla uygulamaya kalkmadığımdan onun buna karşılığı olmasına şaşırmamıştım.

"Ayrıca abartıyı tanımladığın için teşekkürler."

Altı yaşındaki Ben dehşetle kapılmış görünüyordu. Masanın bir ucundan diğerine gözlerini gezdirdi. "Yeter," diye inledi. "Kesin artık."

Kaskatı kesildim.

Connor sakin olsa da gülümsemesi silinmişti. Ben'e kelimelerimin mecazlarla, deyimlerle ve abartılı bir dille örülü olduğunu açıklamadan önce Jane tekrar öne eğildi. Eliot ve Tom'un yanında oturuyordu, diğer kardeşlerinin hepsi karşı taraftaydı.

"Pippy," dedi. "Hepsi eğlencesine. Kötü niyetleri yok."

"Kavga etmelerinden nefret ediyorum."

Charlie araya girdi. "Sadece anlamadığın için nefret ediyorsun."

Ben'in ağzı açık kalmıştı. "Anlıyorum. Annem onun kalbini sökmek istiyor! Babam da bunu komik buluyor. Bu komik *değil*." Masadan kalktı.

Kocamla göz göze geldim, bakışlarımızla birbirimize "*bekle*" dedik.

Bir saniye içinde Beckett, kolunu Ben'in omzuna doladı. O teselli edici dokunuşla Ben yeniden sandalyesine çöktü. "Birbirlerini seviyorlar, Ben. Eğer onların sevgisinden bir an bile şüphe edersen, o zaman bize bak. Çarşamba günlerine bak."

Gözlerim yanıyordu, gözyaşlarım akmaya hazırdı.

"Çalışabilirlerdi," diye ekledi Eliot.

"Ama buradalar," diye araya girdi Tom.

Çarşambalar onlarm en sevdikleri gün olmuştu. Bunun nedeni ne kazdı ne de ihtişamlı ortamdı. Yalnızca masanın iki ucunda Connor ve beni gördükleri için bu günü seviyorlardı. Bu haftanın evde hep birlikte olduğumuz tek günüydü. Çocuklarımız yemek vakti geldiğinde kesin olarak ofislerde sıkışıp kalmayacağımızı bildikleri tek gündü.

Bu zekâmızın ve kelimelerimizin saatler boyu çarpıştığı bir gündü. Çocuklar büyüdükçe gitgide bunun daha çok parçası olmuşlardı.

Ben onayım için bana baktı.

Kocama *iltifat etmek* zorunda olduğumu bilerek iç geçirdim. Yıllardır bu cümleyi söylememişim gibi çenemi gevşettim. "Ben..." *Bunu yapabilirsin, Rose.*

Ben küçük yavrularla dolu mağaradaki lanet olasıca bir dişi aslandım.

Boğazımı temizledim. Kocamın kibirle parlayan gözlerinin sıcaklığını hissederek, "Connor Cobalt'ı seviyorum," diye duyurdum.

İşte söylemiştim.

Connor kadehini bana kaldırdı, gülümsemesi kibirden çok sevgi doluydu. Onun sevgisi, narsisizmini öylesine bastırmıştı ki pençelerim geri çekildi.

Charlie başını Ben'e doğru eğdi. "Daha da geride kaldıysan diye söylüyorum, *Connor Cobalt* bizim babamız."

"Onun babam olduğunu biliyorum," diye homurdandı Ben.

Parmaklarımı şıklattım. "Açılış konuşmalarıyla devam edelim." Beş çocuk daha konuşmalıydı. Yalnızca *hayır* da diyebilirlerdi, bizim için sorun değildi.

Charlie parmağını havaya kaldırdı. "Pas hakkımı kullanıyorum."

Audrey kesik bir nefes aldı. "Neden, Charlie?"

Beckett avizeye doğru gülümsedi. "Bu, bir muhalifin havuz partisine takım elbiseyle gelmesini sorgulamak gibi bir şey." Bu örneği kafasından uydurmamıştı. Charlie gerçekten de en pahalı takımını sitemizin bir havuz partisinde giymişti. Sonra da beş dakika içinde oradan ayrılmıştı.

Audrey heyecanla elini kaldırdı.

Connor genişleyen gülümsemesiyle, "Audrey," diye seslendi.

En küçük çocuğumuz konuşmak için ağzını açtı ama herkesin gözü onun üzerindeydi, bu yüzden kelimelerini unuttu. "Ben..."

Hepimiz sabırla bekledik.

"Sen?" Onu yetersiz hissettirmeden yardım etmeye çalıştım.

"Ben*..." Bir anda yanakları kıpkırmızı kesildi, ardından yeniden yerine oturup Viktorya dönemi şapkasına sımsıkı sarıldı.

En büyük üç çocuğumuz Audrey için masaya ritim tuttu.

"Ne kadar bilge sözler. *Ben öyleyim*," dedi Jane kız kardeşine.

Audrey ışıl ışıl gülümsedi. "Teşekkür ederim, Jane."

Gülümsememi saklamak için şarabımdan bir yudum almaya çalışsam da Connor fark etmişti. *Kocanı alt et.* Gülümsememe sevindiği kadar canını *acıtabilirdim.* Saçımı bir omzumda topladım ve başımı yana eğerek çıplak boynumu doğrudan görüş açısına soktum.

O dudaklarını ovuşturdu, sonra elini kadehine indirdi.

Bunu elde edemezsin, dedim gözlerimle.

Göreceğiz, diye cevapladı bakışlarıyla.

Bir yudum daha aldım, tam o anda Beckett elini kaldırdı.

"İtiraf ediyorum," dedi. "Adımı Google'da arattım."

Şarabım boğazıma kaçtı.

"Dikkat et, sevgilim," dedi Connor.

* Başta "ben" anlamına gelen "*I*" kelimesini kullanırken burada hem "ben" hem de "ben öyleyim" anlamına gelecek "*I am*" ifadesini kullanıyor. (ç.n.)

Ona kısa bir bakış attım, sonra ateşli gözlerimi Beckett'a çevirdim. "Bu çirkin dünyanın içinde, seni böyle bir şey yapmaya iten neydi?" dedim.

Connor'la ben yan yana oturup onların *tüm* çocuklarımızın isimlerini Google'da aramıştık. Avukatların rahatlıkla susturabileceğini düşündüğümüz, özellikle karalayıcı bir yazı çıkarsa etik dışı gazetecilerin üzerine av köpeklerini salıyorduk. Bu yüzden aramada Beckett'ın karşısına nelerin çıkacağını biliyordum.

Bale yapan erkeklerle ilgili bütün klişeler...

"Okulda, bilgisayar dersinde Geoffrey Stanford gösterdi," diye açıkladı.

Charlie başını iki yana salladı. "Geoffrey senin adını Google'da arattı. *Sen* değil." Beckett, kendisinin yapmadığı şeyleri üstlenince Charlie'nin canı sıkılıyordu.

Onları hangi şekilde korumam gerekiyorsa öyle korumaya hazır olan savaşçı yanım kabardı. Keskin bakışlarımı oğullarıma çevirdim.

"Sonuçta ben de gördüm," dedi Beckett ikizine.

"Geoffrey, dünyanın geri kalanı gibi tam bir aptal," dedi Charlie. Sonra kısa bir an duraksadı. "Sen hariç." Bunu *yalnızca* Beckett'a söylemişti.

"Beckett." Connor'ın sakin sesi herkesin dikkatini çekti. "Hepimiz etiketleniyoruz. Her gün dışarı çıktığımızda klişelere maruz kalıyoruz. Eğer bunun seni etkilemesine izin verirsen..."

"Kazanmalarına izin verirsin," diye tamamladı Charlie.

Çenem yeniden yukarı kalkarken Beckett bana baktı. Artan özgüveni bir parfüm kokusu gibi etrafa yayılıyordu. Kararlı bir şekilde başını salladı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordum oğluma.

"İhtiyacım olan tek şey buydu."

Lady Macbeth, Jane'in kucağından fırladı. Jane, "Sonraki konuşmayı sen mi yapmak istersin, yoksa en sona mı kalmak mı istersin, Pippy?" diye sordu Ben'e. Sadece ikisi kalmıştı.

"En son." Ben gözünü patates püresine dikti. Geleneği bozarak açılış konuşmaları bitmeden tabağına patates püresi aldı.

Kimse onu azarlamadı ama Charlie yine küçük kardeşine doğru başını yana eğdi. Bıçağımı Charlie'ye doğrulttum. "Kınına sok *şunu*," dedim buz gibi bir sesle. *Şunu* derken kastettiğim, küçük kardeşine fırlatmayı düşündüğü zeki ama alaycı sözlerdi.

Charlie eğlenceyi ve ukalalığı sanki iliğinde, kemiğinde taşıyordu. *Yalnızca senin için anne,* der gibi başını eğdi.

Jane ayağa kalkarken elini havaya kaldırdı. "Peki o zaman..." Parlayan mavi gözleri kardeşlerinin ve bizim üzerimizde gezindi. "Bir aşkı takip etmeye karar verdim."

Audrey kesik bir nefes aldı. "Jane âşık olmuş!"

"Evet, Audrey. Tartışılmaz bir aşkla doluyum."

Kocama baktım, parmaklarını dudaklarına götürmüştü. Bir savaşın başlangıcında olduğumuz için bu yeni tartışmanın altında ezileceğini umuyordum ama hiç sarsılmamıştı.

Bana doğru kaşlarını kaldırdı.

Ben gözlerimi kısarken, "Aşkınla tanıştık mı?" diye sordu Eliot.

"Çünkü tanışmadıysak," dedi Tom. "Bence tanışmalıyız." Onların birbirine olan sadakati dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Erkek kardeşleri aşkının bir insan olduğuna inanıyordu ama Jane bana açılmıştı. Onun aşkının *bir şey* olduğunu biliyordum. Ayrıca aşkı insanın kendi ayağını araması kadar arıyordu.

"Onunla birçok kez karşılaştınız," dedi.

"Aşkın bir insan mı?" diye sordu Beckett.

Jane'den önce cevaplayarak, "Hayır," dedi Charlie. "Onun aşkı sıradan bir şey." Bunu gayet net bir şekilde söylüyordu. Connor ve Charlie gibi ben de Jane'in aşkının ne olduğunu biliyordum fakat geleceğe dair planlarını şimdiye kadar bizimle paylaşmamıştı.

"Çok sıradan," diye onayladı Jane. "Farkına bile varmadan sürekli kullanıyoruz."

Ben ve Audrey bu bilmece karşısında kafaları karışmış gibi yüzlerini buruşturdular.

"Çok mu kafanız karıştı?" diye sordu Jane. İkisi de başını sallayınca açıkladı. "*Sayılar* çok sıradandır. *Sayıları* her gün, bazen bilinçaltımızda bile kullanırız."

"Bilinc... ne?" diye kaşlarını çattı Audrey.

Connor açıkladı. "*Bilinçaltında*. Farkında olmadan."

"Habersizce," diye ekledim ben.

"Annenizin bana olan aşkı gibi," dedi Connor. Kadehinden bir yudum alırken gülümsedi.

Bu cümlenin *yanlışlığı* karşısında alaycı bir kahkaha attım. Aşkı hep görmezden gelen kişi Connor'dı. Sevebileceğini, sevdiğini ve *hepsinin* çoktan içinde olduğunu... Bir şeyden habersiz olan biri varsa, o *Connor'dı*.

Ben her zaman biliyordum.

"Yani senin aşkın sayılar mı?" diye sordu Eliot.

"Onun aşkı matematik," diye açıkladı Charlie cevabı.

"Kesinlikle." Jane gülümsedi. "Gelecek yıl için yarışmalara kayıt yaptırdım. Matematik kulübüne katılıyorum."

Kardeşleri tabakları, kadehleri tokuştururken Tom da masada ritim tuttu.

Nefes alamıyormuşum gibi elimi göğsüme koydum. Elbette nefes alabiliyordum, hayattaydım ama ilk kez Jane'in bir hayalini, bir hedefini, hayata dair bir tutkusunu dile getirmesine tanık oluyordum. Bu tutku bir yıl ya da iki yıl sürse bile onu elimden geldiğince desteklemeye kararlıydım.

Hem sevdiğim hem de nefret ettiğim şeylerden oluşan bir şey olsa bile yapacaktım.

Akademik rekabet ortamları? Onları *seviyordum*. Sadece Connor'la orada tanıştığım için değildi. Çok daha öncesinden beri yarışmayı, öğrenmeyi seviyordum.

Ama matematik? Ondan *nefret* ediyordum.

Yine de cehennem buz tutsa bile her lanet yarışmada orada olacaktım. Ne olursa olsun.

Jane oturmadan önce babasına, ardından bana baktı. İkimiz de gururumuzu gözlerimizle ifade ettik. Sorduğumuz soruları neşe içinde yanıtladı.

Seçmeler olacak mıydı? Evet.

Takımda kaç kişi olacaktı? Şimdilik emin değildi.

Yerine geçtiğinde bir yılda gülümsediğimden daha fazla gülümser haldeydim. Herkesin dikkati ise en küçük oğlana çevrilmişti, ağzı patates püresiyle doluydu.

"Senin sıran, Pippy."

Ben suyundan bir yudum alıp ayağa kalktı. "Bence bir insan bir *ağaca* her dokunduğunda yeni bir ağaç dikmeliyiz." Onun önerisini sonuna kadar dinledik ama Ben hayalini ciddiyetle savundukça Connor dudaklarını ovuşturuyordu. "Hepsini arka bahçemize dikeceğiz ve insanları çağıracağız. Onlar gelip bakacaklar ama dokunamayacaklar, yoksa ağaçlar *ölecek*. Ağaçlar dünyaya yardım ediyor, bu yüzden önemliler."

İlk olarak Charlie konuştu. "Bir milyar ağacın arka bahçemize dikilebileceğine inanıyorsun."

"Neden olmasın?" diye omuz silkti Ben.

"Bu biraz idealistçe," diye açıkladı babası.

Hemen araya girdim. "Ki bu bir kusur *değil*."

Connor şarabını yudumlarken, "Bazı durumlarda idealizm bir kusur olabilir," diye karşılık verdi.

"Narsisizm de öyle."

Çocuklar cevabım üzerine tabaklarını birbirine vurup masada tempo tuttular. Connor kadehini kaldırarak teslim olur gibi davrandı fakat ben kocamı iyi tanıyordum. O asla bu kadar kolay pes etmezdi. "İkinci ifadenin doğruluğu, ilk ifadenin yanlışlığını ortadan kaldırmaz," dedi.

Çocuklarımız kahkahalarla ayaklarını yere vurarak gülmeye başladılar.

Seni yakacağım, Richard.

Eliot piposunu çıkardı. "İdealist kelimesi, nahif anlamına geliyor değil mi?"

"Evet," dedi Connor şarabını yudumlayarak.

Ben incecik kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben ağaçları ve onların ne anlama geldiğini biliyorum. Bu önemli," dedi.

Onun bakışını yakaladım. "Senin için önemli olan şey benim için de önemlidir, küçük *gremlin*'im."

Connor oğluna, "Ağaçlara olan sevginden şüphe etmiyoruz," dedi dürüstçe.

Bu kelimeler şimdilik Ben'i yatıştırmış gibi görünüyordu. Yine de en küçük çocuğumuz sandalyesine gömüldü, derin düşüncelere dalmış gibiydi. Connor birkaç saniye daha onu inceledi. Ben, domates çorbası kutusuyla aya uçabileceğine inanan tek çocuğumuzdu. Uçaktan paraşütle atlayarak yunusları özgürlüğe kavuşturmayı dile getiren tek çocuktu.

Eleştirel düşünürlerle dolu bir evde o bir istisnaydı. Aslan yavrularının arasındaki küçük kuzuydu. Onu koruyorduk, besliyorduk ve değiştirmeyi *hiç* istemiyorduk. Fakat bazen aslanlar farkında olmadan biraz fazla sert ısırıyordu.

Kadehimle ayağa kalktım, Connor da aynısını yaptı. Hırıltım boğazımı tırmalasa da dudaklarımın arasından çıkmasına izin vermedim.

Eğlenen bakışlarını okudum. *Yenilmeye hazır mısın, sevgilim?*

Kendini hazırla, Richard.

"Açılış konuşması bu kadardı. Asıl oyun şimdi başlıyor." Bıçağımla kristali tıkırdattım. Çocuklarımız yaban mersini sosuna ve yeşil fasulyelere uzanarak tabaklarına yemek koydular ancak Ben dışında kimse birkaç lokmadan fazlasını yemedi.

Biz de yerimize geçtik.

Bir kez daha herkesten önce davranarak ilk soruyu soran Eliot oldu. "Mozart'ın operasının adı neydi? Sihirli... ne?"

Cevap dilimin ucuna geldiği anda, "Flüt," dedi Connor.

"Bir puan babama." Jane her zaman yanında bir defter getirip puanları tutardı. Model BM'de yarattığımız oyunun başka bir varyasyonunu oynuyorduk.

Birbirimizle ilk tanıştığımız gün.

Bu nostaljik gerçek, yenilgi ve kayıpların soğuk düşünceleri arasında, Connor ve benim aramda sıcak ve sessiz bir şekilde hissedildi.

"Yüz on beşin Roma rakamı nedir?" diye sordu Jane.

En azından bu harfleri biliyordum. "CXV," dediğim anda Connor da cevaplamaya başlamıştı. Tabağıma bir dilim kaz eti alıp kesmeye

başladım. Bıçakların birbirine sürtünmesinden çıkan tiz ses şiddetliydi. Gürültüyü Connor'a yönlendirmeye çalışarak tüm dikkatimle onu süzdüm.

Şarabını tazeledi.

Biz de soru sorabilirdik ama bu puan kazanma şansımızı kaybetmek anlamına geliyordu. Çocuklarımızın arasındayken bile fazlasıyla rekabetçiydik. Oyunun kuralları şunlardı; herkes herhangi bir kategori için soru sorabilirdi ama referans materyali kullanamazlardı.

İlk doğru cevabı veren ise puanı kazanırdı.

Asla kendimizi tutmazdık. Çocuklarımız kazanacak diye onlara kolaylık tanımazdık. Belki bir gün bizi yeneceklerdi ama şimdilik savaş Connor ile benim aramda geçiyordu. Çocuklar akşam yemeğinden önce ezberledikleri sorularla bizi alt edebileceklerini görmekten hoşlanıyorlardı.

Tam da bu nedenle bir sonraki soru hızlı bir şekilde geldi. Connor cevaplarına başladığı anda ben, ben konuşmaya başladığım anda o araya giriyordu.

"Annemle babam berabere," dedi Jane yemeğin otuzuncu dakikasında. "İkisi de yirmi iki puanda. Charlie'nin üç puanı var."

"Titanik'in kaptanı kimdi?" diye sordu Beckett. Cevabını bildiğimi bildiği bir soru sormuştu.

Connor bunu hissetmişti fakat soruyu çoktan cevaplamıştım. "Edward John Smith."

"Kaynak kullanarak mı cevapladın, sevgilim?" dedi Connor. "Yoksa hile mi yaptın?"

Bu kavgacı kelimeler beni kızdırdı. "Asla hile yapmam." Beckett'tan takımıma katılmasını istememiştim ama belli ki bu durumda Rose Takımı'nı tercih ediyordu. Ben de bu küçük *gremlin*'i asla tarafımdan atmazdım. Benim takımımda hepsine yetecek kadar yer vardı.

Connor'a bile.

On dakika daha oynadık. Çocuklarımız kendi sevdikleri konulardan sorular sordular. Matematik, fen, dans, drama, müzik, dünya ve aşk. Bir kez daha berabere kalmıştık.

Connor, sonun yaklaştığını biliyormuşçasına ayağa kalktı. Ben de onu takip ettim. Topuklu ayakkabılarımla daha uzun hissediyordum. Masamız fiziksel olarak bizi ayıran ama zihinlerimizi iyice birbirine saran, iç içe geçiren çocuklarımızla doluydu. Masayı bir kenara atsak bile bu kadar yakın olamazdık.

Sahip olmak istediğim her şeye sahiptim. Ona sahiptim. Onlara sahiptim. Bu yemek odası, yalnızca hayal edebileceğim bir şekilde *yaşamla* doluydu.

Gerçekten geriye söylenecek veya yapılacak ne kalmıştı ki?

Çoktan zafer benimdi. Onunla, onlarla ve kendimle gurur duyuyordum.

Connor dikkatle, özlemle bana bakıyordu. İçimde kükreyen her zafer düşüncesini görüyor ve işitiyordu. Onun derin mavi gözleri, sarsılmaz vaatleri ve sevgisiyle, o kibirli ve gelişen gülümsemeyle gök gürültüsü gibi çarpıyordu.

Derin bir sesle konuştu. "Sana bir sır vereceğim, sevgilim."

Söz konusu o olduğu için gelebilecek her şeye hazır bir şekilde bekledim.

"Kazanmayı her zaman sevmişimdir ama seninle bir saniye daha geçirmek için sonuca ulaşmamız gereken her türlü süreyi uzatırdım."

ELVEDA

CONNOR COBALT

Nisan 2028
Cobalt Malikânesi
Philadelphia

Hayatta pek çok gerçek vardı ama ben birçok güzel çocuğumuzla dolu masanın bir ucunda Rose'un karşısmda dururken yıllarca kınadığım bir gerçeği benimsedim.

Âşıktım.

Sadece kendime değil, *çok* daha fazlasına.

Bu gerçek asla değişmeyecekti.

En küçük oğlumuz masadan kalksa bile. Çocuklarımız Ben'in bir soru soracağını düşünüyorlardı. Ben bu inancı paylaşmıyordum. Rose da paylaşmıyordu. Delici, duygusal bakışları beni bırakmış, altı yaşındaki oğlumuza odaklanmıştı.

Son yirmi dakikadır Ben kendini ortamdan izole etmişti, bakışları kapıya kayıp duruyordu. Konudan sapmak üzere olmasına şaşırmamış olsam da söylediği şey beni gerçekten şaşırtmıştı.

"Buradan kaçacağım."

Rose nefesini verdi, köprücükkemikleri belirginleşmişti. Bakışları soru işaretleriyle doluydu. Benzer sorular benim bakışlarımda da vardı.

Gözükmelerine izin verdim. Ben'in bu duyguları görmesine izin verdim. "Neden?"

"Nedenini söylemek istemiyorum."

Rose ve ben masanın başındaki yerlerimizi terk ettik, bu nadir

bir durumdu. Oğlumuzun boş sandalyesini itip üzerindeki "*Bitkiler Havalıdır*" yazan su yeşili tişörtünü düzelttiği yere yaklaştık.

Rose'un yanına yanaştım. Elim onunkini buldu ve parmaklarımızı birbirine doladım. Onun öfkeli, cayır cayır yanan ateşinin yanında ben sakin ve durgundum. Ben'in gitmesini fiziksel olarak engellemiyorduk. Bir illüzyon da olsa gerçek de olsa isterse ayrılma gücü vardı.

Ayakları vardı. Beyni vardı. Kapıdan çıkıp bizi geride bırakabilirdi. *Hayır*, oğlumun kaçmasını istemiyordum. Düşüncesi bile kalbimi kırıyordu.

Zihnim parçalanıyormuş gibi hissediyordum.

Biz durumu ele alamadan Charlie araya girdi. "Ciddi değil."

Ben'in yüzü incinmişlik, *öfke* ve hayal kırıklığıyla kıpkırmızı kesildiği anda... oğlumu anladım. Aynı anda Rose'un farkındalığını da hissettim. O da anlamıştı. Aynı kitabın, aynı hikâyesinin, aynı sayfasındaydık.

"Toparlanmana yardım etmemizi ister misin?" diye sordum en küçük oğluma.

Ben'in ağzı şok içinde açıldı.

"İstediğin buydu, değil mi?"

Bir an tereddüt ettikten sonra başıyla onayladı.

Rose sert ama ateş dolu bir ses tonuyla, "Diş fırçanı *unutma*. Fırçalamayı reddetmen umurumda değil ama en azından çantanda olsun. Sana bir liste yapmamı ister misin?" diye sordu.

Ben biraz daha düşündü. "Liste olur ama resimli olsun."

"Peki o zaman resimli olacak," dedi. Sesi sanki oğlumuza sarılıyormuşçasına şefkatli çıkmıştı.

"Bir harita ister misin?" diye sordum. "İhtiyacın olan başka ne önerebiliriz?" *Dünyayı verebilseydik sana verirdik.*

"Bir haritam var. Dün çizdim. Yürüyerek gideceğim, bu yüzden fazla bir şeye ihtiyacım yok."

Eliot ve Tom kıkırdadılar. Niyetleri kötü değildi ama gülerek farkında olmadan onun fikirlerini küçümsemişlerdi.

Ben, sandalyenin kenarında sallanan bir ağabeyine ve yanında

kambur bir şekilde oturan diğer ağabeyine döndü. "Ben *ciddiyim!*" diye bağırdı tüm benliğiyle. Boynu pancar gibi kızarmıştı. "Gidiyorum! Gidiyorum ve *asla* geri dönmeyeceğim!"

Ağabeylerinin yüzleri düştü. Bir anda kardeşlerinin kelimelerinin gerçek anlamını ve ciddiyetini fark etmişlerdi. Konu gerçekten *gidebilmesi* değildi, önemli olan gitmek zorunda *hissetmesiydi.*

"Pippy?" diye seslendi Jane.

Eliot ve Tom aynı anda, "Ben?" dedi.

Ben ince kollarını göğsünde kavuşturup masaya sırtını döndüğünde çocuklarımız fısıldaşmaya başladı.

Rose ve ben oğlumuzu kapının yanındaki çay arabasına yönlendirdik. Ben ağır ağır nefesler alıyor, öfke dolu gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Onun yanında diz çöktük. Rose temiz bir peçeteyle yanaklarını sildi. Ben de ona yatıştırıcı birkaç Fransızca cümle fısıldadım.

Ben duyulmak istiyordu.

Biz onu her gün duyuyor, dinliyor olsak da bu gece fikirlerinin susturulduğuna inanıyor olabilirdi. Ancak ben fikrini reddetmiyordum. Yalnızca onlara meydan okuyordum, Ben'in kendi inançlarının arkasında durmaya hakkı vardı. Ne kadar uçuk ve fantastik olursa olsun. Rose ve ben o ne düşünürse düşünsün, yine de onun yanında olacaktık.

Hayale dayanıyor olsalar bile onun fikirlerini her zaman ciddiye alıyordum. Onları saçma sapan bulmuyordum. Onu *absürt* olarak nitelendirmiyordum. O keşfedilmemiş renklerde hayaller kuran *idealist* oğlumdu.

Bu bir gerçekti.

Burnunu çekti, yanakları kurumuştu. Nefes alışverişleri daha rahattı.

"Eğer gerçekten gitmek istiyorsan sana yardım edeceğiz," dedim.

Rose gözyaşlarını tutmaya çalışarak, "Her adımda kalbimiz kırılacak olsa da sana yardım edeceğiz," dedi.

Ben sulanan gözlerini ovuşturdu.

"Seçeneklerin var," dedim nazikçe. "Her zaman seçeneklerin ola-

cak. Senin seçimlerine saygı duyuyoruz ve gitmeni izlemek bize acı verecek olsa da *senin* isteğin bu olduğu için sana izin vereceğiz. Gerçekten istediğin bu mu?"

Evet demesi ihtimalinden korktum. Gerçekçi ve mantıklı olursam asla kaçmayacağını kendime söyleyebilirdim ama bu yanılsamayı yaşamak korkunç olurdu. Hislerimi ayıramazdım, ayırmaya da çalışmamıştım.

Ayıramayacağımı biliyordum. O *benim* oğlumdu.

Bu ailenin bir parçasıydı.

Onun yeri doldurulamazdı.

Onun valizlerini hazırlardık, elindeki valizleri merdivenlerden aşağı, sokağa sürüklemesini izlerdik. Oğlumuz fikirlerinin neon kaleler ve bulutlarda yaşadığını fark edene kadar bizi terk etmiş gibi davranabilirdik.

Ancak site kapısına ulaşmadan önce bu noktaya gelmezse, gitmesine izin vermezdik. Elimizden geldiğince arzularım yerine getirecek olsak da onun güvenliğini *asla* tehlikeye atmayacaktık.

Bütün bunlar duyulduğunu hissetmesi içindi. Anlaşıldığını hissetmesi için. Bunu ona duyduğumuz sevgiden dolayı yapıyorduk.

Ben tereddüt etti, yüzü kızarmıştı.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Buraya ait değilim," dedi başını eğerek.

Ateşli bir tutkuyla, "*Aitsin!*" dedi Rose. "Ben Pirrip Cobalt, bu masaya aitsin. Kalbime aitsin." Oğlumuzun ellerini sıkıca kavradı, tamamen yeni bir duygu ile gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Bu aileye aitsin. Sana yemin ediyorum ki, aitsin."

Ben elinin tersiyle burnunu ovuşturdu.

Rose'un tutkusu beni uyandırdı, *gerçek* bir duyguyla boğazım düğümlendi.

Birkaç saniye düşündükten sonra titreyen hislerle, "Sen bizim hayatımızda *gereklisin*," dedim oğluma.

Ben kısa bir nefes aldı.

"Seni seviyorum," dedim en ufak bir şüphe olmadan. "Hepimiz seni seviyoruz. Farklılıklarınla, benzerliklerinle, kim olduğunla."

"Biz de, kardeşim," dedi Eliot dikkatimizi yeniden masaya çekerek.

Rose ve ben doğrulduk, Ben bizim gördüğümüz şeyi görmek için bacaklarımızın arasından sıyrıldı.

Bütün çocuklarımız ayağa kalkmıştı. Sadece ayaklanmamışlardı. Masaya yükselmişlerdi. Tabakları kenara itmişlerdi, kadehleri devirmişlerdi ama gözleri sadece Ben'in üzerindeydi. Sanki önemli olan tek kişi oymuş gibi ona bakıyorlardı. O bir tabaktan, bir sandalyeden, bir bardaktan ve hatta kendilerinden bile daha önemliydi.

Elini uzatan ilk kişi Charlie oldu. "Biz de seni seviyoruz, Ben."

Rose, aşk ve sadakatten örülmüş bir kale gibiydi. Sarı-yeşil gözleri yaşlarla dolmuştu. Çünkü artık gelecek sandığımız şey gelecek değildi.

Şimdiki zamandı.

Ve biz tam da onun içinde yaşıyorduk.

Elini kavradım. Kalbim -mantık, pratiklik ve bencil arzular için çarpan kalbim- alevler içindeydi.

Ben ağabeyinin elini tuttu ve Charlie onu masanın üzerine çıkmasına yardım etti. Her bir çocuk gözlerimizin içine baktı. Sanki dünyanın tüm bilgeliğini ve sırlarını öğrenmişler gibi gülümsüyorlardı.

Her biri kendine özgüydü.

Her biri kendi fikirlerine sahipti.

Her biri kendisiyle gurur duyuyor, kendisini seviyordu.

Ben de bundan daha azını beklemezdim.

Jane, Rose ile bana baktı. "Ensemble," dedi güçlü bir sesle.

Dudaklarım parlak bir gülümsemeye kıvrıldı. Rose duygulanmıştı, parmaklarını dudaklarına götürdü ve ateşli sarı-yeşil gözleri benim dingin mavilerimle buluştu. Boynunun alt kısmını okşadım.

Bakışlarımızı yeniden çocuklarımıza çevirdik. Onların üzerindeki ateş ve su gibiydik. Yedi çocuğumuza, ilk tanıştığımız andan beri içimizde yaşayan tek kelimeyi söyledik.

"Ensemble."

Birlikte.

GÖRÜŞÜRÜZ

DAISY MEADOWS

Nisan 2028
Hayvanat bahçesi
Utah

Uzun yıllar boyunca hayvanat bahçelerinden uzak durmuştuk. Sulli doğmadan önce bir kez gittiğimizde insanların üzerimize abanarak fotoğraf çekmesiyle, isimlerimizi haykırmalarıyla sona ermişti. Kızlarımızı böyle bir kaosun içine sokmayı hiç düşünmemiştik.

Winona geçen bir yıl boyunca, "Tüm filleri, kaplumbağaları, zebraları ve tek boynuzlu atları görmeye gidelim!" diye yalvardığında bile kabul etmemiştik.

Dudaklarının kenarında beliren hafif gülümsemeyle, "Siktiğimin tek boynuzlu atları," diye mırıldandı Ryke.

Tek boynuzlu atların hayvanat bahçelerinde değil, görkemli topraklardaki görkemli çayırlarda yaşadıklarını açıklamıştım.

"Öyleyse hadi bir tekneyle oraya gidelim," diye bağırdı Winona.

Bir tekneyle görkemli topraklardaki görkemli çayırlara gitmemiştik ama sonunda bir hayvanat bahçesi durağı olan bir gezi planlamıştık. Bunu yapmamızın tek nedeni bahsi geçen hayvanat bahçesinin yalnızca çalışanların olduğu bir günde bizi içeri almayı kabul etmesiydi. Kalabalık yoktu, o kadar fazla insan bile yoktu. Sadece birkaç görevli, hayvanlar ve biz vardık.

"Bir şey isterseniz söyleyin yeter. Kasayı açarım," dedi bize çok nazik davranan hayvanat bahçesi rehberimiz Bethany. Önce bizi hediyelik eşya dükkânına doğru götürdü, hayvanları sonra görecektik.

Çocuklarımız önümüzde ilerlerken Ryke'ın arkasına geçip beli-

ne sarıldım. Şakacı bir şekilde onu yavaşlatmaya çalışsam da o beni peşinden sürükleyerek kolayca ilerledi. Çiçek tacıma baktığını fark ettiğimde oyunbaz bir tavırla kolunu ısırdım.

Ardından enerjik dört yaşındaki *zürafamız* dükkânın derinliklerine doğru koştu. Burası cennetin ta kendisiymiş gibi hoplayıp zıplıyordu. Winona Briar Meadows, yalnızca ruhen değil, kostümüyle de bir zürafaydı. Bu sabah turuncu ve beyaz zürafa tulumunu giymesine yardım etmiştim. Kapüşonu dağınık kahverengi saçlarını gizliyordu.

On yaşındaki kızımız ise ters yöne, gümüş kolye ve ipli takıların bulunduğu kovaya doğru koştu.

Nefesim kesildi. "Sürümüz dağıldı. Şimdi nereye gideceğiz? Ne yapacağız?"

Ryke sarı saçlarımı karıştırdığında çiçek tacım yana kaydı. Ardından bana döndü. Ben ayak ucumda sallanırken avuçlarımı sert göğsüne bastırdım. Gri tişörtünün altındaki kasları gergindi. Aslında başındaki yeşil beyzbol şapkasını çalıp takmak isterdim ama bugün çiçek tacı günüydü.

Sulli de aynı taçtan takıyordu, hazırlanırken birlikte takıp takamayacağımızı sormuştu.

Kurdum bana bakıyordu, kahverengi gözleri birkaç dakikada bir sarı tişörtüme kayıyordu. Tişörtün üzerinde "*işte güneş geliyor*" yazıyordu.

"Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim," dedi Ryke.

Gülümsemem on kat artarken ellerim tıraşsız çenesine gitti. Avuçlarımın artında sakallarının pürüzünü hissedebiliyordum. Öylece durdum. Güçlü, cesur, cüretkâr, tehlikeli ama en önemlisi *nazik* ve *şefkatli* biriyle doğrudan bağlantıda olmaktan çok hoşlanıyordum.

Bu dünyada bana bu adamdan daha çok değer veren biri var mıydı acaba? Onun dışında beni böylesine bütünüyle seven biri var mıydı?

Olduğunu sanmıyordum. Olabileceğini de düşünmüyordum.

Ryke daha fazla beklemedi.

Başımın arkasını kavrayarak beni öptü, öpücük derinleştikçe

kollarımız birbirine doğal bir şekilde kenetlenmişti. Dudaklarının altındaki gülümsemem genişledi.

"Babacığım! Yardıma ihtiyacım var!"

"Anne, buraya gelebilir misin?"

Dudaklarımız ayrıldı, fiziksel olarak da ayrılmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Görünüşe göre ben bu tarafa, sen de o tarafa gidiyorsun." Geri geri Sulli'nin karıştırdığı mücevherlerle dolu şeffaf kovaya doğru yürüdüm.

"Başını fazla belaya sokma, tatlım." Beni bir kez süzdükten sonra dikkatini zıplayıp duran küçük kızımıza çevirdi. Yunus, deniz kaplumbağası ve penguen pelüş hayvanlarının bulunduğu en üst rafa ulaşmaya çalışıyordu.

Winona'nın bitmek bilmeyen enerjisinden hiç yorulmuyorduk. Onun coşkusu, bizim enerjimizle gayet iyi uyuşuyordu. Sulli'nin yanına kayıp kalçamla hafifçe onu ittim.

O da aynı şekilde karşılık verdi. Elindeki ip kolyeleri bana göstererek, "Bunları alabilir miyim?" diye sordu.

Her birinde birer gümüş hayvan figürü vardı. Kuş, yunus, kurt ve su samuru. Seçimlerini görünce gülümsedim. Hangisinin hangimizi temsil ettiğini çok iyi biliyordum. Ben kuştum. O yunustu. Ryke kurttu. Winona ise su samuruydu. "Tabii ki," dedim.

"Kurt kolyesini almak istiyorum, sana yunusu vereceğim. Su samuru babama, kuş da Winona'ya gidecek."

Sulli her zaman bizi düşünüyordu. Küçükken ben hiç kimsenin *bir numarası* olmamıştım. *İki* ya da *üç numaralı* kız kardeştim. Bazen *dördüncü* olduğum bile oluyordu. Ryke'la ben kızlarımız için bir numaraydık ve bu inanılmaz bir duyguydu.

Yalnızca kızımın *her zaman* kendini de düşündüğünden emin olmak istiyordum. "İstemiyorsan paylaşmak zorunda değilsin."

Sulli yamuk duran çiçek tacını düzeltti ve gülümsedi. "Bunu gerçekten, *gerçekten* istiyorum, anne."

"Öyleyse kesinlikle kendiminkini takıyorum," dedim. Bu normal bir şey olmasına rağmen kaşlarımı aşağı yukarı oynatarak inanılmaz bir hareketmiş gibi davrandım.

"Daha yukarı!" Winona'nın kahkahası sesini aydınlatıyordu. Küçük zürafa, Ryke'ın omuzlarında oturuyordu. Çoktan en yüksek rafla aynı hizadaydı.

"Başını sikik tavana mı çarpmak istiyorsun?" diye sordu Ryke.

"Evet!"

Ryke, elini ayak bileğine koydu. "Öyle sikik bir şey olmayacak, tatlım."

"Neye bakıyorsun, bücür?" Sulli zıplayarak küçük kız kardeşinin yanına gitti.

"Deniz kaplumbağalarına!"

Sulli omzunun üzerinden bana baktı, beni bekliyordu. O anda cebimdeki telefonum tanıdık bir zil sesiyle çalmaya başladı. Kızıma telefonumu gösterdiğimde başını salladı ve hemen Ryke'la Winona'nın yanma koştu.

Kolumu kasanın üzerine yasladım. Yan tarafta, anahtarlık rafının yanında duran hayvanat bahçesi rehberimiz Bethany mesaj yazıyordu ama onun konuştuklarımı duyup duymayacağını umursamadım.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Merhaba."

"Tamam, şey, ben mağazadayım," dedi Willow sanki kimseye görünmeden reyonlarda dolaşıyormuş gibi fısıldayarak. "Ve şey... Sen döndüğünde hâlâ kahvaltı planımız geçerli, değil mi?"

"Kesinlikle, çok uzun zaman oldu," dedim. En iyi arkadaşımı bir haftadır görmemiştim. Kulağa kısa bir süre gibi gelse de o Philly'deyken neredeyse her gün görüşürdük. Bu yazın en büyük üzüntüsü Willow'un Garrison ve dört yaşına basmak üzere olan kızları Vada ile Londra'ya gidecek olmasıydı. Bu onları uzun süre göremeyeceğimiz anlamına geliyordu.

"Katılıyorum..." dedi Willow. Düşünüyormuş gibi bir ses çıkardı. "Ah... niye aradığımı unuttum... bir saniye."

Gülümsedim ve sergideki yunus magnetlerini kaydırdım. "Sana bütün hatırlatma enerjilerimi gönderiyorum."

"Aldım onları."

Şaşırmış gibi yaptım. "Lily haklıymış. Gerçekten güçlerim *var*."

Willow güldü. "Lily'ye kalsa hepimizin süper gücü olurdu."

Bu gerçek karşısında gülümsemem genişledi. Farkında olmadan parmağımdaki gümüş yüzüğü okşadım. Ortasında kare bir desen vardı. Willow bana yüzüğünü verdiği günden beri onu hiç çıkarmamıştım, o da aynı şekilde kendi yüzüğünü hiç çıkarmamıştı.

"Winona muzlu kekten mi, yoksa yaban mersinli pankekten mi nefret ediyordu?" diye sordu Willow sessizce. "Vada yaban mersini dedi ama Garrison muzlu kek olduğundan oldukça emin."

Vada ve Winona, Audrey ve Kinny'yle birlikte en iyi arkadaşlardı. Bu yüzden ortada bir oyun buluşması varsa, muhtemelen dördü de bir arada olacaktı.

"Yaban mersini sevmiyor," dedim. "Muzlu kekleri sevmeyen Sulli ama yalnızca içine fındık konulduysa." Sullivan hâlâ çevremdeki en yemek seçen kişiydi ama idare ediyordu.

"Harika, tamam. Pankek reyonuna gitmek üzereydim. Yaban mersini yok. Ryke'a benden selam söyle. Döndüğünüzde görüşürüz."

Telefonu kapattığımızda arkadaşlıklarla ilgili tüm teorilerimi hatırladım. Bir şekilde, geçen yıllara ve araya giren mesafelere rağmen bu özel arkadaşlığı korumayı başarmıştım.

Bu arkadaşlık hayatta kalmıştı.

Ahşap çitin yanma yaklaşırken zürafa alanını işaret ederek, "Bak, Winona," diye seslendim. Adım atarken, ipten yaptığım kolyeyi Ryke'm bileğine bağlamaya çalışıyordum. Başka bir yerine takılmayacak kadar kısa gelmişti, benimki de daha çok bir *choker* gibi gözüküyordu.

Winona sevinçle çite doğru koştu, kapüşonu geriye düşmüştü. Sulli de hemen kardeşinin peşinden koştu.

Ryke dişlerini kullanarak bileziğin düğümünü gevşetti, sonunda bileğine tam oturacak şekilde bağladı. Sırt çantasında tıkıştırılmış pelüş hayvanlarla dolu bir torba vardı. Winona kendine Simon adında bir deniz kaplumbağası almıştı, sonra da en yakın üç arkadaşı için üç tane daha seçmişti. Sulli için de bir yunus beğenmişti.

Ninova

Hayatımda hiç kalabalık olmayan bir hayvanat bahçesine gitmemiştim. Ne izdiham vardı ne de kalabalık *insan* toplulukları. Kaldırımda kimse yoktu, hayvanların yaşam alanları uzaktan daha net görülüyordu. İçimi dolduran bu manzara değildi.

Seslerdi.

Kuşların cıvıltısı, aslanların kükremesi... Tırnakların ve toynakların toprağa vurması. Biz insanların çıkardığı sesler, doğanın şarkısını asla bastıramıyordu. Gözlerimi kapatıp bütün gün sadece bunu dinleyebilirdim.

Ryke'm uzun uzun bana baktığını fark ettiğimde, "Ne oldu?" diye sordum.

"Gerçekten çok mutlu görünüyorsun," dedi. Neredeyse gözleri dolmuştu.

"Gerçekten öyle hissediyorum." Bunu kesin bir şekilde söyleyebiliyordum. Büyük bir kolaylıkla. O kadar mutluydum ki, neredeyse çığlık atabilirdim. Oyun olsun diye kolunu ısırdım, o da başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

Çitin yanındaki Winona ve Sulli'ye ulaştık. Minik zürafamız çitin üzerinden tırmanarak yaşam alanına girmeye çalışıyordu.

Ryke onu çitin üzerinden indirip ayaklarının üzerine bıraktı. "Bu sikik şey çok tehlikeli."

Winona'nın ağzı açık kaldı. "Ama... ama hayvanları nasıl göreceğiz?"

Sulli yüzünü buruşturdu. "Bu iş çok kötüye gidecek," diye fısıldadı bana doğru. Ardından bankın üzerine çıkıp oturdu. Winona sanki onu yanlış yere getirmişiz gibi başını sağa sola sallarken Sulli huzurlu ortamı içine çekti.

Hayvanat bahçesinin ne demek olduğunu tam olarak bilip bilmediğini merak ettim ancak "*tüm hayvanları görebileceğin bir yer*" den daha iyi bir cevap olmayacağı için başka bir açıklamaya gerek olduğunu düşünmüyordum.

Ryke omzunun üzerinden bana baktı. O bakışı tanıyordum. "*Siktiğimin doğru kelimelerini bulamıyorum. Sana ihtiyacım var, Dais,*" diyen bakıştı.

Daha önce hiç kimseye gerekli olmamıştım. Ryke'tan önce hiç istenmemiştim, hiç gerçekten sevilmemiştim. Hak ettiğim gibi sevilmeyi ilk kez onunla öğrenmiştim.

Hızlı hareket ettim.

Ryke'ın yanında, Winona'nın boy hizasına eğildim. "Hayvanları şuradan izliyorsun," dedim ahşap çitin aralıklarını işaret ederek. Kuru çalılıkların ve kumlu toprağın üzerinde iki zürafa ağır ağır yürüyordu.

Winona parmaklıklara tutundu, başını aralarından geçirdi.

Metal çit aynı zamanda vahşi hayvanları bizden ayırıyordu. Winona'nın heyecanı okyanusa batan bir çapa gibi hızla azaldı.

Ryke'a baktım, bir elini kalın telli saçlarından geçiriyordu. Beyzbol şapkasını geri takıp kollarını iki yana açtı. "Onu sikik bir hayvan çiftliğine falan götürmeliydik."

"Bilmiyorum..." Bu durumun yalnızca Winona'nın hayvanlara *dokunmak* istemesiyle ilgili olduğundan emin değildim.

Ryke yanıma çömeldi. Winona'mn çitin arasından fırlayıp gitmeye karar vermesi ihtimaline karşı bir eli kızımızın sırtındaydı. Winona ise tamamen sessizdi, henüz bizim tarafımıza dönmemişti.

Ryke'la iyice yakın olduğumuz için fısıldadım. "Hayvanlara dokunmaktan hiç bahsetmedi ki. Yalnızca onları *görmek* istediğini söyledi."

"Belki kafası karışmıştır."

Bu mümkündü. Kızımızın dönmesini beklerken yanağımı Ryke'ın koluna yasladım. "Tahmin et ne oldu?"

"Ne?"

"Bir bebek zürafa yaptık."

Winona'nın sonunda bize dönmesiyle yüzümdeki gülümseme yavaşça silindi. Kızımızın yumuşak yanaklarından gözyaşları süzülüyor, narin burnundan aşağı akıyordu.

Ciğerlerim sıkıştı. Ne zaman kızlarımızdan biri ağlasa Ryke'm kasları gerilir, kaşları çatılır ve "*sikeyim, ben senin için buradayım*" demek istercesine onlara bir santim daha yaklaşırdı.

"Şşşt, sorun yok." Tişörtümün kenarıyla gözyaşlarını sildim.

Winona gözyaşları içinde, "Zürafalar nasıl gidecekler?" diye sordu. Ryke bir anlığına bana baktı, ikimiz de onun neden üzgün olduğunu anlamıştık. Çitler yüzündendi. Onu dışarıda tutmalarına üzülmüyordu, problem hayvanları *içeride* tutmalarıydı.

Ryke başını iki yana sallayarak kızımıza baktı. "Gitmek istemiyorlar ki."

"Peki ya isterlerse? Ya *tüm dünyayı* dolaşmak istiyorlarsa ama burada sıkışıp kalmışlarsa?"

"Ya hepsi mutluysa ve *hiç* gitmek istemiyorlarsa?" diye sordum Winona'ya.

"Ama özgür değiller!" dedi ağlayarak. Sesi çatlamıştı.

Hemen Winona'yı çekip göğsüme bastırdım, o da kollarını bana doladı. O kucağımdayken Ryke'la aynı anda ayağa kalktık. Kızımın kulağına, "Bu koca dünyada *milyonlarca* hayvan var ve hayvanat bahçesindeki hayvanlar insanlar tarafından seviliyor. Bahsettiğim insanlar onları kurtarıyor, besliyor ve *koruyor*. Burası şimdilik, belki ileride de onların yuvaları olabilir ama burada güvendeler," diye fısıldadım.

Winona burnunu çekti. "Gerçekten güvendeler mi?"

"Hem de çok, *çok* güvendeler."

Winona hâlâ ağlasa da başıyla onayladı, Sulli gibi manzarayı izlemeye başlamıştı. Ryke, pelüş deniz kaplumbağasını kullanarak kızımızın dikkatini dağıttı.

Winona, Simon'ı hayvanat bahçesinin çitlerinden koruyormuş gibi ona sarıldı.

Sulli bankın üzerinden atlayıp, "Gitmeden önce maymunları görebilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii ki."

Hayvanat bahçesinde tek başımıza yolumuzu bulabilmemiz için Bethany bize bir harita bırakmıştı. Winona'yı taşımak Ryke için daha kolay olduğundan tek elini ona sarmış, yan tarafında tutuyordu. Winona biraz üzgün bir şekilde, asık suratıyla yanağını Ryke'm koluna yaslamıştı.

Zamanla kendini daha iyi hissedeceğini bildiğimiz için onun

moralini düzeltmeye, zorla gülümsetmeye çalışmadık. Sulli ile geri geri yürürken gülümsemelerimiz genişledi. Ryke bize hangi yöne gideceğimizi söylüyordu.

"Siktiğimin sağına," dedi.

"Siktiğimin soluna gitmiyor muyuz?" diye şakalaşırken yanlışlıkla kendi ayağıma takılıp sendeledim.

Ryke bileğimi yakalayıp düşmeme engel oldu, gülümsediğimi görünce kaşlarını kaldırdı.

"Ay! '*Sikeyim aşağı*' dememiştin, değil mi?"

Ryke beni bakışlarıyla yiyip bitiriyordu.

Sulli şarkı söyler gibi, "Siz Â-Ş-I-K-S-I-N-I-Z," dedi. Hâlâ geri geri yürüyordu, maymun ve goril yaşam alanı görüş açımıza girmişti.

Ryke kolunu omzuma attığında aşağı sarkan elini kavradım. "Duydun mu? Biz Â-Ş-I-K-M-I-Ş-I-Z? Kocam duysa ne derdi?"

Ryke neredeyse gülümseyecekti. "Onun da sana lanet olasıca Â-Ş-I-K olduğunu söylerdi."

"Kocam tam da böyle derdi."

Tuttuğum eliyle hafifçe yanağımı itti.

Sulli, gürültülü maymun ve goril yaşam alanına ulaştığımızda arkasını döndü. Ağaçlar hışırdıyor, koyu yeşil yaprakları dökülüyordu. Hepimiz camın yanında durduk, sessizce izliyorduk. Ryke, Winona'yı yere indirdi. O da burnunu cama dayamış, parmak uçlarını cama bastırmıştı.

"Bakın." Sulli dallardan dallara sallanan ve birbirlerine cıyaklayan dört şempanzeyi işaret etti. "Bu biziz."

Hep birlikte güldük, benim gülüşüm yavaşça fazlasıyla duygusal bir gülümsemeye dönüştü. Ryke'a baksam da ona doğru başımı sallamak dışında bir şey yapamamıştım. O anları bilirsiniz, *o kadar* duyguyla dolu olurdunuz ki nefes bile alamayacak gibi hissederdiniz.

Hislerim üzerime serbest düşüş gibi çarpmıştı. Sanki uçurumdan atlıyor ya da *bungee jumping* yapıyordum. Ciğerlerim yanana kadar haykırıyordum. Saatte iki yüz kırk kilometre hızla gitmek gibiydi.

Hepsini de Ryke Meadows'la birlikte yapıyordum.

Büyük, nasırlı elleriyle yanaklarımı kavradı. Ben de küçük, yumuşak ellerimi onunkilerin üzerine yerleştirdim.

O güzel gülümsemesiyle, "Bu bizim sikik hayatımız, Calloway," dedi Ryke.

Her bir *anımız* vahşiydi. En sessizleri bile.

GÖRÜŞÜRÜZ

RYKE MEADOWS

Nisan 2028
Hayvanat Bahçesi
Utah

Başka bir lanet olasıca hayatta, başka bir dünyada Daisy yalnızdı.

Ben yalnızdım.

Kızlarımız yoktu, kendi çocuklarımıza sahip değildik. Ancak bugün yaşadığımız şey bu değildi. Sabah uyandığımda hissettiğim şey bu değildi. Gece yatağa girerken hissettiğim sikik şey bu değildi.

Yalnız değildim.

Lanet olasıca bir ailem vardı.

Daisy ellerimin altında ışıldıyor, yüzünü benimkini tutar gibi kavrıyordu. Ben de bu dünyadaki en güzel sikik şeyi öpüyordum. Onun gülümsemesi, benim gülümsememi de karanlık ve yalnız köşelerden çekip çıkarmıştı.

Winona öğürdüğünde gözlerimiz açıldı. Tam kızımız, "Yaşlı insanların öpüşmesi *çok iğrenç*," dediği anda ona baktık.

Sulli gülümsedi, dört şempanzeye dilini şaklatmakla meşguldü.

Daisy lanet bir ayı gibi kaburgalarıma sürtünürken kolumu onun başına koydum. "Sikeyim, sence biz yaşlı mıyız?"

"Çok yaşlı," dedi Winona. Kırıştırdığı burnu düzelirken yüzü bir gülümsemeyle kaplandı. Artık öncesi kadar üzgün olmadığı için mutluydum.

Elimi tişörtünün arkasına kaydırırken, "Kaç yaşındayız?" diye sordu Daisy.

Winona bir dal parçasını tekmeledi. "Seksen dört." Bu sikik sayı inanılmaz derecede yanlıştı.

Daisy başını kaldırdı. Yalnızca benim duyabileceğim kadar sessizce, "Seksen dört yaşında biriyle yatıyorsun. Bu nasıl bir duygu?" diye sordu.

"Sonunda aynı lanet olasıca yaştaymışız gibi hissediyorum."

Daisy kahkahalara boğuldu. "*Touché.*"

Sonraki otuz dakikayı maymun yaşam alanında geçirdik. Winona camın önünde otururken lanet bir orangutanın dikkatini çekti. Hayvan onu uzaktan incelerken Winona da dikkatle izliyordu. "O da benim gibi turuncu!" diye bağırdı.

Onun sikik zürafa tulumu yüzünden orangutanın kafası karışmış olabilirdi. Kızlarımız hayvanlarla kendi hallerinde vakit geçirirken ben de onları kamerayla videoya alıyor, bir yandan da karımla flört ediyordum.

Son on dakika içinde, Sulli'nin *oldukça* sessizleştiğini fark etmiştik. Artık ne dilini şaklatıyor ne de ıslık çalıyordu. Sağa sola bakınıyor, boynunu kaşıyordu. Ardından personel çıkışının yakınında bir bank buldu ve bacaklarını göğsüne çekerek oturdu.

Kamerayı kapatıp sırt çantama koydum. "Hadi, gidip soralım," dedim Daisy'ye.

Başıyla onayladı, saçlarını karıştırdığım için başındaki çiçek tacı yamulmuştu. O aceleyle kızımızın yanına gidemeden bileğinden tutarak durdurdum ve yavaşça kızımıza yaklaşırken tacını düzelttim.

"Sullivan?" Daisy bankta kızımızın yanma oturdu. Sulli alnını dizlerine yasladığında Daisy sırtını okşadı. Benim gibi hızlıca Sulli'yi inceliyordu.

Beyzbol şapkamı çıkarıp bir elimi saçlarımdan geçirdim... *Sikeyim.*

Bu pozisyonu biliyordum. Daisy'yi bu pozisyonda yeterince görmüştüm. Şapkamı geri taktım. Bu *öylesine* bir bacaklarını göğsüne çekme pozisyonu değildi, acı dolu bir dik cenin pozisyonuydu.

Sulli bir şeyler mırıldandı.

"Sikeyim. Duyamıyoruz, tatlım." Onların tepesinde dikiliyor-

dum. Winona bize doğru zıplayarak geldi, bankın kol dayanağına tutundu. Sulli'ye bakıyordu.

"Sulli?" diye fısıldadı.

Sullivan başını kaldırdı, çok *solgundu*. Elimi alnına koyduğumda, "Karnım ağrıyor," diye mırıldandı güçlükle.

Sıcak değildi.

"Tuvalete gidelim mi?" diye sordu Daisy. "Belki de kreplerin üzerine koyduğun ekstra krem şanti mideni ağrıtmıştır."

Ağzı şaşkınlıktan açık kalmış halde, "Ama Sulli hep ekstra krem şanti yer," dedi Winona. Sonra bir anda, bankın altından sürünerek diğer tarafa geçti ve sırt çantamıza doğru koştu.

"Winona!" diye bağırdım. *Sikerler.* "O sikik sırt çantasının durduğu yerden daha uzağa gitme." Güvenlikleri söz konusu olduğunda onlara en katı davranan kişi bendim. Bugüne kadar onların yaşlarındayken yaptığım hiçbir şeyi yapmalarına izin vermemiştik.

Durup orada bekledi.

Daisy, Sulli'nin ayağa kalkmasına yardım etti. Kızımız neredeyse iki büklümdü.

Başımı iki yana salladım, bu yalnızca sikik bir karın ağrısından daha fazlasıydı. *Lanet olasıca apandisit.* "Sul, seni taşımamı ister misin?"

"Hayır," "*Off, baba,*" dercesine iç çekti ama hemen tekrar irkilmişti. "On yaşındayım ben. Artık bebek değilim."

Bu sikik şeyi bana en az haftada bir kez hatırlatıyordu. Bir araya gelip iki dakika geri yürüyerek bir tuvalet bulduk. Acı içinde bir kararlılıkla Sulli tek başına tuvalete yürüdü. Daisy ise yol boyunca sırtım ovmuştu. Winona zıplarken küçük parmağımı tutuyordu.

Winona, "Sulli iyi mi?" diye sorduğunda yüzümde endişeli bir ifade olduğunu fark ettim.

"Evet," diyerek başımla onayladım. Ancak açıkçası bilmiyordum.

Tuvaletlere ulaştığımızda Daisy üzerinde "*kadınlar*" yazan kapıyı açmaya çalıştı ama *kilitliydi.* Sikeyim, cidden mi? Ben de erkekler tuvaletinin kapısını denedim.

"Burası açık."

Çalışanlar dışında hayvanat bahçesi hâlâ bomboştu, erkekler tuvaleti de aynı durumdaydı. Dört pisuvar ve yalnızca iki kabin vardı. Sulli hızla kabinlerden birine girdi, benim gözlerimse yanımdan uzaklaşan Winona'mn üzerindeydi.

Pisuvarlara doğru zıplayarak giderken, "Neden burada garip görünümlü çeşmeler var?" diye sordu. Onu kollarımın arasına aldım.

"Onlar pisuvar," dedim ve onu ayaklarından tutup ters çevirdim.

Kahkahalara boğulurken çığlık attı. O anda dikkatimin bir kısmı Daisy'ye kaydı. Kabinin kapısının önünde, Sulli'ye her şeyin yolunda olup olmadığını soruyordu. Dais endişeli bir şekilde bana baktı.

Siktir, gerçekten çok endişeliydi.

Kollarımdaki Winona'yı dikleştirdiğimde ağzına giren saçları tükürdü. Onu yakınımda tutmaya devam ettim, bir elimle onu sararak göğsüme yaslamıştım.

"Anne, buraya gelebilir misin?" diye sordu Sulli. Sesi korkuyla doluydu.

Gidip ona yardım etmek istiyordum ancak annesini çağırmıştı, bu yüzden kendimi beklemeye zorladım. Daisy kabine girdiğinde Winona sessizleşti, mavi kapılara bakıyordu.

"Bence Sulli iyi değil, babacığım," diye fısıldadı bana.

Sikerim bu işi. Kabine yaklaşarak kapıyı çaldım. "Ne bok oluyor?" 911'i aramam gerekip gerekmediğini ya da kusma gibi hafif bir şey olup olmadığını bilmek zorundaydım.

"Sorun yok," diye seslendi Daisy. "Birazdan çıkacağız." Sesi telaşlıydı ve zorlayıcı biri olsam da şu anda bunu yapamazdım.

Winona'nın ise başka düşünceleri vardı. Ben ne yaptığını anlayamadan kendini kollarımdan yukarı kaldırarak kabinin üzerinden bakmaya çalıştı. Nefesi kesildi. "O kan mı?"

Kapa çeneni dercesine, "Nona!" diye bağırdı Sulli.

Donup kaldım. Şimdi tüm sikik şeyler mantıklı geliyordu. O pozisyon bu yüzden bu kadar tanıdık gelmişti. Belki de o zaman bile ne olduğunu anlamıştım. Yalnızca tüm günler içinde bugün onun bunu yaşayacağını düşünmek istememiştim. O çok küçüktü.

"Regl mi oldu?" diye sordum açıkça.

Ailemizde utanma yoktu. Birbirimize açıktık. Küfrederdik. Winona gaz çıkar dediğiniz anda osururdu. Gözümüzü bile kırpmadan Sulli'yle seks hakkında konuşmuştuk. Bu sikik durum da çok farklı olamazdı, değil mi?

Kapı açılınca dışarı çıkabilmeleri için geri çekildim. İlk çıkan Sulli oldu, derin bir nefes aldı. "Bu berbat." Lavaboya yönelip ellerini yıkadı. "Bununla uğraşmak zorunda kalmadığın için çok şanslısın, baba."

Regl olmuştu.

Daisy yanıma yanaştı. "Eczaneye uğramamız gerekiyor."

"O daha on yaşında," diye fısıldadım Dais'e. Başımı iki yana sallayıp duruyordum.

"Bazı kızlar erken olur."

Hayvanat bahçesinden çıkarken kulaklarımda çınlayan şey buydu. Yeşil *Jeep*'imizi en yakındaki eczaneye sürdüm. Sulli, Daisy'nin yardımıyla valizinden yedek şort ve iç çamaşırlarını çıkardı. Winona çocuk koltuğuna bağlanmış halde Nutty'yle oynuyordu.

Dördümüz, artı köpeğimizle sikik bir yolculuğa çıkmıştık. Price da motosikletiyle *Jeep*'i takip ediyordu. Yüzme yarışması için Sulli'nin okulundan izin almış, biz de iki gün daha ekleyerek batıya doğru yola çıkmıştık.

Birkaç dakika sonra Daisy ve Sulli tuvaletteyken Winona'yla ben eczanenin raflarını inceliyorduk. Winona alışveriş sepetimizi taşıyordu, benim elimde de pedler vardı. Sepetine sadece hafif şeyleri koyuyordum. Bir şişe ağrı kesici gibi.

Raftan beş altı tane çikolata alıp sepete attım.

"Regl olan kızlar çikolata sever mi?" diye sordu Winona.

"Regl olsun ya da olmasın, kızlar lanet çikolataları sever."

Winona sepete üç paket çikolata daha attığında ağırlaştığı için kolunu hafifçe aşağı çeken sepetin sapını kavradım. Tuvaletin kapısının gıcırdadığını duydum. Sulli ve Daisy dışarı çıktı, çiçek taçları hâlâ başlarındaydı.

Bir doksan üçlük boyumla buradaki tüm rafların üstündeydim, ikisi de aynı anda gözlerime baktı. Sulli bana doğru başparmağını kaldırırken Daisy her şey yolundaymış gibi gülümsedi.

Ninova

Bu kızlar benim hayatımdı. Tek dileğim de her birinin sağlıklı ve mutlu olmasıydı. Elimde olsaydı Sulli'nin yerine geçmek için bir saniye bile tereddüt etmezdim. Tıpkı o dönemlerinde Daisy ile yer değiştirmek istemem gibi. Ancak yapamazdım. Tek yapabileceğim burada, yanlarında olmaktı. Şefkatli olmak.

Sevgi dolu olmak.

Üzgün hissettiklerinde onlara sarılmak.

Tüm bunları her gün yapardım.

Ödeme yapmak için kasadayken Sulli dört şişe kök birası ekledi. Arabaya giderken şişeyi açtığımda büyük bir yudum aldı. İki eczane poşetini bagaja yerleştirdik.

Ardından yola koyulduk.

Manzaralı iki şeritli yolda, yeşil *Jeep*'i sürüyordum. Sağ dizimde hafif bir ağrı vardı. Kahverengi ve yeşil tonlarıyla yükselen kumtaşı kayalıkları göz alıcı bir güzellik sunuyordu. İleride yalnızca burada rastlanabilecek pas rengi sivri kayalar yükseliyordu.

Daisy camları açtığında rüzgâr arabanın içine doldu. Uzayıp giden yolda ortalıkta tek bir araba bile yoktu. Önce eşime, sonra yola, sonra yeniden ona baktım. Dudakları oyunbaz bir şekilde yukarı kıvrılmıştı.

"Ne dersin, Calloway? Hızlı mı, yavaş mı?"

Daisy öyle parlak, öyle içten gülümsedi ki ona uzun süre bakmak neredeyse zordu. Ancak ben her zaman o riski göze alırdım. Gözlerim güneşe bakıyormuş gibi yanıyordu.

"Seni seviyorum," dedi.

On yıl geçse de sevgimiz hiç azalmamıştı. Kaşlarımı kaldırdım ve gülümsemenin dudaklarıma yayıldığını hissettim. "O zaman hızlı." Gaza bastım, Daisy'nin gülüşü arabayı doldururken *Jeep* otoyolda hızla ilerlemeye başladı.

"Vay canına," dedi Sulli ve hemen başını camdan dışarı çıkardı. Nutty de ona katıldı, kuyruğunu sallıyordu.

Winona sevinç çığlıkları attı, çocuk koltuğunda zıplıyordu. "Daha hızlı!"

Zaten uçarcasına gidiyorduk, bu yüzden daha hızlı gidiyormu-

şum gibi yapsam da güncel hızımızı korudum. Daisy arabada kaldı, uzun bacaklarını kucağıma uzatmıştı. Eli rüzgârda dalgalar çiziyordu.

Hiçbir söze gerek yoktu. Radyoyu açmaya gerek yoktu. Müziğimiz zaten tam buradaydı. *Hayattayız. Hayattayız.*

Tanrım, hepimiz lanet olasıca hayattayız.

Tam bu anda.

Tam burada. Birlikteydik.

HOŞÇA KAL

LILY HALE

Mayıs 2028
Göl Evi
Dumanlı Dağlar

"Kaldığım yerden devam edeceğim." Luna kapağında rengârenk yıldızlar çizili günlüğünü karıştırıyordu. İçinde sayfalarca karalanmış yazılar vardı. Sekiz yaşındaydı ve şimdiden çok akıllıydı.

Lo'ya Luna'mn adını aldığı kişi gibi bir *Ravenclaw* olacağını söylemiştim.

Lo ise bana *Ravenclaw*'ların dişlerini fırçalamayı ve tuvaletin sifonunu çekmeyi unutmadıklarını söylemişti.

"*Hufflepuff* olmasını istediğin için böyle diyorsun," diye çıkışmıştım.

"Öyle istiyorsam ne olmuş?" Yanağımı çimdiklemişti.

Bu anıyı hatırlayarak gülümsedim. Lo bu sabah bizimle değildi. Luna'yla ben göl evinin yatak odasındaki alt ranzada uzanırken tek bir yastığı paylaşıyorduk. Üç yaşındaki Kinney bana yaslanmıştı, dirseğini kemikli omzuma dayayarak ona böldüğüm yarım *Pop-Tart*'ı yiyordu.

Dudaklarından kırıntılar dökülürken, "Ne kadar ilerledik?" diye sordu Kinney.

Saçıma bir bakış attım. *Evet.* Omuz hizamdaki saçlarımın her tarafında tart kırıntıları vardı. Onları silkelemeye çalıştım ama daha ufak kırıntılara dönüştüklerini görünce vazgeçtim.

Zaten saçım bundan çok daha kötüsünü görmüştü.

Luna ayağındaki *Hulk* terliklerini sallıyordu. "Sonuna geldik."

Sessizdim çünkü çocuklarımın konuşmalarını dinlemeyi en az konuşmak kadar seviyordum.

Luna doğru sayfayı buldu, sonra da uzaylı anteni gibi sallanan yeşil toplu bir saç bandıyla açık kahverengi saçlarını geri itti.

Kinney, *Pop-Tart*'ını benden daha hızlı bitirmişti. Elinin tersiyle ağzını sildi. O da benim yuvarlak yüz hatlarıma sahipti, ayrıca Luna'nın aksine büyük yeşil gözlerimi ve benim kahverengi saç tonumu almıştı. Luna tuhaf ve neşeliyken Kinney düşünceli ve dikkatliydi.

Bazen benim iki farklı tarafımı taşıyıp taşımadıklarını merak ediyordum. Şapşal ama içedönük.

Luna okumaya başladığında ben de kendimi kaptırdım. Görünmez bir parçayı ağzıma tıkmaya çalışana kadar *Pop-Tart*'ımı bitirdiğimi bile fark etmemiştim.

"*Zhora* ışın tabancasını ve kabarık marşmelovlarını *hovercraft*'te unutmuştu!" diye yüksek sesle okudu Luna. "Ama acele etmesi gerekiyordu. *Dash* bekliyordu."

Kinney burnunu kırıştırdı. "Hayaletler ya da troller nerede? En azından bir cadı olsaydı."

"Sadece uzaylılar var." Luna, Kinney'nin burnuna dokundu. "*Bip bip*."

Kinney neredeyse hiç tepki vermedi. "Hayaletler uzaylılardan daha iyidir."

Luna omuz silkip günlüğünün bir sayfasını çevirdi. "Herkes farklı şeylerden hoşlanır." Bana bakıp gülümsemeye başlayan sekiz yaşındaki kızıma sanki o galaksiler arası evrenin imparatoriçesiymiş gibi *gülümsediğimi* fark ettim. Ben yalnızca *bu* güzelliğe tanık olan, etrafında dolaşan küçük bir astronottum.

Luna Hale'in akrabaları dışında hiç arkadaşı olmayabilirdi ancak sekiz yaşında benim yirmi yaşındayken sahip olduğumdan daha fazla özgüvene sahipti.

Asla utanmazdı.

Benim kızım *asla* utanmazdı.

"Annemi ağlattın," dedi Kinney ve *Darth Vader* pijama üstüyle gözyaşlarımı silmeye başladı.

* Hava yastıklı tekne (ç.n.)

"Mutluluk gözyaşları," dedim kızlarıma. Islak gözlerimi silmeye çalıştım, gözyaşları durmadan akıyordu.

Luna *Hulk*'lu terlikleriyle benim *Thor* terliğime dokunup şarkı söyler gibi "Fan *kurgusu*," dedi. Ardından sanki *Hulk*, *Thor*'u öpüyormuş gibi öpücük sesleri çıkardı.

Hulk-Thor alternatif evreni karşısında kahkaha attım. Kinney daha yükseğe tırmanarak karnımın üstüne oturdu. Hemen belini tuttum, Luna ve benimki gibi kemikliydi.

Ona doğru gözlerimi kıstım. "O zaman sen hayaletlerden korkmuyorsun?" *Ben* hayaletlerden ve Lo'nun Garrison'la izlediği tüm korku filmlerinden korkuyordum. Onlarsa *komedi* filmi gibi davranıyorlardı.

Korku filmlerinin tek komik yanı, ekranda siyah jenerik akarken dehşetle donakalmış yüzümdü.

"Bu dünyadaki hiçbir şeyden korkmam," dedi Kinney bana. Üç yaşında olmasına rağmen bunu o kadar ciddi bir şekilde söylemişti ki, ona inanmıştım. Kinney'nin korktuğu anları hatırlamaya çalışsam da çoğu yalnızca huzurlu anlardı.

Kinney'nin burnuna dokunarak, "Hiç de bile," dedi Luna.

Kinney ablasının elini itti. "Hayır, öyle."

"O zaman Eliot'tan sana bir hayalet hikâyesi anlatmasını iste bakalım ne olacak," dedi Luna.

"Hiç gerek yok," diye araya girdim.

Ama Kinney, "Tamam," dedi.

"Hayır, hayır, hayır," dedim aceleyle. "Tamam falan değil. Şu an uzaylılarla ilgili *eğlenceli* bir hikâyenin ortasmdayız." Bu uzaylıları seviyordum. O hikâyede marşmelovlar vardı, ayrıca *hovercraft*'ta bolca masumane şekerlemeler. Neredeyse Luna'nın gezegeninde gerçekten yaşayabileceğimi düşünüyordum.

"Annem korkuyor," dedi Kinney *şeytani* bir gülümsemeyle.

Şimdi de ben korkuyordum.

Luna, tekrar burnuna dokunarak Kinney'yi rahatsız etti. Böylece o şeytani gülümseme daha az şeytan, daha çok çocuk gibi göründü.

Luna'nın günlüğünü işaret ederek, "Sonra ne oldu?" diye sordum. Hikâyeye dönmelerini sağlamaya çalışıyordum.

Luna tekrar okumaya başladığında Kinney de benim kadar dikkatle dinlemeye başladı. Sadece bir sayfa kalmışken kapı açıldı.

"Anne!" Beş yaşındaki Xander yatak odasının içine doğru koştu. Sarkık kulaklı köpeğimiz Gotham da hemen arkasındaydı. Göl evindeyken Xander'ın gülümsemesi başka hiçbir yerde olmadığı kadar belirgindi. Burası medyanın ilgisinden uzak, güvenli tek yerdi.

Ağzına kamera sokan kimse yoktu. Adını çığlık atan insanlar yoktu. Onu buraya getirmeyi çok seviyorduk, özellikle de zihinsel olarak dinlenip toparlanması gerektiğinde.

Xander yukarı kayan yeşil *Power Ranger* tişörtünü aşağı çekti. Sanırım ne isteyeceğini unutmuştu çünkü sadece durduğu yerde gülümsedi. Kahverengi saçları alnına düşüyordu. Gotham yanında hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

Ne diyeceğini soramadan en büyük oğlum gülümseyerek yatak odasına koştu. O da gülümsüyordu.

"Selam, anne."

"Selam..." *Araştırmacı Lily* moduna geçtim.

Moffy, sevgiyle hafifçe Xander'ın omzunu sıktı ve kız kardeşlerinin başına vurdu. "Luna, Kinney." Ardından benim başıma da yumuşakça vurdu. "Anne. Gitmeye hazır mısın?"

"Ne...?"

Luna günlüğünü kapattı.

"Bekle, bekle, bekle. Bir sayfamız kalmıştı." Biraz sızlanmış olabilirdim. *Zhola* ve *Dash*'e ne olacağını çok merak ediyordum. Bu her hayranın anlayabileceği türden bir *bağlılık* sızlanmasıydı.

Durum buydu.

Mekanik bir sesle, "Sonra görüşürüz," dedi Luna. Yataktan kalkarken robot taklidi yapıyordu. Kinney önce benim üzerimden, sonra yataktan kaydı. Ardından Xander'ın yanına koştu.

Beynimdeki örümcek ağlarını dağıtmaya çalışsam da hâlâ burnum ve alnım kafa karışıklığıyla doluydu. Moffy iki elimi tutup beni ayağa kaldırdı.

"Neler oluyor?" diye sordum dört çocuğuma. *Hiçbir zaman* bu kadar sinsi davranmazlardı. Luna benden sır saklamakta zorlanırdı. Kinney günün her ayrıntısını, en önemsiz detayları bile anlatırdı. *Koridorda yürüdüm. Kapı kolunu çevirdim. Sonra da yatağıma oturdum.* Xander bir keresinde ödevini yaptığına dair yalan söylemişti ve iki saniye sonra gözyaşları içinde itiraf etmişti. Maximoff ise kendisine yetişkin gibi davranılmasını seviyordu, *gizli kapaklı işler* yapmak küçük çocuklara mahsusmuş gibi davranıyordu. Ona değil.

"Bisikletimle ilgili," dedi Moffy.

Kaşlarım çatıldı. "Bisikletine ne oldu?"

Moffy parmağını kapıya doğru uzattı. "Bisikletimi gölün batı kıyısında bıraktım."

Bisikletini ta oraya kadar nasıl götürmüştü ki? "Peki..." Bakışlarım Loren Hale'in dikildiği kapıya kaydığında duraksadım. Anında *onun* tarafından dikkatim dağılmıştı.

Buz gibi keskin elmacıkkemikleri... Viski gibi gözleri... O alkollü bir içkiden çok daha fazlasıydı ve bunun farkındaydı.

Yüzünde ikonik, yarım gülümsemesi vardı. "*Slytherin*'in işini yapmak için bir grup *Hufflepuff*'a asla güvenmemelisin," dedi.

En küçük üç çocuğumuz aynı anda bağırarak henüz herhangi bir binaya seçilmediklerini söylediler.

"Daha on bir yaşında değilim!" diye duyurdu Kinney.

"Ben bir *Hufflynclawdor*'um," dedi Luna.

"Beklememiz lazım, baba. Bunun için henüz çok erken," diye bağırdı Xander.

Lo kulağını kapattı. "Ne dediniz? Hiçbirinizi duyamıyorum. *Huffle* sohbetlerine karşı bağışıklığım var."

Hepsi dünyadaki en banal babaymış gibi inlediler.

Gülümsemem neredeyse kulaklarıma uzanıyordu, en iyi arkadaşıma doğru süzüldüm. Kollarımı ona dolamak için can atıyordum. Lo daveti kabul ederek beni en sıcak, en sıkı sarılmaya doğru çekti.

Dört çocuğumuza bakıp yüzünü buruşturdu. "Tanrım, suratlarındaki şey de ne böyle? Gülümsüyorlar, Lil. Durdur onları."

Dört çocuğumuza baktım. Düzensiz bir sıra halinde dururken

kocaman gülümsüyorlardı. Hepsinin üzerinde süper kahramanlar ve popüler kültürden bir şeyler vardı. Lo beni daha sıkı sardı, artık alay etmiyordu. Her bir çocuğumuzu tek tek görüyordu. Onun nostaljisi benimkine karıştı.

Yıllar süren yanlış adımlar, hatalar ve aksilikler arasında sonunda güzel ve saf bir şey olmuştu. Ve biz her bir anını izliyorduk.

"Ha?" Kinney başını bize doğru eğdi. "Bu planın bir parçası değild..."

Moffy elleriyle kız kardeşinin ağzını kapatıp arkasında çömeldi.

"İşte!" Çocuklarımı işaret ettim. "Bir şeyler oluyor demek ki."

"Yemin ederim, anne. Bisikletimle ilgili bir şey," diye *yalan* söyledi Moffy.

"Yalan söyleyen bir yalancısın," diye başlayacakken Lo beni kendine çevirdi.

"Oğlumuza yalancı mı dedin, Lily Hale?" Beni koridora doğru yönlendirirken gözlerime bir bakış attı. Lo hem iyi hem de kötü bir dikkat dağıtıcıydı.

İyi yanı, *Loren Hale* olmasıydı. Kötü yanı ise çocuklarımızı geride bırakmıştım ve bunu merdivenlerin yarısına kadar geldiğimizde fark etmiştim.

"Lo," diye yakındım geri dönmek üzereyken.

Ellerini omuzlarıma sıkıca bastırarak beni ileri doğru çekti. "Bu taraftan, aşkım."

Cobalt erkekleri yanımızdan geçip oturma odasına koştular. Göl evindeki sohbetlerin çoğu mutfaktan geliyordu, muhtemelen herkes öğle yemeği için hazırlanıyordu. Kinney'yle ben hep sabahın *ilerleyen* saatlerinde atıştırmalık olarak *Pop-Tart* yerdik.

"Onlara ne yaptırdın?" diye sordum.

Arka kapıyı açtı. "Moffy'nin bisikletini batı kıyısından almamız lazım."

Kaşlarım çatıldı. "Bu olay gerçek mi?" Eminim ki bunu uydurmuştu.

Lo cevap vermedi, hafifçe eğilip beni sırtına aldı. Kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladım. Beni çimenli tepedeki kırmızı sandalyelerin yanından... iskeleye doğru taşımaya başladı.

"Bekle... *kürek* mi çekeceğiz?" Suyun üzerinde tahta kanolarımızdan biri sallanıyordu.

"Ben kürek çekeceğim, aşkım. Sen oturacak ve bisikleti arayacaksın," dedi.

Beni iskelenin üzerine indirdiğinde bulanık zihnim biraz netleşti. "Dur, dur, dur," dedim hızlıca ellerimi kaldırarak. Ben içindeyken kano devrilecekti, bunu biliyordum çünkü daha önce Daisy'yle kanoya bindiğimizde iki saniye içinde suda kalmıştık. "Bu Lily ve Lo'luk bir şey değil. Ryke ve Daisy'ylik bir şey."

Lo bana dik dik baktı. "Söz konusu *bizim* çocuğumuzun bisikleti. Bu da bunu Lo ve Lily'lik bir şey yapar."

"Lily ve Lo," diye düzelttim.

"Eğer bu kadar akıllıysan, ağabeyimin eğlence aktivitelerinde tekel sahibi olmadığını bilmelisin. Biz de bunu yapabiliriz, Lil."

"Ama biz genellikle bu tür şeylerden kaçınırız, değil mi?"

Bir saniye için duraksadı, *temkinliydi.* Haklı olduğumu biliyordu. "Ne düşündüğümü biliyor musun? Bugün lanet olası yeni bir gün ve ben bunu sensiz yapmayacağım, Lily Hale. Bu yüzden beni buna zorlama."

Loren Hale'in somurtkan, ısrarcı bakışlarına boyun eğdim. "Peki." Birkaç sallanan dakika geçirdikten sonra en sonunda kanoya binebilmiştik. Kanonun devrilmesi, batması veya su basması gibi bir durumla da karşılaşmamıştık.

Başarılıydık.

O kadar da kötü değildi. Gölün üzerindeki hafif esinti yorucu yaz sıcağını serinletiyordu. Lo iskeleden uzaklaştıkça çevremiz daha da sessizleşti. Uçsuz bucaksız, dalgalı suyun çevresini yemyeşil dağlar kuşatıyordu. Philly'nin telaşlı koşuşturmacasıyla kıyaslandığında sakin ve huzurluydu.

Fakat Lo dalgalı dağlardan daha çok dikkatimi dağıtıyordu. Kömür rengi tişörtünün altında kasları belirginleşiyor, ok ucu kolyesi

göğsüne yaslanıyordu. Yalnızca bedeni değildi, bir de o bakışları vardı. Keskin ama sevgi dolu.

Sanki karıncalar beni ısırsa, onları yok edebilecekmiş gibi. Lo size aynı zamanda size havlamaktan daha çok ısırdığını söyleyen ilk kişi olurdu.

"Bir kürek daha getirebilirdik," dedim farkındalıkla. "Ben de yardım edebilirdim."

Uzanıp zayıf kolumu sıktı. "Hah. Burada kasların olması gerektiğine yemin edebilirim."

Koluna vurdum.

Canı acımış gibi yaptı. "Ah."

O kürek çekmeye devam ederken, "Son birkaç yılda üst vücut gücüm çok gelişti," diye kendimi savundum.

"O *Örümcek-Adam* ağırlığı iki buçuk kilo, Lil. Son birkaç yılda hiç değiştirmedin."

"Çünkü *Örümcek-Adam*'lı," dedim. "Hem çok havalı."

Gamzelerini göstererek gülümsedi.

Ben o gamzelerin güzelliğine kapılamadan bir yaban arısı etrafımızda vızıldamaya başladı ve ben deliye döndüm. Hemen kanonun sağ ucuna kaydım. "Lo! Arı!" Arıya çarpmamaya dikkat ederek eğildim. Bir keresinde bir arıyı vurmuştum, o da buna karşılık vererek elimi sokmuştu.

Lo ayağa kalktığında kano sallandı.

Devrileceğiz. "Aman Tanrım." Tekrar eğildim.

Kocam yanıma oturup gömleğinin bir tarafını esnetti. "İçine gir."

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Eşekarısından korunmak için başımı gömleğinin altına soktum, kumaşı onunla paylaşıyordum. Çıplak göğsüne yapıştım. Lo'nun kürekle eşek arısına vurduğunu hissedebiliyordum.

"Gitti mi?!" diye bağırarak sordum sanki beni duyamayacakmış gibi. *Ona yapışmış durumdasın. Tabii ki seni duyabilir.* Nerede olduğumu unutmak zordu. Kollarım beline sıkıca sarılmıştı, çıplak teninin sıcaklığı evim gibi hissettiriyordu.

Lo hareketsiz kalınca kano dengelendi. Gömleğinin yakasından

aşağıya doğru bana baktı. Samimi gülümsemesi kalbimi kabartıyordu.

"Ne..." Nefesimi verirken yavaşça kumaşın altından çıktım.

Etrafıma baktım, eşekarısı gitmişti. Batı kıyısına doğru tembelce sürükleniyorduk. Lo beni göğsüne bastırdı, uzuvlarımız birbirine dolanmıştı. Yüzü, yıllar boyunca kazanılan ve kaybedilen savaşların üzerine inşa edilmiş çelik bıçaklar kadar keskin görünüyordu.

"Bu yıllar..." diye başladı. Bunun sadece bir eşekarısı ya da bir bisikletten çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Bu her ne ise on yıllarımıza yayılan bir şeyle ilgiliydi. "Bu yıllar destansıydı ve bunun nedeni kolay olmaları değildi. Çünkü her şey her zaman kolay olmadı. Bu yıllar destansı çünkü seninle ben... biz uçtuk."

Gözlerim yaşlarla doldu. *Kendimizi* bağımlılıklarımızın bizi aşağı çekmeye çalıştığı en zor anların ötesinde, en düşük beklentilerimizin bile ilerisine uçarken görmüştük.

Biz uçtuk.

"Bunu mümkün kılan sendin, bunu bilmeni istiyorum," dedi Lo sesi alçalarak. "Sensiz... bilmiyorum, Lil." Babası öldüğünde yıllar sonra en zor dönemini yaşamıştı.

"Bunu sen de mümkün kıldın, Lo. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum," dedim aynı duyguyu yineleyerek. O bana her gün başka kimsenin yapamayacağı şekillerde yardım ediyordu. Başka kimsenin bilmediği şekillerde. Bu yalnızca seks değildi. Kötü bir günün ya da en dibe vurmanın her bir duygusuyla ilgiliydi.

Onun her zaman bana dönmesi, bana yaslanması gibi ben de ona dönmüştüm. Artık birbirimizin bağımlılıklarını beslemiyorduk. Artık kimse bize birlikte olmamamız gerektiğini söylemiyordu. Ayrılmamız gerektiğini söyleyen yoktu. Ruhlarımız hâlâ birbirine sıkı sıkıya bağlıydı.

"Ağabeyine ne söylediğimi biliyor musun?" Derin bir nefes alarak Ryke ile yaptığım konuşmaları hatırladım. "Lo artık kıştaki buz gibi. Erimeyecek."

Gözleri kızardı, sulanmışlardı. "Senin sayende."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. "Bence bana fazla kredi veriyorsun." Ağabeyi hayatında daha büyük bir etkiye sahipti.

Lo şiddetle başını iki yana salladı. "Sana yeterli krediyi vermiyorum. *Asla* yeterli değil." Gözyaşları düşmeden önce gözlerini ovuşturdu. "*Tanrım.* Kendime bu kadar duygusal olmayacağımı söylemiştim."

Kafam karıştı. "Ne demek istiyorsun...?" *Ortada bisiklet falan yoktu.* Dedektiflik becerilerim beni yanıltmamıştı.

Lo elini kot pantolonunun cebine soktu ve incecik gümüş bir zincir çıkardı. Ucunda elmaslarla çevrili kırmızı, kalp şeklinde yakutlar sallanıyordu.

Şekli, tarzı... nişan yüzüğümün tam bir kopyasıydı.

Gözlerim iyice dolarken, "Lo," dedim.

Kolyeyi açtı. "Sana kalbimi çok uzun zaman önce verdim ve hâlâ ona sahip olduğunu yeterince hatırlattığımı sanmıyorum. Tamamen senin." Bana doğru eğilip kolyeyi boynuma taktı.

Bu sessiz gölün ortasında beline sarılarak ağlamaya başladım. Burnum da akıyordu.

"Lil," diye fısıldadı ve gömleğiyle yüzümü sildi. "Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü sana verecek hiçbir şeyim yok."

Bana güldü.

"Hiç komik değil," diye ağlasam da bu kalbimi sarsan bir kahkahaya dönüştü.

Lo gülümseyerek yanağımı öptü. "Bana çoktan her şeyi verdin, aşkım."

O anda gölün üzerinde, ağır bas ritimleriyle yankılanan elektrikli bir şarkı çalmaya başladı. Kanonun bankında yan yana otururak batı kıyısına doğru baktık. Orada, dört çocuğumuz ve sarkık kulaklı av köpeğimiz tepenin yamacında duruyorlardı. Burası halata bağlı akçaağaç dalındaki salıncak yüzünden sık sık vakit geçirdikleri bir yerdi.

Moffy taşınabilir bir hoparlörü kaldırmıştı, *Skrillex*'ten "*Banga-*

rang" şarkısı gölün çevresine yayılıyordu. Luna, Xander ve Kinney hep birlikte el salladılar. Açtıkları pankartta "*Sizi seviyoruz!*" yazıyordu.

En başından beri bu sürprizin bir parçasıydılar.

Gülerken tekrar ağlamaya başladım. Çocuklarımızın yüzlerindeki mutluluğu, gözlerindeki çocuksu merakı gördüğümde Lo ile geçirdiğim her anı hatırlıyordum. *Yapamayız* dediğimiz onca anı. *Yapmamalıyız* dediğimiz o anları. *Bizim gibi insanlar çocuk yapamaz. Bu bize göre değil.*

O anda bir şeyin farkına vardım ve kocama döndüm.

"Sanırım sonunda bunu hak ettik."

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Ben de buna inanıyorum."

HOŞÇA KAL

LOREN HALE

Mayıs 2028
Göl Evi
Dumanlı Dağlar

Hareket et.

Koş.

Bugün iyi bir gün olacaktı. Ağabeyimle, bu soğuk sabahta dışarıda temiz hava alacaktım. Ancak önce yataktan çıkmam gerekiyordu.

Lily'nin uzuvları benimkilerle iç içe geçmişti. Kimin nerede başlayıp nerede bittiği belli değildi. Kollarından sadece birini hareket ettirdiğimde ruhum sanki "*daha yakına, daha yakına*" dercesine sızlandı. Lily ile birlikte olmanın ihtiyacı hâlâ içimde yaşıyordu.

Dudaklarımı yaladım. Başka bir vücut daha bana yapışmıştı. Üç yaşındaki kızım, üzerinde panda tulumuyla kısmen göğsüme uzanmış durumdaydı. Bu sevimli şeyi nasıl kaldıracaktım? Kinney ağzı kapalı bir şekilde uyuyordu. Tombul, yuvarlak yanakları boyunca yumuşak gözyaşı izleri vardı.

Dün gece çok korkmuştu. Lanet olasıca bir hayalet ya da öcü hakkında ağlamıştı. Saat çok geçti, bu nedenle bizim yatağımızda uyumasına izin vermiştik.

Doğrularak oturur pozisyona geçtim.

Hareket et.

Koş.

Yataktan çıktığımda Lily'nin gözleri yok olan ekstra ağırlığı hissederek yavaşça açıldı. "Neler oluy...?"

Onun uykulu zihni benim uyanık olduğumu ve saati sindirirken

burnuna bir öpücük kondurdum. Ardından iki parmağım ve dilimle kaba bir hareket yaptım.

Hmmm, diye bir ses çıkararak yavaşça yanağıma vurdu. "Resmen tahrik ediyorsun," diye sızlandı.

Yarım gülümsememle, "Aynı zamanda da bir pisliğim," diye fısıldadım. Dikkatlice parmak uçlarımda yürümüyordum. *O kadar da* sessiz olmamıştım. Bencilce Lily'nin uyanmasını istemiştim, böylece gitmeden önce sesini duyabilecektim. Burnunu öpüp kaşlarının çatıldığını görebilecektim.

Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Tanrım, çok sevimliydi.

Eşofman altımı ve koşu ayakkabılarımı giydiğimde yüzündeki kafa karışıklığı kayboldu. "Lo," dedi sol tarafına dönen Kinney'ye bakarak. Sonra önce saate, ardından bana baktı. "Yanında fener de götür, tamam mı?"

El fenerimi şifoniyerden çoktan almıştım.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı sesini alçaltarak. "Ayılar var."

Yüzümde kuru bir gülümseme belirdi. "Göl evi on yıldan uzun süredir bizim, Lil. Henüz tek bir ayı bile görmedim."

"Her an bir ilkle karşılaşabiliriz," diye belirtti. Küçük kızımız esneyerek kımıldandığında bakışlarımız ona kaydı.

"Baba?" Kinney gözlerini kısarak bana bakıyordu.

Ona yaklaşmadım. Bunu yaparsam yanlarında kalacağımı biliyordum. Ancak onlar için de kendim için de ihtiyacım olan bazı şeyler vardı.

Hareket et.

Koş.

"Kinney Hale," dedim. Keskin sesimde orada olacağını hiç düşünmediğim bir hafiflik vardı ama diğer beklenmedik şeyler gibi o da oradaydı.

Kinney kurumuş gözyaşlarını silerek bana kesin bir şekilde, "Ben hiçbir şeyden korkmam..." derken yorgun bir şekilde esnemeye başladı. Lily kızımıza yaklaştı. İkisi de uzanıyordu. Onların 'pankek ol, pankek gibi davran,' diye bir rutinleri vardı. Kinney'yi battaniyesine

sararak bir dürüme çevirmek kadar tatlı olmasa da ona oldukça yakındı.

Gitmek için hareketlendim.

Ruhum beni geri çekmeye çalışıyordu. *Lily.*

Sonsuza kadar Lily.

Yeşil gözleri benimkilere kaydığında *Spock* işaretini yaptı.

Neredeyse gülecektim, gülümsemem artık daha az kuruydu. Ben de aynı hareketi yaptım, Kinney de bunu yapmayı denese de... başaramadı. O bir Hale'di. Bu demek oluyordu ki, bir gün, bir noktada... bunu yapmayı başaracaktı.

Yalnızca o gün, bugün değildi.

Kendimde çıkacak gücü buldum ama karanlık koridorda ilerlerken bir yatak odasının önünde duraksadım. Kapı aralıktı.

Dört çocuktan sorumluydum. *Dört* hayattan. Dört yükten değil. Nasıl Lily'ye doğru davranmak istiyorsam, o çocuklara da aynını yapmak istiyordum. Ağabeyime doğru davranmak istemem gibi.

Bir bakıma, dört çocuğum beni kendime koyduğum kısıtlamalardan kurtarmıştı. Bana neden ayağa kalkmam, neden uyanmam gerektiğini hatırlatıyorlardı.

Sadece ayağa kalmam gerekiyordu.

Xander'ı kontrol etme nedenim paranoyayla dolu olmamdan kaynaklı değildi. *O iyi değil. Büyüdüğünde içki içecek. Bu evdeki en mutsuz çocuk.*

Bu doğru değildi. Bunların hiçbiri doğru değildi. O iyiydi. Kardeşleriyle aynı şartlara sahipti. *Power Ranger* maratonu yaparken gülüyordu, sırtta taşınmayı ve tatlandırılmış buz külahlarını seviyordu. Çok utangaç olduğu anlar olabiliyordu ama kardeşlerine karşı hep açılıyordu. Bize açılıyordu. Onunla aynı odada kalan ve en iyi arkadaşı olan en küçük Cobalt erkeğine karşı da açılıyordu.

Xander'ın yatak odasına göz attım, gece lambaları ahşap ranzayı aydınlatıyordu. En küçük oğlumun odasının önünden geçtiğim için onu kontrol etmiştim. Onu düşündüğüm için. Onu sevdiğim için. Başka bir neden yoktu.

Ben Cobalt üst ranzada hafifçe horluyordu. Xander'la çok konu-

şurdu ve Xander, Ben'in ona karşılık vermesi için baskı yapmamasını severdi.

Odalarının içine doğru ilerledim. Xander alt ranzada yalnız uyumuyordu. Xander'ın ayaklarını koyduğu uçta Luna da onunla birlikteydi. Ahşap yatak çerçevesinin yanma çömelip hafifçe Luna'nın kolunu dürttüm. Yeşil yorgan omzunun yarısından aşağı sarkıyordu. Sekiz yaşındaki kızım yanaklarının her yerine geçici gezegen dövmeleri yapıştırmıştı.

Cılızdı ve yaşından daha küçük görünüyordu. Ağabeyime, onun kızının büyürken benimkinin küçüldüğünü söylemiştim. Connor araya girmişti. "Eşlerinize bakın."

Lily yaşından daha genç, Daisy ise daha büyük görünüyordu. Kızlarımızın da aynı durumu yaşayacağını hiç düşünmemiştim.

Bunu koru. Hepsini koru. Lily bir mantraya ihtiyacım olduğunu söylemişti. İşte benimki buydu.

Tekrar Luna'yı dürttüğümde yorgun bir şekilde gözlerini kısarak bana baktı. Ben ne olduğunu soramadan, "Korkuyordu," diye mırıldandı. Rahatça uyuyan Xander'a baktım.

"Yatağına dön, Luna," diye fısıldadım kızımın kulağına yumuşakça.

Elini uzattığımda onu kollarımın arasına alıp her iki yanağma da bir öpücük kondurdum. Onu kaldırıp kızımı kendi odasına, yatağına taşıdım. Kırmızı ve yeşil yorganlarını omuzlarına çekerek üzerini örttüğümde tekrardan derin bir uykuya daldı.

"İyi geceler, Luna," diye fısıldadım.

Sabah oldu. Hâlâ neler olup bittiğini sindirmeye çalışıyordum. Lanet olasıca, çok *erkendi.*

Dışarı çıktığımda Ryke'm kırmızı sandalyelerin yanında üst bacaklarını esnettiğini gördüm. Parmaklarına el fenerlerini bağlamıştı. Ben de kendiminkileri bağladım. Orman da gökyüzü de karanlıktı.

En azından hava soğuk değildi.

Ryke'ın yanında bacak kaslarımı esnetmeye başladım. Kuşlar uyanıyor, cıvıldıyorlardı. Bazen şikâyet edebiliyordum. Tamam, *kesinlikle* ağabeyimden çok daha fazla şikâyet ediyordum ama fena

değildi. Onunla geçirdiğim bu sabahlardan memnundum. Kaya tırmanışı kazasından sonra, Sulli doğmadan önce *bu* durumun hangi noktada durduğunu hatırlıyordum.

Çok uzun zaman önceydi.

Ama berbat bir şey olduğunu biliyordum. O zamanlar ağabeyimle uyanmak, burada olmak için her şeyimi verirdim.

Onun yanında koşmak için.

Bu yüzden erken saatler hakkında bir şey söylemiyordum. Yarın veya ertesi gün de bu konuda çenemi kapalı tutacağıma söz veremezdim ancak Ryke'ın bunu umursamayacağını biliyordum. Ağabeyim böyle harika bir insandı.

Sıcak bir yaz olduğu için ikimiz de üstsüzdük. Ben tepesinde dikilirken o oturup sağ ayağına uzandı. "Bana ayak uydurabilecek misin, ağabey?" diye alay ettim.

Ryke Meadows'a karşı sadece sevgi ve minnettarlık duyuyordum.

Ayağa kalkıp hafifçe başımın arkasını itti. "Bakalım sen bana yetişebilecek misin?" Hemen ardından her türlü hava koşulunda, her yerde, her anda koşmak için doğmuş gibi koşmaya başladı. Arkasına bir bakış attı. "Küçük kardeş."

Peşinden koştum.

Sürüklenmiyordum, ağırlık hissetmiyordum. Ryke'a yetişip onunla aynı hızda koşmaya başladım. Dağlık ormanın içinde kaybolduk. Her iki tarafında ladin ağaçlarının bulunduğu toprak patika boyunca koştuk.

Işıklarımız bize yol gösteriyordu.

Koşmayı bana o öğretmişti. Nasıl nefes alınacağını. Fiziksel huzura nasıl ulaşılacağını. Yol boyunca bunları düşündüm. Lanet olası bir köke takılıp düştüğümde bile aklımda bu vardı.

Dumanlı Dağlar'da on iki kilometre... Ayaklarımın altında vücudumun gücünü hissedebiliyordum. Göl evine dönüş yoluna geçtiğimizde iyice hızlandım. Kaslarım *yanıyordu*. Kalp atışlarım *şiddetliydi*. Adımlarımı olabildiğince uzattım, Ryke da kolaylıkla bana ayak uyduruyordu.

Adım adım birlikte hedefimize vardık.

Ormanı geçince hemen yavaşladık. Kiraz kırmızısı göl evi görünüyordu. Benim nefes alışverişlerim daha ağırdı, ince bir ter tabakası vücudumuzu kaplamıştı. Ciğerlerim yeni hızımıza uyum sağladı.

Sert bakışları gergin çenesine uyuyordu. "O sikik kökü kazıyacağım."

Terle ıslanmış saçlarını eliyle geriye doğru taramasını seyrettim. Seksen yaşma gelsek, saçlarımız ağarmış durumda olsa bile o hâlâ çok fazla önemsemeye, bana küçük kardeşiymişim gibi davranmaya devam edecekti. Zaten öyleydim.

Bununla ilgili bir sorunum yoktu ama bu ona bu konuda takılmayacağım anlamına gelmiyordu.

"Kök cinayet falan işlemedi, sadece düşmeme neden oldu," dedim ona. "Neden daha önemli şeyler hakkında endişelenmiyorsun? Mesela kabız suratın gibi?" Gözlerine bakıp ona en kuru yarım gülümsememi sundum.

Bana ortaparmağını gösterdi.

Kahkaha attım. *İşte benim ağabeyim.* Hiç değişmemişti ve eğer değişseydi dünya çok daha kötü bir yer olurdu. Kahverengi gözleri benim görmediğim bir şeyleri görüyormuş gibi içimi delip geçti. *İyi* ve *mutlu* bir şeyi... Ryke'ın ne düşündüğünü merak ediyordum.

Ne olduğunu sormadım.

Yalnızca saçlarımı karıştırmakla yetindi. Bir kez olsun intikam almaya karar vererek onun çoktan berbat durumda olan saçlarını karıştırmaya çalıştım. Ryke omzumu itti.

Ben de onunkini ittim.

Karşılıklı gülümseyerek kırmızı sandalyelerin yanındaki çimenli tepeye geri döndük. Tekrar esnemeye hazırdık.

Arka kapı açıldığında ışıklarımızı verandaya yönlendirdik. Gelen kişi *tabii ki...*

Bebek *raisin*'lerden biriydi.

On yaşındaki Sullivan Meadows, uzun boyluydu ve teni güneşten bronzlaşmıştı. Karışık kahverengi saçlarını dağınık bir atkuyruğuyla toplamıştı. Spor ayakkabılarını giyerken bize doğru koşmaya çalışıyordu.

Tek ayakkabıyla çimlerin üzerinde zıplarken, "Siktir," diye mırıldandı. Yüzüstü düşeceğini düşünerek başımı iki yana salladım.

"Dikkatli ol, Sulli!" diye bağırdı Ryke.

Işığımı kapatıp *sertçe* ağabeyimin omzuna vurdum. "Onunla iyi şanslar."

Ryke gözlerini devirdi.

Bebek *raisin*'in ehliyet aldığını, direksiyonun başına geçtiğini ve *Ryke'ın* ona ders verdiğini hayal etmemeye çalıştım. O gün geldiğinde hepimiz canımızdan endişe etmeliydik.

"Bekleyin!" Biz yerimizde dururken Sulli buraya doğru koştu. Bize katılmak istiyordu, ağabeyim de genelde ona izin veriyordu ama okulda uyuyakaldıktan sonra *kurallar* koymuştu. Bu kurallar, Meadows çocukları dışında kimseye uygulanamazdı.

Yeğenim önümüzde durdu, koşmaktan terlemiş halimizi göründüğünde yüzü düştü. "Baba," dedi Ryke'a. "Beni uyandırabilirdin. Zaten yarı uykudaydım ve *gerçekten* hızhca hazır olabilirdim." Sonra hızla bana döndü. "Lo amca, söyle ona," diyerek bana döndü.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ciddi gibi davranarak Ryke'a baktım. "Evet, Ryke. Onu neden uyandırmadın?" Onu okuldan aldığım anı hatırlayınca gülümsedim.

Sınıfta uyuyakalmıştı. Bu kesin benim çocuklarımın başına gelir diye düşünmüştüm, Ryke'm değil.

"Bunu daha önce de konuştuk, tatlım," diye açıkladı Ryke.

İç çekti. "Uyku lanet olası derecede sıkıcı. Neden alarm kurup daha erken uyanamıyorum? Sadece bir saat erken zaten."

Ryke'a doğru başımı iki yana salladım. "Bir tek senin çocuğun böyle olabilirdi, dostum." Benim çocuklarım olsaydı beş saat daha uyumak için *yalvarırlardı*, bir saat eksiltmek için değil.

Ryke elini kızının başma koyduğunda Sulli kafasını kaldırdı. "Sikik yatağa daha erken girersen, yarın sabah bizimle koşabilirsin."

Ağabeyim tam bir diplomattı.

"Beni uyandıracak mısın?" diye sordu. "Lütfen." Sanırım bu onu ikna etmişti. *Lütfen* demesi ve büyük yeşil gözleri.

"Yedi sikik saat, tamam mı?" Kararlıydı. *Aferin, ağabey.*

Sulli anlayışla başını salladı. "Yedi sikik saat. Yapacağım."

Arka kapı yeniden açıldı. Bu kez en büyük oğlum içeriden koşarak çıktı. Ayağında spor ayakkabılar, başında ters takılmış bir *Örümcek Adam* şapkası vardı. Bazen Moffy'nin üzerinde kaldıramayacağı yükler var mı diye onu dikkatle incelerdim ama kuzenleri ve kardeşleriyle ilgili sorumluluklar onu asla ezmezdi.

Bu durumu pek anlayamıyordum.

Gerçi ben tek çocuk olarak büyütülmüştüm. Yirmili yaşlarıma gelene kadar bir ağabeyim olduğunu bile bilmiyordum.

Ryke, Sulli'nin ayakkabısını bağlamak üzere eğildi.

"Baba," dedi sanki Ryke ona bebek gibi davranıyormuşçasına... ki davranıyordu. O Ryke'tı. Lise ve üniversite boyunca da ona bebek gibi davranacaktı. "Ben yapabilirim." Sulli ayakkabısını bağlamak için çömeldiğinde Ryke zaten dağınık olan saçlarını daha da dağıttı.

Moffy yanıma geldi, iki ay sonra on üç yaşında olacaktı. *Yakında bir ergen olacak.* Bu delilikti. Hazır olmadığımı söyleyebilirdim ama düşününce neye gerçekten hazırdım ki? Pek az şeye. Yine de idare etmiştim.

Bence... hayır, biliyordum. Oğlumu *Disneyland*'de büyütmüştüm, o kadar ki şimdi karşımda dururken her şeye hazırlıklıymış gibi görünüyordu.

Elini kavrayıp onu kucaklamak için kendime çektim. Hafifçe sırtıma vurup, "Onunla birlikte patikada koşabilirim," dedi. *Böyle bir şey olmayacak, Mof,* diye düşündüm elini bırakırken ama o konuşmaya devam etti. "Yanımıza ayı spreyi ve ışık da alırız."

Oğluma doğru başımı salladım. "Görünüşe göre şu anda patikada lanet olası katil bir kök var. Yani hayatını kurtardığımı düşün." Ona diğer gülümsemelerimden daha az alaycı bir gülümseme gönderdim.

Moffy güldü, yanağında çukurlar oluşmuştu. "Pekâlâ, henüz ölmek istemiyorum. Özellikle de lanet olası katil bir kök tarafından öldürülmek."

Henüz ölmek istemiyorum.

On iki yaşımdayken içki şişeleriyle mezarımı inşa etmeye başlamıştım.

Henüz ölmek istemiyorum.

Bunun beni ne kadar etkilediğini belli etmemeye çalışarak başımı salladım. "Berbat bir son olurdu."

Moffy gülümseyip Sulli'nin ayağını hafifçe dürttü. Sulli ayakkabılarını bağlamakla meşguldü. "Üzgünüm, Sul. Denedim."

Sulli ayağa kalktı. "Verandada dama oynamak ister misin?"

"Evet, tabii." Moffy başıyla onu işaret etti. "Oraya kadar yarışalım." Genişleyen bir gülümsemeyle yerinden fırladığında Sulli de onu geçme hedefiyle peşinden koştu.

Ryke'la ben esnemeyi bitirdikten sonra geniş mutfaktan eve girdik. Işıklar açıktı. Başka birinin daha uyanık olduğu kesindi ve tahminimce o kişi Connor Cobalt'tı. Çoğu şeyin doğru cevabı Connor Cobalt'tı.

Ryke nazikçe kapıyı kapattı. Ben çoktan içeri girmiştim, buzdolabına doğru giderken Connor'ın yanından geçtim.

Üstsüzdü, altında eşofmanı vardı ve kahve makinesini fişe takıyordu. Saçları mükemmeldi, vücudu mükemmeldi. Bu adam bir tanrıydı ve bu bir *gerçekti.*

Ağabeyimin bile bunun *kurgu* olduğunu söylemeye çekineceğinden emindim.

Connor kızını bir eliyle göğsüne dayayarak destekliyordu. Üç yaşındaki küçük Audrey, çilek pembesi çiçekli pijamalarıyla Connor'ın omzunda salyalarını akıtarak uyuyordu. Üstelik Connor'ı yastık olarak ilk kullanışı değildi.

Sanırım Audrey bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyordu.

Buzdolabını açıp bir şişe su aldım. Gözucuyla Ryke'ın kahve makinesi konusunda Connor'a yardım ettiğini görebiliyordum. İkisi benimle olan bağlantıları dışında da arkadaş olmuşlardı ve bu beni çok mutlu ediyordu. İkisi de daha fazla arkadaşlığı hak ediyordu. Onlar her şeyi hak ediyordu.

Ryke çalışmayan makineyle uğraşırken ben başka bir şişe aradım. Ağabeyimin, Connor'a fısıldayarak, "O iyi mi?" diye sorduğunu duydum.

Connor, dairesel hareketlerle Audrey'nin sırtını okşarken küçük

kızın dudaklarındaki havuç rengi bir saç telini çekip aldı. "Dün gece biraz korktu ve iyi uyuyamadı."

Elimde iki şişeyle buzdolabını kapattım.

Ryke bozuk kahve makinesini bırakarak, "Neyden korkmuş?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak onlara yaklaştım. Bu hikâye fazla tanıdık gelmeye başlıyordu... özellikle de benim küçük kızımın onun küçük kızıyla arkadaş olduğu düşünülünce.

"*Büyük ve korkunç bir öcüden*," dedi Connor fısıldayarak. "Onun kelimeleri."

Hah. Ağabeyime bir su şişesi uzattım. "Bu öcü de neyin nesi? Benim çocuğum da dün gece aynı şey yüzünden ağlıyordu."

Ryke suyun kapağını açtı. "Hangi çocuk?"

"Kinney." Daha önce hiç bu kadar korktuğunu görmemiştim. Ama "öcü*" dediği anda endişelenmek de zor olmuştu. Kulağa sümük gibi geliyordu.

"Kurgusal bir canavar," diye açıkladı Connor. "Eliot Alice Cobalt'ın hayal gücünden çıkmış."

Bu gerçeği düşünürken yüzümü buruşturdum. Düşündüm, düşündüm... sonunda bir sonuca vardığımda Ryke suyunu yudumladı ve başını sallayarak bizden uzaklaştı. Gidiyordu.

Connor'a doğru fısıldadım. "*Konuşmamız* gerek, aşkım."

Dudakları kıvrıldı. "Ne tür bir konuşma, sevgilim?"

"Oğlunun kızımı korkutmasıyla ilgili bir konuşma." Tezgâha yaslandım, tamir etmeye niyetim olmasa da kahve makinesini kurcalamaya başladım.

"Oğlum benim kızımı da korkuttu, yani argümanın zayıf kalıyor."

Güldüm. "Buna alışkınım." *Zayıf kalmaya.*

Connor yanımdaki dolaplara yaslandığında su şişesini tutan elime baktım. Titremiyordum, yere yığılmıyordum.

Dimdik ayakta duruyordum.

"Bana kıyasla zayıf kalmayan oldukça az insan var. Bu bir gerçek."

* Öcü anlamına gelen "*boogey*" ve sümük anlamına gelen "*booger*" kelimelerinin birbirine benzerliğinden bahsediliyor. (ç.n.)

"Gerçek olan şey," dedim başımı eğerek. "Senin kendini beğenmiş bir şerefsiz olduğun."

"Gerçek olan şey," diye sırıttı. "Senin yakışıklı bir pislik olduğun."

Neredeyse gülümseyecektim. "*Pislik* yerine *piç* diyeceğini düşünüp duruyorum ama bunca zaman sonra bile... asla demiyorsun." Göğsüme dokundum. "İncinmiş durumdayım."

"Bunların ikisi de sensin," dedi Connor sessizce. "Ama ben seni en çok özdeşleştirdiğim kelimeyi söylemeyi tercih ediyorum."

Ben kelimenin tam anlamıyla bir piçtim. Ancak her hâlükârda, nereden bakarsan bak bir pisliktim. Connor uzanıp kahve makinesini tekrar tamir etmeye çalışırken büyük bir yudum su içtim. Audrey hâlâ kollarındaydı.

Yedi çocuğu vardı. Yedi lanet olasıca çocuk. Milyar dolarlık bir şirketi, hepimizin toplamından daha fazla baş ağrısı çekmesi için birçok nedeni vardı ama asla çektiğini göremezdiniz. Bu dünyada *benim gibi* başka bir insan olabilirdi, yalnızca ilgilenecek birine ihtiyaç duyan başka bir endişeli adam...

Ancak bu dünyada başka bir Connor Cobalt olmayacağını biliyordum.

Onun beni zeki tuttuğunu söylemek isterdim ama yaptığı bundan çok daha fazlasıydı. En dipteyken beni sevmişti. Kimsenin, Lily dışında kimsenin benim gibi öfkeli birini sevemeyeceğini sandığım zamanlarda sevmişti. O her zaman bağımlılığımın ötesini, öfkenin ve nefretin ardını görmüştü. Ona hiçbir şey açıklamak zorunda kalmamıştım. Beni zaten tanıyordu.

Bu tür bir arkadaşlığa ihtiyacım vardı ve bence o da bunu biliyordu.

Connor kahve makinesini bıraktı.

"Beni iç, aşkım. Ben de acıyım. Seni uyandırırım," diye alay ettim.

"Iyy." Rose mutfağa girerken benim yüzümden öğürürmüş gibi yaptı. Siyah ipek sabahlığının kuşağını bağlıyordu.

Ona çirkin kuru gülümsemelerimden biriyle baktım. "Biraz daha öğür, belki o zaman kayıp ruhun ortaya çıkar."

Kısa bir kahkaha attı. "Bir gün ruhum var, ertesi gün yok. Kararını ver, Loren."

Bir ruhun var, diye düşündüm anında. Hiç tereddüt etmeden, hiç şüphesiz. Rose muhtemelen bu evdeki en iyi kalbe sahip kişilerden biriydi. Hayatı boyunca insanlar için inanılmaz şeyler yapmıştı. Yalnızca kız kardeşleri için değil, başka *insanlar* için. *Hale Co.*'da hiç olmadığı kadar çok kadın yönetici vardı ve bunu o başarmıştı.

Bana doğru yüzünü buruşturdu. "Ne? Niye bana öyle bakıyorsun?"

Her zamanki sert bakışımı takındığımda omuzları gevşedi. Birbirimizden nefret ediyormuşuz gibi davranmamızdan mutluydu. Gerçekteyse, Rose'u Lily'nin onu sevdiği kadar seviyordum. Sadece işler böyle gelişmişti.

Rose saçlarını bana doğru savurup kocasına süzüldü.

"Düşmanla dostluk kuruyorsun," diye fısıldadı. Kızına döndüğünde bakışları yumuşamıştı.

Pürüzsüz bir sesle, "Senin düşmanın benim iyi dostum," dedi Connor.

Kendimi beğenmiş bir şekilde Rose'a bakıp suyumu kafama diktim.

İkimize karşı gözlerini devirdi. Ardından Connor ona yaklaşarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Onları kendi aralarında flört-kavga etmeye bıraktım. Gerçi o tek tutarlılığı, tek değişmez iletişimi gözden kaçırmak zordu. Her zaman orada olacağını biliyordunuz. Güvenilir ve sarsılmazdı.

"Richard." Rose kocasına dik dik baktı.

"Rose." Connor sırıtıyordu.

Neredeyse tekrar gülümseyecektim. Dolabı açıp altında duran çöp kutusuna su şişemi attım. Karanlık gökyüzü yavaşça aydınlanmaya başlıyordu.

Dolabı kapatırken Lily mutfağa girdi, Kinney kollarında derin bir uykudaydı.

Olmak istediğim başka bir yer yok.

Anında karımın yanma, buzdolabına doğru gittim. Parmaklarım

hemen belindeki yerini buldu. Lily dudaklarına yapışan bir saç telini üfledi.

Çok güzel.

"Luna, Kinney'ye Eliot'm hayalet hikâyesini dinlemesini söylemiş. Her şey böyle olmuş, Lo."

Lily'nin burnunun kırışmasını ve üç yaşındaki çocuğumuzu tutmak için gücünü son zerresine kadar kullanmasını seviyordum.

"Lo?" Kaşları çatıldı. "Ne dediğimi duydun mu?"

Lily'yi göğsüme çekerek hatırlayabildiğim kelimeleri bir araya getirdim. "Hayalet hikâyeleri, kızlar." Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Böööö." Sonra dilimi kulağına soktum.

Koluma vururken, "Lo!" diye fısıldayarak tısladı.

Canım acımış gibi yaptım. "Lil." Dudaklarımı büzdüğümde yeşil gözleri dudaklarıma kaydı.

Mizahım kaybolurken on yıllar boyunca süzüldüğümü hissettim. Çocukken, gençken, yetişkinken. Geç saatlere kadar çizgi roman okuduğumuz, partilere gizlice girdiğimiz o anlar. Üniversitede hiç yapmadığımız o planlar. Söylediğimiz tüm yalanlar. Bu anlara dokundum. İstediğim kadar geriye, en derinlere gidebilirdim.

Artık geçmiş beni dibe çekemezdi.

Kötü anlarla iç içe geçmiş iyi anları yeniden yaşıyordum. Geriye bakıp düşündüm... *Tanrım, ne kadar da kırılganmışız.*

Ne kadar çok yol kat etmişiz.

Şimdiki halimize bak.

Lily'nin gözleri doldu, benim hislerimi paylaşıyordu. Acıya karşılık acı. Mutluluğa karşılık mutluluk. Ben yalmzca bu hayatı onunla yaşamak istiyordum.

"Hey, çocuklar," diye fısıldadı Daisy. Dikkatimi ona pek verememiştim. "Ryke'ın ne tarafa gittiğini gördünüz mü?" Ben ağabeyimin tekrar mutfaktan geçtiğini görmemiştim ama Connor kapıyı işaret etti. Lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktım.

Ağabeyim kırmızı sandalyelerin yanındaki çimlere dizlerini bükerek oturmuştu. Gökyüzünün koyu maviden açık maviye dönmesini izliyordu. Ne yaptığını biliyordum.

Güneşin doğmasını bekliyordu.

Lily, Kinney'yi Audrey'nin yanındaki bebek koltuğuna koymak için yanımdan ayrıldı. İki kız da hâlâ uyuyordu. Lavabonun tezgâhını kavradım. Daisy dışarı çıkarken yan kapı arkasından kapandı. Çimlerin üzerinde hafif adımlarla yürüyerek ağabeyime doğru ilerledi.

Daisy'yle gurur duyuyordum. Beni, annesini ya da babasını dinlemediği için onunla gurur duyuyordum. Olmak istediği kadın olduğu için onunla gurur duyuyordum.

Dudaklarım hafifçe kıvrılırken başımı çevirdim. "Lily." Fazla uzakta değildi, elleri hemen belimi buldu. Bir elini kavrayıp dışarıya doğru başımı salladım. O da başıyla onayladı ve birlikte sessizce yan kapıdan çıktık. Ağabeyim ve kız kardeşinin izini takip ederek tepeye yürüdük.

Daisy, Ryke'm bacaklarının arasında oturuyordu. Sırtını göğsüne yaslamıştı, Ryke da kollarını karısına dolamıştı. Ufku seyrediyorlardı.

Ryke'dan sadece birkaç adım uzakta çimenlere oturdum, Lily de yanıma çöktü. Birbirimize sarılıyorduk, yanağını omzuma yaslamıştı. Gözlerim ileriye sabitlendi, ağabeyimin gökyüzünde gördüklerini görmeye çalışıyordum. Turuncu renkler maviye karışıyordu.

Connor dışarı çıktığında gözüm onlara kaydı. Rose yanına ulaştığında ellerini cebinden çıkarmıştı. Yan yana geldiklerinde parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve başlarını ufka çevirdiler. Ben de aynını yaptım. Benim de bakışlarım aynı yöne çevrildi.

Tam da güneş doğarken.

Altımız bu tepedeyken, dopdolu göl evi arkamızda dururken hissettiklerim bu gün doğumunun, bu sabahın, bu anın çok ötesindeydi. Boş bir evi doldurmuştuk.

Otuz yedi yaşındaydım.

Daha dün, yirmi yaşındaydım ve bu insanların bazılarıyla yeni tanışıyordum. Hayatımı birlikte geçireceğim, benim yuvam olacak insanlarla.

Daha dün yirmi yaşındaydım, hâlâ en iyi arkadaşıma derinden ve çaresizce âşıktım.

Büyümüştüm.

Hepimiz büyümüştük.

Göz açıp kapayıncaya kadar çocuklarımız da büyüyecekti.

Ve o zaman da daha dün yirmi yaşındalardı diye düşünecektim. *Üniversiteye gideceklerdi. Âşık olacaklardı.* Anılar arkamızdan akıp gidecek, göl evi artık ağzına kadar dolu olmayacaktı. Ev ilk girdiğimiz anki kadar sessiz olacaktı ve biz bu tepede otururken var olan sessizliği hissediyor olacaktık.

Ve sonra sona erecektik. Tam başladığımız yerde sona erecektik.

Sadece biz.

Altımız birlikte.

TEŞEKKÜRLER

Derin nefesler

Nereden başlayabiliriz ki? *Addicted/Calloway Sisters* serisi başlı başına bir yolculuktu. Ve eğer bizimle bu noktaya kadar geldiyseniz... Eğer bu 10 kitabın tamamını okuduysanız... O zaman 1 milyondan fazla kelimemizi okumuşsunuz demektir.

Kaçırdıysan tekrar edelim, bir milyondan *fazla* kelimemizi okudunuz. Bu kitapları bu kadar sevdiğinizi bilmek... düşüncesi bile inanılmaz. Bu fırsatı bize verdiğiniz için inanılmaz minnettarız. Hiç şüpheniz olmasın ki, bu kitaplar *sizin* sayenizde var oldu. Başlangıçta bu seriyi sadece dört kitapla tamamlamayı planlamıştık. Ama karakterlere ve kelimelerimize olan sevginiz sayesinde, bu sayı ona ulaştı.

Bu yüzden yüreğimizin en derinliklerinden size teşekkür ediyoruz. Teşekkür ederiz.

Annemize. Bu hikâyelerin arkasındaki süper kahraman sensin. Onları herkesten önce okudun, editörlük pelerinini taktın ve çılgın teslim tarihlerimiz arasında sayısız çirkin hatayı yakaladın. Ama bundan da önemlisi, senin sevgin ve desteğin bizi bu serinin çok ötesine taşıdı. Yazmaya ilk başladığımız andan itibaren, tüm hayallerimizi destekledin. Bu *noktaya* gelebileceğimizden hiç şüphe etmedik... çünkü bize, ne istersek yapabileceğimize, ne istersek olabileceğimize duyduğumuz inancı sen aşıladın. Bu bize verdiğin

bir armağan ve bunu asla hafife almayacağız. Bu yüzden teşekkür ederiz. Bizim Rose Calloway'imiz olduğun için teşekkür ederiz.

Jenn, Lanie, Jae ve Siiri'ye. Sizin bizim için ne kadar değerli olduğunuzu anlatmaya kelimeler yetmez. *Fizzle Force*'a duyduğunuz bağlılık ve sevgiyle her gün bizi hayran bırakıyorsunuz. Koşturduğunuz, organize ettiğiniz ve enerjinizi harcadığınız için çok teşekkür ederiz. Siz olmadan ne yapardık gerçekten bilmiyoruz... muhtemelen küçük çaplı panik ataklar geçirirdik. Siz bizi sakinleştiriyorsunuz, dinliyorsunuz ve bu dünyayı ışıltılı renklerle dolduruyorsunuz. Hepiniz bizim gözümüzde birer mucizesiniz.

Alice Tort ve Olivia Danieli'ye. Fransızca ve İtalyanca konusundaki yardımlarınız için sonsuz teşekkürler. Çevirileriniz olmasaydı, bu kitap bu kadar parlamazdı ve bunu size borçluyuz.

Kimberly'ye. Harika bir ajans temsilcisisin ve bizimle olduğun için çok minnettarız. Belki bunu bilmiyor olabilirsin ama biz kadere inanırız. Her şeyin bir sebebi vardır ve sen, bunun en güzel kanıtısın. Kitaplarımızı okuduğun için teşekkür ederiz. Onları bu kadar sevmiş olmana hâlâ hayret ediyoruz.

Fizzle Force'a. Her birinizin adını tek tek yazmak isterdik ama muhtemelen o noktada çok daha büyük bir kitaba ihtiyacımız olurdu... ki bu kitap zaten dev gibi! Belki özel olarak isim veremiyoruz ama kim olduğunuzu biliyoruz. Sizi seviyoruz ve bizim için dünyalara bedel olduğunuzu sakın unutmayın. *Addicted Serisi*'nin hayran grubunda inanılmaz güçlü, kudretli bir şey var. Nezaket, sevgi ve dayanıklılık... hepsi birleşerek koca bir güç hâline gelmiş.

Eğer bizimle hiç konuşmadıysanız ve sadece sessizce bu dünyada dolandıysanız bile, sizi de aynı şekilde sevdiğimizi bilmenizi istiyoruz. Çünkü siz kitaplarımızı okudunuz. Bu yolculuğun *sonuna kadar* geldiniz. Böylesine uzun bir seriye sadık kaldığınız için teşekkür ederiz. Gerçekten dev bir yolculuktu.

Bu serinin sonu olabilir... ama *asıl* son değil.

Biz yazmaya devam edeceğiz. Umarız siz de bizimle birlikte okumaya devam edersiniz.

Ve bilin ki bu kitaplar asla kaybolmayacak. Lily, Loren, Connor,

Rose, Ryke ve Daisy'nin hikâyelerinde 1 milyondan fazla kelime var. Bu bir ömürden bile daha fazla.

Resmi olarak veda etmeyeceğiz çünkü J.M. Barrie'nin *Peter Pan* kitabında dediği gibi, *"Asla veda etme çünkü veda etmek uzaklaşmak, uzaklaşmak ise unutmak demektir."*

Bir dahaki sefere kadar.

xoxo Krista & Becca

Bonus Bölümler

SANA BAĞIMLI

BÖLÜM 32'NİN YENİDEN ANLATIMI

Loren Hale

Lily en az benim de hissetmek istediğim kadar uyuşmuş görünüyordu. Asansör, Noel Bağış Gecesi'nin olduğu salona doğru inerken bakışlarımı ona çeviremiyordum.

İyi olup olmadığını kontrol etmek için bile ona bakamıyordum. Otel odasında birlikte oluşumuz gözümün önüne geliyordu ve bir şekilde onu incittiğimi biliyordum. İyi olmadığının farkındaydım. Onun sevişme arzusunu beslememeliydim. Ona bu kadar sert davranmamalıydım. *Olanları geri alamam.* Zamanı geri alamazdım. Bir an için olanları silmeye çalıştım.

Kafama diktiğim minik şişedeki tekila boğazımın gerisinde asit gibi hissettirmişti. Her şey birbirinin üstüne çıkıyordu. Birikiyordu.

Eziliyordum.

Tam karşıma baktım. Kaslarım yanıyordu.

Lily daha iyisini hak ediyordu.

Benimle olmamalıydı, en azından *bu* halimle olmamalıydı. Günüm kötü geçtiği için onunkini de mahveden, onu en az kendim kadar dibe çeken halimle. Fakat Lily'siz bir hayatın nasıl olacağını bilmiyordum. O... o benim en iyi arkadaşımdı.

O benim dünyamdı, ruhumdu.

O içimde gömülü olan, nazikçe sarmalanmayı hak eden tek kişiydi. Işığı görmeyi hak eden tek kişiydi. Bunu biliyordum.

Bunu biliyordum.

"İndiğimizde nereye gideceksin?" diye sordu sessizce.

"Babamla konuşmam gerekiyor." Sesim, özellikle ona karşı olmasını istediğimden daha sert çıkmıştı. Parlak sayıları izlemeye devam ettim. Gözlerim kırpmadığım için yanıyordu.

Bir an için rehabilitasyona gitmeden ayılabileceğime inanmıştım. Lily'yi geride bırakmadan da yapabileceğimi düşünmüştüm. Ancak *yapamam, yapamam, yapamam* benim sloganım olmuş gibi görünüyordu. Zamanı geriye *alamazdım.*

Üniversitede başarılı *olamazdım.*

Lily'nin ihtiyacı olan adam *olamazdım.*

Olmam gereken adam *olamazdım.* Olmayı umduğum adam olamazdım. Henüz değildi.

Belki denemek istediğim, bunun *işe yarayabileceğine* bir anlığına inandığım için aptallık etmiştim. Ben *başarısız* bir adamdım. Belki de hiçbir zaman *başaramayacak* bir adamdım. Yine de asla başaramayacak bir adam olmayacaktım. Deneyecektim. Görmek zorundaydım.

Lily için. Kendim için.

Bizim için.

Asansör kapıları açıldığında aklımda tek bir düşünce vardı. *Bul onu.* Babamı bulmalıydım. İçimde bir korku vardı. Az önce inşa ettiğim kırılgan kararlılığı yiyebilecek boktan, çirkin bir *korku...* Benim için her şey anlamına gelen kişiyi incitmekten doğan kararlılığı yok etmesinden endişeleniyordum. Onu incitmeye daha ne kadar devam edecektim?

Durmak zorundayım.

Bitmesi gerekiyordu. Bu yoldan çıkmalıydım. Sadece yeni bir başlangıca ihtiyacımız vardı. *Tanrım.* Bunun için tek yol muhtemelen buydu.

Hiçbir şey beni şaşırtamaz ya da durduramazdı. Ne süslü avizeler ne takım elbiseli şerefsizler ne gereksiz miktarda altınla süslenmiş devasa Noel ağacı ne de *Hale Co.* ve *Fizzle* yazan büyük projeksiyonlu ekranların olduğu sahne...

Beni kısa süreliğine durduran tek şey alkoldü. Tepsiden bir bar-

dak pembe şampanya aldım ve tek yudumda bitirdim. Viskinin tadını arzulayarak yüzümü buruşturup ilerlemeye devam ettim. Sosyetiklerin arasından ilerlerken Lily peşimden geliyordu.

Onun elini tutmak istiyordum.

Yakınıma çekmek istiyordum.

Arkamı dönüp onunla birlikte buradan gitmek istiyordum. *Yapamam.*

Hemen şu anda tek istediğim şey o olmasına rağmen, ondan uzak durmak için kahrolası sefil vücudumdaki tüm gücümü harcıyordum.

Bu dünyada istediğim tek şey o olmasına rağmen...

Bu işin sonunu görmeliydim. İçimdeki acemi direnişe tutunurken diğer yaşlı adamların arasında şık bir takım elbise giyen babamı gördüğümde adımlarım hızlandı. Hepsinin elinde viski bardakları vardı.

"Lo." İyice arkamda kalan Lily'yi güçlükle duyuyordum. *Özür dilerim, aşkım.* Her şey canımı yakıyordu. Her sikik şey.

Babam ona doğru geldiğimi fark eder etmez diğer adamları etrafından uzaklaştırdı. Yüzüm acımasızlıkla sertleşti. Sanki çenemi oynatsam ya da gözlerimi kırpsam parçalara ayrılabilirmişim gibi hissediyordum.

O beni paramparça edebilirdi.

Babamın sert ifadesine alışkındım. "Benden kaçıyor muydun? Genelde pazartesileri gelirdin."

"Bazı şeyler yaşadım."

Beni baştan aşağı süzdü. "İyi görünüyorsun."

Gözlerim daha çok yanmaya başladı. Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Bana bakıp da iyi olduğumu düşünebilir miydi? Çığlık atmak istiyordum ama sesim normal çıktı. "İyi değilim." Başımı durmaksızın iki yana salladım. Duygularım gitgide yoğunlaşıyordu. "İyi değilim, baba."

Kısa bir an için sağını solunu inceledi. Bizi izleyen birkaç kişiye bakıyordu. Evet, *onun* şirketini temsil eden halka açık bir yerdeydik. *Hale Co.*

Benim geleceğim buydu, değil mi?

"Burası yeri değil, Loren. Sonra konuşuruz."

Sonrası olmayacaktı. "Bende bir şeyler var," dedim ona ölüm kalım meselesiymiş gibi. Gerçekten de böyle hissediyordum. Eğer bunu şimdi yapmazsam her şey bitecekmiş gibi geliyordu. "Beni duyuyor musun? Sana iyi olmadığımı söylüyorum."

Bana sarılacağını hayal etmedim.

Başını sallayıp, *"Gereken yardımı alacaksın, bunu istiyorsun ve benim de imkânlarım var. Yapabilirsin, oğlum. Seni seviyorum, oğlum,"* dediğini hayal etmedim.

İmkânsızı hayal etmezdim.

Kayıtsızlık damarlarımda derin bir şekilde dolaşıyordu. Tüm bu süreçte onunla kalp kalbe bir baba-oğul konuşması yapacağımızı ya da tutumunu değiştireceğini hiç düşünmemiştim.

Viskinin kalanını başına dikerek alkolü boğazının gerisine gönderdi. Bardağı yakındaki yüksek bir masaya koymasını izledim. Kaslarım o kadar gergindi ki, gevşemek için titriyorlardı. Dönüp kaçmam için.

Ancak ben kalıyordum.

Dudaklarını ovduktan sonra bana yaklaştı. "Beni utandırmaya mı çalışıyorsun?"

Titreyen ellerimi yumruk haline getirdim. Sadece titremelerini durdurabilmek için bir çabaydı. "İçtiğimi bildiğin halde hiç umursamadım."

"Konumuz bu mu?" Yüzünü buruşturdu. "Lo, sen yirmi bir yaşında bir adamsın. Tabii ki içeceksin."

"Bayıldım."

"Önünde çok yol var. Senin yaşındaki çocukların alkolü suistimal etmeleri doğal bir şey."

Duymazdan geldim. Onu sevsem bile bu sefer dinlemedim. "İçmeden bir gün geçiremiyorum."

Babamın dudakları kıvrıldı. "Hatalarına kılıf uydurmayı bırak ve lanet olasıca bir adam gibi kabullen."

Lily arkamdaydı. Elime uzandığında hemen geri çekildim. Göğ-

süme bir bıçak saplanmış gibi hissetsem de babamla yüzleşirken ona tutunamazdım.

Garsonun tepsisinden bir bardak daha viski aldı. Içkisini yudumlarken Lily'ye doğru başını salladı. Onu bu işe karıştırdığı anda nabzım hızlanmaya başladı. Lily'ye dik dik baktı. "Oğlumun kafasına bu düşünceleri sen mi sokuyorsun?"

Lily hemen geriye doğru çekildi.

Daha yüksek sesle konuştum. "Bunun çocukluğumdan beri farkındayım. Bana hiçbir şey söylemesine gerek yok." *Onu bu işin dışında tut.*

"Bundan şüphe ediyordum."

Dişlerimi sıksam da kelimeler asit gibi boğazıma takılıyordu. Rose'un bir kolunu Lily'nin beline dolayarak ona sarıldığını gördüğümde nabzım hafifçe yavaşladı. *Rose burada.*

Ryke aniden yanıma sokuldu. Sanki yanıma gelebilmek için koşmuş gibi soluk soluğaydı. Bir elini koluma koyduğunu hissettim. Dokunuşundan hissettiğim rahatlık babamdan asla göremeyeceğim bir şeydi.

Ryke derin bir nefes aldı. "Hadi, Lo."

Babamı izlerken hareket edemiyordum. Bembeyaz kesilmiş, bardağındaki dokunuşu da gevşemişti. Ryke'a bakışu içimdeki her şeyi huzursuz ediyordu.

Ancak *Altıncı His* * filminde olmadığımı biliyordum. Ryke bir hayalet değildi. O gerçekti.

Babamın tanıdığı gerçek bir insandı.

Babamın en sonunda, "Sen burada ne yapıyorsun?" demesi şüphelerimi doğruladı.

Kaşlarımı çattım. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Babam sessizce ofladı. "Ona söylemedin mi?" Sadece Ryke'la konuşuyordu. İçimde bir şeyler kaynadı. Karanlık ve kızgın bir şeyler. İnsanlar bizi izliyordu. Babam da bunun farkındaydı, ikinci viskisini de yüzünü buruşturarak kafaya dikti.

Burada beni bilgilendirebilecek biri var mıydı?

* *M. Night Shyamalan*'ın yazıp yönettiği 1999 yapımı psikolojik korku filmidir. (ç.n.)

Ninova

Ağırlığımı diğer bacağıma vermeye başladım. "Neyi söylemedi mi?"

"Hiçbir şey," dedi babam acı bir gülümsemeyle. Bardağı bırakırken keskin gözlerini benimkilere çevirdi. "Bana söylemek istediğin bu muydu? Sorunların için beni suçlayıp çocuk gibi ayaklarını yere mi vuracaksın?"

Ryke'la olan bağlantısı konusunda onu sıkıştırabilirdim. Planlarımı unutabilirdim, onları henüz yüksek sesle söylememiştim. Şimdi vazgeçip bu kırılgan kararlılığın altımda parçalanmasma izin verebilirdim.

Ryke elini omzumdan hiç çekmedi. Avuç içleri rahat hissettiriyordu. Ağır değildi. Kurşun gibi değil ama dikkatli, anlayışlı bir şey gibi hissettiriyordu. Hazırdı.

Bana destek olmaya hazırdı. Bana destek olmak için hazır olduğunu biliyordum.

Üstelik babamın gözlerinin içine bakarken ondan, kendimden nefret ettiğim kadar nefret etmediğimi fark ettim. "Hayır," dedim yavaşça. "Belki bu gençlik yıllarımda yaşanmış olabilir, bunu daha önce yaptım. Sadece sana içmeyi bırakacağımı söylemek istemiştim."

Sevebileceğim biri olmak istiyordum.

Ve bunu başarabilmek için deneyecektim.

SANA BAĞIMLI

MESAJLAŞMALAR

AĞUSTOS
10.04

LILY: YARDIM! Sonraki pazar günü yiyeceğimiz yemeği asmak için İYİ bir bahane bulmamız lazım. *Adamantium** güçlülüğünde bir bahaneye. Geçilmez bir bahaneye.
LILY: Rose yemekle ilgili mesaj atıp duruyor.
LILY: AMANTANRIM durmuyor!! *şaşırmış surat* Lo, orada mısın?
LILY: Senin de sabah dokuzda dersin yok muydu? Kampüste bir yerlerde buluşalım.
LO: Şimdi uyandım.
LILY: Daha yeni mi?
LO: Geç yattım, aşkım. Yoksa pizza suratlı herif tarafından çok fena becerildiğin için hatırlamıyor musun?
LILY: Kabalık ediyorsun, Lo
LO: Ona başka ne diyebilirim ki?
LILY: Adını söyleyebilirsin
LO: Adı ne peki??
LILY: Bilmiyorum... Hiç sormadım. Yurt partisinde tanıştıktan sonra takıldık sadece ve sonra birbirimizi bırakıp gittik. Ama pizza suratlıdan DAHA KİBAR isimler var. Sadece sivilceleri var. Bir sürü insanın sivilcesi vardır.

* *Adamantium*, *Marvel Comics*'te yer alan bir metal alaşımdır. Afrika'da bulunan vibranyum ve çeşitli metalik maddelerin eritilmesiyle oluşur. (ç.n.)

LO: Ya da bulaşıcı uçukları var. Muhtemelen bir doktora görünsen iyi olur.
LO: Ben de seninle gelirim.
LO: Birazdan buluşuruz, aşkım.
LO: Aşkım? *üzgün emoji*
LILY: Tamam ama doktora sonra gidelim. Birazdan diğer dersim başlayacak.
LILY: AYRICA ROSE MESAJ ATMAYA DEVAM EDİYOR! Ona ne diyeceğimi bilmiyorum
LO: Gıda zehirlenmesi geçirdik ve yarın evden çıkamayız. Bitti gitti.
LILY: Yemek pazar günü
LO: Biliyorum. Hep pazar günü oluyor zaten
LILY: Bugün perşembe, Lo.
LO: Hah
LO: Rose'a sadece Charlie ve Stacey'le planlarımız olduğu için gelemeyeceğimizi söyle. Onlar Rose'dan çok daha eğlenceli.
LILY: Ya planlarımızın ne olduğunu sorarsa? Tarihi yeri falan sorup sonra gelirse? Ve Charlie ve Stacey diye birinin olmadığını fark ederse??
LO: Evet, doğru
LO: Ablana da çekici gelebilecek bir şey bulmamız gerekiyor
LILY: Modayla ilgili bir şeye ne dersin? Alışverişe gideceğiz.
LO: Olmaz, neden onu da davet etmediğimizin hesabını sorar
LILY: Buldum! Üniversite. Daha yeni başladı. Ders çalışmakla meşgulüz. ÇOK önemli sınavlarımız var. Bu yıl daha başarılı olmak için çabalıyoruz.
LO: Mükemmel, aşkım *kalp emojisi* Gördün mü, bana ihtiyacın bile yokmuş.
LILY: Bu doğru değil. Sana her zaman ihtiyaç duyacağım, Lo
LO: Drake'i bırakıyorum. Seninle kampüste buluşuruz.
LILY: !!! *kutlama emojisi*
LO: Dersin bittiğinde bana haber verirsin
LILY: Tamamdır, şimdi derse giriyorum *el sallama emojisi*
LO: *el sallama emojisi*

EYLÜL
13.32

LILY: Yeni telefonum! Mesajlaşma kalitesini kontrol ediyorum. Performansı nasıl sence?
LO: Eski telefonunla aynı. Ama mesajların her zaman en iyisi ve en güzeli.
LILY: Rol yapacağımız zamanlar için flört pratiği mi yapıyoruz?
LO: Pratiğe ihtiyacın var mı?
LILY: Bilmem. *Sexting* yapmak ister misin?
LILY: Pratik amaçlı! Sahte ilişkimiz için. Boş ver, teklifimi geri alıyorum. Hemen ve hızlıca geri alıyorum. Lütfen buna cevap verme.
LO: Emin misin, aşkım?
LILY: Eminim. eminim.
LO: Peki. Keşke ben de seninle telefon almaya gelseydim. Sen gideli yıllar olmuş gibi hissediyorum.
LILY: Biliyorum ve bundan nefret ediyorum. *Thor*'u sinemada tekrar izlemek ister misin? Sanırım hâlâ vizyondaydı.
LO: %1000 ve patlamış mısırlarımızla fotoğraf da çekinmeliyiz. Orada olduğumuz için kanıta ihtiyacımız olacak
LILY: Birlikte gittiğimize dair mi? Rose'a ilişkimizin kanıtı olarak göndermek için mi?
LO: O da var tabii.

EKİM
09.24

LO: bu sabah nasıl hissettiğini hatırlıyor musun? içinde olmamın nasıl hissettirdiğini? tekrar etmek ister misin?
LILY: En az üç kere
LO: Beş kere tekrar etmeye ne dersin?
LILY: Evet, evet. belki de bugün yeni özel ders öğretmenimi ekmeliyim, ne dersin?

Ninova

LO: hayır, git ve artık her kimse onunla buluş. Ben de önce bir dükkâna uğrayayım *içki emojisi*
LILY: Connor Cobalt. Dünyanın en iyi ismi
LO: Hiçbir şeyin tarihinde bile en iyi isim o olamaz. Yine de fena sayılmaz.
LILY: Daha iyi ismi olan bir kişi söyle.
LO: Lily, aşkım. Calloway.
LILY: Yapma *gülücük emojisi*
LILY: Cidden, Lo. Connor Cobalt'tan daha iyi bir isim söyle.
LO: Söyledim ya. Lily Calloway.
LO: Seni seviyorum, Lil.
LILY: Ben de seni seviyorum, Lo.

16.40

LILY: Bugün çok trafik var
LO: Yeni öğretmenini bekletecek misin?
LILY: Umarım bekletmem. Çünkü daha oraya ulaşamadan beni öğrencilikten kovabilir.
LO: Cesedimi çiğnemesi gerekir
LILY: Keşke cisimlenebilseydim. Ya da ışınlanabilseydim.
LO: Ben de. Senin yanma ışınlanırdım.
LILY: Bence eğer çok çok fazla düşünürsek belki de fiziksel olarak bağlanabiliriz ve birbirimizin yanma ışınlanabiliriz.
LO: Deniyorum.
LILY: Ben de. Süper güçlerimiz ortaya çıkmıyor *üzgün surat*
LO: Sadece öğleden sonra yaptığımız seksi düşün. Kendini daha iyi hissetmeni sağlar, aşkım.
LILY: Daha ıslak hissetmeni sağlar diyecektin herhalde? Beş kere peş peşe yaptığımız seks, en iyi seksti
LO: *şeytan emojisi*

20.33

LO: *Lily'den bir cevapsız arama*

8.34

LO: *Lily'den bir cevapsız arama*

8.36

LO: *Lily'den bir cevapsız arama*

8.37

LILY: Neredesin? Eve şimdi geldim. Bu arada öğretmen de ineklememe yardım etmek için benimle geldi. İyi misin?

KASIM

13.12

LILY: Calloway Modaevi'nde her şey nasıl gidiyor?

ROSE: İyi.

LILY: Hâlâ çok üzgünüm. Bunu biliyorsun, değil mi?

ROSE: Sorun yok. Sadece meşgulüm, Lily.

ARALIK

NOEL BAĞIŞ GECESİ'NDEN BİR HAFTA ÖNCE

9.04

LILY: Asıyorum.

LO: Dersi mi asıyorsun?

LILY: Burada olmak istemiyorum, Lo.

LO: Eve gel, aşkım

LO: Ama daha yeni seks yaptık. Yani belki de birkaç saat geçmeden tekrar yapmasak daha iyi olur.

LILY: Biliyorum. Hiçbir şey istemiyorum.

LILY: Demek istediğim, seks yapmak istiyorum ama eve gelmemin nedeni bu değil. Sadece seninle olmak istiyorum.

LILY: Seks yapmadan.

LO: Ölüm Yadigârları Part 2 çıktığına göre, sonunda *Harry Potter*'ın yedi filmini peş peşe izleyebiliriz. Buna ne dersin, aşkım?
LILY: EVET!
LILY: Bekle. Neredeyse aynı anda yürüyüp mesajlaşmaya çalışırken kampüste düşecektim.

9.08

LILY: Nasıl hissediyorsun?
LO: Bok gibi sanırım.
LO: Muhtemelen seni becermemi istediğin kadar ben de içmek istiyorum.
LILY: Evet.
LO: Eve geldiğinde daha iyi olacağım. Yolda mısın?
LILY: Şu anda arabadayım.
LO: *kalp emojisi*

SENDEN AYRI

GELECEKTEKİ HALİMİZE MEKTUPLAR

Lily'nin Mektubu

Merhaba, Gelecekteki Lily Calloway,

Lütfen bana uzaylıların gerçek olduğunu ve Roswell*'deki* karakterlere benzediğini söyle. Yeşil, korkutucu olanlara DEĞİL.*

Bir de süper güçlerin ortaya çıktı mı?

Not: Eğer zamanda yolculuk icat edildiyse geri dönüp bana Teen Wolf*'un finalinde neler olduğunu anlatmaktan çekinme. BİLMEYE İHTİYACIM VAR.*

Eğer tüm hayatının anlamının falan da ne olduğunu öğrendiysen onları da anlat. Rose bilmek isteyecektir. Tamam, teşekkürler!!

Hoşça kal,

Günümüzdeki Lily

Loren'ın Mektubu

Lo,

Umarım hâlâ bu yaptığımızın saçma olduğunu düşünüyorsundur.

Lo'dan

Rose'un Mektubu

Özgüvenini asla kaybetme.

Eğer kaybettiysen de dolapta, topuklularının yakınlarında bulabilirsin.

Her zaman sevgilerle,

Rose

---

* Tam adıyla *Roswell, New Mexico* 2019-2022 yılları arasında yayınlanan Amerikan bilimkurgu dizisidir. (ç.n.)

Connor'ın Mektubu

Sevgili Ben,

Hayat konusunda tebrik ederim.

Kazandın.

En iyi dileklerimle,

Connor

Daisy'nin Mektubu

Sevgili Gelecekteki Daisy,

Umarım gerçekten mutlusundur. Ve gerçek mutluluk derken sonsuz çikolatalı kek yediğin türden bir mutluluktan bahsediyorum.

Umarım hayatındaki tüm boktan anlar, iyiler tarafından ezilmiştir. Ve umarım en kötümser teorilerimin tersi kanıtlanmıştır. Son olarak, umarım biri sonunda bir tek boynuzlu at görmüştür ☺

Sevgilerle,

Daisy

Ryke'ın Mektubu

Hâlâ Lo'nun yanında olsan iyi edersin.

Ryke.

SANA HÂLÂ BÂĞIMLI

CONNOR VE ROSE'UN İLK RANDEVUSU

Bu tamamen bir hataydı. *Onunla* çıkmayı kabul ederken ne düşünüyordum ki? Tanıştığı herkesin yanında değişen, kendini beğenmiş, kibirli, göt herifin tekiydi. Bukalemunların en kötü türündendi. Yine de... mavi gözlerinin o kadar tiksindirici olduğunu söyleyemezdim. Güzel bir tonu vardı. *Off.* Hayır, o daha yanıma bile gelmeden ona iltifat etmeyecektim.

Bu randevuyu kabul etmemin *asıl* sebebini unutmamalıydım.

Ön sıradan koltuklar.

Fırtına'yı izlemek için.

Beni kişisel çıkarları için kullandığına emindim. Belki de *Fizzle*'dan dolayı ailemin gözüne girmeye çalışıyordu. Bana çıkma teklifi ederek kardeşim Lily'yi çoktan cezbetmişti. Lily resmen onun için ponponlarıyla tezahürat yapıyordu. Kardeşimin o kendini beğenmiş pisliğe değil, *bana* sadık olması gerekiyordu. Connor da Lily'nin bana asla ihanet etmeyeceğini bilse iyi ederdi. Lily bazen güvenilmez... ve mesafeli olabilse de ne olursa olsun hâlâ benim en büyük müttefikimdi.

Onu kazanıp benden çalamayacaktı. *Tıpkı Loren'in yaptığı gibi.* Köprücükkemiklerim ve omuzlarımda biriken gerginlikten kurtulmaya çahştım. Bu çirkin gerginlikten çok daha *iyiydim.*

Hem *Bowl Şampiyonası*'nda hem de Model BM'de, gülümsemesine ve karizmasına aldanmayacak kadar Connor'ın etrafında bu-

lunmuştum. Hareketlerinin ardında her zaman gizli bir amacı vardı. Bu randevunun da onun saf niyetlerinden kaynaklı gerçekleştiğinden şüphe ediyordum.

Yine de çok önemi yoktu.

Bu gece o beni nasıl kullanıyorsa, ben de onu kullanıyordum.

Oyunu izlemek istiyordum ve elinde harika koltuklar vardı. *Shakespeare* için ona katlanacaktım.

Karar verildi.

Kapıdan çıkıp ön verandanın merdivenlerinden on santimlik topuklularım ve siyah *Chanel* elbisemin içinde kendini beğenmiş bir tavırla indim. Saçlarım yarı açıktı, diğer yarısı gümüş bir tokayla toplanmıştı. "*Siktir-git* rujumu" sürmeyi de unutmamıştım. Rujum bordonun koyu bir tonuydu ve öptüğümde leke bırakacağı belliydi.

Eğer Connor bu gece öpüşme gibi *bir şeyin* olacağını düşünüyorsa, bu hayallerini alıp en yakın fırında yakabilirdi. Külleri de sonsuza dek orada kalacaktı.

Topuklarım kaldırıma vururken telefonumu kontrol ettim. Ailemin, Villanova'daki malikânesi gitgide arkamda kalıyordu. Saat 18:58'di. Garaj yolu on sekizinci yüzyılda kraliyet ailesini karşılayacakmış gibi duruyor olsa da boş ve ıssızdı.

Yedide burada olması gerekiyordu.

Ailemin evine gelmesine izin verecek değildim. Annem ve babamla gevezelik etmesini izlemek kusmama sebep olurdu. Her kelimesine Connor altın tükürüyormuş gibi asılacaklarını biliyordum.

Teşekkürler, ben almayayım.

Kâğıt üzerinde benim için mükemmel erkek gibi göründüğünü bilmek yeterince zordu. Annemin Calloway ve Cobalt bebeklerinin fikriyle ağzının köpürdüğünü şimdiden görebiliyordum. Onu sadece öpmem bile söz konusu olamazdı. Bu kadar... samimi bir şekilde yakınıma gelmesine izin vermektense aletini kesmeyi tercih ederdim.

Yüzüm yanıyordu.

Gergin bir nefes daha aldım.

"Sadece bir oyun izlemeye gidiyorsun, Rose," diye mırıldandım

kendi kendime hararetle. Bu kadar tedirgin olmam için hiçbir neden yoktu.

Şu anda Princeton'da olsaydım daha iyi hissederdim. Kendi sahamda. Ancak Philadelphia'daydım ve bununla idare etmek zorundaydım. Bu savaşla ya da bu gece oynayacağı oyun her neyse yüzleşmeye hazırdım.

Topuğumu yere vurdum. *Tık, tık, tık.* Kulağa onun yok oluşu için müzik gibi geliyordu. Hafifçe gülümseyerek telefonumu tekrar kontrol ettim.

19:00.

Dudaklarım düz bir çizgi halini aldı. Beni bilerek bekletiyorsa onu öldüreceğime kutsal olmayan her şey adına yemin ettim. Yavaşça. Acı çektirerek. Beni böyle aptal yerine koyduktan sonra bir daha Lily'ye ders vermesine izin vereceğimi sanıyorsa...

İçeri girip tüm bu şeyi iptal etmek üzereydim. Bunun olmasına izin vermeyecektim. O her şeyi kestirip atmadan ben atacaktım. Topuklarımın üzerinde eve doğru dönerken telefonumu sıkıca kavradım ve son aramalarıma baktım.

Tam da o anda asfalttaki tekerlek sesini duydum ve parlak farların ışığını gördüğümde yavaşça tekrar önüme döndüm. *Beni ekmedi.* Ciğerlerim garip bir hisle şişti.

Geç kalmamıştı.

Tam vaktinde gelmişti.

Burada olmasına memnun muydum? Keşke aksini iddia edebilseydim ama durum öyle değildi. *Aptal yerine konulmaktan iyidir.* Her nefes alışımı biraz daha keskinleştiren başka bir duygu içime hücum etti. Sinirlerim tekrar gerilmişti ama böyle hissetmeyi reddediyordum.

Araç yaklaşıyordu fakat bir *araba* değildi. Gözlerim kısıldı. Tabii ki de bir limuzindeydi.

Homurdandım.

Kız kardeşim, Connor Cobalt'ın normal bir şeymiş gibi her gün limuzinde dolaştığını ağzından kaçırmasa beni etkilemeye çalıştığını düşünürdüm.

Limuzin yavaşlayıp malikânenin önüne park ettiğinde midem düğümlendi. Aracın uzun tarafı binmem gerektiğini gösterircesine bana bakıyordu.

Bu çok büyük bir hataydı, Rose.

Burnumdan bir nefes verdim. *Sakin ol.* Yine de gergin duyguların üzerime saldırdığını hissedebiliyordum. O çirkin duyguların etkisi altındaydım. Model BM finalinde bir oda dolusu insanın karşısında bile daha sakindim.

"Sadece bir oyun," diye mırıldandım.

Teknik olarak bu bir randevuydu. Aptal değildim. İlk buluşmaların el ele tutuşmaya, öpüşmeye, hatta bazen sekse bile yol açabileceğine dair varsayımlar olduğunu biliyordum. Connor da bu varsayımlara sahip olabilirdi. Limuzininden inip beni baştan çıkararak yatağına götüreceği gibi varsayımlara.

Bu varsayımlarını bir tarafına sokabilirdi.

Ben bakireydim.

Yirmi iki yaşında bir bakireydim. Seks yapmaya hazır olana kadar da öyle kalmayı planlıyordum ve bu, bu gece olmayacaktı. Dudaklarının benimkilere değmesine bile zar zor hazırdım.

Öpüştüğüm seferleri tek elimdeki parmaklarla sayabilirdim. Sarılmaksa arılar tarafından boğulmak gibi hissettiriyordu. Birinin elini tutmak bile tüylerimi diken diken ediyordu. Bu zamana kadar bana aksini kanıtlayacak biriyle de karşılaşmamıştım.

Deneyimsizliğimden utanmıyor olmama rağmen durumun flörtleşmeyi olduğundan daha zor bir hale getirdiğini kabul ediyordum. Yaşım büyüdükçe varsayımlar daha da artıyordu. Erkekler şimdiden tüm temelleri hallettiğimi düşünüyordu. Sürtünme. Oral seks. Parmaklama. Seks.

Genelde açık olurdum.

"Ben bakireyim," sözcükleri iki dudağımın arasından o kadar çok çıkmıştı ki, lanet olası alnıma dövme de yaptırabilirdim. Ancak bir süredir bu bilgiyi özellikle bir kişinin bilmesini istemediğimi fark etmiştim. Bana karşı kullanacağından korktuğum bir kişinin.

O kişi şu anda limuzinden iniyordu.

Telefonumu çantamà geri koyup Connor'ın benim için kapıyı açmasını izledim. Tarzının hakkını istemeyerek de olsa vermeliydim. Muhtemelen *Brioni* marka, özel dikim siyah bir takım elbise giyiyordu. Bir doksan beşlik boyuna tam oturmuştu ve vücut yapısına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Dalgalı, kahverengi saçları her zamanki gibi ustaca şekillendirilmişti. Beni gördüğünde mavi gözleri aydınlanırken dudakları kıvrıldı.

"Rose."

"Richard." Dirseğimin üzerindeki çantamı düzelttim. "Görüyorum ki limuzinini getirmişsin. At arabası için saçacak paran yok muydu?"

Dudaklarının uçları daha da yukarı kalktı. "Gideceğimiz yere varmamızın dört kat daha uzun süreceğini göz önüne alırsak, bunu biraz aptalca bulacağını düşünmüştüm."

"Ne derler bilirsin." Öne doğru bir adım attım. "Kahrolası centilmenlik ölmüş." Topuğum kırıldı. "Siktir..." Tökezleyerek öne doğru düştüğümde dizlerim kaldırıma çarpmadan kolumu yakaladı.

"Yakaladım seni." Kelimeleri tenime şok dalgaları gönderen boğuk bir nota gibiydi.

"Yakaladığın tek şey kolum," diye cevapladım. Yüzüm yanarken sesinin beni etkilediğini belli etmemeye çalışıyordum.

"Ben de aksini kastetmemiştim," diye karşılık verdi. Mavi gözleri benimkilere meydan okuyordu. "Sen ne demek istediğimi düşündün, Rose?"

Kızarmayı reddetsem de hain suratım çoktan kırmızı renge bürünmüştü. "Sadece beni düşürme." Onun koluma tutunduğu kadar ben de onunkine tutunuyordum. Boştaki elimle önce sağlam ayakkabımı, ardından kırık olanı çıkardım.

İğrenç kaldırımda parmaklarımın ucunda yalınayak dururken midem bulanmıştı. Başka bir yere odaklanmak için elimden geleni yapıyordum.

Onun dışında bir yerlere.

En kötü manzara oydu, değil mi?

Sağlam zemine basabildiğim anda Connor'dan uzaklaştım. Evet,

bunu parmak uçlarımda durarak yaptım. Boşluk aramıza havanın girmesini sağlasa da ortamda hâlâ yoğun bir gerginlik vardı. Ayaklarıma bakmamaya çalıştım ancak kirli zemini çıplak parmaklarımın altında hissedebiliyordum.

Ensemdeki tüyler ürperirken ani bir endişe dalgası içime sızdı.

Bakışları önce kapının arkasındaki eve, sonra da saatine kaydı. "Bir çift ayakkabı giymen için vakit var."

Onun ailemle konuştuğu sahneler gözümün önüne geldiğinde, "Hayır," dedim hiç tereddüt etmeden. "Görünüşe göre evren konuştu. Bu randevuya çıkmamamız gerekiyor."

Connor yüzünü buruşturdu. "Evren demek." Topuğu kırılmış ayakkabıma bakıyordu. "Bir ayakkabı yüzünden mi vazgeçeceksin? Pes eden biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

Omuzlarım dikleşti. "*Pes* etmiyorum. Sadece bu randevuyu yerle bir etmeye gelmiş olan ilahi güçlerin sesini dinliyorum. Randevunun gerçekleşmemesi gerekiyor, Richard."

"Bu düzeltilebilir bir şey, Rose." Gözleri oluk oluk içime akıyordu. "Ben bunu düzeltebilirim. Eğer bana o şansı verirsen."

Diğer insanların yardım tekliflerini öyle kolayca kabul edemezdim ve yardımın ondan gelecek olması... tırmanacağım en yüksek dağ gibi hissettiriyordu.

Limuzine, geriye doğru bir adım attı. Elini açık kapının üstüne koymuştu. "Rose Calloway, Model BM'yi ve *Quiz Bowl*'u dikkat çekici, zahmete değer ve teşvik edici kılan tek kişi..."

"Kayıpların ve yok oluşun hakkında böyle mi hissediyorsun?" diye araya girdim.

Sanki daha önce hiç kaybetmemiş gibi sırıttı. "Lütfen, ön koltuk biletlerine sahip olduğumuz *Fırtına*'yı izlemek için bana eşlik eder misin?"

Bunu bir yem gibi önüme atıyordu. Ön sıradan koltuklar.

Tanrım, işe de yarıyordu. *Ah.*

Eğer bu randevu kötü giderse, suçlayacağım tek şey *Shakespeare*'e duyduğum aşk olacaktı.

Hızlıca kirli kaldırımda yürüyüp limuzine bindim. O da peşim-

den geldi ve kapıyı arkasından kapattı. Şoföre bir şey söylemeye gittiğinde korkunç bir karar vererek ayaklarımın altına baktım.

"Rose."

Başımı kaldırdım.

Connor elindeki bir şişe suyu ve havluyu bana doğru uzattı. Ayaklarımdaki azıcık kire bile katlanamayacak kadar büyük bir diva gibi mi gözüküyordum? Yoksa OKB'mi biliyor muydu?

Cevaptan korkuyordum.

Bu yüzden sormadım.

Ayaklarımı kendi yıkamak istememesine içten içe sevinerek havluyu ve suyu ondan almakla yetindim. Belki de Lily haklıydı. Belki de gerçekten o kadar da kötü biri değildi.

Yumuşadığımı hissediyordum ve bu korkmama sebep oluyordu, bu yüzden kalkanlarımı güçlendirdim. Zırhımın her bir parçasını kuvvetlendirdim. Havlunun üzerine biraz su dökerek ayaklarımı ovdum.

Connor bir şey söylemese de beni izlediğinin farkındaydım.

"Gözünü dikip bakmayı kes," dedim.

"Başka nereye bakmamı isterdin?" diye sordu. "Randevuya çıktığım kişi sensin."

Ateş dolu gözlerimi ona çevirdim. Bariyerlerim yüksek, zırhımı kuşanmış bir şekilde toplarımı savuşturmaya başladım. "Arkadaşlarına Rose Calloway'le çıktım diyebilmek için randevuya çıkardığın o kızım, değil mi? Yoksa tek amacın ailemi de bağlantılarının olduğu o listeye ekleyebilmek mi? Bu mu yani?"

Başını eğdi. "Neden hep kötü niyetli olduğumu düşünüyorsun?"

"Çünkü seni tanımıyorum, Connor," dedim. "Kimse seni gerçekten tanımıyor. İstediğin şeyi elde etmek için insanların etrafında değişiyorsun ve eğer *beni* istiyorsan yeni bir role gireceğini..."

"Bu rol falan değil," diye sözümü kesti. "Sana karşı olabildiğince gerçeğim."

Kelimeleri buz kesmeme sebep oldu.

Daha önce de böyle demişti. *Sana karşı olabildiğince gerçeğim.* On sekiz yaşındaydık. Penn'in kampüsünü gezdiğim ve onur prog-

ramları için mülakata girdiğim gün benim öğrenci rehberim olmuştu. Princeton'ı seçmeden önceydi.

"Hiçbir şey değişmedi."

"Her şey değişti," diye karşı çıktı.

"Nasıl?"

"Bana bir şans veriyorsun." Mavi gözleri ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissettiriyordu. Ona ve gözlerinde gördüğümü sandığım gerçekliğe inanmak istiyordum. Ya da sadece umut mu ediyordum?

Yutkunmaya çalıştım. Dilimin ucundaki tüm alev dolu karşılıklarımı bastırarak ayaklarımı temizlemeye döndüm. Limuzin bir kaldırımda durduğunda işim bitmişti. Camdan dışarı baktığımda şık bir butiğin önünde olduğumuzu fark ettim.

"Burada bekle," dedi Connor.

"Benim için bir çift ayakkabı seçmeyeceksin. Korkunç bir tarzın var."

Yalan söylediğimi biliyormuş gibi güldü.

Gerçekten de söylüyordum.

Saniyeler sonra Connor kapıyı tekrar açtı ve bana bir çift mavi terlik uzattı. Tekrar söylüyorum, aptal değildim. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. "Teşekkür ederim." Terlikleri ondan alıp ayağıma geçirdim. Böylece yere değmeden mağazaya girebilecektim.

"Sana düzeltebileceğimi söylemiştim." Yan yana butiğe doğru yürürken elinin benimkine yaklaştığını hissediyordum. Kalp atışlarım hızlandı.

Parmaklarımızın arasındaki hava elektrikleniyor, bana dokunmadığı halde damarlarımda bir şok dalgası dolaşmaya devam ediyordu.

Oksijen daha zengin ve baş döndürücüydü. İyi geçen çoğu randevunun böyle olup olmaması gerektiğini merak ettim. Bu kısa, uzun saniyeler sarhoş edici ve sefil bir şekilde baş döndürücüydü.

Connor cam kapıyı benim için açtı.

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi?" diye sordum merakla. "İnsanların sana borçlanması?"

Dudaklarını araladı, ardından soruyu tekrar düşünüyormuş gibi kapattı. Belki de ilk içgüdüsü yalan söylemekti. Kapı aralığında beklerken, "Evet, hoşuma gidiyor. Ancak söz konusu sen olduğunda değil. Bana bir şey borçluymuşsun gibi hissetmeni istemiyorum. Çünkü değilsin."

"Güzel," dedim sertçe. "Çünkü sevişmeyeceğiz. Ayrıca bu gece seni kesinlikle öpmeyeceğim." Yanından geçip giderken kaslarım gergin, duruşum sertti. Bir mağaza görevlisi elinde topuklu ayakkabılarla dolu gümüş bir tepsiyle çoktan beni bekliyordu. Connor neye ihtiyacım olduğunu onlara söylemiş olmalıydı.

"Merhaba, Bayan Calloway," dedi canlı bir sesle. "*Hartford Loft* ihtiyaç duyduğunuz her konuda size yardımcı olmaktan memnuiyet duyar. Bay Cobalt bir çift topuklu ayakkabı istediğinizi söyledi."

"Bunları o mu seçti?" diye sordum.

"Hayır, bunları sizin için ben çıkardım."

Daha az buz gibi görünmeye çalışarak gülümsedim. *Ve başarısız oldum.* Kesinlikle. "Bunları alacağım. Teşekkür ederim." Arka tarafta duran siyah fiyonkları olan sıradan bir çift ayakkabıyı işaret ettim. Görevliye ayak numaramı söylediğimde ayakkabıları getirmek için hızlıca uzaklaştı.

Sanırım Connor ona aynı zamanda süremizin kısıtlı olduğunu da söylemişti.

Connor bir mankenin yanındaki sütuna yaslandı.

"Şuna bak," dedim. "İkizini bulmuşsun."

Mankene bir kez bile bakmadı. "Bu gece bir öpücük beklememiştim," diyerek geride bıraktığımızı düşündüğüm konuyu tekrar açtı. "Bunu bilmeni istiyorum. Sadece birlikte keyifli vakit geçirdiğimiz için mutluyum."

Kaskatı kesildim. "Artık kesinlikle yalan söylediğini biliyorum."

Gülümsememeye çalıştı. "Neden sadece seninle vakit geçirmekten hoşlandığıma inanamıyorsun, Rose?"

Gözlerimi kırpmadan ona baktım. "Bir keresinde bana bakışlarımın gerisinde cesetlerden oluşan bir kuyruk bıraktığımı söylemiştin. İnsanların bana yaklaşmaktan korktuğunu. Bu durumu inkâr

etmedim çünkü doğru olduğunu biliyorum. Ama sen neden böyle biriyle zaman geçirmek istiyorsun?"

"Çünkü seninle ilgileniyorum," dedi. "Çünkü senden *hoşlanıyorum*."

Mağaza çalışanı kutularına koyduğu ayakkabılarla geri döndüğünde yüzü bembeyaz oldu. "Şey... böldüğüm için özür dilerim."

Zamanlaması mükemmeldi. Kutuyu elinden alıp kasaya doğru döndüm.

"Ah, hayır. Paraları ödendi, Bayan Calloway."

Kaşlarımı çatarak Connor'a baktım. Ona kartını verdiğini görmemiştim. "Burada bir hesabım var," dedi. "Terzilerinden dolayı."

Hımm.

"Param var," dedim ona soğuk bir şekilde. "Kendi ayakkabılarımı kendim satın alabilirim." Kutuya baktığımda... tatlı bir jest yaptığının farkına vardım. Belki... belki de bu hoşuma gitmişti. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım kısık sesle.

Yüzünü tırmalamak istememe neden olmayan, daha yumuşak bir ifadeyle gülümsedi.

Mağazadan çıkıp limuzine döndük. Temiz ayaklarımı yeni topuklulara geçirirken tiyatroya doğru yola çıkmıştık. Sözünü tutmuştu, koltukların yeri gerçekten de harikaydı. Ellerimi kucağıma koyarak kolçaktan kaçındım.

Ya seni kullanmıyorsa?

Oyun devam ettikçe kafamda oluşan tek düşünce buydu. Connor'ın yanında otururken *Prospero* ve *Ariel*'a odaklanmak oldukça zordu. Fakat sanki oyunun sonunda sorguya çekilecekmişim gibi elimden geleni yaptım. Kaçamak bir bakış atıp ona bu zevki yaşatmak istemiyordum. Ancak varlığı etrafındaki havaya bile hükmederken bunu yapmak çok kolay olmamıştı.

"'Cehennem boş ve tüm şeytanlar burada,'" dedi Ariel.

Pes ettim.

Connor'a baktım.

İleriye bakıyordu, tüm dikkati oyundaydı. Ardından bana baktı ve dudaklarını kulağıma yaklaştırarak fısıldadı. "'Geçmiş, girizgâh-

tır.'" Bu oyunun ikinci perdesinden başka bir replikti. Henüz o kısma gelmemiştik.

Gözleri benimkilerle birleştiğinde çarpıcı bir his etrafımızı sardı. Girdap gibi... Onun akıntısına kapılmıştım. Belki beni kullanıyordu. Belki kullanmıyordu. Belki de gerçekti.

Gerçek olduğuna inanmak istiyordum.

İnanmanın ilk adım olduğunu biliyordum. Benden hoşlanabileceğine inanmak. Benim ondan hoşlanabileceğime inanmak. Bana dokunursa dünyanın yıkılmayacağına, hatta belki benim de bundan hoşlanabileceğime inanmak.

Kolçaktaki gergin kolumu gevşeterek oyuna döndüm. Yavaşça, parmaklarının benimkilere doğru kaydığını hissedebiliyordum. Geri çekilmedim.

Gülümserken bu yeni baş döndürücü duygular içimde çalkalanıyordu.

Connor elimi tuttu.

Ben de ona izin verdim.

Sonunda perdeler kapandığında *Fırtına*'yı ve *Shakespeare*'in en büyük eserlerini tartışarak olması gerekenden daha uzun süre koltuklarımızda kalmaya devam ettik. Edebiyatın dipsiz kuyusuna düşmüştük ve bir anda kendimizi onca şey arasında *Faulkner* üzerine bir tartışmanın içinde bulduk. Konuşma sırasında daha önce hiç gülümsemediğim kadar çok gülümsediğimi fark etmiştim.

Oyunda yerimizi gösteren görevli kibarca yanımıza gelerek salondan ayrılmamız gerektiğini söyledi.

Tiyatroda kalan son kişiler olduğumuzu fark etmemiştim. Connor'ın yüzündeki şaşkınlığa bakılacak olursa o da farkında değildi. Zaman akıp gitmiş olmalıydı. Koridorlardaki patlamış mısırları süpürmeye çoktan başlamışlardı.

Gecenin başında, randevunun bu kısmı –oyunun bittiği kısım– beni fazlasıyla tedirgin etmişti. Ancak şimdi biraz daha uzun sürmesini diliyordum.

Connor görevliye nazikçe gülümsedi. Gülümsemesi bana sahte hissettirmişti. Bizi burada yalnız bırakması için görevliye para vermek üzere gibi duruyordu. Bunun gerçekleşmesini beklemedim.

"Hadi gidelim." Hızlıca ayağa kalkarak çantamı koluma taktım.

Görevliye dönerek, "Teşekkür ederiz," dedi Connor zarif bir şekilde. Sonra bu geceki randevuya çıktığım kişi olarak beni limuzinin çoktan hazır bir şekilde beklediği yere, dışarıya doğru yönlendirdi. Kapıyı benim için tekrar açtı. Filizlenmekte olan gülümsemesi yine tiksindirici bir hal aldı ve onu geride bırakmak istemediğim için durumdan nefret ettim.

Tekrar limuzinin içine döndüğümüzde, "Nereye gidelim?" diye sordu Connor.

Randevuyu uzatabilirdim ama ona bu kadar ilerisini vermekten korkuyordum. Çoktan düşündüğümden fazlasını vermiştim. "Eve. *Benim* evime ya da daha doğrusu ailemin yaşadığı eve. Ve hayır, sen davetli değilsin."

Çoğu erkek açık sözlülüğümden çekinirdi.

Connor sadece sırıttı. "Callowaylerin evine." Şoföre gideceğimiz yeri söyledi.

"Derhal, efendim."

Yola çıktığımızda Connor bir şampanya şişesi açtı. Biraz içki içerken edebiyat tartışmamıza devam ettik. Yine de ortam farklı hissettiriyordu. Girdap ve akıntı hissi yavaş yavaş geçiyordu.

Gece sona yaklaşıyordu.

Elini benimkinin durduğu yere, koltuğun üzerine koyarak parmaklarımızı birleştirdiğinde kalbim hızlandı. Bunun iyi hissettirdiğini yüksek sesle itiraf etmeyecektim. Eli. Teninin sıcaklığı. Güven verici ve sakinleştiriciydi. Muhtemelen Connor Cobalt'ın gücü de buydu, insanları rahatlatıyordu.

Hoşuma gidiyordu. Muhtemelen buna ihtiyaç duyduğum içindi.

Hatta belki de istediğim içindi.

Limuzinden birlikte indik. Ön kapıya kadar bana eşlik ettiğinde o rahatlık kaybolduğu için bundan hoşlanmadım.

Burada duruyordum. Yeni topuklularımla, yeni anılarımla ve

açığa çıkmış duygularımla bekliyordum. Tanıdığım en kendinden emin, egoist adama baktım ve dudaklarımın arasından tek bir cümle çıktı. "Beni öpemezsin."

Gülümsemekle yetindi. "Biliyorum." Arkama doğru bakarken kaşlarını kaldırdı. Evin ışıkları yanmıştı.

"İçeri giremezsin," dedim önceki cümlemden bile daha hızlı bir şekilde.

"Biliyorum." Mavi gözlerini üzerimden ayırmadı. "Peki seni tekrar görebilir miyim?"

"Tabii ki beni göreceksin, kız kardeşime ders veriyorsun. Birbirimize illaki rastlayacağız..."

"Demek istediğim bu değil, Rose." Sesi kısık ve netti. Benimkinin tam tersiydi. Beni ona doğru çeken bu durumu reddedemezdim. "Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Benimle çıkmaya devam etmek istiyordu.

Bu bilgi ciğerlerimde derin bir his uyandırdı. *Hayır* diyebilirdim ama aramızdakilerin burada bitmesini istediğimi söylersem kendime de yalan söylemiş olurdum.

İlişkimizi daha ileriye götürmekten, bunun nereye gidebileceği ihtimallerini yaşamaktan korksam da Connor Cobalt'ın meydan okumasına cevap vermezsem kendimi hayal kırıklığına uğratmış olurdum.

"Ben pes eden biri değilim," diye hatırlattım hararetle çenemi kaldırarak. "Beni tekrar randevuya çıkarabilirsin."

Gözleri parladı. "İkimiz de bundan keyif alacağız."

Gülümsememeye çalıştım. "Bu bir söz mü, yoksa iddia ım?" O cevap veremeden annemin pencereye yaklaştığını hissettim. Tanrım, sanki lanet olası yetişkin bir kadın değil de ergenmişim gibi dışarı bakıp beni *gözetlemeye* çalışırsa kendimi kaybedebilirdim. "Gitmek zorundasın. Hemen."

Elimi avcunun içine aldığında bir türlü bırakamadığım kesik bir nefesi içime çektim. Çıkık köprücükkemiklerimi incelerken, "İzin verir misin?" diye fısıldayarak elimi kaldırırken dudaklarını parmak boğumlarıma yaklaştırdı.

Hayır.

Evet.

"Hızlı ol," diye mırıldandım. Sesim o kadar yumuşak çıkmıştı ki, ben bile zar zor duyabilmiştim.

Connor hızlı olduysa bile pembe dudaklarını, elimin yumuşaklığına bastırırken zihnim anı sonsuz saniyelerle yavaşlatmıştı. Çok nazikti. Neredeyse fazla nazikti. Fakat gözlerindeki parıltı beni canlandırıyordu. Sanki bana daha sert ve derin bir şekilde sahip olmayı planlıyordu.

Elimi geri geçerken kendimi toparlamaya çalıştım. "Bu korkunç akşam için teşekkür ederim. Her anından nefret ettim."

"O kadar nefret ettin ki, tekrar yapmak istiyorsun," diye hızla karşılık verdi verandanın merdivenlerinden geri geri inerken. Düşmesini umut ettim. Düşmeden merdivenleri tamamladığında iğrenç derecede çekici gözüküyordu.

"Şampanyadan olmalı," diye bariz bir yalan söyledim.

"Ya da benden hoşlanıyorsundur."

"Limuzine binerken dikkat et, kafan artık sığmayabilir."

Gülerken çoktan sırtını limuzine yaslamıştı. Kapıyı açmak için bir süre beklerken bana şefkatle bakıyordu. "Bu gece çok güzel görünüyorsun." Sanki randevunun sonu değil de ilk anıymışmış gibi hissettiriyordu.

"À la prochaine, Richard," derken baş döndürücü yenilik benimle kaldı. *Bir dahaki sefere kadar.*

"*Bonne soirée**, Rose."

Sanırım bu her şeyin sonu değil, bir şeylerin başlangıcıydı.

* (Fr.) *İyi akşamlar.* (ç.n.)

SANA HÂLÂ BĀĞIMLI

MESAJLAŞMALAR

BAHAR TATİLİ
VARIŞ
15.12

ROSE: Diş macunu, diş fırçaları, taraklar, şampuan, saç kremi, güneş kremi, aloe, ilk yardım çantası, jiletler, tıraş kremi, yüz yıkama jeli, losyon, diş ipi, makaslar, deodorant, tişörtler (pijama için)
ROSE: Başka bir şeye ihtiyacı olan var mı?
LO: Makas mı? Ona ihtiyaç var çünkü...?
ROSE: Seni bıçaklamam gerekirse diye, Loren. Bu grupta durumu ciddiye alan herkese soruyorum, başka bir şeye ihtiyacınız var mı?
LILY: İç çamaşırı satıyorlar mı?
CONNOR: Burası hediyelik eşya dükkânı, mağaza değil.
LILY: ... Bu hayır mı demek? *dedektif emojisi*
ROSE: Hiç iç çamaşırı seçeneği yok.
LO: Cidden soruyorum, makas ne için gerekiyor?
ROSE: Pijama olarak aldığım tişörtlerin etiketlerini kesmek için.
RYKE: Benim sikik bir bıçağım var.
ROSE: Onu kardeşini bıçaklamak için kullansan iyi olur.
LO: Harika. Bu yolculuk çoktan ölümüm oldu.
LILY: KIMSE ÖLMEYECEK.
LO: Ölen tek şey sabrım, aşkım *öpücük atma emojisi*
ROSE: "Bir oda tutun" derdim ama hepimiz süresiz olarak aynı odayı paylaşacağız gibi görünüyor.

Ninova

LO: Her şeyi tekrar gözden geçiriyorum. Belki bu durum o kadar da kötü olmayabilir.
ROSE: Ne?
ROSE: Ciddi misin?
LO: Evet. Benim değil, asıl senin cehennemindeyiz, Rose.
LILY: Hepimiz birbirimizle iyi geçirelim. Lütfen.
LILY: *geçinelim (offff)
CONNOR: Hepimiz iyi olacağız. Oda durumu kimse için felaket olmayacak. Özellikle de Rose için.
RYKE: Melissa neden bu sikik grup sohbetinde yok?
LILY: Kısmen sevgilin olan kızın eklenmesini mi istiyorsun?
RYKE: Eklenmiş olsa iyi olurdu.
ROSE: Kızı ekle. Bir şeye ihtiyacı var mıymış bakalım.
LILY: Ekledim.
ROSE: Hediyelik eşya dükkanından istediğin bir şey var mı, Melissa?
MELISSA: Sülfatsız şampuan. Ayrıca sadece üç bıçaklı jiletleri kullanmayı seviyorum. Bir de tırnak makası lazım ama o mağaza markalarından olmasın çünkü dandik olan tırnak makasları hep şeytan-tırnağı kalmasına sebep oluyor. Şimdiden teşekkürler.
CONNOR: Ne yapabileceğimize bakalım.
LILY: Bekle, ona süslü şampuan alabiliyorsunuz ama iç çamaşırı yok mu diyorsunuz?!
ROSE: Richard sadece nazik davranıyor. Özel istekleri temin edemeyiz. İnan bana, çoktan tanınan markaları bulabilmek için reyonları dört kez inceledim.
CONNOR: Sadece temel ürünler var.
LILY: İkinize güveniyorum!
MELISSA: Ne zaman gelirsiniz? Önce havuza girmek istiyordum ama o tırnak makasını da gerçekten istiyorum.
ROSE: Çok geç kalmayız.
MELISSA: Harika.
LO: Harika.

01.45

Bilinmeyen Numara: Cancun'da sakso çekerken eğlenmene bak.

KEŞİF GÜNÜ
11.12

LILY: Connor ya da Rose, Lo ve benim ÇOK önemli bir sorumuz var.
LILY: Bir kaplumbağanın burnu için uygun terim nedir?
LILY: Ben domuz burnu ya da ağız dedim. Lo direkt burun dendiğini düşünüyor.
ROSE: Ağız denmiyor.
LILY: O zaman domuz burnu mu??? İnternetten kaplumbağanın anatomisine baktım ama bana hiç yardımcı olmadı. Çok fazla çelişkili belgeler var ve benim sadece doğru cevaplara ihtiyacım var.
LO: Aynen Lily'nin söylediği gibi. Sadece doğru cevaplar.
ROSE: Burun deliklerine ne dendiğini mi soruyorsun?
LILY: Bu hileli bir soru mu?
CONNOR: Nasıl nefes aldıkları ya da yüz anatomileri hakkında kafanızın karışıp karışmadığını merak ediyor.
LILY: Burunlarından ve ağızlarından nefes almıyorlar mı?
LO: Tanrım, sizin bunu *daha az* kafa karıştırıcı hale getirmeniz gerekiyordu.
CONNOR: Basitleştireyim. Ağızlarının üstündeki deliklere burun delikleri deniyor. Kaplumbağalar burun ve kloak yoluyla solunum yaparlar.
LO: Kloak ne demek?
ROSE: Araştırın.
LILY: AMANTANRIM KIÇ DELİKLERİNDEN Mİ NEFES ALIYORLAR?
LO: Kafamda canlandırmama sebep olduğunuz görüntü için teşekkürler.

ROSE: Soran sendin, Loren.
LILY: Yani, o zaman sanırım Lo da ben de kaplumbağa burunları hakkında yanılmışız.
CONNOR: Aslında yanılmadınız. Birden fazla kaplumbağa türü var ve bir tanesine *Fly River* kaplumbağası deniyor.
ROSE: Domuz burunlu kaplumbağa olarak da bilinir.
LILY: İşte! Haklıymışım! Biliyordum!
LO: Senden bir an bile şüphe etmedim, aşkım.
LILY: *Yüzünden Kalp Fışkıran Emoji*

AKŞAM YEMEĞİ
17.33

CONNOR: Herkes nerede? Rose ve ben on dakikadır lobide bekliyoruz.
DAISY: Üzgünüm, duştan yeni çıktım! En son ben girmiştim. Hemen geliyorum.
ROSE: Senlik bir problem yok, Daisy. Ancak geri kalanınızın hiç mazereti yok.
LILY: Lo ve ben odada Daisy'yi bekliyoruz. Onu bırakmak istemedik.
LO: Evet. Biz insanları terk etmeyiz, Rose.
ROSE: Git de bir kaktüsü becer, Loren.
LO: Birileri yatağının ters tarafından kalkmış. Belki de Connor'la taraflarınızı değiştirmelisiniz.
ROSE: Belki de ben dilini söküp atmadan önce çeneni kapatmalısın.
LO: Çok korktum. Ödüm patladı.
CONNOR: Ryke bizimle geliyor, değil mi?
LO: En son kontrol ettiğimde öyleydi.
LILY: Ryke ve Melissa lobiye doğru gidiyorlardı. Daha yanınıza gelmediler mi?
ROSE: Hayır.
LO: Muhtemelen asansörde birbirlerini beceriyorlardır.
DAISY: Oooo, ne kadar ateşli olduğunu düşünsenize *Yandan Gülüş Emojisi*

ROSE: İğrenç. Hayır. İğrenç bir şey. Asansörler pislik içinde.
RYKE: Tanrı aşkına, ben de bu grup sohbetinin içindeyim.
LILY: Yani hem bir asansörde seks yapıp hem de aynı anda bize mesaj atmıyor musun? Yoksa çoktan asansör seksini yaptınız mı? AmanTanrım, siz daha yapamadan her şeyi böldük mü?
DAISY: Detayları duymayı ben de isterim *Utangaç Emoji*
MELISSA: Başka işin yok mu senin? Git kendine bir erkek arkadaş bul da benimkine sahip olmayı dilemeyi kes.
DAISY: Üzgünüm. Sadece şaka yapıyordum. Gerçekten.
ROSE: Artık herkes aşağıya insin de bu durumu yüz yüze konuşabilelim. Olaylar saçma bir hal alıyor ve akşam yemeği rezervasyonumuz için geç kalacağız.
DAISY: Hazır olmak üzereyim. Birkaç dakika içinde Lily ve Lo'yla yanınızda olacağız.
RYKE: Biz de geliyoruz.
LILY: ... Ya da sen çoktan geldin mi?
LILY: Boş ver, buna cevap vermek zorunda değilsin! üzgünüm! Benim işim olmadığını biliyorum!! Tamam, hoşça kalın. Sonra görüşürüz.

TATİLİN SON SABAHI
04.03

LILY: Uyuyamıyorum. Sen de hâlâ uyanık mısın?
LO: İkimiz de yan yanayız, aşkım. Yatarken fısıldayarak konuşabilirsin.
LILY: Onların bizi duymasına sebep olup yanlışlıkla uyandırmak istemiyorum.
LILY: Yoksa mesaj atarak seni uyandırdım mı?
LO: Hayır, uyanıktım zaten. Pek uyuyamadım.
LILY: Ben de. Dün geceki kulüp yüzünden kulaklarım çınlayıp duruyor.
LO: Akşamdan kalma olmadığıma inanamıyorum. Çok garip.
LILY: İyi anlamda mı garip?

LO: Sanırım. Belki de. Evet.
LILY: Dün gece olan her şey bulanık. Gerçekten yaşandı mı?
LO: Kardeşinin apsentle sarhoş olması mı? Bana bunun olacağını tatilin başında söyleseydin sana yalancı olduğunu söylerdim.
LILY: Bunda iyiyim zaten.
LILY: Yalan söylemekte.
LO: İkimiz de öyleyiz, aşkım.
LO: Sence Daisy iyi mi?
LILY: Öyle umuyorum. İyi olduğunu söyledi.
LILY: Ryke orada olduğu için mutluyum.
LO: Ben de ve bundan nefret ediyorum. Esnemeyi kes. Beni de esnetiyorsun, Lil.
LILY: İlk sen esnedin!
LO: Esnemedim *dil çıkaran gülücük*
LILY: Seni seviyorum.
LO: Seni çok daha fazla seviyorum. O kadar ki canımı yakıyor.
LILY: O zaman ikimiz de birbirimizi eşit sevmeliyiz çünkü o hissi iyi biliyorum. Birini canını acıtacak kadar sevme hissini.
LO: Seni öpmek istiyorum.
LILY: Öpebilirsin.
LO: Sadece tek bir öpücük, aşkım.
LILY: Tek bir tane, Lo.

GÖKYÜZÜNÜ Ö

BORA BORA'DA BALAYI

Rose Calloway

AKLIMI KAYBETTİĞİM VE KALBİMİ ELE GEÇİRİP İÇİNİ BOŞALTAN ÇİLEDEN ÇIKARTICI, NARSİST BİR DAHİYLE EVLENDİĞİM ANLAR.

ÇEVİRİ: ONU SEVİYORUM.

Rose Magdala Calloway

Rose Cobalt

Rose Calloway-Cobalt

Rose, ne-halt-ediyorsun-sen-Calloway

"Soyadını çizgilerle ayırmanı önerdiğimde aklımdan geçen tam olarak bu değildi."

Connor'a sert bir bakış fırlattığımda dudakları kıvrıldı.

"Dört çizgi oldukça fazla," diye ekledi. İlk ifadesini daha yararlı bir şeye dönüştürmeye bile çalışmıyordu.

Bugünkü kararsızlığımı kısmen gizlemek için gözlerinin arasında bir delik açmaya devam ettim. Nikâh memurunun ofisinde oturmuş, evlilik cüzdanımızı dolduruyorduk. Fransa'da bana yaptığı düğün sürprizinden sonra geriye doğru çalışıyorduk ve balayına çıkmadan önce gerekli formaliteleri yerine getiriyorduk.

Kurallara uymayı severdim ama Connor Cobalt kurallardaki boşlukları bulmak konusunda bana rehberlik etmeyi seviyordu. Onunla birlikteyken sınırların dışına ne kadar çıkarsak çıkalım, hangi yöne dönersek dönelim dünya asla kendi üstüne çökmüyor

gibi görünüyordu. Gücümüz her şeye yetiyordu. Bu güvene tutunduğumda her şeyi tersine göre yapmak düşündüğümün aksine kaşıyamadığım, sinir eden bir kaşıntı gibi hissettirmiyordu.

"Sorunun çizgi sayısı mı?" Kulağa homurdanma gibi gelen kısa bir kahkaha attım. Aklını kaçırmış olan *oydu*. "Göbek adıma *halt* yazdım."

"Bunun anlamlı bir seçim olduğunu hiçbir zaman iddia etmedim." Ceptelefonunu siyah pantolonunun cebine soktu. Mükemmel bir şekilde ütülenmiş bir gömlek giyiyordu. Dalgalı kahverengi saçları şekillendirilmişti, gözleri derin ve hipnoz eden bir mavi tonundaydı. Tüm dikkati benim üzerimdeydi ve bu Connor'ın sessizce onun hayatındaki önemimi belli etme şekliydi.

Ben onun bir numarasıydım.

Bu gerçek, zafer ve ödül, kalbimin içine sıcak bir şekilde yerleşiyordu.

Yine de satır aralarını okudum.

Connor benim için istediği bu olmasa bile uygunsuz bir isim seçmeme izin verecekti. *Bu senin seçimin,* diyordu. Tercih ettiğim şey ne olursa olsun karar benimdi. Henüz *kendisinin* ne istediğini, yasal olarak hangi soyadını almamı arzu ettiğini söylememişti. Tarafsız kalmasının bu kadar rahatsız edici olacağını hiç düşünmemiştim fakat onun fikrini duymak için can atıyordum.

Chanel çantamı bacağıma doğru çekerek sırtımı dikleştirdim ve çoktan kıçımı uyuşturan rahatsız tahta sandalyede pozisyonumu değiştirdim. Kucağımda bir not defteri duruyordu. Kimliğimde, pasaportumda, e-posta adreslerimde ve diğer kimlik formlarının hepsinde benimkinin yerine geçecek olan soyadı olasılıklarını karalamaya başladım.

Connor kolunu sandalyemin arkasına doğru uzatıp bana döndü. Diğer elini siyah elbisemin eteklerinin altından bacağıma yaslamıştı. *Kocamın...* yakınlığı karşısında kaskatı kesildim.

Kocam.

Yeni ilişki durumumuza ne zaman alışacağımı ya da alışıp alışamayacağımı merak ediyordum. Ancak kafamda "geri sar" ya da

"geri al" diye bağıran uyarı işaretleri yanıp sönmüyor, kimse "*Sıçtın batırdın, Rose. Yanlış bir şey yaptın,*" diye bir tepki vermiyordu. Bu adamla sonsuza kadar birlikte olmak, sorgulanamayacak kadar güçlü ve kaderimizde yazılı olan bir şeymiş gibi hissettiriyordu.

Beni onun yanında tutan şey aşk ve mantıktı.

Başımı ona doğru çevirip kendinden memnun bir şekilde kıvrılmaya başlayan dudaklarına odaklandım. Gözlerim parlamıştı. "Hangisini tercih edersin? Calloway mi, Cobalt mı, yoksa çizgili hali mi?"

"Hepsi eşit derecede çekici," diye yalan söyledi. Bunu anlamıştım. Alnındaki çizgilerden görebiliyordum.

Ters bir bakış attım. "Az önce bir yalancıyla evlenmedim."

Başını yana doğru eğdi. Belli belirsiz bir keyifle gülümsedi. "Bir dâhiyle evlendin."

"Bütün dâhiler yalancı değildir," diye karşılık verdim.

"Evet ama bu kararı kendi başına vermene izin verecek kadar zekiyim."

Göğsüm sıkıştı. "Bu senin adın, Richard," diye karşı çıktım.

"Bu benim adım," diye onayladı oldukça kibirli bir şekilde.

Gözlerimi devirdim ve deftere baktım. Kelimeleri düzgün bir şekilde yazdım: *Rose Cobalt.*

Tepkisini ölçercesine bakışlarımı ona çevirdim. Bunu bir seçenek olarak yazdığımı ilk seferde ona bakmaktan kaçınmıştım. Onu inceledikçe poker suratını okuyamadığımın fazlasıyla farkına varıyordum. Merakının parıltılarını, kararımın ne olabileceğine dair ilgisini görmeme izin veriyor ancak ne istediğini görmeme müsaade etmiyordu.

"Yakışıklı olduğumu biliyorum," dedi. "Ancak yüzüme değil kâğıda bakman gerek, Rose Magdala Calloway."

Göbek adımı duymak tüylerimi diken diken etmişti. Bunu kesinlikle değiştirecektim. "Yüzüne bakarken düzgün düşünebiliyorum."

"O zaman bunu yapabilen tek kişi sensin." Sırıttı.

Ah, o sırıtış... Bilinçsizce dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözleri dudaklarıma, ardından "*Beni öpmek istiyor musun, Rose?*" dercesine tekrar bana kaymıştı.

Hayır. *Evet.*

Kendi kocam tarafından öpülmek isteyip istemediğime bile karar veremiyordum ama sonsuza dek kullanacağım soyadımı seçmem gerekiyordu. Yirmi üç yıldır Rose Magdala Calloway'dim ve başka bir isimle anılacağımı hiç düşünmemiştim.

"Sen bir narsistsin," dedim aniden yüksek sesle.

Kasları kasılıp gerilmeye başlamıştı fakat ifadesi tamamen sakinliğini koruyordu. "Öyle bir huyum da var." Bunu asla inkâr etmiyordu.

"Sadece söyle," dedim. "Rose Cobalt olmamı, bu zaferi kazanmayı istiyorsun."

Mizah dolu ifadesinin tamamen soluşunu ve çenesinin ciddiyetle kasılışını izledim. "Bir isim yalnızca bir isimdir."

"Bu söylediğine gerçekten inanıyor olsaydın, daha fazla insanın sana Richard demesine izin verirdin." Connor Cobalt isminin uyumunu ve insanlara "*Bana Connor diyebilirsin, göbek adım,*" diyerek elde ettiği avantajı seviyordu. Karşısındakine sanki daha dostane bir ilişkileri varmış gibi hissettiriyordu ancak gerçekte hiç de öyle olmuyorlardı.

"Rose," diye başladı ancak duraksadı. Ne istediğini tam olarak ifade edemiyordu. Bu çok sık olan bir şey değildi. O anda endişelendiğini fark ettim. Rose Cobalt olmamı istediğine inanırsam, oynadığımız sözsüz oyunu kazanmak için tam tersini yapacağımdan gerçekten endişe ediyordu. Birbirimize karşı rekabet etmeye alışkındık ve bazen kazanmak için bir kaybeden olması gerekirdi.

Onu tek bir vuruşta yenebilir ve o kâğıda *Rose Calloway* yazabilirdim. Nakavt edici bir yumruk olurdu. Ya da Rose Calloway-Cobalt yazabilirdim. Hemen hemen beraber sayılırdık. İkimiz de berabere kalmaktan hoşlanmıyorduk ve aradaki çizgi de bana düşündüğüm kadar çekici gelmiyordu.

Rose Cobalt ise Connor'a nadiren verdiğim bir karşılıktı. En basit haliyle ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çökmek, kıyafetlerimden sıyrılmak, çırılçıplak, savunmasız ve tamamen ona ait olmak anlamına geliyordu.

Vücudum ısınmış, parmaklarım kalemimin etrafında nemlenmişti. İstediği şey buydu ve inatçı yanım böylesine istekli bir şekilde teslim olmayı reddediyordu.

Beni bu işe karıştırma, dediğini duydum kafamın içinde.

Birbirimizi itip çektiğimiz ilişkimiz hayatımızın her anına, eğlenceli ve ciddi kısımlarına sızmıştı.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedim kısa sessizliği bozarak. Başımı çevirdiğimde yüzünde hâlâ o ciddiyet vardı. Ne eğleniyor gibi görünüyor ne de sırıtıyordu. "Duymak istediğimi bildiğin şeyleri söyleme, dürüstçe cevap ver."

"Seni manipüle etmeyeceğim, Rose," diye beni temin etti.

Başımı salladım. Ona inanıyordum. "Hiç benden başka birinin senin soyadını aldığını hayal ettin mi? Bir an için bile olsa?"

"Hayır," dedi hiç duraksamadan.

"Neden peki?"

Sırıtmaya başladı.

Ona dik dik baktım.

Daha parlak bir gülümsemeyle kahkaha attı. "Hafızanın biraz yardıma ihtiyacı var, sevgilim."

Kafamın karıştığını belli etmemeye çalışıyordum ancak karışmıştı.

Bana zihninde dönüp duran mantığa doğru rehberlik etti. "Birkaç dakika önce bana bir narsist olduğumu hatırlattın."

Taşlar yerine oturmuştu. "Soyadını asla biriyle paylaşmak istemedin."

"Asla," dedi bana doğru yaklaşarak. Parfümü başımı döndürüyordu. Erkeksi, sarhoş edici bir sandal ağacı kokusuydu. "Paylaşmak konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

"Ama şimdi soyadını paylaşacak mısın?"

"Sadece seninle."

Çenemi hafifçe yukarı kaldırdım. Dudaklarımız birbirine yaklaşmıştı. "Nedenmiş o?"

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp bir an için yüzümü kavradığında ben de onun durgun bir nehri andıran sakin

bakışlarına daldım. Başparmağı yavaşça altdudağımda geziniyordu. "Bunu gerçekten sorman gerekiyor mu?" diye fısıldadı.

Nefesim sığlaşmıştı. Cevabı biliyordum.

Eğer soyadını taşımamı, onunla birlikte anılmamı istiyorsa o zaman onunla eşit olmalıydım. Kendini asla kasıtlı olarak kendisinden aşağı gördüğü birine bağlamazdı. Bunu kabul edemeyecek kadar egoistti.

Onunla bu kadar yakından bağlantılı olan tek kişi ben olacaktım. Bu gerçekleri ortaya döktükçe daha da memnun oluyordum.

Çocuk konusunu açmaktan nefret ediyordum, özellikle de bu fikir günümüzden bu kadar uzaktayken. Ancak plan yapmayı seviyordum ve bundan bahsetmeyerek konuyu berbat etmek istemiyordum. İsmim benden çok daha fazlasını etkiliyordu.

"Çocuklarımız olduğunda kimin adını alacaklar?"

Kaşları neredeyse şaşkınlıkla havaya fırlamıştı. Şoku uzun sürmeden kendini toparladı. "Çocuklarımız *olursa* diyeceğini sanıyordum, *olduğunda* değil."

"Onları çoktan kabul ettim," diye karşılık verdim. "Daha önce sana verdiğim sözü geri alabiliri..."

"Çocuklarımız *olduğunda*..." Gülümsedi ve kelime seçimimden memnun olduğunu göstermek için hafifçe bacağını okşadı. "Adımızı alacaklar." Eğer seçtiğim şey bu olursa, isimlerimizin arasına çizgi koymayı çoktan kabul etmişti. Sanırım tire işaretinden hoşlanmadığımı biliyordu, bu yüzden hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğinden emin olduğu bir şeyi kabul ediyordu.

"Ya Calloway olarak kalırsam?" Yüz hatlarına odaklandım. Dudakları ifadesiz bir çizgiye dönüşmüştü.

"O zaman bazıları Calloway, bazıları da Cobalt olabilir."

Ona dik dik baktım. "Bu çok saçma, Richard."

Gülmemeye çalışıyordu. "Bunun için bir *Scrabble* oyunu oynayabiliriz. İki yüz puana ulaşan ilk kişi çocuklarımızın Calloway çocukları ım, yoksa Cobalt çocukları mı olacağını seçebilir."

Bunu söylerken bile Calloway bebekleri fikri kulağa garip geliyordu. Dört kız kardeşle eşanlamlı bir isim: Poppy, Lily, Daisy ve ben.

Connor'ın hiç kardeşi olmamıştı ve Cobalt ismi büyük ölçüde yalnızca ondan ibaretti. Gürültücü, kavgacı, içlerinde tamamen iyi olan çocukların izlerini bırakması ve onu kendilerine ait kılmalarım hak eden lekesiz bir isimdi.

Connor'a meydan okurcasına konuştum. "Ya *heavy metal* seven ve yatak odasının kapısını yüzümüze çarpan bir Cobalt çocuğumuz olursa, ona soyadını verdiğine pişman olur musun?"

Connor hızla başını iki yana salladı. "Bir an bile pişman olmam." Gözlerinde sanki buna benzer bir gelecek umduğunu gösteren bir şefkat vardı. Connor'ı benzersiz kişiliklere *ne kadar* değer verdiğini anlayacak kadar iyi tanıyordum.

Konuşmaya devam etti. "Çocuklarımız senin ve benim bir parçam, Rose."

Her şey daha anlamlı hale gelmişti. Neden hiç kimseye vermeyip de çocuklarmızın ismini paylaşmalarına izin verdiği. Neden ismini paylaşmalarını *istediği*. Neden *benim* ismini paylaşmamı istediği.

Cobalt ismini seçmem için beni manipüle etmiyordu ancak bundan ikimizin de ne kazanacağını kendim keşfediyordum. Bu seçimin *bana* hissettirdiği gücü. Connor Cobalt'a bu kadar yakından bağlı olan tek kişi olmayı.

Burada daha büyük bir şey kazanmıştım.

Onu kazanmıştım.

Tıpkı onun beni kazandığı gibi...

Tek bir sorun vardı. Markamın adını Calloway Modaevi koymuştum. Kişisel olarak bu isimden uzaklaşıp işimi olduğu gibi devam ettirebilecek olsam da yine de onunla bir bağım olduğunu hissetmek istiyordum.

Connor dikkatle beni izliyor ancak hiçbir şey söylemiyordu. Beklerken başparmağı yanağımı okşadı. Asla gevşemeyen gergin vücudunu hissedebiliyordum.

Ona karşı net bir zafer kazanacak olsam bile o nakavt yumruğundan çok az zevk alırdım. Yüzünde ne kendi ellerimin ne de bir başkasının sebep olduğu *gerçek* bir acının izini görmek istemiyordum.

Defteri kapatıp doğruca evlilik cüzdanına doğru gittim. Kararım kesindi. Connor'ın eli yana düşmüştü ancak hareketlerimi bir an için bile sorgulamadı.

En düzgün el yazımla yeni ismimi yazdım. *Rose Calloway Cobalt.*

Connor'a döndüğümde dudakları beni güçlü bir değiş tokuşa sürükleyerek benimkileri bulmuş ve eli parlak kahverengi saçlarımda kaybolmuştu. Yüzüm kızarırken bilinçsizce ona yaklaştım. Parmaklarım sert ve neredeyse hiç yerinden oynamayan kol kaslarını kavrarken becerememe rağmen daha fazlasını istiyordum.

Öpücük hızla yanağıma doğru kaydığında tıpkı benimki gibi ağır nefeslerle fısıldadı. "Je t'aime."

Seni seviyorum.

Rose Cobalt

Balayı için gideceğimiz yere olan yirmi üç saatlik uçuş sırasında can sıkıntısı ve soğuk algınlığı beni ele geçirmişti. Özel uçağında Connor'ın karşısında oturuyordum. Önümüzde beşinci satranç oyunumuzla bizi ayıran bir masa vardı. Beni beş seferde de yenmişti, bu da uçuşun sıkıcılığını ve biraz hasta olduğum gerçeğini güçlendiriyordu.

Başımın zonklaması bir saniyeliğine bile dursaydı odaklanabilirdim. Ancak onun yerine beynimde bir fil kamp kurmuştu.

Connor beni görmek istediğimden daha endişeli bir ifadeyle inceliyordu. Soğuk algınlığının balayımızı mahvetmesine izin vermeyi reddediyordum. Bundan daha güçlüydüm.

"Sıra sende," dedim titrememeye çalışarak. *Ateşin var, Rose.* Kollarımı kavuşturup çenemi yukarı kaldırdım. Ben her şeyin üstesinden gelebilirdim. *Siktir git, ateş.*

Gözleri kısa süreliğine tahtaya kaydı. "Sıradan bir hamle yaptın."

"Sıradan mı?" Kaşlarımı çattım ve tam olarak hangi hamleyi yaptığımdan emin olamadan tahtayı inceledim. Hangi taşın yerini değiştirdiğimi bile hatırlayamıyordum.

"Tahmin edilebilir," dedi. "Sıradan. Oyunun şu anki durumunda

mantıksız." Gayet iyi anladığım bir kelime hakkında beni "eğitirken" gülümsemiyordu.

"Nasıl olursa olsun benim hamlem, sıra hâlâ sende."

Kollarını tahtanın iki yanına dayayıp bana doğru eğildi. Bir doksan beşlik boyu sanki daha yakındaymış gibi görünmesine neden oluyordu. Hasta olmayı ben de en az onun kadar sevmiyordum. Genellikle hastalıkları ilaç ve suyla atlatır, hiçbir şey değişmemiş gibi günümüze devam ederdik. Kimse içimizdeki zayıflığı fark edemezdi.

Aslmda onu *hiç* hasta görmemiştim. Bir kez bile. Akşamdan kaldığım korkunç günler haricinde, o da beni hiç böyle hasta görmemişti. Daha öncesinde ateşimin çıkmaması için sinsice bir ilaç almıştım ama anlaşılan işe yaramamıştı.

Connor aniden elini kaldırıp alnıma dokundu.

Onu bir tokatla uzaklaştırdım. "Richard."

"Rose." Her zamanki durgun, sakin ifadesi dizginlenemez bir endişeye dönüşmüştü. "Uyuman gerek."

"Ben iyiyim."

"Satrançta beş turdur kaybediyorsun," diye hatırlattı. "İlk oyundan beri kendini iyi hissetmediğini biliyordum, şimdi de titriyorsun."

"Titremiyorum." Tam da o an titredim. *Titremeyi kes. Kahretsin. Sen kasırganın ta kendisisin, altında sürüklenen kişi değil.*

Bana karşı çıkmak üzereydi ancak önce ben konuştum.

"Hadi yeni bir oyun oynayalım." Sıkılmıştı. Ben de sıkılmıştım ve bu benim hatamdı. Ya da en azından soğuk algınlığımın hatasıydı. Belki içinde daha az mantık olan ancak daha yüksek riskli bir oyuna daha iyi odaklanabilirdim.

Connor ayağa kalktı.

Ona öfkeli bir bakış attım ve işaretparmağımı kaldırdım. "Otur," diye emrettim. "Yoksa yolculuğun geri kalanında seninle konuşmam." Bu çocukça bir istekti fakat her iki saniyede bir kafatasıma bir çekiç iniyordu ve Connor'ı teşvik etmek istemiştim. Eğer uyursam zaten sıkıcı olan bu uçak yolculuğunu daha da kötüleştirmiş olacaktım.

Connor avuçlarını masanın üzerine koyup vücudunu dikleştirdi ve bana baktı. "Hayır."

Böyle bir ültimatomu dinlemeyecekti. Tekrar alnıma dokunmaya çalıştığında inatla elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"İnat ediyorsun," dedi ancak duruşunu hiç bozmamıştı.

"Sen de öyle." İkimiz de teslim olmamak için direndiğimizde anlaşmazlıkları sona erdirmek için en iyi çözüm *oyunlar* oluyordu. "*Trivia*," dedim. "İlk yanlış cevap veren kaybeder."

Doğruldu ancak büyük olasılıkla ona bu kadar kolay emir veremeyeceğimi anlatmak için yerine dönmedi. "Peki bundan ne kazanacağız?"

Bunun üzerinde uzun süre düşünmedim. Aklıma ilk gelen şeyi söyledim. "Kazanırsam bana *gerçek* bir aşk mektubu yazacaksın. Aşkını kendi kendine değil, *bana* itiraf edeceksin." Ne yazacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu bilinmezlik ilgimi çekiyordu.

Dudakları neredeyse yukarı doğru kıvrılacak gibi titredi. "Peki ya ben kazanırsam?"

Duraksadım. Ödülünün *alnıma dokunabilirsin* demekten daha iyi olmasını istiyordum. Daha görkemli, daha zevkli ve daha heyecan verici olmalıydı. Ne de olsa bu bizim balayımızdı. Ben daha fazla sorgulamadan kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Ne zaman tahrik olursan... birazcık bile olsa, seninle yatacağım." Daha sert ve daha uzun süre seviştikten sonra dinlenmeye ihtiyacım olduğunu bildiği için bazen bana karşı kendini tuttuğunu düşünüyordum. Şu anda ona benimle her an, her zaman birlikte olabileceğini söylüyordum.

Ateşim çıkmaya başlasa bile bu söylediklerim boynumu ısıtmıştı. Garip bir şekilde benimleyken kaç kez tahrik olduğunu, hangi anlarda tahrik olduğunu bilmek istiyordum. Rasgele anlarda mıydı, yoksa arkalarında bir sabitlik var mıydı?

Connor bir an için beni inceledi. Onun ödülünün kısmen benim için de bir ödül olacağını anlayabildiğine dair bahse girebilirdim. Sanırım bunu reddedip *alnına dokunmak istiyorum* gibi başka bir şey seçecekti.

Ardından başını aşağı yukarı salladı. "Tamam, sevgilim."

Hafızamdan silmek istediğim sinir bozucu oyunu hatırlayamıyordum. Şartları belirlememizden beş dakika sonra kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuş ve daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde kaybetmiştim.

Connor hâlâ ayakta duruyor, uçak türbülansın etkisiyle hafifçe sarsılırken koltuğumun başını tutuyordu.

Sessizce homurdandım. "Çoğu koca eşlerinin oyunu kazanmasına izin verirdi." Beni ezip geçmişti.

"O zaman ben daha zeki olan azınlığın içindeyim." Kazanmama *izin verseydi* çok kızacağımı biliyordu.

Gözlerimi devirip üşüyen kollarımı ovuşturdum. Soğuk beni asla terk etmiyordu. Beyaz kazağım bu hastalığı yenemezdi. Tek belirtilerim ateş ve başımdaki baskıydı, bu da beni yalnızca yirmi dört saat süreceği konusunda umutlandırıyordu.

Connor elimi sıktı, tenime değen avuç içi sıcacıktı. Alçalan göğsüm bu yeni sıcaklıkla sızladı. Ayağa kalkmam için bana yardım ederken elimi bıraktı. Parmakları belime doğru kaydı. Beni koridordan aşağıya, lüks özel uçağın küçük yatak odasına açılan kapıya yönlendirirken başım dönüyordu.

Kapıyı açıp benimle birlikte içeri girdiğinde her şey yerine oturmuştu. "Şimdiden kazandıklarını mı istiyorsun?" diye sordum. Bu uçuş sırasmda kısmen bile olsa tahrik olacağım düşünmemiştim.

Bana anlam veremediğim bir bakış atarken kaşları hafifçe kalkmıştı. "Uzan." Bu güçlü komut beni neredeyse geriye doğru savuruyordu.

İtiraz etmeden yatağın kenarına oturdum. Üzerinde krem rengi bir yorgan ve altın sarısı yastıklar vardı. Duvara doğru kaydım, uzuvlarım şimdiden ağrıyordu. Acaba bu da soğuk algınlığımın bir başka belirtisi miydi? Yastıklara ulaştığımda oturmaya devam ederek onu izledim. Niyetini merak ediyordum.

Seks, Rose. Seni becerecek.

Muhteşem bir katılım sağlayacak enerjim yoktu ama bana istediğini yapmasına izin verirdim. Sonuçta oyunun şartlarını ben belirlemiştim. Buna ben sebep olmuştum.

Gömleğinin düğmelerini açarken gözlerini bana dikmişti. Başım o kadar ağırlaşmıştı ki, yanağım büyük kuş tüyü bir yastığının üzerinde kendimi tamamen uzanmış halde buldum.

Connor derin, boğuk bir Fransızca ile tercüme etmekte zorlandığım bir şeyler söylüyordu.

"Evet," diye cevap verdim usulca. Kulağa hoş geldiği için tüm söylediklerini kabul ediyordum.

Pantolonunu çıkarıp yalnızca lacivert iç çamaşırıyla karşımda durdu. Şekilli vücudu, bir heykeltıraş tarafından oyulmuş gibi görünen kol kasları ve belirgin karın kasları... Hepsi çok sinir bozucu ve çekiciydi. Uzun süren bakışlarımın egosunu şişirmemesi için gözlerimi onunkilere çevirdim.

Normalde olacağını bildiğim gibi keyifli değildi. Yüzünde bir gülümsemenin gölgesi bile görünmüyordu. Derin mavilerinde mizahtan eser yoktu. Yatağa tırmanıp dizlerini vücudumun iki yanına yerleştirdi. Bir eliyle alnımdaki saçları okşuyordu. Defalarca tekrarladığı sakinleştirici bir dokunuştu.

Ağır göz kapaklarım kapanmaya başlamıştı.

Diğer eliyle eteğimin fermuarını açtı. Kumaşı bacaklarımdan çekip çıkardığında tenime daha büyük bir ürperti yayılmıştı.

Gözlerimi açarken dokunuşu karşısmda titredim. Bacaklarını benimkilere dolayarak hızla kazağımı çıkardı ve sutyenimin kopçasını açtı. Siyah iç çamaşırımı üzerimde bırakıp beni güçlü bedenine, göğsüne doğru çekti. Beni kendine bastırırken yan tarafına yatmıştı. Başımı omzunun kıvrımına gömerek kıyafetlerimin ulaşabileceğinden çok daha derinlere ulaşan bu ani ten tene sıcaklığın tadını çıkardım.

Connor ikimizin de yorganın altında olduğundan emin olduktan sonra beni daha sıkı sardı. Göğsü, bacakları ve kolları dışında başka gidecek yerim olmamasına rağmen kendimi ona iyice yak-

laşırken bulmuştum. Beni kendisine yaslıyor, bedeninin sıcaklığını içime çekmeme izin veriyordu.

İçime girmesini, kalçalarını bana doğru hareket ettirmesini bekliyordum ancak onun yerine saçlarımı okşayarak beni sakinleştirmeye başladı. Gözlerim yavaşça bir kez daha kapanmıştı.

"O kadar ıslak olduğumu sanmıyorum, o yüzden bir şey kullanman gerekebilir," diye mırıldandım. *Kayganlaştırıcı.* Beynim şu anda teknik bir kelimeyi bile bulamıyordu.

Dudakları kulağımı okşadığında nefesi ejderha ateşi gibi hissettirmişti. *Daha fazla* diye yalvardım içimden. Ona ihtiyacım vardı. Ancak Connor, "Seni becermeyeceğim," dedi.

Gözlerimi açamayacak kadar yorgundum. Bunun vajinama bir penisin girmeyeceği gerçeği dışında tam olarak ne anlama geldiğini bile düşünemeyecek kadar yorgundum. *Hımm* gibi bir ses çıkardım.

Elinin saçımın üzerindeki her dokunuşu alev alev yanan bir sıcaklığın izini bırakıyordu. "Karıma sarılmak istiyorum," diye fısıldadı. "Seninle ilgilenmek istiyorum. Bu kulağa nasıl geliyor, Rose?"

Düşündüğümden daha iyi geliyordu. Yalnızca tek bir kelime için yeterli enerjim vardı. "Mükemmel," dedim yumuşak bir fısıltıyla ve kollarında uykuya daldım.

Connor Cobalt

Bora Bora, Fransız Polinezyası'nda bir Güney Pasifik adası olan Tahiti'nin kuzeybatısında yer alıyordu. Geldiğimiz ilk gün Rose'un otuz dokuz derece ateşi olmasına rağmen inatla güneşlenmek isteyeceğini tahmin ediyordum. Onu kucağıma alıp yatağa yatırmayı planlamıştım. Bir su kütlesinin üzerinde yükselen ve Otemanu Dağı'na bakan bungalovumuza girdiğimiz an kanepeye kıvrılıp uyuyakalmıştı.

Onu yatağına götürüp nazikçe beyaz yorganın altına bıraktım. Ardından kıyafetlerini yerleştirdim. Bavulunda değil de çekmecelerde katlanmış halde durmalarını isteyeceğini biliyordum. Arada bir gözucuyla ona bakıyordum. Uçakta olduğumdan daha az endişeliydim.

Kendimi çoğu erkekten daha fazla kontrol edebiliyordum ve uçtuğumuz süre boyunca oturduğum yerden kalkmamak için kendimi zor tutmuştum. Ateşini ölçmek, ona ateşi olduğunu ve inadının bunu yok edemeyeceğini kanıtlamak istemiştim. Ancak bana bu kadar kolay boyun eğen biriyle evlenmemiştim.

Rose bir meydan okumaydı. Taptığım ve sevdiğim türden bir meydan okuma.

Karım.

Benim karım.

Bunu defalarca tekrarlasam da arkasındaki güç ve aşk asla kaybolup gitmiyordu. Eğer tekrarlanan sözcükler bir anlam kaybına neden oluyorsa o zaman bu tek kelime kuralı fethetmiş, onun varlığına tamamen karşı çıkmıştı.

Karım.

Birinin benim onu ele geçirdiğim kadar beni ele geçirebileceğini hiç düşünmemiştim. Yanıldığımı kabul ettiğim nadir anlardan biriydi.

Fakat bunu alışkanlık haline getirmeyecektim.

Uçaktan inmiştik. Rose mutlu ve güvendeydi. Bu da balayımın tadını çıkarıp onu şımartabileceğim anlamına geliyordu. Bazı anlar hayatta yalnızca bir kez yaşanırdı. Balayıları herkes için bu şekilde kutsal olmuyordu.

Ancak benim için olduğunu biliyordum.

İlk ve son balayım.

İlk ve tek karımla.

İşte başlıyorduk.

"Benden hiç tahrik olmadın mı?" diye sordu Rose ertesi gün. Bu sabah ateşi düşmüştü ve siyah bikinisini giyecek kadar gücünü toplamıştı. Ayakta önündeki kâseden bir parça karpuz yiyordu. Oturma odasındaki güverteye açılan sürgülü kapılardan çoktan sönmüş bir yanardağ ve turkuaz su görünüyordu.

Bora Bora'daki atmosfer önümdeki manzara kadar enfesti. Rose'un yanaklarına renk gelmişti ve nadiren elektriklenen saçları kulağının üzerinden sarkıyordu. Sağlığıyla ilgili endişelerim hafif bir kaygıya dönüşmüştü. Daha çok bu haftayı onun için özel kılmakla ilgileniyordum.

Ben kol ve karın kaslarıma güneş kremi sürerken aramızda yaklaşık on metre vardı. Bir doksan beşlik bedenimi destekleyen özgüvenimle, "Şaşırdın mı?" diye sordum. İddianın şartlarını onun da benim kadar zevk alacağını bildiğim için kabul etmiştim. Ancak aynı zamanda o kendini iyi hissedene kadar o şartlara uymayacağımı da çok iyi biliyordum.

O böyle hastayken sevişmek ikimizin de hoşuna gitmezdi.

Çatalıyla bir parça karpuz daha aldı. "Eğer bana yalan söylüyorsan çatalımı batırdığım şey aletin olacak."

Birileri daha iyi hissediyor gibi. Gülümsememi saklamadım. "Yolculuğun geri kalanında çatal bıçakları senden uzak tutacağımdan emin olabilirsin."

Bakışları mavi gözlerimi delip geçiyordu. "Tırnaklarım yeterli olacaktır." Çatalına baktı. "Ayrıca sakın çatal bıçak takımlarını saklamaya kalkma." Onu kızdırmak istesem bile bunu yapmazdım. Onu elleriyle yemek yemeye zorlayarak OKB'sini test etmek çocukça ve iğrenç bir taktikti. Benim içinde yer almayacağım bir taktik.

"O zaman ellerin aletimden uzak durabilir," diye cevap verdim boynumdaki güneş kremini ovuşturarak. "Tek ihtiyacım olan ağzın." Sırıtışımı ondan gizlemedim. Gözlerindeki ateş ve kıvılcımlardan oluşan parıltı beni neredeyse sertleştirecekti.

"Böylece seni ısırabilirim."

"Eğer aletimi ısıracak olursan kendine de zarar vermiş olursun, sevgilim."

Söylediklerimi inkâr etmeyerek dudaklarını büzdü.

Ona doğru bir adım attım. Yalnızca bir tane. O güçlü bir nefes alırken ben de avucuma biraz güneş kremi sıkıp diğer koluma ve alt karın kaslarıma sürdüm.

Gözleri tenimde geziniyordu. "Vücudundan nefret ediyorum."

Sırıttım. "Vücuduma bayılıyorsun."

Keskin bakışlarıyla benimle mücadele ediyordu. "Bunu bilemezsin. Seninle yalnızca aklın için bile evlenebilirdim, tüm..." Gözleri önce karnımdaki kaslara, sonra da aşağıya kayarak ereksiyonuma doğru ilerleyen çizgilere indi. "Bunlar olmasa bile." Cümlesi düzensiz bir nefesle sona ermişti.

"Yani aklımı seviyorsun ve vücudumdan nefret ediyorsun," dedim kaşlarımı çatarak. "Seni ıslatan şeylerden hep nefret mi edersin?"

"*Islanmadım.*" Çatalındaki karpuzu bana doğru tuttu. "Ayrıca bana cevap vermedin."

Bu yolculukta tahrik olmuş muydum? "Açıkça söylememi mi istiyorsun?" diye sordum bir adım daha yaklaşarak.

Başını bir kez onaylarcasına salladı ve ardından kızaran yanaklarını gizlemek için çatalındaki karpuzu yedi.

"Öncesinde iznini almadan asla aletimi içine sokmam."

"İzin vermiştim," diye karşı çıktı.

Ona uzandım ve dirseğinden tutup kendime doğru çektim. Şaşkınlıkla kesik bir nefes aldı. "Soğuk algınlığı ilacı aldığını biliyorum. Kendini iyi hissetmediğini biliyorum. Bunun neresi izin oluyor?" Bunun yalnızca inat olduğunu biliyordum ve Rose'u, ikisini birbirinden ayırabilecek kadar iyi tanıyordum.

Omuzları gevşemiş, ateş saçan bakışları içimde delikler açmasına rağmen dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. "Artık hasta değilim, yani iddianın şartları şu andan itibaren geçerli olabilir." Tahrik olmuştu ve meraklıydı, bu Rose'un aletimi sıkması gibi bir şeydi.

"Güneş kremi sürdün mü?" Boğazımın derinliklerindeki hırçın bir sesi hapsederek yorumundan kaçtım. Hayal gücüm hızla çalışıyor olsa da sakin görünüyordum. Rose'un bacaklarını tamamen araladığını, aletimin içine girdiğini hayal ettim. Dudaklarından dökülen sesleri duyan tek kişi bendim. Ayrıca onları duyma ayrıcalığına sahip olan *tek* erkek de ben olacaktım. Bu sert ve kesin cümlelerin temeli onun benim karım olduğu gerçeğinden geliyordu. Benim

onun kocası olduğum ve tüm hayatımız boyunca ona sahip olacağım gerçeğinden. Bu sıkı sıkıya tutunduğum yeni bir farkındalıktı.

"Hayır," diye cevap verdi bana. Meyve kâsesini bir kenara bırakıp şişeyi almak için elini uzattı.

Ona vermedim. Onun yerine avucuma biraz sıkıp omuzlarını ve kollarını güneş kremiyle ovmaya başladım. Başta tereddüt etti. Kontrolü bırakmaya alışık değildi ama bundan ne kadar hoşlandığını anladığında nefesi yeniden sığlaşmıştı.

Ben ona masaj yaparken Rose ellerini kararsızca kollarımın üzerine koydu. Benim ellerim ise göğüslerinin arasına, üstlerine ve ardından karnına doğru ilerliyordu. Teninde dokunulmadık yer bırakmamıştım. Yumuşak, sıcak ve güzeldi. Öncesinden daha da çok sertleşmiştim.

"Bu nasıl hissettiriyor?" diye sordum boğuk bir sesle.

Yutkundu. "Korkunç."

Gülümsedim. "Ne yalan ama." Onu aniden etrafında döndürdüğümde zevk dolu bir ses çıkardı. Bedenini kalçaları yukarıda olacak şekilde kanepenin kolçağına yasladım. Kalçaları... dışarıdaki kristal mavisi sahneyi geride bırakan paha biçilmez bir manzaraydı.

Ona birkaç kez şaplak attığımda dekoratif bir yastığa tutunarak kıvrandı. Artık aletim resmen zonkluyordu. Bunu ikimiz için de uzatmak adına gevşemem birkaç dakikamı almıştı.

"Demek tırnaklarını yalancıların siklerinde gezdirmeyi seviyorsun. *Benim* yalancılara ne yaptığımı bilmek ister misin?"

Bana dik dik bakmak için başını çevirdi. "Her ne yapıyorsan, benim cezamdan daha iyi olmadığı kesin."

Sadece bekle, sevgilim. Bikinisinin altından tutup kumaşı rahatsız edici bir tanga gibi kadınlığına ve poposunun arasına girene dek yukarı çektim.

İnlemeye benzeyen anormal bir ses çıkardığında sebebinin acı değil, zevk olduğundan emin olmak için bir saniye onu inceledim. Ayak parmakları yere değmek için mücadele ederek kıvrılıyor ve bacakları titriyordu.

Zevkti.

Gülümsemem genişlerken ereksiyonumla aynı hizada olan kızarmış mükemmel kalçasını okşadım. İçine girmek istiyordum. Hemen şimdi.

Sabır.

"Bu nasıl hissettiriyor, Rose?" diye sordum bikini altını daha sert çekerek. Kumaş ıslak kadınlığına gömülmüştü. Bu sefer baskıya karşı inledi, tahrik olduğu açıkça ortadaydı.

Bacaklarını biraz daha açtım ve parmaklarımı kalçalarının arasına kaydırdım. Islaktan da öteydi. Sırılsıklamdı ve muhtemelen sabahtan beri bu haldeydi. Yataktaki ve banyodaki sürtüşmelerimiz ön sevişme için yeterli olmuştu.

Şortumu indirerek aletimi serbest bıraktım. Yumruğumla saçlarını kavrayarak onu kendime daha sert çekmeden önce bir anlığına aletime baktı.

"Connor," diye inledi. Henüz içine girmemiştim ancak yüksek sesle nefes alıp verirken neredeyse orgazm olmak üzereydi. Kaslarının aletimin etrafında kasıldığını hissetmek istiyordum, bu yüzden hiç zaman kaybetmedim. Bikinisinin altını çıkardım. Ardından bir elimi aletimin üzerine koyarak içine iyice yerleştim ve sonuna kadar girene dek vücuduna santim santim yaklaştım. Bu his beni neredeyse kör edecekti.

O çığlık atarak kasılıp doruğa ulaşmadan önce kendimi içine bile itememiştim. Hırladım ancak boşalmamak için kendimi tuttum. Kendimi Rose'a doğru bastırarak bedenine karşı hareket ettim ve yeniden orgazm olması için onu hazırladım.

Bu senin karın.

Ona tamamen sahiptim ve asla ondan ayrılmak istemiyordum.

Connor Cobalt

Karanlık gökyüzünü işaret ettim. Yıldızlar, üzerlerini örtecek herhangi bir örtü olmadan sürüler halinde belirmişlerdi. "İşte Başak takımyıldızı," dedim ona.

Daha küçükken, henüz altı yaşlarındayken astronomiden, yıldızların ardındaki bilimden hoşlanırdım. Yatılı okula başladığımda bu hobim diğer uğraşlarımın çok gerisinde kalmış olsa da bilgilerim asla kaybolmamıştı.

Rose başını omzuma yaslayıp benimle birlikte rıhtımın kenarına uzanmıştı. Altımızda bir battaniye ve hemen üzerinde şarap kadehlerimiz duruyordu. Burada zaman yavaş ilerliyordu ve ben sonsuza dek sürmesini diliyordum. Günlerin dingin bir huzurla geçip gitmesini... Ancak yakında eve dönecektik. Hayatlarımıza ve hareketli şehre.

"Görüyorum," diye cevapladı Rose. "*Spica* bu gece çok parlak." *Spica*, Başak takımyıldızındaki en parlak yıldızdı. Gülümsedim. Onun da tıpkı benim gibi bu rasgele bilgilere sahip olmasına bayılıyordum.

"*Astraea*'nın hikâyesini biliyor musun?" diye sordum.

"Evet," diye mırıldandı. "O bir bakireydi..."

"Senin gibi," dedim gülümseyerek.

Rose elbette her zamanki gibi bana dik dik baktı. "Ama ben göklere kaçıp bir takımyıldızı olmadım." *Astraea*, Başak takımyıldızının ta kendisiydi ve bir sonraki Altın Çağ'da Dünya'ya dönene dek orada kalacaktı. En azından mitolojiye göre böyleydi.

"Sen yıldızların içindesin, sevgilim," dedim Rose'a. "İkimiz de öyleyiz."

Söylediklerim karşısında gözleri parlamıştı. "Neredeyiz?" Bakışlarını tekrar karanlık göğe çevirdi.

"Biz gökyüzündeki en parlak, en güçlü yıldızlarız. Bir kara delik galaksiyi yok edene dek nesiller boyu *yanacak* yıldızlardan."

"Kulağa trajik bir son gibi geliyor."

Onu daha yakınıma çekerek elimle kolunu okşadım. "Evrenin düzeni böyle."

Kollarının üzerinde durduğunda aramıza hoşlanmadığım gereksiz bir mesafe koymuştu. Gözlerinde şiddetli bir kararlılık vardı. "Tek trajedi buradaki ilk günü mahvetmiş olmam."

"Rose," dedim. Hasta olduğu için üzgün olduğunu biliyordum.

Balayımı mahvetmiş gibi hissediyordu ama bu *bizim* balayımızdı. Yirmi dört saatlik bir soğuk algınlığının hiçbir şeyi mahvetmeye gücü yetemezdi. Onun yanında olmak –ister ateşi varken ister aletimi tehdit edecek kadar sağlıklıyken- benim için fazlasıyla yeterliydi.

"Beni caydırmaya çalışma," diye karşı çıktı. "Burada bir günümüzü mahvettim, o yüzden bunu nasıl telafi edeceğimi düşünüyordum."

O derin bir nefes alırken içim hayretle dolmuştu. Bir zamanlar yaptığım gibi bu duyguyu bastırmaya, ondan saklamaya çalışmadım.

"Tamam," dedim söyleyeceklerinin hangi yöne gittiğini bilmeden.

Erimiş lavı andıran gözleriyle, "Çıplak yüzeceğiz," dedi.

Tek bir kaşımı kaldırdım. Dudaklarım anında yukarı doğru kıvrılmıştı. "Çıplak mı yüzeceğiz?" Ay ışığının aydınlattığı okyanusa baktım. "Şu anda mı?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Sonra rıhtıma geri döneceğiz ve sen yıldızların altında benimle sevişeceksin."

Böyle yüksek sesle dile getirildiğinde kulağa hoş bir plan gibi geliyordu. Rose'un kurgulayacağı türden bir şeydi ama aynı zamanda kulağa fazla hesaplı ve organize geldiği de bir gerçekti. Hatta eylemlerinin ardında gergin olduğunu hissedebiliyordum.

Her şeyi Rose için daha rahat, bir bakımdan daha kolay hale getirmek istiyordum. Temizliğe önem veren bir kız için dışarıda seks yapmak büyük bir olaydı. Tatil köyünde olduğumuz için herkesin içinde soyunmak da zor bir işti. Manzarasının önünde hiçbir engel olmayan bir bungalovumuz olabilirdi fakat bizimkine bitişik iki ev daha vardı.

"Ya sevişmeyi ileri sarmak istersem?" diye sordum. "O zaman ne olur?" Parmaklarımı kolunun yumuşak, çıplak tenine sürttüm ve tüylerinin diken diken oluşunu izledim.

"Sıralamanın dışına çıkamazsın," diye karşı çıktı.

"Öyle olsun." Ayağa öyle hızlı kalktım ki, bir anlığına şokla donup kalmıştı. Eşyalarım toparladı, sırtı kararlılıkla dikleşmişti.

Rose'un ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Zamanın yüzde altmışında teklifimi inatla reddederdi ama bugün o

günlerden biri değildi. Elimi tuttuğunda kalkmasına yardım ettim. Terliklerinin tabanına basarak ayağa kalktı.

Parmakları başının üzerinde çekip çıkarmak üzere siyah ipek kombinezonunun üzerinde gezindi. Etek ucu daha kalçalarına bile ulaşamadan onu zahmetsizce ve hızla belinden kavradım.

Onu kucağıma aldığımda "Richard!" bağırdı. Terlikleri ayağından düşmüş, sırtı çıplak göğsüme yaslanmıştı. Havaya doğru tekmeler atıyordu. "*Richard!*"

Onu okyanusa kadar taşıdım ve bir saniye bile kaybetmeden suya fırlattım. Rose tek bir nefeste çığlık atıp bana küfretmişti. Hemen arkasından suya atladım, keten pantolonum hâlâ üzerimdeydi.

Su ılıktı. Gece olmasına rağmen sıcaklığı küvettekine yakındı. Başım ondan kısa bir süre sonra yüzeye çıktığında Rose yuttuğu suları tükürüyordu. Kahverengi saçları darmadağın olmuş ve omzuna dolanmıştı. İkimiz de okyanusun tabanına ayak bastığımızda sarı-yeşil gözleri kafatasımı delip geçiyordu.

"Kalbini söküp köpekbalıklarına yedireceğim," diye tehdit etti.

"Köpekbalıkları biziz zaten," diye sırıtarak karşılık verdim.

Eliyle bana su sıçrattı. Buna karşılık sadece güldüğümde bir hırıltı daha çıkarmıştı.

Islak kıyafetine bakarak ofladı. "Bu *ipek*."

"Sana başka bir tane alırım, sevgilim."

Rose yüzerek yanıma yaklaştı. Beni öldürmekle tehdit etse bile asla ondan uzaklaşmadım. Yeterince yaklaştığında pantolonumun beline tutundu. Bir an için onu çekip çıkaracak mı diye düşünmüştüm ancak onun yerine beni suyun yüzeyinde kalabilmek için destek olarak kullandı. "Neden?" diye tersledi.

"Çünkü biz sıradışıyız. Yaptığımız şeyler yüzünden değil, olduğumuz kişi yüzünden. Benim için sınırları zorlamak zorunda olduğunu düşünmene gerek yok. Yalnızca var olman her zaman yeterli olacak."

Sözlerim karşısında dudakları aralanmış, belime daha sıkı sarılmıştı.

"Ayrıca seni yıldızların altında becerebilmek için süreci hızlandırmaktan zevk alıyorum," diye ekledim.

Eliyle omzumu sıkıca kavradı ve suyun altına batana dek beni aşağı itti. Bıraktığında yüzeye ulaşmıştım, gülmekten kendimi alamadım.

Üzerime tekrar su sıçrattı. "Başarısız oldun. Bu çıplak yüzmeye yakın bile değil." Cümlesini tamamlarken gülümsüyor, bunun balayımızı unutulmaz kılmak için yapması gereken bir şey olmadığını biliyordu.

"Eğer gerçekten çıplak yüzmek istiyorsan, sana bu konuda yardımcı olabilirim," diye takıldım ona ipek kombinezonunu suyun altından sıyırarak.

Elimi tuttu. "Fikrimi değiştirdim," diye karşılık verdi. "*Senin* çıplak yüzmeni istiyorum, sonra da yıldızların altında sevişebiliriz."

"Çok katı taleplerin var. Bunun daha sonrasında benim daha sert taleplerim olacağı anlamına geldiğini biliyorsun."

Yutkunduğunda kalçasını kaldırıp bacaklarını ustalıkla belime doladım. İkimizi de suyun üzerinde tutabiliyordum.

"İyi," dedi, sesi gecenin içinde aniden kısılmıştı. Gözlerini su damlaların boncuklar gibi döküldüğü göğsüme indirdi. "Soyun..." Pantolonumu göremezdi ancak kumaşı bacaklarında hissedebiliyordu.

Pantolonumu çıkarırken gülümsedim. İkimizin de boğulmaması için bana yardım ediyordu. Saniyeler içinde iç çamaşırımı da çıkararak çırılçıplak kalmıştım. Nefesi derinleşmişti. Aramızda aletimi vücudundan ayıran hiçbir şey yoktu.

Kollarını boynuma doladığımda ipeğin altından yumuşak kalçalarını kavradım. Gecenin sessizliği, tepemizdeki yıldızlarla birlikte içten ve ölümsüz bir an yaratıyordu. Bu anın her bir kırılgan saniyesini içime çektim.

"Bir hata yaptın," diye fısıldadı.

"Ben hata yapmam," diye cevap verdim usulca. Dudakları benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"O zaman benimle evlendiğinde bir tane yaptın. Birbirimizi öldüreceğiz." Buna inandığını zannetmiyordum ama belki de benim inanmamdan korkuyordu.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Bukleleri artık dağınık bir

şekilde yanaklarına dökülmediğinde rahatlayıp gevşediğini görmüştüm. *Birlikte mükemmeldik.* Başka bir şeye inanmak yalan olurdu. Çenesini kaldırdım ve fısıldadım. "O zaman mutlu öleceğim."

Gözlerinde nadiren gördüğüm yaşlar belirmişti. Öfkeli bir ses çıkardı. "Gözüme tuzlu su kaçtı."

"Ölümümün düşüncesi bile karımı ağlatıyor."

Ters ters bakarak boynuma tutundu. "Senin varsayımsal ölümün için ağlamıyorum."

Yanağını öptüm. "O zaman neden ağlıyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Sahip olduğumuz bu şey, hiç bu kadar doğru hissettirmemişti."

Aynı anda birbirimizin dudaklarına baktığımızda onu büyük bir güçle öptüm. Kalbim gümbürdüyor, zihnim aydınlanıyordu. Vücuduma karşı kasıldığını hissedebiliyordum. Elleri boynumdan ıslak saçlarıma doğru uzandığında öpüşmemizin sıcaklığıyla ikimizin de dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Unutulmaz.

Bu balayı benim için çoktan öyleydi.

En çok gözlerindeki tutkuyu hatırlayacaktım. Bana hararetle su sıçratışını ve her düşmanca kelimesinde gururla çenesini kaldırışını...

Hastayken ne kadar savunmasız göründüğünü ve ona sarılmama, onunla ilgilenmeme nasıl izin verdiğini hatırlayacaktım. Ona ilk kez nasıl karım dediğimi, o eşsiz saniyelerde nasıl gülümsediğini ancak sıradan anlarımızda nasıl da ateş püskürdüğünü asla unutmayacaktım.

Ne kadar sınırsız hissettiğimizi ve geleceğimizin ne kadar uçsuz bucaksız olacağını hatırlayacaktım.

Hepsini hatırlayacaktım.

Renklerin her bir canlı karesini.

Rose Cobalt

Balayımız bir anda geçip gitmişti ve hayatımızın geri kalanının da bu kadar hızlı geçip geçmeyeceğini merak ediyordum. Umarım

geçmezdi. Connor "zaman" kavramından nefret ettiği için onun da her şeyin biraz yavaşlamasını isteyeceğini biliyordum.

O duş alırken ben de eşyalarımızı topladım ve kumsaldaki özel bir havuz kabininde geçirdiğimiz sabahları düşündüm. Yolculuğun sonu içimde bir uyanışa neden olmuştu. Kendimi yeni bir şey deneyecek kadar arsız ve yenilmez hissediyordum. Bu kez Connor'ı memnun etmeye ya da *en iyi* balayı deneyimini yaratmaya çalışmamıştım. Yalnızca o anda doğru hissettiğim şeyi yapmıştım.

Sevişmiştik.

Yalnızca üstü kapalı olan bir kabinde.

Etrafta çok fazla insan yoktu, tabii ki kimse bizi göremezdi. Ancak görülebileceğimiz bir yerde onunla birlikte olmak hiç yapmadığım bir şeydi. Bungalovun güvertesinde, yıldızların altında sevişmemiştik. Yakınlarda birinin gülüşmelerini duymuştum, bu da paranoyaklaşıp gerilmeme sebep olmuştu.

Kabin seksini önceden planlanmamıştık. Bir anda oluvermişti ve ben de başından, ortasından ve sonundan zevk alabilmek için saçma sapan düşüncelerimi bloke edebilmiştim.

Bavulumun bir tarafını açtığımda duraksadım.

Gözlerimi kıstığımda daha önce orada olmayan beyaz bir zarf gördüm. Zihnim telaşla harekete geçerken zarfı elime aldım ve Connor'ın el yazısını fark ettim.

"Seni gördüğüm anda gönlüm hizmetine koştu."

Bu alıntıyı iyi biliyordum. *Shakespeare*'dendi. *Fırtına.*

Göğsüm kabarmıştı. Mektubu özenle açtım ve daha fazla kırışıklığa neden olmamaya dikkat ederek kâğıdı tuttum. Bunu ne zaman yazdığını merak ediyordum. Belki de kıyafetlerimi yerleştirdiği ilk gün yazmıştı? Okumadan önce bir kez nefes aldım.

Sevgilim,

Benden gerçekleri söylememi istedin. İşte gerçek.

Bu geceyi alnına bir bez bastırarak, hasta ve yorgun halleriyle beni

içine çekmeye çalışan sarı-yeşil gözlerine bakarak geçirdim. Ve bu gözlere bakarak en ufak bir şikâyette bile bulunmadan yüz yıl daha geçirebilirim.

Hasta, yorgun ve bitkin olsan bile hâlâ tıpkı arzuladığım gibi bana denksin. Beni mutlu olmak istediğim şekilde mutlu ediyorsun. Beni yalnızca hayal edebileceğim kadar seviyorsun.

Bunun karşılığını nezaketle ödeyeceğim. Seninle ihtiyaç duyduğun gibi denk olacağım. Mutlu olmak istediğin gibi seni mutlu edeceğim. Ve seni yalnızca hayal edebileceğin kadar seveceğim, hayal edebileceğin kadar sana tapacağım, hayal edebileceğin kadar sana hayran olacağım, hayal edebileceğin kadar sana saygı göstereceğim.

Evlilik yeminim hâlâ geçerli. (Hepsini hatırladığını biliyorum.)

Mektubu burada bitirmek zorundayım. Uyanıp beni yazarken yakalamak üzeresin, sevgilim. Yavaşça oku.

Sevgiler, sonsuza dek arkadaşın, rakibin, takım arkadaşın ve kocan.

Not: İkimiz de kazananlarız. Her zaman.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Başımı kaldırdığımda suyun artık kapalı olduğunu ve Connor'm belinde bir havluyla kapıda durduğunu fark ettim. Bavulun yanında dizlerimin üzerine çöküp nutkum tutulmuş bir halde aşk mektubunu okurken beni izliyordu.

Daha önce hiç bu kadar duygu yüklü, yalnızca benim için yazılmış bir şey okumamıştım.

Başını yana doğru eğdiğinde dudakları hafifçe kıvrılmıştı. "Şerefimize," dedi gözlerindeki sevgiyle. "Her düşmanı birlikte fethedelim."

Şerefimize.

En sonunda kazananın aşkımız olacağını biliyordum.

ÖKYÜZÜNÜ ÖP

MESAJLAŞMALAR

CONNOR: Drakula, Koca Ayak, Grinch.

ROSE: İnanmadığın her şey yani.

CONNOR: Sorudan kaçınıyorsun.

ROSE: Düşünüyorum, Richard.

CONNOR: Bu seferki sana zor mu geldi?

ROSE: Lütfen. Beni şaşırtmayı sadece dilersin.

ROSE: Şeytanla konuşabilirsin. Belki bu defa egonu, sabır duygusuyla değiştirir.

CONNOR: Zekâ için kurgusal bir varlıkla takas yapmaya ihtiyacım yok.

ROSE: Egolu olman, dâhi olduğun anlamına gelmez.

CONNOR: Dâhi olduğuma inanıyorum. Bu ego yapmak değil mi?

ROSE: Senden nefret ediyorum.

ROSE: Ayrıca romandaki Drakula'dan bahsedip bahsetmediğini netleştirmen lazım.

CONNOR: Bir fark yaratır mı ki?

ROSE: Evet, günışığı romandaki Drakula'yı öldürmüyor.

CONNOR: Vampirlerin günışığına çıkınca ölmesi efsanesinin ilk nereden ortaya çıktığını biliyor musun?

ROSE: Sessiz bir film olan *Nosferatu*'dan ve bu da *Bram Stoker*'ın romanı Drakula temel alınarak çekilmiş.

CONNOR: *Oui bien**.
ROSE: Beni test etmek istediğin başka bir şey var mı?
CONNOR: Sonra. Bacaklarını genişçe açtığın bir pozisyonda.
CONNOR: Önce oyunu bitirmen lazım. Bahsettiğim Drakula, film versiyonundaki. Günışığına çıkarsa ölür.
ROSE: Becer. Öldür. Evlen.
CONNOR: Grinch'le mi evlenirdin? Niye?
ROSE: Lanet olası bir ormanda Koca Ayak'la sürünecek ya da kendimi Drakula'yla karanlığa kapatacak değilim. Noel'den nefret etmesine rağmen küçültmek yerine kalbini büyüten kürklü, yeşil bir şeyle evlenmeyi tercih ederim.
CONNOR: İlginç.
ROSE: Diş perisi, Noel Baba, Noel Anne
ROSE: Hâlâ inanmayı reddettiğin şeylerden gidiyoruz.
CONNOR: Reddetmek doğru kelime sayılmaz, sevgilim.
ROSE: Kelime seçimini bir kenara bırakalım, oyunu oynamak zorundasın.
CONNOR: Neşeli mi hissediyorsun?
ROSE: Şimdi kim kaçınıyor?
CONNOR: Öldür. Becer. Evlen.
ROSE: Diş Perisi'nin nesi var?
CONNOR: Kanatları var. Böcek resmen.
ROSE: Kurgusal bir varlıktan bahsediyoruz, Richard.
CONNOR: İnsanların dişlerini topluyor.
ROSE: Yani sihirli bir kızağa binen ve her yıl çocuklara hediye dağıtan, güler yüzlü, sakallı bir adamı becermeyi mi tercih edersin?
CONNOR: Hayal dünyasında yaşıyor ama becermeyi düşünebilirim.
CONNOR: Hem net olalım, seni becermeyi tercih ederim.

* (Fr.) *Aynen öyle.* (ç.n.)

Ninova

ÖKYÜZÜNÜ ÖP

DAISY CALLOWAY, VILLANOVA'DAN TAŞINIYOR

Daisy Calloway

İnsanın hayatında muhteşem, devasa anlar vardı.

Bir günlükteki mürekkepten daha derine kazınmış, ruhunuzun derinliklerine tohumlanmış önemli anılar.

Evden taşınmak, bana asla unutmayacağım söylenen o büyük dönüm noktalarından biriydi. Ancak bu kadar yalnız bir olayı hatırladığımı düşünmek zordu. *Elveda, Daisy* pankartları, ikinci katın tırabzanlardan patlatılan konfetiler yoktu. Kesinlikle kapkekler de yoktu.

Bunun bir parti olmadığını buradan anlamıştım. Görünürde ne pasta ne de kapkek vardı.

Gerçi zaten annemin, beni çocukluk evimden uğurlamak için özenle hazırlanmış bir parti düzenlemesini beklemiyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse bir parçam kapıdan çıkmamam için bir barikat kuracağını bile düşünüyordu. Rose bile annemi yuvadan ayrılışıma hazırlamak amacıyla sohbet aralarında küçük tohumlar ekmem gerektiğini söylemişti.

Belki de söylediğini yapmalıydım. Bu daha akıllıca bir karar olurdu. Tabii ki de öyle olacaktı sonuçta Rose düşünmüştü.

Bunun yerine bahçedeki verandamızda kahvaltı olarak parfe yerken anneme bu haberi verecektim. Bir boks ringinde olduğumu ve eldivenlerimi giyerek nakavtla sonuçlanacak bir dövüşe hazırlandığımı hayal ettim.

Üç önemli şey unutmuyordum:

On sekiz yaşındaydım.

Liseden mezun olmuştum.

Evden ayrılma vaktim gelmişti.

Beynim çoktan onun sözlü cevabını oynatıyordu. *Liseden daha dün mezun oldun, Daisy. Acelen ne?*

Midem düğümlenirken kaşığımı yoğurdun içinde dolandırdım. Tek bir lokma alacak kadar bile iştahım yoktu. Yorgunluk omuzlarımı çökertmek üzereydi ama onunla savaşmaya çalıştım. Gözlerim yanıyor, şakaklarım zonkluyordu. Kendimi yumuşak çimlerin üzerinde yatarken ve asla uyanmazken hayal ettim.

Kulağa hoş geliyordu.

Ancak hoş gelmemeliydi. Bunu bilsem de bugünlerde uyumak o kadar da kolay değildi. Keşke eskiden olduğu kadar basit olsaydı.

"Anne," dedim yumuşakça. Sesim, kendimi bile zor duyacak kadar kısık çıkmıştı.

Telefonunda bir şeyler okuyarak kendini meşgul ediyordu, parfesinin yarısını çoktan yemişti.

Boğazımı temizlediğimde ben daha konuşmaya başlayamadan annem başını kaldırdı ve sanki sessiz bir konferans salonunda geğirmişim gibi gözlerini bana dikti. "Daisy, çok kaba bir ses çıkardın."

"Özür dilerim," dedim kelimelerin anlamını gerçekten kastetmeden. "Sana bir şey söylemem gerekiyor ve *hayır* demeden önce, söylemem gereken bu şeyin gerçekten ama *gerçekten* hevesle beklediğim bir şey olduğunu bil. Hem de... her şeyden çok."

Telefonunu masanın üzerine koyarak tüm dikkatini bana verdi.

"Bu Moda Haftası'yla mı ilgili?"

Başımı iki yana salladım. Bu etkinliğin aklıma girmesine bile izin vermedim. Dizlerim sallanıp dururken ayağa kalkıp masadan uzaklaşmamak için kendimi tutmaya çalıştım. "Hayır, bu benim yaşam durumumla ilgili. Artık on sekiz yaşındayım ve lise de bittiğine göre evden taşınmaya hazırım." Kelimelerimle birlikte kalp atışlarım hızlanıyordu. "Şehirde harika bir daire buldum ve kira kontratını imzaladım. Bugün taşınabilirim." Yüzü gerildiğinde hoşuna gidece-

ğini düşündüğüm bazı detayları da ekledim. "Hem model seçmelerine daha yakın olmuş olacağım. Yani çift taraflı bir kazanç olacak."

Annem modellik kariyerimin başından beri benimle olmuştu ve birlikte geçirdiğimiz tüm bu zaman boyunca hâlâ *tam olarak* ne düşündüğünü çözemiyordum.

Yine de beni suçlamasını bekledim. Bağırmasını. Çığlık atmasını. *"Neden bu seçimi benim müdahalem olmadan yaptın?"* diye karşı çıkışlarını. Beni sarsacak olan duygusal cümlelerini.

Onun yerine açık bir şekilde, "Tek başına mı?" diye sordu.

"Rose'la yaşamayı düşündüm," dedim. "Ama o Lily ve Lo ile yaşıyor. Hem..." *Onları rahatsız etmek istemiyorum.* Annem kelimelerimi bir kenara atıyormuşçasına elini sallamadan önce cümlenin kalanını zar zor söyleyebilmiştim.

Yanlış şeyler söyledim.

Midem bulanmaya başladı. "Anne," dedim çaresizlik içinde. "*Lütfen.* Bunu tahmin bile edemeyeceğin kadar çok istiyorum. Bu hayatımdaki heyecan verici yeni bir bölüm ve buna kendi başıma başlamaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

Bir an için söylediklerimi düşündü. Belki de ona gideceğimi söylemediğimi fark etmişti.

Hâlâ onun iznini istiyordum.

Taze sıkılmış portakal suyuyla dolu bardağını kaldırdı. "Nakliyecileri aramamı ister misin?"

Sorusu bir an için şaşırmama sebep oldu. Bu kadar kolay mıydı? Boks eldivenine gerek yoktu. Yaşadığım şoku gördüğünde başımı eğdi. "Bunu istediğini görebiliyorum," dedi. "Ayrıca kendin de ifade ettiğin gibi mezun oldun. Hazırsın."

İçimi bir sıcaklık kapladı. Aylardır hissetmediğim türden bir rahatlamaydı. Ona milyonlarca kez *teşekkür etmek* istiyordum ama hâlâ sersemlemiş bir şekilde sandalyemde kalakalmış durumdaydım. Tüm bunlar az önce gerçekten olmuş muydu? Gerçekten taşınacak mıydım?

Umut içimde titrerken sönük bir ışık yeniden alevlendi.

Telefonunu çıkardı. "Nakliyeciler?" diye tekrar sordu.

"Ah, hayır." Başımı iki yana salladım. "Hayır. Gerek yok. Fazla bir şey götürmeyeceğim. Bir şey unutursam geri dönebilirim diye düşündüm."

Gülümsedi, tamamen bir yabancıya dönüşmeyeceğimi anlamıştı. Sonuçta başka bir eyalete taşınıyor değildim.

Sadece şehrin biraz daha içine taşınacaktım.

Philadelphia'daki bir apartman dairesine.

Ryke Meadows'un iki kat altına.

Yakınımda olacak.

Tam orada olacak.

Anneme bu küçük gerçeği söylememiştim. Aslında bu taşınmayı böyle hevesle beklememin en büyük nedenlerinden biriydi. Ryke'ın bana bu kadar yakın olmasından memnun olacağını sanmıyordum. Şu anda bunun kolay olduğu gerçeğini içime sindirmekle meşguldüm. Ona söylemenin.

Taşınmanın.

Rahatlık vücuduma yayılırken bu hisler karşısında bunaldığımı fark ettim.

Kahvaltıdan sonra verandadan ayrılıp üst kata çıktım. Yatağımda kıyafetlerle dolu bir şekilde duran spor çantasını aldım. Çoktan toplanmıştı. Çoktan hazırdı.

Boş koridorda sessizce yürürken Villanova Malikânesi'nde yaşayan Calloway kardeşlerinin sonuncusu oluşumu düşündüm. Son giden bendim. Bana yardım etmeleri için Poppy, Rose ya da Lily'yi aramadım. İhtiyacım olacağını zannetmiyordum ve zaten kimseyi rahatsız etmek de istemiyordum.

Çocukluk evimin girişinde durup etrafıma baktım.

Tantana yoktu. Gürültü yoktu.

Sadece sessizlik vardı.

On veya yirmi yıl sonra bunu hatırlayıp hatırlamayacağımı merak ediyordum. Ya da yeni anıların kök salıp salmayacağını.

Olur da bu başıma gelirse ve şu anki anım sanki eski bir kaset gibi silinip giderse, yerine gelecek yeni anıların çok daha az yalnızlıkla dolu olacağını umut ettim.

"Elveda," diye fısıldadım. Sesim kulağa boş ve kısık geliyordu. Ayrılmadan önce söylediğim son kelime bu oldu.

Ninova

SERA ÇİÇEĞİ

COSTA RICA UZATILMIŞ EPİLOG

Daisy Calloway

Costa Rica'ya giden uçak yolculuğunda, gecenin ilerleyen saatlerindeydik. Yolcular uyurken ben uyanıktım, Ryke'a sordum. "Çocukluğundan en canlı hatırladığın anın hangisi?"

Başını bana çevirdi, kaşları çatılmıştı. Gözleri o tanıdık tehlike ve güven ifadesiyle kararmıştı. "Bana başka bir sikik soru sor." Sesi kısık, pürüzlü bir fısıltıdan ibaretti.

Buna alınmadım. Sadece birkaç aydır çıkıyor olsak da çok daha uzun süredir arkadaştık ve her şeyden önce Ryke Meadows'un yalnız bir kurt olduğunu biliyordum. Arkadaşlarının arasında olabilirdi ama günün sonunda kişisel gerçekler ve *hisler* açısından pek bir şey paylaşmazdı. Ayrıca gördüğüm kadarıyla benimle herkesten daha fazla şey paylaşıyordu. Kaç dil konuşabildiğini biliyordum. Dövmesinin arkasındaki anlamı biliyordum. Annesiyle ne kadar konuştuğunu da. Bunları benden başka kimse bilmiyordu.

Bacaklarımı koltuğun üzerine kaldırıp pencereye yaslayarak yüzümü tamamen ona döndüm. Ortada oturuyordu, yanındaki yaşlı kadın horluyordu.

"Ya *hayır* dersem," diye fısıldadım. "O zaman ne olur?" Ryke gözlerini kırpmadan bana bakarken bal rengi benekli gözlerindeki karanlık ifade onu terk etmedi. Kalbim sertçe atıyordu.

"Bana lanet olasıca ne olacağını sorma," dedi. "Eğer *hayır* demek istiyorsan o zaman *hayır* de, Dais."

Benim yüzümden acı verici anılarını ortaya çıkarması için onu zorlamak istemiyordum. O ise bana bu konuda endişelenmememi söylüyordu. Ben de bunu yapmaya çalıştım. "Hayır," dedim. "Sana başka bir soru sormayacağım."

Ryke başını salladı. "Sen bana seninkini söyle, Calloway. Ben de benimkini söyleyeyim."

Gülümsedim. Onun da dudaklarının hafifçe kıvrıldığına yemin edebilirdim.

En canlı hatırladığım çocukluk anımı düşündüm.

Bir an için iyice düşündüm, ablalarımla yaşadığım bir avuç dolusu hatıraya gittim. Doğum günleri, tatiller, bayramlar... Her mutlu hatıraya daha hüzünlü bir anı bağlanmıştı. Mutsuz olanlar daha çok göze çarpıyordu. Bunun nedeninden emin değildim. Herkes için böyle olup olmadığını bilmiyordum.

"Dokuz ya da on yaşındaydım," diye başladım. "Ailem bir gece ablalarımla beni yalnız bırakmıştı. Evlilik yıldönümleriydi ve New York'ta birkaç gün geçirmek istemişlerdi." O anıyı net bir şekilde görebiliyor, üç ergen ablamla yalnız olmanın heyecanını hissedebiliyordum. Sanki özel bir şeyin parçasıymışım gibi hissettirmişti. "Kızlara özgü şeyler yaptık işte, anlarsın ya?"

Başını iki yana sallayarak, "Benim hiç kız kardeşim yok," diye fısıldadı.

Gülümsememe engel olamadım. "Bence olsaydı aşırı korumacı bir ağabey olurdun."

Bunu inkâr etmedi. Bir an için, "*Kızları olsa çok tatlı olurdu. Bir sürü kızı,*" diye düşündüm. Belki de bilinçsizce bir düşünceydi. Daha yeni çıkmaya başlamıştık. Bize karşı olan çok fazla insan vardı. Halk, ailelerimiz... Herkes bir çift olarak başarısız olacağımızı, ilişkimizin uzun sürmeyeceğini düşünüyordu. Connor ve Loren bu yolculuğu ya da altı aylık dönemi atlatıp atlatamayacağımıza dair iddiaya girseler bile hiç şaşırmazdım.

Yani bebekler gerçekten de söz konusu bile değildi. Bunu anlı-

yordum. Evlilik de aynı durumdaydı. Çok uzun sürmesini umduğum bir şeyin daha başlangıcmdaydık. Bunu istiyordum ancak sonunu arkadaşlarımızdan daha iyi göremiyorduk.

"Canlı" anımı tanımlamak için aklımı uçak yolculuğuna geri çevirdim. Ryke, kız kardeşlerle büyümemiş olsa da annesi vardı. Yalnızca annesi. Yani hayatında hiç kadın örneği yok değildi.

Ona o geceyi anlattım. "Rose hepimize yüz maskesi yaptı ve bir ruh çağırma tahtası satın aldı. Hep birlikte birkaç seans yaparak "*tüy kadar hafif, tahta gibi sert*" oyununu oynadık ve ben Lily'yi bir hayalet hikâyesiyle korkutmaya çalıştım." O zamanlar karanlıktan en çok korkan oydu. Sanırım şu anda şişe bana dönmüştü. "Başta eğlenceliydi ama o gece teorilerimden biri doğru çıktı."

Kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

Pantolonumdaki gevşek bir iplikle oynayarak başımı salladım. "O anda kendimi ablalarıma yakın hissettim, daha önce hiç hissetmediğim kadar yakın. Ama nadir anların, eski durağanlığına geri dönme gibi bir özelliği vardır. Sonsuza kadar sürmek doğalarında yoktur." Olanları ayrıntılarıyla anlattım.

Kardeşi Loren Hale'in nasıl mutfak penceresinden gizlice girip partimizi bastığım. Lily'nin onun varlığıyla nasıl parladığını ve üst katta kaybolduklarını. Poppy'nin erkek arkadaşını arayıp gecenin geri kalanında onunla telefonla konuştuğunu. Rose'un da yatak odasının rahatlığında internetten alışveriş yaptığını.

Bense alt katta, dört uyku tulumunun yanında oturmuştum. Oturma odasında kamp yapmayı planladığımızı hatırlayan tek kişi bendim.

Ryke bana doğru eğilip kolunu omzuma attı. "Ben seni hiç unutmadım, Calloway." Sanki kısık sesi kalbimi mükemmel bir hızla yavaşlatmıştı. Kot pantolonumdaki huzursuz, hareket eden parmaklarımı durdurmuştu.

"Sıra sende," diye fısıldadım.

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan, "On bir yaşındaydım. Noel zamanıydı ve aklıma soğukta kilometrelerce bisiklet sürmek gibi harika bir fikir gelmişti," dedi ve durdu. Daha fazlası olmalıydı.

"Hediyen bisiklet miydi?"

"Bir süredir bendeydi."

"Annen neredeydi?" Esnediğimde bu aramızda patlayan bir bomba etkisi yarattı.

Kaskatı kesildi, gözleri endişeyle parlıyordu. "Lanet olasıca uyuman lazım." Kolunu omuzlarımdan çekti, üzerime uzanıp uçuş görevlisinin dağıttığı ince battaniyelerden birini vücuduma örtmek üzereydi. Onu durdurmak için bileğini tuttum.

Bana "*hadi ama, Dais*," der gibi bir bakış attı.

"Uyuyamam, burada olmaz." Uçakta uyuyacak kadar rahat edememiştim, bu yüzden birkaç saat önce bu fikirden vazgeçmiştim. En azından onun biraz uyumasını dilesem de ben uyanık kaldığım sürece uyumayacaktı. Ağzını açtığında benimle tartışacağını anladım. Bu yüzden, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim. Bazen tek yaptığımızın uyku sorunlarım hakkında konuşmak olduğunu hissediyordum.

Bir elini gür saçlarında gezdirirken uzun uzun düşündü. "Her Noel sabahı annemle birlikte hediye açardık," dedi en sonunda. Kendi canlı anısına karşı gözlerini devirdi. "Her zaman sikik bir şeyler alır ya da içerdi. Bir içki ya da hap, belki ikisini birden. Öğlene kadar kendinden geçmiş olurdu." Bu defa bana bakmadı. "Lanet olası bayramlardan nefret ederdi çünkü ailesinden uzaktı, bu yüzden arayacak ya da görecek kimsesi yoktu. Sahip olduğu tek şey bendim. Benim sahip olduğum tek şey de oydu." Omuz silkti. "İçeride olmaktan bıkmıştım, bu yüzden bisikletimi aldım ve babamın evine doğru sürdüm."

Dudaklarım aralandı. "Ne?" Bunu söylemesini beklemiyordum.

"Birkaç santimlik karda, babamın evine gittim ve siktiğimin kaldırımında durup siktiğimin kapısına baktım." Duraksadı. "Orada, bisikletimin üzerinde oturup kardeşimin içeride nasıl bir hayatı olduğunu, babamla ne yaptığını merak ettiğimi hatırlıyorum."

İçeri girmediğini biliyordum.

İlk olarak Loren Hale, Noel sabahlarını sokağın aşağısındaki evimde geçirirdi. Callowaylerle. Babası Jonathan Hale de bizimle olurdu.

Ryke kapıyı çalsaydı boş bir evle karşılaşırdı.

Uçak yolculuğundaki bu düşünceler sabahın dördünde kafama çarpıp duruyordu. Artık havaalanında bile değildim. Saatler önce inmiştik ama gece vakti benim kişisel cehennemimdi ve bedenim uyumak istese bile zihnim bana bu lüksü çok görüyordu.

Ryke kapıyı çalmış olsaydı ne olurdu diye düşünüp duruyordum. Loren Hale içeride olsaydı. Yirmili yaşlarında değil de on bir ve on yaşlarında tanışsalardı.

Her şey farklı olurdu.

Acaba öyle bir şey olsaydı, şu anda Ryke'la birlikte olur muydum?

Olacağımdan emin değildim.

Tüm anılar arasında Ryke bana basit bir anı anlatmıştı. Yalnız yaptığı bir bisiklet gezintisiydi. Soğukta.

O unutulmuş oğuldu.

Ben unutulmuş kardeştim.

Bence insanların fark ettiğinden daha çok birbirimize benziyorduk.

Yağmur, panjur veya perdenin olmadığı pencerenin hemen dışında palmiye yapraklarına çarpıyordu. Melodik ritmi dinledim, karanlıktaki sessizlik çok daha kötüydü. Yine de bu gürültü beni ne rahatlatıyordu ne de korkmama neden oluyordu. Sadece... huzursuzdum.

Yeterince rahat olan yatakta dönüp duruyordum. Uyuyabilmem gerekiyordu.

Uyumak istiyordum.

Bu durumun neredeyse her gece başıma bela olmasından nefret ediyordum. Bunu aşmış olmalıydım. Bazı günler gerçekten de öyleymiş gibi hissediyordum. Diğer günlerde ise... pek öyle değildi. Ryke bana hep Paris isyanının üzerinden daha dört ay geçtiğini hatırlatıyordu ve bu da geçmiş travmalarıma yardımcı olmuyordu. Sanırım peşinize düşen şeylerin ötesine ne zaman geçeceğinize dair bir zaman çizelgesi yoktu. Bir gün bunu aşacağımı umut ediyordum ama o zamana kadar ileriye doğru yürümeye devam etmem gerekiyordu.

İyi haber ise Costa Rica'da, koridorlarda bağırarak koşuşturan

insanların ve pusuda bekleyen kameramanların olduğu lüks bir tatil köyünde değildik. Uçak indikten sonra paparazzilerin çoğunu havaalanında bırakmıştık. Spor çantalarımızı bir motosikletin yan tarafındaki heybelere bağlamıştık ve alışılmışın dışında, tenha bir bölgeye doğru yola çıkmıştık.

Ryke'm, Eddie adında bir tırmanış arkadaşı vardı. Onun Costa Rica'da bir evi bulunuyordu; ağaçların arasında, su kuyusu ve ev dışında banyosu olan bir evdi. Elektriği yoktu. Şifoniyerin üzerinde mumlar yanıyordu, etrafımı bir noktaya kadar fark edebilmem için ışık yeterince parlaktı.

Eddie, Şili'de kaya tırmanışı yaparken bizim burada kalmamıza izin vermişti. Ahşap bir evde, ahşap çerçeveli bir yatakta, yumuşak beyaz çarşafların ve bulutlar kadar kabarık beyaz bir yorganm arasındaydım. Yastığı başımın altına sıkıştırmış, uyanık bir şekilde uzanıyordum.

Ryke yanımda kolunu belime dolamış bir şekilde uyuyordu. Kıvranmamaya çalışsam da sanırım artık buna alışmıştı. Beni birden fazla kez sert göğsüne doğru çekerek zihnimin ihtiyaç duyduğu güvenlik seviyesini sağladı. Özellikle de şu anda yabancı bir bölgede olduğumuz için buna ihtiyaç duyuyordum. Yabancı bir ağaç evdeydik.

Bir ağaç evdeyiz.

Gülümsedim. Binlerce kilometre içindeki tek iki kişi olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyordu. İsviçreli Robinson Ailesi*. *Mavi Göl.*** Bu destansı bir maceraydı, sadece ben ve o vardık.

"Dais," dedi Ryke sertçe. Aniden üstüme yuvarlandı ve ellerini kollarımın iki yanına yerleştirerek ince bedenimin üzerinde yükseldi. Gözleri sabahın erken saatlerinden dolayı kızarmıştı ama kaşları hâlâ çatıktı ve çenesi gergindi. Saçları onlara dokunmam için yalvarıyordu ama ben sadece ona baktım, istediğinin tam tersini yapan karanlık ifadesini içime çektim.

Beni uyandırıyordu.

* Yönetmenliğini *Ken Annakin*'in yaptığı 1960 yılında gösterime giren ABD yapımı macera filmidir. (ç.n.)

** Yönetmenliğini *Randal Kleiser*'in yaptığı 1980 yılında gösterime giren İngiliz romantizm ve macera filmidir. (ç.n.)

Ryke Meadows'un bir doksan üçlük boyu, zayıf ve yontulmuş vücudunun altında sıkışıp kaldığım bu gibi zamanlar gerçekten çok bir rüya gibi geliyordu. Geriye dönüp baktığımda hiç kimseden, onun tüm varlığından ve ondan etkilendiğim kadar etkilenmediğimi görebiliyordum.

Şimdiyse yatakta birlikteydik. Arkadaştan çok daha öte bir şey olarak.

Bana bakarak, "Neye ihtiyacın var?" diye sordu derin bir sesle.

Yutkundum. İhtiyacım olan şeyi kimse bana veremezdi. O bile veremezdi. Bu durum, kafamın içindeki şeyleri kovamıyor olması onu öldürüyordu.

Gülümsemeye çalıştım. "Tek boynuzlu atlar," diye fısıldadım. "Sadece yirmi dört tane. O kadar çok değil."

Kaşları çatıldı. "Bu lanet olası derecede spesifik bir sayı."

Dudaklarım kıvrılmaya devam etti. "Bir şenlik yapacak kadar fazlasma ihtiyacım var. Bütün sihirlere. Böylece gökkuşağı pastası yapabilirim."

Ryke neredeyse gülümseyerek karşılık verecekti. Sarı saçlarımı alnımdan geriye doğru taradı. Bazı telleri mor, yeşil, pembe ve maviye boyanmıştı. Parmaklarının tenimde şefkatli ve nazik bir şekilde gezinmesinin tadını çıkarabilirdim.

Yeni bir sıcaklık üzerimi örttü ama sarı pamuklu atletimin şimdiden bir ter tabakasıyla vücuduma yapıştığının farkındaydım. Alnım da bir o kadar nemliydi. Panik, endişe, korku... Onlarla asla arkadaş olamayacaktık. Zaten bugünlerde pek arkadaşım yoktu.

"Eğer yapabilseydim," dedi Ryke sessizce. "Var olan tüm tek boynuzlu atları bulur ve hepsini sana verirdim."

Söyledikleri içime işledi. *Bunu yapacağını biliyordum.* "Sadece yeni bir yerde olduğumdan," diye açıkladım ciddileşerek. "Fakat yarına kadar alışmış olacağım." *Umarım.* Sadece Ryke'la yalnız bir şekilde seyahat edebilmek istiyordum ve bunu yapamayacağımı düşünmekten nefret ediyordum. Birlikte bir yolculuğa çıktığımız ve az çok iyi idare ettiğim zamanı hatırlıyordum.

"Alışmasan da sorun değil." Yüzümü, uzun pembe yara izi olan

yanağımı avuçlarının arasına aldı. "Sensiz harika bir uyku çekmektense seninle berbat, sikik bir uyku çekmeyi tercih ederim."

Kalbim kabardı. "O zaman bu iyi bir şey," dedim büyüyen bir gülümsemeyle. "Çünkü bu gece berbat, sikik bir uyku çektik."

Ryke başparmağını yara izimin üzerinde gezdirdi. Kalbim bakışlarının derinliğinde gördüğüm aynı şefkatle sertçe atıyordu.

Ardından uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirdim. O sıcak ve güçlüydü. Başımı yastıktan kaldırdım, aynı anda o da eğilip dudaklarımızı birleştirdi. Ryke beni öptüğünde tüm vücudum ışıldayarak aynı şekilde karşılık veriyordu. Kalçam onun beline doğru yükseldi, bacaklarım aralarına girebilmesi için açıldı.

Öpüştüğüm tüm erkekler arasında dilini nasıl kullanacağını bilen tek kişi oydu. Beni asla onunla boğmazdı. Asla üzerime salyalarını akıtmazdı. Onun şehvetli öpücükleri bir şekilde sadece benim için yaratılmış gibiydi, doğru miktarda güç ve özen içeriyordu.

Bir inleme boğazımı gıdıkladığında ona daha sıkı sarıldım, o da vücudunu benimkine doğru yaklaştırdı. Eli kıçımın yumuşaklığında geziniyor, uyluğumun dışından geçerek dizime kadar yükseliyordu. Dokunuşu ihtiyaç kıvılcımlarını ateşleyerek bacaklarımın arasının nabız gibi atmasına sebep oldu.

Eşofmanı ve benim pamuklu iç çamaşırım tenlerimizin temas etmesine engel oluyordu. Dudaklarım sızlarken ayak parmaklarım kıvrılmaya başladı. İri, kaba elleri tekrar saçlarımı buldu. Ryke kalçalarımı kavrarken ben de hafifçe vücudumu yükseltmeye devam edip onun sert uzunluğuna sürtündüm.

Öpüşmeyi derinleştirirken eli ilkel bir açlık ve korumayla hızlı bir şekilde yanağıma döndü. Sanki onu çıldırtıyordum. O bana çok daha fazlasını yapıyordu. Bir şok dalgası tüm bedenimi sararak bütün uzuvlarımı sarstı. Onun alçak inlemesi benim uyarılma seslerime karışıyordu ve ben ne istediğimi biliyordum.

Ondan daha fazlasını istiyordum. Her şeyini istiyordum.

Bunun asla bitmesini istemiyordum.

Yağmur, teneke çatıya düşen her damlasıyla resmen müzik yapıyordu. Atmosfer sert, yüksek seslerle kesilemeyecek kadar huzurluy-

du. Parmakları terli atletimin altına kaydı, ağzı yanaklarımdan aşağı inerek boynuma ulaşana kadar yara izimi öptü.

"Ryke..." Sığ nefesler alıp verirken titredim. *Ah, Tanrım.* Vücudumun tüm hassas yerleriyle yakınlaşmıştı ve her birini akıl almaz bir zevkle nasıl ateşleyeceğini biliyordu.

Elim bronzlaşmış kıçına gitti, eşofmanının bandının altında kayboldu. Boğazından hırıltılı bir ses çıktı. Sertliği bacaklarımın arasındaki ağrıyan noktaya yaslanmıştı ve onun sert aletine kendimi sürttükçe kasları daha da geriliyordu.

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum," dedim hırıltılı bir fısıltıyla. "Biliyorum..." Yanağımı eliyle kavrarken dudakları benimkilere hafifçe değdi ve sanki vücudu bana karşı sert bir şekilde sürtünmekten vazgeçmişçesine gerindi. Sanki kızışmış iki vahşi hayvan gibi beni kendimden geçene kadar becermekten vazgeçmişti.

Bu kulağa korkunç derecede eğlenceli bir macera gibi geliyor.

Nefes nefese kalmış bir şekilde gülümsedim. "Her şeyine ihtiyacım var."

Karanlık bakışları benimkilere karşı adeta eriyordu. "Her şeyime sahipsin, Dais."

Sevdiğim adamın her şeyine sahip olmanın ezici duygusunun tadını çıkardım. Kalbim bu düşünceyle sıkışırken gülümseyerek, "Sana çıplak, sert ve çiftleşme mevsimine hazır bir şekilde ihtiyacım var. İçimin *derinliklerinde* sana ihtiyacım var. Fiziksel ve... mecazi olarak," diye fısıldadım.

Bana bakarken gözleri gülümsüyordu. "Sence ne kadar ıslaksın, Calloway?"

Şimdiden onu fena halde arzuluyordum. "Sırılsıklam." Nefesimin peşinden koşarken kaburgalarım belirginleşiyordu.

Ryke atletimi başımdan çekip çıkardı ve gözleri uzun, yavaş bir dalga halinde sertleşmiş meme uçlarımı süzdü. Onun beni yiyip bitirmesini izlemek ihtiyacımın alevlerini körüklüyordu. Ryke Meadows'tan çaresizce etkileniyordum.

Elini kaldırıp iki parmağını ağzıma götürmeden önce bana derin derin baktı. Nedenini biliyordum.

"Zaten ıslağım," dedim.

Serbest eliyle bileğimi kavradı ve avucumu bacaklarımın arasına, iç çamaşırımın altına doğru yönlendirdi. Parmaklarım sıcaklığımı okşuyordu.

Hayal kırıklığı içimi kemirdi. Tamamen kuru değildim evet ama düşündüğüm kadar sırılsıklam da değildim. Alt taraflarımdaki zonklama ve oranın nabız gibi atması düşünülünce asıl olaya hazır olduğuma yemin edebilirdim.

Daha önce ağzında olan iki parmağı bacaklarımın arasına, oradan da iç çamaşırımın altına girdi. Klitorisime masaj yaparken sıcak ve ıslaktı.

Bu çok iyi hissettiriyor. Kendimi bırakarak geriye doğru gevşedim, omuzlarım yatağa çarptı. "Nereden... bildin?" diye sordum ağır nefeslerle.

Kısık sesle konuşmadan önce dudaklarımı öptü. "Islanman için öpüşmekten ve öylece birbirimize sürtünmemizden çok daha fazlası gerekiyor."

Klitorisim şişip sırılsıklam olana kadar içime girmeyecekti. Sabırsız olabiliyordum ve Ryke'ın çoktan içimde olduğu kısma koşarak gitmek isteyebiliyordum ama iyi bir ön sevişmeden sonra seksin çok daha iyi hissettirdiğini inkâr edemezdim. Bazen en iyi kısmı bu olabiliyordu.

Ryke bana sadece ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan bir tatlıyı öylece vermezdi. Her zaman bütün tatlı *tepsisini* önüme sunardı, bu da beni her aldığım ısırıkta yeni bir stratosfere fırlatıyordu.

"Şimdiye kadar memnun etmek zorunda kaldığın en zor kız ben miyim?" diye sordum yumuşakça. Yükselen bir gülümsemeyle değişken suları test ediyordum.

Bana bir bakış attı. "Bilmiyorum, Calloway. Seni boşaltabilen tek lanet olası adam ben miyim?"

Ah. "Beni yendin." Ardından parmakları içimin *derinliklerine* kaydı. *Aman Tanrım.* Parmaklarını kıvırarak *buraya gel* hareketi yaptı ve eklenen baskı kalçalarımı titretti. Zevk dolu bir çığlık neredeyse dudaklarımın ucuna geldiğinde kıçını sıkıca kavradım.

Kaşları tahrik olmuş bir şekilde çatılırken, "Siktir," diye inledi. Aniden serbest bileğimi yakaladı ve beni kendisiyle birlikte oturur pozisyona çekti. Bu ani hareketiyle oksijen ciğerlerimden fırlayarak tüm sinirlerimi uyuşturdu. Vücudumda daha fazla ter birikti, bu tür bir terleme panik içinde terlemekten çok daha iyiydi. O da bu teri paylaşıyordu, teni yapışkan ve parlaktı. Sert kasları bana baskı yapıyordu.

Ryke yatağın üzerinde diz çökmüşken boynumu öptü. Kıçı topuklarına daha yakındı, böylece uyluklarına yaslanabiliyordum. Bacaklarım aralandığında onun üzerine biniyormuş gibi oldum. Bu pozisyonda, açık mavi iç çamaşırımın altında kaybolan elini en iyi şekilde görebiliyordum.

Bu görüntü bile dudaklarımın arasından bir çığlık çıkması için yeterliydi. Kollarımı boynuna dolayarak bir elimle saçlarının bir kısmını, diğeriyle de güçlü kaslarını kavradım. Parmakları derin bir ritimle içimde hareket ederken öncesinden çok daha doluydum. Tüm doğru ışıkları, patlamak için ihtiyacım olan tüm ışıkları yakıyordu.

Kalçalarımı onun hızına göre hareket ettirmeye başladım. Alnımı göğsüne bastırarak, "Ryke," diye bağırdım. Eşofmanını çekiştirerek indirdim ve oturduğum yere çok ama çok daha yakın duran ereksiyonunu gördüm.

Eli kalçamın kıvrımından yan tarafıma ilerleyerek meme ucumu okşadı. Tekrar titredim, avucu koluma doğru yükseliyordu. Saçlarıma ulaştığında parmakları sarı, dağınık saç tellerime dolandı.

Vücutlarımızın nasıl birleştiğine odaklanırken başımın üstündeki dudaklarını hissettim. Damarlarımın her santiminde bir elektrik akımı dolaşıyordu. Aletine dokunup onu aşağı yukarı okşadığımda tüm vücudu gerildi. Nefesi uzun bir an boyunca boğazında düğümlendi. Kısık sesle küfrettiğini duydum. Zevkle söylediği tüm o *siktirler* içimdeki parmakların etrafında kasılmama neden oldu.

Başım dönüyordu.

Ciğerlerimi çevreleyen kaburgalarım daralıyordu. Bu parlak, pasparlak duygular ve Ryke'la bu kadar yakın olmak beni birdenbire bunalttı. "Yapamıyorum..." Tekrar tekrar titrerken ellerimi indirdim, kelimeler boğazıma düğümlenmişti.

"Siktiğimin şeyini yapabilirsin," dedi. Bana her zaman bunu söylüyordu, sesi kelimelerinden çok daha yumuşaktı. Ancak ne zaman sevişip oynaşsak, dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyordum. Kıyametler ve dünyadaki son günler için ayrılmış bir an gibiydi. Ruhunu parçalayan, tutuklayıcı hisler.

Hareket etmeyi bıraktım ama onun ritmi hiç yavaşlamadı ve beni harika bir zirveye çıkardı. Dudaklarım aralanırken göz kapaklarım titreyerek kapandı. Bu inanılmaz dorukta titriyor, seğiriyor ve tiz bir iniltiyle haykırıyordum. *Ah, Tanrım.* Beni canlı tutan bu duyguyu seviyordum. Sanki patlamak için bin yıl bekleyen bir havai fişek gibiydim ve şu anda, onun kollarında patlıyordum.

"*Ryke*," diye inledim ve ona tutundum.

Daha işi bitmemişti. Beni tekrar boşaltana kadar daireler çizerek klitorisimi okşadı. Soluk soluğa kalmıştım, daha fazla nefes almaya çalıştım ve kalbim hızla atıyordu. Ona daha çok ihtiyaç duyuyordum. Ryke için yalvarabilirdim, onu çölde aranan su gibi içimde istiyordum.

Beni tutarken ıslaklığımı parmaklarında hissedebiliyordum. Her nasılsa, benim sersemlemiş, coşkulu halimde beni kaldırdı ve aramızdaki son giysiler olan eşofmanıyla iç çamaşırımı hızla çıkardı.

Beni göğsüne bastırırken uzanıp komodinin çekmecesini açtı. "Çiftleşme mevsimi olabilir ama bebek konusunda hâlâ aynı fikirdeyiz, değil mi?"

"Bebek yok," dedim başımı sallayarak. "Sadece eşlerimizle çiftleşiyoruz." Nefesimi toplamaya çalıştım. "Sanırım benim eşim buralarda bir yerde olabilir." Omzunun üzerinden birilerini arıyormuş gibi baktım.

"Yanlış yön," dedi çekmeceyi karıştırırken.

"Eşimi gördün mü?"

"Evet. Gecenin geri kalanında ve gün doğumuna kadar seni boşaltabilecek olan lanet olası adam."

Sol tarafıma baktım. "Tuvalete mi gitti yoksa...?"

Ryke saçlarımı karıştırdı, teller yüzüme düştü ve ben onun kara-

ran yüz hatları karşısında kendi gülümsemesinin yavaşça belirdiğini fark ederek daha çok gülümsedim.

Sonunda çekmeceden bir prezervatif çıkardı, ablalarımın *ikisi de* hamile kaldığından beri kullandığımız bir şeydi. Normalde olduğumuzdan daha dikkatli olmaya çalışıyorduk.

Bebek sahibi olmaya hazır değildim.

O da hazır değildi.

Bence ikimiz de kalplerimizde ve zihinlerimizde daha az endişe ile hayatımızın bu aşamasının tadını birlikte çıkarmak istiyorduk.

Paketi yırtıp açarken gözleri benimkilerle buluştu, bakışları şehvet ve sevgiyle içime işliyordu. Seks sırasında göz teması kurmak her zaman yaptığımız bir şey değildi. Ben genellikle bedenlerimizin tensel bağına daha çok odaklanırdım.

Ancak bakışlarımız birbirini yakaladığında kalp atışlarım binlerce kez arttı ve neredeyse sarsıldım. Onun yüz ifadesini görmek, duyduğu arzu tam da en mahrem şekilde birleşmek üzereyken bana aramızdakilerin uydurduğum bir fantezi olmadığını hatırlatıyordu.

Ona gerçekten sahiptim. Artık her şeyine sahiptim.

Ryke prezervatifi takarken beni bir kez daha öptü ve ardından dudakları kulağıma değdi. "Seni lanet olasıca çok fazla seviyorum, Dais," diye mırıldandı. Yağmur hâlâ çatıya vuruyordu.

Mutluluğu artık on kat fazla hissediyordum. Gülümsedim, neredeyse gözlerim dolacaktı. "İşte buradasın," dedim fısıldayarak. "Eşimi buldum."

Onun da hislerinin yoğunluğuyla göğsü kabardı. "Yine de kötü haberlerim var."

Kaşlarımı çatmaya başladım.

"Benimleyken sadece bir çiftleşme mevsimi yok," diye fısıldadı. "Bu hiç bitmeyen bir şey."

Ona daha sıkı sarıldım, sözleri şimdiden benimle sevişiyordu. "Beni her gün becermek mi istiyorsun?"

"Seni her gün yeniden becereceğim," dedi. Kelimeleri bacaklarımın arasındaki zonklamayı hızlandırıyordu. "Üstelik hiçbir yere gitmiyorum, Dais."

Hiçbir yere gitmiyordu. Onu çılgınca öptüm. Eli saçlarımı sıkarken, o da aynı vahşi coşkuyla öpüşüme karşılık verdi.

Kalçamı kavrayıp yatağa uzandığımız sırada, "Ayaklarım yatağın üzerine düz bir şekilde koy," dedi Ryke. Ayak tabanlarımı kastediyordu. Söylediğini yaptım, bacaklarım onun vücuduna sarılmadan daha geniş bir şekilde açıldı.

Ryke'ı dizlerinin üzerinde çıplak, kasları gerilmiş bir şekilde gördüğümde kalbim hızlandı. Beni kalçamdan tutup kaldırdı, ereksiyonunu içime doğru yönlendirdi. Bir an için nefesim kesildi. Beni dikkatle izliyordu. Hissettiğim doluluk bu dünyanın dışında bir yerlerdeymiş gibi hissettiriyordu ve o içimde hareket ederken nefesim tamamen kesildi.

"*Ryke*," diye inlemeye başladım o hızlandıkça. *Aman Tanrım.*

Tamamen doğrulmak, içimdeki her hareketi için ona karşı hareket etmek istiyordum ama merkezim *hayır* diyordu. Belimi ve kıçımı çoktan ele geçirmiş durumdaydı. Omurgamm kavislenmesine neden olan melodik, kısa ve derin dalgalar halinde içime girip çıkıyordu.

Omuzlarım yatağa gömülürken belim onun gücü ve uzun bacaklarımın kendimi yukarı kaldırması sayesinde yatağın üzerinde asılı kalıyordu. Gerindim, böylece başım yastığıma çarptı ve bir kolum duvara doğru uzandı. Diğeri destek için hâlâ onun kollarındaydı.

Beni her derin dolduruşunda ve akılalmaz bir sürtünme yarattığında zevkle haykırıyordum, tüm vücudum onunkiyle beraber hareket ediyordu. Dizlerinin üzerinde bana tepeden bakıyor, içimde hızla hareket ediyordu. Sıcak bakışları çıplak bedenimde geziniyordu. Yeni bir zirveye doğru yükselirken beni tutuş şeklinin ve içimde hissettirdiklerinin tadını çıkarıyordum.

Bir süre sonra Ryke küfretti. Boğuk sesle söylediği bu kelimenin sertliği sevgiyle kırılmıştı.

Ben artık bitmiştim. "Ben..." *Yapamam.*

Dizlerimin arkası esnerken gözlerim geriye doğru devrildi. Parmaklarım teker teker spazm geçiriyordu. Her tarafım yeniden aydınlanırken onun etrafında daha güçlü bir şekilde kasılıyordum.

Boğazından gelen iniltisi ve düzensiz küfürleri kalbimin yeniden

atmasına sebep oldu. Öne doğru eğilip beni öperken doruk noktasını erteledi, içimde birkaç kez daha hareket etti. Daha derine, daha sert bir şekilde. İçimdeki aleti seğiriyordu, ben de "evet" diye mırıldanıyordum. Artık boşalmaya daha yakın olduğu için ona doğru çekiliyordum.

İçimde iyice derinlere girdi, vücutlarımız terli ve sıcaktı. Eli göğsümü yoğururken başparmağı meme ucumu okşuyordu, bedenim yeniden kıpırdandı.

Ben altında gülümserken o çoktan yeni bir prezervatife uzanıyordu. Çok geçmeden tekrar sevişmeye başladık.

Ben Ryke'ın kollarında boşalırken güneş doğuyordu.

Bu mutluluk verici duyguların inişinde nefes alışverişlerim yavaşladı, uzuvlarım eskisinden daha ağır hissettiriyordu. Yarı kapalı gözlerim tamamen kapanmaya çalışıyordu, yorgunluk beni güzelce karşılamaya başlamıştı.

Farklı bir nedenden dolayı uykuyla savaşıyordum. Korkmuyordum. Sadece ona bakmak ve bu anı biraz daha yaşamak istiyordum. Yan yanaydık, birbirimize bakıyorduk. Terli bacaklarımız çarşaflara dolanmıştı. Tüm o tatlı, şehvet dolu yıkımdan sonra tamamen içimden çıkmış olmasına rağmen hâlâ oradaymış gibi hissediyordum.

Ryke başını dirseğine dayamıştı, tükenmiş gözükmese de tatmin olmuşluğun ötesinde görünüyordu. Önce benim ihtiyaçlarımı önemsediğini ve en çok ben boşaldığımda seksten zevk aldığını biliyordum. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim kadar çok orgazm olmuştum.

Dürüst olmak gerekirse ona çekilmediğim bir dakika bile olduğundan emin değildim. Onunla flört etmediğim, tahrik ya da alay etmediğim... Ona bu kadar yakın olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmediğim bir dakika bile yoktu.

Bana karşı bu kadar uzun süre dayandığı için ona teşekkür etmeliydim çünkü ona hiç karşı koyduğumu sanmıyordum.

"Seninle seks yapardım," diye itiraf ettim fısıldayarak.

Kaşlarını çattı. "Ne zaman?"

"Bana ilk izin verdiğinde," dedim tekrar kısık sesle. "Eğer o yatta bunu isteseydin, yapardım. Ve bu yanlış olurdu, biliyorum."

Bir süredir modellik yapıyor ve yetişkinlere yönelik ortamlarda bulunuyor olsam da henüz on sekiz yaşında değildim. Neredeyse on altı yaşındaydım. Doğum günü partime refakatçilik yapıyordu, onunla ilgili çok meraklı olduğumu hatırlıyordum. Sadece görünüşü konusunda değil. Ryke, kendini okyanusun binlerce metre altında anahtarı olan asma kilitli bir günlük gibi gösteriyordu ve içeri girmek istiyorsan bunun için yüzmen gerekiyordu.

Onu tanımak istiyordum.

Her şeyini.

Çok yakından.

Ancak günlüğü açtıktan sonra bile bazı sayfaları sadece onun tercüme edebileceği farklı bir dildeydi. Bunu biliyordum.

Onu izledim, gözleri kararıyor gibi görünüyordu. Yine de sözlerime şaşırmışa benzemiyordu. "O zamanlar seninle asla yatmazdım, seni öpmezdim bile," dedi. "Ne kadar genç olduğunu öğrendikten sonra bu aklımdan bile geçmedi."

Bu yüzden doğru adam oydu.

Onun konumundayken benimle yatacak biri, birlikte olmam gereken kişi olmamalıydı.

"Bunu yapana kadar beklemene seviniyorum," dedim.

"On sekiz yaşına gelmeni beklemiyordum," diye hatırlattı bana sessizce. "Seninle hiçbir şekilde birlikte olmayı planlanmıyordum, tatlım."

Bu gerçek beni incitmedi. Çok uzun zaman önce aramızda hiçbir şey olmayacağına inandığım bir dönem vardı. On sekiz yaşıma gireli altı ay olmuştu ve Ryke bana hiç yaklaşmamıştı.

Ne değişti?

Birbirimize çok âşık olmuş ve birlikte bir isyan yaşamıştık. Hayat kısaydı ve Ryke'ın planları paramparça olmuştu. Kardeşiyle olan ilişkisini parçalama riskini almıştı, annesinin gazabını da göze almıştı. Halkın tepkisini. Tüm bunlara rağmen hâlâ buradaydı.

Hâlâ birlikteydik.

"Bunların hepsini yaptığın için mutluyum," dedim.

Başını salladı ve bana bakarken daha derin bir nefes aldı. "Ben de, Dais." Yanağımı kavrayıp beni sevgiyle öptü.

Dudaklarımız ayrıldığında bir esnemeyle savaştım. Gözlerim ağırlaşırken huzurlu yağmur yatağa daha da gömülmemi sağladı. Ryke uyku hakkında bir şeyler söyledi.

Yatağın altına doğru tekmelediğimiz yorganı alıp üzerimize örttü. Ben tembelce ona yaslandım, o da aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak sırtımı göğsüne doğru çekti.

Bu doğal, kusursuz hareketler beni uykuya, kutsal, ılık bir yerlere yaklaştırmaya devam ediyordu. Uykuya dalmadan hemen önce, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Ryke Meadows

Gerçek şuydu ki, bu seyahate en az Daisy kadar benim de ihtiyacım vardı.

Eylül ayından beri Paris isyanı, Rose ve Lily'nin hamileliklerini duyurması, Şükran Günü, Noel, sikik Yeni Yıl Arifesi derken bitmek bilmeyen bir kaosun içindeydim. Sadece uzaklaşmaya, işlerin yavaşlamasına, Daisy'yle ailesi, benim ailem ya da basın olmadan sikik bir an geçirmeye çok hazırdım.

Sabahları erken kalkardım. Gündoğumu her zaman günün en sevdiğim zamanı olacaktı.

Dais'in ihtiyaç duyduğu kadar uyumasına izin verdim. Sessizce gri *boxer*'ımı giydikten sonra yürüyüş için sırt çantamı yiyecek ve suyla doldurmaya başladım. Ağaç evin etrafında yumuşak adımlarla yürürken yatağa birden fazla kez bakmıştım ve her baktığımda Daisy yeni bir pozisyonda yuvarlanıyordu.

Küçük mutfaktaki bir dolabı açtığımda tekrar kıpırdandığını duydum. Gözleri açıktı, bana bakıyordu. Üstelik gülümsüyordu, yüzündeki yarayı genişleten ve bu odanın her karanlık yarığını aydınlatan lanet bir gülümsemeydi.

"Bir rüya gördüm," dedi oturduğu yerden kalkarken.

Yorganı kucağına düştü, göğüsleri küçük ama sevimliydi ve meme uçları neredeyse sikimin yeniden zonklamasına neden olacaktı. Dün gece ve bu sabahın erken saatleri kafamın içinde yanıp sönmeye başladı.

Onunla seks yapmak güneşi *becermek* gibiydi. Bundan daha iyi bir şey olamazdı. Her seferinde bunu düşünüyordum.

"Bana rüyanın içinde olup olmadığını sormayacak mısın?" Sırıttı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne tür bir rüya olduğuna bağlı, Calloway."

"Kötü bir rüya değil." Yataktan kalkıp çıplak bir şekilde elbiselerine doğru yürüdü.

Vücudumun kıçına tepki vermesini engelleyerek onu izlerken elimi dağınık saçlarımda gezdiriyordum. *Siktir oradan.* Gözlerimi başka bir yere bakmaya zorlayarak dolaptan iki kupa çıkardım.

"Gördüğüm en güzel rüyaydı. Yağmur ormanında bir adamla birlikteydim. Erkek arkadaş gibi bir adam, bilirsin işte."

"Öyle mi?" dedim sertçe. "Bu adam seni dört kez boşalttı mı?"

"Beş, aslında." Kıyafetlerini karıştırırken parmaklarını bana doğru salladı. "Gerçekten kaba elleri var. Anlarsın ya, kayalara tırmanıyor. Ve onlar şey gibi..." Duraksadı ve sanki boşalıyormuş gibi, daha öncesini hatırlıyormuş gibi tavana baktı. Kendi kendine başını iki yana sallayıp daha geniş bir şekilde gülümsedi. Yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "O eller beni çok iyi tanıyor gibiydi."

"Kulağa gerçekmiş gibi geliyor." Kahve demleme setini çıkardım.

Sarı bir iç çamaşırı giydi. "Bilmiyorum." Kafası karışmış gibi davranıyordu. "Senden daha uzun boyluydu." Gülümsemesi tüm yüz hatlarını ele geçirdi.

Dudaklarım kıvrılırken ona ortaparmaklarımı gösterdim.

Gülerken üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla bana yaklaştı. Gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim, benimkiler de muhtemelen aynı durumdaydı fakat bunun hiç önemi yoktu.

Uykusuz geceler, mutlu olmak için yaptığım en kolay takas olmuştu. Hayatım sikik bir yatakta uyuyarak geçirmektense yüz yıl uyanık kalmayı tercih ederdim.

Ben hep böyleydim.

"Sendin," dedi usulca. Elleri belime dolandı. "Benim eşim."

Bize kahve yaparken onu iyice yakınıma çektim. Daisy enerji içeceklerini tercih ediyordu ama Eddie evde öyle şeyler tutmuyordu, zaten bir buzdolabı da yoktu. Bir evde olsak bile kamp yapmaktan sadece bir seviye yüksekte falan sayılırdık.

"Şaşırmadım," dedim ona.

"Neden?" diye mırıldandı göğsüme doğru. Beni bir kez öptü.

"Seni boşaltabilen tek erkek benim, Calloway."

Gülümsediğini hissedebiliyordum. "Yine de gerçekten bir *rüyaydı*." Başını kaldırıp bana baktı.

Nereye varmaya çalıştığını anlayamayarak kaşlarımı çattım. "Kahverengi saçların falan mı vardı?" Kaba ellerimi sarı buklelerinde gezdirdim. Hangi renge boyadığı umurumda değildi ama esmer olursa Lily'ye ne kadar benzeyeceğini merak ediyordum.

Tanrı aşkına, sikik midem bulanmadan kardeşimin kız arkadaşını becerdiğimi düşünemiyordum. Bunu Daisy'ye asla söylemezdim. Eğer doğal saç rengine dönmek istiyorsa, ona hiçbir şey için engel olmazdım. Bunu yapacak olan lanet olası adamı öldürmek isterdim.

Daisy beni bırakıp paravan kapıya doğru ilerlerken, "Hayır, sarışındım," dedi. Sürekli hareket halindeydi. Ona ayak uydurabilmek için gözlerim ayaklarımdan daha çok yol kat ediyordu. "Tam olarak yalnız değildik."

Çenem gerildi. Kameramanları ya da ormanın dışındaki bir şeyi düşünüyor olmalıydı. Ona kimsenin bizi takip etmediğini hatırlatmak istiyordum. Dışarıda lanet olası birilerinin olmasına *imkân* yoktu. Costa Rica'nın ücra bir köşesindeydik.

Omuzlarım sıkılaştı. "Bunun bir kâbus olmadığını söylediğini sanmıştım."

"Değildi." Ardından gözlerinin parladığını fark ettim. "Yanımızda iki bebek vardı, küçük bir kız ve küçük bir oğlan. Onlar için çiçekten taçlar yapmıştım ve küçük sana iki tanesini taktı. Onları başına yerleştirebilmeleri için çömelmiştin."

Uzun bir süre gözümü kırpmadan ona baktım.

Yirmi beş yaşındaydım.

Sikik hayatımm çoğunda yalnız olmuştum.

Bunun gibi sahneler benim için bir şey ifade etmemeliydi. Yine de bu lanet şey beni etkiliyordu. *Bir gün bunu istiyorum.* Ona doğru başımı iki yana salladım, yüz ifadem karardı. Son birkaç saat içinde çocuklarla ilgili fikrini değiştirip değiştirmediğinden emin değildim. Daha yeni çıkmaya başlamış olsak da duyguları yeni bir hal almış olabilirdi. Çoğu zaman, doğrudan sormadığım sürece bunu söylemek zordu. Sürekli bir şeylerle dalga geçtiğimiz için ciddi tartışmalarımız arada kaynıyordu. Sadece birbirimizle uğraşıyorduk.

"Şimdi bebekler konusunda mı benimle dalga geçiyorsun?" diye sordum.

"Belki."

"Bu çok kötü, Calloway."

"Neden?"

"Seninle bebek yapmayı planlamıyorum," dedim ifadesiz bir şekilde.

Bir an için yüzündeki gülümsemesi yalpaladı, şaka yapıp yapmadığımdan emin değildi. "Zaten yumurtalarımın senin spermlerini seveceğinden şüpheliyim. Lily yumurtalarının çok seçici olduğunu söylüyor ve biz kardeşiz yani..."

Bunların Lily'nin lanet olası kelimeleri olduğuna dair bahse girerdim. *Çok seçici.* Gözlerimi devirdim. "Bunu kazayla hamile kalan ablan söylüyor."

"*İlk* kazası," dedi Daisy. "Daha pek çok kazası olabilirdi ama bu onun başına ruh eşiyle birlikteyken geldi."

"Yani yeni teorinize göre bir kızı kim hamile bırakırsa, o erkek onun ruh eşi mi oluyor?" Daisy Calloway'in zihnindeki mantık, gökkuşakları ve nergisler tarafından yaratılmıştı.

Başmı iki yana salladı. "Herhangi bir kız değil. Sadece Calloway kızları. Bu iki kez kanıtlandı." Rose ve Lily. "Akıllıca, değil mi?" Saçmaladığını bilerek sırıttı.

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

"Bunu yumurtalarım senin sperımini sevmediği için söylüyorsun."

Yüzüne bir kurulama havlusu fırlattım, o da gülerek yakaladı. Kaşlarımı tekrar kaldırdım. "Benim sikik spermlerimi teorilerine karıştırma."

Havluyu bir kenara bıraktı. "Sadece onları her zaman, her zaman dinleyeceğine söz verirsen."

"Zaten her lanet olası zaman dinliyorum."

Bunun üzerine, üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla paravan kapıyı açtı. *O senin kız arkadaşın.* Kendime sürekli bu gerçeği hatırlatmak zorundaydım. Belki de aylar önce bu imkânsız göründüğü içindi.

Gizlice dolaşmıyorduk.

Tüm bunlar gerçekten yaşanıyordu.

Bize kahve yaparken pencereden onu izliyordum. Ahşap korkuluğu kavradı ve ormanı kaplayan kalın faunaya baktı. Gölgelikler ışığın bir kısmını örtüyordu. Yağmur durmuş, geri kalanlar da yapraklardan damlıyordu.

Birkaç saniye geçtikten sonra tropik bir kuş parmağının yanma kondu. Göz kamaştırıcı *quetzal*'lar*, evin etrafında kıvrılıp bükülen ağaç dallarına yuvalanmıştı. Eddie bana kuşların adını söylemişti ve onları daha önce de görmüştüm. Kırmızı gövdeleri, limon yeşili tüyleri ve yeşilden maviye dönen uzun kuyruk tüyleri vardı.

Dün gece arabayla eve geldiğimizde hava karanlık olduğu için ilk kez bir kuş görüyordu.

Daisy ıslık çaldığında kuş ona doğru başını çevirdi. Uçup gitmek yerine ileri atıldı. Bir elim kahve makinesinin üzerinde duraksadı.

Bu hayatımın en sakin anlarından biriydi ve ondan başka bir yere bakamıyordum. Bu eşsiz anı tüm değeriyle yaşayıp içine çekiyordu. Daisy asla kontrol altına alınamayacak ve alınmaması gereken duygularla ışıldıyordu.

Kuş daha fazla tereddüt etmeden onu kabul etti ve parmağına kondu. Daisy onu daha yükseğe kaldırdı, bu lanet olasıca muhteşem yaratıkla göz hizasındaydı.

* Orta Amerika'da yaşayan, çok renkli, parlak tüylü, upuzun yeşil kuyruklu, güzelliği ile dillere destan kuş türüdür. (ç.n.)

Böyle bir şey yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Bunu sonsuza dek hatırlayacaktım, sadece benim görebileceğim anlık bir görüntüydü.

Daisy tekrar ıslık çaldığında kuş havalanıp uçtu. İfadesinin hoş, dingin bir gülümsemeye dönüşmesini izledim.

O senin kız arkadaşın.

Evet. Bu ondan daha fazlası gibi hissettiriyordu.

Ryke Meadows

Costa Rica'nın yağmur ormanlarında yan yana yürürken, "Neden koşuyorsun?" diye sordu Daisy. Yirmili yaşlarımızdayken Eddie'yle haritasını çıkardığımız on bir kilometrelik bir patikadaydık. Ona manzarayı göstermek istiyordum ve oraya ulaşmak için harcanan zamana kesinlikle değerdi.

Gözlüğümü çıkardım, güneş ağaçların gölgesinde kayboluyordu. "Bana herhangi bir şey sorabileceğini söyledim ve sen bunu mu seçtin?"

Omuz silkip önündeki bir palmiye yaprağını yolundan çekti. "Neden olmasın?"

Tepkimi test etmek için sikik cinsel bir konu seçeceğinden emindim. Onun yerine ciddi davranıyordu. "Bana bir dakika ver." Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. Daha önce kimse bana bunu sormamıştı. *Neden koşuyorsun?* Hep başka bir soruydu. *Neden serbest tırmanış yapıyorsun? Adrenalin patlamasını seviyor musun?*

Bu yüzden mi sikik bir kayaya tırmanmak için hayatını riske atıyorsun?

Daisy'ye baktım, yürüyüşün beşinci kilometresindeydik. Yanakları kızarmıştı ama o hiç şikâyet etmezdi. Benim hızıma gerçekten ayak uydurabileceğinden emin olmalıydım çünkü uyamazsa bana bir halt söyleyeceğini zannetmiyordum. Kot şort ve uzun kollu bir tişört giymişti, saçlarını ensesinde dağınık topuz yapmıştı. Benim lacivert beyzbol şapkamı takıyordu.

Ardından bana bakıp düşüncelerimi böldü. "Herhangi bir spor dalını yapabilirdin ama sen atletizmi seçtin, değil mi?"

"Annem beni atletizme yazdırdı," diye açıkladım. "Altı yaşındayken kaya tırmanışına başladım ve bence bunun sikik bir hobi olarak kalacağını düşündü ama ben çok sevdim. Ne kadar tehlikeli hale geldiğinden ve ipler olmadan, koşum takımı olmadan tırmanış yapmaya başlamamdan nefret ediyordu. Atletizmin iyi bir alternatif olacağını, tırmanmayı bırakmamı sağlayacağını düşündü. Ama yalnızca keyif aldığım başka bir şey bulmuş oldu." Bunların hepsini daha önce ablası Lily'ye de anlatmıştım. Ya da soran diğer insanlara. Peki *neden koşuyordum?* "Dayanıklılık gerektiren sporları seviyorum. Bireysel sporlar çok daha da iyi." Eğilmek zorunda kalmasın diye bir ağaç dalını geri çektim.

O uzaklara bakıyordu, benim bakışlarımsa önümüzdeki patikayla onun arasında gidip geliyordu. Kuş cıvıltıları ve maymun ulumaları sessizliği bozuyordu.

"Sadece siktiğimin şeyini söyle artık, Calloway," dedim en sonunda. Ne düşündüğünü anlayamadığım için sinirlenmiştim.

"Sen tanıdığım zihinsel olarak en güçlü insansın."

Ona sert bir bakış attım. "Çıkardığın sonuç bu mu?"

"Bu bir iltifattı," dedi giderek büyüyen bir gülümsemeyle. "Çoğu insan bunlara sıkıca sarılıp onlarla sevişir."

"Az önce Connor Cobalt'ı tanımladın."

Şaşırmış gibi yaptı. "Kimi?"

Başımı iki yana salladım, yüzümde bir gülümseme belirmek üzereydi. Uzanıp elini tuttum.

"Şimdiye kadar koştuğun en uzun mesafe neydi?"

Siktir. "Bilmiyorum." Bu benim anlık tepkimdi. Hırlarcasına iç geçirdim. Siktiğimin şeyini biliyordum. "Üzgünüm." *Zihinsel olarak güçlü olmakla ilgili söylediği şey neydi?* Lanet olası derecede komikti. "On yedi yaşındayken ultra maraton koşmuştum, yani kesinlikle en uzun mesafe oydu."

"Ultra maraton ned..." Bir kayaya takıldı. Hızlı reflekslerle, yüzü sikik şeye çarpmadan önce onu belinden hızla kavradım.

"Lanet... olsun." Düzensiz nefesler alıyordu.

Onu daha iyi bir şekilde durabilmesi için kaldırdım ve göğsüme yakın tuttum. "Biraz ara verelim."

Kaşlarını çattı. "Hayır, hayır, ben iyiyim."

Yalan söylediği zaman anlayabiliyordum. Bunu yaptığında bazen kelimeleri hızla tekrarlıyordu. "Yorgunsun ve ayaklarını sürüyorsun," dedim sertçe. "Sadece bir saniyeliğine oturalım." Israrcı bir pislik gibi konuşuyordum.

Ancak ısrarcı bir pislik olduğum için oturmasını, öyle olmayıp iki kilometre sonra bayılmasına tercih ederdim.

"Çok ısrarcısın," diye zaten bildiğim şeyi belirtti. Yine de yakındaki, kalın yeşil yosunlarla kaplı, devrilmiş bir kütüğün üzerine oturdu.

Ayakta durarak ona sırt çantamdan bir şişe su uzattım, nemden dolayı alnım ter içinde kalmıştı.

"Teşekkürler." İçeceği yudumladı.

"Ultra maraton, geleneksel bir maratondan daha uzun olan her şeye deniyor," dedim. "Benim yarıştığım iki yüz elli kilometreydi." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bakışlarım vücudunda geziniyordu. Gerçekte ne kadar yorgun olabileceği konusunda endişeleniyordum. "Bu sabah yeterince yemek yedin mi?"

"Bu kaç mil demek?" Sikik sorumun etrafından dolanıyordu.

Sırt çantamı yere bırakıp fermuarını açtım, içindekileri karıştırmak için çömeldim. Yanıma yürüyüşümüze ve dönüşümüze yetecek kadar erzak almıştım. "Bu..." Rakamları zihnimde çevirdim... bu tarz bir şey yapmayalı uzun zaman zaman olmuştu. "Yüz elli beş yapıyor."

Suyu boğazma kaçınca göğsüne vurdu. "Yüz elli beş mil mi dedin?"

Bir protein barı bulduğumda başımı salladım. Barı ona doğru fırlatıp yakalamasını bekledim ama göğsüne çarpıp kucağına düştü.

Sanki siktiğimin hayatının anlamını paylaşıyormuşum gibi bana aval aval baktı. "Nasıl?"

"Nasıl mı? Bitiş çizgisine kadar araba sürdüm," dedim ifadesiz bir şekilde. "Ne düşünüyorsun ki? Sikik yolu koştum." Protein barını işaret ettim. "Ye."

Şaşkınca paketi soydu. "Demek on yedi yaşındaydın... Philadelphia'da mıydı?"

"Hayır," dedim. "Şili'deydi. Annem bunun için bir hafta okulu asmama izin verdi." Daisy'nin şaşkınlığının üzerine ekledim. "Bu bir günden üzün süren bir yarıştı. Bitirmem yaklaşık yirmi dört saatimi aldı." Bazı anlarını hatırladıkça başımı iki yana salladım. "Lanet şey cehenneme benziyordu. Yüzey düz değildi. Kayalık ve engebeliydi. Bir süre sonra şarapnel parçalarının üzerinde koşuyormuşsun gibi hissediyorsun."

"Yani berbat olduğu için mi bir daha yapmadın?" Protein barından bir parça kopardı.

Ayağa kalkıp sırt çantamın fermuarını çektim. "Hayır." Ultra maraton gibi bir yarışı bitirdiğimde, başka hiçbir yerde elde edemeyeceğim bir duygu yaşamıştım. Bunu açıklamaya çalıştım. "Onları, yani çöl yarışlarını tamamlayabileceğimi biliyordum. Sadece *Atacama Crossing*'de koştum ve diğerlerinin hiçbirinde koşmadım çünkü son gün neredeyse dizimi mahvediyordum. Başka bir ultra koşuya katılırsam daha kötü bir sakatlık geçireceğimden ve tırmanamayacağımdan korkuyordum."

On yedi yaşındayken tırmanamama fikri, ayda olmak ve birinin benden oksijen maskesini koparmasıyla aynı hissettirmişti. Şimdi bile birkaç haftadan fazla aklımdan çıkaramıyordum.

İkimiz de başka bir şey söylemeden önce cebimdeki telefonum çaldı. Burada nasıl çektiğini bile anlamamıştım. İkimiz de evde bir şey olursa, kardeşimin ve ablalarının başına bir şey gelirse diye telefonlarımızı açık tutuyorduk.

Daisy ayağa fırladı. "Ciddi bir şey mi?"

Kaslarım gerildi ve mesajı açtım.

"Gerçek kayada kıçını yırtmak" senin için ne anlama geliyor? -Lily

Gözlerimi devirip inledim. "Ablan beni lanet olasıca öldürüyor."

* Şili'deki Atacama Çölü'nde gerçekleştirilen yaklaşık 250 kilometrelik mesafeyi kapsayan bir çöl yarışıdır. Dünyanın en zorlu ultra maratonlarından biri olarak bilinir. (ç.n.)

Daisy rahatladı, sinsice yaklaşıp mesajımı okumasına bile gerek kalmadı. "Lily'yi seviyorsun."

Kaskatı kesildim, kafamın içi medyanın söyledikleriyle çalkalanıyordu. *Ryke Meadows, kız arkadaşının ablası ve kardeşinin nişanlısı Lily Calloway'le yatıyor!* Daisy ve ben bu haberler hakkında neredeyse hiç konuşmuyorduk. Bazen o sikik söylentiler hiç yokmuş gibi davranmak daha kolay geliyordu.

Bazen de bu durumun onu ne kadar etkilediği konusunda gerçekten endişeleniyordum.

"Lily'yi sevmiyorum," dedim.

"Bunu cinsel anlamda falan söylemedim," diye açıkladı. Protein barının yarısını cebine koydu ve şişeyi bana uzatmadan önce bir yudum daha su içti.

Ne düşündüğünü anlayamamak beni deli ediyordu. Su şişesini sırt çantasına koyup sessizce yürümeye devam ederken Lily'ye mesaj attım.

Ne halttan bahsediyorsun? Gönder tuşuna bastım.

Saniyeler sonra cevap verdi.

Bana aklına gelen ilk şeyi söyle. -Lily

Gerçek kayada kıçını yırtmak mı?

Hızlıca mesaj attım. *Anal seks. Bilmiyorum, lanet olsun.*

İŞ-TE! -Lily

Daisy'ye baktım. "Cidden, ablan kahrolası bir deli."

Sırıttı. "Deli olan benim sanıyordum."

"Hepiniz delisiniz, her bir Calloway kızı." En azından bunu en başında öngörmüştüm.

Telefonuma yine bir bildirim geldi.

Kız kardeşimle anal seks yapıyorsun! -Lily

"Bu ne sikim demek?" Cümleyi ciddi ciddi yüksek sesle söylemiştim.

Bu defa Daisy telefonuma baktı ve ikimiz de sık ormanda bizi örten iki yapraklı ağacın arasında durduk.

Daisy'nin gözleri büyüdü. "Ah..."

"Ah ne?" Aramızı işaret ettim. "Anal seks yapmıyoruz, Daisy. Ortada sikik bir *ah* yok."

"Yapacağımızı ima etmiş olabilirim." Lily'ye Costa Rica'da kaya tırmanışı bağlamında "gerçek kayada nasıl onun kıçını yırtmak istediğimi" söylediğini anlattı. Daisy bunun kulağa nasıl geldiğini çok iyi biliyordu, özellikle de Lily'nin kulağına.

Üstelik bunu kardeşime söyleyecekti. O da Connor'a söyleyecekti. Connor da Rose'a söyleyecekti. Düşündükleri sikik şeyin bir önemi olmasa da henüz gerçekleşmemiş bir şeyi herkesin bilmesi başımı ağrıtıyordu.

Daisy bana yaklaştı. "O zaman komik olduğunu düşünmüştüm. Kafayı takacağını bilsem söylemezdim."

"Seni kıçından becermemi istiyor musun, tatlım?" diye sordum açık açık.

Dudakları kıvrıldı. "Tekrar söyle."

Omurgası bir ağaç gövdesine çarpıp geriye doğru kaymaktan başka çaresi kalmayıncaya kadar ona yaklaştım. Nefes alışverişi ağırlaştı, bedenim onunkiyle birleşti. Boğazından öyle bir ses çıktı ki, neredeyse konuşmak yerine onu burada boşaltmama sebep olacaktı.

Ağzımı kulaklarına doğru götürüp, "Eğer sikik şeyi istemiyorsan, bana söyle," diye fısıldadım. Bu pozisyonu hiç düşünmemiş olmamızın bir nedeni vardı. İlk seferinden nefret ettiğini söylemişti. Benimle de nefret edeceğinden neredeyse emindim.

Elleri kıçıma doğru kayarken, "Hiç denemediysem nasıl bilebilirim?" diye sordu usulca. Yüz ifadesindeki sorgulamayı görebiliyordum, kaşları çatılmıştı. Sözleri de alaycılıktan çok ciddiye benziyordu.

"Bunu zaten denedin, Dais."

"Ama seninle denemedim." Gözlerinin korkuyla parladığına yemin edebilirdim.

"Hayır."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Hayır. Sana o şekilde sahip olmayacağım. Bunu yaparsak zevk almayacaksın. O yüzden *siktir et, kesinlikle hayır.*" Onu rahatlatarak yolu işaret ettim. "Hadi gidelim."

Önümden ilerlemeye başlamadan önce gülümsemesini yakaladım.

Daisy Calloway

Yürüyüş, dizlerimin arkasındaki kasların ağrımasına ve daralan ciğerlerime değmişti. Ryke beni yemyeşil vadilere ve tepelere bakan küçük bir şelaleye getirmişti. Costa Rica manzarası görkemli, vahşi ve kendi başına tamamen canlıydı.

Suyun fışkırdığı ve aşağıdaki mavi havuza sıçradığı siyah kayaya ulaşmak için yaklaşık yirmi metre altımızdaki gölün etrafından yürüdük. Ryke önümde durduğunda sırtına çarptım. Yalnızca elimi tutmak için arkasına uzandı.

Bunu her yaptığında bana dokunmak istediğini bildiğim için midemde kelebekler uçuşuyordu. Bu aptal, baş döndürücü duyguların yok olmasını istemiyordum. Ne üç ay içinde ne beş yıl içinde, ne de tüm hayatım boyunca.

Omzunun üstünden ileriye bakmaya çalıştım. *Ah.* Şelalenin dibine ulaşmak için dar bir kütüğü geçme göreviyle karşı karşıya olduğumuz için durmuştu. Her iki tarafa da düşme ihtimalimiz vardı.

Çok fazla gülümsememeye çalıştım ancak çok heyecan vericiydi. Onunla yaptığımız bu yolculukla ilgili her şey, bu tehlike hep böyle hissettiriyordu. Sanki kalbim turbo hızına ayarlanmıştı.

Kütüğe önce Ryke tırmandı ve başını bana çevirdi. "Yardıma ihtiyacın olursa..."

"İyiyim ben." Topuklarımın üzerinde sallandım. "Korkuyorsan önden gidebilirim."

Bu defa gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi. "Peki, Calloway." Kütükten atladı ve orayı işaret etti. "Önden git."

Derin, enerji verici bir nefes aldım ve kütüğün üzerine çıktım. Spor ayakkabılarımın altından ağaç kabukları dökülüyordu. Gözlerim her iki taraftaki düşme noktalarına takıldı. Fark ettiğimden bile daha yukarıdaydık. Ryke üzerine tırmanıp ağırlığını verdiğinde kütük yerinden bile oynamadı.

Ortaya ulaşıp fazla düşünmeden onunla yüz yüze gelmek için döndüm. Yüz hatları öncesinden daha sert ve karanlıktı ama beni aynı derecede cezbediyordu.

Sola doğru sallandığımda karnımın alt kısmı gerildi ve dengemi zorlukla sağlamak için kollarımı uzattım. Gözlerim yukarı kaydı. Ryke'ın göğsü ağır bir şekilde hareket ediyordu. Hareket etse tamamen devrileceğimden korkuyormuş gibi kaskatı duruyordu.

İkimiz de bir şey söylemedik. O bana baktı. Ben de ona baktım.

Geriye doğru bir adım attım. İleriye doğru yürümek yerine geri geri *yürüyordum*, onun sert bakışları içimdeki gerilimi arttırıyordu. Ancak bana durmamı söylemedi. Adım adım bana ayak uydurdu.

Dışarıdan bakanlar için -eğer burada birileri olsaydı- çılgın bir çift gibi görünürdük.

Tehlikeli yürüyüşün dörtte üçünü tamamladığımda durdum. O da aynısını yaptı. Sağımdaki kayalık dibe doğru baktım. Kendimi iyi bir sonuç olmadan düşerken hayal ettim. Korkmuyordum. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değildim ama harika şeyler olmadığını biliyordum. Ryke'a baktığımda bana "*bunun hakkında düşünme*" dercesine başını iki yana salladığını gördüm.

"Dikkatli olmalısın," dedim. Sesimin bir kısmı şelalenin gürültüsüyle boğuldu.

"Bunu hiç düşünmeden atlayabilecekmiş gibi görünen kız söylüyor," diye homurdandı. Sesini duyurabilmek için yükseltmek zorunda kalmıştı.

Sözleri beni buz gibi yaptı. Belki başka bir gün hayat da ölüm kadar büyük bir macera gibi görünecekti. Sanırım şu anda eşit durumdalardı.

"Bir gerçeği bilmek ister misin?" diye sordum. Evet demesini beklemeden devam ettim. "Eğer sen ölürsen dünya suspus olur ve her şey tersine döner, Ryke." Ryke'm bu dünyayı erken terk etmesi en üzücü düşüncelerden biriydi. Birçok hayata dokunmuş, insanları etkilemişti. Kardeşini. Ablamı. İnsanların ona burada ihtiyacı vardı.

Kimsenin bana ihtiyacı yoktu. En azından o şekilde yoktu. Dünya bensiz de akışına aynı hızda devam ederdi.

Çenesi kilitlendi, kaşları öfkeyle çatıldı. "Eğer ölürsen ben lanet olası bir şekilde mahvolurum, Daisy." Kelimeleri sertçe söylemişti, böylece onun için ne kadar önemli olduklarını anlıyordum.

Yüzümü buruşturdum.

"Bu yüzden bunu ne zaman düşünürsen bu söylediğimi hatırla."

Bunu.

Bu benim üzüntüm için bir yer tutucuydu, güneş ışığını engelleyen gölgeli parçalarım için. *Bu...* Ryke'ın beni sevdiği için birlikte yaşamaya razı olduğu şeydi. Çünkü beni önemsiyordu.

Çünkü ölürsem, belki onu incitebilirdim. Fakat o zihinsel olarak çok güçlüydü.

Her şeyi atlatabilirdi.

Zayıfça gülümsedim. "Tamam... tamam."

Bakışları kararadı. "Yürü, Calloway."

Arkamı dönüp rotama baktım ve şelalenin tabanındaki siyah kayaya atlamadan önce kütüğün geri kalanı boyunca dikkatle yürüdüm.

Ona döndüğümde Ryke'ın çoktan benimle birlikte kütükten indiğini gördüm. Beni aniden belimden kavrayarak yukarı kaldırdı, dudaklarımı hızlı bir şekilde öptüğünde kalbim yeniden hızlandı. Agresif hareketleri oksijenimi çalıyor, dili dudaklarımı ayırıyordu. Ayakları beni bir yerlere taşırken nefes bile alamamıştım.

Gözlerimi açtım. Sular önümüzde şiddetle yere çarpıyordu. Bizi bu ıslak, karanlık mağarada koza gibi sarıyordu.

Bir şelalenin altında öpüşüyorduk. Costa Rica'da.

Hissettiğim üzüntü azalmaya başladı. Sevgisiyle bunu bastırıyor-

du ve Ryke'a daha sıkı, daha uzun süre sarılarak ona yapıştım. Elleri üstümde kayboldu ve benimkiler de onun kalın telli, dağınık saçlarında kayboluyordu.

Dudaklarım öpücüklerinin gücü altında sızlıyordu, bir an sonra duraksadı. Alnını benimkine yasladı, benim gibi nefessiz kalmamıştı. Sonsuza kadar devam edebilirdi. Ben de öyle olmasını isterdim.

"Sen bu tür anlar için yaşıyorsun, Daisy Calloway," dedi derin bir fısıltıyla.

Beyzbol şapkamı çıkardı ve saçımı dağınık topuzdan kurtardı. Gözlerim yaşarırken gülümsedim. "Mutluyum," dedim ona. İçimde kabaran bu his çok parlaktı. "*Gerçekten* mutluyum." Şu anda, onun kollarındayken hissettiğim buydu.

Üzerimdeki bakışları içime işliyordu. "O zaman mutlu bir kızı gözleri arkaya doğru yuvarlanana kadar becermek üzereyim."

Gülümsemem genişledi. "Kulağa yirmi dört tek boynuzlu at ve gökkuşağı pastası gibi geliyor."

Hâlâ beni tutuyordu, kıçım ellerinin arasındaydı ve bacaklarım beline dolanmıştı. Ryke beni kasıklarına doğru çektiğinde dudaklarımdan kısa bir çığlık kaçtı, sertleştiğini hissederek onun için nabız gibi atmaya başladım.

"Seni becerdiğimde bir pastadan çok daha iyi olacak," diye fısıldadı.

"Yani aletin tek boynuzlu atlarla yarışamaz mı?"

Bana karanlık bir bakış attı ve bu bakışı muhteşemdi.

Nefesim kesildi. "Tabii sen bir tek boynuzlu at değilsen...?"

Beni susturmak için öptü. Elimde olmadan öpüşüne karşı güldüm. Dudaklarımda onun gülümsemesini hissedebiliyordum.

O anı aydınlatabildiği için çok mutluydum.

Beni aydınlatabildiği için.

Ryke Meadows

Siyah, kaygan kayadan şelalenin tepesine tırmanıyordum, Daisy beni takip etmeden önce ellerimi ve ayaklarımı nereye koyduğumu izliyordu.

Bir iki saniye sonra tepeye ulaştım ve aşağıya baktım. Bej bir sutyen ve sarı bir iç çamaşırı giymişti, çok tatlıydı. Kahrolası derecede tatlıydı. Oldukça sert bir şekilde seviştikten sonra saçları dağılmıştı. Normalde seviştiğimizden daha serttim ama doruğa ulaştığında gülüyordu.

Seks yaparken yaptığı en sevdiğim şey buydu. Muhtemelen şimdiye kadar herhangi birinde gördüğüm en gerçek duyguydu.

Onunlayken kendimi daha ilkel hissediyordum. Son bir saat boyunca onu bir ağaca yaslayarak becermeyi, yürüyüşün ortasında durup içine girmeyi hayal etmiştim. Ancak şelaleyi beklemem gerekiyordu.

Aşağıda oyalanan Daisy'ye, "Bu kaya senin için çok mu büyük, Calloway?" diye seslendim.

Gülümseyerek kayayı okşadı. "Daha büyüklerini görmüştüm."

Ona biraz daha yakın olabilmek için çömelsem de başının en az üç metre yukarısındaydım. "Ne gördüğün umurumda değil. Sadece neye tırmandığın umurumda."

"Bu iyi o zaman," dedi. "Çünkü çok şey gördüm."

Penisler ve kayalar arasında tehlikeli bir çizgide yürüyor, bir nefeste ikisinden de bahsediyordu. "Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Kayalardan mı kıskanacaksın?" Yaramazca sırıttı.

Ona hareket çekip doğruldum. Başka bir şey düşünmeden göle atladım, su dün geceki yağmurdan dolayı soğuktu. Ciğerlerimi sıkıştırdı ama yüzeye ulaşmadan önce ayaklarımı sadece iki kez çırptım. Yüzümdeki suyu silip saçlarımı geriye doğru taradım. Daisy kayaya yaslanmış beni izlerken gülümsemeye devam ediyordu.

"Biliyor musun, o zamanlar bir model olsaydın," dedi. "Seni bir fotoğraf çekimi sırasında öpebilirdim ve bu toplumsal olarak kabul edilebilir olurdu."

On dört yaşındayken benim yaşlarımda kaç erkeğin onu öptüğünü düşünmemeye çalıştım. Dürüst olmak gerekirse bu beni hasta ediyordu. Derin suya girdim ve kayaya doğru başımı salladım. "Ters takla atman için sana meydan okuyorum."

Bir meydan okumayı asla geri çevirmezdi.

Daisy doğruldu ve benim yaptığım gibi aynı yarıkları tutamak olarak kullanarak tırmanmaya başladı. Neredeyse tepeye varmak üzereyken bir yarığa uzandı ve eli parlak yüzeyde kaydı, ayakları düşüşünü engellemeye çalışıyordu. Hissettiğim ani dehşet beni yok etti ve bir milisaniye içinde ayak parmaklarının ıslak tarafı sıyırmasını izledim. Kör bir şekilde bulundukları dayanakları bulamadılar ve Daisy düştü.

Omzunun ve kolunun üzerine sertçe düşmüştü. Onu göremiyordum, şelalenin tabanı gölden daha yükseğe uzanıyordu ve eğimli kenarı çalılarla örtülmüştü.

"Daisy!" Ona doğru yüzerken geçmişten ani bir anı neredeyse beni sakat bırakacaktı, uzuvlarımın kilitlenmesine ve bağlanmasına neden oldu. Sesim, adını haykırışım ve vücudunun asla görünmemesi, beni hiçbir şekilde geri dönmek istemediğim bir zamana ve yere götürdü.

Paris'e.

Kanlar içindeki vücudunu kollarımda taşıyordum.

Ellerim kızıla boyanmıştı.

Onun adını haykırıyordum.

Bırak gitsin. Başımı iki yana salladım, şu anda ayılmaya çalışıyordum.

Aralık ayında kardeşim bana, "Bir terapistle görüşmelisin," demişti. "Tanrı aşkına, Ryke. *Connor* bile isyan hakkında terapistiyle konuşuyor, üstelik o adam kablolardan ve *HTML* kodundan oluşuyor. Sense duvara bakmaktan başka bir şey yapmıyorsun."

Bir dakikalığına kendimden geçmiştim. O kadar. "İyi olacağım," diye karşılık vermiştim. Spor yaptıktan sonra yüzüne bir havlu fırlattım. Sonunda bir rutine, normal hayatlarımıza geri dönmüştük ve zihnimin derinliklerinde rafa kaldırılmış bir şeyin beni yakalayabileceğini hiç fark etmemiştim. Her an olabilirdi.

Bu kadar acımasız olan şeyler sizi bırakmazdı.

Ne yazık ki, kız arkadaşım bunun en büyük örneğiydi.

Tüm gücümle daha hızlı yüzerken bir su sıçrama sesi duydum. Gölün kenarında durdum ve onun şelalenin tepesinden değil, taba-

nından atladığını fark ettim. Yüzeye çıkmasını bekleyerek etrafıma bakınsam da lanet olasıca onu göremiyordum.

Ardından başı ortaya çıktı. Benden bir kol boyu kadar uzaktaydı ve yukarı kaldırdığı dudaklarından bir fıskiye gibi su fışkırtıyordu.

Ben gülümsemiyordum. "Ne kadar kötü incindin?"

"Bakmadım... Sadece kolum olduğuna eminim." İyiymiş gibi davranıyordu. Ancak sesi başka bir şey söylese de gözlerindeki acıyı fark etmiştim. Vücudunu su üstünde tutmakta zorlanıyordu, çenesi suyun altında kalıyordu.

Kolumu beline doladım ve yavaşça onunla birlikte kenara doğru yüzdüm. Gözleri yaşlarla dolduğunda durumun kötü olduğunu anladım. Onu takip etmem gerekirdi, neden tam altında durup onu takip etmemiştim ki? Düştüğünde onu yakalayabilirdim. Kolayca.

Daha kötü bir yaralanmadan kaçınmak için çok hızlı hareket etmemeye çalışıyordum. Onunla birlikte yüzerken acısını hafifletmek için konuşmaya başladım. "Eskiden çok güzel bir *border collie* köpeğim vardı, gördüğüm en lanet olasıca güzel köpekti. Onu barınaktan aldığımda tüyleri keçeleşmiş, çamura bulanmış ve ayağı kırılmıştı ama onu eve götürüp arka bahçemde yıkadım. Annem de yardım etti. İki Alman çoban köpeği ile büyümüştü, bu yüzden köpekleri severdi."

Ben nazikçe yüzmeye devam ederken Daisy göğsüme yaslandı, biraz daha rahatlamış görünüyordu. Şu anki hızımla daha çok kenara doğru yavaşça sürükleniyor gibiydim. "Bir köpeğin olduğunu hiç bilmiyordum," diye mırıldandı.

"On yaşındaydım. Kardeşimle tanışmadan yaklaşık bir yıl önce böbrek rahatsızlığından vefat etti. Üniversiteye gittiğimde onu anneme bırakmak zorunda kaldım." Bu çok zor olmuştu. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki neredeyse her yolculuğumda bana eşlik etmişti. Kayalıklardan aşağı inmeyi bitirdikten sonra Sully ve beni beklerdi, onu tasmasız bırakabilecek kadar iyi eğitmiştim.

"Adı neydi?" diye sordu Daisy.

Kıyıdan birkaç metre uzaktaydım. "Kina. İsmini Borneo'daki Kinabalu Dağı'ndan alıyordu. Dokuz yaşındayken bir macera yaz kam-

pı sırasında oraya tırmanmıştım." Daisy'yi sudan çıkarıp onu belime doğru kaldırarak otlu, dik kenardan yukarı taşıdım.

Şelalenin dibine ulaştığımda onu soğuk kayanın üzerine bıraktım, gözleri sımsıkı kapalıydı ve yüzü sürekli buruşuyordu.

Önünde çömeldim, tıraşsız çenemi kaşıyarak vücudunu hızla gözden geçirdim. Bacak bacak üstüne attığında, "Kıpırdamadan dur," dedim.

Oldukça kötü yaralandığını anlamam saniyelerimi aldı.

"Omzun yerinden çıkmış," dedim. Kemiğin tamamı eklem yerinden fırlamıştı. "Yerine oturtacağım ama çok acıyacak." Omzum hiç bu kadar kötü çıkmamıştı. Ne zaman çıkarsa çıksın, kendim yerine oturtabiliyordum. Ancak daha önce Sully'ninkini oturtmak zorunda kalmıştım. O zamanlar kemerim, ipim ve bunu çok daha kolaylaştıran şeyler vardı.

Gözlerini kapalı tuttu ve vücudu hafifçe titrerken başını salladı.

"Hey." Yanağını okşadım, henüz kolunu kontrol etmemiştim. Oturuş şeklinden omzundan bile daha kötü olduğunu biliyordum, ön kolu yanında sallanıyordu. Evden yaklaşık on bir kilometre uzaktaydık, orada da sadece *Advil* vardı. Başka bir şey yoktu. Ardından medeniyete bir saatlik yolumuz olacaktı. Belki de hastaneye iki saatlik bir yolculuk. "Saniyeler içinde bitecek. Sadece burada bekle."

Tekrar başını salladı.

Kıyafetlerimizi ve sırt çantamı şelalenin altında bıraktığımız yerden almak için oradan ayrıldım. Daisy'nin yanına döndüğümde cenin pozisyonunda öne doğru eğilmişti.

Dişlerimi sıkıp duygularımı yuttum ve elimdekileri bırakıp büyükçe görünen bir dal kaptım. Bacaklarının iki yanma diz çöküp onları göğsünden dışarı çıkardım. Koluna baktığımda gördüğüm manzara karşısında kaslarım gerildi. Kemiği... Derisini parçalamış olması gerekirdi. Bileği ön kolunun geri kalanından farklı bir seviyede duruyordu, muhtemelen ortadan ikiye kırılmıştı.

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. "Dais, bana bak."

Hafifçe başını kaldırdı, teni solgundu.

"Bunu ısır." Dişlerinin diline saplanmasını istemiyordum, om-

zunu yerine taktığım anda Sully'nin başına gelen buydu. On dört yaşındaydık ve işin doğrusunu bilmiyorduk.

Gözleri dala kaydı. "Ya bayılırsam?"

Nemli alnını sildim. Sanırım bayılabilirdi. "Gömleğimi kullanarak kolunu askıya alacağım ve seninkini kullanarak göğsüne sabitleyeceğim. Eğer bundan sonrasında uyanık kalırsan bir seçeneğin var. Ya yanımda on bir kilometre yürürsün ya da seni kollarıma alıp koşarım. Bu çok daha hızlı olur ama... daha çok acıtabilir."

Ağlıyordu.

Başparmağımla gözyaşlarını sildim. "Şşt, sorun yok, Dais. Hastaneye sandığından daha çabuk ulaşacağız."

Buna inanmaya çalışarak kendi kendine başını salladı. "Benimle koşabilecek misin?" Sonra bu ifade karşısında yüzünü buruşturdu. "Boş ver."

Daha önce o kollarımda baygınken koşmuştum, bunu lanet olası hafif bir şekilde tanımlayacak olursam hiç de iyi bir an değildi.

"Isır," dedim ona.

Ağzını açtı ve dalı dişlerinin arasına yerleştirdi. İyice ısırdı. Keşke kolunu düzeltmek için çekmem gereken bileğini kırmasaydı. Bu şekilde kolunu düzeltmek neredeyse imkânsız görünüyordu ama ön kolu yerine kolunun üst kısmını kavramaya çalışacaktım.

Aramızdaki boşluğu kapattım, alnı göğsüme yaslanırken onun üzerinde diz çöktüm. Başka bir hikâye anlatmadım. Bekleyerek sıktığımın gerginliğini uzatmadım. Sadece kolunu kavradım, parmaklarım tutuşumun gücüyle beyazlaştı. Hızlıca çekebildiğim kadar sertçe çektim. Kemik bir *klik* sesiyle yerine oturdu.

Daisy çığlık attı.

Farklı bir acı göğsümü yumrukluyordu. Başının arkasını tutup nefes almasını sağladım. Kafa derisine masaj yaparak onu sakinleştirmeye çalıştım, vücudu benimkine karşı titriyordu.

Bayılmamıştı.

Yine de kırık koluna dokunmak zorundaydım. Aklından çıkarmak istiyordum. "On altıncı doğum gününü hatırlıyor musun?" O yolculuk hakkında onunla nadiren konuşurdum, özellikle de de-

rinlemesine neredeyse hiç konuşmazdım. Oraya geri dönmek çok garipti. Ancak hep o zamana yakın durduğundan onu nasıl gördüğümü, hakkında ne düşündüğümü, bana nasıl gözüktüğünü merak ettiğini biliyordum.

Nefes alışverişlerinin yavaşlamasını izledim. "Evet?" Sesi titriyordu.

"O uçurumdan su kanalına atladığında, seni otoparka taşıyıp ilk yardım uygulamak zorunda kalacağımdan emindim." Gözlerinin altını silerek geri çekildim, dudakları neredeyse belli belirsiz bir gülümsemeyle şekillenmişti.

"Bana ilk yardım uygulamayı mı düşündün?" Gözleri parlıyor gibi gözüküyordu. Gömleğimi yırtıp kolunu sarmaya başladım. Birkaç kez yüzünü buruşturdu. "İşin içinde dil var mıydı?" diye sordu. "Ya da sutyen altı okşama?"

Ona bir bakış attım. "Normal bir suni teneffüs olacaktı."

"Benim versiyonumda," dedi yumuşakça. "Her zaman okşama vardı."

Pamuklu kumaşa düğüm attım. "Senin müstehcen, +18 versiyonun asla gerçekleşmeyecekti."

"Rüyalarımda gerçekleşti." Bir düğümü daha bitirirken sesi çatladı.

Ayağa kalmak üzere dizlerimden birini kaldırdım. "Rüyalarının en iyi kısımları gerçek oldu, tatlım."

Gözyaşları içinde gülümserken başını salladı. "Şeyi mahvettiğim için özür dilerim... Yani..." Bakışlarım karşısında cümlesini yarıda kesti. "Teşekkür ederim."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Onu kollarımın arasına almadan önce söylediğim son şey bu oldu. Onu göğsüme bastırdım, bacaklarını belime dolamıştı.

Engebeli arazide on bir kilometre.

Eve ulaşana kadar bir saat.

Hastaneye ulaşana kadar belki de iki saat.

Başaracaktık.

İkimiz de daha kötülerini atlatmıştık.

Hastaneden çıkalı dört gün olmuştu, kolum artık alçıdaydı. Dışarıda yağmur yağıyordu, bu yüzden suçluluk duygusu dün olduğundan daha azdı. Güneşin ışıl ışıl parlaması bir macera için çığlık atıyordu. Ağrı kesicilerle uyuşturulduğumdan Ryke benimle verandadaki hamakta kaldı. Sadece konuşup uyuduk. İyi bir uykuydu. İlaçlar da yardımcı olmuştu.

Ona bensiz kaya tırmanışına gidebileceğini söylemiştim, bu hafta yapmayı planladığımız bir şeydi ama Costa Rica'da tırmanmanın sınırlı olduğunu ve sadece bir tane iyi kaya duvarı olduğunu söylemişti. Görünüşe göre o duvara da birkaç kereden fazla kez tırmanmıştı ve planımız benimle birlikte Costa Rica'da bir tırmanış yapmasıydı. Daha önce yapmadığı bir şeyi yapacaktık.

İşte o anda, birlikte ne kadar çok anı biriktiriyor olduğumuzu fark ettim. Yalnız hayatının ne kadar çok parçasını benimle doldurmaya başladığını.

Yataktaydık, yağmuru dinliyorduk. Sessizdik ama konuştuğumuz zamanlar da oluyordu. Bana gençken yaşadığı maceraları ve yeni bir deneyim olarak benimle tekrar yapabileceği şeyleri anlatıyordu.

Geçen gün dışarıdaki hamağın yanında internet hizmeti bulmuştum. Koştuğu ultra maraton olan *Atacama Crossing* hakkında internette bir arama yapmıştım.

Ryke on yedi yaşındaydı.

Hikâyesinin iki önemli kısmını atlamıştı. O yarışın tarihinde koşan en genç yarışmacıydı. Ayrıca o yıl, ikinci en hızlı süreyle tamamlamıştı.

Bu konuyu açmadım çünkü bu övgüleri önemsizmiş gibi görmezden geleceğini biliyordum. Fakat önemlilerdi. Gençliğini özetliyor, bugün olduğu adamın daha büyük bir resmini oluşturuyorlardı.

Birlikte yağmur ormanlarında geçirdiğimiz, hiçbir tehlikenin olmadığı bu sessiz anlar yüksek oktavlı, adrenalin dolu saatler değil, en sevdiğim anlar olacaktı.

Artık onu eskisinden daha iyi tanıyormuşum gibi hissediyordum.

O konuştukça dudaklarım kelimelerine karşılık kıvrıldı. Onun sesi eşliğinde birlikte yaşamayı düşlediğimiz hayatı düşünerek uykuya daldım.

Tüm bunları ve daha fazlasını hayal ettim.

SERA ÇİÇEĞİ

MESAJLAŞMALAR

CUMA, 16.05

DAISY: Ka-kav! Ka-kav!
RYKE: N'aber?
DAISY: Sadece hayvan çağrılarımı test ediyordum.
RYKE: Peki bu nasıl gidiyor?
DAISY: Bu benim çiftleşme çağrımdı ve eşim de cevap verdi. Yani başarılı oldu diyebilirim
RYKE: Lanet olası mesajına cevap verdim, Calloway. Çiftleşme çağrına değil.
DAISY: *şok olma* Çiftleşme çağrımın işe yaramadığını mı söylüyorsun?
RYKE: Anlayabilmek için sesini duymam gerektiğini söylüyorum.
DAISY: Dikkate alınmıştır. Hemen arayacağım *kaşlarını kaldırıp indirir*

CUMARTESİ, 17.53

LOREN: Oturma odasını ne hale getirdiniz?
DAISY: Lily'yle kale yaptık. Sonra da ben onu bir engelli parkura çevirdim.
DAISY: Neredeyse kazanıyordu ama kum torbasının üzerinden atlamaya çalışırken ayağı takıldı.
LOREN: Nereden geldin?

LOREN: Hayır. Buna cevap verme.
LOREN: Bana toplayacağını söyle yeter.
LOREN: Yeri göremiyorum.
DAISY: Tehlikeyi düşünsene!
LOREN: Böyle zamanlarda seninle birlikte olduğu için ağabeyimin akıl sağlığını sorguluyorum.
LOREN: Lily bir yerini incitti mi?
DAISY: Öldü ve tüm tek boynuzlu atların ve gökkuşaklarının olduğu bir cennete gitti. Melek iletişimcisi olmama izin verdi. İstersen ona bir mesaj iletebilirim.
LOREN: Tanrı aşkına. Ona kıçını buraya geri getirmesini söyle. Bensiz cennete gitmesine izin verilemez.
DAISY: Anlaşıldı.

SENİNLE BİRLİKTE

DAISY'NİN ON YEDİNCİ DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ

Lily Calloway

Elinde kesilmiş limonlarla dolu plastik bir poşet tutarken, "Bu oyunu kimin fikriydi?" diye sordu Lo. Connor, Rose, Daisy ve Ryke'la bir çember oluşturmuştuk ve ben de yanında titriyordum.

Yüzünde parlak bir gülümsemeyle, "Ben düşündüm," dedi Daisy. Soğukla savaşmak için aşağı yukarı zıplıyordu. Yüksek bir topuz yaptığı sarı saçları sodadan yapış yapış olmuştu.

"Kabanım çıkar," dedi Rose bana parmaklarını şıklatarak.

Ne... Küçük, kemikli bedenime korumacı bir şekilde sarıldım. "Ama saat sabahın biri. Böyle yapınca nefesimi görebiliyorum." Nefesimi üfledim ve herkes *açıkça* havada süzülen dumanı gördü. Bir çatının tepesinde, bulanık havuzun yanındaydık. Hiç ışık yoktu ve altımızdaki kulüpte gençler çığlık atıyor, içki içiyor ve büyük ihtimalle karanlık köşelere işiyorlardı.

Daisy'nin hazırlık okulu arkadaşlarından biri kafasına bir kutu Kirazlı *Fizz* döktükten sonra yanlarından ayrıldığımız için mutluydum. Kameraman Brett, Daisy'nin doğum günü partisini *Canon Rebel*'iyla çektiği için ekran önünde gözüküp dikkat çekmeye çalışan bir çocuktu.

"Aynı zamanda kabanın *pahalı*," dedi Rose. "Ve onunla havuza atlayamazsın."

Daha başlamadan çoktan beni oyunun kaybedeni olarak belirlemişti. Bir dâhi kaderini önceden söylediğinde umut etmenin pek anlamı yoktu.

Hapı yutmuştum.

"Ben seni sıcak tutarım," diye beni temin etti Lo. Loren Hale'i battaniye olarak kullanmak? Ya da bir kürk kaban? Bu vermem gereken en kolay kararlardan biriydi.

Kabanı üzerimden çıkarıp havuzun yanındaki şezlonga attım.

Lo arkama geçti, kollarını omuzlarımdan aşağı sarkıtarak beni sarmaladı. Sırtım sert göğsüne yaslanmıştı, kalbim onun yakınlığıyla hızlandı.

Bu his hiç eskimiyordu.

Şakağımı öptüğünde tenim hissettiğim sıcaklıkla kızardı.

Çatıya açılan kapı sallandı. Connor omzunun üzerinden arkasına baktıktan sonra Rose'a döndü. "Kapıyı neyle kilitledin?"

Bir genç kapıya vurarak, "Doğum günü kızı nerede?!" diye bağırdı.

Parmak uçlarında duran Daisy ayaklarının üstüne düştü. "Belki de ben..."

"Hayır," dedi Ryke sertçe. "Sadece kamera önünde olmak istiyorlar."

"Rose," dedi Connor ve cevap vermesini bekledi. Rose ona bakmıyordu. "Eğer otuz genci dışarıda tutmanın yolu kapının altındaki o minyatür tahta parçasıysa beş dakika içinde burada olacaklar."

Rose kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bütün gece içip durdular. Kapıyı durduran şeyi fark edemeden ayaklarına kusma ihtimalleri daha yüksek."

Rose çok mantıklı konuşuyordu. Başımı birkaç kez onaylarcasına salladım. "Ona katılıyorum," dedim herkes sadakatimin nerede yattığını bilsin diye.

"Şunu yapmaya başlayacak mıyız, yoksa daha çok sikik zaman mı harcayacağız?" diye sordu Ryke ellerini motosiklet ceketinin cebine sokarak. Bu oyunu kaybetmeye asla hazır olmayacaktım ama sanırım yara bandını yavaşça çıkarmak yerine bir çırpıda çıkarmak daha iyi olacaktı.

"O kadar heyecanlıysan ilk sen başlayabilirsin," dedi Lo keskin bir ses tonuyla. Sonra da plastik poşeti ağabeyine fırlattı.

Ryke poşeti tek eliyle yakaladı.

Bize yakınlaşan kameradan bir ses geldi. Brett, *Philly'nin Prensesleri* için havuz kenarı oyunumuzu çekiyordu.

Ryke'm bir dilim limon almasını izlerken gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunun neden bu kadar komik olduğunu bilmiyordum. Elinde sadece lanet bir limon tutuyordu.

Ryke'ın gözleri aniden bana döndü.

Sanırım ses çıkarmıştım.

"Ben daha lanet olasıca başlamadan gülemezsin, Lily."

Kelimenin tam anlamıyla oyun amacı buydu zaten. *Gülmemek.*

Tam bir kaybedendim.

Lo ellerini belime indirerek dikkatimi dağıtmaya çalıştı, parmaklarından birkaçı kot pantolonumun bel kısmından içeri süzüldü. Nabzım daha da hızlanırken Ryke'm limonu emdiği anı kaçırdığımı fark etmem bir saniyemi aldı. Ancak ekşi tadı nedeniyle yüzünü buruşturduğunu görmüştüm.

Sonra çatık kaşlarıyla, "Mastürbasyon," dedi.

Sadece kızarmakla kalmadım, aynı zamanda kahkaha da attım. *Siktir.*

Sonra Ryke ve Lo da aynı anda güldü. Peki... Demek ki bir tek ben değildim. Bunun benden dolayı mı, yoksa oyundan mı kaynaklandığından emin değildim.

Havuza atlamadan önce -bu gülmenin sonucuydu- tişörtünü çıkarırken, "Bu Connor için fazla kolay," dedi Lo. "Milyonlarca rahatsız edici kelime söyleyebilirim ve o yüz ifadesini bile değiştirmez."

"Benim için zor olan bir oyun bulmaya çalışsaydın tüm gece burada olurduk," diye açıkladı Connor basitçe. Kibrini Ryke Meadows'unkinden daha çok takdir ettim.

"Ben de senden daha çok göğüs presi yapabilirim," diye karşılık verdi Ryke. O da kardeşi gibi önce ceketini sonra tişörtünü çıkardı. "Bu oyunun kafanı karıştırmasına izin verme."

Kıyafetlerim üzerimde kalacaktı, teşekkürler.

Lo parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve beni havuzun kenarına yaklaştırdı. Etrafta ışık olmayınca su siyah görünüyordu.

Betonun üzerindeki sprey boyalı numarayı okudum. *Yüz seksen santimetre.* "Bunun gerçekten tuhaf bir endişe olduğunun farkındayım," dedim *boxer*'larına kadar soyunmuş iki kardeşin arasında dururken. "Ama ya suda bir timsah varsa?"

Ryke bana dünyanın en tuhaf yaratığıymışım gibi bakıp başım iki yana sallarken Lo güldü. Bence Connor ve Rose daha tuhaftı.

"Ben daha çok suda kullanılmış bir prezervatif olmasından endişeliyim," diye karşılık verdi Lo.

Iyy. Neden bunu hiç düşünmemiştim ki? Lo'nun söylediği üzerine kafa yoracak pek zamanım olmadı çünkü Ryke karanlıkta, onun yanında yüzebilecek olan hiçbir şeyi düşünmeden havuza atladı.

"Yemin ederim," diye mırıldandı Lo. "Günün birinde kendini öldürtecek." Sesinin ardındaki korkuyu duyarak elini sıktım.

Sonra da düşündüm. *Belki de havuz ısıtılıyordur.* Bu komik olmaz mıydı?

Ryke'ın kafası suyu yararak ortaya çıktığında; "Orospu çocuğu," diye küfretti. Omuzları titriyordu.

Artık komik değildi.

"Üç deyince," dedi Lo. "Bir."

"İki."

Sonra atladık. Birlikte.

Soğuk nefesimi kesti. Dondurucu su vücuduma binlerce bıçak saplanıyormuş gibi hissettiriyordu. Soğuk karanlığa gömüldükten sonra artık timsahlar umurumda değildi. Sadece ateş istiyordum.

Başım klorlu suyun yüzeyine çıkar çıkmaz nefesim tekrar kesildi. Dişlerim anında takırdamaya başlamıştı. "Bir... daha... olmaz. Asla." *Hayır, hayır, hayır.*

Lo'nun eli hâlâ elimdeydi, karanlıkta dudakları morumsu bir renk almıştı.

"Sen-sen... mo-mor ..." diye kekeledim. Başını tamamen yukarıda tutabilmek için ayak parmaklarının üzerinde dururken suda ilerliyordu.

Konuşamıyordu bile. Islak saçlarını eliyle geriye doğru taradı, soğuk hava düşünüldüğünde bunu fazla seksi bir biçimde yapmıştı. Ardından birlikte havuzun çıkıntısına kadar yüzdük. Kendimi zar zor dışarı kaldırdım. Acaba somon balıkları da vücudu bir tekne iskelesine çarptığında böyle mi hissediyordu?

Lo yanımdan ayrılıp *Flash* hızıyla geri döndü. Elinde bir havlu vardı. Titreyen parmaklarımla onu karşıladım, o da beni sararak yardımcı oldu. Sıcaklık. *Evet.*

Sadece birkaç dakika sonra hepimiz bir araya toplandık. Rose plastik torbayı tutarken Ryke, Lo ve benim üzerimden su damlıyordu. Başka bir şeyi komik bulacağımı sanmıyordum. Hayır. Belki de soğuk benden yana olurdu. Belki kazanmama yardım ederdi.

Rose limonu dişlerinin arasına yerleştirip emdi. Yüzü soğukkanlılığını koruyordu.

"Bu onun normal bakışı," diye dalga geçti Lo.

Rose ona öfkeli bir bakış attı. Kuru limonu yere bırakıp, "Morarmış taşaklar," dedi düz bir yüz ifadesiyle.

Kahkahalara boğuldum. *Kahretsin.* Daisy de kendini durduramadı. Sonra Rose bir ses çıkardı.

Lo onu işaret etti. "Az önce güldün."

Rose gülümsemesini saklamakta zorlanıyordu. "Lily," diye yakındı sanki benim yüzünden kaybetmişti.

"Ne?" Kendimi savunurcasına ellerimi kaldırdım. "Rose, daha önce *hiç* morarmış taşak dediğini duymamıştım." Tekrar güldüm. *Ah, Tanrım.* Biri beni kendimden kurtarmalıydı.

Lo arkamda durarak kollarımı ovdu. Tekrar havuza atlamadan önce vücutlarımız arasında sürtünme yaratıyordu. Bir yatakta sürtünme yaratmayı tercih ederdim... Ancak elimdekiyle yetinecektim.

"Mor taşaklar, mor taşaklar, mor taşaklar," diye üç kere daha tekrar etti Rose sanki öylesine bir şeymiş gibi. Öylesine bir şey *değildi.* Hemen gözümde canlandırdığım bir vücut parçasıydı.

Şimdi biraz endişeyle kızarmaya başlamıştım. "Öyle söyleme," dedim. Artık komik değildi.

"Aynı şekilde söylüyorum," diye çıkıştı.

Rose başını birkaç kez iki yana sallayıp Daisy'ye doğru başını salladı. "Bu oyunu daha önce oynadın mı?"

"Bir kere," dedi şortunun düğmelerini çözerken.

"Gerçekten soyunacak mısın?" diye sordu Lo gerilen kaşlarıyla.

"Sadece iç çamaşırlarıma kadar çıkaracağım, az önce sizin yaptığınız gibi." Daisy şortunu çıkarırken Lo kartal gibi gözlerle ağabeyini izliyordu. Ancak Ryke kız kardeşime bakmıyordu, havluyu ıslak saçlarında gezdiriyordu.

Rose beyaz kürkünü Connor'a uzattı. "Bundan fazla zevk alma."

"İmkânsız."

Ryke havluyu şezlongun üzerine attı. "Bu oyunu kiminle oynadın?" diye sordu. "Alt kattaki sözde arkadaşlarınla mı?"

"Hayır," dedi Daisy. Yeşil pamuklu iç çamaşırıyla kalmıştı. "Erkek arkadaşım ve mankenlik ajansındaki birkaç kişiyle oynadım."

Lo ve Ryke aynı anda donup kaldı, birbirlerine kızgın bir şekilde baktılar. Henüz *kimse* onunla tanışmamış olsa da Daisy'nin erkek arkadaşı fikrine karşı birleşmişlerdi.

Lo kollarımı ovmaya devam etti. "Bu erkek arkadaş neden doğum günü partine gelmedi?" diye sordu kız kardeşime.

Calloway Modaevi koleksiyonundan siyah gömleğini çıkarırken, "Ona gelmemesini söyledim," dedi Daisy.

Ryke'ın kaşları çatıldı. "Neden?"

Onun sarı sutyeni benimkinden daha şirindi. Küçük kardeşler daha iyi iç çamaşırlarına sahip olmamalıydı. Rose muhtemelen bana hak verirdi.

"Çünkü..." Daisy havuza doğru yürüyerek konuyu geçiştirdi. İç çamaşırının arkasında "*Sakin ol, Kaplan*" yazıyordu.

Ryke'ın hararetli bakışları onun kıçından uzak durdu.

Havuzun kenarına, *belki de* bizi duyamayacağı bir yere ilerledi. Ortam oldukça gerilmişti çünkü bütün erkeklerin Daisy'nin erkek arkadaşıyla hakkında söyleyecek bir şeyleri vardı.

Ryke en hızlı hareket eden oldu, Daisy duymasın diye sesini alçaltmıştı. "O sikik heriften hiç hoşlanmıyorum."

"Onunla hiç tanışmadın," dedi Connor.

"Ben bile onun kötü haber olduğunu söyleyebilirim," diye araya girdi Lo. "Niye onu getirmek istemesin ki?"

Ryke teori üretmeye başladı. "Belki Scott ona birini ayarlamıştır. Ya Daisy'yle uğraşıyorsa?"

Daisy'yi korumak kardeşlik görevimmiş gibi hissederken omuzlarım dikleşti. "Böyle bir şey yapmaz, değil mi?"

"Onu *öldürürüm*," diye hırladı Ryke.

"Hepiniz aşırı tepki veriyorsunuz," dedi Connor. "Scott bir manipülatör olabilir ama Daisy akıllı bir kız."

"Aynı zamanda da şovun tüm hayranlarına sarılıyor," dedi Ryke. "Muhtemelen onun fotoğraflarına karşı mastürbasyon yapan yaşlı, tüyler ürpertici erkeklere bile."

"Lütfen dur," diye çıkıştı Rose. Burnunun kemerini sıkıyordu.

Bu sefer Lo ve Ryke'm tarafındaydım, sadakatimin yönünü değiştirmiştim. Çok kolay bir şekilde hain olmuştum. "O haklı, Rose." Daisy bazı durumlarda zeki olabilirdi ama fevri, insanlara güvenen ve fazla nazik biriydi. Tüm bu özellikler de medyamn köpekbalıkları etrafımızda dönüp durduğu için ona pek yardımcı olmuyordu.

Bir suya çarpma sesi duydum ve hep birlikte başımızı o yöne çevirdik. Daisy havuza atlamıştı.

"Tek söylediğim şu." Ryke'ın yüz hatları kararırken birbirimize odaklandık. "O, bu *reality* şovun sikik bir komplosunun hedefi olmasa iyi olur."

Sessizleştik. Daisy'nin kendi arkadaşları başından aşağı *Fizz* dökmüştü. Bilerek, sadece kamera önünde olabilmek için yapmışlardı. Çoktan *Philly'nin Prensesleri*'nden kötü bir şekilde etkilenmişti. "Keşke onu programdan çıkarabilsek."

Gözleri pişmanlıkla dolarken, "Sözleşme imzaladı," dedi Rose.

Lo dişlerini gıcırdattı. "Fakat o reşit değil. Bir açık kapı olmalı."

"Annemiz Daisy için bir feragatname imzaladı. Tüm sezon boyunca ekran önünde olmak zorunda."

"Çocuklar," diye seslendi Daisy havuzdan. Sanki soğuk değilmiş gibi sırtüstü yüzüyordu. Ancak karanlıkta, teninin biraz renklendiğine ve dudaklarının morardığına bahse girebilirdim. Bu tür bir ra-

hatsızlığı görmezden geliyordu ve bence bu korkutucuydu. "Doğum günümde benim hakkımda konuşmasanız olur mu?"

İş üstünde yakalanmıştık. İffetli ve cinsel olmayan bir iş üstünde.

Rose elimi tuttu. "Hadi gel."

İkinci raunt.

Suya atladım. Nedense ikinci seferde daha az acı vereceğini düşünmüştüm. Seks gibi. Ancak öyle değildi. Aynı derecede acıtıyordu.

Bu kez kendimi betonun üzerine kaldırırken yuvarlanma tekniğini kullandım. Kelimenin tam anlamıyla cehennem sularından güvenli bir yere, Lo'nun kollarına doğru yuvarlandım.

Connor havuzun kenarında Rose'u bekliyordu ama Rose havuzdan kendi çıktı, kolları ve bacakları titrese de gözleri daimi bir dik bakışta kalmıştı. Fransızca bir şeyler söyledi, Connor da aynı dilde ona cevap verdi ve ben aralarındaki konuşmadan habersiz bir şekilde kalakaldım.

Lo kolunu omuzlarıma doladığında Brett, Ryke'a ve çoktan ona katılmış olan Daisy'ye giden yolumuzu kapatıyordu. Kamerası alçaldı.

Göğüslerime doğru.

Gözlerim kocaman açıldı.

Ah...

Meme uçlarım mı...? Evet. Soğuk onları sertleştirmişti. İnce sutyenim ise şu anda en önemli işini yapmıyordu.

"Hey!" diye çıkıştı Lo, Brett'e. "O kamerayı yüzüme tut da ne kadar sinirlendiğimi gör. Sinirlenmek derken seni betona çarpacak kadar sinirlenmekten bahsediyorum."

Brett, Lo'ya iki saniye için bakakaldı. Tehdidinden korktuğu için bu süreyi uzatamamıştı. Ardından kamerasını Daisy ve Ryke'a doğru çevirdi.

Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum. Bir sonraki emre kadar orada kalacaklardı.

Çembere geri döndük ve dişlerim birbirine çarparken Lo beni kendine doğru çekti.

Rose boğazını temizledi. "Sıra sende." Plastik poşet ayaklarımın

dibine düşene kadar benimle konuştuğunu fark etmemiştim. "Onu yakalaman gerekiyordu, Lily."

"Benim hatam." Poşeti yerden aldım, bunu yaparken neredeyse havlumu düşürüyordum. Lo omuzlarımdaki havluyu düzeltti. Şimdi sıra bendeydi ve sinirlerim fena halde gerilmişti. *Tamam, bunu yapabilirsin, Lily. Sadece bir limon em. Cinsel anlamı olan bir kelime söyle.* Teorik olarak, bu benim kazanacağım bir oyun olmahydı. Emmek. Seks terimleri. Başarılı olduğum tüm konular.

Endişeye karşı hep yeniliyordum.

Ben kendimi zihinsel olarak hazırlarken Daisy ıslak saçlarını başının üzerinde toplayıp havlusunu boynuna doladı.

"Yüzün mosmor olmuş," dedi Ryke ona.

"Harika," dedi Daisy kuru bir sesle. Onun arkasından konuşmamalıydık. Gerçi hepimiz birbirimiz hakkında dedikodu yapıyorduk. Fırsat eşitliğiydi.

"Yapım sana erkek arkadaşını davet etmemeni mi söyledi?" diye sordu Lo aniden.

Brett araya girdi. "Bunun hakkında konuşamazsın."

Lo dişlerini sıkarak ona döndü. "Şu anda benimle konuşmamaya ne dersin, Brett?"

Daisy gerginliği azaltmaya çalışıyordu, ellerini barış istercesine iki yana açtı. "Dürüst olmak gerekirse, burada olmasını istemedim. Yapımın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Neden?" diye sordu Ryke. "O senin lanet olası erkek arkadaşın. Bugün de senin doğum günün."

"Bu gece herhangi bir drama olmasını istemedim." Zayıf bir kahkaha attı. "Ne düşünüyordum acaba, değil mi? Luke başımdan aşağı kirazlı *Fizz* döktü. Hannah striptizcileri çağırıp onların Lily'ye sürtünmesini sağlamaya çalıştı."

"Onlardan kaçtım," diye hatırlattım kız kardeşime. "Çita gibiyim." Pek sayılmazdı. Çatıya doğru koşarken bir bar taburesinin üzerine düşmüştüm. Polis üniformalı iriyarı adamlar kulübe girdiği anda belanın kokusunu almıştım. Gerçi Rose yeleklerini hiç çıkarmadıklarını söylemişti.

"Erkek arkadaşın bir pislik falan mı?" diye sordu Ryke.

"Ne?" Daisy kaşlarını çattı.

"Sadece neden sikik bir dramaya sebep olacağını çözmeye çalışıyorum."

Daisy gerilirken beni süzdü. Neredeyse acele edip onu cevap vermekten kurtarmam için yalvarıyor gibiydi. Erkek arkadaşının nesi vardı? Belli ki onda bir sorun vardı. Hem Ryke'ın hem de Lo'nun öfkeleneceği kadar *yanlış* bir şey olmalıydı.

Belki de dev bir penisi vardı.

Ne? Kızardım. *Lily.* İçten içe kendime karşı başımı iki yana salladım. Seks beynimdeydi. Seks aptalca şeyler düşünmeme sebep oluyordu. Limona konsantre oldum ve ağzıma götürdüm.

Ekşi tat dudaklarımı büzdü. Omuzlarım kendime doğru kıvrılıp kaşlarım çatıldığında limonu bırakıp, "..." dedim. Hiçbir şey. *Hiçbir şey* söylemedim. Boşluğa düşmüştüm ve hissettiğim sıcaklık tenimi kavuruyordu. "Şey..."

Kimse gülmedi. Herkes bana acıyarak bakıyordu.

Kendine gel.

Yutkundum, limonun asidi boğazımı yakıyordu. "Penis." Harika. Favori seks organımın kulağa ezikçe gelmesini sağlamıştım.

Herkes sessiz kalırken ben torbayı Connor'a fırlattım. Dudaklarının arasına bir limon dilimi koydu, o da Rose gibi hiçbir tepki vermemişti.

"Connor Cobalt eğlencesine limon emiyor," diye dalga geçti Lo. "Bu senin yıllıkta yazan sözün olmalıydı."

Connor kabuğu ağzından çıkarırken sırıttı. "Klitoris."

"Ne kadar düşüncelisin," dedi Rose delici sarı-yeşil gözleriyle.

Connor dudaklarını yaladı. "Ayrıca yıllıkta bir sözüm yoktu çünkü Faust Akademisi benim seçtiğimi basmadı."

Söylediğine karşılık olarak düşünebildiğim tek şey *penis*ti.

"Neyi seçmiştin?" diye sordu Lo.

Connor bakışlarını ondan ayırmadı. "*Tanrı öldü.*"*

Bu... dehşet vericiydi.

* Alman filozof *Friedrich Nietzsche*'nin ilk defa 1882'de Şen Bilim isimli eserinde, ardından Böyle Buyurdu Zerdüşt kitabında yer almış sözüdür. (ç.n.)

"Evet, bunun neden yanına kâr kalmadığını anlayabiliyorum," dedi Lo.

Rose soğuktan biraz titriyordu. "*Friedrich Nietzsche*'den bir alıntı." Connor'a baktı. "Aslında ateizmle bile alakası yok."

"Bunu umursamadılar." Connor şaşkınlığımızı gidermek için açıklamaya devam etti. "Bu mecazi bir söz. Sadece Tanrı'ya duyulan inancın öldüğü anlamına geliyor, Tanrı'nın hiç var olmadığı anlamına değil. Gerçi insanların bunu gerçek anlamıyla algılamasını hiç umursamadım. Yatılı okulum ise umursadı." Limon torbasını Daisy'ye uzatmak üzereyken kız kardeşimin Ryke'la bir bakışma içinde olduğunu fark ettik. Aslında bu Ryke'ın gözlerini ona diktiği, Daisy'nin de kaçtığı anlamına geliyordu.

Daisy olayından dolayı sinirli bir şekilde, "Bu oyun artık eğlenceli değil," dedi Ryke.

"Bugün onun doğum günü," diye karşılık verdi Connor. "Aşırı korumacı goril rutinini başka zaman yapabilirsin."

"Bunu onun için mahvetme," diye yeniden ifade etti Rose.

Gerçekten de o odada değilmiş gibi konuşmamalıydılar. Daisy'nin sanki bu onu üzüyormuş gibi ağır ağır nefes aldığını görebiliyordum. "Sorun yok," dedi şortunu giyerken. Sesini Connor kadar dengeli çıkarmaya çalışmıştı. Ancak kimse bunu Connor gibi yapamıyordu. "Zaten eve gitmeye hazırım..."

Tam da o anda gençler kapıdan içeri daldı, tahta parçası artık dayanamamıştı. Rose, Connor'a zaferiyle övünen bir bakış attı ancak bu o kadar da etkili olmamıştı çünkü titriyordu. "Yirmi dakika sürdü, beş değil."

"Haklıydın, sevgilim." Connor takım elbisesinin ceketini çıkarıp ablamın omuzlarına koydu. Ceketinin Rose'un nemli elbisesinden dolayı ıslanmasını umursamıyordu. "Bu galibiyeti almana izin vereceğim."

"*İzin* mi vereceksin?"

Connor ona Fransızca cevap verdiğinde Rose sakinleşti.

Gençler havuz kenarındaki barı istila etmeye başladığında, "Lo," diye fısıldadım. İçlerinden biri suya bir şezlong fırlattı ve şezlong su-

yun dibine battı. En sevdiğim elektronik ritimlerden oluşan müzik açık kapıdan içeri giriyordu.

Daisy gömleğini almak için eğildi ancak tam bunu yaparken arkasından bir adam yaklaştı ve sutyeninin kopçalarını kopardı. Ah hayır, o...

Sonra Ryke adamı *sertçe* havuza itti. Düşerken tiz bir çığlık attı.

Karma adaleti gerçekti.

Lo yüzümün ona dönük olması için beni çevirdi ve yavaşça dans ediyormuşuz gibi kollarını omuzlarıma koydu. Neredeyse etrafımızda koşuşturan sarhoş insanlar yokmuş gibi hissediyordum. Onlardan korkmuyordum. Şu anda Lo'ya güvende olmak dışında bir duygu hissedemeyecek kadar yakındım.

Sadece biz vardık.

Kendi dünyamızdaydık.

Gözlerimin içine derince bakarken konuşmak için dudaklarımı araladım ama o benden önce davrandı. "Seni seviyorum."

Tüm bedenim ısınırken soğuğu sonsuza dek yendiğimi hissettim. "*Penis* dediğimde kimse gülmese bile mi?"

Gamzelerini ortaya çıkararak gülümsedi ve beni öptü. Kucaklaması beni vücuduna, kollarına çekerken göğsüm yükseldi. Elleri yüzümü avuçlamadan önce saçlarıma karışmıştı. Aklımdan geçen tek düşünce şuydu. *Lütfen bunun son bulmasına izin verme.*

Anların da olayı buydu.

Her birinin bir başlangıcı vardı.

Ve bir sonu.

SENİNLE BİRLİKTE

ROSE GECEYİ CONNOR'IN EVİNDE GEÇİRİYOR

Rose Calloway

İşte gerçekler.

Eylül ayındaydık. Connor Cobalt ile bir yıldan daha az bir süredir çıkıyordum. Ancak altı aydan fazlaydı.

Bu süre içinde iki farklı olayda aynı yatakta yatmıştık. (Seks yapmadan.) Biri bahar tatilindeydi, kız kardeşim -Lily Calloway- ve onun tiksinç, çocuksu erkek arkadaşı -Loren Hale- bizimle birlikte aynı daracık odada uyumuşlardı.

Dokunmak seçenekler arasında bile yoktu.

Diğer olay ise en iyi arkadaşımın -Sebastian Ross- kız kardeşime sınav sorularını veren hain bir piç olduğun öğrendikten sonra Connor'ın evinde kalmamdı. Ona güvenmiştim, o ise bana ihanet etmişti. Ben de kaskatı, hareketsiz bir tahta gibi geceyi Connor'ın yatağında geçirmiştim.

Connor bana dokunmaması gerektiğini, aksi halde volkan gibi patlayacağımı biliyordu. Öyle bir şey olsaydı bence onu ve ilişkimizi yok ederdim. Connor muhtemelen böyle olmayacağını iddia ederdi. Yaptığım hiçbir şeyin uzun süre ayrı kalacağımıza ya da bizi paramparça etmeye yol açamayacağına inanıyordu.

Ben buna katılmıyordum. Her zaman Connor gibi mantıklı değildim. Belki de tekrar bir araya gelemeyeceğimiz bir zaman olacaktı. Temelli olarak ayrıldığımız bir noktaya varabilirdik.

O son beni korkutuyordu. Bunu kabul ediyordum ama ona karşı değildi.

Her şeyin arasındaki en sıkıcı gerçek de şuydu: Şu anda onun Philadelphia'daki apartman dairesindeydim, banyosuna kilitlenmiştim ve geceyi burada geçirmek için hazırlanıyordum. Bu defa temas olabilirdi. Hayatımın en mahrem, endişeli uykusu olacaktı.

Hepsi de bir *Scrabble* oyununu kaybettiğim içindi.

Kazanmış olmalıydım. O zaman bütün ayak işlerimi yapmak zorunda kalacaktı. Connor'ın beni bütünüyle bekleyecek olması cennetten çıkma bir görüntüydü. Tabii ki o aynı fikirde değildi.

Kapı çalındı. "Beş dakikadır içeridesin, Rose," dedi. "Biri benden korktuğunu düşünebilir." Duvarın diğer tarafındaki alaylı sırıtışını hissedebiliyordum, hatta bir kolunu duvara yasladığını bile görebiliyordum.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," diye karşılık verdim öfkeyle. Zaman öldürmek için ecza dolabını açtım. Pahalı parfümü, bir tıraş bıçağının yanındaki rafta duruyordu. Her şey düzenli ve tertipliydi, bir arkadaştan beklediğim de buydu.

Tam istediğim gibi biri olmasından nefret ediyordum. Benim arzum sadece onun egosunu şişirirdi.

"O zaman dışarı çık," dedi meydan okurcasına.

Dolabı kapattım, aynada yüz hatlarımın belirginleştiğini görebiliyordum. Kısılmış sarı-yeşil gözler, şık bir atkuyruğu ve koyu renk göz kalemi. Korkunun tam tersi gibi görünüyordum.

Vahşiydim.

Avını avlayacak bir dişi aslandım.

Kendime güvenim tam, omuzlarım dik, çenem yukarıda bir şekilde narsist erkek arkadaşımla yüzleşmek için banyonun kapısını açtım.

İşte karşımdaydı.

Bir doksan beşlik boy. Dalgalı, mükemmelce şekillendirilmiş kahverengi saçlar. Lacivert pantolon ve mavi bir gömlek. Yakışıklı. Çekici. Ona asla sesli olarak ifade etmeyeceğim tüm o kelimeler zihnimdeydi.

Hararetli bakışlarıma karşılık verirken kaşları kalktı.

Yüzünü tırmalamak istememe neden olan kibirli bir sırıtışla, "Uğursuz bir şey geliyor bu yana," dedi.

Shakespeare'den alıntı yaptığında, içimde *küçük* bir parça parlıyordu. Dışımda değil. Connor o parçayı görmeyecekti.

Topuklarım dairesinin parkelerine sertçe basıyordu. "Sana doğru gelmiyorum," diye karşılık verdim. Arkasında şehrin geniş manzarasına bakan bir pencere vardı. Dış dünyadan gizlenmeyi sağlayacak panjur ya da perde yoktu.

Mükemmel bir şekilde yapılmış yatağı da görüş alanındaydı.

Burası bir bekâr eviydi. Daha önce Connor bile böyle söylemişti.

Birden yüzümü kavradı, büyük eli çenemi sardı. Başparmağı dudaklarıma değdiğinde hem gerildim hem de ısındım. Akıcı bir Fransızca ile konuştu ve benim dönüp duran, sersemlemiş ve hafif şehvet dolu beynim yavaşça onun kelimelerini tercüme etti.

Ancak benimle geleceksin, demişti.

Gelmek. Onunla.

Burun deliklerim açıldı. "Cinsel anlamlı sözler yok."

"Hayır," dedi açıkça.

Dik dik baktım. "Hayır mı?"

Dudakları kıvrıldı. "Bu gece anlamsız, çocukça bir kural koymana izin vereceğim ve eğer akıllıysan bunu seçmezsin."

"İzin mi vereceksin?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Başparmağı yine dudaklarımı sıyırdığında elini savurma dürtüsü bedenimin bir yerlerinde yok oldu.

Beni öpecekmiş gibi yaklaştı. "İddiayı ben *kazandım*. Bu gece benim gecem ve burası da benim yatak odam. Eğer bu gerçekler seni korkutuyorsa, o zaman kolay yolu seçmekte özgürsün. Ve hile yapmakta." Eğlenen tavrı gitmişti. Yüzde yüz ciddiydi, derin mavi gözleri de bunu söylüyordu.

"Hile yapmıyorum." Kazandığım bir iddiadan caysa, ondan nefret ederdim. Bir günlüğüne emirlerimi yerine getirmeyi reddetseydi. Henüz oynadığımız bir oyunu hiç mahvetmemiştik ve mahvettiği-

miz an, bahisler artık yüksek olmazdı. Artık o kadar zevk almazdık. Özellikle bundan kolayca sıyrılabilecekken.

Ayrıca ben bir solucan değildim.

Bir aslandım.

Onu kendi oyununda yenecektim. Elini silkeledim ve pencerenin yanındaki meşe masaya yaklaştım. Birkaç çekmeceyi açıp baktım, arıyordum.

"Bıçaklar mutfakta," diye dalga geçti.

Ona sert bir bakış attığımda sanki olduğum halimle güzelmişim gibi gülümsedi. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu ve tekrar masasını inceledim. Pirinç bir kitap tutucuda arka arkaya dizilmiş kitaplar dikkatimi dağıttı.

Birlikte olmaya başladığımızdan beri yatak odasında pek zaman geçirmemiştim. Bu ona beni yatağına götürmesi için çok fazla fırsat verirdi ve ben de daha ileri gitme konusunda gergindim. Yine de bunu ona ifade etmemiştim. Kendimi hiç istemediğim kadar küçük hissederdim.

Hareketlerimi yavaşlatıp kitaplarının başlıklarını incelerken beni izlediğini hissediyordum.

Geoffrey Chaucer'dan *Canterbury Hikâyeleri.*

Edith Wharton'dan *Keyif Evi.*

Görünmeyen ismi incelemek için bir sonraki kırmızı ve turuncu kitaplara doğru eğildim. *Also Sprach Zarathustra: Ein Buch für Alle und Keinen...**

Friedrich Nietzsche. "Bunu neden Almanca okuyorsun?" diye sordum cevabı bildiğim halde.

"Çünkü Almanca okunması gerekiyor," diye yanıtladı. Hemen ardından yabancı dilde anlamadığım birkaç kelime söyledi. Bu beni sinirlendirdi, o da bunun farkındaydı. Başka bir dil öğrenecek vaktim yoktu. İşim -Calloway Modaevi- Lily'nin bağımlılığının yaklaşık dört ay önce kamuoyuna yayılmasından sonra zar zor ayakta duruyordu. Boş zamanlarımın hepsini işin uğradığı zararı düzeltmeye ayırmak zorundaydım. Yakında bir çözüm bulmayı umuyordum.

* (Alm.) *Böyle Buyurdu Zerdüşt: Herkes ve Hiçbiri İçin Bir Kitap.* (ç.n.)

İki kitap daha vardı.

William Faulkner'dan *Döşeğimde Ölürken.*

Slyvia Plath'in *Günlükler*'i... Yapışkan not kâğıtlarının sayfalardan çıktığını gördüğüm için bu kitapta tereddüt ettim.

Hareketsiz bir şekilde beni izlediğini hissedebiliyordum.

Bu yüzden kitapları bırakıp siyah geceliğim ve siyah ipek sabahlığımla çömelip alttaki ahşap çekmeceyi kaydırarak açtım. *Buldum.* Maskeleme bant rulosunu aldım ve yatağına doğru yürüdüm.

Sırıtışı resmen kör ediciydi. Dudaklarını ovuşturarak onu kontrol altına almaya çalıştı. "Kelepçeyi tercih ederim, sevgilim," dedi. "Onları çıkardığımda canın daha az acır."

Ona ters bir bakış attım ama içim korku, endişe ve hevesle çığlık atıyordu. *Kelepçeleri tercih ediyor.* Daha da önemlisi, beni *kelepçelemeyi tercih ediyor.* Hoşuma gidip gitmeyeceğini anlamak için uzun süre düşünmedim. Sadece ona karşı çenemi kaldırdım. "Bana ağzını bantlattırma." Bir parça bandı sert bir hareketle çektim, çıkardığım ses en az hissettiğim kadar şiddetliydi.

Karşımdaki yatağa yaklaşarak, "Ağzıma bayılıyorsun," dedi usulca. Satranç tahtasının diğer tarafı gibiydi.

Topuklularımı tekmeleyerek çıkarırken, "Ben asla böyle aptalca bir şey söylemedim," diye karşılık verdim.

Beni daha da uzun bir süre izlerken derin bir nefes aldı.

Yatağın üzerine diz çöktüm. Sabahlığımın eteklerinin kıçımı örttüğünden emin olarak bandı yatağın ortasına, başlığın ucun bastırdım. Ardından yatağın ayak ucuna ulaşacak şekilde çekerek şilte boyunca uzattım. Yatağı ikiye ayıran bölücü bir sınır oluşturdum.

Maskeleme bant rulosunu ona fırlattım, o da kolayca yakaladı. Yüzü artık ifadesizdi.

"Kendi tarafında kal," dedim. "Bu benim tek anlamsız, *çocukça* kuralım."

Ben kazanmıştım.

Şah mat.

Artık gülümsemiyordu.

Bu da durumu daha iyi yaptı. Belki... Yorganımı yavaşça kendi

tarafıma serip altına girdim. Sabit durmaya devam etti, yeni durumu düşünüyordu.

Hatta yorganın altında, sabahlığımı çıkaracak kadar ileri gittim. Gözleri geceliğimin ince askılarına kaydı ve tekrar bakışlarıma döndü. "Gerçek ve mecazi anlamda aramıza bir çizgi çektin."

Yatak başlığına yaslandım, yükselen suçluluk duygumu engellemeye çalışıyordum. "İlişkimizi yavaşlattığın için bana kendimi kötü hissettirme."

"Yavaşlatmıyorsun," dedi ciddi bir şekilde. "Durduruyorsun."

"Sen de seninle seks yapmam için beni manipüle ediyorsun." Bu fikir karşısında yüzüm alev alev yanıyor, midem bulanıyordu. Böyle bir güce sahipti. Ergenliğimizden beri bunu biliyordum ve hiçbir zaman bunun alıcısı olmak istememiştim. Onun numaraları için fazla zeki olduğum gerçeğiyle eğlenmiştim.

Ancak kalbimin derinliklerinde çok zeki olmadığımı biliyordum.

Beni manipüle edebilirdi. Geçtiğimiz aylarda bunu yapmayacağına inanmıştım. Belki çok büyük ölçüde değildi. Öyle olsa onu sorguluyor olmazdım.

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan," dedi kısık sesle. "O zaman bir sorunumuz var."

Buna inanmıyordum.

İnanmak istemiyordum.

Sertçe yutkunup bunu ifade edebilmek için bakışlarımı olabildiğince yumuşattım. "Ben buyum." Yatağın üzerindeki bandı işaret ettim. Benim sert ve katı duruşumu inceledi. Bükülmez doğamı görüyordu. "Bununla yaşamayı öğrenmek zorundasın."

Gömleğinin düğmelerini açarken, "Neden senin korkunla yaşamayı öğreneyim ki?" diye sordu. "Bu benden daha küçük bir adamın yapacağı bir şey."

"Kibrin *beni* boğuyor."

"Senin abartılı kelimelerin de sikimi sertleştiriyor. O yüzden lütfen, devam et."

Gözlerimi dramatik bir şekilde devirsem de şimdi onu ereksiyon halinde hayal ediyordum.

Bu beni tahrik eden bir görüntüydü. Bacaklarımın arasının nabız gibi atmasını inkâr edemiyordum. "Sen normalin antitezisin. Bu bir abartı değil. Yalnızca bir gerçek."

Kemerini çözdü ve o sırada kalbim aptalca bir şey yaptı. "Eğer planın buysa gerçekler beni yumuşatamaz, sevgilim." Gömleğini sil-keleyerek çıkardı, çoğu erkeği kıskandıracak belirgin kasları ve karın kasları da ortaya çıkmıştı. O da bunu biliyordu.

Nefesimi tutarken köprücükkemiklerim belirginleşti.

Lacivert *boxer*'ı ve pantolonunu indirirken bakışlarını benimkilerden ayırmadı. Ben de gözlerimi o noktaya çevirmedim, onun yerine bakışlarımı özellikle gözlerine diktim ve yüz ifadesiyle rahatladım. "*Benimle güvendesin, sevgilim,*" diyen bir ifadeydi.

Zihnim buna inanmak istiyordu ancak bedenimin yapması gereken bazı şeyler vardı.

"Peki yalanlara ne dersin?" diye sordum. "Onlar sana ne yapıyor?"

Kaşları çatıldı ve yorganı kavrayıp yatağın ucuna doğru çekti. Bantlı çizgi de onunla birlikte gitmişti. Beyaz çarşafına tutunmayı başardım, uyluklarıma kadar uzanan ve göğüslerimde derin bir dekoltesi olan geceliğimi örttüm.

"Connor," diye uyardım.

Yatağa tırmandı, kendi tarafı artık bölünmüş ve işaretli değildi.

Çarşafın altına kayarak omuzlarını benim gibi yatak başlığına yasladı. O kadar yakındı ki kaslı bacakları benimkilere sürtünüyordu. Omurgam bir şok dalgasıyla karıncalandı.

"Bu yalan gibi mi?" dedi. "Derek Vaughn'u becerip bekâretini on yedi yaşında kaybettin."

Donup kaldım.

İki parmağıyla çenemi kavradı ve başımı çevirerek derin mavileriyle buluşmamı sağladı. Emredici dokunuşu klitorisime elektrik çarpmış gibi bir sarsıntı gönderdi. "Gerçek şu: Sen bir bâkiresin, Rose Calloway. Ve bunu bana *hiç* söylemedin."

Nereden biliyordu?

Biri ona söylemişti.

Kim söylemişti?

Taş kesilmiştim, kıpırdayamıyordum. Düşüncelerim kıvranıyordu. "Hiç konusu açılmadı." Kelimelerimi buldum. Bekâretimden bir kez bile utanmamıştım. Kimin bildiği hiç umurumda olmamıştı. Onun dışında. Çok önemli bir nedenden dolayı.

"Birlikte olmaya başladığımızdan beri Derek'ten en az bir düzine kez bahsettim," dedi. "Tekrar dene."

"Olumsuz bir şekilde bahsettin," diye çıkıştım. "Ona dar kafalı bir domuz dedin."

"Öyle çünkü. Senden daha küçük biri," dedi Connor. Eli yüzümü kavrıyordu.

Göğsüm adrenaline yakın bir şeyle pompalanıyordu. "Peki sen nesin?" diye sordum. "Benden daha fazla mısın?"

"Hayır, sevgilim." Dudakları benimkilere çok yakındı. Zihnim kudurmuş durumdaydı ve şimdiye kadar bunun farkında bile değildim. "Neden bana söylemedin? Neden bunca yıl beni nefret ettiğim bir adamla yattığına inandırdın?"

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. "Nedenini biliyorsun," diye fısıldadım. Bunu anlayacak kadar zekiydi.

"Söylediğini duymak istiyorum."

Başta başımı iki yana salladım. "Sana kim söyledi ve ne zamandır biliyorsun?"

"Loren, Cancun'dayken yalnışlıkla ağzından kaçırdı."

İki beyan karşısında da ağzım açık kaldı. "Onu *öldüreceğim*." Çenem daha da düştü. "Bu *aylar* önceydi, Richard!" *Bu kadar* uzun süredir mi biliyordu?

"Sebastian, şirketin ve kardeşin konusunda kötü bir durumdaydın. Bu konuyu açmanın bana bir faydası olmazdı."

Şu ana kadar.

Kısa bir nefes aldım. "Bu her şeyi değiştirir." Ona bakamıyordum bile.

"Değişen tek şey seni ilk seferde ne kadar sert becereceğim."

Ona ters ters baktım.

Gülümsüyordu.

"Dudaklarını birbirine dikeceğim," diye tehdit ettim. Bariz bir abartıydı. Bir *mübalağa.*

Sırıtışı genişledi, dişleri muhteşemdi. Şimdi de onun aletini hayal ediyordum. Yine tamamen erekte olmuş durumdaydı.

Bileklerimi birbirinin üzerine atıp, "Gülümsemeyi kes," diye çıkıştım.

"Hayır," dedi. "Yine de bana emir verebileceğini düşünmen çok eğlenceli."

Gözlerimi devirdim. "Ayrılıyoruz," dedim beyan eder gibi. Bu ani kelime karşısında midem sıkıştı.

"Ayrılmıyoruz," diye karşı çıktı. "Seks yapmaktan korkuyorsun..."

"*Korkmuyorum*, Richard."

"*Ödün patlıyor*, Rose. Bunun dışındaki her şey bir yalan."

Dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım, kalkanlarım yükseliyordu. O benim yirmi üç yaşındaki erkek arkadaşımdı. Ne kadar tecrübeli olduğunu biliyordum. Bunu hep biliyordum.

Dışarıda olduğum gibi yatakta da o kendine güvenen kız olmak istiyordum. Ancak bu benim için daha zordu. Henüz atlayamadığım bir engeldi.

"Biraz geriye gidelim," dedi. "Neden benim dışımdaki herkese bâkire olduğunu söyledin?"

Sakin ol. Sarı-yeşil gözlerim onun mavilerini delip geçiyordu. "Bekâretimin bir meydan okuma olmasını asla istemedim." Benimle *ben* olduğum için birlikte olduğundan emin olmak istiyordum. Sonunda bir ödül kazanıp beni bir kenara atmak için beraber olmamızı istemiyordum.

Şimdiyse bu değişmişti.

Artık onun niyetinden emin değildim. "Her şey mahvoldu," dedim sığ bir nefesle.

"Mahvolmadı," diye itiraz etti. "Bilmem daha iyi, Rose."

Başımı iki yana salladım.

"Artık deneyimsiz olduğunu bildiğim için daha az korkmalısın." Başparmağı yanağımı okşadı. "Sana zarar vermeyeceğim, sevgilim."

Korkunun bir kısmını yuttum. Yeterli bir kısmını değildi. Belki de haklıydı. Belki de bunca zamandır bir yatağı paylaşmak, birbirimize dokunmak için ona karşı daha dürüst olmam gerekiyordu. "Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı," diye hatırlattım. "Ya da biriyle yakınlaşmadım..." Söyleyemediklerimi gözlerimle ifade etmeye çalıştım. *Bir erkekle neredeyse hiçbir şey yapmadım.*

Başını salladı, anlıyordu. Dudakları tekrar yukarı doğru kıvrıldı. "Bu gerçekten nefret edebilirsin ama birçok konuda ilkin olmaktan gurur duyacağım."

Garip bir şekilde bundan hiç nefret etmiyordum.

Beni kendine çekti, böylece gerginlikten gerilmiş sırtım göğsüne yaslandı. Aralarına girebileyim diye bacaklarını iyice açmıştı. İlk gerçek düşüncem, *korkuyorum,* oldu.

Fransızca bir şeyler fısıldadığında beynim çevirmeyi reddetti, elleri dikkatimi dağıtıyordu. Biri kalçamın çıplaklığı boyunca ilerledi, diğeri de saç bandımı çıkardı. Kahverengi buklelerimi bir omzuma doğru kaydırıp dudaklarını enseme yaklaştırdı. Orayı emdi ve tüm hassas noktalarımı etkilemeyi başardı.

Ah Tanrım.

Sinirlerim gerildi ama zihnim bu artan hisleri bastırmaya çalışıyordu. "Richard," dedim sertçe. Onu göremiyordum, bu da durumumuzu hazır olmadığım bir güven oyununa dönüştürüyordu.

Korkularımı dinledi ve kollarını sıcak bir kucaklamayla etrafıma sardı. "'*Kollarım seni sarmadan önce ne yapıyordu?*'" diye fısıldarken dudakları kulağıma değiyordu. Gülümsemesini hissedebiliyordum.

"*Sylvia Plath*," diye fısıldadım alıntıyı bildiğim için.

Gülümsemesi büyürken boynumu iki... üç kez daha öptü. Kollarının arasında rahatladım, beni böyle tutmasına ve öpmesine izin verdim. İtiraf edemeyeceğim kadar iyi hissettiriyordu.

Yine de vücudumun istemediğim şeyler söylüyor olabileceğini fark ettim.

Bununla bir sorunum olmamasını istiyordum.

Belki bir gün olmazdı.

SENİNLE BİRLİKTE

MESAJLAŞMALAR

Philly'nin Prensesleri

OCAK, 14.13

LILY: Fareler yakalandı mı? HER YER TEMİZ Mİ?
RYKE: Şu anda odanda mı saklanıyorsun?
LILY: Şey, hayır...
CONNOR: Bu kulağa hiç şüpheli gelmiyor.
LILY: Bilginiz olsun, başımı odadan dışarı çıkardım. Ve bu da sayılır!
LOREN: Sayılmaz, aşkım.
LILY: ☺
RYKE: Eğer hâlâ odandaysan bu hâlâ siktiğimin odasında olduğun anlamına gelir.
CONNOR: Şairane.
RYKE: Siktir git, Cobalt.
LILY: Ama ciddi soruyorum, her yer temiz mi?
LOREN: En büyük fare daha yakalanmadı yani değil. Henüz tamamen temiz diyebileceğim noktada değiliz.
LILY: İnsan olan fareden mi bahsediyoruz?
LOREN: Scott mı? Evet. Ondan.
CONNOR: İkinizin de onun hakkında endişelenmesine gerek yok.
LILY: Onun için bir fare kapanı koyduğumuz sürece endişelenmeyeceğim.
LOREN: Farenin ölmesi gerek, yakalanması değil.
RYKE: Bunu lanet olası bir takıntı yapmak zorunda değilsin.

LOREN: Her neyse.
LILY: Peki ama hayvan türünde olan farelere ne olacak?
LOREN: Çoğunu yakaladık. Her yer temiz, aşkım. Zaten yukarı, yanına geliyorum.
LILY: Bu tüm gün duyduğum en iyi haber!
LILY: En iyi haber derken son cümlenden bahsediyordum *yüzünden kalpler çıkan emoji*

DÜĞÜNDEN ÖNCE
HAZİRAN, 06.01

DAISY: Mutfakta mı? Sanırım oda kapısının açılıp kapandığını duydum.
LILY: Bekle. Yataktan çıkıyorum. Hemen bakacağım.
LILY: Evet, kahve yapıyor. Çoktan giyinmiş durumda. Yakında gideceğine bahse girerim. Sen şimdi gitmelisin.
DAISY: Operasyon: Gelinliği Çal başladı. Şu an dolabının içindeyim.
LILY: Güzel! Orada bir define var. Nazik ol. Gizli ol. Bu iş sende.
DAISY: Seni görmesine izin verme. Neden bu kadar erken kalktığını merak edecektir.
LILY: Yalan söyleyebilirim. Bunda iyiyim.
LILY: Bunu yapmak istediğimden demedim tabii! Ama takım için fedakârlık yaparım.
DAISY: *iki tane başparmak emojisi*
DAISY: Burada olduğundan emin miyiz?
LILY: İyice arkaları kontrol et.
LILY: Ah... Hayır, hayır, Rose merdivenlere doğru gidiyor. İPTAL! İPTAL!
DAISY: Aman Tanrım, onu oyalamak zorundasın! Gelinliği bugün terziye göndermemiz gerekiyor!
LILY: Tamam, dikkat dağınıklığı yaratıyorum. Beş dakikan var!
DAISY: Ah, Connor'ın işe gittiğini söylediğini sanıyordum?
LILY: Gittiğine yemin ederim.

Ninova

DAISY: Şey... az önce tuvaletten çıktı. Tam burada.
LILY: Çıplak mı??
LILY: Boş ver. Buna cevap verme. Bilmek istemiyorum!
DAISY: Üzerinde havlu var. Ona gelinliğin nerede olduğunu soracağım.
DAISY: Gelinliği buldum.
DAISY: Görev başarıyla tamamlandı! Connor, Rose'un dikkatini dağıtmak için yanma geliyor.
LILY: Tanrıya şükür. Sana mesaj atarken telefonuma bakmaya çalışıp duruyor.
DAISY: Çok meraklı olsa da onu seviyoruz.
LILY: Gerçekten seviyoruz. Terziye giderken yardıma ihtiyacın var mı?
DAISY: Bence sonrasını ben halledebilirim. Herhangi bir sıkıntı olursa seni ararım.
LILY: *beşlik çakma emojisi*
DAİSY: *beşlik çakma emojisi*

PARİS MODA HAFTASI
EYLÜL, 13.32

LOREN: İndik. Uçuş oldukça iyiydi, neredeyse hiç türbülans yoktu.
LILY: Güvenli bir şekilde varmana sevindim! Seni şimdiden özledim, Lo.
LOREN: Ben de seni özledim, aşkım. Sensiz cehennem gibi olacak.
LILY: Daisy'yi gördükten sonra nasıl olduğunu haber ver.
LOREN: Seni gelişmelerden haberdar ederim.

DAHA SONRASI
LOREN: Rugby Dünya Kupası bu hafta sonu Paris'te olacakmış. Fena trafik var.
LILY: Connor gergin mi?
LOREN: Onu hiç gergin gördün mü?

LILY: Onu *espresso* içtikten sonra yarı gergin gördüğüme yemin edebilirim. Kaşı garip bir şekilde seğirmişti.
LOREN: Orada bir yerlerde insan olduğuna dair belirtiler var.
LILY: Evet. Tamamen bilgisayardan, çiplerden ve kablolardan oluşmuyor.
LILY: Tabii kahve bilgisayar çipine olumsuz tepki verdiyse işler değişir. Belki de cızırdamıştır. Hâlâ bir robot insan olabilir. Ama o bizim favori robot insanımız. *R2D2*'den daha iyi.
LOREN: Ah evet, o çok daha iyi.

DAHA SONRASI

LOREN: Daisy oldukça sarsılmış gözüküyor.
LILY: Olamaz...
LOREN: Evet. Pek iyi idare ediyor gibi değil, Lil.
LILY: Orada saat kaç?
LOREN: Çok geç.
LILY: Tam olarak ne oldu?
LOREN: Bir tür kâbus gördü... Gelmek istemediğine emin misin?
LILY: Gelmek istiyorum. Önce Rose'la konuşacağım.
LOREN: Rose şu anda çok öfkeli mi?
LILY: Mümkün. Muhtemelen en az Connor telefonuyla ne kadar ilgileniyorsa o kadar telefonundaydı.
LILY: Arayabilir misin?
LOREN: Evet. Şimdi arıyorum.

SON
ARALIK

LILY: BAŞARDIM, LO! GEÇTİM!
LILY: AMAN TANRIM! İNANAMIYORUM!
LOREN: Ben inanıyorum.
LILY: Gerçekten mi?
LOREN: Gerçekten, aşkım. Sana her zaman inanıyorum.

* *R2-D2* ya da *Artoo-Detoo*, *George Lucas* tarafından yaratılan *Yıldız Savaşları* serisindeki kurgusal bir robot karakterdir. (ç.n.)

LILY: Seni çok fazla seviyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki...
LOREN: Ben seni daha bile çok seviyorum.
LILY: Diplomamı alana kadar tam olarak gerçek diyemez miyiz sence? Ya bir şakaysa?
LOREN: Hayır, kesinlikle gerçek. Sen bir üniversite mezunusun. Bunu iki kere hisset. İlk olarak şimdi, sonra da diplomanı alırken.
LILY: Seninle hissetmeyi tercih ederim. İki seferde de.
LOREN: O zaman buraya daha hızlı gel.
LILY: Sana doğru geliyorum *uçarak*

